

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்

(ஆண்டாள் அருளிய திருமொழிக்குப் பரமகாருணிகரான
பெரியவாச்சான்மிள்ளை அருளிய வ்யாக்யானத்துடன் அதற்கு
ஸுதர்சனா இயற்றிய எளியநடை விவரணத்தோடும், பதவுரை,
அரும்பதவுரை முதலானவற்றோடும் கூடியது)

மூன்றாம் பதிப்பு

கிடைக்குமிடம் & பதிப்பாசிரியர்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், MA., B.L.,

அட்வகேட்,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம், ஆசிரியர்

3B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 17.

Published by

SRI BHASHYAKARA PUBLICATION

A Unit of Sri Bhashyakara Charitable Trust,

48, Bazullah Road, T.Nagar, Chennai - 600 017.

Tel : 28344493, 43502028, 9840520569

விலை ரூ.150

2006

தபால் கூலி தணி

நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்.
(ஸுதர்சனரின் எளிய நடை விவரணத்துடன்)
அணிந்துரை.

மாநாடுகளில் பங்கேற்றுள்ள தமிழ்நாடு அரசு
தமிழ்நாடு அரசு தலைநகரில் உள்ள தமிழ்நாடு அரசு
தமிழ்நாடு அரசு தலைநகரில் உள்ள தமிழ்நாடு அரசு
தமிழ்நாடு அரசு தலைநகரில் உள்ள தமிழ்நாடு அரசு

தமிழ்நாடு அரசு தலைநகரில் உள்ள தமிழ்நாடு அரசு
தமிழ்நாடு அரசு தலைநகரில் உள்ள தமிழ்நாடு அரசு
தமிழ்நாடு அரசு தலைநகரில் உள்ள தமிழ்நாடு அரசு
தமிழ்நாடு அரசு தலைநகரில் உள்ள தமிழ்நாடு அரசு

Printed at :
RNR PRINTERS & PUBLISHERS
No. 19, Thandavarayan Street,
Triplicane, Chennai - 600 005.
☎ : 2844 1856

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பூர்வாசார்ய கீர்த்தங்கள், அருளிச் செயல்களுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை மணிப்பிரவான நடையில் அருளிய வ்யாக்யானங்களின் எளிய தமிழ் நடை விளக்கங்கள் ஆகியவற்றைக் கடந்த ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நாம் அச்சிட்டு ஸ்ரீ ஸுலக்தி மாலா, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகளாக அளித்து வருவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகம் நன்கு அறிந்ததே. அந்த வரிசையில் நமது வெளியீடுகளில் ஒன்றான 'வார்த்தாமாலே' (ஸுதர்சனரின் விவரணத்துடன் கூடியது) என்னும் நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு 2001ம் ஆண்டு சென்னை ஸ்ரீ பாஷ்யகார சாரிடபுள் ட்ரஸ்டின் நிர்வாகியான ஸ்ரீ சதுர்வேதி ப்ரஸன்ன வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியால் அச்சிட்டுத் தரப்பெற்று நம்மால் வெளியிடப்பட்டது. ஸ்ரீ சதுர்வேதி ப்ரஸன்ன வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சமயப் பிரசாரங்களைச் செய்வதோடல்லாமல், வைணவத் தொலைக்காட்சி நூறுவ முயலுதல் முதலான பணிகளையும் செய்துவருகிறார். நம்மிடம் அளவுகடந்த பக்தியும் ஈடுபாடும் கொண்ட இவர் நமது சில வெளியீடுகளுக்குத் தேவைப்படும் காகிதத்தை அளித்து உதவியுள்ளார். தற்போது ஆண்டான் அருளிய நாச்சியார் திருமொழிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானமும், அதற்கு ஸுதர்சனரின் எளிய தமிழ் நடை விவரணமும் அடங்கிய நூலின் மூன்றாவது பதிப்பு உயர்ந்த காகிதத்தில் போட்டோ ஆப்ஸெட் முறையில் அச்சிடப்பட்டு 28-07-06 அன்று அவரால் வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இதன் முதல் பதிப்பு ஐய வருடம் சித்திரை திருவாதிரையிலும், இரண்டாம் பதிப்பு ப்ரவ ஜப்பசித் திருமுலம் 27-10-87 அன்றும் வெளியிடப்பட்டு அனைத்துப் பிரதிகளும் தீர்ந்துவிட்டன. இம் மூன்றாம் பதிப்பை வெளியிட உதவிய ஸ்ரீ சதுர்வேதி ப்ரஸன்ன வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமிக்கு நமது மங்களாஸாஸனங்களையும், பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்தும் கொள்ளுகிறோம். அவரது பணி மேலும் சிறப்புற நடைபெறு, திருவரங்கம் திவ்ய தம்பதிகளைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

வ்யய ஆடி 12.
28-7-2006.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
ஸுதர்சனார்.

(

இந்த விவரணைகளோடு மூலமான வ்யாக்யானத்
தையும் சேர்த்து வெளியிட்டால் லோகோபகாரமாகும்
என்றும் கருத்தாலே, எந்தையார் காலத்திற்குப்பின் ஸுதர்

முதற்பதப்பின் முகவுரை

✽

சனத்தில் விவரணத்தோடு கூடிய தி.வ்யப்ரப,ந்த, வ்யாக், யானங்கள் நம்மால் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெற்று நிறை வடைந்தபின் தனிப்புத்தகமாகவும் வெளியிடப்பெற்றன. இம்முறையில் இதுவரையில் முதல் 'நான்கு திருவந்தாதி' களுக்கு வ்யாக்யானங்களும், இருதிருமடல்களுக்கும், திரு வெழுக்கற்றிருக்கைக்கும், திருமாலைக்கும் வ்யாக்யானங் களும் வெளிவந்துள்ளன. அடுத்தபடி திருச்சத்தவிருத்த வ்யாக்யானம் இவ்வண்ணமே வெளியிடப்படவிருக்கிறது.

ஆண்டாளின் ப்ரத,மப்ரப,ந்த,மான திருப்பாவைக்கு எந்தையாரால் எளியநடை விவரணம் வெளியிடப்பெற்றது. இப்போது அடியேனால் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள ஆண்டாளின் சரமப்ரப,ந்த,மான நாச்சியார்திருமொழியின் இவ்விவரணடா வது பதிப்பில் எளியநடை விவரணத்தோடு கூடிய பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்துடன் அத்திருமொழி வெளியிடப்படுகிறது. மற்ற தி.வ்யப்ரப,ந்த,ங்களுக்கும் விவரணங் களோடு வ்யாக்யானங்கள் வெளிவருமபடி ஆண்டாளும், அரங்கனும் அருள்வாராக.

ப்ரபவ-ஞா
ஜப்பசியில் திருமுயம்

27-10-87

அடியார்க்கடியன்,

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

மூன்றாம் பதிப்பின் முகவுரை

இந்த மூன்றாம் பதிப்பு ஆப்ரெட் முறையில்
அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

வ்யய - வைகாசி
விசாகம் - 28.7.2006

ஸுதர்சனர் கிருஷ்ண
ஸ்வாமி அய்யங்கார்

அஸ்மத்தாதபாதர்களான ஸ்ரீ உ., வே. ஸ்ரீவிநாயகம்மாச்சார் ஸ்வாமிகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஸுலக்ஷிமாலைத்தொடரில் இது பத்தாவது மலராக மலர்கின்றது. 1. பரந்தரஹஸ்யம் மாணிக்கமாலை முதலிய ரஹஸ்ய கீர்த்தங்கள், 2. ஸ்தோத்தரத்தன் சது:ச்லோக ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள். 3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம். 4. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம். 5. பெரு மாள் திருமொழி வ்யாக்யானம். 6. திருமாலை வ்யாக்யானம். 7. திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்கள். 8. (நாயனாரச்சான்பிள்ளையருளிய) சது:ச்லோக வ்யாக்யானம். 9. கதவ வ்யாக்யானங்கள் ஆகியவை முதல் ஒன்பது மலர்களாகும். மாவாகாரவம்சயாராள் தாமே தொடுத்த நவமான இம்மலர்களை நாராயணனுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்ததிறகு தீனான பக்திவராக்யாதி குணகணபூஷிதரான அஸ்மத்ஸ்வாமிகள் திருநாட்டுக்குச் செல்வவருஷம் எழுந்தருளி ஆர்க்கன், தமக்குப் பின்னும் பகவத்பக்திமணம் கமழும் ப்ரபல வண்ணமலர்கள் மலர்ச்சிபெற்று வெளிவருவதற்கும் ஏற் பாடுகள் செய்துள்ளார்கள். அவ்விதமாக முதலில் வெளிவருவது நாச்சியார் திருமொழி என்னும் இப்பத்தாவது மலராகும். இந்நாச்சியார் திருமொழியை அருளிய ஆண்டாளனுடையவும் அதற்கு வ்யாக்யானமருளிய பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடையவும் பெருமைகளை வாய்ப்படைத்த பலன் பெறுவதற்காகப் பேசுவோம் நிறிது.

தேவந்தையே ஆத்மாவாக நினைத்திருப்பவர்களான ஸம்ஸாரிகளுக்குப், ஆதம்ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்களான ரிஷிகளுக்கும் மிகவும் வாகி (வித்தியாசம்) உண்டு. ஸ்வயத்தந்தால் புருஷார்த்தத்தைப் பெறவருக்கும் ரிஷிகளுக்கும், பகவானுலே மபர்வமநிரமருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. பகவதனுபவத்தை ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கும், பகவத் ஸ்ரீரூபத்தை ஆசைப்பட்ட பெரியாழ்வாருக்கும் நெடுவாசியுண்டு. பகவதஸ்ரீரூபத்தை ஆசைப்பட்ட பெரியாழ்வாருக்கும் பகவத ஸ்ரீரூபத்தை ஆசைப்பட்ட

ஆண்டாளுக்கும் அம்மாதிரியே நடுவாடியுண்டு ஆய்வார்கள் எம்பெருமானுவே மயர்வற மதிலைமுள்ளுப் பெற்றார்கள். இவள் எம்பெருமானுக்கு மயர்வற மதிலைமுள்ளுள், ஸம்ஸாரத்தில் உறங்கிக்கிடந்தவர்களான ஆய்வார்களை ஸர்வேஸ்வரன் எழுப்பினான். பள்ளியுணர்த்தும் பிரானுதிய தொண்டராத்ரப்பொது மாழ்வாரும், முதலில் நாராயணனாலே உணர்த்தப்பெற்று, பின்பு அவனை உணர்த்தினார்.

“அவரைப் பிராயம் தொடங்கி என்றும்

ஆதரித்தெழுந்த என் தடமுலைகள்

துவரைப் பிரானுக்கே சங்கற்பித்துத்

தொழுதுவைத்தேன்

என்றிறபடியே பிறந்ததிலிருந்தே கேசவனைக் காமுற்றவளாயிருந்து அவனை எழுப்பினான் இவன், ஆய்வார்கள் இளைய பெருமானைப் போன்றவர்கள். பெரியாழ்வார் ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்கு ஒப்பானவர், ஆண்டாரும் மதரகலிகளும் ஸ்ரீரங்குன்னாழ்வானை ஒப்பர்கள். ஆய்வார்களும், இளையபெருமானும் பகவதனுபவத்தை ஆசைப்பட்டார்கள். ஸ்ரீபாதாழ்வானும், பெரியாழ்வாரும் பகவதஸ்மருத்தியை ஆசைப்பட்டார்கள். ஸ்ரீரங்குக்காழ்வானும், ஆண்டாரும், ஸ்ரீமதுரகலிகளும் பாகவதரோஷைவந்திலே நிலைன்றவர்கள். மேலும் புருஷன் புருஷனைக் கண்டு காமுறுவதற்காட்டில், ஸ்த்ரீ புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேஹிக்கை பள்ளமடைபாகைபாலே ஆய்வார்களுடைய பக்தியைக் காட்டில் பதினமடங்கு அதிகமாக அன்பை உடையவளாயிருப்பாளிவள், “பதினமருடைய துள்ளமும் ஸ்த்ரீதனமாக இவள் பகவதிலேபிறகு குடிசெண்டது பத்துப்பேர்க்கு - ஒரு பெண்பிள்ளையே” என்று ஜகந்நாதர் அருளிச்செய்தார்.

இப்படிப்பட்ட பெருமையைபுடைய நாச்சியாரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட இத்திருமொழிக்கு மற்ற திவ்யப்பரபந்தங்களுக்கு அருளிப்பதைவிட அதிலிவகூணமானதொரு வ்யாக்யா

னத்தை அருளியுள்ளார் பரமகரூணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை, இவ்வியாக்யானத்தை நேவித்த ரங்கமதுரைக்கன்

“गोदाग्नौ रवचसं परमार्थमायं जानाति कृष्णमुखे विमल चित्रम् ।
यत्कृष्ण एव सुविचायं निरुद्धमायं गोदां श्रियामिमतासुरीचकार ॥”

[ஸ்ரீகோதேவியின் ஆழ்ந்த திருவாக்குகளின் உண்மைக் கருத்துக்களைக் கருவுண்ணவாரியே அறிவொரு, இந்நிலை என்ன ஆச்சரியம்! ஏனெனில், தன்னிடத்தில் ஈடுபட்டவளும், தனக்கு மிகினியவளுமான கோதையை நன்கு சோதித்து, அக்கருவுண்ணையன்றோ ஏற்றுக்கொண்டார்] என்று அருளிச் செய்துள்ளார்கள். “கண்ண! நின் தனக்கும் குறிப்பாவில் கற்கலாம் கவியின் பொருந்தாளே” என்று கவிசுந்தரியாலே நியமிக்கப்பட்ட கண்ணன், ஸ்ரீஜயந்தியன்றோ மறுபடியுமோர் கண்ணனாக அவதரித்து, கவிசுந்தரியின் அவதாரமாகக் காத்திகையில் காத்திகைகளால் காசினியோர் தாம் வாழ அவதரித்தகவிசுந்தரிதாஸரிடம் களிப்பொருள்களைக் கற்று உலகுய்ய வெளியிட்டருளினார் என்பதன்றோ மஹான்களின் முடிபு, மருஷ்டாங்கத்துக்குக் கிருமிகேசர்கள் போலே வேகப்பரிசோதக ப்ரமாதந்தாலே இவ்வியாக்யானத்தில் பற்பல பாடப்பிறழ்வுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் துள்ளாளிலையோவ்ருந்தகரான ஸ்ரீ உ. வே. கோவிந்தாசாரியஸ்வாமிகள் அவற்றில் பலவற்றை ஒலிக்கவடிக்களைக் கொண்டு திருத்தியுள்ளார்கள். அத்திருத்தங்களுள் மற்றும் சிலவும் இப்பதிப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை பின் வருமாறு:—

“நீரிலே நின்றயர்க்கின்றோம்” [நாச்-திரு-3-7] என்னும் பாகர வ்யாக்யான பங்க்திகள் பின்வருமாறுகாண்கின்றன:—

“ஆரிலுனக்கேயுடையோம்” என்கையாவதென்? ஒரு உக்தி அமையுமோ? அதின் காரியமும் பகிக்கவேண்டாமோ? என்றான். “அது நங்கள் வேண்டாமோ? (அம்மனைமாரகாணி லொட்டார்) பிறரைப் பரிஹரிக்கவேண்டுமென்றிருந்தோ

மித்தனைகான்!" என்றார்கள். "நானும் நீங்களும் பட்டுக்களும் உடுத்து மரபீர்தியோடேபோய் உங்களுக்களிடேயுக்கு வந்திருந்து விளையாடவென்றே வேண்டியிருப்பது. பட்டுத்தர நெஞ்சு இசைவிறநிலை. அத்தை இசைவித்தத்தரவேணும்" என்றான். "நீ நெஞ்செழியத் தந்தாலும் அமையும் எங்களுக்கு" என்றார்கள்.

ரஸநமரான இந்த ஸ்ரீஸூத்திகளில் மஹான்கள் காட்டும் ஒரு சிறு நிரூபணமாவது:—“நானும், நீங்கள் பட்டுக்களும் உடுத்து.....” என்பது. உள்ள பாடத்தைச் சேமித்தால் “நானும் நீங்களும் பட்டுக்களும் உடுத்து...” என்னும் வாக்கியத்தில் “நானும் நீங்களும்” எனனும் பதங்கள் “உடுத்து” என்னும் பதத்துடன் அந்வயிப்பதாகவே தேறிநிற்கும். “நானும், நீங்கள் பட்டுக்களும் உடுத்து...” என்னும் பாடத்தில் “நீங்கள்” என்னும் பதம் மட்டும் “உடுத்து” என்பதுடனும் “நானும்” என்னும் பதம் “வேண்டியிருப்பது” என்பதுடனும் அந்வயிப்பதாகத் தேறும். கண்ணனுக்கும் ஆய்ச்சியருக்கும் கீழே நடந்திருக்கும் ஸம்வாதத்தைக் காணும்போது முந்திய பாடத்தில் ரஸமில்லை பென்பதும், பிரதிய பாடத்திலேயே ரஸமுள்ளதென்றும் தெளிவாகும். “ஆர்வமுளக்கே உடை யோம்” என்னும் வேறும் வாய்வார்த்தையால் என்ன பயன்? அப்பினுலுண்டாகும் ஸம்ஸலேஷமும் நடக்கவேண்டாவோ? என்று கேட்கிறான் கண்ணன். “அதை நங்களும் விரும்புகிறோம். ஆயினும் எங்கள் தாய்மாரின் உன்னுடன் நங்கள் ஸம்ஸலேஷப்பதைக் கண்டால் பொறுக்கமாட்டார்கள். அதினு லேயே வாளாவிரக்கிறோம்” என்றார்கள் ஆய்ச்சிகள். அவர்களுடைய இவ்வுத்திரத்தரீயத்துக்குச் சளைத்தவிடுவவன்தர கண்ணபிரான், அவன் சொல்லுகிறான்:—“நானும், நீங்கள் பட்டுடுத்த வீடுபோய் விளையாடவேண்டும்” என்றே விரும்புகிறேன். ஆனால் என் செய்வது? என் கண்ணெஞ்சு அதற்கு ஒப்பமாட்டேனென்கிறதே” என்று. இவ்வுத்திரத்தரீயத்துக்களைக் காணும்போது, “நானும் நீங்களும் பட்டுகளும் உடுத்து, என்னும் பாடம் சரியன்று என்பதும், “நானும், நீங்கள் பட்டுக்

களும் உடுத்து” என்னும் பாடமே சரியானது என்பதும் ரஸிகர்களுக்குப் புலனாகும்.

“சுவரில் புராண வின்” [1-4] என்னும் பாட்டின் தமிழ் அக்கப்பிரதி வியாக்கியானத்தில் “புராணம்” பழையதாகப் பிரித்தாரைச் சேர்த்துப் போருமவன்களே நீ” என்று காண்கிறது. “புராணம்-பழையதான, சுவரில்-சுவர்களில்” என்று பதவுரையும் எழுதியுள்ளார். இங்கு (புராணம்) என்று பிரித்துப் பரிக் மெடுத்திருப்பதும், அதைச் சுவருக்கு விசேஷணமாகிப் பொருளுரைத்திருப்பதும் வியாக்கியானத்திற்கும் ஒட்டாது. ரஸமுடையதமன்று, (புராண!) என்று ஸப்போதனமாகவே (விளிப்பாடுவே) கொள்ளவேண்டும். “புராணம்”—(பிரித்தாரைச் சேர்ப்பதில்) பழையவகே!” என்று பதவுரை. “விலனும் பார்வதி யும்போலே பிரிந்த வருந்தமலர்களைச் சேர்த்தவைக்கும் பழக்கம் உனக்கு நெடுங்காலமாக உண்டன்றோ” என்று பாவம்.

நாலாம் நிருமொழியில் “பழகுநான்மறை” [4.10] என்னும் பாட்டின் வியாக்கியான பங்களிகள் பின்வருமாறு காண்கின்றன:—“(பழகு நான்மறையின் பொருளாய்) அபொருளேயுமான வேதங்களின் அர்த்தம் இவனேயிறே. அல்லாதவை ஏகவிஞ்ஞாந ரீபாய் எரித்தம். ராமதமாத்யுபேதமன்று. (மக மொழுகு வாரணம்)...” என்று இதில் “பழகு நான்மறையின் பொருளாய்” என்றதற்கு எல்லா வேதங்களிலும் வேதப்பன் (அறிப்பப்படுமவன்) — வானுதேவனே என்றும், அவனை யொழிந்த சேதநாசேதங்கள் “ஏக விஞ்ஞானே ஸர்வவிஞ்ஞானம்” (ஒன்றையறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகும்) என்று கிருதி ப்ரஸித்தமான ரீபாய்த்தாலே ரஸரீபாய், காரணனாய், விசேஷயான அவன் எரித்திக்கும்போதே எரித்தித்து விடுகின்றன என்றும் பொருள்பட இரண்டு வாக்யங்களான ‘அருளியுள்ளார் ஆச்சான் பின்னை, அதற்குமேலேயுள்ள ‘ராமதமாத்யுபேதமன்று’ என்னும் வாக்யம் ப்ரதித்தக்கும் ப்ரகரணத்திற்கும் பொருந்தாமலும் பொருள்பட மாட்டாமலும் நிற்கிறது. இதை எப்படிப்பாவது பொருள்கூட்டவேணுமென்ப பரிகர்த்த அருமபதவுரைகாரர் “ப்ரஹ்மவிஞ்ஞானத்தாலே ஸகல விஞ்ஞானமுண்டாகையாலே, ராமதமாத்யுபேதமன்க்க

கொண்டு சேதாசேதாங்களைத் தலித் தனிப்பே அறியவேண்டுமெனில்; ஆகையாலே சேதாசேதாஞ்ஞாநம் ராமதமாத்துபேதமன்று என்கிறது" என்று எழுதியவைத்தார். இது ஸர்வாத்மனா அளங்கதமாயுள்ளது. "அல்லாதவை ஏகவித்ஞாநராயாயளித்தம்" என்னும் முந்தியவாக்கத்தில் கீர்த்துபதமான "அல்லாதவை" என்னும் பதத்தால் சொல்லப்படும் சேதாசேதாங்களை 'ராமதமாத்துபேதமன்று' என்னும் பின் வாக்கியத்திலும் கீர்த்துபதமாயிருக்கலாமேயொழிய. சேதாசேதாந் துஞ்ஞாநம் இங்கு கீர்த்துபதமாயிருக்கத் தகுதியில்லை. "அல்லாதவை" என்னும் பதமே சேதாசேதாந்ஞாநத்தைக் குறிக்கலாமேயென்னில்;—அரித்தம் இவளேயிறே. அல்லாதவை... என்று 'இவன்' எனப்படும் சுச்சரனுக்கு ப்ரதிசொடியாய் எடுக்கப்படும் "அல்லாதவை" சேதாசேதாங்களைகுமேயொழிய தத் விஷயஞ்ஞாநமாகாட்டாது. ஆகையால், "அல்லாதவையான சேதாசேதாநங்கள் ராமதமாத்துபேதமன்று" என்று சொல்லுவதாகவே தேறிநிற்கும். இது மூலத்திற்குச் சிறிதும் ஸம்பந்தமின்றமலும் பொருந்தாமலுமுள்ளது. அருப்பதவுரைகாரர் விவரித்திருக்கிறபடியே பொருள்கொண்டானும் இவ்வாக்கம் இவ்விடத்தில் அஸ்வரஸமாயுள்ளதென்பது ரஸிகர்களுக்கு விளங்கும்.

இங்கு உண்மைப்பாடம் யாதென்னில்; "அல்லாதவை ஏகவித்ஞாநராயாயளித்தம் (மதமொழுவுரணம்) ராமதமாத்துபேதமன்று..." என்பதே. (மதமொழுவு ருரணம்) என்பதற்குப் பின்னிலிருக்கவேண்டிய 'ராமதமாத்துபேதமன்று' என்னும் வாக்கம் வேகதப்ரமாதத்தால் அசுரகு முன்னால் எழுதப்பட்டுப் பல சுவடிகளிலும் நிகழ்ந்துவிட்டது. இருத்தியபாடத்தில், 'ராமதமாதிருணங்கள் நிறைந்தொரு வஸ்துவையோ எம் பெருமான் ரஷித்தருளியது? ரமகமானிகளற்றதான மதமொழுதும் உரினையையன்றே உஜ்ஜிவிக்கச்செய்தது. என்ன நீரிமை. என்ன நீரிமை' என்னும் அழகான பாவம் கிடைக்கிறது! ஆகையால், இதுவே சுத்தபாடமாயிருக்கத்தகும். ஒலிக்கவடிவனைப் பெரியோர்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும்.

இங்கு ப்ராஸங்கிகமாக, ஒரு சுலோகத்தின்மீது (அல்லது பாசுரத்தின்மீது) இருக்கவேண்டிய வ்யாக்யானப்பங்க்திகள், தவறாக முன்பின் சுலோகத்தின்மீது (அல்லது பாசுரத்தின்மீது) கூட எழுதப்பட்டுகிடுகின்றன என்பதற்கு இரண்டு உதாஹரணங்கள் காட்டுவோம்.

ஜிகந்தே ஸ்தோத்ரம் நாலாவது சுலோகமான "ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்தக்லேஸபாஜநம்1 த்வாமேவ ருரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மரீஷின; 11" [மஹான்கள் உன்னை உபாயமாக அடைந்து. கணக்கற்ற துக்கங்களுக்குப் பிறப்பிடமாய், மிகக் கொடியாயிருக்கும் ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டு கிறார்கள்] என்னும் ஸ்லோகவ்யாக்யானத் தொடக்கத்தில் "ஐரிஸ்திதியங்களுக்கு ஆச்சரியமாகையும், ஸஹகாரிணர பேக்ஷமுமீறே பகவல்லக்ஷணம். அது இச்சுலோகத்தில் சொல்லுகிறது" என்னும் வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன, இவை "ஏகன் த்வமஸி லேகஸ்ய ஸ்ரஷ்டா ஸம்ஹாரகஸி ததா" [உலகிற்கு ஸ்ருஷ்டி. ஸ்திதி. ஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவன் ஸஹாயந்ததை எதிர்பாராத நபொருவனேயாவாய்] என்று தொடங்கும் முந்திய சுலோகத்தின் வ்யாக்யானக் கடைசியிலேயே இருக்கவேண்டுமென்பது தெளிவு ஸ்ரீஸைக்திமாலைப் பதிப்பிச் சுத்தமாக அச்சிடப்பட்டது. பெருமான் திருமொழி [1-11] அவதாரிகையில் காணப்படும் 'யுவோ யூத்யை' என்ற தொடங்கும் சுலோகம். இதற்கு மொழி பெயர்ப்புப்போலே யிருக்கும் 'வன்பெருமானாகமாய்' என்னும் முந்தியபாட்டின் வ்யாக்யானக் கடைசியிலிருக்கவேண்டுமென்பது தெளிவு. அம்மந்தாதபாதர்கள் அப்பராயிருந்தமையாலும், அடியின் சென்னையிலிருந்ததாலும் இது நம் பதிப்பிலும் தவறாக அச்சிடப் பட்டுவிட்டது. பிறகு திருத்தப்பட்டது— 'ராமதமாத்துபேதமன்று' என்னும் வாக்கமும் இப்படித் தவறி முன்னால் எழுதப்பட்டதாகவே இருக்கத்தகும்.

'மன்னு பெரும் புதன்' [நாச-திரு 5-1] விவாக்யானத்தில் பின்புறம் பங்க்தி உள்ளது;— '[பெரும்புதன்] குணங்களுக்கு

அவதிபுண்டென்னுமது என் பக்கல் ஏறிப்பாயாதென்னும்
நாழிக் கிறேனோ? இவ்வாக்கியம் பொருள்படாமலுள்ளது.
இங்கு சரியானபாடம்,“(பெருங்குழி) குணங்களுக்கு அவதி
புண்டென்றும் அது என்பக்கல் ஏறிப்பாயாதென்றும் நாழிக்
கிறேனோ?” என்பதே. “ஏறிப்பாயாதென்றும்நான் இழக்கி
றேனோ” என்று பாடாந்தரம். ‘ன்று’ என்னும் எழுத்துக்
களை ‘ன்று’ என்று உச்சரிக்கும் வழக்கினால் இங்கு பாடப்
பிறழ்வு ஏற்பட்டுள்ளது.

“அன்றலகம்” [நாச்-திரு 5-10] விபாக்யானத்தின் கடை
சியில் பின்வரும் வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன:—“(இங்
குற்ற நின்றும் தூப்பன்) ஒட்டுவன், ஒட்டியிருத்தவன்,
இருத்திச்செய்கிறுனல்லவிறே இவன். ஆனால் என்சொல்லு
கிறதென்னிஃ நான் முடிவன்; பின்னை இங்கு நின்றும் புறப்
பட்டுப்போயித்தனைகிடாய்; நானுளேறுவச் சோலை நோக்கித்
தரவேனுமே; நான் முடிந்தால் பின்னை உணக்கிடுப்பின்னை
கிடாய் என்சிறுள்”. இவற்றில் “ஒட்டுவன்-ஒட்டியிருத்தவன்,
இருத்திச்செய்கிறுனல்லவிறே இவன்” என்னும் வாக்கியங்கள்
பரஸ்பரவிரুদ্ধமாப்ப் பொருள்படமாட்டாமல் நிற்கின்றன,
பரகாணத்திற்கும் பொருந்தவில்லை. பின்வரும் விவரணை
தோடும் ஒட்டவில்லை, ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ உவே, கோலிந்தா
சாய்யல்லாரியிக் ஒலைச்சுவடிகளை ஆராய்ந்து காட்டும் திருத்
தம் பின்வருமாறு:—“(இங்குற்ற நின்றும் தூப்பன்) ஒட்டு
வன், ஒட்டுவன் ஒட்டி இருத்தவன் இருத்திச்செய்கிறுனல்ல
விறே இவன் ஆனால்...” “தூப்பன்” என்னும் பதத்திற்கு
‘ஒட்டுவன்’ என்று முதலில் சாத்தார்த்தம் அருளிச்செய்தார்.
அதற்கு மேல் “ஒட்டுவது எப்படி?” என்னும் கேள்வி எழ,
“ஒருதடிவையெடுத்துக்கொண்டு அவற்றைத் தூரத்திலேன்”
என்று இங்கு பொருளன்று. ஒட்டவேண்டியவைகளை ஒட்டி,
இருத்தவேண்டியவைகளை இருத்திச்செய்க்கடிய வலிமை
புடையவனல்லவன் இவன். அப்படியானால் ‘ஒட்டுவன்’ என்
றதுக்கு என்ன பொருளைனிஃ; “நான் என்னையே முடித்துக்

கொள்வதன் மூலம் உன்னை இங்கிருந்து தூரத்திலிருவேன்’
என்பது இவன் நிலைக்குத் தகுந்த பொருள்” என்று அருளிச்
செய்கிறார் பரமரஸீதரான பெரியவாச்சான்பின்னை. பல நூறு
வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த அரும்பதவுரைகாரருக்கும் இங்கு
தவறான பாடமே கிடைத்திருக்கிறது. “ஒட்டியிருத்தவன்
—ஒட்டியிருவன் என்றபடி. இருத்திச்செய்கிறுனல்ல—இருந்து
செய்கிறுனல்லவென்றபடி” என்று ஏதோ ஒரு விதமாகப்
பொருளுழுதி வைத்திருக்கிறார்.

இங்கு உண்மைப் பாடம் பிறழ்ந்த வழியையுந் விளக்கு
வோம். ஒலைச்சுவடிகளில் ‘ன்’ போன்ற மெய்பொற்றுக்களை,
‘ன்’ என்றே எழுதுவார்கள், மேலே புள்ளி வைப்பதில்
உள்ள சிரமத்தாலே; கார்புள்ளி (.) அகரப்புள்ளி (.) முழுப்
புள்ளி (.) முதலான குறிகளும் இடுவதில்லை. ஆகையால்
மேலேகண்ட வாக்கியம் “ஒட்டுவன் ஒட்டுவன் ஒட்டி இருத்தவன்
இருத்திச்செய்கிறுனல்லவிறே இவன்” என்று எழுதப்பட்டிரு
க்கும். இங்கு ‘ஒட்டுவன்’ என்பது இரண்டு தடவை எழுதி
யிருப்பது தவறென்று நினைத்துச் சுவடியெழுதுபவர்கள் சிலர்
ஒன்றை எடுத்துவிட்டு “ஒட்டுவன், ஒட்டி இருத்தவன்,
இருத்திச் செய்கிறுனல்லவிறே இவன்” என்று திருத்தித் தவறாக
அவ்வித்ததால் ஏற்பட்டதே இப்பிறழ்ந்த பாடம் என்பது
தெளிவு.

“வாரணமாவிரம்” [நாச்-திரு 6] பிரவேசத்தில், ‘ஸ்வப்பேசேபி
யத்யறம் வீரம்’ [ரா-ஸு 84-21] என்னும் கலோகத்தை
விபாக்கியானம் செய்யுபிடத்தில் “(ஸ்வப்பேசேபி யத்யறம் வீரம்)
ஸ்வப்பாத்திலே கண்டாலும் துக்கரிவரித்தராக வல்லராய்த்
என்று பாடம் காண்கிறது. “துக்கரிவரித்தராக வல்ல
ராய்த்” என்பதே சரியான பாடம்.

அப்பிரவேசத்திலேயே கடைசியில் ‘இற்றிற்றுக்கள்
கிடந்து உறங்குகிறீர்களென்பதே, ஸர்வேசுவரன் நான் உணர்ந்
திருந்து, கரிமானுகுணமாகச் சில பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்து,
ஸ்வப்பாத்திலே அதுபலிப்பிக்கும் என்று சொல்லுகின்றதிறே.

அப்பொதுவான நிலையிற்கே. தன்னை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறனாகையாலே, இவன் அநுபவிக்கவேண்டுமென்று பார்த்து, இருந்தபடிதான் ஒன்றும் குறையாதபடி பாணிச்சுண்ணப் பரந்தமாக ஸ்வப்நத்தில் அனுபவிப்பிக்க அநுபவித்துத் தான் அநுபவித்தபடியைத் தோழிக்குச் சொல்லி தரிக்கிறனாயிருக்கிறது' என்னும் வாக்ஷியங்களுள்ளன. இதில், 'இருந்தபடியினால்' என்னும் பதம் அஸ்பஷ்டமாகவேயுள்ளது. ஒலிக்கவடிதில் உள்ள உண்மையோடும் 'இவன் அநுபவிக்கவேண்டுமென்று பாரித்திருந்தபடியினால்' ஒன்றும் குறையாதபடி டிஸ்க்ரீவண பரிபந்தமாக.....' என்பதே, 'பாரித்திருந்த' என்னும் வார்த்தையே 'ரி' என்னும் எழுத்து 'ரி' ஆக மாறியதால் ஏற்பட்ட பாடப்பிறழ்வு இது. பாரித்திருந்தபடியினாலான:—போரணம் நாட்டுவது, மந்திரக் கோடியுடுத்துவது, மணமாலை குட்டுவது, காப்பு நான் கட்டுவது, கைத்தலம் பற்றுவது, திவலஞ்செய்வது, அம்மி மிதிப்பது, பொரிமுடிக்கட்டுவது, மஞ்சளமாட்டுவது முதலான இவனுடைய மனோரத ப்ரகாரங்கள், இவைகளில் ஒன்றும் குறையவில்லாதபடி, பகவான் அநுபவிப்பித்தான் என்றபடி. 'பாரித்து, இருந்தபடியினால்' என்னும் பாடத்தில் இப்பொருள் தெளிவாகத் தோற்றது. ஆகையால், 'பாரித்திருந்தபடியினால்' என்பதே சரியான பாடமாயிருக்கத்தகும்.

'நாளை வதுவை' [8-2] வியாக்கியானத்தில் "திருவடி ராம விஜயத்தை விண்ணப்பட்டுப்பயக் கேட்டபோது, பிராட்டி ஹரிஷத்தாலே விக்கி வார்த்தை சொல்லமாட்டாதே இருந்தான்; அனாக்கு ஒருநாள் பரிதியாலே சிறிது அகஞ்சரிப்படுத்த வேண்டுமென்று 'கிம் தவம் சிந்தயதே தேவி' என்றான்" என்று பாடம் காண்கிறது. 'பரிதியாலே' என்பதற்கு பதிலாக 'பரிதியிலே' என்றிருக்க வேண்டுமென்பது தெளிவு.

'கடலில் பிறந்து' [7-2] வியாக்கியானத்தில் '(நற்சங்கே) இருகரையராயிருப்பார்கள் உனக்கு ஒப்போ? அவர்கள் குற்றத்தையும் குணத்தையும் கண்கிட்டுச் செய்யுமவர்கள்

உனக்கொப்பாகமாட்டார்கள்' என்று மூன்று வாக்ஷியங்கள் காண்கின்றன, ஒலிக்கவடிதில் '(நற்சங்கே) இருகரையராயிருப்பார்கள் உனக்கொப்பாவார்களோ? குற்றத்தையும் குணத்தையும் கண்கிட்டுச் செய்யுமவர்கள் உனக்கொப்பாகமாட்டார்கள்' என்று இரண்டு வாக்ஷியங்களாக உள்ளன. திருநிப பாடத்தின் வாக்ஷியை, உள்ள பாடத்தினுடையதைவிட கவையுடைத்தாயுள்ளதென்பது சாஸ்திரிகளுக்கு விளங்கும்.

'விண்ணிலேமலாப்பு' [8-1] வியாக்கியானத்தில் 'கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் துளிசோரசோரிலேனே' என்று மிடத்தில் 'கிமர்த்தம் தவ நேதாரப்பாம்' என்று வேறு சிலர் சொல்லவொண்ணாத தானே சொல்லுகிறான் என்று பாடம் காண்கிறது, 'சொல்லவேண்டாதே' என்பது சரியான பாடம்.

'நாறு நறுமபொழில்' [8-6] வியாக்கியானத்தில் 'நாறுதடா நிறைந்த வெண்ணெய் என்று பெண்பிள்ளை ப்ரார்த்தித்து வைத்தான்; கொடுத்தாளாகச் சொல்லக்கேட்டிலோம்; ப்ரார்த்தித்த வற்றை இழக்கை அஸ்ஸந்தானஜாதிக்கு ப்ராமியே என்று தாம் அமுத செய்கின்றருளினாராம்' என்று உள்ளது. பாசரத்தில் 'நாறுதடாசில் வெண்ணெய்' என்றும் 'நாறுதடா நிறைந்த அக்காசவடிசில்' என்று முள்ளதென்பொழிப, 'நாறுதடா நிறைந்த வெண்ணெய்' என்றிலை. ஒலிக்கவடிதில் '(நாறுதடாநிறைந்த) பெண்பிள்ளை ப்ரார்த்தித்து வைத்தான்...' என்றிருக்கிறது. 'வெண்ணெய் என்று' என்பது அதிகம். (நாறுதடா நிறைந்த) என்பது ப்ரதீகம். இப்பாடம் பாசரத்திற்குப் பொருந்தியுள்ளது.

இப்பாசரத்திலேயே, 'நிரபேக்ஷணையாலே இவளிருகிற த்ரவ்யத்தில் தாரதம்யம் பாராணய்த்த' என்றொரு வாக்ஷம் காண்கிறது. ஒலிக்கவடிதில் காணும் 'நிரபேக்ஷணையாலே, இவள்—இருகிற த்ரவ்யத்தில் தாரதம்யம் பாராணய்த்த' என்னும் பாடம் சலவத்தரமானது. இவளிருகிற த்ரவ்யத்

தில் மட்டுமன்றிக்கே, சிரபேஷனுள் இவன் எவர் இருநிற தரவ்யத்திலும் தரதம்யம் பாராதவன் என்றே.

‘இன்று வந்து’ [9-7] விபரக்விபானத்தில் ‘(இன்றித்தியாதி) நான் ப்ராபித்தித்திருக்கிற இன்று வந்து என் இரூப மாருமைக்கு ஒன்று செய்தானும் விருகையன்றிக்கே. தனக்கு இதுமாரிபச் செல்வமையுடையவனுக்குக் கொண்டுவந்து’ என்ற பாடமுள்ளது. ஓலைச்சுவடிகளில் ‘மாருமைக்கு’ என்ற விடத்தில் ‘மாருமைக்கு’ என்றுள்ள பாடம் சிறக்கும். ‘மாருமைக்கு—மறக் காமைக்கு. இப்பாட்டிலேயே அடுத்தபடியாக—(அமுதுசெய்திடப்பெறில்) இத்தனை நூறுதடாவில் வெண்ணையும் நூறு தடாநிறைந்த அக்காரவடிவிலும் அமுதுசெய்திடப்பெறில்; இவளுக்குப் பேறிதுவே; பின்னையும் அவனுக்குக் கொடுக்கு மித்தனை’ என்னும் பங்கிதிகள் உள்ளன. இங்கு உண்மைப் பாடம் ‘(இத்தனையும்) நூறு தடாவில் வெண்ணையும் நூறு தடா நிறைந்த அக்காரவடிவிலும். (அமுதுசெய்திடப்பெறில்) இவளுக்குப் பேறிதுவே; பின்னையும் அவனுக்குக் கொடுக்கு மித்தனை’ என்பதாகும். முதலிலுள்ள (அமுதுசெய்திடப்பெறில்) என்பது ப்ரகசிப்தமாகவோ, அல்லது முந்திய வ்யாக்யான வாக்கியத்துடன் சேர்ந்ததாகவோ இருக்கவேண்டும். ப்ரதிகமாயிருப்பது தவறு.

‘கோவைமனுடிக்’ [10-3] என்னும் பாட்டில்கீழ் “(பாசியெய்தோன்றி) இத்தைக் காற்கட்டும்படி அவன் ஸ்வபராமம் அந்யதாசரித்தது என்னைத் தொற்றிக்கிடர்; பெரியாழ்வாரும் ஸரீவேச்சவானுமாய் ரஹஸ்யங்களுண்டாய் போருகிற காலங்களில் இவையெல்லாமில்லையென” என்று உள்ளது. “ரஹஸ்யங்களுண்டாய்” என்றவிடத்தில் “ரஸங்களுண்டாய்” என்பது சிறந்தபாடம்.

“பொக்ஷைக்குறளுவாய்” (11-5) விபரக்விபானத்தில் “(குறளுவாய்) கோடியைக் காணியாக்வினுப்போலே பெரியவடிவழகையெல்லாம் இவ்வடிவழகிலே அமைத்து அனுபவிக்கலாம்படி அடக்கினபடி” என்றவிடத்தில் “...இவ்வடிவிலே அமைத்து...” என்பது சரியானபாடம்.

“கைப்பொருள்கள்” [11-8] என்னும் பாட்டில் “அந்வயத்தில் தரித்தும் வ்யதிரேகத்தில் தரியாமையும் இவனுக்கு ஸத்தாட்ரபுத்தமாய்த்து” என்ற பாடம் தவறு. “அந்வயத்தில் தரித்து வ்யதிரேகத்தில் தரியாமையே இவனுக்கு ஸத்தாட்ரபுத்தமாய்த்து” என்பது சத்தபாடம். “அந்வயத்தில் தரிப்பும் வ்யதிரேகத்தில் தரியாமையும்” என்றிருக்கலாம். அங்கேயே “ஸாதாரணுடாநம்பண்ணிப்பலம் விபசித்தல், ப்ரபலகரிமப்ரதிருத்தமாய் சிற்றகச் செய்கையன்றிக்கே கைபுருந்து வரித்திகிற தேசம்” என்ற ஸூத்தியில் “...சிறந்த செய்கையன்றிக்கே...” என்பது சத்தபாடம்.

“மற்றிருநீரிகட்டு” [12-1] அவதாரிகையில் “என் தகசையே அறியாதே சில சொல்லுகிற உங்களுக்கும் எனக்கும் வாரித்தை சொல்ல ப்ராபித்தியில்லை; உங்கன் வாரித்தையைச் செய்சாய்த்துக் கேட்கைக்கும் எனக்குப் ப்ராபித்தியில்லை” என்கிறது” என்று பாடமுள்ளது. “ஊமையரோடு செவிடர் வாரித்தை” என்ற பாகர ஸூஸூத்தியைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு அவதரித்தது இந்த அவதாரிகை. “எனக்கும்” என்பது அபாடம். “எனக்கு” என்பது சத்தபாடம். “உங்களுக்கும்” என்றவிடத்திலுள்ள “உம்மை” (சகாரம்) அந்வயம்ல்லாமல் தனியே சிற்றிறது என்று கருதிய சிலர் அருகிலுள்ள “எனக்கு” என்னும் பதத்தில் ஓர் உம்மையைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். உண்மையில் அவ்வும்மை அடுத்த வாக்கியத்திலுள்ள கேட்கைக்கும் என்னும் பதத்தோடு அந்வயிக்கிறது.

“தந்தையும் தாயும்” [12-3] பாகர வ்யாச்சாராத் தொடக்கத்தில் “பழிவினைந்தால் பழிபரிஹரிக்கை பணிபுடைத்து, நீய் கந்தான் பழி பரிஹரியாமலிருக்க வல்லவர்களல்லீர்களே. இனி அதவும் பிறக்கக்கொள்ளப்பெண்ணே நின்றும் இருக்குப் படாதே ஏற்கவேபரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்” என்று உள்ளது. “என்று மறுசொல்படாதே” என்பது சத்தபாடம். அப்பாசரத்திலேயே “[சாவலும் கட்டித்] சுஷுந்தரபாஷாணங்கள் கிடக்க மேலே நீரோமாய்ப்போலே, நீர் வெள்ளமாலால் மலையேலே ஓடும். அப்படியே இட்ட ஆணையை ஒன்றாக

நினையாமைக்கு நேரது கௌதாஹலத்தின் மிகுதியிறே" என்று பாடமுள்ளது. முன் வாச்யத்திற்குச் சேரித்திருக்கும் 'அணைய' என்பது சிறத்தபாடமாகும்.

"ஆரீக்கும் என் ரோய்" [12-6] என்னும் பாகரத்தின் வ்யாக்ஷானத்தில் "கௌந்தேய ப்ரதிஜூநீஹி இவ்வகீர்த்தத்தில் நம்மைப் பார்த்திருக்க வேண்டுவதிலேகாண்; நீ ப்ரதிஜூனா பண்ணு. 'ப்ரதிஜூரம் குரு' என்கிறபடியே நம்மை அறியாயோ நீ" என்று பாடமுள்ளது. இங்கு "ப்ரதிஜூரம் குரு" என்கிற படியே, [மே] நம்மை அறியாயோ நீ" என்பது கத்தபாடம். * [ப்ரதிஜூநீஹி] என்னும் பதத்துக்கு 'ப்ரதிஜூனா பண்ணு' என்று பொருள்கொள்ளாமோ என்னும் கேள்விப்படி 'ப்ரதிஜூரம் குரு' என்னும் எம்பெருமானுடைய கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை அப்பொருளுக்குப் ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார்— "ப்ரதிஜூரம் குரு" என்றபடியே" என்னும் வாச்யத்தாலே அடுத்த வாக்கியம் [மே] என்னும் பதத்தை விவரிப்பது, அக்கப் ப்ரதியில் ஒரு முற்றுப்புள்ளியும் ப்ரதிகமும் விடப்பட்டுள்ளது தவறு. அப்பாரதத்திலேயே மேலே, "பகவதஸமாச்சரணம் பண்ணினால் முன்பு கைவகதபடி, திரிந்தாரீகனையகிதும், அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தவாரே இவையதானே ஸவாஸமாகக் கழிந்து நிறைவுற்றிக்கே. உவாதாச்சமேலே ஏறிடுதலன்றியே தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொள்ளுதல் செய்யுமித்தனை. 'உரணா' ப்ரதிஜூநாஹே" மேலே" என்று பாடமுள்ளது. "...இவையதானே ஸவாஸமாகக் கழிந்து நிறைவு, அன்றிக்கே உவாதாச்சமேலே ஏறிடுதல், அன்றியே தன்மேலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் செய்யுமித்தனை" என்பது கத்தபாடம்.

"சக்ருசைக்காயந்த கருவிவீ" [13-3] விபாக்ஷியானத்தில் (கருவிவீ) ஆண்பின்னையன்றியே பெண்பிறந்தானை நலிக்கக் குவிப்போலேயிருக்கிற புருவத்தைபுடையவன்" என்று பாடமுள்ளது. * (கருவிவீ) ஆண்பின்னை. அன்றியே, பெண்பிறந்தானை நலிக்கக் குவிப்போலேயிருக்கிற புருவத்தைபுடையவன்" என்பது கத்தபாடம். "சக்ரு—பேரிய, வீல்வி—விவிலை அடக்கியான்பவன்" என்று பொருள்கொண்டு, அதன் தாத் பரிபாசித்தபுமாக "ஆண்பின்னை" என்று முதற்பொருள் அருளிச்செய்தார். 'கருமைபுடைய புருவமானித விவிலை உடையவன்' என்னும் பொருள்கொண்டு "அன்றியே" என்று தொடங்கி இரண்டாவது பொருளை அருளிச்செய்திருர். "கருமை பெருமையாய், பெரிய விவிலை என்று முந்தினது" என்று அரும் பதவரைக்கும் இப்பாடமே பொருள்தும்.

"நடைபொன்றில்லு" [13-6] விபாக்ஷியானத்தில் "எம் பெருமான் நந்தகோபாலர எழுந்திராய்" என்று அவர்கள் பேற்றுக்குப் பரிசுரமாக நினைத்திருப்பதும் இவரை, [நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே நன்னிருட்கண் எனனை உய்த்தியின்] என்னுற்றுகம் கரைபுரண்டால் பொகடச்சொல்லு வதும் அவர் வாக்ஷியே" என்று பாடமுள்ளது. "...என்று ஆற்றுகம் கரைபுரண்டால்" என்பது கத்தபாடம்.

"(வேம்பையாக) வேம்பும் கருப்புமாக வளர்க்கையன்றிக்கே, வெறும் வேம்பேயாக வளர்த்தான், அவன் வேம்பானது வளர்த்த பொகலாவது என்றிருக்கிறான்.

"(வேம்பையாக) வேம்பும் கருப்புமாக வளர்க்கையன்றிக்கே, வெறும் வேம்பேயாக வளர்த்தான், அவன் வேம்பானது வளர்த்த பொகலாவது என்றிருக்கிறான்.

"அவனை இன்னதாசிறிதென்னென்றில்; இவளன்றே இப்படி வளர்த்தான். 'அவன் வாராதொழிந்து; இழவு உன்னது; நடுவே பெற்றதாயை இன்னதாசிறிதென்ன?' என்ன (முற்றமித்தபாதி..." என்று விபாக்ஷியானபாடம் காண்கிறது. இவ்வுத்த 'என்றிருக்கிறான்' என்றதற்குப்பிறகு புது பராவாக ஆரம் பித்திருப்பது தவறு; அப்பாராசின் முதல் வாச்யத்திலுள்ள 'என்னில்' என்னும் பதமும் அதிகம். (வேம்பையாக) வேம்பும் கருப்புமாக... என்றிருக்கிறான்; அவனை இன்னதாசிறிதென்ன? இவளன்றே இப்படி வளர்த்தான்." என்பது கத்தபாடம்.

"(வேளிய சக்கு" [14-9] விபாக்ஷியானத்தில் "(வேளிய சக்கித்தாதி) சபாமமான திருமேனிக்கேப் பரபாகமான வெண்மையை உடைத்தாய், கடம்போலே ஒப்பிசிறிக்கேயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சுரத்தையத்தை உடையபுருக்கிறவன். 'கையிலோர்

நியோச
பாட்டு
யை”

“அ
ல்பாக்க
நம்மை;
பண்ணு
தி” எ
படியே.
[புரநி
ன்று
‘புரநித்
பூண்ட
...‘புரந
அடுத்
புரநித்
தவறு.
பண்ண
அவன்
நாமா
வன்றி
‘உரந
“...இ
உகவு
கொள்

(கரு
விக்கு
முன்
பிறக்
வலன்
அடர்
பரிய

சங்குடை மைந்நிறக்கடல்” என்னக்கடல்வந்திறே” என்று பாடும் காண்கிறது. இங்கு “(வெளிய சங்கியாதி) கடல் போலே ச்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையை உடைத்தாய், ஒப்பிற் றிக்கேயிருக்கிற...” என்பதே கத்தபாடம். ‘கடல்போலே ஒப்பிற் றிக்கே இருக்கிற’ என்று சங்குக்கு விசேஷணமாயிருப்பது சுவையுடையதன்ம, “மைந்நிறக்கடல்” என்று மேலே எடுத்திருக்கும் பரமணத்திற்குச் சேர “கடல் போலே ச்யாமமான திருமேனி” எனறே அருளி யிருப்பர்.

“பருந்தான்” [14-10] என்னும் கடைசிப் பாசுர வியாக்கியானத்தில் “பருத்தப் பெரிய காலையுடையதாய்; சரீரம் பெருத்ததனையும் பாடாற்ற அரிதாயிருக்கும்மிறே; அப்படிப்பட்ட ஆணையானது தன் சிலம்புலாத் வேற்று நிலத்திலே புக்கு முதலியன் வாயிலே அகப்பட்டு இடர்ப்பட்ட அதினுடைய ஆர்த்தத்தவரி செவிப்பட்ட அநந்தம்...” என்று பாடம் காண்கிறது. இங்கு “...வாயிலே அகப்பட்டு இடர்ப்பட்ட அதினுடைய ஆர்த்தத்தவரி...” என்று கத்த பாடமாகும். உள்ள பாடத்தில் “அப்படிப்பட்ட ஆணையானது” என்றது அவ்வயிக்காது.

நிற்க; இப்பாடலோதனங்களில் பெரும்பான்மையானவை ரசிகமஹாசயர்களால் ஆக்கிப்பெற்றமென்று நம்புகிறோம். இரண்டோரிடங்களில் அபிராயபதையிருந்தால், உள்ள பாடத்தையே ஆதரித்துக்கொள்வது. புரணத்திமையா மற்ற மலர்களைப்போலேயே இம்மலரும் பரமணத்திரட்டு, பதவுரை. அரும்பதவுரை முதலான நாமணங்களுடன் மலரித்துள்ளது. அத்தடன் (கவிசே பைண்ட் செய்யப்பட்டு) நல்ல நிறமும் பெற்று மிளிரிகின்றது. சென்ற மலரை. போலே இம்மலரும் எம்பெருமானார் திருவவதரித் தித்திரையில் செய்யதிருவாதிரை நாளிலே வெளிப்பிட்டுபெற்றது. இப்படியே நன்னிறமும் நாமணமும் பெற்ற மலர்கள் பலவலவும் மலரும்படி பகவானும் பாகவதோத்தமாரிலும் அருள்புரிவார்களாக.

இங்ஙனம், தோண்டடிப்போடி சித்திரையில் திருவாதிரை ஸ்ரீ. கிருஷ்ணவாமிதுயங்கார்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே சாமாதுராய நம:

பிள்ளைகம் ஸ்ரீயர் அருளிச்செய்த நாயச்சியார் திருமொழித் தனியன் வ்யாக்யானம்

திருக்கண்ணமங்கையரண்டான் அருளிச்செய்த
தனியன்

அல்லிநாட் டாமரைமே லாரணங்கி வின்றுணைவி
மல்லிநா டாண்ட மடமயில்—மெல்லியலாள்
ஆயர் குலவேந்த னாகத்தாள் தென்புதுவை
வேயர் பயந்த விளக்கு

பதவுரை:— அல்லி — இத்தகளுடைய, நாள் தாமரை மேல்—அப்போதலர்த்த தாமரைப்பூவில், ஆர்—பொருத்தி யிராகின்ற, அணங்கின் — தெய்வப் பெண்ணை பெரிய பிராட்டியார்க்கு, இன் துணைவி—இஷ்டஸகியாயும், மல்லி நாடு—மல்லிகாட்டை, ஆண்ட—(குணத்தாலே ஈடுபடுத்தி) —ஆளாகின்ற, மடம் மயில்—அழகிய மயில்போன்றவளாயும், மெல் இயலாள் — மென்மைத்தன்மையுடையவளுமான ஆண்டாள், ஆயர் குலம் வேந்தன்—இடைக் குலத்திற்குத் தலைவனுள் கண்ணபிரானுடைய, ஆகத்தாள்—திருமேனியிற் பொருத்தமுடையவளாடும், தென் புதுவை வேயர்—அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே வேயர்குலத்துதித்தவரான பெரிய யாழ்வாராலே, பயந்த—பெறப்பட்ட, விளக்கு—விளக்காயும் இராகினருள்.

அவ:— (அல்லிநாட்டாமரை) இதுதான் நாய்ச்சியார் திருமொழித் தனியனாக ஆறுலந்திசுபட்டுமதாயிருக்கும்; இதில்—ஆண்டாளுடைய ஐஸ்வர்யம் தொடக்கமாக ஆபிஜாத்ய பர்வந்தமான வைபவம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (அல்லிநாட்டாமரைமேல் ஆரணங்கின் இன் னுணைவி) தாதும் வண்டுமுடைய தாமரைநாட்பூவை வாஸ ஸ்தானமாகவுடையவளாய், அப்ராக்குத் ஸ்பூராவையான பெரியபிராட்டியார்க்கு இஷ்டமான ஸுகியாய. “மண் மகளும் திருவும் நிற்போலவனா” 1 “**आयासिवाभुवनि-**

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம:
ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸரீரேய நம:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி தூஸன் இயற்றிய
நாய்ச்சியார் திருமொழித் தனியன் வ்யாக்யான
விவரணம்

அவதாரிகை:— நாய்ச்சியார் திருமொழித் தனியானது இது—நாதமுனிகளுடைய சிஷ்யரான திருக்கண்ணமங்கையாண்டானால் அருளிச்செய்யப்பெற்றது. இத்தனியனில் ஆண்டானுடைய புருஷகாரத்தன்மையையும், ஐஸ்வர்யத்தையும், ஸௌந்தர்யத்தையும், எம்பெருமானோடுள்ள ஆதருப்யத்தையும், நற்குடிப் பிறட்டையும் அருளிச்செய்திருர்.

வ்யா:— (அல்லி நாள் தாமரைமேல் ஆரணங்கின் இன் னுணைவி) தாதுக்களும் வண்டுகளுடைய அன்றலந்த தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக உடையவளாய், ப்ரக்குதி ஸம்பந்தத்திற்கு எதிர்த்தட்டான தன்மைகளை உடையவளான பெரியபிராட்டியாருக்கு இனிய தோழியாய். “மண் மகளும் திருவும் நிறல் போல்வனா” 2 [திருவிருத்தம் 2] என்றும்,

1. “உத்புல்ல பக்கஜதபாகமிவோபயாதி

ஸ்ரீங்குநாஸுமிஹ துக்ஷிணஸஸ்யலமேநோ: |

ஸக்டிம் விஹாரஸலகாமிவ ராஜஹம்ஸரீம்

சுபாயமிவாப்,புத்யமிநீமவநிஞ்ச தஸ்யா: ||”

[ச-ஸ்த 1-63]

गवनीञ्च तया:” (சுபாயமிவாப்,புத்யமிநீமவநிஞ்ச தஸ்யா:)

2. “**एवंभूतप्रीति**” (ஏவம்பூதபூதி) என எனக்கடவதிநே. அகையால் ஸமஸ்கியாயிருக்கை. ஸாக்ஷாத வக்ஷிக்கு ஸுகியாயாய் தது இவளிருப்பது. (மல்லிநாடாண்ட மடமயில்) அவளோட்டைச் சோத்தியால் வந்த செல்வம். “உடனமா காதலமகளிர் திருமகள் மண்மகள் ஆபர்மடமகள் - ஆனும் உலகமும் மூன்றே” “துணைவி, மயில்” எனகை

[இங்கு, மலர்ந்த தாமரைகளையுடைய தடாகம் போன்றுள்ள ஸ்ரீங்குநாதனை ஆர்வமிக்கக்கடவேன். வலது பக்கத்திலும், இடது பக்கத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கும் வினையாட விருப்பமுள்ள அன்னப்பேடை போன்றுள்ள திருமகளையும், மேன்மேல் லளர்த்தவரும் அவளுடைய நிற்போன்றுள்ள பூமிப் பிராட்டியையும் அடைபக்கடவேன்.] என்றும்,

2. “ஏவம்பூதபூதிநீளநாபக!” [ரஹுணாதி சுத்யம் 5]

[பெரியபிராட்டியைப் போலேயிருக்கும் பூமிநீளாதேவிகளின் நாயகனே!] என்றும் பூமிதேவியைப் பெரியபிராட்டியாருக்கு நிற்போன்ற தோழியாக அருளிச்செய்தார்களன்றோ. பெரிய பிராட்டியாருக்கு குணங்களில் ஒத்த தோழியாய் இருப்பவளன்றோ பூமிப்பிராட்டியின் அவதாரமான இவ்வாண்டான். இவ்வளவால், பெரியபிராட்டியாரைப்போலே இவ்வாண்டானும் புருஷகாபூதை எனக் காட்டப்பட்டது. (மல்லி நாடாண்ட மடமயில்) செல்வத்திற்கு அதிதேவதையான பெரிய பிராட்டியாரோடு ரேந்திருப்பதால் இவளுக்குண்டான செல்வத்தைச் சொல்லுகிறது. “உடனமா காதல் மகளிர் திருமகள் மண்மகள் ஆபர்மடமகள் — ஆனும் உலகமும் மூன்றே” [திருவாய் 1-9-4] என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே, பரநிலையில் அவளோடு சேர்த்தியாலே மூவுலகையும் — [தீந், மேல், கடு என்று மூவகைப்பட்டிருக்கும் அனைத்துலகையும்]—ஆனும் பெருமை பெற்றிருக்கும் இவன், அவதாரநிலையில் மல்லிகாட்டை ஆள்பவளானது விப்பன்றே. இத்தால் இவளுடைய ஐஸ்வர்யம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. (மடமயில்) அழகிய மயில் போன்றவன். “துணைவி, மயில்” என்கை

யாலே—ஒருத்திக்கு ஸ்கிபுமாய், ஒரு தேவஸத்துக்கு ஸ்கிபுமாயிருக்கும்வளாய்த்து. இவ்வந்தன் * பேடைமயிலிறே. புனமயிலாய்க் காட்டுமயிலாயிருக்கையன்றிக்கே காட்டுமயிலாயிருந்து, தன் குணத்தாலே நாடாக ஈடுபடும்படி பண்ணி அத்தை ஆளுமவள் என்கை. “மயில்” என்று—அளகபூரத்தையும் பெண்மையையும்ட்டுப் பேசுகிறது. இதுதான் பராபிமானத்தில் ஒதுங்கி வளருமிறே; இவளும பட்டர்பிரானபிமானத்தே வளருமவளாய்த்து. (மெல்லியலாள்) ம்ருதூல்வபாவை என்றபடி. “கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குமபழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னுவி தங்கும்” என்னும்படி விஸ்வலோகாஸுமாமன மார்த்தவம். (ஆயர்குல வேந்தனாகத்தான்) அந்த மார்த்தவ

யாலே பெரிபரிசாட்டியபாருக்கு ஸ்கிபுமாய் (தோழியுமாய்) மல்லி நாட்டிற்கு ஸ்கிபுமாய் (மயிலுமாய்) இருப்பவள் என்றதாயிற்று. “பேடை மயில்” [பெரிபாழ்-திரு 3-8-3] என்று சொல்லப்பட்டா ளன்றே இவள். “புனமயிலே” [திருப்பாவை 11] என்கிற காட்டுமயிலாயிராமல், காட்டுமயிலாயிருந்து தன் குணத்தாலே நாடெல்லாம் ஈடுபடும்படி செய்து மல்லி நாடாண்ட மயிலான வள் என்று கருத்து. “மட” என்கையாலே மடம், அச்சம், ஈனம், பரிசீலிப்பு முதலான பெண்மைக்குரிய குணங்கள் ஈறையப்பெற்றிருப்பவள் என்கிறது. “மயில்” என்று இவளுடைய அளகபூரத்தின் அழகு, மயில் தோகையி னுடைய அழகுபோல் இருக்குமென்று காட்டுகிறது. பெண்க ளுக்கு இருக்கவேண்டிய ஸௌந்தர்யத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றிருப்பவள் என்றும் உணர்த்துகிறது. மயிலானது. சில ரால் அபிமானிக்கப்பட்டு வளருவதுபோலே, இவளும் பட்டர்ப் பிரானுலே அபிமானிக்கப்பட்டு வளர்கின்றவள் என்றும் உணர்த்துகிறது. (மெல்லியலாள்) பெண்மையை இவல்பாக உடைபவள். “கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குமப்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னுவி தங்கும்” [நாச்சி-திரு 3-7] என்று தானே அருளிச்செய்தபடி, எம்பெருமானோடு பிரிவைப் பொறுக்கமுடியாத பெண்மையைச் சொல்லுகிறது. (ஆயர்குலவேந்தன் ஆகத்தான்) “பொன்னுக் புலகுத்தந்தி”

ஸ்வபூவத்தாலே பிரிவாற்றமாட்டாமல், ஆயர்குல வேந்தனுக் குணனுடைய * பொன்னுக் புலகுத்தந்திக்குமவ ளாய்த்து. *கொம்மை முலைகள் இடர்தீரவிறே கோவிந்தனைத் *தழுவ் முழுசியிருப்பது. இனி ஆபிஜாதயத்தாலும் அநு ருடை என்கிறது—(வேயர் பயந்த விளக்கு) என்கிறது தாலே. * வேயர் தங்குள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் கோளையிறே. குலப்ரதீபையாயிருக்கை. * ஆயர்குலத் தினில் தோன்றும் மணிவிளக்குக்கு அநுரூபமாயிறே * வேயர் பயந்த விளக்கும் இருப்பது. ஸ்ரீகோபஜம்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணின குடியிறே. ஆகையால் குலத்திலும் ஸத்திருலையாயிருக்கை. * அல்லி நாள் தாமரைமேல்” என்று தொடங்கி இவளுடைய ஐந்து ஆகாரத்தையும்

[நாச்சி-திரு 8-4] என்கிறபடியே, அந்த இயல்பான பெண்மையாலே பிரிவு பொறுக்கமாட்டாமல், ஆயர்குலவேந்தனுக் கண்ணனுடைய பொன்மாலை அணைத்திருக்கும்வளாயிற்று. “கொம்மை முலைகள் இடர்தீரக் கோவிந்தன்கோர் குற்றேவல்” [நாச்சி-திரு 13-9] “தழுவ் முழுசிப் புகுந்து” [நாச்சி-திரு 13-5] என்று தானே அருளிச்செய்தாளன்றோ. இனி, நற்குடிப் பிறப்பாலும் எம் பெருமானுக்குத் தக்கவள் என்கிறது—(வேயர் பயந்த விளக்கு) என் னும் பகுதியாலே, “வேயர் தங்குள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன்” [பெரிபாழ்-திரு 5-4-11] என்று தம்மைக் குறிப்பிட்டுக்கொண்ட பெரி யாழ்வார்க்குத் தாம் திருமகள் என்பதை “வேயர்குடி விளிபுத் தார்க்கோள் கோதை” [நாச்சி-திரு 6-11] “விட்டுசித்தன் கோதை” [நாச்சி-திரு 14-10] முதலான பலவிடங்களில் காட்டினுள்ளன்றோ. “ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் மணிவிளக்கு” [திருப்பாவை 5] என்று அவள் ஆயர்குலத்திற்கு விளக்கம் தரும் விளக்காயிருப் பதுபோலே, வேயர் பயந்த விளக்கான இவளும் வேயர்குலத் திற்கு விளக்கம்தரும் விளக்காய் இருக்கிறபடி. தம்பபுனரைப் போலே இவளும் கோப ஜம்மத்தை (ஆயர்குடிப் பிறப்பை) ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே, ஆயர்குடிக்கும் வேயர்குடிக்கும் குலத்திலும் ஒற்றமை விளக்குகிறது. “அக்ஷிநாள் தாமரை மேல்” என்னும் இத்தனியனும் இவளுடைய புருஷாரதவம், ஐஸ்வர்யம், ஸௌந்தர்யம், பிரிவாற்றமை, நற்குடிப்பிறப்பு

சொல்லுகையாலே, இவளுடைய எதிர்ப்பைவாய்வும் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாய்த் து. “முன்னவன், தென்புதுவை தெரிவைத் திருமகள், தாரணியென்பவன், நாரணன் றனுருவுக்கு இனியவன், ஊரங்கமென்னுஞ் சீர்மையவன் பருவப் பணிமொழி . யென்னைப் பணிந்தருளே.” 1.

(மற்றொரு தனியன்)

கோலச் சுரிசங்கை மாய்ச்செவ் வாயின் குணம்விளவும் சிலத் தினள்தென் றிருமல்லி நாடி செழுங்குமுன்மேல் மாலைத் தொடைதென் னரங்கருக் கீழ் மதிப்புடைய சோலைக் கிளியவன் தூயநற் பாதத் துணைநமக்கே.

பதவுரை:— கோலம் சுரிசங்கை—அழகையும் சுரியையுமுடைய ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யத்தை நோக்கி, மாயன்—கண்ண மிராணுடைய, செவ்வாயின் குணம்—சிவந்த திருவதாரத்தின் அதிசயத்தை, விளவும் சிலத்தினள்—கேட்கும் தன்மையுடையவளும், தென்—தென்திசையிலுள்ள, திருமல்லி நாடி—திருமல்லி நாட்டிற்குத் தலைவியும், செழும்—செழுமை தங்கிய, குழல்மேல் — (தனது) திருக்குழற்கற்றையில் (குட்டப்பெற்ற) மாலைத் தொடை— கலம்பக மாலையை, தென் அரங்கருக்கு—அழகிய மணவாளனுக்கு, ஈயும் மதிப்பு உடைய— ஸரப்பிக்குமடியுடைய மேன்மையுடையவளும், சோலை கிளியவன்—சோலையில் வளரும் கிளிபோல் இனிய மொழியையுடையவளுமான அவ்வாண்டாளுடைய, தூய நல் பாதம்—பாவனமும் போக்யமுமான திருவடிகள், நமக்கு—நமக்கு, துணை—தஞ்சம்.

என்னும் ஐந்து ஆகாரங்களையும் சொல்லுகையாலே, அவனுக்குத் தருதியுள்ள இவளுடைய பெருமை அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. “முன்னவன், தென்புதுவை தெரிவைத் திருமகள், தாரணியென்பவன், நாரணன் றனுருவுக்கு இனியவன், ஊர் அரங்கமென்னும் சீர்மையவன் பருவப் பணிமொழி என்னைப் பணிந்தருளே” என்னும் முன்னோர் சந்தை இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

1.

அவ:— (கோலச்சரிசங்கை) இதில் புகுவத் பந்த்யாஸம் நரைக் குறித்து தத்போக்யபதையை ப்ரஸ்ஸம் பண்ணும் படியையும், தத்போக்யபதையாலுண்டான ப்ரஸ்ஸத்தயத் தையும், ப்ரத்ருவஸீக்ரணேணேதுவான வால்ஸ்யத்தையும் சொல்லி, ஏவம்விதாக்காரையான ஆண்டாள் திருவடிகள் அந்யகூதிகளுக்குத் துணை என்கிறது.

வ்யா:— (கோலச்சரிசங்கை) “கோலப்பெருஞ்சங்கே” என்றும், “சுரியேலுஞ் சங்கும்” என்றும், “சுரிசங்கு” என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகையும் சுரியையுமுடைத் தான சங்கை. (மாயன் செவ்வாயின் குணம் விளவும் சிலத்தினள்) * பூங்கொள் திருமுக்குத் மடுத்தாதி ய சங்காகையாலே * மதுகுதன் வாயமுதம் பன்னுளும் உண்டிறே

இரண்டாவது தனியன் வ்யாக்யான விவரணம்

அவ:— “கோலச் சுரி சங்கை” என்று தொடங்கும் இரண்டாவது தனியனில், (1) எம்பெருமானுக்கு அந்தரங்குண டாஞ்சஜன்பாய்வானைக் குறித்து அவனது பவளவாயின் இனிமையைக் கேட்கும் தன்மை; (2) அவன் வாழும் தேவரத்தில் வளிப்பதால் உண்டான பெருமை; (3) இவள் குடிக்களைத் தாண்டி அவன் ஆசைப்படும்படியாக இவள் அவனை வரிக்றித்து இனியவளாயிருக்கும் பெருமை ஆகியவற்றைச் சொல்லி, இந்தகைய பெருமைகளையுடைய ஆண்டாளுடைய திருவடிகள் புகுவோன்றிலேனத் நமக்குத் தஞ்சம் என்கிறது.

வ்யா:— (கோலச் சுரி சங்கை) “கோலப் பெரும் சங்கே” [நாச்-திரு 7-3] என்றும், “சுரியேலும் சங்கும்” [] என்றும், “சுரிசங்கு” [திருவாய் 7-3-1] என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகையும் சுரியையும் உடைய சங்கை. (மாயன் செவ்வாயின் குணம் விளவும் சிலத்தினள்) “பூங்கொள் திருமுக்குத் மடுத்தாதி ய சங்கு” [நாச்-திரு 9-8] “மதுகுதன் வாயமுதம் பன்னுருமுன்னென்றும்” [நாச்-திரு 7-5] என்று தானே அருளிச்செய்கையாலே, மாயன் செவ்வாயின் குணமறித்தவனுள் டாஞ்சஜன் பாய்வானை, அச்செவ்வாயின் இனிமையைக் கேட்கிறான். “வெண்சங்கம் ஊதிய வாய்” [முத்திரு 37]

போருவது. “வெண்சங்குழதிய வாய்”, “சங்கம் வாய் வைத்தான்” என்னும்படியிறே சங்கு வாய்வைப்பது. அத்தாலே—வாய்விடாத சாதியைக் கேட்கிறான். மாயன் செவ்வாயின் குணம் விளவுகையாவது:— “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ” என்னும்படியான குணம். “பாலொடு நெய்தயிரொண சாந்தொடு சண்பகமும் பங்கயம் நல்ல கருப் பூரமும் நாறுவரக் கோலையும் பலளச் செந்துவார்வாய்” என்றிறே இவள திருத்தமப்பனார் அருளிச்செய்தது. “மாயன்” என்றது—வெள்ளநீர்யரீலா திங்களால் ஆர்ச்சய்யுதனுள் க்ருஷ்ணன் என்றநடி. ஆயமாயயிலே ஆயனமாயோ னிறே. விளவுகையாவது * விருப்புற்றுக்கேட்கை. சீலத்தினளாவது - இதுவே ஸ்வபூவமாயிருக்குமவளென்கை.

“சங்கம் வாய் வைத்தான்” [பெரியதிரு 6-7-8] என்று இவன் சங்கம் வாய்வைக்கும்படியை மற்ற ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தார்களென்கிறே. வாய்விடாத சாதியைச் சேர்ந்த சங்கத்தை, மாயன் செவ்வாயின் குணத்தை வாய்விடச் சொல்லுகிறான். மாயன் செவ்வாயின் குணம் விளவுகையாவது - “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ? திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ?” [நாச்-திரு 7-1] என்று அவனுடைய வாய்ச்சுவையும் நற்றிறும் எப்படியிருக்கும்? என்று விளவுதல். “பாலொடு நெய்தயிரொண சாந்தொடு சண்பகமும் பங்கயம் நல்ல கருப்பூரமும் நாறுவரக் கோல நறும் பலளச் செந்துவார்வாய்” [பெரியதிரு 1-5-8] என்றல்லவோ இவளுடைய திருத்தமப்பனாரைப் பெரியாழ்வாரும் மாயன் செவ்வாயின் பெருமையைப் பேசினார். “மாயன்” என்றது—அழகு, நீமை முதலானவற்றால் அனைவர்க்கும் ஆர்ச்சய்ததை வினைக்கும் கண்ணன் என்றபடி. “ஆயமாயன்” [திருவாய் 4-3-4] “ஆயன் மாயோன்” [திருவாய் 9-0-2] என்று சொல்லப்பட்டானென்றே இவன். விளவுகையாவது— “விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன்” [நாச்-திரு 7-1] என்று தானே அருளிச்செய்தபடியே ஆசையோடு கேட்கை. (சீலத்தினன்) இப்படியிக் கேட்கையே இயல்பாக இருப்பவன்.

“सर्वगणेश्वरः” (ஸர்வகணேசுந்தஸ்ஸர்வரஸ:) என்னும் வந்து வோடே ஸர்வகாலா நுபுலா பேசைக் இவனுக்கு ஸ்வபூவம் என்றபடி. (தென்திருமல்லிநாடி) இவனுக்கு ஸ்வபூவம் நாட்டு நலத்தாலே வந்தது; கோஸல தேசுரத்திலுள்ள ளார்க்குப்போலே. “திருமல்லிநாடி” என்று - அதுவே கிருபகமாம்படியான அதிசயத்தையுடையவன். (தென் திருமல்லிநாடி) தெற்குத்திசுக்கிலேயாய் தூர்ஸரீயமாயிருக்கிற திருமல்லிநாடி. ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரையடுத்தணித்தான நாட்டுக்கு “திருமல்லிநாடு” என்றிறே திருநாமம். இனி புர்த்து வால்லப்யுததைச் சொல்லுகிறது. (செருங்குழல்மேல் மடலித் தொடை தென்னரங்கருக்கியும் மதிப்பு

3. ஸர்வகணேசுந்தஸ்ஸர்வரஸ: [சூச 3-14-2]

[[பரமபுருஷன்] எல்லா நறுமணங்களைபுமுடையவன்; எல்லா நற்கவையையும்முடையவன்.] என்று எல்லா நற்கவையாளும், எல்லா நறுமணங்கடும் கொண்ட எம்பெருமானோடு எப்போதும் அநுபூவிக் கிருமல்புதது இவனுக்கு இயல்பு என்று கருத்தது. (தென் திருமல்லிநாடி) இவனுக்கு இந்த இயல்பு இந்த நாட்டில் பிறப்பாலே வந்த நலமாகும். கோஸல தேசுரத்திலுள்ளார்க்கு ராமானுபுவத்தில் கிருப்பம் இயல்பாக இருப்பதுபோலே, இந்நாட்டில் பிறந்தார்க்கு க்ருஷ்ணனுபுவத்தில் கிருப்பம் இயல்பானது என்பதைப் பெரியாழ்வாரிடமும் இவளிடமும் காணலாம். (திருமல்லிநாடி) “மல்லி நாடாண்ட மடமயில்” “திருமல்லிநாடி” என இரண்டு தனியன் களிறும் சொல்லுகையாலே, இந்த நாட்டையிட்டே கிருபிக்க வேண்டிய பெருமையுடையவன் இவன் என்று உணர்ந்து கிறார். (தென் திருமல்லிநாடி) தெற்கு திசுக்கிலே இருப்பதாய், அழியாதான மல்லிநாட்டைச் சேர்ந்தவன். “தென்” என்னும் சொல்—தெற்கு திசுக்கையே அழகையும் குறிக்கும். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரும், அதை அடுத்துள்ள நாரும், திருமல்லிநாடு என்று பெயர்பெற்றவையன்றே. இனி, நாயகனான எம்பெருமானுக்கு இவன் இனியவன் என்று காட்டுகிறார் மேலே—(செருங்குழல் மேல்மாலத்தொடை தென்னரங்கருக்கியும் மதிப்புடைய சோலைக் கா-2

டைய சோலைக்கினி) என்று. மாலைத்தொடை-பெரியாழ்வார் கட்டின கலம்பகன் மாலைத்தொடையை. (தென்னரங்குக் கீழும்) * ராமஸீதோபரீதங்களான ஹேமாம்போஜங்களை விரும்பிச் சாத்தியஞ்ஞமலர்க்கு. பெரியாழ்வார் கட்டின மாலையைச் சூடிக்கொடுத்தது வடபெருங் கோயிலுடையானுக்கன்றே; பெரியபெருமாளுக்கன்றே யென்னில்: “ஆராமம் சூழ்ந்தவரங்கம்” என்றும், “தலையரங்கம்” என்றும் எல்லாத் திருப்பதிகளையும் அவயவமாகவுடைத்தாய், அகில திவ்யதேசப் ப்ரதானமாயிருக்கையாலும், திருமணம்புணர்ந்ததும் அழகியமணவாளப் பெருமானையாகையாலும், இனித்தான் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆகாரமும் ஒத்து போகவுத்தானமுமாயிருக்கையாலும், துர்மயைக்கயத்தாலும், அப்படிச் சொல்லலாமிறே.

கினி) என்று. மாலைத்தொடை—பெரியாழ்வார் கட்டின கதம்ப மாலைபய. (தென்னரங்குக்கீழும்) “ஹேமாம்போஜனா—ராமஸீதோபரீதை:” [ர-ஸ்த.] என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டர் அருளிச்செய்க்படியே, பெருமானும் பிராட்டியும் ஸமர்ப்பித்த பொற்றாமரைகளை விரும்பிச் சாத்திக் கொள்ளும் பெரியபெருமானுக்கு அளிக்கும். பெரியாழ்வார் கட்டின மாலையை ஆண்டாள் சூடிக்கொடுத்தது ஸ்ரீவில்லி புத்தூரிலுள்ள வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கன்றே; பெரியபெருமானுக்கல்லவே. அப்படியிருக்க “தென்னரங்குக்கீழும்” என்பானென்? என்னில்: “ஆராமம் சூழ்ந்தவரங்கம்” [சிறிய-திரு 70] என்றும், “தலையரங்கம்” [இர-திரு 70] என்றும் திருவரங்கமானது எல்லாத் திருப்பதிகளையும் தன்னுடைய சுற்றுப்புறச் சோலைகளாக உடைபதாய், எல்லா திவ்யதேசங்களுக்குப் ப்ரதானமாயிருக்கையாலும், ஆண்டாள் திருமணம் புரிந்தது அழகியமணவாளப் பெருமானையேயாகையாலும், பெரியபெருமானைப்போலே வடபெருங்கோயிலுடையானும் ஸயனத் திருக்கோலமாய். போகவுத்தானம் என்பது தோற்ற இருப்பதாலும், இருவருக்கும் திருமேனி வேறு பட்டிருந்தாலும் அத்திருமேனிகளுக்கு அந்நாயாயிவான தர்மி

ஸ்ரீமாலாகாரர் மகளாகையாலே, “அரங்கமாலை” என்னும் படியான மாலுக்கு மாலையை வழங்கினான். இப்போதும் இது நம்பெருமான் ஆருந்திருநான் ஆகையேற்றத்தின்று அது புவனத்தீயும். “அங்கவனோடுமுடன் சென்றங்காளைமேல்” என்றிறே இவளபேசுகியிருப்பது. தென்னரங்குக்கீழும் மதிப்புடைமையாவது—பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணாலும், அங்காதுஞ்சோராமையாள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனுக்குச் சூடிக்கொடுத்த மதிப்பிறே. 4. “स्वोच्छ्रयं च वि निगच्छिं वा यन्तस्य सुखं” (ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிக்ஷிதம் யா

ஸ்வருபம் ஒன்றையாகையாலும் “தென்னரங்குக்கீழும்” என்ற தில் குறையில்லை. ஸ்ரீமாதசாரான பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளையாகையாலே, “அரங்கமாலை” [திருக்குறு 12] என்று சொல்லப்படும் மாலுக்கு மாலையை வழங்கினான். இப்போதும் நம்பெருமான் ப்ரஹ்மோத்ஸவங்களில் ஆரும் திருநாள் ஆனைவாணத்தன்று ஆண்டாள் தென்னரங்குக்கு மாலை வழங்கும் இவ்வையலும், நாமும் கண்டு அதுபுலிக்கும்படி நடைபெறுகிறது. “அங்கவனோடுமுடன் சென்றங்காளைமேல்” [நாச்-திரு-10] என்று ஆனைவாணத்தில் அவனோடு கூடியிருக்க வன்றே இவள் ஆசைப்பட்டது. (தென்னரங்குக்கீழும் மதிப்புடைய) “பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணாலும், அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனு” [நாச்-திரு 11-8] என்றும் பெருமையையுடைய திருவரங்கச் செல்வனுக்குச் சூடிக்கொடுத்த மதிப்பன்றே இவளுடையது.

4. நீளாதுங் கூஸ்தநிக்ஷிதாஸுப்தமுத்யோத்ய க்ருஷ்ணம் பாராத்யம் ஸலம் ஸ்ருதிஸ்தாரிஸ்வலித்தமத்யாயாயந்தி ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிக்ஷிதம் யா ப்ரலாத்ருத்தய பூஷ்த்தே

கோதூ தஸ்ய நம இதுமீதம் பூய ஏவாஸ்து பூய: ||
[பட்டர் அருளிய திருப்பாவைத் தனியன்]
[யாதொரு ஆண்டாள் நப்பினைப் பிராட்டியினுடைய ஒங்கிப் பனைத்திருந்துள்ள திருமூலத்தடங்களாகிய மலைத்

புலாத்திருதய புங்க்தே) என்று, *சூடிக்களைந்தன சூடுமித் தொண்டர்படியாய்தது *அண்டர்கோன் அணியரங்கன்படி யும். அவன் தான் பரமபரணயியிறே. (மதிப்புடைய சோலைக்கிளி) பெரியாழ்வார்திருமகள் என்னும் மதிப்பை யுடைய கிளி. *கிளிமொழியாளிறே “எல்லையிளங் கிளியே” என்றாளே இவளும். பெரியாழ்வார், *தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமத்தாலே வளர்த்தெடுத்த கிளி. மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை கற்பித்தாரும் இவரே

தாழ்வரையிலே உறங்குபவனும், தன்னாலே சூடிக்களைப்ப் பெற்ற மாலையிலே கட்டப்பட்டவனுக்கும் க்ருஷ்ணனாகிறே ஸ்ரீஹத்தை உணர்ந்தி. நூற்றாக்கணக்கான வேதார்த்த வாக்கியங்களினால் விரித்தி, க்ருஷ்ண தன்னுடைய பாரதந்திரியத்தை அறிவித்து புலாத்தகரித்து அநுபவிக்கிறுளோ, அப்படிப்பட்ட ஆண்டாளின் பொருட்டு மறபடியும் மறபடியும் இந்த இந்த “நம:” என்கிற உத்திகள் ஆகவேண்டும்.” என்று புட்டரும் அருளிச்செய்தாரன்றோ. “அண்டர்கோன் அணியரங்கன்” [அமல னாதி 10] எனப்பட்ட அலனுடைய தன்மை “சூடிக்களைந்தன சூடுமித்தொண்டர்கோனாம்” [திருப்ப-9] எனப்பட்ட தொண்ட ர்கள் தன்மையை ஒத்தது. ஆண்டாளிடம் ஆராத காத்த னுடைய பரமபரணயியாகையாலே இது பொருத்தமன்றோ. (மதிப்புடைய சோலைக்கிளி) பெரியாழ்வார்திருமகள் என்கிற மதிப்பையுடைய மல்லிநாட்டுச் சோலைக்கிளி. “கிளிமொழியாள்” [திருவாய் 4-8-5] என்று சொல்லப்பட்ட ஸீதையைப்போத்தவ னன்றோ இவள். “எல்லே இளங்கிளியே” [திருப்பாவை-15] என்று அமைத்தாளன்றோ இவளும். “கிளியைத் தேனும் பாலும் அமுதும் ஊட்டி வளர்ப்பதுபோலே, *தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்” [பெரியதிரு 6-10-8] எனப்பட்ட திருமால் திருநாமத்தாலே பெரியாழ்வார் வளர்த்தெடுத்த கிளியன்றோ இவள். “மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுச்சித்தர் கேட்டிருப் பர்” [நாச்ச-திரு 11-10] என்கிறபடியே கிளிக்கு வார்த்தை கற் பிப்பதுபோலே, இவளுக்கு மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை [சும ஸ்லோகம்] கற்பித்தவரும் பெரியாழ்வாரேயன்றோ. “திருமாலே

யிறே வளர்த்தெடுப்பார்க்கும் காலிலே வணங்க வேண்டும்படியான கிளி. 5. “ஐகதாஸ்” (ஸுகதாதம்) என்னுமாபோலே பெற்றவர்களை விஞ்சியாய்த்து ஸுக மிருப்பது. சோலைக்கிளி—ஆழ்வாராஸ்ரமத்திற்கிளி. இத் தால்—பராபிமானத்தே வளர்த்தமை தோற்றுக்கிறது. (அவள் தூய நற்பாதம்) ஏவம்விதாக்காரையாய், பாவாதவ போக்யத்தவங்கையுடையவள் திருவடிகள். “அல்லியம் பூமலர்க்கோதாய்! அடிபணிந்தேன்” என்றும், “செம்மையு டைய திருக்கையால் தாள்பற்றி” என்றும்—சேஷஸேஷி கள் இருவாக்கும் தந்தாம் ஸ்வரூபாநுகுணமாக இழியும்

பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவேன்ற மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினேன்” [திருநெடு-14] என்கிறபடியே வளர்த்தெடுத்தவர்களுக்கும் காலிலே விழுந்து வணக்கவேண்டும்படியான கிளியன்றோ இவள்.

5. வ்யாஸம் வலிஷ்டநுந்தாரம் ஸக்தே: பெளத்ரமகல்மஷம்! பராஸராத்மஜம் வந்தே: ஸுகதாதம் தபோநிதிம் ||

[ஸஹஸ்ரநாமவ்யாசகர் ஸ்லோகம்]

[வலிஷ்டமஹரிஷியின் பிள்ளையின் பேரரும், ஸக்திஹரிஷியின் பேரரும், பராஸரின் பிள்ளையும், சுகரின் தந்தையும், குற்ற மற்றவருமான வியாஸரை வணங்குகிறேன்.] என்கிறபடியே ஸுகதாஸ்ரம் நுஷ்டையப்போலே பெற்றவர்களை விஞ்சிபெறுபது இந்த சோலைக்கியும். (சோலைக்கிளி) ஆழ்வாருடைய ஆஸ்ர மத்தில் வாழும் கிளி. இத்தால் கிளியைப்போலே ஒருவ ருடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி வளர்த்தமை தோற்றுக்கிறது. (அவள் தூய நற்பாதம்) இத்தகைய பெருமையுடையவளாய், பிறரைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் தன்மையும் இனிமையும் உடைய வளுடைய திருவடிகள். “அல்லியம்பூ மலர்க்கோதாய்! அடி பணிந்தேன்” [பெரியாழ்-திரு 3-10-2] என்று சேஷபூதர்களுக் கும். “செம்மையுடைய திருக்கையால் தாள்பற்றி” [நாச்ச-திரு 6-8] என்று சேஷியான எம்பெருமானுக்கும் முறையே சேஷைவ ஸ்வரூபத்திற்கும் ப்ரணயிவ ஸ்வரூபத்திற்கும் அநு குணமாக இழியும் தோறாவிற்குக்கும் ப்ராட்டியுடைய திருவடி கள். ஆகையாலே, “தூய” என்கிறது. அத்திருவடிகள்தாம்

துறையாயிருக்கும் திருவடிகள். அது தான் * பாடகளுசோ மெல்லடியாயிருக்கும், “பாடகக்காலினை தானே பரமபதம் தருமே.” திருவடிகள் இங்கிருக்கும் நானேக்குத் துணையாய், மேல் வழித்துணையாய், அதுக்குமேலே கைக்காய்ததுக்குத் துணையாய், கைக்காயவர்த்தகுமாயிருக்கும். “பண்டேனமாயுலகை-திருவடியே துணையல்லால் துணையிலேன்” இவனும் * ஞாலப்பொன்மாதிறே. ஆகையால் * கோலத்திருவடிகளோபாதி * ஞாலப்பொன்மாதான் ஆண்டாள் திருவடிகளும் உத்தேசியமென்றதாயதுது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்.
பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

“பாடகம் சேர் மெல்லடி.” [பெரியதிரு 4-8-7] “பாடகக் காலினை தானே பரமபதம் தருமே” [] என்றபடியே அழகு, மென்மை, மோக்யுறத்தவம் முதலான நன்மைகளை உடையதாகையாலே “நல்” என்கிறது. (துணை நமக்கே) புருஷகாரபூதையான பிராட்டியுடைய திருவடிகள் இங்கிருக்கும் நானேக்குத் துணையாய், அரிச்சிராதிசூதியிலும் வழித்துணையாய், பரமபதத்திலும் புகுவத் கைக்காய்த்திருத்துணையாய், அக்கைக்காய்த்தை வளர்ப்பதாமாய் இருக்கும். “பண்டேனமாயுலகை யன்றிடத் பண்பாளர் என்று நின்று கொண்டானேன் திருவடியே துணையல்லால் துணையிலேன்” [பெரிய-திரு 7-4-6] என்று எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் உபாயமாகவும், கைக்காய்த்தை ஏற்பதாகவும் துணையாயிருப்பதுபோலே இவனுடைய திருவடிகள் புருஷகாரமாயும் கைக்காய்த்தை வளர்ப்பதாயும் நமக்குத் துணையாயிருக்கும்ன்றோ. “ஞாலப் பொன் மாத” [திருவிருத்தம் 40] என்று கூறப்படுபவனன்றோ இவன். ஆகையால், “கோலத் திருவடிகள்” [] என்று சொல்லப்படும் திருவடிகளைப்போலே ஞாலப் பொன் மாதான ஆண்டாள் திருவடிகளும் நம்மனைவர்க்கும் உத்தேசியம் என்றதாயிற்று.

தலையின் வ்யாக்யான விவரணம் முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமநாதஜய நம:

ஆண்டாள் அருளிச்செய்த

நாய்ச்சியார் திருமொழிக்கு

பெரியவாச்சான்றினை வ்யாக்யான அவதாரிகை

பெரியவாச்சான்றினை தலையின்

ஸ்ரீமத் கருஞ்ஞானஸமாஸ்வாய நமோ பாமுநஸூதவே।

யத்தகடாகைக்கலக்ஷபாணம் ஸுஸபு; ஸ்ரீதரஸ்ஸத்யா

உப்ராயகஸ்ஸீகாரமும் பண்ணி, உப்ராயத்தையும் நிஷ்கர்ஷித்தாராய் நின்று கீழ்; இந்தப் ப்ரதிபத்தியிறே இத்தலைக்கு வேண்டுவது; c இத்தலையில் கண்ணபிறவற்றிருந்தது; d அவன் பக்கலிலே அபிநிவேசம் கரைபுரண்டிருந்தது; அந்ததரம் அபிநிவேசாநுருபமாகப் பெற்றுக்கொடு நிற்கக் கூகண்டதில்லை; e இத்தலையிலே ஒரு ஹேதுவைக் கொள்ளி

நாய்ச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம்

[ஸ்ரீ. கருஞ்ஞானஸ்வாமி அய்யங்கார், “ஸாத்யரணம்” ஆசிரியர்.]
அவதாரிகை

திருப்பாவையில் “உன்றனைப் பிறவி பெருத்தனைப் புண்ணியம் பாமுடையோம்” [திருப்பாவை 28] என்று உபாயமாக எம்பெருமானைப்பற்றி, “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” [திருப்பாவை 29] என்று அவனுக்குக்கான கைக்காய்மே ப்ராயசம் என்று அறுதியிட்டுள்ளான் ஆண்டாள். சேதனனுக்குப் பேற்றுக்கு வேண்டியது இந்த நினைவு மாதிரியே யாகும். அது ஆண்டாளிடம் குறைவற்றிருந்தது. எம்பெருமானிடமும் இவனைப் பெறவேண்டும் என்கிற ஆர்வம்

நாய்ச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யான அரும்பத விளக்கம்

அவதாரிகை:—உ (ப்ராயகஸ்ஸீகாரமும்) என்றது—“புண்ணியம் பாமுடையோம்” என்றத்தைப்பற்றி, உப்ராயத்தையும் நிஷ்கர்ஷித்தாராய் என்றது—“உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்றத்தைப்பற்றி. o... ப்ரதிபத்தி அமைபுமாகில் காமன் காலிலே விழுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையிலே கண்ணபிறவி இத்தயாதி). d (கண்டதில்லை)

லிறே அது பக்வமாய்ப் பெறுகிறோமென்று ஆறியிருக்க
லாவது; f அதுக்கு அங்ஙனென்றின்றிக்கேயிருந்தது இனி,
பரிசுரணித்த ஸாதநம் புலத்தோடு வ்யபிசுரமில்லாதபடி
லித்தூமாயிருந்தது; g இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தே புலிக்கக்
காணாமையாலே h யுத்தாயுத்த நிருபண க்ஷமமல்லாதபடி
கலங்கி, அபிமத விஷயத்தைப் பிரித்தார் திரிபட்டும் கூடுகைக்கு
யடெடுக்குமாலேயே, பிரிந்துரைக் கூட்டிய போருகையே
ஸ்வபாவமாக உடையாறெருவன் என்னுமிதவே பற்றசாகக்
i காமஸமாஸ்ரயணம் பண்ணிப் பெறுகையிலே உபக்ரமிக்கிறார்.

கரைபுரண்டிருந்தது. இப்படி இருவரிடமும் குறையில்லாமல்
இருந்தபோதிலும் எம்பெருமான் ஆண்டானே ஏற்றுக்கொள்ள
வில்லை. இப்படி அவன் தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருப்பதற்குக்
காரணம் என்ன? என்று ஆராய்ந்தான். தான் அவனைத்
தவிர, கர்மயோகம் முதலான ஸாதநங்களைப் பற்றியிருக்
தால், "அவை நிறைவேறின் பின்பு அவனைப் பெற்றுவிடுவோம்"
என்று ஆறியிருக்கலாம். தான் அப்படியொரு உபாயந்தரத்
தைப் பற்றாமையாலே அப்படி ஆறியிருக்க முடியவில்லை.
தான் பற்றின ஸாதநமான எம்பெருமானோடு புலனைத் தவறாமல்
வினைக்கும் லித்தோபாயமாய் இருந்தான். இப்படியிருந்தும்
பெறு உண்டாகக் காணாமையாலே "இன்னது செய்யலாம்."
இன்னது செய்யக்கூடாது" என்று ஆராயமுடியாதபடி கலங்கி
விட்டான் ஆண்டான். காதலர்கள் ஒருவரையொருவர் பிரித்
தால், இந்தப் பிரிவினையுண்டான கலக்கத்தாலே மறுபடியும்
கூடுவதற்கு மட்டுமேப்பதாகிற ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாத
செடலைச் செய்வதாலே, இவனும் தேவதாந்தர ஸமாஸ்ர
யணமாகிற ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாத செயலைச் செய்கிறார்
"தையொரு திங்கனும்" என்று தொடங்கும் முதல்திருமொழியில்.

ஆகையாலே விழுகிறான் என்று வாக்யத்தைப்பூரிப்பது.
ஆகையாலே c (இத்தலையில் கண்ணழிவற்றிருந்தது) என்று
கூட்டுவது. e, f இந்தப் பரதிபத்தியுண்டானதுகொண்டு கண்
ணழிவில்லையாகவேணுமோ? என்ன, உபாயஸ்வீகர்த்தா
வான இவன் ஸவபாவதாலும், ஸ்வீகர்த்தமான உபாயஸ்வ
பாவத்தாலும் கண்ணழிவிலொமையை இன்னொருவியாலே
ஸாதிக்கிறார் (இத்தலையில் இத்தாதி வாக்யத்துவயத்தாலே.)

; பெருமானில்லது அறியாத திருவபோத்யைபிலுள்ளார்
அவர்க்கு நன்மையையெண்ணி 6. "सर्वत्र देवा नमस्यन्ति"
(ஸ்ர்வத்ர தேவாந் தம்ஸ்யந்தி) என்று தேவதைகள் காலிலே
விழுந்தார்களிறே; இவ்வஸ்துதன்னைப் பரதூஸையிலும்

எத்தனையோ தேவதைகள் இருக்கக் காணை ஆஸ்ரயிப்பானே?
எனில் பிரிந்த காதலர்களைக் கூட்டிவைப்பதையே இவ்வாக
உடையவன் என்கிற பெருமை இவனுக்கே உள்ளதொன்
ருகையாலே, இதையே பற்றசாகக்கொண்டு காமதேவனுகிற
மன்மதனை ஆஸ்ரயித்து, எம்பெருமானைப் பெறுவதற்கான
முயற்சியைத் தொடங்குகிறார்.

இப்படிக் கலக்கத்தாலே மற்ற தெய்வங்களை ஆஸ்ரயித்த
வர்கள் உண்டோ? எனில், ராமபிரானையல்லது அறியாதிருந்த
அயோத்திலாஸிகள்,

6. ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தூஸ் தருண்யஸ்ச

ஸாயம் ப்ராத: ஸமாஹிதா: |

ஸ்ர்வாத் தேவாந் தம்ஸ்யந்தி

ராமஸ்யாந் ததே பரஸ்ஸிந: || [ச-அ 2 52]

g d. h (இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும் புலிக்கக் காணாமையாலே-அவன பகலிலே அபிரிவேசம் கரைபுரண்டிருந்தது;
அநந்தரம் அபிரிவேசாநுருபமாகப் பெற்றுக்கொடு நிற்கக்
கண்டதிலை; ஆகையாலே யுத்தாயுத்தநிருபணக்ஷமமல்
லாதபடி கலங்கி) என்று வாக்யங்களைப் பின்முன்னாக
யோஜித்துக்கொள்வது ௩ இதுக்கு நியாமகம்,— மேலே
(ப 18, 19) 8. (யவள ச காசித்) என்கிற வாக்யத்திலே,
(ப்ரேமத்தாலே வந்த மருட்சி படுத்துகிறபாடினே இது)
என்று—அபிரிவேசமே கலக்கத்துக்கு வேறுதவென்றி
ருக்கையாலே.

i இப்படி கலக்கத்தாலே தேவதாந்தர ஸமாஸ்ரயணம்
பண்ணின பேருண்டோ? என்ன (பெருமானே இத்தாதி)
இக்கலக்கத்தாலே தேவதாந்தர ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணி
தா—3

வேண்டேனென்ற திருவடி, 7. “नमोऽस्तु वाचस्पतये” (நமோஸ்து வாசஸ்பதயே) என்றாரிதே; ‘கீழ்நாம் 1 செய்து நின்ற நிலை இது, மதவிர்த்தது இது’ என்று அறிபாதபடி கலங்கி இருடைய நுய்யாவாரம் இருக்கும்படியிற்றே, இது. ௧8. “यद्यी च काचित् मोक्षया” (யடியே ச காசித் ப்ரேமாந்தா) என்கிற ப்ரேமத்

[அயோத்தியிலுள்ள] ஸ்தீரீகளும், வயோதி, கீர்களும், பெண்களும் காணையும் மாலையும் கூடியிருந்து (தேவரத்தக்கனை வென்று) புகழ்ப்படைத்த ராமனுக்காக எல்லா தேவர்களையும், வணங்குகிறார்கள்.] என்கிறபடியே அவருக்கு நன்மைபை விரும்பி எல்லா தேவதைகள். காலிலும் விழுந்தார்களன்றோ. “பரவோ நாப்பத்ர க்ய்ச்சி” என்று ராமனிடம் உள்ள ஆராத காதலாலே, ‘பரமபுத்தாதனையும் பெறவிரும்ப மாட்டேன்’ என்ற அருமன்,

7. நமோஸ்து வாசஸ்பதயே [ரா-ஸு 32-14]

[வாசஸ்பதிக்கு நமஸ்காரம்] என்று ராமன்கார்த்திரிதகாதேவதா ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணினான். அதுபோல்—“இது வரை நாம் எம்பெருமாளையே உபாபோபுமாயாகப் பற்றி, மற்ற தெய்வங்களையும், உபாயங்களையும் பற்றுவதைத் தவிர்த்திருக்கோம்.” என்று அறிபாதபடி கலங்கின இவன் செய்யத்தகாத காமஸமாஸ்ரயணத்தையும் செய்கிறான். 9.

8. யடியே ச காசித் ப்ரேமாந்தா தத்பார்ஸ்வமலிலம்பிதம் |

[சி-பு 5.13-19]

[அன்பிலும் அறிவும் மூலங்கியவளான ஓர் ஆயிரிறுமி கண்ணுக்கருவில் விளையில் வந்தாள்] என்கிறபடியே. பெருங்காதலால் உண்டான மயக்கம் இப்படியிப் படாதபாடு படுத்துமன்றோ.

னதுக்கு உதூஹரணம். ௧ (‘வாசஸ்பதயே’ என்றாரிதே) என்ற அநந்தரம் ஆகையாலே, (கீழ்நாம் செய்தது இது நின்றநிலை இது) என்று கூட்டுவது. 1. (செய்து நின்ற நிலை) யாவது ஸர்வேஸ்வரனையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் எவ்விதத்து நின்ற நிலை என்றபடி. ௨ (தவிர்த்தது இது) என்றது—தத்துவயதிரித்த ப்ராப்யப்ராபகபாடனங்களைத் தவிர்த்தது என்றபடி. ௩ ஆனால் அஜ்ஞானம் தயாஜ்யமன்றோ

தாலே வந்த மருட்சி படுத்துகிற பாடியே இது. ௧9. “रजो रागात्मकं विद्धि” (ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி) என்கிறபடியே ஸத்வ நிஷ்டாரான ஸாத்விகரோடே சேர்ந்து புகுவத்ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணக்கடவதாயிருக்க, ஸாத்விகாக்ரேஸரரான பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்தவன், ரஜோகுணப்ரகரரான தேவதைகள் காலிலே விழுந்தபடியென? என்னில்; அநபாயித்யான பிராட்டி பெருமானளவிலுண்டான நிம்மலம்ஸ்லேஷார்த்தமாக 6. (ஸர்வாத் தேவாந் நமஸ்யந்தி) என்று - எல்லா தேவதைகள் காலிலே விழுந்தார்போலவும், இவளுடைய திருத்தம்பப்ரரான நம்மாழ்வார் “தெய்வங்கள்” என்று தேவதை

பரமஸாத்விகரான பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்த இவ்வாண்டான், ஸத்வகுணத்திலே ஊன் பிறற்கும் ஸாத்விகரோடு சேர்ந்து எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கவேண்டியிருக்க,

9. ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி த்ருஷ்ணஸங்க்ஸுமுத்ரபுவம் [சுதை 14-7]

[ஆண் பெண் அன்புக்குக் காரணமாகவும் விஷயங்களில் ஆசைக்கும், புத்திரபுத்திரிகளிடத்தில் பற்றுகடும் உத்பத்தி ஸ்தாநமாகவும் ரஜோகுணத்தை அறிவாயாக] என்கிற ரஜோகுணம் மிக்க காமன் காலிலே விழுவது எப்படியிப் பொருத்தம்? என்னில்; முன் (பக்கம் 17) எடுத்த ஆருவது ப்ரமாணத்தில் சொன்னபடியே - என்றும் பிரிவில்லாத பிராட்டியும் பெருமானுமான சேர்த்தி நித்யமாட்சி செல்லவேண்டுமென்று அயோத்தி நகரமக்கள் எல்லா தேவதைகள் காலிலும் விழுந்தார்போலவும், “அஞ்சகுடிக்கொரு சந்தி” [உட்சேசத் தினமாலே 24] என்று ஆழ்வார்கள் அனைவர்க்கும் அபிமான புத்தியான இவ்வாண்டானுடைய தந்தையரில் ஒருவரான நம்மாழ்வார், “தெய்வங்கள்” [திருவாய் 5-4-8] என்று

என்ன? (யடியே ச இத்யாதி) o p (மருட்சி படுத்துகிற பாடு) என்கிறதென்? புத்தியுள்வமாக ஆஸ்ரயிக்கின்ற என்னுலோ? எனன, அருளிச்செய்கிற (ரஜோ ராகாத்மகம் இத்யாதி) கூடகத்வேன விழும்படியாய்த்து என்றபடி.

களை முன்னிட்டாற்போலவும், இவனும் அபர்த்துக் கலங்கினபடி. இப்படிப்பட்ட கலக்கத்தாலே, பிரிந்தாரைக் கூட்டுமென்னும் இதுவேகோண்டு காமஸமாஸ்யனாம் பண்ணுகிறன். p₂ தன் உடலை அழியமாறி நின்றிறே இவன்தான் பிரிந்தாரைச் சேர்ப்பது. q இதுதான் இவளுடைய ப்ராய் த்வரையிருக்கிறபடி. r அதாவது - பெரியாழ்வார், ப்ராய்ருசியாலே ஒரு கருமுகை மொட்டாகிலும் வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய திருக்குறலிலே வெடிக்கவேணும் என்று கருமுகையை ஸுஸ்ருஷியா

எம்பெருமானைப் பிரிந்த கலக்கத்தாலே தேவதைகளை முன்னிட்டாற்போலவும் இவனும் எம்பெருமானைப் பெருமையாலே அறிவு மழுங்கிக் கலங்கி “அவனை எப்படியாவது பெற்றுவிட வேண்டும்” என்னும் (ப்ராய்ய) த்வரையாலே காமனின் காலிலே விழுமிறான். இப்படிப்பட்ட கலக்கத்தாலே, “பிரிந்த காதலர் களைக் கூட்டி வைப்பவன்” என்கிற ஒரே காரணத்தாலே, மற்ற தெய்வங்களெல்லாமிருக்க, காமனை ஆஸ்ரயிக்கிறான். தன் உடலை அழித்துக்கொண்டாவது பிரிந்த காதலர்களைக் கூட்டி வைப்பவன் இவன் என்பது குமாரஸம்பவக் கதையின் ப்ரஸித்தமன்றோ ஆக, ப்ராய்ய த்வரையாலே அறிவு கலங்கி, காமன் காலிலே விழுகிறான் என்றாயிற்று. இவளுடைய காமஸமாஸ்யனாம் எந்த அளவிற்குச் சென்ற தென்றல்; பெரியாழ்வார் “பூக்கிற பூவெல்லாம் வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய திருக்குறலுக்கேயாகவேணும்” என்று ப்ராய்ய ருசியாலே எம்பெருமானுக்காகத் திருந்தவுடன் சமைத்த, பூச்செடிகளைப் பேணுவதிலே ஈடுபட்டிருப்பது போலே, இவனும் “மத்தநன்னறுமலர் முருக்கமலர்கொண்டு” [நாச்சி-திரு 1-3] என்று ஊமத்தம்பூக்களும், முருக்கம்பூக்களும் காமன் காணக்கேயாகவேணும்” என்று கருதி, ஊமத்தஞ்செடி

q ரன் வேஸ்வரனைப் பெருவேணும் என்கிற த்வரையாலே கூடகளுள் காமஸமாஸ்யனாம் பண்ணுகிறான் வேணுமாகில்; “மத்தநன்னறுமலர் முருக்கமலர் கொண்டு” (3) என்று—மதமத்தை முதலானவற்றை ஸுஸ்ருஷிக்கிறதென்? என்ன (இதுதான் இத்யாதி). r மேல் “அதாவது” இத்யாத்யுப

நிற்பர். இவளுடைய ப்ராய்யத்வரையிருக்கும்படி. — காமன் காலிலே ஒரு 8 மதமத்த மலராகிலும் முருக்கம் மொட்டாகிலும் வெடிக்கவேணுமென்று 8 மதமத்தம் முருக்கு இவற்றை ஸுஸ்ருஷியாதிற்கும். t க,டகருகந்ததே தேடியிடவேனுமிறே.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

செடி முருக்கச்செடி. ஆகியவற்றைப் பேணுவதிலே போது போக்குப்படியான அளவிற்குப் ப்ராய்ய த்வரை விஞ்சியவளானுள்.

அவதாரிகை விவரணம் முற்றிற்று.

பாதுநாறுஞ்ஞமாக, கீழே காம ஸமாஸ்யனத்துக்கு அடி ப்ராய்யத்வரையே என்றவோபாதி, மதமத்தை முதலானவற்றை ஸுஸ்ருஷிக்கையும் ப்ராய்யத்வரா கார்யமென்று இங்ஙனே வகையிட்டு அருளிச்செய்வார். t ஆனால் கருமுகை முதலான ஸ்லாக்ய புஷ்பங்களை இடாதே, இத்தை இருவாசென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் (கடகா இத்யாதி).

ப்ரவேஸே — 3, b (திருப்பாவையிலே — ப்ராய்யத்தையும் நிஷ்கர்ஷித்து—ப்ராய்கல்வீகாரமும் பண்ணினாராய் நின்றது) என்று வாக்யத்தை அந்வயித்துக் கொள்வது. c ப்ரதிபத்தியே அமையுமாகில் காமன் காலிலே விழுவானென்? எனன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையில் கண்ணழிவு இத்யாதி). d (கண்டதில்லை) ஆகையாலே விழுகிறான் என்று வாக்யத்தைப் பூரிப்பது. e எத்தனை அபிவிவேசமுண்டா னாலும். 14. (தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்) என்று—அவன் கைபார்த்திருக்குடனொழிய இப்படி. கலங்கி காமஸமாஸ்யனமும் பண்ணவேண்டும் ஹேதுவேது? என்ன; உபாயாந்தரபரிக்ஷணமில்லாமையாலும், பரிக்ஷித்த உபாயத்துக்குப் புலவயபிசாரமில்லாமையாலும் கலங்கிப்பண்ணுகிறான் என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையிலே ஒரு இத்யாதி.) இப்படிக்கலங்கி இதரஸமாஸ்யனமும் பண்ணினவர்களுண்டோ? எனன அருளிச்செய்கிறார் (பெருமானையல்லது இத்யாதி) k m, m, “ஸமுத்ரதரணம் பண்ணும்போது 7. (ருமேஸ்து

முதல் திருமொழி—முதற்பாட்டு

தையொரு திங்கனூந் தரைவளக்கித்
தன்மண் டலமிட்டு மாகிமுன்னான்
ஐயநான் மணற்கொண்டு தெருவணிந்து
அழகினுக் கலங்கரித் தநங்கதேவா
உய்யவு மாங்கொலோ வென்றுசொல்லி
உன்னையு மும்பியை யுந்தொழுதேன்
வெய்யதோர் தழலுமிழ் சக்கரக்கை
வேங்கட வற்கென்னே விதிக்கிற்பே.

பதவுரை:—தையொரு திங்கனூம்—தைமாலை முழுவதும்,
தரை—அவன் வரும் இடத்தை, விளக்கி—அலங்கரித்து,

வாசஸ்பதயே) என்றானிறே திருவடி; (வ்யாபாரம் இருக்கும்படி யிறே இது) என்று பூரிப்பது. யு இதுகா மஸாஸ்யபணம். ற கலக்கம் தயாஜயமனரே? என்ன, ப்ரேமகார்யமாண் கலக்கம் உபாதேயம் எனகிறார் (பயென ச காசித் இத்தாதி). றகலக்கத்தின் அவதி, எவ்வளவு? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ரஜோ ராக்யாத்மகம் இத்தாதி) ற காமந்தான் பிரிந்தாரைக் கூட்டுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தன் உடலை இத்தாதி) தன் உடலை அழிய மாறுகையாவது—ஹிமவத் பாஸ்வத்திலே ருத்ரன் தபஸ்ஸுபண்ண, ஹிமவாந் தன் புத்ரியான பார்வதியை ஸாஸ்யஸித்திவிட, தேவர்கள் இவன் தபஸ்ஸை அழிக்கைக்குக் காமனை ப்ரேரிக்க, அவன், தன்னை துஹிப்பானென்ன; 'ஆனலும் இத்தனை யும் செய்யவேணும்' என்ன, தன்னை அழியமாறி ருத்ரனை யும் பார்வதியையும் கூட்டின ப்ரஸித்தி. ச மதமத்தை—ஊமத்தைவிசேஷம். த இப்படி அதிப்ரவணையானவன் நல்ல புஷ்பம் தேடியிடாமல் இத்ததை இடுவானென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (கூடகர் இத்தாதி)

அருத்தவளக்கத்தின் அவதானிகை முற்றிற்று.

தன்—குளிர்ந்து அழகாயிருந்துள்ள, மண்டலம்—மண்ட லாகாரமான கோலத்தை. இட்டு—இட்டு, மாசி—மாசி மாதத்திலே, முன்னான்—முதல்பக்கத்தில், ஐய—அழகிய தாய், நான்—நுண்ணிதான், மணல்கொண்டு—மணலைக் கொண்டு, தெரு—அவன் வரும் தெருவை, அழகினுக்கு—கெலாம் அழகுக்காகவும், அணிந்து—அழகுபெறும்படி, அலங்கரித்து—அலங்காரம்பண்ணி, 'அநங்கதேவா—மந்த்ருனே !, உய்யுமாங்கொலோ என்று—உஜ்ஜீவிக்கக்கூடுமோ' என்று, சொல்லி—சொல்லி, உன்னையும் உம்பியையும்—உன்னையும், உன் தம்பியான சாமனையும், தொழுதேன்—; வெய்யது—வெவ்விதமான, தழல் உமிழ்—நெருப்புப்பொறிகளைச் சிந்தா நின்றுள்ளதாய், ஓர்—ஒப்பற்றதான, சக்கரம்—திருவாழியை, கை—திருக்கையிலேயுடைய, வேங்கடவற்கு—திருமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனுக்கு, என்னே,—, விதிக்கிறி—அந் தரங்க கைங்கர்யம் பண்ணும்படி விதிக்கவேணும்.

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (தையொரு திங்கனூம்) மாக்ரி மாலை ஒருமாலமும் நோன்புநோற்றுகளாய் நின்றதிறே; இனி தை ஒருமாலமும் அவன் வரும் ஸ்தலத்தை அவன் கரித்து. (தையொரு திங்கனூம்) உ"செங்கண்மால் எங்கண்மால்

வ்யாக்யான விவரணம்

1. அவ:—முதற்பாட்டில் காமனையும் அவன் தம்பி சாமனையும் தான் ஆஸ்யிக்கும்படியை விவரிக்கிறார்.

வ்யா:—(தையொரு திங்கனூம்) திருப்பாவையில் மாக்ரி மாதம் முழுவதும் நோன்பு நோற்றுகளன்றோ. இனி, தை மாதம் முழுவதும் காமன் வரும்படித் தை அலங்கரிப்பதைச் சொல்லுகிறார். (தையொரு திங்கனூம்) "செங்கண்மால் எங்கள் மால் என்றான் எங்கனும் நாளாகும்" [மூன்றாம் திரு-17]

அரு:—முதற்பாட்டு. (தையொரு இத்தாதி) உஸ்வாப தேஸத்தை உட்கொண்டு வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு (செங்கண்மால் இத்தாதி) செங்கண்மாலான ஸர்வேஸ்

என்ற நாளெத்தானும் நாளாகும்” என்று ‘ஸர்வேஸ்வரன்’ ‘நம்பக்கலிலே ஆயிழுக்கும் பண்ணினான்’ என்று ‘b அறிவ தொருநாள் c உண்டாகில் காலதரயமும் அடிக்கமுஞ்ச பெற்றுச் செல்லாநிறுத்தமிதே. d இப்படி ‘ஒருநாளோபாதுகல்பம் மிகை’ என்றிருக்கும் விஷயத்தைப்பற்றிவைத்திதே இவன்காலிலே ஒருமாலமாகத் துவளப்பார்க்கிறது.

என்கிறபடியே எம்டெருமான் ‘மீயிடம் இச்சேதனன் அன்பு செலுத்தினான்’ என்று அதுஸந்திக்கும்படி ஒருநாள் உண்டா யிற்றுகில், சென்றகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் என்னும் முக்காலமும் நல்ல ளளாய்ச்சி கிறப்படையுமன்றே. இப்படி “ஒரு நாள் அன்பு செலுத்துவதும் அதிதன்” என்று நனைக்கவைக்கும் எம்பெருமானைப் பற்றிவைத்தன்றே “அவனைப் பெறவேண்டும்” என்னும் த்வையாலே இக்காமனுடைய காலிலே ஒரு மாஸ மெல்லாம் துவளப் பார்க்கிறான். (தரைவிளக்கி) காமன் வரு மிடத்தை அலங்கரித்து. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் திருக்கண்ணமங்கைக் கோயிலிலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் செய்த இக்காரியத்தைக் காமன் விஷயத்தில் செய்கிறான். எம்பெருமானுக்கே உரிய கோயிலிலே கைங்கர்யம் செய்வது இயல்பான குடியிலே பிறந்த இவன் இக்காரியம் செய்யும்படியாயிற்று. பசுவத்தைக்கங்கர்யம் பண்ணுவதற்கு ஸாதனமாக இவன் செய்யும் இந்த ஸ்தலஸூத்தி, பெரியார்வார் வட பெருங்கோயிலிலே கைங்கர்யம் பண்ணுகக்காக ஸ்தலஸூத்தி, பண்ணுவதுபோலேயாயிற்று

வரன், “எங்கள் - நம்பக்கலிலே, இச்சேதனன், மாஸ - வ்யாமோஹத்தையுடையவன்” என்று அறிவ தொரு நாளுண்டாகில்” என்று ஈஸ்வரனுடைய அநுஸந்தாநமாக்கி னால் வாக்யம் ஸங்குதமாக. b’ அறிவதொருநாள்” என்றது— அநுஸந்திப்பதொருநாள் என்றபடி. c (உண்டாகில்) என்கிற யதீஸ்பத்தும் சேதனனுக்கு ஈஸ்வரவிஷயத்தில் ஆயிழுக்கிய தெளர்ல்ப்யத்தைப்பற்றி. d பசுவத்தஸமாஸ்யணம் ஸுஸ கம், காமஸமாஸ்யணம் துஸஸகம் என்னுமத்தை அருளிச் செய்கிறார் (இப்படி ஒருகாளை இத்யாதி)

(தரை விளக்கி) e திருக்கண்ணமங்கையாண்டானைப்போலே இதுதானே ப்ரயோஜனமாய்ச் செல்லுகிறபடி. f ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அஸாதாரணமான ஸ்தலங்கலிலே புக்கும் பரிசர்யை பண்ணப்போரும் குடியிலே f பிறந்தவளிறே. g பசுவத்தைக்கங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு g ஸ்தலஸூத்தி, பண்ணுகிறபடியிதே இது.

(தன்மண்டலமிட்டு) குளிர்ந்து துர்ஸநீயமான மண்ட லத்தைமிட்டு. * தொழுதுமேலும் என்னுமிது மிகையான விஷயத்தைப்பற்றி வைத்து. இங்கே h மண்டல பூஜை பண்ணு

(தன்மண்டலமிட்டு) குளிர்ந்து அழகான மண்டலாகாரமான கோலத்தைமிட்டு. “தொழுது மாமலர் நீர் கடர் தூபம் கொண்டு எழுது மென்னுமிது மிகையாதவின்” [திருவாய் 9-2-9] என்கிறபடியே ‘தொழுது எழுவோம்’ என்று கூறுவதையும் அதிகமாக நனைக்கும் எம்பெருமானைப்பற்றிய இவன், அவனைப் பெருத ஆற்றமையாலே மண்டலபூஜையே 1. மண்டலமிடுவதையே; 2. ஒரு மண்டலம் பூஜை செய்வதையே) செய்கிறு ளன்றே. (மண்டலமிட்டு) வட்டமாகக் கோடிட்டு. வைஷ்ணவர்களுக்குத் தகாத வ்ருத்த ஹானியை 1. தேவதார்தர ஸமாஸ்யணமாகிற ஒழுக்கம்மையை; 2. வட்டத்திற்கு ஹானியை) அனுஷ்டிக்கும்போதும், ஞானம் கலிந்த நலமாக பத்தியாலே இவன் செய்கையாலே அந்த வ்ருத்தஹாரியே ஸத்வ்ருத்தமாய் (1. நல்லொழுக்கமாய்; 2. நல்ல வட்டமாய்)

f (பிறந்தவளிறே) “இப்போது காமனுக்குப் பரிசர்யை பண்ணுகிறான்” என்று பூரிப்பது. g “தரைவிளக்கி” என்ற துக்கு சேஷபத்திலே தாத்பர்யங்கள் அருளிச்செய்கிறார். (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் இத்யாதி வாக்யத்துவயமும்) g இது ப்ரயோஜனமோ? கைங்கர்யமன்றே ப்ரயோஜனம் எனன அருளிச்செய்கிறார் (பசுவதித்யாதி) g ஸ்தலஸூத்தி-சாடு. கைங்கர்யத்துக்கு ஸாதநமென்றபடி; திருவாராத்ருத்ததுக்கு பூவபாவியான ஸ்தலஸூத்தியென்று த்வமி. h மண்டலபூஜை-சாடு. வருத்தாகாரமகப் பண

கிறுளிநே ஆற்றுகை. (மண்டலமிட்டு) i வ்ருத்தஹாநியை அநுஷ்டியாநிற்கச்செய்தே, இவள் செய்கையாலே அதுதானே i ஸத்வ்ருத்தமாயிருக்கிறபடி. (தன்மண்டலமிட்டு மாசிமுன்னுள்) ஒரு பரபோகம் பண்ணும்போது ஒருமண்டலம் ஸேவிக்கவேணுமிறே, அதுக்குப் புலவ்யாப்தி உண்டாம்போது. அதுக்காக மண்டலஸேவை பண்ணுகிறார். (தன்மண்டலமிட்டு) இம்மண்டலத்தில் செய்தறியாததொன்றிறே இவள் செய்கிறா. (மாசிமுன்னுள்) மாசி முற்குறு-முதல் பதினாந்து. ஒரு பக்ஷத்திலே நின்று அநுஷ்டியுக்கவேணுமே. (ஐயநான் மணலகொண்டு தெருவணிந்து) k ஐயதாய், அவள் ஸௌகுமாரியத்துக்குச் சேரும்படி நுண்ணிதான மணலக்

அமைகிறபடி. (தன்மண்டலமிட்டு மாசிமுன்னுள்) ஒரு புலனைப் பெறுவதற்கு நோன்பு நோற்கும்போது ஒரு மண்டல காலம் நோன்பு நோற்றால்தான் புலம் உண்டாகும்' என்னும் ஸியமம் உண்டன்றே. அதற்காக இவள்செய்யும் மண்டலஸேவை இதுவே போலும்! (தன்மண்டலமிட்டு) இந்த பூமண்டலத்தில் எங்கும்எவரும் செய்தறியாததொன்றன்றே இவள் செய்வது. எம்பெருமானைப் பெறவேண்டும் என்னும் கலக்கத்தாலே காமன் காவிலே விழுவார், இம்மண்டலத்தில் இவள் தவிர எவரும் இல்லையன்றே. (மாசிமுன்னுள்) மாசியில் பூர்வ (ஸூக்ல)பக்ஷமாசிற முதல் பதினாந்துதான். ஒரு பக்ஷத்திலே 1. பூர்வபக்ஷத்திலே; 2. ஒரு பக்ஷத்திலே நின்று அநுஷ்டியுக்க வேண்டுமே. 'அநுஷ்டியுப்பதுதான் எதை? எனில் (ஐயநான் மணற்கொண்டு தெருவணிந்து) அழகான காமனுடைய அழகுக்குத் தக்க அழகையுடையதாய். மென்மைமீக்கவனான அழனுடைய மென்மைக்குத் தக்கபடி. (கால உறுத்தாதபடி) நுண்ணியதான மணலக்கொண்டு அவன் வரும் தெருவை

ணுகை-அரத்தும்;தேயுமமெல்லாம் பூஜிக்கை-த்வவி. i வ்ருத்த ஹாநி—இதர ஸமாஸ்யரணமாகையாலே வ்ருத்தஹாநி; i பூக்திகார்யமாகையாலே ஸத்வ்ருத்தம். j பக்ஷம்-சாடு; பூர்வ பக்ஷம்-அரத்தும்; ஒரு பார்ஸ்வம-த்வவி. k ஐ-அழகு; அச்சுதை; ஐயதாய் - மார்த்தவமாய்; ம்ருதுவாயென்றபடி.

கொண்டு, தெருவணிந்து-அவன் வரும் தெருவை அலங்கரித்து. (அழகினுக்கலங்கரித்து) வேறொரு பரயோஜனத்துக்காக வன்றிக்கே இதுதானே பரயோஜனமாக அலங்கரிப்பாரைப் போலே அலங்கரித்து. 'இப்படி ஸாதாரமாக ஆஸ்ரமிக்கிறது நீ என்பக்கல் என் கண்டு?' என்ன; (அநங்கதேவா) உன்னை அழிபமாரிபும் பிரிந்தாரை நீ சேர்க்கும் ஸ்வபுலவத்தைக்கண்டு. (உய்யவழித்யாதி) i பேறு தப்பாததென்று அதுயவலித்திருக்கலாவதொரு விஷயமன்றே பற்றிற்று; ii விநாஸத்தை விளைப்பதான செயலாகச்செய்திறே "உஜ்ஜீவிக்கலாம்" என்று பார்க்கிறது. iii புலத்துக்கு வ்யபிசாரமில்லாத ஸாதநத்தைப் பரிசுரஹித்து வைத்திறே. புலம் iv பாக்ஷமான விஷயத்திலே

அலங்கரித்து. (அழகினுக்கலங்கரித்து) ஒரு பயனுக்காக அலங்கரிப்பதாயில், அப்பயனிலும் நெஞ்சு செல்லுமாகையாலே அலங்காரம் குறைவுடையதாகவேயிருக்கும். அப்படியல்லாமல் அலங்கரிப்பதானுண்டான அழகைக்காண்பதற்காகவே ஸ்வயம் பரயோஜனமாக அலங்கரிப்பவர்களைப்போலே அலங்கரித்து. "இப்படி ஆவிர்த்தோடு என்னை நீ ஆஸ்ரமிப்பது என்னிடம் என்ன குணத்தைக்கண்டு?" என்று மனம்தனுக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு சொல்லுகிறது. (அநங்கதேவா) உன் உடல்போதலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் பிரிந்தாரைச் சேர்ப்பதையே இயல்பாகக்கொண்ட உன் குணத்தைக்கண்டு உன்னை ஆஸ்ரமிக்கிறேன் என்கிறார். சிலையும் பார்வியையும் சேர்த்து வைத்தும் முயற்சியிலே சிலனும் எரிக்கப்பட்டு உடல் அழிந்து 'அநங்கன்' (தேவம் இழந்தவன்) என்ற பெயர்பெற்ற செய்தியை நினைக்கிறார். (உய்யவுமாய்கொலோ...தொழுதேன்) ஆங்கொலோ? என்செய்யலே, தனக்குப் பேறு எந்திப்பிப்பதில் ஐயம் இருப்பதைக் காட்டுகிறது. இவள் பற்றுகிற தெய்வம் ஸர்வஸக்தியுடையதல்லாமையாலே "பேறு தப்பாது" என்று உறுதி

1 "ஆங்கொலோ" என்று ஸம்ஸயிப்பானென? என்ன அருள்செய்கிறார் (பேறு தப்பாது இத்யாதி); iii சமஸ்ப்புத்திலே நோக்காகத் தாத்தபயம் (விநாஸத்தை இத்யாதி)

விழுகிறது. (என்று ௦ சொல்லி) உஜ்ஜீனிக் கலாமென்னுமாசை யாலே. (உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்) தத்ய யரோடேகூட அவனை உபாவித்துப் போந்த வாலனையாலே. p10. "ச ஶ்ரூஷஸுரோ ஶாந் நிபிஷ்ய ரஹுனஃ;" (ஸ ப்ராதூஸ்சரணௌ க்யூடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந்;) என்னுமாபோலே, தம்பி முன்னுக் பற்றுகிறான். காமன் தம்பி-சாமன்; சாமனையும் உன்னை யும் தொழுதேனென்கிறான். 11 "நமோஸ்து ராமாய சஸ்மயா"

புடன் இருக்கமுடியாதே. "பேறு தப்பாது" என்று உறுதி புடன் இருக்கக்கூடிய எம்பெருமானைப் பற்றியிருக்கும் இவ ளன்றோ ப்ராயத்தவரையாலே கலங்கி, "பேறு உறுதியாகக் கிடைக்கும்" என்று சொல்லமுடியாத காமன் காலிலே விழுகிறான். ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவு உண்டாக்கும் தேவதாந்தர ஸமார்யணம் செய்தன்றோ ஸ்வரூபத்தைப்பெறப் பார்த்திருள். (என்று சொல்லி) "உவ்வு பெறலாமோ?" என்னும் ஆசையாலே. (உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்) எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கும்போது அவனடியாங்கினோடுகூட அவனைத் தொழுது போந்த பழக்கத்தாலே, தம்பியான ராமாமேடு கூடக் காமனைத் தொழுகிறான்.

10. ஸ ப்ராதூஸ்சரணௌ க்யூடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந்;

ஸீதாநுலாசாதியஸரா ராக்ஷஸுச மஹாவீரதம் ||[ர-அ31-2]

[ரகுநத்தை உகப்பிப்பவனும், யிருந்த கீர்த்தியை உடைய வனுமான அந்த லக்ஷ்மணன், தமையனின் திருவடிகளை நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டு, வீரதையையும், (ஆஸ்ரீதஸம் ரக்ஷண மான) பெரிய வீரத்தையுடைய ராக்ஷஸையும் பார்த்துக் கொள்ளுன்.] என்று வீரதப்பிராட்டிலுள்ள முன்னிடங்கொண்டு பெருமானைப் பற்றிய இனையபெருமானைப்போலே தம்பியான சாமனை முன்னிடங்கொண்டு காமனைப் பற்றுகிறான்.

பு பாஷிகம்-பூலித்தல் விபூலித்தல்; ஸந்தேஹமென்றபடி. 1. n "பேறுதப்பாது" என்ற வாக்யவிவரணம் (பூலத்துக்கு இத்யாதி) ௦ "சொல்லி" என்றது-ஆசையாலேயென்றபடி. p காமனையேயன்றிக்கே அவன் தம்பியைத் தொழுததுக்குத்

(நமோஸ்து ராமாய ஸலக்ஷ்மணாய) என்னுமாபோலே. (தொழுதேன்) "தோள் அவனைப் பல்லால் தொழா" என்னும் குடியிலே பிறத்திருக்கச் செய்தேயிறே இப்படி இவன் கை விழ்ந்தது. 12. "தூயாசஸ" (க்ருதாபராத், ஸ்ய) இத்யாதி - திரக்கூழிய அபராதம் பண்ணினவின் பு ஓரஜ்ஜலி நேரமறப் போகாது என்றாலிறே திருவடி - * க்ருதாபராதர்க்குக்கூடக் காப்பகராவதொன்றிறே அஞ்ஜலி. ஏதுக்காகத்தான் இப்படித் தொழுகிறது? என்ன (வெய்யதோர் இத்யாதி) ஸ்ரீவைதன்யுத்

11. நமோஸ்து ராமாய ஸலக்ஷ்மணாய

தேவ்யஸ ச தஸ்யை ஜநகாத்மஜானய

[ர-ஸ- 13-60 ஹதமத்ஸுவாக்யம்]

[லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய ராமனுக்கு நமஸ்காரம்; ஜநகராஜன் திருமகனான அந்தப் பிராட்டிக்கும் நமஸ்காரம்] என்று இனையபெருமானை முன்னிடங்கொண்டு பெருமானைப் பற்றிய அனுமனைப்போலே, "உன்னையும், உன் தம்பியான சாமனையும் தொழுதேன்" என்கிறான். (தொழுதேன்) "தோள் அவனை பல்லால் தொழா" [முதல்திரு 84] என்னும் குடியிலே பிறந்த இவனன்றோ இப்படித் தகாத விஷயத்தைத் தொழுது கைவிழ்த்தான்.

12. க்ருதாபராத், ஸ்ய ஹி தே நாத்யத் பஸ்யாமயஹம் சுஹம் |
அந்தரேணுஜ்ஜலிம் பூத், வா லக்ஷ்மணஸ்ய

ப்ரஸாதநாதி ||[ர-கி 32-17]

[ராமனிடம்] அபராதம் செய்த உனக்கு, கைகூப்பி லக்ஷ்மணனை உகப்பிப்பதைத் தவிர வேறு பிரயஸித்தத்தை நான் காண்கிறேனல்லவேன்.] என்கிறபடியே 'பரிபூர்ணமாகக் குற்றமிகழ்த்தவர்கள் அதற்குப் பரிஹாரமாக ஓர் அஞ்ஜலி செய்தே தீரவேண்டும்' என்றான் என்றோ அனுமன். குற்ற மிகழ்த்தவர்களுக்கும் அக்குற்றத்தைப் போக்கி இஷ்டத்தை நிறைவேற்றித் தருவதன்றோ அஞ்ஜலி. "நீ எதற்காக என்னை இப்படித் தொழுகிறாய்" என்று காமனுக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு சொல்லுகிறான் மேலே—(வெய்யதோர்.....வேங்கட வற்கு) ஸ்ரீவைதன்யுத்திலே நீய்வஸூரிகளுக்குத் தலைவனு

திலே நித்யஸூரிகளுக்கு ஒலக்கம் கொடுத்துத் தன் செருக்குத் தோற்ற இருக்கக்கூடவன், “ஸம்ஸாரிகளும் இப்பேற்றைப் பெற்று வாழவேணும்” என்று அங்கு நின்றுப் போந்து ஸுதல்யனாம் எடுத்துவிட்டு, ஆழிதவிரோதி, நிரஸநஸீலனான திருவாழியாழ்வானைக் கையிலே உடையானுக்கொண்டு திருமலையிலே வந்து நிற்கிறவனுக்கு, அக்கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியழகைக் காணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிற என்னை அவனுடனே சேர்த்துவிடவல்லையே? டு அவனோ அண்ணியனும் வந்து நின்றான்; எனக்கு அவனையொழியச் செல்லாமைமுண்டாயிருந்தது. இவரி சேர்த்துவிடவல்லையே? இப்போது “வெய்யதோர் தழலுமிழ் சக்கரக்கை” என்றதுக்குக் கருத்து—உகவாதாரை அழியச் செய்துக்கேடும், உகம்பார்க்குக் கண்டுக்கொண்டிருக்கக்கேடும் இதுதானே பரிசுரமாயிருக்கை. 1 “கூராராழி வெண்சக்கேந்தி-வாராய்” என்றிறேயிருப்பது. 1.

யிருந்து காட்சி கொடுத்துக்கொண்டு, தன்பெருமை தோற்ற இருப்பவன் “ஸம்ஸாரிகளும் இப்பெருமையுண்ப்பெற்று வாழ வேண்டும்” என்று பரமபதத்திலிருந்து கீழே இறங்கி முதல் படனம் எடுத்துவிட்டபோது, அடியார்களுடைய விரோதியைப் போக்கும் இயல்புடைய திருவாழியாழ்வானைக் கையிலேயுடைய னுய்க்கொண்டு திருமலையிலே வந்துநிற்கிற திருவேங்கடமுடையானுக்கு, (என்னைவிதிக்கிறியே) “அக்கையும் திருவாழியும் சேர்திருக்கும் அழகைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்படுகிற என்னைஅவனோடு சேர்த்துவிட வல்லவன் என்னும் கிணவாலேயே தொழுகிறான். “அவனோ அருகில்வந்து நிற்கிறான், நானோ அவனைப் பிரித்தால் தரிக்கமாட்டாதவனாயிருக்கிறேன். இந் நிலையில் நியே என்னை அவனிடம் சேர்த்துவிடவேணும்” என்று கருத்து. இப்போது “வெய்யதோர் தழலுமிழ் சக்கரக்கை”

தாத்பாயாந்தாம (ஸப்ராதாந் இத்யாதி) ௮ “வேங்கடவற்கு என்னை” என்கிற பதங்களுக்குத் தாத்பாயம் (அவனோ இத்யாதி) நாயகியானவன் அழகுக்குடலாகவே சொல்லு மதொழிய, “வெய்யதோர் தழலுமிழ்” என்கிறதற்குக் கருத்தென்னென்று ஸங்காபிப்பராம. 1 இரண்டுக்கும் பரி

முதல் திருமொழி—இரண்டாம் பாட்டு

வெள்ளேறுண் மணற்கொண்டு தெருவணிந்து
வெள்வரைப் பதன்முன்னர் துறையடித்து
முள்ளுமில் வச்சுள்ளி பெர்மடுத்து
முயன்றுன்னை நோற்கின்றேன் காமதேவா,
கள்ளவழி பூக்களை தொடுத்துக்கொண்டு
கடல்வண்ண நென்பதோர் பேரெழுதி
புள்ளினை வாய்பிளந் தானென்பதோர்

இலக்கினிற் புகவென்னை எய்திறியே.

பதவுரை:—காமதேவா—, வெள்ளை—வெளுத்து, நுண்— நுண்ணிதாயிருந்துள்ள, மணல்கொண்டு—மணலையெண்ணு, தெரு—அவன் வருகிற வழியை, அணிந்து—அலங்கரித்து, வெள்வரைப்பதன் முன்னம்—கிழகரு வெளுப்பதற்கு முன்னே, துறை—நீர்த்துறைகளிலே சென்று, படிந்து—முழுகி, முள்ளும்—முள், ஏறுப்பு முதலியவும், இல்லா—இல்லாத, சுள்ளி—விறகுக்கை, எரிமடுத்து—அகியியிலே

என்று சக்கரத்தாழ்வானுக்கு விசேஷணயிடுவதற்குக் கருத் தென்ன? எனில்: எதிகளை அழிக்கும் ஆபதமாகவும், அது கூலிக்குக் காணத்தக்க ஆபரணமாகவும் இருக்கும் இந்த இரண்டு தன்மைகளும் தனக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கின்றன. என்று கருத்து. “கூராராழி வெண்சக்கேந்தி.....வாராய்” [திருவாய் 8-9-1] என்று ஆழ்வாரும் அருளிநின்றோ. “கூராராழி” என்கையாலே ஆபதமாயிருக்கும் தன்மையும், “ஏந்தி” என்கையாலே ஆபரணம்போலே அழகாய் இருக்கும் தன்மையும். தனக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிறது என்று காட்டிய நம்மாழ்வாரைப்போலே, “வெய்யதோர் தழலுமிழ்” என்று ஆபதமாய் இருக்கும் தன்மையும், “சக்கரக்கை” என்று ஆபத மாயிருக்கும் தன்மையும் தனக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிறது என்று காட்டுகிறான். 1.

கரமாயிருக்குமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (கூராராழி இத்யாதி) கூராராழி என்கையாலே—விரோதிக்ரஹஸுமம், “ஏந்தி” என்கையாலே—அழகும் தோற்றுகிறது. 1.

போட்டு, முயன்று—முயற்சிசெய்து, உன்னை—உன் விஷயமாக, நோற்கின்றேன்—வ்ரதமறுஷ்டியாகின்றேன்; கள் அவிழ்—மது ஒழுகாதினனுள்ள, பூ—புஷ்பங்களாகிற, கண்ணை—அம்புகளை, தொடுத்துக்கொண்டு, கடல்வண்ணன்—கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன், என்பது—என்று சொல்லப்படுவதான, ஓர் இலக்கணில்—ஒரு லக்ஷயத்திலே, புக—புகுமபடியாக, என்னை—, எய்கிறி—, எய்யவேணும்

வ்யா :- இரண்டாம் பாட்டு — (வெள்ளை நுண்மணல் இத்யாதி) ஸத்வப்ரசரணான ஸர்வோம்வரஜேட்டை ஸம்பந்தத்தாலும் தேவதையுடைய ஸௌகுமார்யத்தாலுமாக, வெளுத்து நுண்ணிதாபிருந்துள்ள மணலைக்கொண்டு அவன் வரும் வழியை அலங்கரித்து. (& வெள்வரைப்பதன் முன்னம் துறைபடிந்து) “நாட்காலே நீராடி” என்று அவனை நோக்கிக் குளித்த வாஸநையாலே கிழக்கு வெளுப்பதற்கு முன்னே நீர்நிலைகளிலே முழுக்கி, “கீழ்வானம் வெள்ளென்று”

2. அவா—தான் நோன்புநோற்கும் படிக்கை விரிவாகப் பேசி, “என்னை எம்பெருமானிடம் சேர்ப்பிக்கவேணும்” என்கிறார்.

வ்யா :- (வெள்ளை நுண்மணல்கொண்டு தெருவணிந்து) ஸத்வகுணமே வடிவெடுத்த எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தத்தாலே, அவனுக்குரிய வெள்ளைமணலைக்கொண்டு ரஜோகுணம் மிக்க இவன் வரும் தெருவையும் அலங்கரிக்கிறார். இவன் மென்மைமிக்கவருகையாலே காலில் உறுத்தாதபடி நுண்ணிய மணலைக்கொண்டு, அவன் வரும்வழியை அலங்கரிக்கிறார். (வெள்வரைப்பதன்முன்னம் துறைபடிந்து) “நாட்காலே நீராடி” [திருப்பாவை 2] என்று அவனைக் குறித்து நோன்புநோற்கும் போது குளித்த பழக்கத்தாலே, இவனைக் குறித்து நோன்பு நோற்கும்போதும் கிழக்கு வெளுப்பதற்கு முன்னே நீர்நிலைகளில் முழுக்கிறார். “கீழ்வானம் வெள்ளென்று” [திருப்பாவை 3]

அரு :- இரண்டாம் பாட்டு—(வெள்ளை இத்யாதி) & வெள்வரை-கிழக்கு வெளுக்கை, b “வெள்வரைப்பதன் முன்னம்” என்கிற பதத்துக்கு வாஸநை (கீழ்வானம். இத்யாதி)

என்று அவனைக்குறித்து நோற்குமிடத்து “துணுக்குதுணுக்கு” என்னுமித்தையிதே இவனை நோக்கிச் செய்கிறது. (துறை படிந்து) ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ராமவிரஹம் ஆறுகைக்குச் செய்யு மத்தையாய்த்து இவன்பக்கலிலே செய்கிறது. 13. “கங்கை ஸாரங்கே ஸாரங்கே” (கதும் நவபராராத்ரேஷு ஸரயூமவதூரதேபிநே. (முள்ளுமித்தயாதி) & ஏறும்பும் மற்றென்றுள்ளவை இல்லாமைமையென்றிக்கே முள்ளுமின்றிக்கே மிகுக்கிற, கள்ளியுள்ளது - இளவிறகு, அத்ததை அக்ஷிபிலே

என்ற அவனைக்குறித்து நோற்கும்போது ‘கிழக்கு வெளுத்து விட்டது’ என்ற பதறினாற்போலே, இவனைக்குறித்து நோன்பு நோற்கும்போதும் பதறுகிறார். (துறைபடிந்து)

13. அத்யந்த ஸுகூலம்வ்ருத்தி: ஸுகுமார: ஸுகோதித: | கதும் நவபராராத்ரேஷு ஸரயூமவதூரதே || [சா.ஆ.16-30] [மிகவும் ஸுகூத்திலே வளர்ந்தவனும், ஸுகுமாரனும், ஸுகூத்திற்கே தகுந்தவனுமான பரகன், பின் இரவுகளிலே எப்படித்தான் ஸரயூநதியில் குடைந்தாடுகின்றனோ?] என்கிற படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ராமனைப் பிரிந்த விரஹதாபம் ஆறுவதற்காக ஸரயூநதியில் குளித்ததுபோலே, கிருஷ்ணனைப் பிரிந்த விரஹதாபம் ஆறுவதற்குக் குளிக்கவேண்டியவன், காமனைக் குறித்து நோன்பு நோற்பதற்கு அங்குமாகக் குளிக்கிறுள்ளோடு பராயத்தவரையாலே கலங்கி. (முள்ளுமில்லாச் சுள்ளி எரிமடுத்து) முள்ளும் என்கிற சகாரத்தாலே (உம்மையாலே) ஏறும்பு முதலானவற்றைக் கூட்டுகிறார். சுள்ளியாவது—இளம்பிறகு. அது ஏறும்பு முதலான பிராணிகள் இல்லாததாக இருந்தால்தான் ஹோமத்திற்குத் தக்கதாகும். அத்துடன் சில்லாமல், மென்மைமிக்க காமனைக் குறித்து நோன்பு நோற்கையாலே முள்ளுமில்லாத சுள்ளியைத் தேடி ஹோமம் செய்கிறார். (எரிமடுத்து) சுள்ளியை அக்ஷிபிலே ஹோமம்செய்து; ஸமித்ததை அக்ஷிபிலே நன்றாக ஹோமம் செய்

“முள்ளும்” என்கிற சரஸ்தூர்த்தம் (ஏறும்புமித்தயாதி) ௧௪-5

மிட்டு. ஸமித்தை அக்துநியிலே போர மடுத்ததனையும் க்ருஷ்ணனைப் போர அணைக்கலாம் என்றிருக்கிறார். பெரிபாழ்வார் புகுவதஸமாராத ந ரூபாகச் ட செல்லும் அக்துநிதேஹத்ர ஹோமத்துக்கு வேண்டுவன எடுத்துக் கைநட்டக் கடவளிநிற இப்போது இது செய்கிறார். (முயன்று) 14. "सच्य" (தத்ஸ்ய) என்னும்படியே அவனேயென்று அறுதியிட்டிருக்கக் கடவ நான், இப்போது அவனைப் பெறுகைக்கு உன்காலிலே விழுந்து படுகிற மத்தமெல்லாம் கண்டாயே! (உன்னை) நான் பற்றியிருக்கும் விஷயந்தான் இன்னதென்னுமிடமறிதிபே?

தால், அதன் பயனாகக் கண்ணனை மன்றாக அணைக்கலாம் என்று நினைக்கிறுள்போலும். பெரியாழ்வார் திருநந்தவன கைங்கரீயம் முதலான அந்தரங்க கைங்கரீயங்களுக்கு முரணில்லாத காலங்கனிலே எம்பெருமானுக்கு ஆராதனமாக நடக்கும் ஸ்வயம் ப்ரபோஜனமான அக்ரிஹோத்ர ஹோமத்திற்கு உபகரணங்களை எடுத்துக்கொடுக்கும் பழக்கமுடைய ஆண்டாளன்றோ, இப்போது அறிவுகலங்கி எம்பெருமானைப் பெறுவதற்குக் காமடேக் குறித்து ஸாதனாவுஷ்டானம் செய்கிறார். (முயன்று)

14. மறைவது ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபூலார்த்தநு: |
மாம் நயேத் பத்ய காருத்யத்யத் தத் தஸ்ய

ஸதுருபம் புவேத் || [ச.ஸ. 39.30]

[சர்துக்களின் புவலத்தை ஒழிப்பவரான ஸ்ராமபிரான் லங்கையை புணங்காளாலே கலங்கச்செய்து என்னை அதைத் துப்போவாராகில், அப்படிச்செய்வது அவருக்கே தகுந்ததாகும்.] என்கிறபடியே, அவனை அதைவதற்கும் அவனே உபாயம் என்று உறுதிபூண்டிருக்கவேண்டிய நான், இப்போது அவனைப் பெறுவதற்காக உன்காலிலே விழுந்து செய்கிற முயற்சியெல்லாம் கண்டாயே! (உன்னை நோத்தின்றேன்) என் பற்றியிருக்கும் விஷயம் எல்லாப்படியாலும் கிறந்த பரமபுருஷனை என்பதை அறிவாயல்லவா; அவனைப் பற்றியிருக்கிற நானன்றோ

ட செல்லும்—நடத்தும். கைங்கரீயப்ரராயிருக்கிற பெரியாழ்வாருக்கு ஹோமஸமாராதனையிலே யோக்யதையிலல்லா விட்டாலும் வர்ணஸாம்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது.

அவனைப் பற்றியிருக்கக்கடவ நானன்றோ உன் காலிலே விழுந்து தவளுக்கிறேன். 'அதுண்டு; அதுக்கு நான் செய்ய வேண்டுவதென்?' என்ன; (கன அவிழ்தியாதி) இனிச் சாணையில் ஏறிடவேண்டாவாத்தது, "ஸரிதை;" என்கிறபடியே, மது, ஸ்ரீயாநின்றள்ள புஷ்பபூரணங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டு, கடல்போலே மரமஹரமான வடிவையுடையவனுடைய சிறுநாமத்தை அம்பிலே எழுதிக்கொண்டு என்னுதல்; i ஹ்ருத்ய

அவனைப் பெருத ஆற்றுமையாலே உன்காலிலே விழுந்து தவளுக்கிறேன் "அதிருக்கட்டும்; அதற்கு நான் என் செய்வது?" என்று காமன் கேட்க, பிற்பாறியாலே பதில் கூறுகிறார் — (கன்ஸவிழ்...எயித்தியே) "ஸரிதை;" [] என்கிற மற்ற அம்புகளைப் போலே அடிக்கடி சாணையிலிட்டுத் திட்டவேண்டாத பூங்களைகளை உடையவனன்றோ நீ என்கிறார். (கன்ஸவிழ் பூங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டு) தேன் ஒருகாரிற்கும் மலர் அம்புகளைத் தொடுத்துக்கொண்டு. (கடல் வண்ணனென்பதோச் பேரெழுதி) கடல்போலே கண்டார்களைப்பை ஆற்றும் வடிவமுடைய உடையவனுடைய திருநாமத்தை உன்னுடைய அம்பிலே எழுதிக்கொண்டு. அம்பிலே "கடல்வண்ணனை ஆண்டான் ஆசைப்பட்டான்" என்று எழுதி, அக்கடல்வண்ணமேல் எய்தால், இவ்வம்பின் பெருமையாலே அவன் தன்னை அங்கீகரித்துவிடுவான் என்று நினைக்கிறார். அன்றிக்கே "பேரெழுதி" என்றது—'கடல்வண்ணன்' என்னும் பெயரை உன் நெஞ்சிலே எழுதிக்கொண்டு—என்கிறதாகவுமாம். "கடல்வண்ணனானோடு ஆண்டானைச் சேர்க்கவேண்டும்" என்று நெஞ்சிலே இவன் ஸங்கல்பித்துவிட்டால் அவன் தன்னை அங்கீகரித்துவிடுவான் என்று நினைக்கிறார்.

e (திருநாமத்தை அம்பிலே எழுதிக்கொண்டு) என்ற பகஷத்தில், 'மரமஹரமான வடிவையுடைய உன்னை இன்னுள் ஆசைப்பட்டான்' என்று எழுதிக்கொண்டு, அவனுக்கு இவ்வுழியாலே எப்பக்கலிலே ப்ராவணயத்தை உண்டாக்கி, பின்னை அவனோடு என்னைச் சேர்க்கவேண்டும் என்று இவ்வளவாகத் தாத்தர்யம் விவசுதிதம். i (ஹ்ருத்யத்திலே

யத்திலே எழுதிக்கொண்டு என்னுதல். பகாஸுரனுடைய வாயைக் கிழித்து விரோதிபுரஸ்தபரீலனுமிருக்கிறவன் பக்கிலே நான் சென்று செரும்படி பண்ணாவல்லையே? 15. “मनो ररिचखे” (புத்தாரம் பரிஷல்வஜே) நான் அவனை அணக்கும்படி பண்ணாவல்லையே? 2.

முதல் திருமொழி—மூன்றாம் பாட்டு

மத்தநன் னறுமலர் முருக்கமலர்
கொண்டுமுப் போதுமுன் னடிவணங்கி,
தத்துவ மியென்று நெஞ்செரிந்து
வாசகத் தழித்துள்ளை வைதிடாமே,
கொத்தலர் பூங்களை தொடுத்துக்கொண்டு
கோவிந்த னென்பதோர் பேரெழுதி,
வித்தகன் வேங்கட வாணனென்னும்
விளக்கிளிற் புகவென்னை விதிக்கிறியே

(புள்ளினை வாய் பிளந்தான் என்பதோர் இலக்கினில் புகவென்னை எய்கிறியே) கொக்கின் உருவில் வந்த பகாஸுரனுடைய வாயைக் கிழிப்பதன்மூலம், தான் விரோதிகளை அழிப்பதை இயல்வாகக் கொண்டவன் என்பதைக் காட்டிக்கொண்ட எம் பெருமானிடத்திலே நான் சென்று செரும்படி செய்வாயா? 15. தம் திருஷ்டீவா ஸத்தொஹந்தாரம் மஹர்ஷிணம்

ஸாகுரவஹம் |
பூபூபவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹி பர்த்தாரம் பரிஷல்வஜே ||
[சா.ஆ 94-18]

[எதிரிகளை அழித்தவரும், மஹர்ஷிகளுக்கு எகசுத்தை அளிப்பவருமான ராமபிராணைப் பார்த்து, விதேஹராஜபுத்ரியான சிதை ஆந்திங்கொண்டவளாய் உள்ளானாள். தன் கணவரான அவரை நன்கு தழுவிக்கொண்டான்.] என்று விரோதிகளை அழித்த அவனை அணைத்துக்கொண்ட ஸீதாப்பிராட்டியைப் போலே நானும் அவனை அணைக்கும்படி செய்வல்லவோ? 2.

எழுதிக்கொண்டு என்று ப சக த் தி ல், ‘இன்னுதலே இவனைச் சேர்ப்பிக்கவேணும்’ என்று ஹருத்யயத்திலே ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு என்றபடி. 2.

பதவுரை:—மத்தம் நல் நறுமலர்—உனத்தையினுடைய நல்ல மலர்களையும், முருக்கமலர்—பலாசம்புஷ்பங்களையும், கொண்டு—கையிற்கொண்டு, முப்போதும்—காலை மாலை உச்சியாகிற மூன்றுபோதிலும், உன்—உன்னுடைய, அடி—அடிகளிலே, வணங்கி—தண்டனிட்டு. தத்துவமியிலி—இவன் னையம் தப்பினவன், என்று—, நெஞ்செரிந்து—நெஞ்சு கொதித்து, வாசகத்து—வாயாலும், அழித்து—, உன்னை—, வைதிடாமே—வையாதபடி, கொத்து—கொத்துக்கொத்தாக, அலர்—மலர்களிற, பூங்களை—புஷ்ப பூணங்களை, தொடுத்துக்கொண்டு—, கோவிந்தனென்பது—கோவிந்தனென்று சொல்லப்படுவதான, ஓர்—ஒரு, பேர்—பேரை, எழுதி—நெஞ்சிலே எழுதிக்கொண்டு, வித்தகன்—வியக்கத் தக்கவனாய், வேங்கடவாணன்—திருமலைக்கு மிர்வாஹகன், என்னும்—என்று சொல்லப்படுகிற, விளக்கினில்—விளக்கிலே, புக—புகும்படி, என்னை விதிக்கிறி—என்னை நியமிக்கவேணும்.

வ்யா:—மூன்றாம் பாட்டு. (3 மத்தமித்யாதி) ரஜோகுண ப்ரகரணமிருக்கையாலே, அதுக்கு அநுரூபமாய்படி மதகரமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு, 6 மதமத்தையினுடைய நன்றான செவ்நீப்பூ, முருக்கம்பூ இவற்றைக்கொண்டு. திருத்துழாய் பறிக்கும் குடியிலே பிறத்தவளிறே இப்போது இவனுக்கு

3. அவ:—நான் நெஞ்செரிந்து உன்னை வையாமல் இருக்கவேண்டுமானால், நீ என்னை வேங்கடவனோடு சேர்த்து விடவேணும் என்கிறார்.

வ்யா:—(மத்த னன்னுமலர் முருக்கமலர் கொண்டு) காமன் ரஜோகுணம் மிக்கவனுக்குக்கையாலே, அதற்குத் தக்கபடி காமத்தைத் தூண்டும் மணம் மிக்க ஊமத்தம்பூ, முருக்கம்பூ ஆகிய பூக்களைக்கொண்டு பரமஸாத்திகமான திருத்தூழாய் பறிக்கும் குடியிலே பிறந்த இவளன்றோ இப்போது இவனுக்கு

அரு:—மூன்றாம் பாட்டு. (மத்தமித்யாதி) 3, 6 மத்தமலர்—மதமத்தம்பூ.

இவை தேடுகிறன். (முப்போதும் உன் அடி வணங்கி) ஒரு போது தொழுதைதாலும் மிகையாம்படியான விஷயத்தைப் பற்றிவைத்திறே இவனை தரிஸந்தியும் ஆர்ரயிக்கிறது! ௧ “காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர் - மாலை நன்னீர்த் தொழு தெழுமின்” “கள்ளவிலும் மலரிட்டு நிறைஞ்சுமின்” “விண்டு வாடா மலரிட்டு நிறைஞ்சுமின்” “பூசித்தும் போக்கினேன் போது” என்று காலகேசுபார்த்துமாகவும் ஸ்வயம் பேரூயமாகவும் புகுவதக்கங்கர்யம் பண்ணும் குடியிலே பிறந்தவன்கிளர் இப்படி இவனை ஆர்ரயிக்கிறார்! (d தத்துவ மிவித்தியாதி) உன் ஸ்வரூபம் அபியாமே நோக்கிக்கொள் ளப்பார்கிடாய். இவனை ஆர்ரயித்தால் பெறுவதொரு பூல மிஸ்தியென்று, “இவன் பொய்ச்சொல்லி” என்று நெஞ்சு

ரஜோகுணம் மிக்க இப்பூக்களைத் தேடியுடுகிறான். (முப்போதும் உன் அடி வணங்கி) ஒருபோது தொழுவைதுகூட பேற்றைப் பெறுவதற்குத் தேவையிலை” என்று நினைக்கும் எம் பெருமானைப் பற்றிய இவனன்றோ, காலை மாலை உச்சியாகிற மூன்று காலங்களிலும் இவனை ஸாதநாக ஆர்ரயிக்கிறான். “காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர் மாலை நன்னீர்த் தொழுதெழு மினே” [திருவாய் 9-10-1] “கள்ளவிலும் மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சு மின்” [திருவாய் 9-10-2] “விண்டு வாடா மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சு மின்” [திருவாய் 9-10-3] “பூசித்தும் போக்கினேன்போது” [நான்முகந்திரு 83] என்று போதுபோக்காகவும், ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகவும் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் குடியிலே பிறந்தவனன்றோ இப்படி ஸாதநாநுஷ்டானம் செய்து இவனை ஆர்ரயிக்கிறான். (தத்துவமிலியென்று) என்று தொடங்கும் இரண்டாவது அடியாலே “நல்லவென்று இது வரையல் பெபரெடுத்த நீ, தீயவனென்று பெயர் வராதபடி உன் பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வாய்” என்கிறது. (தத்துவமிலியென்று நெஞ்செயிந்து) “இவனை ஆர்ரயிப்பதால் ஒரு புகழும் கிடைக்கவில்லை” என்றும் காரணத்தாலே, “இவன் பொய் சொல்லி” என்று நெஞ்சு கொடுத்து (வரசகத் தமிழ்த்துள்ளை வைதிடாமே) அந்தக் கொதிப்பானது

௧ தாதுபர்யாத்ரம் (காலை மாலையித்தியாதி) d தத்துவம்-

கொதித்து, அதுதான் நினைவுமாத்ரமாகையன்றிக்கே வாயாலே அறித்துப் பலருமறியும்படி உன்னை வைதிடாமே. (கொத் தலரித்தியாதி) - 16. “சாஷீ சஷீ டீ” (ஸர்வரஷம் வவர்ஷ ஹ) என்று கொண்டு நூறும் பத்தும் ஆயிரமுமாகப் பெருமான் திருச்சரங்கள் தொடுத்துவிடுமாயோலே, நீயும் கொத்துக் கொத்தான புண்பங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டு எங்களுடைய ரசுணத்துக்கு முடிசூடியிருக்கிறவனுடைய திருநாமத்தையும் நெஞ்சிலே எழுதிக்கொண்டு. (௧ வித்தகன் வேங்கடவாணன்) பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங்கொடுக்க இருக்கக்

நெஞ்சோடு கில்லாமல் வாய் வழியாகவும் புறப்பட்டுப் பலரும் அறியும்படி நான் உன்னை வைதிடாமல், “தருமமறியாக் குறும்பின் - பொருத்தமியை” [நாச்-திரு 14-8] “புறம் போலுள்ளும் கரியான” [நாச்-திரு 14-7] “ஏலான்பொய்க ளுரைப்பான” [நாச்-திரு 14-3] “பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமான்” [நாச்-திரு 18-1] என்று அவனை வைவதுபோலே உன்மையும் வைய நேரும் என்று புகழமுறுத்துகிறான். (கொத் தலர் பூங்கனை தொடுத்துக்கொண்டு)

16. ததோ ராமோ மஹாதேஜா தநுராதாய விர்யவாந்!

பர்வஸ்ய ராக்ஷஸம் ஸைந்யம் ஸர்வரஷம் வவர்ஷ ஹ

[சா-ய 94-18]

[தற்குப்பிறகு மஹாதேஜஸ்வியம் விர்யவாநுமான ராமன் ஸிஸ்தாங்கி ராக்ஷஸ ஸைந்யத்தினுள் நுகழ்த்துச் சரமஹை பொழிந்தான்] என்கிறபடியே பத்தும் நூறும் ஆயிரமுமாக ஸூறாம்பிரான் அம்புளைக் கொத்துக் கொத்தாகத் தொடுத்து விடுவதுபோலே, நீயும் கொத்துக் கொத்தான புண்பு பானங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டு. (கோவிந்தன் என்பதோர் பெருமதி) எங்கள் ரக்ஷிப்பதற்காக கோவிந்தப்பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டிருக்கிறவனுடைய கோவிந்த, நாமத்தையும் உன் நெஞ்சிலே அல்லது அம்பலே எழுதிக்கொண்டு. (வித்தகன் வேங்கடவாணன்) பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி

உண்மை; ௧ வித்தகன் - ஸமர்த்தகன். d தத்துவமென்று கட்டக்ருபமாதல; எத்யவாதித்தமாதல.

கடவு அலன், அய்விரும்பைவிட்டு, கானமும் வானமும் வேடரும் ஓலக்கங்கொடுக்கத் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற விஸ்வயதிபன், “மிகுமத்தேன் விண்ட மலர்கொண்டு விற்றல்வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும் களிறு” என்றும், “வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கென்று எப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானையை” என்றும்—திருவிளக்கிவனவும் திருவாராதமும் பன்னாவனவும் இவையிறே. 1 *சூட்டு நன்மலைகள் தூயனவேந்தி விண்ணோர்கள் நன்னீரட்டி யந்தாபந்தராநிற்கவே அங்கு, அதிற்காட்டில் இது போக்ய மாயிறே இங்குவந்து அவன் நிற்கிறது. (வேங்கடவாணனென்னும் விளக்கினில்) பரமபுத்தத்திலே ஸ்வரூபம் மைத்துப் போலேயிருப்பது; திருமலையிலே வந்து நின்றமின்பாய்த்து

கொடுத்தக் கொண்டிருக்கக் கூடிய வல்லமையுடையவன் அய்விரும்பைவிட்டு, “கானமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடம்” [நான்முகன் திரு 47] என்மிறபடியே வனவிலங்குகளுக்கும், குரங்குகளுக்கும், வேட்களுக்கும் காட்டி கொடுத்ததுகூட. 2 திருமலையிலே வந்து நிற்கும் விபக்கத்தக்கவனுனான். “மிகுமத்தேன் விண்ட மலர்கொண்டு விற்றல் வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும் களிறு” [மூன்றாம் திருவ 70] என்றும், “வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கென்று எப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானையை” [நான்-திருவ 46] என்றும் வனவிலங்குகளன்றோ திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருவிளக்கு இடுவனவாகவும், திருவாராதமும் பன்னாவனவாகவும் பணிபுரிகின்றன. “சூட்டு கன்மலைகள் தூயன ஏந்தி விண்ணோர்கள் நன்னீரட்டி அந்தமும் தராநிற்கவே அங்கு” [திருவிருத்தம் 21] என்மிறபடியே அங்கு நித்யஸூரிகள் பரமவிஷ்ணுமாதாகத் திருவாராதமும் செய்யாநிற்க, அதைக் காட்டிலும் இதை உகந்தன்றோ இங்கு வந்து அவன் பொருந்திநிற்கிறது.

1 நித்யஸூரிகள் ஆராதிக்கிறத்தை விட்டு வருகைக்கு வேறுதுவென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (சூட்டுநன்மலை இத்தயாதி.) 3.

ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு ப்ரகாஸமுண்டாய்த்து, குன்றத்திலிட்ட விளக்காய்த்தே. * வேடார் திருவேங்கடம் மேயவிளக்கிறே. திருமலையிலே பொருந்தினபின்பிறே உஜ்ஜ்வலனும்தது. 3.

முதல் திருமொழி—நானம் பாட்டு

சுவரில் புராணநின் பேரெழுதிச்
சுருவந்த் கொடி (க்)கூறுத் துரங்கங்களும்,
சுவரில் பிணக்களும் கருப்புநிலும்
காட்டித்தத் தேன்கண்டாய் காமதேவா,
அவரைப் பிராபத் தொடங்கியென்றும்
ஆதரித் தெழுந்தவென் தடமுலைகள்,
துவரைப் பிராணுக்கே சங்கற்பித்துத்
தொழுதுவைத் தேனெல்ல விதிக்கிறியே.

பதவுரை:— புராண—பழையவனே! சுவரில்—சுவர்தளிலே, நின்—உன்னுடைய பேர்—பெயர்களை, எழுதி—வரைந்து, சுருவம்—சுருவென்னும் மதஸ்யங்களெழுதின, நல்—நல்ல, கொடிகளும்—துகிற்கொடிகளையும், துரங்கங்களும்—குதிரைகளும், சுவரில்—சாமரங்களை யுடைய, பிணக்களும்—பெண்களும், கருப்பு நிலும்—கருமபாகிற வில்லை யும், காட்டித் தந்தேன் கண்டாய்—உனக்கு உரித்தாய்ப்படிபண்ணினேன் கிடாய்; அவரைப் பிராயம் தொடங்கி—பூர்வம் தொடங்கி, என்றும்—என்றும் ஒருபடிப்பத,

(வேங்கட வாணனென்னும் விளக்கினில்) பரமபுத்தத்தில் மயி யிருந்த ஸ்வரூபகுணங்கள் திருமலையிலே வந்துநின்ற பின்பே விளக்கம் பெற்றன என்கிறுன். திருமலைக்கு வந்தபின்பு குணஸூஹம் குன்றிலிட்ட விளக்காயிற்று என்றபடி. “வேடார் திருவேங்கடமேய விளக்கே” [பெரியதிரு 4-7-5] என்று திருமலையிலே பொருந்திய பின்பே விளங்காநின்றான் என்றானோ திருமல்கையாம்வார். (விளக்கினில் புகவென்னை விதிக்கிறியே) அந்த விளக்கில் புகும்படியாக என்னை ஸ்யமிக்க வேணும் என்கிறுன். 3.

ஆதரித்து—விரும்பி, எழுந்த—கிளர்ந்த, என்—என்னுடைய, தடம்—பருத்த, முலைகள்—முலைகளை, துவரைப்பிரானுக்கே—துவாரகாநாதனுை கண்ணனுக்கே என்று, சக்கற்பித்து—ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு, தொழுது வைத்தேன்—தொழுதேன்; ஒலலை—சீக்கிரமாக, விதிக்கிறி—விதிக்கவேணும்.

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு. (சுவரிலித்யாதி) ௩ தன் த்வரையாலே ஒன்றைச் செங்குறித்தனைபோக்கி, க்ருஷ்ணனை ஸ்மரித்தவாறே இவனை மறக்கக்கூடுமே; அதுக்காக அவன் பெயரை ஒரு பித்தியிலே எழுதிவைக்குமாப்த்து. “எழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி” என்கிறதெல்லாம் இவன் விஷயத்திலேயாப்த்த இவனுக்கு. (௩ புராண) பழையதாகப் பிரிந்தாரைச் சேர்த்துப் போருமவனன்றே நீ. (சுறவந் கொடிகளும்) க்ருடத்வஜனோடே வாலாறை பண்ணிப்

4. அவா - தன் ஆற்றுமையை விவரிக்கிறான்.

வ்யா:—(புராண! சுவரில் நின் பேரெழுதி) (புராண) பிரிந்தாரைக் கூட்டுவிப்பவன் என்று பழங்காலத்திலிருந்து பெயர்பெற்றிருப்பவனே! (சுவரில் நின் பேரெழுதி) சுவரில் உன்னுடைய பெயரை எழுதி. தன் ப்ராப்ய த்வரையாலே காமனை ஆற்றிக்கொண்டேயொழி, கண்ணனை நினைத்தவுடன் இவனை மறந்துளிரும் இயல்புடையவனன்றே; அப்படி மறக்காமல்க்காக ஒரு சுவரிலே அவன் பெயரை எழுதிவைத்துக் கொள்ளுகிறான். “எழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் புகித்தும் போகினென்போது” [நான்-திருவ 8] என்று எம்பெருமான் விஷயத்தில் போதுபோக்குக்கு உறுப்பாகச் செய்வதெல்லாம், இவன் விஷயத்திலேயாயிற்று இவனுக்கு. (சுறவந் கொடிகளும்) சுரு பிழிறை மகரத்தைக் கொடியாக உடைய மகரத்வஜனையாலே, மகரக்கொடிகளை இவனுக்கு நெஞ்சாலே ஸமர்ப்பிக்கிறான். க்ருடத்வஜ

அரு:— நாலாம் பாட்டு. (சுவரிலித்யாதி) ௩ உபாஸ்ய விஷயம் நெஞ்சிலேயிராதோ, காமன் பேரை எழுதவேண்டு

பொருமது தவிர்த்து, மகரத்வஜனை நினைக்கும்படியாய் வந்து விழுந்தது. “சுறவம்” என்று—ஒரு மதஸ்யவிசேஷம். (௩ துரங்கங்களும்) க்ருஷ்ணனுடைய தேர்பூண்ட புரவிகளை நினைத்திருக்குமது தவிர்த்து, இவனுடைய குதிரைகளை நினைத்திருக்கிறான். (சுவரிப் ௩ பிணைகளும்) விமலாதிக்களை ஸ்மரிக்குமது தவிர்த்து, இவனுக்குச் சாமரமிடுகிற ஸ்திரீகளை யாப்த்து நினைக்கிறது. (சுருப்புவில்லும்) “சாரங்கமென்றும் வில்லாண்டான்” என்னுமது தவிர்த்து, சுருப்புவில்லையாப்த்து நினைக்கிறது. “பிணை” என்று - பெண்பேர். (காட்டித் தந்தேன் கண்டாய்) இவன் தன்னெஞ்சிலே படித்தவற்றை நமக்கு அறிவித்தானென்று நீ புகுத்திப்பண்ணியிருக்காய்.

னோடே பழமியிருப்பது தவிர்த்து மகரத்வஜனையே நினைக்கும்படி யாயிற்று இவன் லீலை. “சுறவம்” என்று சுருமினைக் குறிக்கிறது. (துரங்கங்களும்) பிரிந்தாரைச் சேர்ப்பதற்கு உறுப்பாக ஸஞ்சரிக்லாம்படி உனக்குக் குதிரைகளையும் என் நெஞ்சாலே ஸமர்ப்பித்தேன். கண்ணனுடைய தேரில் கட்டப்பட்ட குதிரைகளை நினைக்கவேண்டிய இவன், இவனுடைய குதிரைகளை நினைக்கும்படியாயிற்று. (சுவரிப்பிணைகளும்) சாமரம் வீசும் பெண்களையும் உனக்கு நெஞ்சாலே ஸமர்ப்பித்தேன் என்கிறான். “பிணை” என்று பெண்ணின் பெயர். எம்பெருமானுக்குச் சாமரம் வீசும் விமலை முதலானவை நினைத்திருக்கும் இவன். அதைவிட்டு இவனுக்குச் சாமரம் வீசும் ஸ்திரீகளை நினைக்கும்படியாயிற்று. (சுருப்புவில்லும்) உனக்கு வில்லாயிருக்கும் கரும்பையும் என் நெஞ்சாலே ஸமர்ப்பித்தேனென்கிறான். “சாரங்கமென்றும் வில்லாண்டான்” [திருப்பல்லாண்டு 12] என்று திருப்பல்லாண்டு வேஸிப்பதை விட்டுக் காமனுடைய கரும்பு வில்லை நினைக்கும் படியாயிற்று. (காட்டித் தந்தேன் கண்டாய்) “இவன் தன் நெஞ்சிலே நமக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று தோற்றினவற்றை நமக்கு அறிவித்தான்” என்று, நீ நினைத்திருப்பாயாக என்கிறான். எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிக்கும்

வானென்? என்னில் (தன் த்வரையித்யாதி) ௩, ௭, ௮ வானாதி

b வாஹநாதிகள் ஸமாராதநகாலத்திலே கண்டருளப்பண்ணும்
வாஹநையாலே இங்குச் செய்கிறான். c ஸவிபூதிகளுமிருக்கு
மவளை உபாலித்துப் போந்த வாஹநை. (காமதேவா) அபி-
மத விஷயத்தைப் பெறுகைக்கு, வயிற்றிலே பிறந்த உன்
காலிலே விழும்படியன்றே என் துணை. (d அவரைப்பிராயம்
தொடங்கி) e17. “वाय्वा मृष्टिं सुनिधयः” (பூர்வாத் பர்ப்ருதி

போது, வாஹனம், கொடி, சாமரம் முதலான உபகரணங்களை
ஸமர்ப்பித்துப் போந்த பழக்கத்தாலே இவனுக்கும் அவற்றை
ஸமர்ப்பிக்கிறான். வாஹனம் முதலான பரிசுரங்களோடு
(செல்வங்களோடு) கூடியிருக்கும் அவனைத் திருவாராதனம்
செய்து போந்த பழக்கத்தாலே பரிசுரங்களோடு கூடிய
இவனுக்கு ஆராதம் செய்கிறான் என்றும் கொள்ளலாம்.
(காமதேவா) நான் விரும்பும் கண்ணனைப் பெறுவதற்கு, காமர்
தாதையான அவனுடைய பிள்ளைபாகையாலே எனக்கும்
பிள்ளையான உன்களில் விழும்படியன்றே என் நிலை ஆகி
விட்டது என்கிறான். (அவரைப் பிராயம் தொடங்கி)

17. பூர்வாத் பர்ப்ருதி ஸுஸ்தித்தேர
லக்ஷுமனோ லக்ஷுமிவர்த்தந: |

ராமஸ்ய லோகராமஸ்ய

ப்ராதந் ஐபேஷ்டஸ்ய நித்யஸ: || [ரா-பூர 18-27]
[புக்திப்பெருஞ்செல்வம் நிறைந்தவனுன் லக்ஷுமனன், எல்லா
உலகையும் அந்நிதிக்கச்செய்பவனும், தன் தமையனுமான
ராமனிடம் சிறு வயது முதல் எப்போதும் மிகவும் அன்பு
பூண்டவனுமிருந்தான்.] என்று சிறு வயது முதற்கொண்டு

களைச் சொல்லுகிறது—புகுவதுவிஷயத்தைப் போலே
ஸமாராதநோபகரணமாகவாதல்; ஸவிபூதிகளுகவாதல்;
இவற்றையருளிச்செய்கிறார்; (வாஹநாதிகளிடையாதி) வாக்ய
த்வயத்தாலே) உ புராணம்-பழமை. உ துரங்கம் - குதிரை.
உ பிணு-பெண். d அவரை-விதை; பிராயம்-பருவம். (அவரைப்
பிராயம்) அவரைவிதைப் பருவம் தொடங்கி. e “பிராயம்
தொடங்கி - அவரை - என்றும் - ஆதரித்து” என்று அந்நி-
யித்து அருளிச்செய்கிறார் (பூர்வாத் பர்ப்ருதித்தயாதி) g முன்

ஸுஸ்தித்தே:) என்று - பருவம் நிரம்பாதவளவே தொடங்கி;
(என நுமாதரித தெழுந்தவென் தடமுலைகள்) என்றுமொக்க
அவளை ஆதரித்தி, அய்வாதூரமே எருவாக வளர்ந்து,
போக்தாவால் உண்டாறுக்கவொண்ணுபடியிருக்கிற முலைகளை.
(f துவரைப் பிரானுக்கே சங்கற்பித்து) * பதினாறுமாம் பெண்
களுக்கும் g முன்னோட்டுக் கொடுத்தவன் வேனுமாய்த்து
இவற்றைக்கு h ஆட்கொடுக்கைக்கு. (i தொழுது வைத்தேன்)
j அவனுக்கென்று ஸங்கல்பித்தால், பின்னை அவன் குணங்
களையாதி உபாஸ்யமாய்த்தவையிறே. (ஒல்லை விதிக்கி-
ற்றியே) என் ஆற்றமை இருந்தபடி கன்பாயே! இனி இம்
முலைகளில் செவிபழிவதற்குமுன்பே சேர்க்கவல்லேயே. 4.

அன்புபூண்ட இளையபெருமானைப்போலே பருவம் நிரம்புவ
தற்கு முன்பே அவளை அணைய ஆசைப்பட்டபடி. (என்று
ஆதரித்து எழுந்த என் தடமுலைகள்) என்றுமே அவனிடம்
அன்புபூண்டு, அவ்வன்பே எருவாக வளர்ந்து, அதை அறு-
புளிக்க உரியவனான அவனாலும் அறுபுவித்து முடிக்கமுடி-
யாதபடி டெருத்தள்ள திருமுலைத் தடங்களை. (துவரைப்
பிரானுக்கே சங்கற்பித்து) “பதினாறுமாயிரவீர் தேவிமார்”
[ரா-திரு 7-8] என்கிறபடியே பதினாறுமாம் பெண்களையும்
அறுபுவிப்பதில் முன்நிற்கும் அப்பெருமானே வேனுமாயிற்று,
இத்தடமுலைகளை அறுபுவித்ததற்கு. (தொழுது வைத்தேன்)
இத்தடமுலைகளைத் தொழுது வைத்தேன். அவனுக்கென்று
ஸங்கல்பித்து வைத்தபின்பு அவனுடைய குணங்களையப்போலே
இவையும் உபாஸிக்கத்தக்கவையாயினவனவற்றே. ஆகை
யாலே இவற்றைத் தொழுதுவைக்கக் குறையிலை. (ஒல்லை
விதிக்கின்றியே) என்னுடைய ஆற்றமை இருந்தபடி. கன்-
டாயே! இனி இம்முலைகள் வாடுவதற்கு முன் அவனோடு
சேர்ப்பாயாக

4.

னோட்டுக்கொடுக்கை-முந்தி ஸம்ஸலேஷிக்கை. h ஆடல்-
அறுபுவி, f துவரை-துவாரகை. i தொழுதுவைத்தேன் -
முலையைத் தொழுதேன். j முலையைத் தொழலாடுமா? -
என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கென்றித்தயாதி) 4.

முதல் திருமொழி—ஐந்தாம் பாட்டு

வானிடை வாழும் வானவர்க்கு
மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி,
கானிடைத் திவிதோர் நரிபுகுந்து
கடப்பதும் மோப்பதுஞ் செய்வதொப்ப,
ஊனிடை பாழிசங் குத்தறங்கென்று
உன்னித் தெழுந்தவென் தடமுலைகள்,
மானிட வர்க்கென்று பேச்சுப்படி
வாழ்கில் வேள்கண்டாப் மன்மதனே.

பதவுரை:— மன்மதனே—, வானிடை—ஸ்வர் க்குலோகத் திலே, வாழும்—இருக்கிற, அ—வில்லுக்கணமான பிறப்பை யுடைய, வானவர்க்கு— தேவர்களுக்காக, மறையவர்— இங்குள்ள பூராஹ்மணர்கள், வேள்வியில்— தம்முடைய யாகுங்களிலே, வகுத்த—உண்டாக்கின, அவி—ஹவிஸ்ஸை, கானிடை—காட்டிலே, திவிதூர்—ஸஞ்சரிப்பதொரு, நரி—நரியானது, புகுந்து—புரவெய்தித்து, கடப்பதும்—அத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்வதையும், மோப்பதும்—வாசனை முகர் வதையும், செய்வதொப்ப—செய்வதுபோலே, ஊனிடை—தன் திருமேனியிலே, ஆழி—திருவாழியையும், சங்கு— ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும் (திருக்கைகளிலே) உடைய, உத்தமற்கு என்று—புருஷோத்தமனுக்காக, உன்னித்து எழுந்த—கிளர்ந்தெழுந்த, என்—என்னுடைய, தடம்—பெருத்த, முலைகள்—முலைகளானவை, மானிடவர்க்கென்று—மறுஷ்யர்களுக்கு. என்கிற, பேச்சு—ஸப்தம், படி—நாட்டில் உண்டாமாகில், வாழ்கில்லேன் கண்டாய்—உயிர் வாழமாட்டேன்.

5. அவ—வேறொருவனுக்கு ஆக்குவதாக ஒரு பேச்சு நாட்டில் நடையாடினும் நான் உயிர்வாழமாட்டேன் என்கிறேன்.

வ்யா—(வானிடை வாழும் அவ்வானவர்க்கு) பேராக்யூமி யான ஸ்வர்க்கத்திலே வாழ்கின்றவர்களாப், ஐந்தாம் பிறப்பை

வ்யா:— அஞ்சாம் பாட்டு. (வானித்யாதி) பேராக்யூமி மிலே வர்த்திக்கக்கடவராப், விலுக்கண ஐந்தமாக்களாபிருக்கிற தேவர்களுக்கு. 5. 18. “देवा भवयन्ते न देवा भवयन्त वः। परस्परं भवयन्तः भयः परस्परमस्य॥” (தேவாந் பாவயந்த ந: தேவா பாவயந்த: தே தேவா பாவயந்து வ:। பரஸ்பரம் பாவயந்த: ஸ்ரேய: பரவாஸ்யத்) 1) என்கிறபடியே—இங்குள்ள பூராஹ்மணர் தேவர்களை உபாஸிக்கக்கடவர்களாகவும், அவர்கள் இவர்க ளுடைய அபேகித ஸம்வித்யாரும் பண்ணக்கடவர்களாகவும் ஈஸ்வரன் அடியிலே பார்த்து வைத்ததொரு பார்வை

யுடைய தேவர்களுக்கு. (மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி... செய்வதொப்ப)

18. ஸ்ரீ யஜ்ஞை: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி:। அநேந் ப்ரஸவிஷ்யத்வம் ஏஷ வோதஸ்தவிஷ்டகாமாத்யு:॥ தேவாந் பாவயதாதேந தே தேவா பாவயந்து வ:। பரஸ்பரம் பாவயந்த: ஸ்ரேய: பரவாஸ்யத் ॥

[சூதை 3-10 & 11]

[ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஸ்ரீவேஸ்வரன் யஜ்ஞங்களுோடு கூடப் ப்ரஜைகளை (ஜீவராசிகளை) ஸ்ருஷ்டித்தப் பின்வருமாறு சொன்னான்:— “இந்த யஜ்ஞத்தினால் நீங்கள் வ்ருத்தியடை யுங்கள். இது உங்களுக்கு இஷ்டகாமங்களை அளிக்கட்டும். இந்த யஜ்ஞத்தால் தேவர்களை ஆராதிப்புகள். அந்த தேவர்கள் உங்களை வளர்த்தெய்யட்டும். இப்படி ஒருவரையொருவர் த்ருட்டி செவ்வித்துக்கொண்டு மேலான என்மையைப் பெறக் கட்டவீர்கள்.”] என்கிறபடியே கர்மபூமியான இவ்வுலகில் உள்ள அந்தணர்கள், தேவர்களை யாகம் செய்து ஆராதிக்க வேண்டுமென்றும், அந்த தேவர்கள், இவர்களுக்கு மழை முதலானவற்றைப் பொழிவித்து வீருப்பங்களை அளிக்கவேண்டு மென்றும், ஸ்ரீவேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலேயே ஸங்கல்

அரு:—ஐந்தாம் பாட்டு. (வானித்யாதி) 5 ஸ்ரீவேஸ்வரனை விட்டு தேவதாந்தரங்களை இவர்கள் ஆராதிப்பானென் ? எனன அருளிச்செய்கிறார் (தேவாந் பாவயதேத்யாதி)

பிறந்த உன் காலிலே விழவேண்டும்படியன்றே என் ஆற்றுகை. 5.

முகல் திருமொழி—ஆகும் பாட்டு

உருவுடை யாரினை யார்கள்நல்லார்
ஒத்துவல் லார்களைக் கொண்டுவகல்
தெருவிடை யெதிர்கொண்டு பங்குனிநாள்
திருந்தவே நோற்கின்றோன் காமதேவா!
கருவுடை முகில்வண்ணன் காயாவண்ணன்
கருவினை போல்வண்ணன் கமல்வண்ணன்
திருவுடை முகத்தினிற் றிருக்கண்களாய்
திருந்தவே நோக்கெனக் கருள்(ளு)கண்டாய்.

பதவுரை:— காமதேவா—, உருவுடையார்—அழகிய வடிவையுடையவராய், இனையார்கள்—யுவாக்களாய், நல்லார்—நல்ல நடத்தைபுடையவராய், ஒத்து—காமசாஸ்திரத்தில், வல்லார்களை—புலமை மிக்கவர்களை, கொண்டு—முன்னிட்டுச் கொண்டு, வைகல்—நாள் தோறும், தெருவிடை—அவன் வரும் வழியிலே, எதிர்கொண்டு—எதிரேசென்று, பங்குனி—பங்குளிமாளத்தில், நாள்—பெரிய திருநாளிலே, திருந்த—தெளிந்திருந்து, நோற்கின்றோன்—, கருவுடை—கூர்ப்புத்தையுடைய, முகில்—காளமேகம் போன்ற, வண்ணன்—நிறமுடையனாய், காயா—காயம் புப்போன்ற, வண்ணன்—திருநிறத்தையுடையனாய், கருவினைபோல்—காக்கணம் புப்போன்ற, வண்ணன்—பளபளப்பையுடையவனுடைய, கமல்வண்ணம்—செந்தாமரைமலரின் நிறம்போன்ற காந்தியையுடைத்தான், திருவுடை முகத்தினில்—திருமுகமண்டலத்தினுடையான், திருக்கண்களால்—திருக்கண்களாலே, எனக்கு—என் விஷயத்தில், திருந்த—அவன் விரோஷகடாச்சும் பண்ணும்படியாக, நோக்குஅருள்—நீ கடைக்கணிக்கவேணும்.

பிறந்த உன்காலில் விழும்படியன்றே என் ஆற்றுகை இருக்கிறது. 5.

அவ:— ஆகும் பாட்டு. 19. "मच्चित्ता मद्धतमणा: बोधवन्त: परस्परं" (மச்சித்தா மத்துதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம்) என்கிறபடியே—ஸத்வதிஷ்டி-ப் புகுவத்துருநுபயவம் பண்ணி போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு ஸாத்விகரைக் கூடக் கொண்டு இழியுமபோலே, ரஜோகுணப்ரகரணவனை ஆஸ்ரயிக்கைக்கு அதிலே தேஹிகரைக்கொண்டு இழிகிறான்.

வ்யா:— (a உருவுடையாரித்யாதி) b வடிவுடைபவராய், யுவாக்களாய், b வ்ருத்தவாக்களாய், c காமஸத்திரம் கண்ணாழி வறக் கைவந்திருப்பவராபிருக்கிறவர்களை முன்னுக்கொண்டு.

6. அவ:—

19. மச்சித்தா மத்துதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம் |
கத்பந்தஸ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ||

[சூதை 10.9]

[என்னிடத்தில் நெஞ்சு செலுத்தியவர்களாகவும், என்னைப் பற்றி நிற்கும் ப்ராணனை உடையவர்களாகவும், (என் குணங்களை) ஒருவருக்கொருவர் அறிவித்துக்கொண்டும் (என் சேஷ்யுதங்களைக்) சொல்லிக் கொண்டுமிருப்பவர்களாகவும், என்னைச் சோலியும் கேட்டும் ஆந்திக்கிறார்கள்.] என்கிறபடியே— ஸாத்விகர்கள் புகுவாதுடைய குணங்களை அநுபவித்து ஒருவருக்கொருவர் சொல்லி தரிப்பதற்காக மற்ற ஸாத்விகர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு புகுவத், விஷயத்தில் இழிவதுபோலே, ரஜோகுணம் மிக்க காமனை ஆஸ்ரயிப்பதற்கு, காமராஸ்திரம் வல்லவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு நோன்பு நோக்கையிலே இழிகிறான்.

வ்யா:— (உருவுடையார்...ஒத்துவல்லார்களைக் கொண்டு) நல்ல வடிவுமுருடைபவர்களாய், யௌவநவயஸ்ஸை உடையவர்களாய், காமராஸ்திரத்தில் சொன்ன ஒழுக்கமுடையவர்களாய், வாத்தியையன் மஹாஷ்யயின் காமஸூத்ரத்தைக் கசடறக்கூற்றவர்களாபிருப்பவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு. (வைகல்

அரு:— ஆகும் பாட்டு. (உருவுடையாரித்யாதி) a, b உரு-அழகும் உடம்பும், c ஒத்து-வாத்தியாயாஸாஸ்திரம்,

(d வைகல் தெருவிடை யெதிர்கொண்டு) நாள்தோறும் அவன் வருகிற வழியிலே எதிர்கொண்டு. (பங்குனிநாள்) பெரியதிருநாளிலே கலங்காதே தெளிந்திருந்து, உன்னை ஆற்றியிருக்கும்படியுன்றோ எனக்குண்டான த்வரை. செய்ய வேண்டுவதென்னென்னில்—(சுருவுடை முகில்வண்ணன்) நீர் கொண்டுமுந்த காளமேகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். எல்லாம் பட்டுப் பெருவேண்டும்படியுன்றோ அவன் வடிவு படைத்தபடி. (காயா வண்ணன்) தெருநிலே o இருள் படுகைக்கு. (f சுருவினை போல்வண்ணன்) கண்டார் கண்ணுக்கு

தெருவிடை எதிர்கொண்டு தினந்தோறும் காமன் வருகிற வழியிலே எதிர்கொண்டு. (பங்குனி நாள்) காமனுக்குப் பெரிய மஹோத்ஸவம் நடக்கும் பங்குனி மாஸத்திலே, அவனுக்குரிய பண்டிகை நாளிலே. (திருந்தவே நோற்கின்றேன்) புகுவதில்லையத்தை நனைத்த மாத்திரத்தில் கலங்கும் நான் எனக்கு மோன்பு எடுக்கும்போது கலங்காதே தெளிந்திருந்து உன்னை ஆற்றியிருக்கும்படியுன்றோ புகுவதில்லையத்தில் எனக்குண்டான த்வரை (காமதேவர) எம்பெருமானைத் தொழும்போது வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு தொழுவதுபோலே, உன்னைக் குறித்து மோன்பு நோற்கும்போதும் காமரஸத்தீரம் வல்லார்களைக்கொண்டு நோற்கையாலே நீ எனக்கு அவர்யம் கார்யம் செய்யவேண்டும் என்று கருத்து. "நான் செய்ய வேண்டியது என்ன?" என்று காமன் கேட்பதாகக்கொண்டு பிற்பாதிமலே பந்த உரைக்கிறான்—(சுருவுடை முகில்வண்ணன்) நீக்கொண்டேமுந்த காமமேகம்போலே இருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவன். பட்டாதனட்டு நோன்பு நோற்றுவது பெருவேண்டும்படியுன்றோ அவன் வடிவழகு இருப்பது. (காயா வண்ணன்) காயாப்பூப்போன்ற நிறமுடையவன். நெஞ்சிலே உள்ள கொந்தளிப்பைப் போக்கி அஞ்ஞமையிடும் திருமேனியையுடையவன் என்று கருத்து. (சுருவினைபோல் வண்ணன்) காக்கணம் பூப்போன்ற காந்தியை உடையவன்.

d வைகல்-காலம் f சுருவினை-காக்கணம். b நுருத்தவான்கள்-காமதந்திரத்திற்கொன்ன ஆசாரங்களையுடையார். e இருள்

g நெய்த்திருக்கைக்கு. (கமலவண்ணத் திருவுடையித்யாதி) கமலத்தினுடைய நிறம்போலே இருக்கிற காந்தியையுடையதான திருமுகத்திலுண்டான திருக்கண்களாலே, h சோலை பார்ப்பாரைப் போலே பர்க்கையன்றிக்கே, அவன் விரோஷகடாக்கும் பண்ணும்படியாக அருளிடபய். நம் ஆற்றுகைக் காக நோக்கினாலுக்கையன்றிக்கே, தன் ஆற்றுகை திரும்படி நோக்கினாலும்படியாகப் பண்ணுகிடாய்.

6.

முதல் திருமொழி—ஏழாம் பாட்டு

காயுடை தெல்லொடு கரும்பமைத்துக்

கட்டி யரிசி பலவமைத்து

வாயுடை மறையவர் மந்திரத்தால்

மன்மத நேயுள்ளை வணங்குகின்றேன்,

தேசமுன் னளந்தவன் திரிவிக்கிரமன்

திருக்கை ளாலென்னைத் திண்டும்வண்ணம்

சாயுடை வயிறுமென் தழுவுபுயம்

தரணியில் தலைப்புகப் தரக்கற்றியே.

கண்டார் கண்ணுக்குக் குளிர்த்திருக்கும் என்று கருத்து. (கமலவண்ணத்திருவுடை ... அருள்கண்டாய்) முற்கூறிய திருமேனியை உடைஉலனுடைய திருமுகமண்டலத்திலிருப்பதாய், தாமரையினுடைய நிறம்போன்ற ஒளியுடையதான திருக்கண்களாலே அவன் எனக்கு விரோஷகடாக்கும் பண்ணும்படியாக அருள்வாடாக. (திருந்தவே நோக்கு அருள்) சோலையைப் பார்ப்பதுபோலே மோத்தமாகப் பார்ப்பது போலாத. ஒவ்வோரவயல்தையும் தனித்தனியே உற்றுப்பார்க்கும்படி செய்யவேணும். அன்றிக்கே, நம் ஆற்றுகை திருவதக்க நோக்குகையன்றிக்கே, தன் ஆற்றுகை திரும்படி நோக்குவதே திருந்த நோக்குவதாகிடாய்.

8.

படுகை-பட்டாடைகை. g நெய்த்திருக்கை-குளிர்த்திருக்கை. h சோலைபாக்கை-சுருதுரையேக பர்க்கை. அப்படியன்றியே தனித்தனியே உற்றுப்பார்க்குமாபோலே அவன் என்னவாகுமோ தனித்தனியே உற்றுப்பார்க்கும்படி. i அருளவேணும் என்றபடி.

8.

பதவுரை:— மன்மதனே—, காயுடை - நெல்லோடு— பசங்காய் நெல்லும், கரும்பு—கரும்பும், அமைத்து—படைத்து, (அத்தோடே கூட) கட்டி—சுருப்புகட்டியும், அரிசி—பச்சரிசியும், அவல்—அவலும், அமைத்து சமைத்து, வாயுடை—நல்ல வரைத்தையுடைபராய், மறைபவர்—காமஸாஸைத் தில் வல்லவர்களுடைய, மந்திரத்தால்—மந்திரத்தாலே, உன்னை—(என் பிள்ளையான) உன்னை, வணங்குகின்றேன்—ஆஸ்ரயிக்கிறேன்; முன்—(வால் க்கும்புய பாதாளமென்கிற முன்று லோகங்களும் மஹாபுவியால் அபஹரிக்கப்பட்ட) முன் காலத்திலே, தேசம்—லகலலோகங்களையும், அநாதவன்—திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவனும், திரிவிக்கிரமன்—திரிவிசுவராமவதாரம் செய்தருளினவன், திருக்கைவால்—(தன்) திருக்கையாலே, என்னை—, தீண்டும்வண்ணம்—பைச்சிகசூழ்படி பண்ணி, சாயுடை—ஒளியையுடைத்தான, வயிறும்—வயிறும், மெல்—மாத்ருவத்தையுடைத்தாய், தடம்—பருத்திருந்துள்ள, முடையும்—ஸ்தனங்களும், தரணியில்—லோகத்திலே, தலைப்புகழ்—பிழைவிறை புகழை, தரக்கிறி—பெறும்படி செய்வனெனும்.

ஸ்பா:— ஏழாம் பாட்டு. (காயுடைபித்தயாதி) ரஜோகுணபரகரனுமிருக்கையாலே அவனுக்கு ஆமவை தேடுகிற ளாய்த்து. b பால்மாத பசங்காய் நெல்லோடுகூட, கரும்பு,

7. அவ:— திரிவிக்கிரமன் திருக்கைகளால் என்னை ஸ்பர்ஸிக்கும்படியான டெரும்புகழை எனக்குத் தரவேணும் என்கிறான்.

வயா:— (காயுடை ... வணங்குகின்றேன்) ரஜோகுணம் மிக்கவனுக்கையாலே அவனுக்குத் தகுந்த உபஹாரங்களை (காணிக்கைகளை)த் தேடியிருக்கிறான். (காயுடை நெல்லோடு) பால்மாத பசங்காய் நெல்லோடு கூட (கரும்புமேத்து)

அரு:— ஏழாம் பாட்டு. (காயுடைபித்தயாதி) a, b காயுடை நெல்லு - பசங்காய் நெல்லு; c கட்டி—சுருப்புகட்டி—

c கரும்புக்கட்டி, பச்சரிசி, அவல் என்கிற இவற்றைச் சமைத்து, d நல்ல ஸ்வரத்தைபுடைபராயிருக்கிற மறைபவருண்டு - அதில் தேய்ச்சராயிருக்கமவர்கள்; அவர்களுடைய d₂ மந்திரத்தாலே, d₂ வயிற்றினே பிறந்தவனென்று பாராதே, உன்னை ஆஸ்ரயிக்கிறேன். (தேசபித்தயாதி) வரைபாதே எல்லாரையும் அடிமீலே விளபிகர்த்தவன் திருக்கையாலே என்னை. (c சாயுடை வயிறும் என் தடமுடையும் - தீண்டும் வண்ணம்) ஒளியையுடைத்தான வயிற்றையும், அவன்தனக்கும் உண்டாக்கவொன்னுதபடியான முடியையும் திருக்கைகளால் தீண்டும் வண்ணம் - அவன் ஸ்பர்ஸிக்கும்படி பண்ணி. (தரணியில் தலைப்புகழ் தரக்கிறியே) லோகத்திலே b சால் நினைநிப்பது ஒரு புகழிறே; அதைத் தரவல்லேயே நான் பெறும்படி. 7.

கரும்பைப் படைத்து. (கட்டியரிசியவலமைத்து) கருட்புக்கட்டி (நெல்லுக்கட்டி), பச்சரிசி, அவல் என்கிற இவற்றைச் சமைத்து. (வாயுடை மறைபவர் மந்திரத்தால்) நல்ல ஸ்வரத்தையுடைய காமஸாஸைத் தில் வல்லவர்களுடைய மந்திரத்தாலே. (மன்மதனே உன்னை வணங்குகின்றேன்) காமிகளுடைய மனத்தைக் கலக்கும்வனே! நீ வயிற்றில் பிறந்தவனென்றும் பாராமல் உன்னை ஆஸ்ரயிக்கிறேன். (தேசமுன்னந்தவன்... திரிவிக்கிரமன்) முன்னொரு காலத்தில் மஹாபுவியால் உலகங்கள் அபஹரிக்கப்பட்டபோது, உபர்தார தாழ்ந்தார என்னும் வரி பராமல் எல்லாரையும் திருவடிகளாலே தடவிக்கொடுத்தவனுடைய திருக்கைகளாலே தடவிக்கொடுக்கும்படி செய்பவனென்று கருத்து. (சாயுடை வயிறும் என் தடமுடையும் ... தீண்டும் வண்ணம்) ஒளியையுடைய என் வயிறையும், அவனும் அஹஸித்து முடிக்கமுடியாத பெருமையுடைய என் முடிகளையும் திருக்கைகளால் தடவிக்கொடுக்கும்படிசெய்து. (தரணியில் தலைப்புகழ் தரக்கிறியே)

d வாய்-வரை. e, f சாட-ஒளியும், அழகும்; d₂ மந்திர-காமஸாஸைத் தரம். d₂ வயிற்றிறைநிறைக்கைக்குடினனுடைய பிள்ளையாகையாலே தனக்கும் பிள்ளையென்கிறான். g, h தலைப்புகழ்-அவன திருக்கையால் தீண்டுகையே நிலவிறை புகழ். 7.

முதல் திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு

மாசடை யுடம்பொடு தலையுலறி

வாய்ப்புறம் வெளுத்தொரு போதுமுண்டு
தேசடைத் திறலுடைக் காமதேவா !

நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்கண்டாய்,
பேசுவ தொன்றுண்டிச் செம்பெருமான்

பென்மையைத் தலையுடைத் தாக்கும்வண்ணம்
கேசவ நம்பியைக் கால்பிடிப்பார்

ளென்னுமிப் பேறெனக் கருள் (ளு)கண்டாய்.

பதவுரை— தேசடை — பிரிந்தாரைச் சேர்க்கையால் வந்த ஒளியையும், திறலுடை—அவர்கள் விரோதியையும் போக்குகை குரிய மிக்கையுமுடையனாய், எம்பெருமான்—எனக்கு ஸ்வாமியான, காமதேவா—மன்மதனே, மாசடை—அழுக்குப்படிந்த, உடம்பொடு—உடம்போடுகூட, தலை—தலைமயிரை, உலறி—விரித்துக்கொண்டும், (தாம்பூல தூரணமில்லாமையாலே) வாய்ப்புறம் — உதடுகள், வெளுத்து—வெளுத்தும், ஒருபோது—ஒரேவேளை, உண்டும்—புஜித்துக்கொண்டும், நோற்கின்ற—நோற்கிற, நோன்பினை—இந்த நோன்பை, குறிக்கொள்கண்டாய்—ஈ எப்போதும் நீகாவிலை வைக்கவேணுங்கள்; இக்கு—இப்போது, பேசுவது—சொல்லவேண்டுமது, ஒன்று உண்டு—ஒன்றுள்ளது; பென்மை—என்மையைத், தலையுடைத்தாக்கும் வண்ணம்—தலைமைபெறும்படியாக, கேசவன் — கேசியென்னும் அஸுரனை நிரஸித்தவனாய், நம்பியை—கல்யாண குணங்க ளால் பூர்ணனாயிருக்கிறவனுக்கு, கால்பிடிப்பான் — கால் பிடிக்கும்வன், என்னும் — என்கிற, இப்பேறு — இந்தப் புருஷார்த்தத்தை, எனக்கு—, அருள்கண்டாய்—கருபை பண்ணவேணும்.

உலகத்தில் நெடுங்காலம் நிலநிற்கக்கூடிய பெரும்புகழை எனக்குத் தருவாயா? என்கிறது. 7.

வ்யா:—எட்டாம் பாட்டு. (அ.மாச. இத்யாதி.) b ஸ்நானத்தை யொழியச் செல்லாதபடியான உடம்பு மரேனும்படி பண்ணி, “சுரும்பார் குழல்கோதை” என்னும்படியான மயிர்முடியை யுடையவன் அத்தைப் பெறுதே, போக்யத்ரயங்களைக் க கொடுத்தது; ‘இன்னம் ஒருகால் காணலாமோ?’ என்னும் நசையாலே, ி ஸ்நத்தை கிடக்கவேண்டுமெனவாய்த்து உஜ்ஜீவிர்ப்பது; e இவ்வபிரியாலே ஒருகால் மீளாதே நோற்கின்ற

8. அவ:— ஸ்ரேப ப்ராப்தமான எம்பெருமானுடைய திருவடிக்குத் திறைவலை எனக்கு அருள்வாய் என்கிறது.

வ்யா:— (மாசடை உடம்பொடு) ஸ்நானம் செய்யாமல் இருக்கமுடியாத ஆசார்த்தையுடைய என் உடம்பு எம்பெருமான் பிரியால் ஸ்நானமில்லாமலிருக்கையாலே அழுக்குப் படிந்ததாயிற்று. (தலைவலி) “சுரும்பார் குழல்கோதை” [நாச-திரு 9-10] என்னும்படியான மயிர்முடியையுடையவன் தலைமயிரை விரிச்சும்படியாயிற்று. (வாய்ப்புறம் வெளுத்து) எப்போதும் தாம்பூலமிட்டுச் சிவந்திருக்கும் உதடுகள், தாம்பூலம் முதலான போக, த்ரயங்களை விலக்கியிருக்கையாலே உதடுகள் வெளுத்து விட்டன. (ஒருபோது உண்டும்) எம்பெருமானிடப் பிரிந்தால் உணவு வேண்டியிராமையாலே என்னை அடியோடு ஒதுக்க முற்பட்டவன் “காமனை ஆர்ப்பிப்பதினாலே ஒருகால் அவனைக் காணமுடியுமோ” என்னும் ஆசையினாலே உயிர் தரிக்கவேண்டியபதற்காக ஒருவேளை உன்னும்படியாயிற்று. (கோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்கண்டாய்) இம்முறையிலே இடைவிடாமல் நான் நோற்கின்ற நோன்பை நீ நெஞ்சில் கொள்ளவேணும் “நோற்கின்ற” என்னும் நிகழ்காலம் இடைவிடாமல் நோற்கின்றமைபைக் காட்டுகின்றது.

அந:— எட்டாம் பாட்டு. (மாச. இத்யாதி.) a, b மாச-அடிக்கு ஏறுமபடி; ஸ்நானத்தையொழித்து ஏறுமபடி. உலறல்-காய்தல்; உலறி-உதறி-விசித்து என்றபடி. c கொடுத்தது-புறத்திலே கொடுத்தென்றாய், தாம்பூலத்தை விட்டு. d ஸ்நத்தை-ஸ்திரீத்வம். e “நோற்கின்ற” என்கிற வர்த்தமான

நோன்பைக் குறிக்கொள்கிடாய். 20. “अणुं षड्वसिष मे” (ருணம் ப்ரவ்ருத்யமிவ மே) என்று-நெஞ்சிலே இது எப்போதும் பட்டுக் கிடக்கவேண்டும்கிடாய். (ஃ தேசுடைத்திறனுடை) “பிரிந்தாரைச் சேர்க்கவல்லீ” என்ற ப்ரவ்மித்தியால் வந்த புகழையும், அவர்கள் விரோதியைப் போக்குகைக்கிடான மிடுக்கையுடையவனன்றோ நீ! (பேசுவதொன்றுண்டு இங்கெம்பெருமான்) நான் சொல்லுவதொன்றுண்டு எனக்கு ஸ்வாமியானவனே! (பெண்மையிதயாதி) என்

20. கோளந்தேயுதி யதாக்கந்தத்த
க்ருஷ்ண மாம் தூரவாலிநம் |
ருணம் ப்ரவ்ருத்யமிவ மே

ஹ்ருத்யாந்நாபணர்ப்பதி ||

[புரா-உத்யோ 47-22]

[தூரளபதியானவன் வெருதூரத்திலிருந்த என்னைக் குறித்து ‘கோவிந்தா!’ என்று கூக்குரலிட்டது, (வட்டியினால்) வ்ருத்யி யடைந்த கடனைப்போல் என்னுடைய ஹ்ருத்யத்திலிருந்து அகலுகிறதில்லை.] என்றபடியே தூரளபதியின் கூக்குரல் அவனுடைய நெஞ்சை எப்போதும் புன்படுத்தியிருந்து போலே, என்னுடைய இன்னேன்பு உன் நெஞ்சில் எப்போதும் நீங்காமல் கிடக்கவேண்டும் என்று கருத்து. (தேசுடைத் திறனுடைக் காமதேவா) “பிரிந்தாரைச் சேர்க்க வல்லவன்” என்றும் ப்ரவ்மித்தியால் வந்த ஒளியையும், அவர்களுடைய விரோதியைப் போக்குவதற்குப்பான புலத்தையும் உடையவனன்றோ நீ! (பேசுவதொன்றுண்டுகெம்பெருமான்) எனக்கு ஸ்வாமியானவனே! இப்போது நான் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுண்டு. அது என்ன? என்பதைப் பாசுரத்தின் எஞ்சிய பகுதியாலே தெரிவிக்கிறேன். — (பெண்மையைத் தலையுடைத் தாக்கும் வண்ணம்) என்னுடைய ஸத்தை பெருமைபெறும் வழி அதுவே. பெருமை என்று ஸத்தியின் தனிக் குணமான பாரதந்தியத்தைச் சொல்லுகிறது. அதுவே தனது ஸத்தைக்குக் காரணம் என்று இருப்பவனாகையாலே “பெண்மை”

தாத்தியம் (இவ்வழியாலே ஒருகால் மீளாதேயென்று) ஃசேசு - ஒளி; திறல் - மிடுக்கு. 8.

ஸத்தை தலைமை பெறுவதொரு ப்ரகாரம். (கேசவன் நம்பி மீதயாதி) விரோதி நிரஸ்தரீஸ்யும், கல்யாணசூணக் களஸ் பூர்ணசூமிருக்கிறவனே. (கால் பிடிப்பாளென்னும் இப்பேறெனக்கு அருள்கண்டாய்) நான் ஸ்வரூபாநுபமான பேற்றைப் பெறும்படி பண்ணுடாய். முடிலாலே அணைக்க வேன்றே தான் ஆசைப்பட்டது? முதலடியே பிடித்து அடிமை செய்து தேடுகிறேன். 8.

முதல் திருமொழி—ஒன்பதாம் பாட்டு

தொழுதமுப் போதுமுன் னாடிவணங்கித்
தாமஸ் தூப்த்தொழு தேத்துகின்றேன்
பழுதின்றிப் பார்க்கடல் வண்ணனுக்கே
பணிசெய்து வாழப் பெறுவிடிந்தான்,
அழுதழு தலமந்தம் மாவழங்க

அற்றவு மதாடினக குறைக்குங்கண்டாய்
உழுவதோ ரெருத்தினே நுகங்கொடுப்பாந்து
ஊட்டமின் றித்துறந் தாலொக்குமே.

பதவுரை:— முப்போதும்—முககாலங்களிலும், தொழுது—(மனத்தாலே) உளைதொழுது வணங்கி—தலையாலே வணங்கி, உன்—உன்னுடைய, அடி—அடிகளிலே, தூ—

என்னும் டத்திற்கு ஸத்தை என்று உரையிடப்பட்டது. ஸத்தை பெருமை பெறும் வழிதான் என்ன? எவ்வீ—(கேசவன் நம்பியைக் கால்பிடிப்பான் என்றும் இப்பேறு) கேசு முதலான விரோதிகளை அழிக்கும் இப்புடையவனும், கல்யாணசூணங்களால் சிறைநிறுக்கிறவனுடைய திருவடிகளைப் பிடித்துவிடுகையாறிகைக்காய்ம் செவ்வதாறிகைப் புருஷார்த்தமே அது. (இப்பேறு எனக்கு அருள் கண்டாய்) சென்ற பாசுரத்தில் சொன்னதுபோலே முடிலாலே அணைப்பதற்கு மாத்திரம் நான் ஆசைப்பட்டவில்லை, முதலடியே பிடித்து (1. முதலில் இருந்து, 2. முதலான திருவடிகளைப் பிடித்து) அடிமை செய்யவே ஆசைப்படுகிறேன். நான் என் ரோஷத்து ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்கதான இப்பயனைப் பெறும்படி எனக்கு அருள்வாய். 8.

பரிமர்த்துமான, மலர்—புஷ்பங்கா, தூய—பணிமர, தொழுது—ஸேவித்து, ஏத்துகின்றேன்—ஸ்தோதரம் பண்ணுகின்றேன்; பார்—பூமியைச் சூழ்ந்திருக்கும், கடல்—கடல் போன்ற, வண்ணனுக்கு—திருநிறத்தையுடையவனுக்கு, பழுதின்றி—பழுதில்லாமல், பணிசெய்து—கைங்கரியம் பண்ணி, நான்—வாழப்பெறுவியில்—வாழப்பெறுவிட்டால், அழுது அழுது—பலகால அழுது, அலமர்ந்து—தடுமாறி, அம்மா—அம்மா என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு, வழங்க—ஸஞ்சரிக்க, உனக்கு—அது—ஆற்றவும்—மிகவும், உறைக்கும் கண்பம்—உறைகதங்கிடாய்; உழுவது ஓர் எருத்தினை—ஏருழுகிற ஓர் எருதை, துஷ்வெதி மய்த்து—நுகத்தடியாலே தளளி. ணட்டமின்றி—தீனியில்லாமல், துறந்தால் ஒக்கும்—நீகிவிடுவதை ஒக்கும்.

வ்யா— ஒன்பதாம் பாட்டு. (தொழுது இதயாதி) உலகவநிஷ்டராபிடுபார்—ஸமாராத, ந காலங்களிலே டு அவகூறாதம் பண்ணி, ஸமாராத, நம் தலைக்கட்டினவனந்தரம் திருவடிகளிலே விழுந்து, “நான் தொடங்கின ஸமாராத, நம் தலை”

9. அவா—தனக்கு அருள்செய்யாவிடில் அவனுக்கு வரும் அளித்ததத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யா— (தொழுது முப்போதும் உன் அடிவணங்கித் துமலர் தூய்த்தொழுது ஏத்துகின்றேன்) ஸாதிக்கர்கள் எம் பெருமானுக்குத் திருவாராதம் பண்ணும்போது நன்கு ஈடுபட்டுத் திருவாராதம் பண்ணி, அது முடிந்தவுடன் திருவடிகளிலே விழுந்து “நான் தொடங்கின திருவாராதத்தை

அரு—ஒன்பதாம் பாட்டு (தொழுது இதயாதி) தொழுது ஸ்தோதரம் பண்ணுகிறது எப்படியிருக்கிறது? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்தவவிஷ்டரித்யாதி) டு அவகூறாதம்—நன்றாகப் பண்ணுகை. “துமலர் தூய்த்தொழுது” என்கிற விடத்தில், “தொழுது” என்றது—ஆராதித்தென்றபடி

கட்டினேன்: திருவுள்ளத்துப் பாங்காபடிபே போது பேக்கிபாநாவேனம்” என்று ஸ்தோதரபுமானவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்யுமாபேலே, அவற்றையெல்லாம் இவன் பக்கலிலே செய்கிறான். (பழுதின்றி) “வழுவிவாயுமை செய்வேனும் நாம்” என்கிறவதில் ஒரு பழுதின்றிக்கே. (பாரித்யாதி) பார்ப்புழந்த கடல்போலேயிருக்கிற வடிவை யுடையவனுக்கே அடிமை செய்து வாழப்பெறுதொழியில். நான் அழுதழுது b தடுமாறி இழவோடே ஸஞ்சரித்துக் கால கேசுபம் பண்ணுமது உனக்கு உறைக்குங்கிடாய். c ஆற்றவும்—மிகவும். 21. “अदय सुकं दय सयं गच्छेद्विजै:” (ஆத்யாய ஸுக்குதம் தஸ்ய ஸாவம் குச்சேத்யரகித:) ஸரணுகூதனே

ஹைவுபடுத்தினேன்! திருவுள்ளத்திற் பங்காபடிபே போதுபேக்கியுளவேனும்” என்று சில ஸ்தோதரங்களை விண்ணப்பஞ்செய்வதுபோலே, இவனும் அவற்றையெல்லாம் இவன் விஷயத்திலே செய்கிறான் மூன்று காலங்களிலும் மனம் மெய் மொழி என்னும் முக்கரணங்களாலும் உன்னை ஆர்ப்பிக்கின்றேன் என்கிறான். (பழுதின்றி) “வழுவிவா அடிமை செய்வேனும் நாம்” [திருவாய் 3-3-1] என்கிற படியே செய்வேண்டிய அடிமையில் ஒரு குறையுமில்லாமல். (பார்க்கடல் வண்ணனுக்கே பணிசெய்து வாழப்பெறுவியில்) பார் எனப்படும் பூமியைச் சூழ்ந்திருக்கும் கடல்போலே யிருக்கிற வடிவை உடையவனுக்கே அடிமைசெய்து வாழப் பெறுதொழியில். (நான் அழுது அழுது அலமர்ந்து அம்மா வழங்க) நான் இடைவிடாமல் அழுது, தடுமாறி “அம்மா” என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு ஸஞ்சரித்துப் போதுபேக்கி யுல். (ஆற்றவும் அது உனக்கு உறைக்கும் கண்பம்) அதன் பின் உனக்கு வலிதாக ஏற்படும் கிடாய். ஆற்றவும்—மிகவும்.

21. விநஷ்ட: பரம்பதஸ் தஸ்ய ரகிண: ஸரணுகூத: |
ஆத்யாய ஸுக்குதம் தஸ்ய ஸாவம் குச்சேத்யரகித: ||

[ச-யு 18-30]

b அம்மா-இழவோலே அம்மா! என்றழைத்து, வழங்குகை

நோக்காவிட்பால், இவனுடைய பாபபுலத்தை அவன் அநுபூலித்து, அவனுடைய ஸுக்ருதபுலம் இவன் பக்கலிலே வருவதாகச் சொல்லாநின்றதினே; அப்படியே உன்னைக் குறித்து நான் பண்ணி ஆஸ்ரயணத்துக்குப் புலமின்றிக்கே யொழியுமாகில், அது உனக்குப் பொல்லாதாங்கிடாப். அவன் தான் தன்னை ஆஸ்ரமித்தார்க்கு டி அங்கக்காரனாய் நின்றுநீறே அவர்களைச் சேர்ப்பது; 'நம்மையும் உம்மையும் சேர்த்தான்; இவன் நல்ல அங்கக்காரனுமிருந்தான்' என்று e அவன்

[ரக்ஷகனான அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவனால் ரக்ஷிக்கப்படாமல் அழிந்துபோன ஸரணுக்குத் தன் அந்த ரக்ஷகனுடைய எல்லாப் புண்ணியங்களையும் தான் எடுத்துக்கொண்டு (புண்யவோகத்திற்குச்) செல்வான்.] என்ஈடுபடியே ஸரணமடைந்தவனை ரக்ஷிக்காவிடில், அவனுடைய பாபத்தின் புலத்தை ஸரணமடையப்பட்டவன் அநுபூலிக்கவேண்டிவரும் என்றும், ஸரணமடையப்பட்டவனுடைய புண்ணியத்தின் புலம் ஸரணமடைந்தவனுக்கு வந்துவிடுமென்றும் ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றனவன்றே. அப்படியே ஸரணமடைந்த என்னை ரக்ஷிக்காவிடில், பாபம் வருவதும் புண்ணியம் குறையவதுமாகிடு பெரிய தீமைகள் உனக்கு ஏற்படும் என்று கருத்து. இப்படி இவனை நோக்கி இவன் சொல்லுவானேன்? எனில்: தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு அங்கக்காரனாய் (எதிர்த்து விநோதிக்க) அழித்தும் ரக்ஷிக்கும் ஸாரனாய்) நின்று காதலர்களைச் சேர்ப்பவனன்றே. அவன் எப்படி அங்கக் (அங்குமில்லாதவன்) ஆனான்? எனில்: சில பார்வதிகளைச் சேர்த்தபோது, "நம்மையும் உம்மையும் சேர்த்த இவன் நல்ல அங்கக்காரனுமிருந்தான்" என்று சிலன் பார்வதியைப்

சரிக்க. c ஆற்றாமிக. d அங்கக்காரன்-எதிர்த்து வெட்டியும் ரக்ஷிக்கும் ஸாரன். f ஆனால் அவனுக்கு அங்கமில்லையே என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய துருஷ்டத்தையாதி) e அவன் கொண்டாட-ருத்ரன் கொண்டாட. g ஊட்டம் - தீனி. 9.

கொண்டாட. f அவனுடைய துருஷ்டத்தோஷத்தாலேமீறே இவன் அங்கமுமாகித்து. (உமுவதோரெருத்தினை இத்யாதி) எருத்தைக்கொண்டு தன் ஜீவநாந்தத்தமாகக் காரியக்கொண்டு, அநந்தரத்திலே அதனை ஒன்றிலே தன்வி, g அதுக்கு ஜீவநமிடதே துரத்தாமையே இருப்பதொன்றாகிடாப் நான் வருத்தினதற்கு ஒரு புலமின்றிக்கேயொழியுமாகில். 9.

முதல் திருமொழி-பத்தாம் பாட்டு

கருப்புநில மலர்க்கணைக் காமவேளைக்

கழலினை பணிந்தங்கோர் கரியலற

மருப்பினை யொதித்துப்புன் வாய்பிளந்த

மணிவண்ணற் கென்னை வகுத்திடென்று,

பொருப்பின்ன மாடம்போ லிந்துதோன்றும்

புதுவையர் கோன்விட்டு சித்தன்கோதை

லிருப்புடை மின்றமிறு மாலைவல்லார்

விண்ணவர்கோனடி நன்னுலவரே.

பதவுரை: - கருப்பு நில - கருப்பாகிய வில்லையும், மலர்க்கணை - புஷ்பபூரணங்களை யும் உடையவளாய், காமவேளை - யாவரையும் விஷயபேராகுத்திலே மூட்டுகிற மன்மதனை, இனை - ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான, கழல் - கழல் கண்ணிர்ந்த அடிகளை, பணிந்து - வணங்கி, அங்கு - கம்மன்னைபு வாசலிலே நிறுத்தப்பட்ட, ஓர் - ஒப்பற்ற, கரி - குவலயாபீடம் என்கிற யானையானது, அலற - வீறிடும் படியாக, மருப்பினை - அதன் கொம்பை, ஒதித்து -

பார்த்துக் கொண்டாட, அவனுடைய துருஷ்டத்தோஷத்தாலேமீறே நெற்றிக்கண்ணால் எரிக்கப்பட்ட, இவன் அங்கமுமாகித்து. (உமுவதோர்.....ஒக்குமே) ஒரு மனிதன் தன் வயிறு வளர்த்ததற்காக ஒரு மாட்டை ஏரிலே பூட்டி உழச்செய்து வேலை வாங்கிக்கொண்டு, காரியம் ஆனவுடன் அதற்குத் தீனி வீட்டாமல் நுகத்தடியாலே அதை அடித்துத் துரத்துவது போலேயிருக்கும், நான் ஸ்ரமப்பட்டு உன்னைக் குறித்து நோன்பு நோற்றதற்குப் புலமில்லாமல் போகுமாகில். 9.

முறித்து, புள்—புகாசுரனுடைய, வாய்—வாயை, மிளந்த—
கிழித்துப்பொகட்டவனாய், மணி—நீலரத்தம் போன்ற,
வண்ணற்கு—வடிவழகையுடையவனோடே, என்னை—
வகுத்திடு என்று—சேர்த்துவிடவேணும் என்று, பொருப்பு
அன்ன—மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலிருக்கிற, மாடம்—
மாளிகைகள், யொலிந்து—நிறைந்து, தோன்றும்—தோற்ற
நின்றன, புதுவைபர்—பூரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு,
கோன்—நிர்வாஹகரான, விட்டுசித்தன்—பெரியாழ்வார் திரு
மகளான, கோதை—ஆண்டாளுடைய, விருப்புடை—
விருப்பமடியாகப் பிறந்த, இன்—இனிய, தமிழ்மலை—
தமிழ்தொடைகளை, வல்லார்—பாடவல்லவர்கள், விண்ண
வர்கோன்—அயர்வறுமராகளிதபதியுடைய, அடி—திரு
வடிகளை, நன்னுவர்—கிட்டப்பெறுவர்.

வ்யா:—பத்தாம் பாட்டு. (அ கருபுவிலித்தயாதி) “சார்க்க
மென்னும் வில்லாண்டான்” என்றும், “சரங்களாண்ட தன்
டாமரைக்கண்ணனாக் கன்றி என்மனம் தாழ்த்து நில்லாதே”
என்றும், இதெல்லாம் இவனுடைய வில்லையும் அம்பையும்
சொல்லி, இவன்காலிலே விழும்படியாய் வந்து விழ்ந்தது.

10. அவா:—இப்பதிகத்திற்குப் புலம் சொல்லித் தலைக்
கட்டுகிறார்.

வ்யா:—(கருபுவிலி.....பணிந்து) “சார்க்கமென்னும்
வில்லாண்டான்” [திருப்பல்லாண்டு12] என்றும், “சரங்களாண்ட
தண்டாமரைக் கண்ணனாக் கன்றி என்மனம் தாழ்த்து நில்லாதே”
[பெரியதிரு 7-8-4] என்றும், எம்பெருமானுடைய வில்லையும்
அம்பையும் சொல்லி அவன் காலிலே விழவேண்டியவன் இவனு
டைய வில்லையும் அம்பையும் சொல்லி இவன் காலிலே விழும்
படியாயிற்று. இவனுடைய ப்ராயசத்தைப் படுத்தும் பாடு இது.

அரு:—பத்தாம் பாட்டு. (கருப்பு இத்தயாதி) ௧ “காம
வேள்” காமம்—விஷயபோகாமாய், அதுக்குப் ப்ரவர்த்தக
னான மந்ததூன். வேள்—மந்ததூன்.

(அருக்கோசர் ஆலி) “குவலயாபீடமானது b பிளிறி எழும்
படியாக அதின் c கொம்பை d அநாயாசோத முறித்து, புகா
ஸுரனை வாயைக் கிழித்து, வைத்த கண் மாறுதே கண்டு
கொண்டிருக்கவேண்டும்படியான வடிவழகையுடையவனோடே
என்னைச் சேர்த்துவிடு” என்று—e மலைகளைக் கொடுவதற்கு சேர
வைத்தார் f போலேயிருக்கிற மாடங்கள் g ஸுஸம்ருத்தமான
கொண்டு தோன்றினதுள்ள பூரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு

(அருக்கோர் கரியவற மருப்பினையொசித்தது) கம்பின் ஸபை,
வாடையில் நிறுத்தப்பட்டதாய், உருவத்தாலும் புலத்தாலும்
ஓப்பற்றதான குவலயாபீடமானது பிளிறி எழும்படியாக
அதினுடைய தூர்த்தத்தை விளையாட்டாக முறித்து. (புள்வாய்
பிளந்த) கோக்கன் உருக்கொண்டு வந்த புகாஸுரனின்
வாயைக் கிழித்து; இவ்விரண்டாலும் அரிஷ்டநிவர்த்தகத்வம்
சொல்லப்பட்டது. இனி, ஸ்வயம் ப்ரபோஜனமான வடிவை
பும் உடையவனென்கிறான் மேலே—(மணிவண்ணற்கு)
கண்ட கண் மாறாமல் கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படியான
நீலமணி போன்ற வடிவழகையுடையவன். இப்படி. கிரோதி,
நிரஸனம் செய்பவனாகவும், வடிவழகையுடையவனாகவும்
இருப்பதால், உன் காலில் விழுந்தாவது அவனைப் பெற
வேண்டியிருக்கிறது என்று கருத்து. (என்னை வகுத்திடு
என்று) “அரிஷ்ட நிவர்த்தகனாகையாலே ப்ரபாகனாகவும்,
மணிவண்ணனாகையாலே ப்ராயயனாகவும் இருக்கும் அவனோடே
என்னைச் சேர்த்துவிடு” என்று. இனி இப்படிக் கூறியவன்
யார் என்று காட்டுகிறான்—(பொருப்பன்ன மாடம்.....கோதை)
மலைகளைக் கொண்டுலந்து வரிசையாக வைத்தாற்போலே
யிருக்கும் மாடமாளிகைகள் நிறைந்து விளங்குகிற பூரீவில்லி
புத்தூரில் இருப்பவர்களுக்குத் தலைவரான “பூரீ விண்ணுசித்தர்”
என்னும் திருமாமத்தையுடைய பெரியாழ்வாரின் திருமகளான

b பிளிறி-கப்பிட்டு; c கொம்பு-கொம்பு; d ஓசித்ததல்-ஓடித்தல்;
e பொருப்பு-மலை; f அன்ன-ஓத்த; g பொலிவு-அழகு;
தா-9

நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் திருமகனாகருடைய h விருப்ப மடியாகப் பிறந்த இளிய தமிழ்த்தொடை வல்லார்கள் (விண்ணவர் இத்யாதி) ஸாத்தவிகாக்குரேஸரரான பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்துவைத்து புகுவல்லாபுத்தக்காக மட ஸெடுப்பாரோபாதி காமன் காலிலே விழவேண்டும்படியான இவரைப் போலன்றிக்கே, இரூபந்தம் கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு, நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸாதிகளோடே i ஒரு கோவையாய் அநுபவிக்கப்பெறுவர்கள். 10.

ஆண்டான் திருவடிகளே மரணம்.

பெரியவாச்சான்பின்னே திருவடிகளே மரணம்.

முதல் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆண்டானே — என்று. இனி இத்திருமொழியை அநுஸந்திப்பவர்களுக்குப் புலம் சொல்லுகிறேன் — (விருப்பமுடைய..... நண்ணுவரே) ஆண்டான் பாரப்பயத்வரையாலே சொன்ன இளிய தமிழ்ப் பாமாலைகளை அர்த்தத்தோடு அநுஸந்திக்க வல்லவர்கள். பரமபத்யநாதன் திருவடிகளையடைவர். (மரண வல்லார் விண்ணவர்களே அஃ நண்ணுவரே) ஸாத்தவிகளில் தலைவரான பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்தவளாயிருந்தும், எம்பெருமானைப் பெறுவதற்காக மடலெடுக்க முற்பட்ட நம்மாழ்வாரையும், திருமல்கையாழ்வாரையும் போலே, காமன் காலில் விழுகையாகிற அதிபர்வருத்தியைச்செய்த இவனைப் போலல்லாமல், இப்பத்துப் பாசரமும் அர்த்தத்தோடு அநுஸந்திப்பவர்கள், தாம் ஒர் அதிபர்வருத்தியைச்செய்யாமலே இந்த ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் நீங்கப் பெற்று, “வானவர்க்காவர் நற்கோவையே” [திருவாய் 4-2-11] என்கிறபடியே பரமபத்யநாதனை நித்யாநுபவம் செய்கிற நித்யஸாதிகளோடு வேறுபாடின்றி அவனை அநுபவித்துக் கைங்கரியம் செய்யும் பேறு பெறுவார்கள். 10.

பூக்கருண்ணல்வாயி தூஸன் இயற்றிய
முதல் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம்
முற்றிற்று.

h விருப்பு - ஆசை; i நண்ணல் - கிட்டல்.

10.

இரண்டாம் திருமொழி நாமமாயிரம் ப்ரவேஸம்

அவ:— இப்படி இவர்கள் பண்ணின ஆஸ்ரயணத்தை அநுஸந்தித்து, “தங்களைப் பெறுகைக்கு நாம் வருந்த வேண்டும்படியிருக்கும்வர்கள், நம்மைப் பெறுகைக்குத் தங்கள் வருந்துகையாவதென்? அதுதன்னிலும் நம் காலிலே விழுகையன்றிக்கே, நம்மைப் பெறுகைக்கு ஒரு தேவதாந்த ரத்தின் காலிலே துளையும்படி நாம் பிற்பாடராணோமே! அழகுதாகக் காரியம் பார்த்தோமே!” என்று தன் பிற்பாட்டை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளம் நொந்து; h திருவாய்ப்பாடியில் h பொதுவானார் வர்ஷார்த்தமாக இந்தரனுக்குக் கொடுபொ யிருகிற சோற்றைக்கண்டு, “நாம் பிறந்து வளருகிற ஊரிலே

இரண்டாம் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம்

நாமமாயிரம் ப்ரவேஸம்

இப்படி இவர்கள் பண்ணின காம ஸமாஸ்ரயணத்தைக் கண்ட கண்ணன் மிகவும் வருத்தமுற்றான். “இவர்களைப் பெறுவதற்கு நாம் வருந்தி முயற்சி செய்வெண்டிய பெருமை பெற்றவர்கள் நம்மைப் பெறுவதற்குத் தங்கள் வருந்தி முயற்சி செய்யும்படி ஆய்விட்டதே! அதிலும் நம் காலில் விழுந்து முயற்சி செய்யாமல், நம்மைப் பெறுவதற்கு ஒரு தேவதாந்த ரத்தின் காலில் விழவேண்டும்படி நாம் பிற்பாட்டு விட்டோமே! நாம் காரியம் செய்யும் லக்ஷணம் நன்றாயிருக்கிறது!” என்று தான் இவர்களை ரக்ஷிக்கப் பிற்பட்டதை நினைத்து, கூடுதல்திராவிடராக ரக்ஷிக்கப் பிற்பட்ட காலத்தின்போலே நெஞ்சு கலங்கினான். திருவாய்ப்பாடியில் இந்திரனையும் இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்ட ஆடர்கள் மழைக்காக இந்திரனுக்கு மலைபாகக் குவித்த சோற்றைக் கண்டு “நாம் பிறந்து வளருகிற

அரு:—நாமமாயிரம் ப்ரவேஸம். h (திருவுள்ளம் நொந்து) “ஆனைக்கு உதவினாற்போலே வந்து உதவினான்” என்று பூரிப்பது: h தேவதாந்தரஸமாஸ்ரயணம் அஸஹ்யமா யிருக்குமோ? என்ன (திருவாய்ப்பாடியில் இத்யாதி) h பொது

சிலர் ஒன்றை தேவதாந்தரத்துக்கு ஆக்குகையாதென் ?” என்று அதையும் பொறுக்கமாட்டாதே “மலைபின் முன்னே கொடுபாய்க் குவிபுங்கோள்” என்று சொல்லி, தான் மலையாமிருந்து ஓவீக்குமவன், தனக்கு அஸாதாரணைகளான இவர்கள், தன்னைப் பெறுகக்கூடக் காமஸமாஸ்யனம் பண்ணும்போது பொறுக்கமாட்டானிறே; ஒரு ஸாதநாஷ்டுரானத்தாலேயாதல், அன்றிக்கே ஒரு இதர ஸமாஸ்யன முகத்தாலேயாதல், தன்னைப்பெற வருந்துமதுவும் பொறுக்க மாட்டாதவன் நேர்கொடு நேரே காமன் காலிலே விழுந்தால் பொறுக்கமாட்டானிறே; அத்தாலே திருவுள்ளம் தனம்பி ஆனைக்கு உதவினாற்போலே கடுகவந்து முகங்காட்டி; அவர்களும்

ஊரிலே உள்ள சிலர் ஒரு பொருளை மற்ற தெய்வங்களுக்கு ஆக்குவதாவது!” என்று அச்செயலைக் கண்டு பொறுக்காமல், “இச்சோற்றையெல்லாம் கோவத்தன மலையின் முன்னே கொண்டுபோய்க் குவித்து அதற்கு இடுங்கள்” என்று சொல்லி, அம்மலைக்கு அந்தர்பாயியாய் ஒரு பூத உருக் கொண்டு அவ்வளவு சோற்றையும் உண்டவன், தனக்கே உரியவர்களான இவர்கள் தன்னைப் பெறுவதற்குக் காம ஸமாஸ்யனம் பண்ணுவதைப் பொறுக்கமாட்டானெனரே. தன்னைக் குறித்துக் கரிம ஜ்ஞாப பத்தி யோகங்கள் முதலான ஸாதநாறுஷ்டுரானம் செய்வதன் மூலமோ, ஒரு தேவதைக்கு அந்தர்பாயியிருக்கும் தன்னை உபாஸிப்பதன் மூலமோ தன்னைப்பெற முயல்வதைப் பொறுக்கமாட்டாதவன், கெடுக்கு நேரே காமன்காலிலே விழுவதைப் பொறுக்கமாட்டானெனரே. அதனால் திருவுள்ளம் மிகக் கலங்கி கஜேந்தரனுக்கு உதவினாற்போலே விரைவில் வந்து இவர்களுக்கு முகம்காட்டினான் கண்ணன். அவன் இப்படித் தங்களைப்

வானார் என்றது-இடையரை. o ஸவாபதேஸதத்தைப் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஸாதநாறுஷ்டுரானத்தோடு) ஸாதநாறுஷ்டுரானம்—தேஸுவாஸாதி, கன், ஸவகூதல்வீகாரம், மடலெடுக்கை முதலானவை. o இதர ஸமாஸ்யனம்—தேவ தாந்தர்பாமிதிவே அக்ஷரந்தராத் தேவதைகளைக்குறித்துப்

இருந்த அப்பரதை பூவித்துச் சிற்றிலிழைக்க; அதுதானு கிறா - d காமஸமாஸ்யரணத்திலே ஒருவகையிறே; அதை அழிப்பதாக உத்யோகிக்க; இவர்களும் பலவகையாலும் ‘போண்டா’ என்ன, நடுவே இவனும் ‘வேணும்’ என்ன; இப்படி களாலே நடுவே யொரு மஹாபுராதம் ப்ரவ்ருத்தமாய், அனந்தரம் o ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், f வில்லேஷாந்தமான படியைச் சொல்லிற்றுகிறது.

இரண்டாம் திருமொழி — முதல் பாட்டு.

நாமாமயிர மேத்தநின்ற நாராயணரது நேயுள்ளை மாமிதன்மக னாகப்பெற்று லெமக்குவாதை தவிரும் காமன்யோதரு காலமென் றுபங்குணிநாள்கடை பாரித்தோம் தீமைசெய்புஞ் சிர்தராலெங்கள் சிற்றில்லாந்து சிதைபேலே.

பாடுபடுத்தியதைக் கண்ட ரோஷத்தாலே இவர்களும் அவனுக்கு முகம்காட்டாமல் சிற்றிலிழைப்பது என்னும் காம ஸமாஸ்யனத்திற்கு உறுப்பான காரியத்தைச் செய்வதுபோல் பூவித்துக்கொண்டிருந்தாராக. இவனும் சிற்றில் எனப்படும் அவர்கள் இதைத் கோவத்தை அழிக்கத் தொடங்கினான். “இதை அழிக்கவேண்டா” என்று அவர்கள் பலவகையாக அவனை வேண்டினார்கள். எவ்வளவு வேண்டியும் “நான் அழிக்கவே செல்வேன்” என்றான் இவன். இவ்வண்ணமாக இவனுக்கும் அவர்களுக்கும் மஹாபுராதம் போன்ற ஒரு போராட்டம் னடைபெற்று, அதற்குப்பின் “எம்மைப்பற்றி மெய்ப்பணக் கிட்டக்கால்” [2-8] என்கிறபடியே இவன் அவர்களை அணைக்க வந்த ஸம்ஸ்லேஷம் உண்டாகி, அதவும் எல்லா ஸம்ஸ்லேஷங் களையும்போலே வீர்ஸேஷம் எனப்படும் பிரிவிலே தலைக்கட்டின படியைச் சொல்லுகிறது இத்திருமொழி.

பண்ணுமா காமா நுஷ்டுராம. d (காமஸமாஸ்யனத்திலே ஒரு வகையிறே) என்றது-அதுபோலே அவனுக்கு அகிஷ்டம் என்றபடி. e (ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய்) என்றது-“மெய்ப்பணக்கிட்டக்கால்” (2-8) என்றததைப்பற்றி, f மேலே *கோழியழைப்பதன் முன்ன (3) மாகையாலே (வீர்ஸேஷாந்தமான படியைச் சொல்லிற்றுகிறது) என்றபடி.

பதவுரை:— நாமமாயிரம்—(ஸூரிகள்) ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொல்லி, ஏத்த—ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியாக, நின்று—(நித்யவிபூதிமயிலே) ஏழுலகும் தனிககோலசெல்ல) வீற்றிருக்கும், நாராயண—நாராயணனே! நரனே—சகர்வாத்தித் திருமகனுய்த் திருவவதரித்தவனே! மாபி—எங்கள் மாபிமாரான யசோதைப் பிராட்டி, உன்னை—(முன்பே தீம்பனான) உன்னை, தன்—தன்னுடைய, மகனாகப் பெற்றால்—பிள்ளையாகவும் பெற்றால், எமக்கு—எங்களுக்கு, வாதை—நலிவுபடுகையினின்றும், தவிரும்—தப்பப்போமோ? காமன்—மர்மத்துணவன், போதருகாலம் என்று—வருங்காலம் என்று, பங்குனி நாள்—பங்குனி மாதத்தில், கடை—அவன் வரும் வழியை, பாரித்தோம்—கோடித்தோம்; நிமை செய்யும்—தீம்புகளைச் செய்யும்வனாய், கிரீதரா—பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்விலையுடையவனே! வந்து—நாங்கள் விளையாடுமிடங்களில வந்து, எங்கள்—எங்களுடைய, கிறிஸ்—சிறு வீடுகளை, கிதைபேல்—சிறையாகையே.

வ்யா:— முதற்பாட்டு. (நாமமாயிரம் இத்தயாதி) லுத்த நந்தியப்ரணை நோவுகொண்டால் அதுக்காகத் தான் குடிநீர் குடிக்கும் தாயைப்போலே, நரநாராயணரூபத்தாலே வந்து இச்சேனர்க்காகத் தான் தபஸ்ஸு பண்ணின இத்தை அது

1. அவா:— “பங்குனி மாதமாகையாலே காமன் வரும் வழியில் நாங்கள் சிறில்களை இழைத்துக் கொண்டிருக்க, எம்மை நலிவதற்காகவே யசோதையின் மகனுப் பிறந்த நீ எங்கள் சிறில்களைச் கிதைப்பது தகை” என்கிறார்கள்.

வ்யா:— (நாமமாயிரம் ஏத்த நின்ற நாராயண நரனே) கைக்குழந்தைக்கு நோய் வந்தால் அதற்காகத் தான் மருந்து குடிக்கும் தாயைப் போலே, சிஷ்யனும் ஆசார்யனும் இருக்க வேண்டிய இருப்பை இவ்வுலகிலுள்ள சேனர்களுக்குக் காட்டுவதற்காக, ஏன் நாராயணன் என்னும் இரு அவதாரங்களை யெடுத்து வந்து புகழுகின்றமத்திலே தவம் புரிந்ததைக்

ஸந்தித்த தேவஜாதி, “தேவரீர் என்ன காரியஞ்செய்து தல்கூடகைக்காக இப்படி தபஸ்ஸு பண்ணியிருக்கிறது?” என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியாக நின்ற நிலையைச் சொல்லிற்றுக்வுமாம். 6 அன்றிகே, “நாமமாயிரமேத்த நின்ற நாராயண” என்று பரிந்து, 22. “सर्वज्ञानो विषयः” (தத்விராஸோ விபந்யவா) என்கிறபடியே அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகூந்தரான நித்யஸூரிகள் ஸ்தோத்ரம்பண்ண உபபரிபூதிபுக்த

கண்ட தேவர்கள் “தேவரீர் என்ன காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதற்காக இப்படித் தவம் புரிகிறீர்?” என்று ஸமஸநரமத்தைச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியாக நின்ற நரநாராயணவதாரங்களைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். அப்படியல்லாமல் “ஸாமஸயிரம் ஏத்த நின்ற நாராயண” என்று—

22. தத்விராஸோ விபந்யவோ லாக்ருவாமஸஸ் ஸமிந்ததே! விஷ்ணுரயத் பரமம் பதம் ||

[குடிவேதம் அஷ்டகம் 1-2-7; ஸாமவேதம் 3-18-2-4]

[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பாரிக்கிறார்கள். அப்பரமபதம், எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிப்பவனும், ஆகாயத்தினிருப்பவனும், உலகிற்கெல்லாம் கண்ணுயிருப்பவனுமான ஸூரியன்போல் ப்ரகாரமுள்ளது. விஷ்ணுவினுடைய யாதொரு பரமபதமிருக்கிறதோ, அதில் மேதாவின்கூட, துதிப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவராகும், ஐக்யருக்களாயிருப்பவர்களுமான நித்யஸூரிகள் பிரகாசிக்கின்றனர்.] என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்ற நித்யஸூரிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியாக புலனியும் விண்ணுலகமாகிற லீலாவிபூதியையும் நித்யவிபூதியையும் தலிக்கோல் செலுத்திக்கொண்டு நித்யவிபூதியிலே எழும் தருளியிருக்கும் பரமபதமானையும், “நரனே” என்று—

அரு:— முதற்பாட்டு. (நாமமாயிரமத்தியாதி) “நாமமாயிரமேத்த, நரநாராயணனாய் நின்றவனே” என்னுதல்; 6 ஏத்த நாராயணனாய் நின்றவனே என்னுதல்.

னய்க்கொண்டு நித்யவீபூதிமீலேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (௦ நரனே) d 23 “ஐரூபேவிஷ் நர்” (இனாதுமேவம்-விதம் நரம்) என்கிறபடியே — அங்குநின்றும் போந்து சக்ரவர்த்தித் திருமுகனாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. (௦ உன்னை இத்தயாதி) f அளவுடையாரான நித்யஸூரிகள் தன்னை புள்ளபடியெல்லாம் அறிந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண, தன் ஐஸ்வர்யமெல்லாம் தோற்றும்படி பரமபுத்திலேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லிற்று; அங்குநின்றும் போந்து, “அறிவுடையார், அறிவில்லாதார்” என்று வாசிப்பிற்கே, இருந்ததே குடியாக எல்லாருமொக்கத் தன்னுடைய ஸீலாதிசூரணங்களுக்குத் தோற்று நெஞ்சுருக்கி.

23. ஏததிச்சூரம்பஹம் ஸ்ரோதாம்
பரம் கௌதூஹலம் ஹி மே |
மஹர்ஷே! தவம் ஸமர்த்தோடஸி

இனாதுமேவம்விதம் நரம் || [ர-பு- 1-6]

[மஹர்ஷியே | இவ்விஷயத்தை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். எனக்கு ஆவல் அதிகமாக உள்ளது. இப்படிப்பட்ட மனிதனை அறிய நீ வல்லவராயிருக்கிறீர்.] என்கிறபடியே அப்பரமபுத்திலின்றும் வந்து சக்ரவர்த்தித் திருமுகனாய் அவதரித்து நிற்கும் நிலையையும் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். எல்லாம் அறிந்தவர்களான நித்யஸூரிகள் தன்னை உள்ளபடி ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகள் எல்லாவற்றையும் அறிந்த ஸ்தோத்ரம்பண்ண, தன்னுடைய செல்வச் செழிப்பெல்லாம் விளங்கும்படி பரமபுத்திலே இருக்கும் இருப்பை “நாமமாயிரமெத்திறை நாராயண” என்று சொல்கிறது.

d 23. “एतदिच्छास्यं श्रोतुं परं कौतुहलं हि मे। मद्द्वयं च समर्थोऽसि शत्रुमेविविष नरम्॥” (ஏததிச்சூரம்பஹம் ஸ்ரோதாம் பரம் கௌதூஹலம் ஹி மே | மஹர்ஷே தவம் ஸமர்த்தோடஸி இனாதுமேவம்விதம் நரம் ||). f இரண்டாமர்த்தவிவரணம் (அளவுடையாரான இத்தயாதி) ௦.6 “நரனே”. என்று வைத்து, “உன்னை மாமிதன் மகனாக” என்று கருவுணுவதாரத்தைச் சொன்னது - தூர்மயக்கயத்தைப்பற்ற.

24 “रामो रामो राम इति” (ராமோ ராமோ ராம இதி) என்றும்,
25 “राज्ञे अपि कीडमानः” (பூலா அபி கீட்டமானா) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஏத்தும்படியாக வந்து அவதரித்து நிற்கும் படியைச் சொல்லிற்று; அவைபோலன்றிக்கே, g அவற்றின் கார்பமான h தீம்பாலே பெண்களை ஓடியெறித்து, தான்செய்தது விஸக்காதபடியாகப் பண்ணிச் செய்ததையப் பொறுக்கும்

அங்கிருந்து இந்த லீலாவிபூதிக்கு வந்து ‘அறிவுடையார், அறிவில்லாதார்’ என்னும் வேற்றுமையில்லாமல் அயோத்தியில் உள்ளார் அனைவரும் தன்னுடைய ஸீலம் முதலான குணங்களில் ஈடுபட்டு நெஞ்சைப் பறிகொடுத்து—

24. ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபூவந் கதூர |
ராமபூதம் ஜகத்பூதம் ராமே ராஜ்யம் ப்ரஸாஸதி ||

[ர-பு 131-102]

[“ராமன், ராமன், ராமன்” என்றே குடிகளுடைய பேச்சுகளிருந்தன. ராமன் ராஜ்யம் ஆனும்போது உலகம் முழுவதும் ராமமயமாயிருந்தது.] என்றும்,

25. பூலா அபி கீட்டமானா: க்ருஹந்த்வாரோஷு ஸங்க்ஸா: |
ராமாபிஷ்டவஸம்புக்தா: சக்ருரேவ மிதா: கதூர: ||

[ர-அ 6-16]

[விட்டுவாயில்களில் கூட்டங்கூட்டமாக வினையாடும் பிள்ளைகளும், ராமனைப் புகழ்ந்துபேசும் பேச்சுக்களையே பேசிக்கொண்டு இருந்தனர்.] என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னையே துதிக்கும்படியாக அவதரித்து நிற்கும்படியை “நரனே” என்று சொல்கிறது. இன் அடுத்த அடியாலே—அந்தப் பரமபுத்திலிருந்து புப்போலவும், ஸ்ரீராமாவதாரம் போலுமல்லாமல், அந்த ஸீலம் முதலான குணங்களாலே உண்டான தீம்பாலே பெண்களைப் பட்டாதபாடு படுத்தி, தான் என்ன செய்தாலும் தப்ப முடியாதபடியாகவும், செய்ததையெல்லாம் பொறுக்கும்படி

g (அவற்றின் கார்பமான) என்றது—ஸீலாதிசூரண
தா-10

படியான பராப்தியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டுவந்து வர்த்திக் கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. i முன்பே தீம்பனமிருக்கிற நீ, அதுக்குமேலே ஒரு மைத்துனனும் முறையை ஏறிட்டுக் கொண்டு நலியப்படுகால் எங்களால் நலியப்பாதிருக்கப் போமோ? நாங்கள் இங்கனே நலியப்பட்டுமோமித்தனையன்றோ முடிய. (எமக்கு) 26 “**ஓன் ஈவிசிராஜர்ன்**” (பும்ஸாம் திருஷ்டி சித்தபஹாரிணம்) என்கிறபடியேவன்னொஞ்சரையுங் கூட அழிக்குமது பிறப்பே அபுலகனாமிருக்கிறவர்களால் பொறுக்கப்போமோ? என்று, அவன் தீர்புகளுக்குப் பொறுக்க வொண்ணாம தோற்றச்சொன்னார்கள் இவர்கள்; ‘நானோ? நீங்களன்றோ முன் தீம்புசெய்துகோள்; நாள் நினைவற்றிருக்க

யாகவும் உறவை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவதரித்த க்ருஷ்ணாவ தாரத்தைச் சொல்லுகிறது—(உன்னை.....தவிருமே) ஏற்கனவே தீம்பு செய்வனயிருக்கும் நீ, அதற்கு மேலே மாபியின் மகன் என்னும் உறவு முறையைவும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு எங்களைத் துன்புறுத்தப் புகுந்தால் நாங்கள் துன்பமடையாமல் இருக்க முடியுமோ? நாங்கள் கடைசிவரையில் இப்படித் துன்பப் பட்டுக்கொண்டே காலத்தைக் கழிக்கவேண்டியதுதான் போலும்! (எமக்கு)

26. ருபௌதாரயருணை: பும்ஸாம் திருஷ்டி சித்தபஹாரிணம்
[ரா-அ 3-29]

[வடிவமுத, உண்மை, குணங்கள் முதலியவற்றால் ஆண் களின் கண்ணையும் ரெஞ்சையும் அபஹரிக்கும் ராமனை.] என் கிறபடியே வலிய ரெஞ்சையுடைய ஆண்களையும் ஈடுபடுத்த வல்ல உன் குணங்கள் அபுலகனான பெண்களாகப் பிறந்த எங்களை உருக்காமல் இருக்குமோ? என்று கருத்து இப்படி. அவனுடைய தீம்புகளைத் தாங்கள் பொறுக்க முடியவில்லை என்று இவர்கள் சொன்னவடன், “நானோ தீம்பு செய்தேன்? நீங்களல்லவா முதலில் தீம்பு செய்தீர்கள்; நான் உங்களைப் பற்றிய எண்ணமே இல்லாமலிருக்க, என் வரவை எதிர்

கார்யமான என்றபடி. h வாதை-தீம்பாலேயாதல்; i அசி

என் வரவைக் கடாக்கித்துச் சிற்றிலிழைத்து வைத்திகோள்’ என்றான்; “அதுவோ! அதுவாகில் உன்னுடைய வரவை யுத்தேசமித்துச் செய்தோமல்லவோங்கான்; காமன் வருங்கால மென்று, அவன் வரும் மாஸத்திலே எங்கள் வாசல்களை அளங்கரித்தோம்; நாங்கள் உன் வரவைக் கடாக்கித்துச் செய்யுமவர்களல்லோம், j உன்னைச் சேர்ப்பார் வரவைக் கடாக்கித்துச் செய்யுமவர்களாகான் நாங்கள்; ஆனபின்பு அது அந்யார்த்தம்” என்றார்கள்; “ஆகில் என்னதும் அந் யார்த்தம்” என்று, சிற்றிலை அழிக்கப்பட்டார்கள். “எங்களை ஆராக நினைத்திருந்தாய்? பிராட்டியரிடமுள்ள எங்கள் பக்கல் அவை செய்யப்போமோ?” என்றார்கள்; அவன் புருஷ காரமானால் தங்களை நலியவொண்ணாது என்னுமத்தைப்

பார்த்துச் சிற்றில் இழைத்து வைத்தது நீங்களன்றோ” என்றான் கண்ணன். அதற்கு பதில் கூறுகிறார்கள் மூன்றாம் அடியில் — (காமன்.....பாரித்தோம்) “நாங்கள் உனக்காகவா சிற்றில் இழைத்தோம்? காமன் வரும் காலம் என்று அவன் வரும் பட்சுனி மாஸத்திலே எங்கள் வாசல்களை அளங்கரித்து வைத்தோமேயொழிய உன் வரவை எதிர்பார்த்துச் சிற்றில் இழைக்கவில்லையே” என்கிறார்கள். “உன்னோடு எங்களைச் சேர்க்கும் காமன் வரவை எதிர்பார்த்து எங்கள் வாசல்களை அளங்கரித்துவைத்தோமேயொழிய உன் வரவை எதிர்பார்த்துச் செய்யவில்லை. ஆகையால் நாங்கள் சிற்றில் இழைப்பது வேறொருவர்க்காக” என்றார்கள். “அப்படியானால் நான் செம்பிற காரமும் வேறு சிலர்க்காக” என்று சொல் லிக்கொண்டு அவர்களுடைய சிற்றில்களை அழிக்கத் தொடங் கினான் கண்ணன். அது கண்ட இவர்கள் (சிரீதரா எங்கள் சிற்றில் வந்து சிறையேலே) என்கிறார்கள். அதாவது—எங்களை யாராக நினைத்து இக்காரியம் செய்கிறாய்? பெரிய பிராட்டி யார்க்குத் தொழிகளான எங்கள் சிற்றிலை நீ அழிக்கலாமோ? என்று, ‘புருஷகாரமாகப் பெரியபிராட்டியாரைப் பற்றியவர் கள் தங்கள்’ என்று தங்களைத் துன்புறுத்த வொண்ணா

காலேயாதல், ஹார்த்தபூவம்(உன்னைச்சேர்ப்பாரித்தாய்தி),

பற்றுச்சொன்னார்கள்; 'அத்தனையோ! அவனோடே நமக்கு ஒரு ஸம்பந்தம் நீங்கனா சொன்னிகோனோ; நான் ஸிப்பதியல்லேனோ? நான் செய்ததுக்கு நிவாரகருண்டோ?' என்று அதுதன்னையே வழியாகக்கொண்டு அழிக்கப்படுகான்; (தீமை இத்யாதி) k பிரட்டியோட்டை ஸம்பந்தம் எங்கள் பேற்றுக்கு உடல் என்று நினைத்திருந்தோம் நான்கள்; அது அங்ஙனவநிக்கே எங்கள் இழவுக்கு உடலாம்படி மரிக்கித்துவிட்டாளாகில், எங்கள் சிற்றிலை அழியாதே அவள்தன்னுடைய சிற்றிலைப் போய் அழி எங்கிரர்கள். 1.

இரண்டாம் திருமொழி — இரண்டாம் பாட்டு.

இன்றுமுற்றும் முதுகுநோவ விருந்தினைத்தவிச் சிற்றிலை நன்றுங்கண்ணுற நோக்கிநாங்கொரு மாவந்தன்னைத் தனிகிடப்ப

அன்றுபாலக னுதிபாலிலை மேறாவின்றவெம் மாதியாய்! என்றுமுன்றனைக் கெங்கண்மேலிரக் கமெழாததெம் பாவமே.

மைக்குக் காரணத்தைச் சொன்னார்கள். அது கேட்ட கண்ணன் "என்னைச் சித்திரன் என்றன்றோ சொன்னீர்கள். அந்த ஸ்ரீதேவிக்கும் நாதனான நான் செய்வதைத் தடுப்பார் உண்டோ?" என்று அவர்கள் வார்த்தையையே பற்றிக் கொண்டு சிற்றிலை மேலும் அழிக்கத் தொடங்கினான். அதைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள் — (தீமை செய்யும் சித்திரா எங்கள்.....சிதைவேலே) பிராட்டியோடுள்ள உறவு எங்களுக்குப் பயனைப் பெற்றுத்தரும் என்று நினைத்திருந்தோம் நான்கள். அது அப்படியாகாமல் நான்கள் பயனை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்ப்படி அவன் உனக்குக் கற்பித்தவைத்துவிட்டாளென்றால், நீ எங்கள் சிற்றிலை அழிக்காதே; அவள் சிற்றில் இழைக்குமிடம் திற்குச் சென்று அதை அழிப்பாயாக எங்கிரர்கள். 1.

k "சித்திரா" என்றதுக்கு, "தீமைசெய்யும்" என்ற பதத்துக்குச் சேரத் தாத்தாய்யம் அருளிச்செய்து "எங்கள் சிற்றிலை வந்து சிதையேல்" என்றதுக்கு ரேஷமாகத் தாத்தாய்யாந்தரம் (பிராட்டியோட்டை இத்யாதி) 1.

பதவுரை:— இன்றுமுற்றும் — இன்றைப் பொழுதெல்லாம், முதுகுநோவ — முதுகு நோகும்படி, இருந்து — ஸ்தூர பரிதிஷ்டையோலேயிருந்து, இழைத்த — வருத்தமுற்றுச்செய்த, இ—இந்த, சிற்றிலை — நாங்கனும், நன்று—நன்றாக, கண் - கண்கள், உற நோக்கி—இலக்கில் தைக்குமபடி பார்த்து, ஆர்வத்தன்னை—எங்களைசையை, தனிகிடாய்— தனியிடப்படி பண்ணுகிடாய்; அன்று—மறாப் பரளயம் வந்த காலத்திலே, பாலகனாகி—பூரலகனாய்க் கொண்டு, ஆலிலைமேல் — ஓராலந்தனிரிலே, துயின்ற — கணவளர்ந்தருளியவனாய், எம்—எங்களுக்கு, ஆதியாய்—காரணபூதனுளவனே! உன்றனைக்கு—உனக்கு, எங்கள் மேல்—எங்கள் விஷயத்தில், என்றும்—எக்காலத்திலும், இரக்கமெழாத்து — இரக்கமுண்டாகாததற்குக் காரணம், எம்—எங்களுடைய, பாவம்—பாபமேயாம்.

ஃயா:— இரண்டாம் பாட்டு. (இன்று & முற்றும்) ஒரு பகலாயிருக்கச்செய்தேபும் அதுதான் ஆயிரமுழியாய் நெடுகித் தோற்றிப்படி. (bமுதுகுநோவ) உன்னைப்போலே 27. "ஏது ஸா"

2. அவ:— "நான்கள் அரும்பாடுபட்டு அழகாக இழைத்திருக்கும் இச்சிற்றிலை அழிக்காதே" எங்கிரர்கள்.

ஃயா:— (இன்று முற்றும்) "ஒரு பகல் ஆயிரமுழியாலோ" [திருவாய் - 10.3-1] என்றும்போலே இவர்கள் சிற்றில் இழைத்தது ஒரு பகலாயிருந்தபோதிலும், அதுவே ஆயிரம் கல்ப காலமாக நீண்டு தோற்றுமிறபடி. (முதுகு நோவ)

27. ததைச்சுடி புஷா ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயதி தத்தேஜோ5- ஸ்ருஜத! [சூரத் 6-2-3]

[அந்தப் பரப்ரஹ்மம் (நானே) பலவாக ஆக்கடவேன்' என்று ஸக்கல்பித்தது; அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிசெய்தது.]

அரு:— இரண்டாம் பாட்டு. (இன்று இத்யாதி) a "முற்றும்" - முழுவதும். b முதுகுநோவஸார்த்தத்தை கொந்து

(பூஹ் ஸ்யாம்) என்று ஒரு வருத்தமற ஸ்ருஷ்டித்து, 'இது தனக்கு நாம் நேர்ந்ததோ பெருத்துக் கிடக்கிறது?' என்று தனித்திருக்கலாவதொன்றல்லகாண்! மெய்யே நொந்து ஸ்ருஷ்டித்துகாண். (முதுகு நோவ) செற்றிலழிக்கை தவிரந்து முதுகைப்பிடிக்குமென்று பார்த்து "முதுகுநோவ" என்கிறார்களாய்த். ௨ கடக்கநின்று காலாலே செற்றிலையுயிரியாதே, கிட்டி நின்று கையாலே தீண்டுமாலிகாக்காதோ? என்றிருக்கிறார்கள். ௨ முதல்தன்னிலே அபுலகன்; அதுக்குமேலே விரலுறுதூர்ப் புலகன், க்ருஷ்ணன் திருக்கண்களாலே நெஞ்சுருகுவ ஏவுண்டு நிலையும் தளர்ந்திருப்பார்கள்; இனி வெண்ணெய்

என்று உன்னைப்போலே ஸங்கல்ப மார்த்தாலே ஸ்ருஷ்டி செய்தாயிருந்தால் "இதைச் செய்ய நாம் அப்படி என்ன பாடுபட்டுவிட்டோம்? போனால் போகிறது" என்று ஆறியிருக்கலாம். இது அப்படியல்லாமல் மெய்யாகவே (உண்மை யாகவே) மெய் (ஸரீரம்) வருந்தி நாங்கள் படைத்ததாகையாலே, நீ அழிப்பதுகண்டு ஆறியிருக்க இயலாது என்று கருத்து. (முதுகு நோவ) முதுகில் உள்ள வலியைச் சொன்னால், கண்ணன் சிற்றில் அழிப்பதை விட்டுத் தங்களுடைய முதுகைப் பிடிப்பான் என்று நினைத்து "முதுகு நோவ" என்கிறார்கள். எட்டி நின்று காலாலே செற்றிலையுழிக்காமல், கிட்டி நின்று கையாலே முதுகைத் தீண்டினால் நல்ல தாயிற்றே என்று நினைக்கிறார்கள். இவர்கள் முதன்முதலில் பிறப்பாலே அபுலகன் (புலமற்ற பெண்கள்); அதற்கு மேல் விரைந்தால் மெனிந்தவர்கள்; அத்தோடு "நெஞ்சுருகுவ ஏவுண்டு நிலையும் தளர்ந்து" [நாச் திரு-13-3] என்கிறபடியே நிலைதளர்ந்திருப்பவர்கள். மேலும், வெண்ணெய் விழுந்தி

என்னுதல்; ஸரீரம் நோவ எனனுதல். ௨ ஹார்த்தபூவாம் அருளிச்செய்கிறார் (சிற்றிலழிக்கை தவிரந்து இதயாதி) ௨ விவரணம் (கடக்க நின்று இதயாதி) ௨ சிற்றிலிழைக்குங் காட்டில் முதுகு நோவப் பல ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (முதல் தன்னில் இதயாதி) அன்றிக்கே "இருந்து"

விழுங்கி வளர்ந்தவர்களாகையாலே பொறுக்கமாட்டார்களிறே. (இருந்து) கர்நறைப் பிடித்து ஓரிடத்திலேயிருத்தினாற்போலே பிறப்பதொன்றிற இவர்கள் யோரிடத்திலேயிருத்துகையாவது. (இழைத்த) ௨ நெஞ்சொழிப்ப் பண்ணுகிற ஃயாபாரம் சால அரிதிறே. (இச்சிற்றிலை) இதுதான் இருந்தபடி கண்டாயே; தீயழிப்பது இத்தைப் பார்த்தன்றே; இதுருந்தபடியால் சேதநராயிருப்பார் இத்தை அழியார்களிறே; முதலிலே ௨ நீதானே அழியாபே.

"நான் இத்தைபழித்தால் உங்களுக்கு வருவதென்?" என்று; நாங்கள் இதில் பட்ட வருத்தங்கண்டாயே? நாங்கள் இத்தை

வளர்ந்து மென்மைமிக்கவர்களாகையாலே பொறுக்கமாட்டார்கள்ன்றே. ஆகையாலே "முதுகு நோவ" என்கிறார்கள். (இருந்து) கண்ணனைப் பிசிந்து, இருந்த இடத்தில் இருக்க வொட்டாமல் அலையும் இவர்களை, ஓரிடத்திலே இருத்தி வைப்பது, கர்நறைப் பிடித்து ஓரிடத்திலே இருத்தி வைப்பது போலே செயற்கரிய செயலன்றே. (இழைத்த) நெஞ்சு கண்ணவிடத்திலே சென்றிருக்கும்போது சிற்றிலிழைத்து அதைவிடச் செயற்கரிய செயலன்றே. (இச்சிற்றிலை) இச்சிற்றில் அமைந்திருக்கும். அழகைப் பார்த்தாயா? இதைப் பார்த்த பின்பன்றே நீ அழிக்க வேண்டும். இதைப் பார்த்துவிட்டால் அறிவுடையவர்கள் இதை அழிக்கமாட்டார்களே. ஆகையால் பேரறிவுடைய நீயும் அழிக்க மாட்டாயே.

"நான் இச்சிற்றிலை அழிப்பதால் உங்களுக்கு என்ன குறை?" என்று கண்ணன் திருவுள்ளமாக, கூறுகிறார்கள் - (நன்றும் கண்ணுற நோக்கி) நாங்கள் முதுகு நோவ வருந்தி இழைத்த சிற்றிலன்றே இது. நீ இதை அழித்து விட்டால் நாங்கள் ஒரு முறையாவது நன்றாகக் கண்ணாரப் பார்க்க

என்றதக்குத தாப்பர்யாதல். ௨ நெஞ்சொழிய - நெஞ்சு அவனிடத்திலேயிருக்க, ௨ நீதானே-பரமசேதனான நீதானே.

ஒருகால் கண்ணாலை பார்த்துக்கொள்ளக்கிடையாது என்ஊருர்கள். அதுவென்? நீங்கள் இழைக்கிறபோதே பார்த்தன்றோ இழைத்தது? என்ன; அவயவங்கள் தோறும் பார்த்தோமித்தனையல்லது அவயவியாகப் பார்க்கப்பெற்றிலோமே; நாங்கள் அழகிதாகக் கண்கள் எதக்கப்பார்க்குக; நாங்கள்ஊடு துருத்தானேனேபென்ன; (நாங்களும் h ஆர்வத்தன்கைத்தணி கிடாய்)நாங்களும் ஒருகால் கண்ணு எங்கள் அழிநிவேலங்கெடுங்கிடாய். 'எனக்கு இத்தனை கருத்துண்டோ? பரமபரயோஜனம் வேணுமென்றிருக்கக்கிடான அறிவு எனக்குண்டோ? i நான் புலனல்லேனோ?' என்றான்; (அன்றித்தயாதி) j உனக்குப் பருவம் நிரம்புவதுக்கு முன்னேபிடித்துப் பணியாத்திறே எங்களை முடிக்கை. (அன்று பாலகனுகி ஆலிலைமேல் துயின்ற)

முடியாமல் போய் விடுமே என்ஊருர்கள். "அது எப்படி? நீங்கள் இழைக்கிறபோதே பார்த்தல்லவோ இழைத்தீர்கள்" என்று கண்ணை கூற — "இழைக்கும்போது ஒவ்வொரு அவயவமாகப் பார்த்தோமேயொழிய, முழுவதும் இழைத்த பின்பு நன்றாகக் கண்ணா ஒரு முறை கூடப் பார்க்கவில்லைபோ. அப்படி நாங்கள் பார்க்கும்படியாக அருள் புரியவேணும்" என்றார்கள்; "நான் கன்றாகப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்து விட்டேனே அது போதாதோ?" என்று கண்ணைக் கேட்கக் கூறுகிறார்கள் — (நாங்களும் ஆர்வம் தன்னைத் தணிகிடாய்) நாங்களும் ஒரு முறை கண்டு, எங்கள் ஆர்வம் தனியும்படி நீ செய்வலாகாதோ? என்ஊருர்கள். "நான் நிறுவையிறே; பரோபகாரமே பரம பரயோஜனம் என்று அறிவதற்குறுப்பான அறிவு எனக்கு இல்லையே" என்று கண்ணைக் கூற பதில் கூறுகிறார்கள் — (அன்று பாலகனுகி ஆலிலைமேல் துயின்ற எம் ஆதியாய்)

h ஆர்வம்-ஆசை. i j புலனல்லேனோ? என்ன; உன் புலயமேயன்றோ புராதகமாய்த்து என்கிறார்கள் (உனக்குப் பருவம் இத்யாதி) "நான் புலனல்லேனோ; ஆகையாலே அழிக்கை தவிரேன்" என்றான் என்று வாக்கியத்துக்குத் தாத்தாயம். "என்றும் உன்தனக்கு எங்கள் மேலிரக்கமொழாது" என்றது சேரவேணுமிறே.

ஆறந்தளிக்குள்ளே அடங்குவதொரு வடிவைக்கொண்டு, அதிலே ஸகலலோகங்களையும் வைத்து, பலனான ஆலந்தளி நிலை கண்வளர்ந்தருளி, யரோகத்தைப் பிராட்டிதொட்டிலில் பன்னும் வ்பாபாரமடைய அதிலே பன்னி, அங்ஙன் உணர்ந்து நோக்குகைக்கு ஒரு தாபுமின்றிக்கே, தள்ளி விழில் ஒரு வெள்ளம் ஆபத்தாயிருக்கிறதோரிடத்திலே ஸப்ரமாதமான செயல்கள்செய்து அன்று எங்களை முடித்தாய்! (ஆதியாய்) எங்கள் ஸத்தாஹைவைபன்றோ நீ அழிக்கப்படுகது.

(என்றும்புத்தாதி) அன்று அங்ஙனே முடிக்கப்பார்த்தாய்; இன்று இங்ஙனே எங்கள் சிற்றிலை அழியாநின்றாய். ஆக, நாங்கள் விஷயமானால் என்னுமொக்குமிறே உனக்கு

நீ குழந்தையாயிருக்கும்போதே எங்களுக்குப் பூயத்தை வினைக்கும் காரியத்தைச் செய்து எங்களை அறிப்பது உன் காரியமாயிருந்தது என்ஊருர்கள். அதாவது-அப்போது முனைந்த ஓர் ஆலந்தளிக்குள்ளே, அதற்குள் அடங்கும்படியான வடிவைக்கொண்டு, அவ்வடிவிலே எல்லா உலகங்களையும் அடக்கிக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளியரோகத்தைப் பிராட்டியின் தொட்டிலில் பன்னும் செயலையெல்லாம் அறிதும் செய்து, அங்கு போலே டரிவடன் ரகிப்பதற்கு ஒரு தாபும் இல்லாத நிலையில், தள்ளிவிழ்தால் வெள்ளத்தில் விழவேண்டும்படி பரோபத்தாயிருக்கும்படி எங்களுக்குப் பெரும் பூயத்தை வினைக்கும் செயலைச் செய்து அன்று எங்களை முடித்தாய். (ஆதியாய்) எங்கள் ஸத்தைக்குக் காரணமான உன்னையெயன்றோ நீ அழிக்கப்பார்த்தது. ஆதி... ஸத்தாகாரணம். இப்படிச் சிறு குழந்தையாயிருக்கும்போதே எங்களுக்குப் பூயத்தை வினைத்து முடிக்கப் பார்த்தவன், நிறுவையிருக்கும் இப்போது சிற்றிலை அழித்து முடிக்கப்பார்ப்பது வியப்பன்று என்று கருத்து.

(என்றும்.....எம்பாவமே) ஆலிலையில் கிடந்த அன்று அப்படி எங்களுக்குப் பூயத்தை வினைத்து முடிக்கப்பார்த்தாய். இன்று இப்படி எங்கள் சிற்றிலை அழிக்கிறது. ஆக, எங்கள் நா--11

எங்கள் பக்கல் க் கருபை பிறவாமைக்கு; 1 ஐக்யூரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிற உனக்கு க் கருபையில்லபென்னவொண்ணா திறே; அதுக்கடி—எங்கள் பாபமிதே. 28. “एषेव दुःखं विनिश्चय” (மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்).

2.

விஷயத்தில் என்றுமே நீ கருணையற்றவனாகவே இருக்கிறாய். (இரக்கம் எழாது எம் பாவமே) உலகைக் காப்பதற்கே கல் கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் உனக்குக் கருணை இல்லை என்று கூற முடியாது. அது எங்கள் விஷயத்தில் செயல் படாததற்குக் காரணம் எங்கள் பாபமேயாகும்.

28. மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்மஹதுஸ்தி ந ஸம்ஸய: |
ஸமர்த்தாவமி தென யத்நாம் நாவேகேகதே பரந்தபௌ ||
[ர-ஸ 38.48]

[ஸமர்த்தரீகனும், எதிரிகளைத் துன்புறுத்துமவர்களுமான ராம லக்ஷ்மணர்கள் என்னைக் கணியொமலிருப்பதிலிருந்து எனக்குப் பெரியதோர் பாபமுள்ளதென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.] என்ற பிராட்டியைப்போலும்,

164. ந மந்த்ரபா ந ச மாதூர்ஸய
தேரஹோ ந ராஜ்ஞோ ந ச ராக்ஷஸ்ய |
மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாலித்
வநப்ரவேஸே ரகுநத்தூநஸ்ய || [ர-அ 9]

[ராக்ஷன் வனம் சென்றதற்கு மந்த்ரையினுடையவும், என் தாயினுடையவும், தந்தையுடையவும், ராமனுடையவும் தோஷம் காரணமன்று; என் பாபமே காரணமாயிற்று.] என்ற பரதாமவாணீப் போஷும் தங்கள் பாபமே இதற்குக் காரணம் என்று சொல்கொள்கிறார்கள். 2.

க இரக்கம்—க் கருபை. 1 “துயின்ற” என்ற பதத்தைக்கடா சுஷித்து “பாவமே” எனவிற அவதாரணத்துக்குத் தாத் பர்யம (ஐக்யூரக்ஷணத்திலே இத்யாதி) 2

இரண்டாம் திருமொழி — மூன்றாம் பாட்டு.

குண்டுநீருறை கோளரிமத யானைகோள்விந்து தாம்! உன்னைக் கண்மொலுறு போக்களைக்கடைக் கண்களாலிட்டு வாதியெல் வண்டல்துன்னமணல் தெள்ளியாம்வளைக் கைகளாலிரீர மப்பட் தெண்டுகரக்கடல் பள்ளியாம்! எங்கள் சிறுநிலவந்து (பேரம் சிதைபெலே.

பதவுரை:— குண்டு — மிகுந்த ஆழத்தையுடையதான, தீர்! — ப்ரளயநீர்க்கடலிலே, உறை — கண்வளர்ந்தருளுமவ னாய், கோள் — மிகுக்கையுடைய, அரி — ஆண் சிங்கம் போன்றவைய, மதம் — மதுங்கொண்ட, யானை — கஜேந்து ராழ்வானுக்கு வந்த, கோள் — நலிவை, விடுத்தாம்! — போக்கிள் வனே! உன்னை — (இப்படி அடியார் துயர் தீர்த்து) உன்னை, கண்டு — பார்த்து, மாலுறுவோங்களை — ஆசைப்படும் எங்களை, கடைக்கண்களால் இட்டு — கடைக்கண்களால் பார்த்து, வாதி பேல் — நலியாதொழிய வேணும்; யாம் — நாங்கள், வண்டல் — வண்டலென, நுண் — சிறிதான, மணல் — மணலை, தெள்ளி — தெளித்து, வளை — வளையல்களணிந்த, கைகளால் — கைகளைக்கொண்டு, சிரமப்பட்டோம் — கஷ்டப்பட்டோம்; தெண் — தெளிந்த, திரை — அலைகளுடைய, கடல் — பாற் கடல், பள்ளியாம் — படுகையாக உடையவனே! எங்கள் சிறுநில வந்து சிதைபெலே—.

வ்யா:— ப்ரளயம் பாட்டு. (குண்டுநீருறை & கோளரி) ஆழத் தீர்த் என்பதில்லாத ஏகாணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்புத்தூக்ய

3. அவ:— சிறுநில சிதைப்பதையும், கடைக்கண்களால் எங்களை நலிவதையும் நிறுத்தவேணும் என்கிறார்கள்.

வ்யா:— (குண்டுநீருறை & கோளரி) எல்லையில்லாத ஆழத் தையுடைய ப்ரளய ஜலத்திலே இவ்வலகைப் படைப்பதன் பொருட்டு வளர்ந்திருப்பவனாய், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் பொருள் சலுக்கு ஒரு தன்பமும் வாரதபடி. வாரதமும் வெல்ல முடி

அரு:— மூன்றாம் பாட்டு. (குண்டுநீர்த்யாதி) & கோள்

னாய்க்கொண்டு சாய்ந்தருளி, ஸ்ருஷ்யபதார்த்தங்களுக்கு ஒரு நலிவு வாரதாபடி அநபிபுலவியுயிருக்கிறவனே! (மதயாநை b கோள்விடுத்தாய்) ஸ்ருஷ்யத்து விட்டால் வரும் ப்ரதிபுந்தங்களைப் போக்கும்படி சொல்லுகிறது—முகியேந்தி ராமுவானுக்கு முதலாயால் வந்த நலிவைப் போக்கினவனே! (உன்னையித்யாதி) என்றுமொக்க து:க்கநிவர்த்தகனாய் போரும் நீ, உன்னைக்கண்டு பிச்சேறியிருக்கும் எங்களை; c உன்னைக் காணவேண்டியதாதருடைய து:க்கத்தைப் போக்கினாய்; உன்னைக் கண்ணாலே கண்டு பிச்சேறியிருக்கிற எங்களுக்குக் கலேமத்தை விவாயாநின்றாய். தங்களுக்கு

யாத புலத்தையுடைய ஆன் சிங்கம் போன்றவனாய் ரஷிப் பவனே! ஸ்ருஷ்யத்ததற்குப் பின்பு, அடியார்களுக்கு ஏற்படும் விரோதிகளை அழித்து ரஷிக்கும் எல்லா இடங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகக் க்யூஜேந்தி ரஷித்ததைக் கூறுகிறது மேலே — (மதயாநை கோள் விடுத்தாய்) க்யூஜேந்திராமுவான் தன்னைப் பற்றினவன் என்பதையே பார்த்து, அவன் விலங்கு என்பதையோ, அநிலம் மதங்கொண்டவன் என்பதையோ கணிசியாமல், அவனுக்கு முதலாயால் வந்த துன்பத்தைப் போக்கினவனே! அவனுக்கு முதலாயால் வந்த நலிவைப் போக்கினதாபாலே, எங்களுக்கு உன்னால் வரும் நலிவையும் போக்கவேண்டும் என்கிறார்கள் மேலே — (உன்னைக்கண்டு மாறுதுவாயங்களை) என்று எல்லாருக்கும் துன்பத்தைப் போக்கும் நீ, உன்னைக்கண்டு மாங்கியிருக்கும் எங்களுடைய துன்பத்தைப் போக்கவேண்டாமோ? உன்னைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆசையே இல்லாத பொருள்களைப் படைத்த, அவைகளுக்கு ஏற்படும் துன்பத்தைப் போக்கி ரஷித்தாய். உன்னைக் கண்ணாலே கண்டு மயங்கியிருக்கிற எங்களுக்குத் துன்பத்தை வினைக்கிறாய், இது எப்படிப் பொருந்தும்?

b கோள-சிறை, c “குண்டுளி” என்ற நலிவைப் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக்காண இத்த்யாதி) d காண வேண்டியிராதார் - ஸ்ருஷ்யத்துக்கு முன்பு ஆக்மாக்கள் காணவேண்டியிராதார்.

அவன் பக்கலுண்டான ப்ரேமத்தோற்றத் தாங்களே சொன்னவரே, அவனும் தங்காபுக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹம் தோற்றும்படி கடைக்கண்ணாலே பார்த்தான்; நீ உன்னுடைய அபாங்குவிசுணத்தாலே எங்களை நலியாதே, d முழுக்கப் பார்க்கவேண்டியோ? ‘வந்த அநர்த்தமென் உங்களுக்கு?’ என்ன; (வண்டல் நுண்ணவந்தியாதி) நாங்கள் பட்ட ப்ரபாலத்தைப் பாராய்; - வண்டலுள்ளவீட்டுத்தேடி, அதிலே நுண்ணிய மணல் தேடி, அதுதன்னைத் தெள்ளி, துர்ப்புலகளாமிருக்கிற நாங்கள், e வடிகொண்டு e பாடாற்றுகையே தொடங்கி அரிதாய் (உதி) வகைக்கொண்டு f கலேமப்பட்டோம். இவர்கள்

“உன்னைக்கண்டு மாறுதுவோங்களை” என்று தங்களுக்கு அவனிடமுள்ள பேரன்பு வெளிப்படும்படி தாங்களே வார்த்தை சொன்னவுடன், அவனும் அவர்களிடம் தனக்குள்ள அன்பு தோற்றும்படி கடைக்கண்களாலே பார்த்தான். “இப்படிக்கடைக்கண்களாலே பார்த்து எங்களைச் சித்ரவதை, செய்யாமல், முழுக்கண்களாலும் பார்த்து எங்களை முடித்துவிடு என்கிறார்கள் மேலே—(கடைக்கண்களால் இட்டு வாதியைல்) கடைக்கண்களாலே கன்னத்தனமாகப் பார்த்து எங்களைச் சித்ரவதை, செய்வதைக் காட்டிலும், முழுக்கண்களோக்காகிற மனையைப் போழ்த்து தினறும்படிசெய்து எங்களை முடித்து விடுவது நல்லது என்று கருத்து. “நீங்கள் இப்படிச் சொல்லும்படி உங்களுக்கு என்ன துன்பம் வந்துவிட்டது?” என்று கண்ணைக் கேட்கக் கூறுகிறார்கள் மேலே — (வண்டல்... சிரமப்பட்டோம்) நாங்கள் பட்ட ப்ரமத்தைப் பாராய். வண்டல் உள்ள இடம் தேடிச்சென்று, அதிலே நுண்மைக்க மணலைத் தேடி, எங்கே அவைக் கைகளாலே தெளித்துச் சிரமப்பட்டோம். (வனைக்கைகளாய்) ஏற்கனவே அபுலகளாய்

d இது சிவபாசகவையெ - முடிக்கவல்லியே என்ற ப. e இது க. அவன் விரிந்த வளையாகையாலே பாடலுண்டாய்; அந்த வளையும் இப்போது துரிகைக்கக் கூடியவையெனவிலையிருக்கிற கையைக்கொண்டு அப்படியே நச்சுசெய்தேயும் வளையை துரித்துக்கொண்டு செய்தோம் என்றபடி. f சிரமம்-இன்பு, g பாடாற்றுகை.

இப்படி சொல்லச்செய்தேபும் இத்தைபழிக்க ஒருப்பட்டான்; (தெண்டிரையித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தது உன்னுடைய சிற்றிலிழியாமல்கே; எங்கள் சிற்றிலே அழிக்கிறதென்? ஐ உன் சிற்றில்போலே நெருப்பும் காற்று மாகக்கொண்டு இட்ட சிற்றிலன்றுகாண்! வண்டல் நுண்மணல் தெள்ளியிட்ட சிற்றில்காண்! இது உமாதேயங்காண் எங்கள் சிற்றிலே அழியாதே இன்னம் அங்கேபோய் உன் சிற்றிலே நோக்குகடாம். அந்தக் கடற்கரை அழியாதபடி நினைப்பீடுதல்; அதைக் க கரைகட்டுதல் செய்யப்பாராய். 3.

உன்னைப்பிரிந்து மேலும் துடிப்புகள் (புலமற்றவர்கள்) ஆகி விட்ட காங்கள் வளையை துரிப்பதற்குக் கூட வலிமையற்ற இக்கைகளாலே; நீ தொட்ட வளைகளாகையாலே அன்றைக் கழற்ற மனமில்லாமல் அணிந்துகொண்டு இத்தனை ஸ்ரமப்பட்டோம் என்கிறார்கள். இவர்கள் இப்படிச் சொன்ன பின்பும் சிற்றிலையழிக்க முற்பட்டான். அதுகண்டு சொல்லுகிறார்கள் மேலே—(தெண்டிரை.....சிறையேலே) திருப்பாற்கடலிலே நீ வந்து பள்ளிகொண்டது நீ படைத்த சிற்றிலான உலகம் அநியாமல் ரக்ஷிப்பதற்குத்தானே. அப்படியிருக்க எங்கள் சிற்றிலைமத்திரம் அழிப்பது நியாயமா? “வாயோ ரக்ஷி, அக்ரோபா:” [தை-ஆ. 1-2] என்று நீ படைத்த சிற்றில்போலே நெருப்பும் காற்றுக்கொண்டு கட்டின சிற்றிலன்று எங்களுடையது. வண்டல் நுண்மணல் தெள்ளி இழைத்த சிற்றிலல்லவோ இது. இது கைக்கொள்ளத் தக்கதேயொழிய அழிக்கத்தக்கதோ? எங்கள் சிற்றிலே அழிக்காமல், திருப்பாற்கடலுக்குச் சென்று உன் சிற்றிலான உலகை ரக்ஷிப்பதல்லது. அந்தக் கடற்கரை அழியாதபடி பார்த்துக்கொள்ளும் காரியத்தையோ, அந்தக் கடற்கரை அழியப்படுகால் கரை சுட்டும் காரியத்தையோ செல்வதை விட்டு, எங்களுடைய சிற்றிலே அழிக்கும் காரியத்தைச் செய்யாதே என்கிறார்கள். 3.

துடிக்கும் ஆறுகை. ௪ “எங்கள் சிற்றில்” என்றதுக்கு வாஸனே (உன் சிற்றில்போலே இத்யாதி) ௩ கரைகட்டுகை-மேலது கட்டுகை.

இரண்டாம் திருமொழி — நாலாம் பாட்டு.

பெய்யுமாமுகில் போல்வண்ணு! உன்றன் பேச்சுஞ்செய்கையு
மொங்களை
மையலேற்றி மபக்கவுண்முகம் மாயமந்திரத் தான்கொலோ
நொய்பர் பிள்ளைக் ளென்பதற்குஞ்சை நோவாதாங்க
ஸுரைக்கிலோம்
செய்யதாமரைக் கண்ணினாய்! எங்கள் சிற்றிலவந்து சிறையேலே.

பதவுரை:— பெய்யும் — பொழியாநின்றது ளை, மா—
கருத்த, முகில்போல்—மேகம்போன்ற, வண்ணு—திருகிறத்
தையுடையவனே! உன்றன்—உன்னுடைய, பேச்சும்—
தாழ்ந்த பேச்சுக்களும், செய்கையும்—தாழ்ந்த செயல்களும்,
எங்களை—அபூலைகளான எங்களை, மையலேற்றி—பிச்சேற்றி,
மபக்க — அறிவுகெடுக்கைக்கு, உன்முகம் — உன்னுடைய
முகம், மாயமந்திரத்தான் கொலோ—சொககுப் பொடியோ?
செய்யதாமரை —சொந்தாமரை மலர்போன்ற, கண்ணினாய்—
திருக்கண்களை உடையவனே! ‘நொய்பர்’—இவர்கள் மிகப்
புல்லியா, பிள்ளைகள் — பூலைகளாயிருந்தார்கள், என்ப
தற்கு—என்று பிறா சொல்லுவதற்கு பயந்து, நாங்கள்—,
உன்னைநோவ — நீ வருந்தும்படி, உரைக்கிலோம்—சொல்லு
கின்றிலோம்; எங்கள் சிற்றில வந்து சிறையேலே—

வ்யா:— நாலாம் பாட்டு (பெய்யுமாமுகிலித்யாதி) ஒரு
வஞ்சுகவலாஹகம் மின்னிமுழங்கி வில்லிட்டு ஸஞ்சரிக்குமா
போலெய்யத்துப் பெண்கள் முன்னே ஸ்ரமஹரமான வடி
வோடே ஸஞ்சரிக்கிறபோதிருக்கிறது. இவர்கள் தன் வடிவிலே

4. அவ:— உன்முகமகிற சொக்ரப்பொடியைப் போட்டு
எங்களை மபக்கி எங்கள் சிற்றிலே அழிக்காதே என்கிறார்கள்.

வ்யா:— (பெய்யு மாமுகில்போல் வண்ணு) மழைபொழியும்
காரிகாலமேகமானது, மின்னி முழங்கி இத்திரன் வில்லோடு
ஸஞ்சரிப்பதுபோலெயிருக்கிறது. — நீ உன்னுடைய கறுத்த,
கண்டாரி களைப்பை ஆற்றும் திருமேனியில் திருவாபுரணம்

தோற்று, ஈடுபட்டமை தோற்ற வார்த்தை சொன்னவாரே, அதுவே அவகாலமாக “அடியென் குடியென்” என்றும் போலே சில தாழ்வுகள் சொல்லுவது, வீரல்கள்வுவதாய்க் கொண்டு சிலவற்றைச் செய்யப்படுகாள்; அதிலே துவக்குண்டு அறிவுகெட்டு—(உன்றன் பேச்சும் செய்கையும் எங்களை உமையலேற்றி மயக்க உன் முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ) உன்தாழ்ந்த பேச்சுக்களும், வயாபாரங்களும் எங்களைப் பிச்சேற்றி அறிவுகெடுக்க உன்முகம் உம்மான் பொடியுபோ? என்கிறார்கள்.

களைச் சாத்திக்கொண்டு பெண்கள் முன்னே ஸஞ்சரிப்பது. இவர்கள் தன்னுடைய வடிவழிக்குத்தோற்று, தங்கள் ஈடுபாடு விளங்கும்படியாக இப்படி வார்த்தை சொன்னவுடன் அதையே பற்றிக்கொண்டு, “அடியென், குடியென்” என்றும் போலே தன்னைத் தாழ்த்திச் சொல்லுவதும், வீரல்களைக் கடிப்பதுபோன்ற சில செயல்களைச் செய்வதுமாக ஆணை கண்ணை. அதிலே ஈடுபட்டு அறிவுமழுங்கிச் சொல்லுகிறார்கள் மேலே—(உன்றன் பேச்சும்.....மாயமந்திரந்தான் கொலோ) உன்னுடைய தாழ்வைக்காட்டும் பேச்சுக்களும், செயல்களும் எங்களை மயக்கி அறிவு மழுங்கப் பண்ணுகின்றன. இதற்குக் காரணமான உன்னுடைய முகம் அம்மான் பொடியோ? என்கிறார்கள். [பின்னைகளைப்பிடிப்பவன் ஒரு பொடியைப்பிட்டுக் கொண்டு தூவுவான் என்றும், அந்தப்பின்னை “அம்மான் அம்மாள்” (மாமா, மாமா) என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் பின்னே போய்விடும் என்றும், இந்தப் பொடிக்கு அம்மான்பொடி என்று சொல்லுவது உண்டும் உலகவழக்கு உண்டும்; இந்த உலகவழக்கையொட்டி அம்மான்பொடி என்கிறது.]

அரு:—நாலாம் பாட்டு. (பெய்யும் இத்யாதி) உமையல்-பிச்சு. b (அம்மான் பொடி) “பின்னை அபஹரிப்பார், ஒரு பொடியைப் பின்னைமேலே பொகட்டால், அந்தப்பின்னை ‘அம்மாள், அம்மாள்’ என்று அவன் பின்னே போம்” என்று ஒரு பரிவாதிபுண்டு; அததைச் சொல்லுகிறது.

அது ஏதானால்? இனிச் செய்யவாவதுண்டோ? என்றான்; என்? இனிச் செயலற்றுப்போகவேணுமோ? நீ நெடுநாள் கடி வ்யாக்யானம் பண்ணினதைப்போல நான்கள் ஒரு உத்தியோகம் அறிந்து உன்னை மறுமுட்டுப்பெருதபடி பண்ண வந்ததே; அது செய்கிறீலாம். அது செய்தாலென்? என்னில்; (f கொய்யாரித்யாதி) “பூலாணை இவன் தங்களைப்பொழிப் செல்லாமையுடையனாய்த் தங்கள் திரளிலே வந்து புதரப்புகால், ‘இவன் புருத்திவானுக்கு’ என்றிருந்தால், இவர்களுக்கு என்ன சேதமுண்டு? இவன் புருர வேண்டா என்று இங்கனே விலக்குவதே! இவர்கள் சாஸப் புல்லியராயிருந்தார்கள்; பூலராயிருந்தார்கள்” என்று நீ உள்ளே புருந்து பண்ணும் மர்மம் அறியாதார் சொல்லா

“அது எந்தப் பொடியாவது ஆகட்டும். அதில் அகப்பட்டுக் கொண்ட நீங்கள் என்ன செய்யமுடியும்?” என்றான் கண்ணன். “ஏன், எங்களால் செய்யமுடியாமலில்லை. நீ இவ்வளவுநான் எங்களுக்குச் செய்ததைமேல்மாம் அழிக்கும்படி நான்கள் ஒரு வார்த்தை சொல்லி உன்னை வெளியில் தலைகாட்டமுடியாதபடி செய்திடுகோம். ஒரு காரணத்தாலே அதை நான்கள் செய்யாமல் இருக்கிறோம்” என்கிறார்கள் மூன்றாம் அடியாலே. அக்காரணம் தான் என்ன? எளிதில் (நொய்யார் பின்னைகள் என்பதற்கு) “பூலாணை கண்ணன் இவர்களைவிட்டு உயிர் தரிக்கமுடியாமையாலே, இவர்கள் கட்டத்திலே வந்து புத்தொடங்கினால் ‘புது’ உயிட்டுப் போகட்டும்” என்று இருந்தால் இவர்களுக்கு என்ன சேதம் வரும்? ‘புதாதே’ என்று இவனை இப்படி விலக்குகிறார்களே. இவர்கள் மிகவும் புன்மை மிக்கவர்களாயிருந்தார்கள். ஓயுபின்னைகளாய் இருந்தார்கள்” என்று நீ

o (இனிச் செய்யவாவதுண்டோ? என்றான்) என்றது—நான் கையிலே அப்படி பின்பு இனிப் போக்கடியுண்டோ? என்றான் என்றபடி. d உத்தி-மாமோகத்தி. மறுமுட்டுப்பெருதபடி-புறமு விலைசெல்லாதபடி. f கொய்யார்-புல்லியார்.

நிற்பார்கள். (கோவ-உரைக்கிலோம்) எங்களுக்கு ஓர் டீ உக்தி மாத்ரம்; உன்னை மறுமுட்டுப் படுபெருதபடி பண்ணலாம்; அது செய்கிறிலோம். பின்னையும் அழிப்பதாக ஒருப்பட்டது மாருதேவிறுக்கச்செய்தேயும் ஸாத் ரமாகப் பார்த்தான்; (செய்யதாமரைக்கண்ணினியா! எங்களை சிற்றில் வந்து சிதையேலே) கண்ணிலே எங்கள் h அபிஸந்தியைக் குலையாதேகொள்; காலாலே எங்கள் சிற்றிலை அழிபாதேகொள். 4.

உன்னே புகுந்து மறைமுகமாக எங்களைப் படுத்தும்பாட்டை அறியாத ஊரார் எங்கள்மேல் அபவாதம் சொல்லுவார்கள்; (கோவ உரைக்கிலோம்) நான்கள் ஒரு சொல் சொன்னாலே போதும்; உன்னை வெளியில் தலைகாட்டமுடியாதபடி செய்து விடுவோம். முற்கூறிய காரணத்தாலே அதைச் செய்யாமல் இருக்கிறோம் என்கிறார்கள். இவ்விடம் அன்புடைமையே கோவ உரைக்காமல்கு உண்மைக் காரணமாயிருந்தபோதிலும், இவ்வை பபமுறுத்துவதற்காக இப்படிக்காரணத்தை ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். கண்ணல் உண்மைக் காரணத்தை அறிந்தவனாகையாலே, இவர்களை அன்போடு பார்த்துக் கொண்டு சிற்றிலை அழிக்கத் தொடங்கினான். அதைக்கண்டு சொல்லுகிறார்கள் மேலே — (செய்ய தாமரைக் கண்ணினியா! எங்கள் சிற்றில்வந்து சிதையேலே) உன் கண்ணாலே நான்கள் காமனுக்குச் சிற்றிலைமுப்பதில் கொண்டிருக்கும் உறுதியைக் குலைத்து விடாதே; காலாலே எங்கள் சிற்றிலையழிக்காதே என்கிறார்கள். 4.

5. அவா—ஈ எங்கள் சிற்றிலை அழித்தாலும் எங்களுடைய கொஞ்சம் உன்னிடமே ஈடுபடுகிறது என்கிறார்கள்.

f, g (பெருதபடி பண்ணலாம்) “கொய்யார் பின்னாகளென்பதற்கு உன்னை கோவ நான்குரைக்கிலோம்” எனறு பூரிப்பது. “உன்னை கோவ உரைத்தால், எங்களை” பின்னாகள. கொய்யார் புல்லியார்” என்பார்கள்; அதுக்காக கோவச் சொல்லமாட்டோம்” என்று ஸப்துர்த்தம். h அபிஸந்தி—அந்யபரதை. 4.

இரண்டாம் திருமொழி—ஐத்தாம் பாட்டு.

வெள்ளை நுண்மணற் கொண்டுசெற்றில் விசித்திரப்பட

தெளிநாங்க விழைத்தகோல மழித்தியாலு

உள்ளமோடி யருகல்லல லுரோடமொன்று

மீளோங்கண்டாய்
கள்ளமாதவா! கேசவா! உன் முகத்தனக்க எல்லவே.

பதவுரை:— கள்ளம் — கபட்ச் செய்கைகையுடைய, மாதவா—கண்ண பிரானே! கேசவா—கேசவனே, (நான்கள்—) வெள்ளை நுண்மணல் கொண்டு — வெளுத்துச் சிறுத்த மணல்களைக்கொண்டு, வீதியாய்—தெருவிலே, விசித்திரப் பட—(அனைவரும் கண்டு) ஆச்சரியப்படும்படி, தெளிவி இழைத்த — தெளித்து இழைத்த, சிற்றில் — சிறு வீடுகளாகிற, கோலம் — கோலத்தை, அழித்தி ஆகிலும்—ஈ அழித்தாயாகிலும், (அதற்காக), உள்ளம்—(எங்களுடைய) நெஞ்சானது, ஓடி—உடைந்து, உருகல் அல்லால்—உருகு மதனையொழிய, உன் தன் மேல்—உன் மேலே, உரோடம் ஒன்றும் இலோம் — சிறிதும் கோபமுடையோமல்லோம்; உன் முகத்தன் — உன் முகத்திலுள்ளவை, கண்கள் அல்லவே—கண்களன்றோ?

வ்யா:— அஞ்சாம் பாட்டு. (வெள்ளை நுண்மணல் கொண்டு) நிலைப் பரப்பினற்போலே வெளுத்து, அது தெளிவும் பருக்கப்படியில் பொகட்டுப்போம் துயர்சரீல தேவதைபாக்கையாலே, அச்சுமான மணல்கொண்டு, அது

வ்யா:—(வெள்ளை நுண்மணற்கொண்டு தெளி) நிலைப் பரப்பினற்போலே வெளுத்ததாய், நண்ணியதான மணல்கொண்டு தெளித்து, பருக்கைக்கல் இருந்தால் காலில் உறுத்தும் என்று கோபித்துக்கொண்டு போய்விடும் தாழ்ந்த குணமுடைய தேவதையாகக் காமன் இருக்கையாலே, ஸப்துமான வெள்ளைமணலையும் பருக்கைக்கல் இல்லாதபடி.

தன்னைத்தெள்ளி. (சிறுநிலை விசித்திரப்பட்டு) விசித்திரநிலைப் பண்ணாவல்லேன் நான் என்றிராதேகொள் ; நாங்களும்தான் வல்லோங்கொண். (வீதி உவாய்நாங்களை b இழைத்த கோலம்) தெருவிலே நாங்கள் இழைத்த அழகு சிறுநிலை அழித்தாயாகிலும், இது இருந்தபடி கண்டாயே; இதைக் கண்டால் அழிப்பாறிலேயேயே; o நீ தானே அழியாய் என்கிறார்கள். நான் அழித்தால் தான் நீங்கள் செய்வதென்? என்னுள்; (உன்றனிதபாதி) நீ அழித்தாயாகிலும், "ஒருவன் சிறுநிலை அழித்தபடியென்!" என்று அதுக்கு ஒருதூய்மையிற்று உடைந்தாய்மையோக்கி d ரோஷமென்று பேரீடலாவதென்றும்மில்லை. e நெஞ்சு வேலா

ஆராய்ந்து நுண்ணிய அந்த மலைக்கொண்டு தெளித்தச் சிறுநிலை இழைக்கிறார்கள். (சிறுநிலை விசித்திரப்பட்டு) "விசித்திரமான ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யவல்லவன் நானே என்று நினைத்து இறுமாந்திராதே; எங்களுக்கு விசித்திரமான சிறுநிலை இழைக்கத் தெரியும்" என்று கண்ணைப் பார்த்துக் சொல்லுகிறார்கள். (வீதிவாய் நாங்கள் இழைத்த கோலம் அழித்தியாகிலும்) தெருவிலே நாங்கள் இழைத்த அழகு சிறுநிலை கொலத்தை நீ அழித்தாயானாலும் (விசித்திரப்பட்டு கோலம்) இதன் அழகைப் பார்த்தாயா. இதைக் கண்ணால் பார்த்தவிட்டால் எவராலும் அழிக்கமுடியாது. இதைக் கண்ணால் பார்த்தவிட்டு நீ அழி என்கிறார்கள். (அழித்தியாகிலும்) இதைக் கண்ணால் பார்த்தவிட்டால் உண்மையில் கல் நெஞ்சுணை நீயும் இதை அழிக்கமாட்டாய் என்று கருத்து. "நான் அழித்தால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?" என்று கண்ணைக் கேட்கக் கூறுகிறார்கள்—(உன்றன்மேல்...கண்டாய்) நீ சிறுநிலை அழித்தாயாகிலும் "இவன் சிறுநிலையுக்கும் அழகு இருந்தபடியென்!" என்று அகற்ற நெஞ்சுமிற்று உருகிப்போவோமென்போழிய, கோபம் சிறிதும் எங்களுக்கு ஏற்படாது. உண்மையில் இவர்களுக்கு ரோஷம் என்னபடும்கோபம் இல்லையோ? எனில்; இவன்

அரு—அஞ்சாய் பாட்டு. (கொள்ளை இத்தாதி) உவாய் இடம்; b இழைத்தல்-இடுதல். o "ஆகிலும்" என்ற யதிகாரப்படுத்தும் (நீதானே இத்தாதி) d உரோடம்-ரோஷம்.

நிற்கச் சொல்லும் வார்த்தையே இது. இவர்கள், தங்கள் அகவாயில் இழைத்தோற்றச் சொல்லென்பதேயும், பின்னையும் தான் கொண்ட கோட்பாடு விடாதிருக்க, அதுதன்னையும் மறைத்து, ப்ரியபதியான செருக்குத்தோற்ற அங்கையின்கே ஸஞ்சரிப்பது, புறப்பே அப்பரவதை புரளிப்பது, குழைப்பே பழுவதைப் புக்காள்; அதேவையறிந்து — (கள்ள மாதவா கேசவா உன்முகத்தன் எகன்களல்லவே) h பாவி! h₂நீயும்

படுத்தும் பாட்டைக் கண்டு உள்ளே நெஞ்சு எரித்தபோதிலும் அதை மறைத்து ஒப்புக்கு வார்த்தை சொல்லுகிறார்கள். உண்மையில் இவர்கள் நெஞ்செரித்து வார்த்தை சொல்லுகிறார்கள் என்று அறிந்திருந்தும் இவர்களுடைய சிறுநிலை யழிப்பது என்னும் உறுதி தளராமல் இருந்தான் கண்ணன். ஆனாலும் அவ்வுறுதியையும் உளியில் தெரியாதபடி மறைத்து ஸஞ்சரிப்பது கூர்வம் தோற்ற. அங்குமிங்குமாக ஸஞ்சரிப்பது. வேறு எதைபோ பார்ப்பது போலிருப்பது, கோட்பாடுகளைச் சீர்திருத்துவது முதலான காரியங்களைச் செய்யட்டமுந்தான். அதையறிந்து கூறுகிறார்கள் மேலே— (கள்ள மாதவா...கன்களல்லவே) பாவி! இதைக் கண்ட பின்பெரு நீ அழிக்கிறாய். உன் முகத்திலிருப்பவை கன்களல்லவோ? நீ மாதவனாய், புருஷகாரமுதலான பிராட்டியோடு சேர்ந்திருப்பது எங்கள் பேற்றுக்கு உதவும் என்று நினைத்தோம். அதுவே உன்னுடைய கர்வத்திற்கு உறுப்பாயிற்று. நீ கோலவலையு அழிய கோபாஸங்களை இருப்பது நாங்கள் அதுபுலிப்பதற்கு உறுப்ப என்று நினைத்தோம். அதவே, நீ குழைப்பேணி அம்பரன் (வேறு காரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவன்) போலவே வேஷம் போடுவதற்கு

e ரோஷமில்லையோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சு இத்தாதி) f கோட்பாடு - கோலுபாடாய், உத்யோகம்.

g, h₂ (கன்களல்லவே) வினாவாய், ஸம்ஸயமாதல்; தேற்றமாய், நிர்ஸயமாக வேடுவனருதல்; i இதை அருளிச்செய்கிறார் (கண்ணென்று பேராய்இத்தாதி) h₂, h₂ (நீயும் இதைக்

இத்தைக்கண்டன்றே அழிக்கிறாய்; உன்முகத்தன கண்டளல்லவோ? இவை தன்னாளிக்கு உறுப்பு என்று நினைத்திருந்தோம். அது அங்ஙனன்றிக்கே டுபிலிக்கண், மாலைக்கண்ணோபாதியாய்த்தோ? டிகண் என்று பேராய், கண்டாரை முன்னடியிலே விழவிட்டுக்கொள்வதொரு வலியிறே. “கண் கொன்னும் நெடுங்கயிறே” என்னக்கவதிறே. 5.

இரண்டாம் திருமொழி—ஆறாம் பாட்டு.

முற்றிலாதபின் னாகளோம்முலை போத்திலாதோமை
நாடொறும்,

சிறுநிலமேலிட்டுக் கொண்டுநீசிறி துண்டுதிண்ணென
நாமது,

கற்றிலோம்கட லையடைத்தரக் கருவல்களை முற்றவும்,
செற்றிலங்கையைப் பூசலாக்கிப் சேவகா! எம்மை வாதிபெல்

பதவுரை:—கடலை அடைத்து—ஸ்தைபூந்தும் பண்ணி, அரக்கர் குலங்களை முற்றவும்—ராசாஸுறருடைய குலங்களை முழுவதும், செற்று—களைத்தொழித்து, இலங்கையை—லங்கையை, பூசல் ஆக்கிய—புத்தூழ்மியாக்கிய, சேவகா—

உறுப்பாயிற்று. உன் முகத்திலுள்ள கண்கள் எங்களுக்குக் கருணை புரிவதற்கு உறுப்பு என்று நினைத்திருந்தோம். அதுவே மாலைக்கண்ணோபாவும் பிலிக்கண்ணாகும் மயில்கண்ணோபாவும் பயனற்றதாகிவிட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. கண் என்று பேராய், கண்டவர்களை அக்கணத்திலேயே விழச்செய்யும் வலையாயவல்லவோ இருக்கிறது. இப்படி எல்லாமே கள்ளமாயிற்று என்கிறார்கள். “கண் என்னும் நெடுங்கயிறே” [நாச்சி 14-4] என்று இவளே சொல்லப்போகிறுள்ளாள். 5.

கண்டன்றே அழிக்கிறாய்) என்கையாலே—கண்ணினால் நல்லத்தைக் கண்டுக்கொண்டிருக்கைக்கு உடலொழிய அழிக்கைக்கு உடலல்லவாகையாலே (பிலிக்கண்ணோபாதியாய்த்தோ?) என்று இதுவும் ஒரு தாதபாயாந்தரம்போலே தோற்றுகிறது. 5.

வீரப்பாடு உடையவனே! முற்றிலாத பிள்ளைகளோம்—முற்றாக இராம பிள்ளைகளாய், முலை போத்திலாதோமை—முலையும்கிளரப்பெறாத எங்களை, நாள் தொறும்—நாள் தோறும், சிறுநில மேல் இட்டுக்கொண்டு—சிறுநில விஷயமாக ஒரு வியாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு, நீ சிறிது உண்டு—நீ செய்யும் செயல்களுக்குக் கருத்தொன்று உண்டு; அது திண்ணென நாம் கற்றிலோம்—அவற்றை நாங்கள் அழகிதாக அப்யஸித்தோமல்லோம்; எம்மை வாதிபெல்—எங்களை (நீ) துன்பப்படுத்தவேண்டா.

வ்யா:—ஆறாம் பாட்டு. (ஃமுற்றிலாத பிள்ளைகளோம்) ‘இன்னது செய்தான்’ என்று; பிறர்க்குச் சொல்லவொண்ணாத படி சிலவற்றைச் செய்த்தொடங்கினான்; அத்தைக்கண்டு, சிலசெய்தாயிரித்தனைபோல வேண்டுவது? அதற்கு எதிர்த்தலையிலே பருவமறிந்து கொள்ளவெண்டாவோ? உன் நினைவறிக்கை நடவா பருவமல்ல; உள்ள பருவத்துக்குத் தக்க

6. அவா:—சிறுநில அழிப்பது என்ற பெயரில் நீ வேறென்றைக் கருதுகிறாய். அதை நாங்கள் கற்கவில்லை என்கிறார்கள்.

வ்யா:—(முற்றிலாத பிள்ளைகளோம்) இன்னது செய்தான் என்று பிறர்க்குச் சொல்ல முடியாதபடி சில காமுக வ்யாபாரங்களைச் செய்வத் தொடங்கினான் கண்ணன். அதைக்கண்டு “ஃகாரியங்கள் செய்தால் எதிர்த்தலையில் அதற்குத் தக்க பருவம் உள்ளதா என்று அறிந்து செய்யவேண்டாமா? உன் நினைவை அறியலாம்படியான முற்றின பருவத்தை யுடையோ மல்லோம் நாங்கள். அறிவும் உள்ள பருவத்துக்குத் தக்க அறிவும் இல்லாத பிள்ளைகளாயிருக்கிறோம் நாங்கள். (ஃகாரியத்திலாதோமை) இப்படிப் பருவமும் அறிவும் இல்லாவிடினும் காமரஸம் அநுபூதிக்கலாம்படி முலை எழுந்திருந்தா

அரு:—ஆறாம் பாட்டு. (முற்றிலாதபாதி) ஃமுற்றிலாத-இதோய். b “முற்றிலாத, பிள்ளை” என்று இரண்டும் இனமைக்கு வாகையாலே பேதும் அருளிச்செய்கிறார்

அறிவுமில்லை; c ஆனாலும் போக்யபோக்யதைபுண்டாகப் பெற்றிலுமாமே; அதுவுமில்லையிறே; ப்ராமாதிகுமாரகலம் ஒரு செயலைச் செய்துவிடுகையன்றிக்கே, என்றுமொக்க “சிற்றில்” என்றொரு வ்யாஹத்தையிட்டுக்கொண்டு தீ d செய்கிறதுக்கு ஒரு கருத்துண்டு-ஒரு e ஸ்வாபதேத்யோரமுண்டு; f அதுவாகாதே நாங்கள் அழகாக அப்பலித்திலோம். அறிந்தவற்றே இவர்கள் அறியாதிருந்தபடி. நீ நினைக்கிறவை நாங்கள் அறிவைக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணிற்றிலோம்; “நீங்கள் கற்றிலிகொளாகிலும் நான் கற்றேனிறே” என்று மேலிட்டு நலியத்தொடங்கினேன்; (கடலையித்தயாதி)

லாவது நீ இச்செயல்களைச் செய்யலாம். அதற்கும் தகுதி யில்லாதபடி முலை கிளரப் பெருதவர்களாயன்றே நாங்கள் இருக்கிறோம். (நாடொலும்) ஏதோ தவறிப்போய் ஒரு முறை தவறுசெய்து விடுபடெல்லவே நீ. நான்தோறும் இச்செயலைச் செய்கிறாயன்றே. (சிற்றில்...சிறிதுண்டு) சிற்றிலையிப்பது என்மொ ஒரு வ்யாஹத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு நீ செய்கிற காரியத்திற்கு ஓர் உட்கருத்து உண்டு. அதாவது எங்கனோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்க நனைக்கிறாய். (திண்ணென நாமது கற்றிலோம்) அச்செயலை நாங்கள் நன்கு கற்கவில்லை. நீ அறிந்த காம ராஸ்தம் “நாங்கள் அறிபவிலலை. அதை அறிவதற்கு ஒரு குருகுலவாஸம் பண்ணிக் கற்கவுமில்லை என்று கருத்து “நீங்கள் கற்கவில்லைபாலும் நான் கற்றிருக்கிறேனே” என்று சொல்லிக்கொண்டு இவர்களை ப்ரஸாத்காரமாக அணைப்பது முதலான செயல்களைச் செய்து தன்புறத்தத் தொடங்கினான் கண்ணன். அதுகண்டு கூறுகிறார்கள் — (கடலை.....சேவகா)

(உன் நினைவித்தயாதி) c முலைபோத்திலாதோமைக்கு அத்தியே (ஆனாலும் இத்தயாதி) நாயகனுடைய நினைவறிந்து ப்ரமாறுகைக்கு ஈடான அறிவில்லாத பருவத்திலும் போக்ய போக்யதைபுண்டிறே நவோடைக்கு. d “சிறிதுண்டு” செய்கிறதுக்கு என்று அத்தியாஹார்யம்; e ஸ்வாபதேத்யோரமுண்டு ஸம்ஸ்லேஷம். f அதுவாகாதேயென்று — ஸங்கேத வசநம்.

இதற்கு முன்பு ஒருவர் g தலையழித்தறியாக் கடலை அடைத்து, இதுக்கு முன்பு ஒருவர் மேலிட்டிற்பாத ராகுஸ லாதிபைப் பக்க வேரோடே கிழங்கெடுத்து, சிலர் எடுத்துவிட்டு வந்து பொரக் கணிசியாத ஊரைப் பூசலம்படி பண்ணி, அத்தால் வந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை உடையயா மிருக்கிறவனே! (எமமை வாதியேல்) எங்கள் பக்கல் பூசலை வினையாதென்கள். ப்ரதிசுலர் திரண்டவிடத்தே செய்யு மவற்றை அநுகூலர் திரண்டவிடத்திலேயும் செய்யாதென்கள். h அது ஒருத்திக்காகச்செய்த செயலன்றே; அது இப்போது i அவள்தன்னோடயத்தோ? 6.

இதற்கு முன்பு எவராலும் அணை கட்டப்படாத கடலை அடைத்த, இதற்கு முன்பு எவராலும் வெற்றிகொள்ளப் படாத அரக்கர்தலங்களைப் பூண்டோடே அழித்த, இதற்கு முன்பு எவரும் படைவெடுத்துவந்து சண்டையிட்ட துணியாத இலங்கையைப் போர்க்களமாகிய ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை உடையவனே! (எம்மை வாதியேல்) எங்களிடம் போர் புரியாதே. எதிரிகளான ஆண்பிள்ளைகளிடம் செய்யவேண்டிய காரியத்தை அன்புள்ள பெண்களிடமா செய்வது? நீ அச்செயலைச் செய்தது எதோபிராட்டியாகிய ஒரு பெண் பிள்ளைக்காகவன்றே. அவளுடைய வீரோதிகளைப் போக்கினாற்போலே எங்களுடைய வீரோதிகளையும் போக்கவேண்டியிருக்க, எங்களைத் தன்புறத்தலாமோ? இது எங்கள் கோஷ்டியில் சேர்ந்த அவனோடு போர் புரிவதுபோலல்லவோ இருக்கிறது என்கிறார்கள். 6.

7. அவா:— ஒரு பெண்ணுக்காக அணை கட்டின நீ எங்கள் சிற்றிலைச் செய்துக்கலாமோ? என்கிறார்கள்.

g தலையழிக்கை—செருக்கழிக்கை. h “கடலையடைத்து” இத்தயாதிக்குத் தாதையாரத்தம் (அது ஒருத்திக்காக இத்தயாதி) அதாவது-அவளோபாதி எங்கள் வீரோதிகளையும் அழியச் செய்யவேண்டியிருக்க எங்களை நலியவரமோ? என்றபடி. i தாங்களும் பிராட்டியாராகையாலே (அவள்தன்னோடு) என்கிறது.

இரண்டாம் திருமொழி—ஏழாம் பாட்டு

பேதநன்கறி வர்களுோடிவை பேசினால்பெரி திண்கவை
யாதுமொன்றறி யாதபிள்ளைக ளோமைநீதலிற் தென்பயன்
ஓதமாகடல் வண்ணு! உன் மணவாட்டிமாரொடு சூழறும்,
சேதுபந்தம் திருத்தினாய்! எங்கள் சிற்றில்வந்து கிதையேலே.

பதவுரை:— பேதம்—(உன் பேச்சின்) வாசியை, நன்கு
அறிவார்களோடு— நன்றாக அறிய வல்லவரோடு, இவை—
இப்பேச்சுகளை, பேசினால்— பேசினால், பெரிது இன்
கவை— மிகவும் பேசுபடியாயிருக்கும்; யாது ஒன்றும் அறி
யாத— எவ்வகையான பொருளையும் அறியமாட்டாத, பிள்ளை
களோமை— சிறு பெண்களான எங்களை, நீ நலிந்து என்
பயன்— நீ வருத்தமுறுத்துவதனால் என்ன பயன்? ஓதம்—
திரைக்கிளிப்பத்தையுடைய, மா கடல்— பெரிய கடலை
யொத்த, வண்ணு— திருத்திற்றையுடைய கண்ணபிரானே!
சேது பந்தம் திருத்தினாய்— திருவண்ணை கட்டினவனே! உன்
மணவாட்டிமாரொடு சூழறும்— உன்னுடைய பத்தினிகளின்
மேல் ஆணை, எங்கள் சிற்றில் வந்து கிதையேல்—.

வ்யா:— ஏழாம் பாட்டு. & (பேதன்கித்தியாதி) சில வார்த
தைகளைச் சொல்லுகிறான்— சொல்லப்படுக வார்த்தையினுடைய
புலன் bவேறென்றிதுடைய புலத்தைப் புலிப்பதாகச் சொல்லத்
தொடங்குகிறான்:— நீ சொல்லுகிறவற்றினுடைய கருத்தறிவா
ரோடே சொன்னாலன்றோ உனக்கு இத்தால் ப்ரயோஜன

வ்யா:— (பேதம் நன்கு அறிவார்களோடு.....இன்
கவை) இரு பொருள் படும்படியாகச் சில வார்த்தைகளைச்
சொல்லத் தொடங்கினான் கண்ணன். வெளிப்படையாக ஒரு
பொருளாய், மரிமம் அறிந்தவர்களுக்கு உட்பொருள் வேறையி
ருக்கும் வார்த்தைகள் அவை. “நீ சொல்லுகிற வார்த்தைகளு
டைய கருத்து அறிபவர்களோடே இவற்றைப் பேசினால்

அரு— ஏழாம் பாட்டு. (பேதம் நன்கித்தியாதி) & பேதம்
நன்கறிவார் — அவன் சொல்லுகிற வார்த்தையின்

முள்ளது; எங்களோடு சொன்னால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?
(பெரிதின்கவை) வார்த்தை வாயெறிவாரோடே சொன்னா
லன்றோ உனக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளது; அவர்கள் ஒன்றுக்கும்ப்
பத்தாக மர்மத்திலே சொல்லுவார்களே; அது உனக்கு
மிகவும் இனிதாமிருக்குமிறே. (யாதுமொன்றறி யாத கித்
யாதி) “தண்ணீர்” என்றால் தண்ணீரே கொண்டுவுரும்படி
பூங்களாயிருக்கிற எங்களை நெருக்கினால் உனக்கென்ன
புலமுண்டு? இவர்கள் இப்படி தங்கள் ருபுபாடு தோற்ற
வார்த்தை சொன்னவாறே, வடிவு இட்டு மாற்றிப்போலே
இரட்டித்தது; (d) ஓதமாகடல்வண்ணு) நம் வடிவிலே துவக்

உனக்குப் பயனுண்டு. எங்களோடு சொன்னால் என்ன பய
னுண்டு? (பெரிது இன்கவை) உன் வார்த்தைகளிலுள்ள
பொருள்களையெல்லாம் அறிபவர்களிடம் இவ் வார்த்தைகளைச்
சொன்னால், மரிமம் அறிந்த அவர்கள் இதே போன்ற பல
பொருள்படும் பதில் வார்த்தைகளை ஒன்றுக்குப் பத்தாகச்
சொல்லுவார்கள். அது உனக்கு மிகவும் இனிய கவையை
அளிப்பதாய் இருக்கும். “கருத்தறியாத எங்களிடம் சொல்லி
எங்களை நலிவதால் என்ன பயன்?” என்கிறார்கள் மேலே—
(யாதுமொன்றறியாத.....என் பயன்) “தண்ணீர்” என்று
நாயகன் நாயகியைக் கேட்டால் மரிமம் அறிந்த நாயகி, “நாயகன்
ஸம்ஸ்க்ரேஷத்தை கிறம்புகிறேன்” என்று புரிந்து கொள்வான்.
சிறு பிள்ளைகளான எங்களைப் போன்றவர்களிடம் “தண்ணீர்
கொண்டுவா” என்றால் நாயகன் தண்ணீரைத் தானே
கொண்டுவருவோம். இத்தகைய எங்களிடம் இத்தகைய
மரிமமான வார்த்தைகளைச் சொல்லித் துன்புறுத்துவதால்
உனக்கு என்ன பயன் ஏற்படும்? இவர்கள் இவ்வண்ணமாகத்
தாங்கள் கண்ணனிடம் நலிவுபட்டது தோன்ற வார்த்தை
சொன்னவுடன், உலகிலிருந்து காப்பிசி எடுத்து வைத்த பொன்
ஒளி விடுகவது போலே இரு மடங்கு ஒளியுள்ளவனுதன்.
அதைக் காட்டுகிறார்கள் மேலே—(ஓதமாகடல்வண்ணு) திரைக்

பேதுத்தை நன்றாக அறிவார்; பேதம்-பேதம். bவேறென்றி
துவடையபூவாகுப்பபூவான. c ருபுபாடு-நலிவுபாடு. d ஓதம்-

குண்டார்கள்; நாம் செய்தது விலக்கமாட்டார்களென்கூ
சிற்றிலை அழிக்கப்படுக்கான்; (உன் மணவாட்டிமாரொடு குழ
றும்) உனக்கு நல்லாரொடு குழறும் கிடய் இத்தை அழிப்
பாபாகில், உனக்கு இது அழிக்கவேனுமோ? புறம்பே ஈத்தன்
மிடமிடக்கிறது? இவர்களும் அவனுக்கு மர்மஞ்சொல்லு
கொள்களாய்த்து, [ஏகதூரவரதனுபெருக்கிறவன் 'உனக்கு எத
தனைபேர் கிடக்கிறது எங்களைப்பொழிய' என்கை சால் மர்
மிநே, இப்படி இவர்கள் ஆணையிடச்செய்தேயும் அழிக்கப்படு
கான்; (உசேதுபந்தம் திருத்தினாய் இதயாதி) மிடுக்குக்கோன

கொள்தியையுடைய பெரிய கடல் போன்ற திருநீறத்தை
உடையவனே! என்று அவ்வடிவிலே ஈடுபடுகிறார்கள். "நம்
வடிவிலே ஈடுபட்டுவிட்டார்கள். நாம் செய்வதை விலக்க
மாட்டார்கள்" என்று எண்ணிச் சிற்றிலையழிக்கப் புத்தான்;
அதை ஆணையிட்டு விலக்குகிறார்கள் மேலே. (உன் மண
வாட்டிமாரொடு குழறும்) உனக்கு இனியவர்களான உன்னு
டைய பதரிகள் மேல் ஆணை! இதைப்பழிக்காதே. உனக்கு
இதை அழித்துத்தான் தீரவேண்டும் என்பதில்லையே; எதை
யாவது அழித்துத்தான் தீரவேண்டுமென்றால் வெளியில் எத்
தனையோ இடம் இருக்கிறதே அழிப்பதற்கு எங்கிறார்கள்.
மேலே "சேது பந்தம் திருத்தினாய்" என்று சொல்லுவா
ருந்து ராமனாக வலத்துப் போகிறார்கள் என்று விளங்குகிற
படியால், ஏகதூரவரதனை அவனைக் குறித்து "மணவாட்டி
மாரொடு" என்று மர்மமான வார்த்தை சொல்லுவதாகவும்
கொள்ளலாம். ஒரே மனைவி என்னும் விரதமுடையவனிடம்
"உன்னுடைய மணவாட்டிமாரின் மேல் ஆணை" என்று
பல மனைவிகள் இருப்பது போலே வார்த்தை சொல்லுவது
சிறந்த மர்மமோக்கியிருக்கிறது. இப்படி இவர்கள் ஆணையிட்ட
பின்பும் சிற்றிலை அழிக்கப்படுகிறான். அது கண்டு சொல்லு
கிறார்கள் மேலே, — (சேது பந்தம் திருத்தினாய்) புகைதப்ப

திரை; மா - பெருமை. உசேது-ஆணை; பந்தம் - கட்டல்;
ஆணைகட்டினுமென்றபடி. உசேதுபந்தம் — ஆணையிடுகை.
[உசேதுபந்தம் திருத்தினாய்] என்றததைப்பற்றி (ஏகதூர

பிறப்பையுடையபுறம், பருவம் நிரம்பினபின்பு *கானவெண்
கும் குரங்கும் பகிராமாக்கொன்றி கடலிலே இத்தனை மண
லொழுக்கப் பட்ட பாடெல்லாமறிதியே; அவ்வொயாதி போராதோ
அவர்களான நாங்கள் இதிர்ப்பட்டவருத்தம். அவர்யம்
இனக்கு அழிக்கவேனுமாயில் இன்னுடைய சிற்றிலைப்
போம் அழிபென்கிறார்கள். 7.

இரண்டாம் திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு

எட்டவயங்கிறு தூதைபோதி ஏறுகளாமண லுங்கொன்றி,
இட்டமாவின் பாடுவோங்களைச் சிற்றிலிழித் தென்பயன்?
தொட்டுதைத்து நலியேல்வண்டாம்பட்டர்ச் சக்கரங்கையில்

ஏந்தினாய்!

கட்டியுய்க்கைத் தால்இன்னுமை பறிதியேகடல் வண்ணனே.

பிறப்பிலே உடைய சக்திநீய ஜாதியில் பிறந்தவனுப்,
பருவம் நிரம்பிய பின்பு "கான என்னும் குரங்கும் முகவும்
படையா" (பெரிய திரு 8-10-8) என்கிறபடியே கரடி, குரங்கு
முதலானவற்றைத் துணியாகக் கொண்டு கட்டையும் மணலு
ய்க்கொண்டு கட்டை ஆணைகட்டுவதற்குப் பட்ட பாடெல்
லாம் அறிவித்தேறே. அப்போதுள்ள நாங்கள் நுண்மனைக்
கொண்டு இச்சிற்றில் இழைப்பதற்குப் பட்ட பாடு அதை
விடக்கூறாதுதேறா? (எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேனே)
வலிய உடது எங்கள் சிற்றிலை அழிக்காதி. எதையாவது
அவர்யம் அழிக்கவேண்டும் என்று உனக்குத் தோன்றினால்,
உன்னுடைய சிற்றிலான தோதுபந்தத்திற்குச் சென்று அதை
அழித்துக்கொள் என்கிறார்கள். 7.

புகைதப்ப (உசேதுபந்தம் திருத்தினாய்) என்றது
புகைதப்பதற்கு உசேதுபந்தம் மேலுமாயிருக்கிறது. இப்போதுவசந்த
புகைப்பற்றி அருள்செய்யுகிறா (உனக்கு அழிக்க இதயாதி)
b (மணவொழுக்க) என்று ஆளுவாகச் சொன்னது—
தங்குண்டைய பெருவருத்தம் தோற்றுகைக்காக, இவ்வன்
சுற்றில்—உருது. 7.

பதவுரை:— சுடர் சக்கரம் — ஒளிபொருந்திய ஸூதர்
ஸநாழ்வானை, கையில் ஏந்தினும் — திருக்கையில் துரித்திரா
வின் தண்ணிராரே! கடல்வண்ணாரே! — வட்டம்
வாய்—வட்டவடிவான வாயையுடைய, சிறு தூதையோடு—
சிறிய பாளையோடு, சிறு சுளகும்—சிறிய முச்சிலையும், மண
லும் கொண்டு — மணலையும்கொண்டு வந்து, இட்டமா—
இட்டப்படி, விளையாடுவோங்களை — விளையாடுகிற எங்க
ளுடைய, சிற்றில்—சிற்றிலை, ஈழித்து—மறுபடியும் உப
யோகப்படாதபடி அழிப்பதனால், என்ன பயன்—
தொட்டு—கையால் தொட்டும், உதைத்து—காலால் உதைத்
தும், நலியேல் கண்டாய்—ஹிமலியாதொழிகிடாய்; கைத்
தால்—நெஞ்சு கசந்துபோனால், கட்டியும்—கருப்புக் கட்டி
யும், இன்னுமை—ருசியாது என்பதை, அறிதிமே—அறிவா
யன்றோ?

வயா:— எட்டாம் பாட்டு. (உவட்டவாயித்தயாதி) இவற்றி
னுடைய 6 விதிரஸந்திவெஸம்ருந்தபடி கண்டாயே; இவற்றைக்
கொண்டு எங்களுடைய இச்சைக்கு ஒருவரால் ஒரு ப்ரதிஹதி
பண்ணவொண்ணாதபடி விளையாடுகிற எங்களை, ஓரவாயி

8. அவ:— “கற்கண்டாளுமல் நெஞ்சு கசந்து விட்
டால் சுவையாய் இராத என்ற அறிவாயாக” என்கிறார்கள்.

வயா:— (வட்டவாய்.....என்பயன்?) இவற்றினு
டைய விசெத்திரமான அமைப்பு இருந்தபடியையப் பார்த்
தாயா. மணலை வைத்துக்கொள்வதற்கு வட்டமான வாயை
உடைய சிறிய பாளை; அதிலிருந்து துண்மணலைப் புடைத்து
எடுப்பதற்காக ஏற்பட்ட சிறு சுளகு; புடைத்து எடுத்த
துண்மணல்—ஆகிய இவை எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றன
என்பதைப் பாராய். இவற்றைக்கொண்டு எங்கள் இஷ்டப்
பிற்கு எவ்வாறும் தடைசெய்யமுடியாதபடி விளையாடுகிற

அரு:— எட்டாம் பாட்டு. (வட்டவாயித்தயாதி) உசிறு
தூதை — சிறிய பாளை. சிறுசுளகு—முச்சில். 6 தூதை
முதலானவை ஒன்றுபோல் ஒன்றிராமையாலே (விசித்ர

யாக்கிக்கொண்டவண்ணாதபடி. மறுமுட்டுப் பெறுதபடி அழிக்கிற
இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? நீ இத்தை அழித்தால்,
0யிறீ பு, க், த், ப், ந், மாகப் ப்ரஹரீக்வல்ல ப்ருவமோ எங்களது?
ப்ரயோஜனத்துக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமுண்டோ? இது தானே
யன்றோ ப்ரயோஜனமென்று வாராத் தொட்டான்; வாராய்;
எத்தனைபேரைத் தொட்டுவந்தாயென்று தெரியாது; நீங்கள்
எங்களைத் தண்ணீர்தே! என்று, சிவட்கென்றுங்கள்; ஆகில்
‘சலியுங்கோள்’ மூலக் காலாலே உதைத்தான்; அந்த ஸ்பர்
ஸத்தாலே தவிர. (நலியேல் கண்டாய்) என்கிறார்கள்.
‘என்னுடைய ஸபாஸம் உங்களுக்கு நலிவாய்விட்டதோ? நான்
ஸ்ரீவரனல்லேயே?’ என்று, வைஸ்வருப்பங்காட்டினார்
போலே திவ்யபடிதங்களை தீர்த்துக்காட்டி “காராராயி வென்சங்

எங்களுடைய சிற்றிலை, மறுபடியும் உருவாக்கிக் காணமுடி
யாதபடி அடிபோடு அழிப்பதனால் உனக்கோ பிறர்க்கோ
என்ன பயன் உண்டு? நீ இதை அழிப்பதால் பிறரிடம் சொல்லி
அவர்களைக்கொண்டு நீ அழிக்காதபடி தடுக்கக் கூடிய வயது
வந்தவர்களோ நாங்கள்? என்று கருத்து. “பயனுக்கு ஒரு
பயன் உண்டோ? சிற்றில் அழிக்கிற இதுவே எனக்கு ஸ்வ
யம்ப்ரயோஜனமன்றோ” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்
களைத் தொட்டான். அது கண்டு “வாராய்! நீ எத்தனை
பேரைத் தொட்டு வந்தாய் என்று தெரியாது! அத்தகைய நீ
எங்களைத் தொடுவதாவது” என்று முகம் சிவந்து கோபித்
தார்கள். “நீங்கள் என்ன திட்டினாலும் கவலையிலை” என்று
அவர்களைக் காலாலே உதைத்தான். அதனாலே துவண்டு
(தொட்டு உதைத்து நலியேல் கண்டாய்) என்கிறார்கள்.
தொடுவது உதைப்பது முதலான தீய்புகளைச் செப்பாதே
என்றபடி. “நான் தொட்டால் உங்களுக்குத் துன்பமள
விட்டதோ. நான் ஸ்ரீவரனன்றோ?” என்று கூறி அரீஜன
னுக்கு விஸ்வரூபம் காட்டினார்போலே ஸங்கு சக்கரங்களை

எங்கிலேஸமென்கிறது 0 (பிறர்) என்று அவனைச் சொல்லி,
உன்புத்தியத்திநமாக-உனக்கு இஷ்டமாகச் செய்யத்தக்க
ப்ருவமல்ல என்றபடி. வேறு சிலர் அறியாதபடி ப்ரஹரீக்

கேந்தி-வாராய்” என்று எல்லாரும் ஆசைப்பட்டிருக்கிற இது உங்களுக்குப் பொல்லாதோ? என்றான்; அழகிது; ஆனாலும் (d கட்டியும் உகைத்தால் இன்னொரு அறிதியே கடல் வண்ணனே) f கருப்புக்கட்டியோலும் நெஞ்சு உகைத்தால் இன்னுதென்னுமிடம் அறிதியே, கடல்வண்ணனே? “கடல் வண்ணன்” என்றிரு இவ்விசேஷனமிட்டதுக்குக் கருத்து-கண்ணிடுமதுக்கு மேற்படச் செய்பவரவதில்லை; ஒரு கை அள்ளி முகத்தைக்கழுவுதல், குடித்தல் செய்வொன்றாதே கடலில் நீர்; அப்படியேயன்றே நீ என்னை நினைவு. 8.

இரண்டாம் திருமொழி—ஒன்பதாம் பாட்டு.

முற்றத்தாடு புருந்துநிள்முகக் காட்டிப்புன்முறு வல்செய்து, சிற்றிலோடெங்கள் சிந்தைபுஞ்சிதை க்கக்கடவையோ

கோவிந்தா, முற்றமண்ணிடந் தாவிவிண்ணுற நிண்டளந்துகொண் டபம்எம்மைப் பற்றிமெய்ப்பிணக் கிட்டக்கால்இந்தப் பக்கம்நின்றவர் என்சொல்லார்?

தரித்தக் காட்டி, “கூரராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்” [திருவாய்-9-1] என்று அன்புடைவார் அனைவரும் காண ஆசைப் பட்டிருக்கிற இவ்வுடவம் உங்களுக்குக் கசக்கிறதோ? என்றான். “என்று இருக்கிறது! ஆனாலும், நெஞ்சு கசந்துவிட்டால், கற்க்கண்டும் கசந்துவிடும் என்று அறிவாயல்லவா? என்சிறுர்கள் மேலே—(கட்டியும்.....அறிதியே) கரும்புக் கட்டியோலாலும் நெஞ்சு கசந்துவிட்டால் சுவையாய் இராது என்பதை நீ அறிவாயல்லவா என்சிறுர்கள். “நீ எங்களுக்கு அப்படி ஆகி விட்டாய்” என்னும் கருத்து விளங்கும்படி (கடல் வண்ணனே) என்று கூப்பிடுகிறார்கள். (கடல் வண்ணனே) கண்ணால் காண லாமேயொழிய, ஒரு கை அள்ளி முகத்தைக் கழுவுவோ குடிக்கவோ முடியாதபடி இருப்பதன்றோ கடல் நீர். நீயும் அப்படி எங்களுக்கு ஆகிவிட்டாய் என்று கருத்து. 8.

வல்ல பருவமோ? என்றபடி, யாதுமொன்றறியாத பிள்ளைகளேறி, d, f கட்டி—கருப்புக்கட்டி, உகைத்தால்—கசத்தால். 8.

பதவுரை:— கோவிந்தா—கண்ணபிரானே! முற்ற மண் இடம் தாவி—(ஒரு திருவடியினால்) பூமண்டலம் முழுவதையும் தாவிவளந்து, விண் உற நின்று—பரமபதத்தளவும் ஒங்கி, அளந்து கொண்டாய்—(மறபெருகு திருவடியினால் மேலுலகங்களை) அளந்துகொண்டவனே! முற்றத்தாடு—(நாங்கள் ஏகாந்தமாய் விளையாடுகிற) முற்றத்திலே, புருந்து—அழகிநகுதி, நிள் முகம் காட்டி—உனது திரு முகத்தை (எங்களுக்குக்) காண்பித்து, புன் முறுவல் செய்து—அழகிய சிந்தை, சிற்றிலோடு எங்கள் சிந்தையும்—எங்கள் சிந்தையையும் நெஞ்சையும், சிதைக்கக் கடவையோ—அழிக்கக் கடவையோ? (அவ்வளவோடு நிலல்லாமல்,) எம்மைப் பற்றி—எங்களைப் பற்றி, மெய்ப் பிணக்கு இடக்கால்—அனைத்துக்கொண்டால் இந்த பக்கம் நின்றவர்—அருகில் நிற்பவர்கள், என் சொல்லார்—என்ன சொல்லமாட்டார்கள்?

வ்யா:— ஒன்பதாம் பாட்டு. - (a முற்றத்தாடு புருந்து) 'இவன் கோலுறையடி சாலப்பொல்லாதாமிருந்தது; இவன் கண்வட்டத்திலே நிற்கில் தீம்படுசெய்கை தவிரான்; அதிற் காட்டில் மறைப நிற்கை நன்று' என்று எல்லாரும் திரண்டு, 29. “समेव सञ्चरिष्य त्वं सवि सङ्गसुखम्” (ஸமேத்ய மந்த்ரயித்வா

9. அவா:— கண்ணனோடு ஸம்ஸரேஷம் பிரக்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (முற்றத்தாடு புருந்து) “இவன் சிறுமிகளாகிற மீட்டில் தகாததான் ஸம்ஸரேஷத்தை எதிர்பார்க்கிறான். ஆகக் கண்ணனை நின்றால் தீம்பு செய்யாமல் இருக்கமாட்டான். ஆகையால் இவன் கண்ணை நிற்பதைக் காட்டிலும் மறைந்தி ருப்பது நல்லது என்று எல்லோரும் கூடி,

29. ஸமேத்ய மந்த்ரயித்வா து ஸர்வே ஸங்க்ஷதபூதப: |
ஹஸ்ச மதஸா பூநாத்வா வ்ருத்திம் த்ராரதாம்
ந்ருபம் || 10-அ 2-20]

அரு:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (முற்றத்தித்யாதி) 8 ஊடு. 80.
கர-14

து ஸர்வே ஸங்குதபூத்தய:) என்ஈறபடியே ஸமயம்பண்ணி, 'அது செய்யுமிடத்து எல்லாரும் திரளப்போவோமானில் இவன் அடியொற்றிக்கொண்டு வரும்' என்று பார்த்து, ஒருவரொரு வராகப்போய், மஞ்சலகங்குடியிலுள்ளார் எல்லாரையும் கொள்வதொரு முற்றத்திலேபுகுக்க கதவுகளையும் தலைவாசல் தொடங்கி அடைத்துக் கணையங்களைபு ஏறிட்டு, இவனுக்குப் புகுர வழி இல்லாதபடி பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள்; இவனுக்குப் புகுரகைக்கு வழிதேடவேண்டாவிறே:—இட்ட இலக் கிளை அழிபாதிருக்க வெண்ணெய் குடியோமாயோலே, நினைவின்றிக்கேபிருக்கத் தாங்கள் அவன் கையிலே அபஹ்ருதைகளா/னார்கள்; இம்முற்றத்திலே தங்கள் திரளின் நடுவேவந்து நிற்கக் கண்டார்கள்; "நாம் இவனை மறைத்துப்போத்தோம் என்றிருந்தோம்; அழுகிதாபிருத்தது; இவன் நமக்கு முற்பட்டுக்கொடு நின்றான், என்செய்தோமானோம்? இவன்

[குடிகள் அனைவரும் கூடி ஆலோசித்து ஒரே முடிவுக்கு வந்தவர்களாய், தயாராகக் கிழவனென்று மனத்தால் சிந்தித்து அறிந்து அவனிடம் உரைத்தார்கள்.] என்றற்போலே நிர்சயித்து, "அப்படி மறைத்து போகும்போது எல்லாரும் ஒன்றாகப் போனால் இவன் அடியொற்றிக்கொண்டு பின் தொடர்ந்து வருவான்" என்று நினைத்து, ஒவ்வொருவராகப் போய் ஆய்ப்பாடியிலுள்ள ஐந்து லகக் குடியிலுள்ள எல்லாப் பெண்களுக்கும் இடம் அளிக்கும் ஒரு முற்றத்திலே புகுந்து வாசற்கதவு முதல் கொல்லைக் கதவு வரை எல்லாக் கதவுகளையும் சாத்தித் தாழ்ப்பாள்களையும் இட்டு இவனுக்கு உள்ளே புக வழியில்லாமல் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் ஸர்வாத்ரயாமியான இவனுக்கு உள்ளே புக ஒரு வழிதேடவேண்டியதில்லை. இட்ட குறியழியாமல் இருக்க, வெண்ணெயைக் களவு காணவல்லவனன்றோ இவன். அதே போலே இவர்கள் எதிர்பாராமல் இருக்க, இவன் சையிசை அகப்பட்டார்கள். இந்த முற்றத்திலே தங்கள் கூட்டத்தின் நடுவிலே வந்து நிற்கக் கண்டார்கள், "நாம் இவனுக்குத் தெரியாமல் மறைத்து வந்ததாக நினைத்தோம்; இவன் நமக்கு

கையிலேயகப்பட்டோம்; இனி இவனுக்குத் தென்பட்டோமாகாமல் கழிபும் விரகேதோ?" என்று பார்த்து, ஒருபோக்குக் காணாமல் ஸஜித்தாக் கவிழ்தலைமிட்டார்கள்; (நிளமுகவ காட்டி) எல்லாரையும் தனித்தனியே முகத்தைமெடுத்து, 'ஏன்? வந்தோமிறே; பிற்பட்டோமே; கூடவரப்பெற்றிலோமே; எவ்வழிப் வந்தீர்கள்; கால்கள் நொத்ததிறே' என்றற்போலே சேவற்றைச் சொன்னுள்; "நம் நினைவு தப்புவதே!" என்று தங்கள் தோல்வியை அநுஸந்தித்து ஸஜித்தார்கள்; (புன்முறுவல் செய்து) அதையறிந்து ஸமிதம்பண்ணினுள், "நாம் இவனுக்குத் தோற்று ஸஜித்தோமானமை அவன் அறியலாகாது; புறம்பே அந்பயரரானோமாவோம்" என்று அங்கேயே நுதி சிற்றிலிழைக்கப் புகார்கள்; "இங்கே நம்

முன்னால் வந்து நிற்கிருள். நாம் மறைத்து வந்தது அழகாயிருக்கிறது! என்ன கார்பம் செத்தோம்? இவன் கையிலே அகப்பட்டாவிட்டோமே. இனி இவன் கண் காணாமல் தப்பும் வழி என்ன?" என்று ஆலோசித்து ஒரு வழியும் காணாமல் வெட்கமடைந்து தலை கவிழ்து நின்றார்கள். அந்நிலைச் சொல்லுகிறது "முற்றத்தாடு புகுந்து" என்று தொடங்கி. (நின்றுகம் காட்டி) ஒவ்வொரு பெண்ணையும் கவிழ்து கிடக்கிற தலையைத் தாக்கி நிரித்தி, தனித்தனியே ஒவ்வொருவரிடமும் "வந்துவிட்டோம்; பார்த்தீர்களா; உங்களுக்குப் பிந்திவிட்டோமே; கூடவரும் பேறு பெற்றிலோமே; எந்த வழியாக வந்தீர்கள்; இவ்வளவு தூரம் நடந்த கால்கள் நொத்திருக்கோமே;" என்றற்போலே ஒவ்வொரு வார்த்தையைச் சொன்னுள். 'நாம் எண்ணியது நடக்கவில்லை!' என்று தங்கள் தோல்வியை நினைத்து வெட்கம் அடைந்தார்கள். (புன்முறுவல் செய்து) அதையறிந்து வெற்றி தோற்றப் புன்முறுவல் செய்தாள். "நாம் இவனுக்குத் தோற்று வெட்கமடைந்ததை இவன் அறியக் கூடாது. வேறு ஒரு காரியத்தில் நடுபட்டிருப்பதைப் போலே புரவித்திருப்போம்" என்று அங்கிருந்து கொண்டே சிற்றிலிழைக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

b தென்படுகை - தோற்றுகை; இளி மபுபடுகையும்.

ஸந்திதியிலேயிருந்து அந்யபரதை பண்ணுவதே !' என்று கவிப்டென்னு, நினைக்கைக்கு நெஞ்சங்கடாதே வ்பாபிக் கைக்குக் கையுங்கடாபாபியாகச் செவற்றைச் செய்தான் ; (சிற்றிலோடு இத்யாதி) உனக்குத்தான் பசுமேய்க்கையன்றோ பணி; பெண்களை நலிகையும் பணிபோ ? ஸ்வாஸநமாக அழிக்கக் கடவையோ ? (முற்றமண்ணித்யாதி) ஒன்றை வாங்கப்படுக்கால் கொடுத்தவர்களைக் குழிநிலை தள்ளுமவ என்றே நீ கடினத்திலே. * இறைப்பொழுதில் பாதாளங்கல விருக்கை கொடுக்கும்வன்றே. 'இனிபொன் பழிகேப்பது !, கெட்டோம் ! இதுக்குமேல் கேட்பதில்லையிறே !' என்ன, பரிபாட்டங்களையும் கழித்து, பெண்களுக்கு உடம்புகொண்டு, தாய்மார் முன்பு நிற்கவொண்ணாதபடி பண்ணினான்; (எம்மைப

"இங்கே நமக்கு முன்னேயிருந்து வேறு காரியம் செய்வது போல் வேஷம் போடுவதே!" என்று கோபம் கொண்டு, சிற்றில் இமைப்பதற்கு இவர்களுடைய செஞ்சும் ஒத்துழைக்காமலும், கையும் செயல் புரிவாமலும் இருக்கும்படி, சில காரியங்களைச் செய்தான். அதுகண்டு சொல்லுகிறார்கள் மேலே — (சிற்றிலோடு...கோவில்தா) சோவில்தா, உனக்குப் பசு மேய்ப்பதன்றோ காரியம். பெண்களை துன்புறுத்துவதும் இப்போது உன் காரியமாகியிட்டதோ? சிற்றிலைச் சிதைப்பதோடல்லாமல், மேலும் சிற்றில் இழைக்கவொண்ணாதபடி, சிந்தையையும் (கெஞ்சையும்) சிதைப்பது நியாயமா? (முற்ற.....அனத்து கொண்டாய்) தனக்கு ஒன்றைக் கொடுத்தவர்களைப் படுகுழியில் தள்ளுபவர்களைப்போலே, உனக்கு மூவடி மண்டகொத்த மாவலியை அக்கணத்திலே பாதாளத்தில் தள்ளினவனன்றோ நீ. "இறைப்பொழுதில் பாதாளம் கலவீருக்கை கொடுத்துகந்த எம்மான்" [பெரிபொழிற் 4-9-7] என்று சொல்லப்பட்டவனன்றோ என்றார்கள். "இனி இதைவிட என்ன பழிகேப்பது? பழியின் உச்சிலையைப் பெற்றுவிட்டோம். இதற்கு மேல் சொல்லக்கூடிய பழி இல்லையே!" என்று நினைத்து அவர்களுடைய துணைப் பறித்து, உடம்பை அணைத்துத் தாய்மார்கள் முன்பு நிற்க முடியாதபடி பண்ணினான். அதைச் சொல்லு

பெற்றிட்டுப் பெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்) "உங்களுக்கு இது சால அளவு நாபித்தந்தோ? நம்மோடே அணைக்கை பொல்லாதோ? எத்தனையோம் போகியும் நம்முட்புடனே அணையவன்றோ ஆசையநிலை; உங்களுக்குப் பொல்லாதோ?" என்ன; "எங்களுக்கும் அபுகித, ஆனலும் (இந்தப்பக்கம் நின்றவர எ என் சொல்லா) அவர்கள் தோற்றிற்றுச் சொல்லாக்கனோ?" இத்தால்-ஸம்ஸேஷம் ப்ரஸுத்தமானபடி சொல்லுகிறது. "ஈ ஆன் பெண்ணாய் வார்த்தை சொல்லிற்றுகைபன்றிக்கே, பெண்தனக்கே, அதுக்குமேலே ஈ ஒரு மென்மை பிறந்து வார்த்தை

கிறது மேலே — (எம்மைப் பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்) எங்களை வலிந்து பற்றி உடம்பை அணைத்துக் கொண்டால் என்றபடி. "உங்களுக்கு இது மிகவும் பொறுக்கவொண்ணாததாய் இருந்ததோ? நம்மோடு அணைவது கசக்கிறதோ? பெரிய முனிவர்களெல்லாம் என் உடம்போடு அணைவதற்கன்றோ ஆசைப்படுகிறார்கள். உங்களுக்கு வேண்டிய தில்லைபோ?" என்றான். அதற்குமேல் கூறுகிறார்கள் — (இந்தப் பக்கம் நின்றவர என் சொல்லா) எங்களுக்கும் வேண்டியதுதான்; ஆனலும் நம்மை இந்நிலையில் பார்க்கும் அருவிலுள்ளவர்கள் அடவாதும் சொல்லமாட்டார்களா? என்கிறார்கள். இத்தால் கண்ணனோடு ஸம்ஸேஷம் நடந்தமையைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். "ஆன்களான ஆழ்வார்கள் நாபிபாவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசும்போது 'ஒரு நான்று தடி பணக்கே' [திருவாய் 8-2-7] என்றும், 'பந்தம் கழலும் தத்துபோகு' [திருவாய் 8-2-1] என்றும், 'என் சினம், தீர்வன் நாணை' [பெருமான திரு 8-8] என்றும் வன்மைபோடு வார்த்தை சொல்லுவது போலல்லாமல், இவன் இயற்கையிலேயே மென்மை

பெற்றிட்டுத்திட்டு மெய்ப்பிணக்கைக்கு-கலவி. ஈ!" என் சொல்லா" என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஆனபெண்ணித்யாத்) ஈ ஆனபெண்ணைவாகன - ஆழ்வார்கள். ஈ மெனமைபிறந்து என்கிறது — "ஒருநான்று தடிபணக்கே" என்றும், 'பந்தம் கழலும் தத்துபோகு' என்றும்போலே, ஈ வக்யாபடியாகத் தன இசைவுகள் கடிநாமயிராதே.

சொல்லுகிறதென்னுமிடம் தோற்றியிருக்கிறபடி காணும்" என்று பின்னதாகும் வித்துராயர் அருளிச்செய்தருளின வாத்தை. 9.

இரண்டாம் திருமொழி—பத்தாம் பாட்டு.

சீதைவாயுமுத முண்டாயிஎங்கள் சிற்றில்நீநீசைத யேலென்று, விதிவாய்வினா யாடும்ஆயர் சிறுமியர்மழ லைச்சொல்லே, வேதவாய்தொழி லார்க்கள்வாழ்வில்லி புத்தூர்மன்னவிட்டு

சித்தனதன்.

கோதைவாய்த்தமிழ் வல்லவர்களுற வின்றிலைகுந்தம்சேர்வரே.

பதவுரை:—சீதை—பிராட்டியினுடைய, வாய் அமுதம்—அதாரம்ருதத்தை, உண்டாய்—பருகினவனே! எங்கள் சிற்றில் நீ சீதையேல் என்று—“நாங்கள் இழைக்கும் சிற்றிலே நீ அழிக்காதொழியவேணும்” என்று, விதி வாய்—விதியிலே, வினாபாடும்—வினாயாடாநின்ற, ஆயர் சிறுமியர்—இடைபெண்களுடைய, மழலைச் சொல்லே—இளம் பருவத்துக்குரிய மெல்லிய சொல்லை(உட்கொண்டு), வேதம் வாய்—வேதத்தை உச்சரிக்கின்ற வாயையுடையவர்களும், தொழிலார்கள்—வைதிகத்தொழில்களைச் செய்பவருமான பரமைகாந்திகள், வாழ்—வாழும்மான, வில்லிபுத்தூர்—ஹ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு, மன்—தலைவரான, விட்டுநீத்தன்தன்—பெரியாழ்வாருடைய(திருக்களான), கோதை—ஆண்டாளுடைய, வாய்—திருவாக்கில்லி நின்று அவதரித்த, தமிழ்—தமிழ்ப்பாசுரங்களை, வல்லவர்—ஒதவல்லவர்கள், குறைய இன்றி—குறையிலே ராமல், வைகுந்தம் சேர்வர்—பரமபதம் சேர்ப்பெறுவர்.

மிக்க பெண்ணாகையாலும், அதற்குமேலே ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே ஒரு மேன்மை பிறந்திருக்கையாலும், மிக்க மேன்மையுடன் வாந்தை சொல்லுகிறான் என்பது தோற்றியிருக்கிறபடி கண்டே” என்று நம்பினீர் இவ்விடத்தில் ஆச்சரியப்பட்டு வாந்தை அருளிச்செய்வாராம். 9.

“இந்தப்பக்கம் கின்றவர் என்சொல்லார்” என்று தனக்கு ஸம்ஸ்லேஷத்திலுண்டான இசைவை மாந்த்துவம் தோற்றச் சொல்லுவதே! என்றபடி. 9.

வ்யா:—பத்தாம் பாட்டு. (சீதைவாயமுதமுண்டாய்)

30. “*ஐரதஸ்ய வாயாமி ரஸாயனிவோத்மம்*” (சஷதுந்நம்ய மாஸ்யமி ரஸாயநமிவோத்தமம்) என்கிறபடியே பருவம் நிரம்பினவனோடே இத்திம்புகள் செய்தாலன்றோ உனக்கு மரோஜதமுள்ளது; உன் நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்கு அள வில்லாத எங்கள் சிற்றிலே வந்து சிதைபாதேகொள்—என்று. (a விதிவாய் இத்யாதி) எல்லாரும் திரளுமிடத்திலே மறைக்க வேண்டியவை மறைக்க அறியாதே பரிபட்டங்கள் இட்டுவைத்து, ஸ்வைரமாக வினாபாடுகிற பருவம் நிரம்பாத இடைப்பெண்க ளுடைய நிரம்பா மென்சொல்லே. (b வேதவாய் இத்யாதி)

10. அவா:—இப்பத்தையும் அதஸந்திப்பவர்களுக்குப் புலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா:—(சீதை வாயமுதமுண்டாய்)

30. கதூரு சாருபிம்போஷ்டம் தஸ்யா: பத்யமிவாதம்! சஷதுந்நம்ய பாஸ்யமி ரஸாயநமிவோத்தமம் ||

[சா.பு. 5-13]

[அந்த தேவியினுடைய தாமரைபோன்ற திருமுகத்தைச் சிறிது நிகித்தி, கொவ்வைக்கனி போன்ற அழகிய திருவதர், ரத்தை, மேலான ரஸாயனத்தைப்போலே என்று நான் பருகப் போகிறேன்?] என்கிறபடியே பருவம் நிரம்பின விதா பிராட்டியோடே இத்தகைய செயலைச் செய்தால் உனக்குப் பயனுண்டு செய்யுமளவாக எங்களிடம் இவற்றைச் செய்து என்ன டயன்? என்கிறார்கள். (எங்கள் சிற்றில் நீ சீதையேல் என்று) “உன் நினைவறிந்து பரிமாறுவதற்குத் தக்க பருவமும் அறியும் இல்லாத எங்களுடைய சிற்றிலே வலிய வந்து அழிக்காதே!” என்று. (விதிவாய்...மழலைச் சொல்லே) எல்லோரும் கூடுநீ விதி நடுவிலே, மறைக்கவேண்டிய அவயவங்களை மறைக்கவும் அறியாமல் வஸ்திரங்களைத் தாறுமாறாக உடுத்துக் கொண்டு இஷ்டப்படி வினாயாடும் பருவம் நிரம்பாத இடைப் பெண்களுடைய சிறுமியனைப் பேச்சை. (வேதவாய்...வல்லவர்)

அரு:—பத்தாம் பாட்டு. (சீதை இத்யாதி) a விதி-தேரு. வாய்-இடம், மழலை-இளமை, b வாய்-ஸ்வரம்.

வாயால் உச்சரிப்பதெல்லாம் வேத்யஸப்துமாகையாலே, செய்யுட்களிலும் வைத்யக்கரியையாயிருக்கிற பூராஹ்மணர் வர்த்துக்கிற ஸ்ரீவிஸ்ஸிபுத்தூர்க்கு பரதானரான பெரியாழ்வார் திருமகளுடைய புகழுவதூறுபவம் “**वाक्कमवर्तिवार्**” (வாக்:கமவர்த்தித்திவார்) வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லை அப்புவனிக்கவல்லவர்கள்; அணைத்த அநந்தரம் “இந்தப்பக்கம் நின்றவர் என் சொல்லார்” என்னுதல், அன்றிக்கே, காமன் காலிலே விழுதல் செய்யவேண்டாதே. அணைத்த அநந்தரம் அருகு நிற்பாருமெல்லாம் * பணியாவமரரான நித்யவனித்தரேயாப்படிபான தேயுத்தலே போப்ப புகம்பெறுவார்கள். 10.

ஆண்டார் திருவடிகளே ஸரணம்.
பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே ஸரணம்.
இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

வாயால் உச்சரிப்பதெல்லாம் வேத்யஸப்துமாகையாலே செய்யும் காரியங்களெல்லாம் வைத்யமகனாய் காரியங்களாய் இருக்கும் அந்தணர்கள் வாழ்கிற ஸ்ரீவிஸ்ஸிபுத்தூர்க்குத் தலைவரான விஷ்ணுசித்தன் என்னும் பெரியாழ்வாருடைய திருமகளான கோதையினுடைய திருவாயில் இருந்து படிப்படியாக அவதரித்ததாய், புகழுவதூறுபவம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாயிருப்பதான இப்பத்துப் பாசரங்களையும் அர்த்தத்தோடு கற்கவல்லவர்கள். (குறையின்றி வைகுந்தம் சேர்வோர்) ஆண்டாரைப்போலே அணைத்தவுடன், “இந்தப் பக்கம் நின்றவர் என் சொல்லார்” என்று புகழ்ந்து வார்த்தை சொல்லுகையாகிற குறையின்றியும், காமன் காலிலே விழவேண்டிய குறையின்றியும், அணைத்தவுடனே அருகில் நிற்பவர்களெல்லாம் “பணியாவமரர்” [திருவாய் 8.3-8] எனப்படும் நித்யஸூரிகளாயிருக்கும்படியான ஸ்ரீவைகுந்தத்தையடைந்து அருபுவிக்கப்பெறுவார்கள்.

ஸ்ரீ கருணன்லாவம் தாயலன் இயற்றிய
இரண்டாம் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம் முற்றிற்று.

o (கோதையாய் இத்யாதி) கோதை வாயாலே சொல்லப்பட்ட தம்மென்று விஸேஷித்தது—நினைத்துச் சொல்லுகையன்றிக்கே புகழுவதூறுபவம் வந்த சொல் என்றபடி. 10.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

முந்தித்திருமொழி—கோழியழைப்பதன் ப்ரவேசம்

அவா:— “தொட்டுதைத்து நலியேல் கண்டாய்” என்றும் படியாக வந்து ஸம்பர்த்திது. அதந்தரம், “எம்மைப்பற்றி மெய்ப்பிணங்கிட்டக்கால்” என்னும்படியே இருவரும் இரண்டு உடம்பாபி நக்கைபன்றிக்கே ஒருடம்பென்றே ப்ரதிபுத்தி பண்ண ஸம்படி ஸம்பலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், அப்படி வ்ருத்தமான ஸம்பலேஷந்தான், ஓகாய்ந்து பொருந்துமாயோலே பிரிந்து கூடாவிடில் இரண்டு தாய்பியும் அழியுமளவாக,

முன்றும் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம்

கோழியழைப்பதன் ப்ரவேசம்

“தொட்டுதைத்து நலியேல் கண்டாய்” [2-8] என்று ஆய்ச்சிகள் கூறுப்படி அவர்களைத் தொட்டு. அடுத்தபடியாக “எம்மைப் பற்றி மெய்ப்பிணங்கிட்டக்கால்” [2-9] என்று கூறும்படி. இருவரும் இரண்டு உடம்பாயிருக்கும் நிலையே ஒருடம்பு என்றே நினைக்கும்படி இருவருக்கும் ஸம்பலேஷம் நடந்தது. இப்படி நடந்த கூடலாகிற ஸம்பலேஷம், குயவன் பாணை பண்ணும்போது பாணையின் இரு பகுதிகளையும் சிறிது கயவைத்த ஒன்று சேர்ப்பது போலவும், குயவன் பாதிரம் செய்யும்போது இரு பகுதிகளையும் பழுக்கக்காய்ச்சி ஒன்று சேர்ப்பது போலவும். இவர்களையும் பிரிவாலே கயவைத்து மறுபடி கூட்டாமல், எப்போதும் கூடினபடியே

அரு:— கோழி ப்ரவேசே. ஓகாய்ந்து பொருந்துமது— ம்ருபூண்டாமாதல்; இருமபாதல்; பொன் முதலானவை; அதாவது— ம்ருதபூண்டாம் மனைத்தறுத்தவுடனே கொட்டி னால் அதிடும், காயத்து கொட்டினால் நீரந்தரமாகப் பொருந்துமாயோலேயும், இரும்பு முதலானவை மழு வெழக்காய்தால் நீரந்தரமாகப் பொருந்துமாயோலேயும், இவர்களும் கூடினவாரேயிருந்தால் உள்மஸ்தகரமாய் அழிவர்கள்; பிரிந்து கூடினால் நன்றாகக் கூடி தாயிப்பர்கள். 15

இத்தை அநுஸந்தித்து, இவர்களுடைய பந்துவர்க்குமானது சிறு பெண்களை இழுக்கவொண்ணாது, இப்படி பிறந்து நின்று பின்பு இனி போக்கடியென்? என்று பார்த்து, இவர்களைக் கொண்டுபோய் நிலவறைகளிலே அடைக்க; அவர்களும், பின்பு வறுமையுடையோர், 31. "உபவாஸகரூபாநி" (உபவாஸகரூபமான நோய்) என்று சொல்லுகிறபடியே ஆற்றுகமெல்லமுடைய ராய், இவனும், 32. "ந மால் ராயோ யுதகந்" (ந மால்லம் ராகுவோ புலக்கேதே) என்றும், 33. "நிவ த்வாஜ மகாந" (நைவ தம்மராத் ந மஸகாத்) என்றும் பெருமான் கடித்த

இருந்தால் ஆனந்தம் தலைமண்டையிட்டு நாயக நாயகிகள் இருவரும் அழிந்துவிடுவார்கள் என்னும் நினைவாலே, இவர்களுடைய உறவினர்கள் 'பெண்களுக்கு இருந்தால் ஏற்படாமல் சிறுக்க வழி என்ன?' என்று ஆராய்ந்து, கண்ணலிடமிருந்து இவர்களைப் பிரிப்பதற்காக இவர்களைக் கொண்டுபோய் நிலவறைகளிலே அடைத்துவைத்தார்கள். அவர்களும் பிரிவு பொறுக்கமாட்டாமல்,

31. உபவாஸகரூபாநி நோயா நி:ஸ்வஸந்திம் புந: புந: |
தூத்யஸ ஸாக்கஸகாநொள சந்தூரகோமலிவாமலாம் ||
[சா-ஸா 18-19]

[பட்டினியால் மெலிதும், வறந்ததக்கவளாகவும், மறுபடியும் மறுபடியும் பெருமூச்சு விடுபவளாகவுமிருக்கும் வீராதேவியை, சுக்லபக்ஷத்தின் தொடக்கத்தில் அழைக்கிற விளக்கும் சந்திரகலைப்போலே ஹனுமான் பார்த்தான்.] என்றபடியே தோர்ப்பாட்டிக்கு விளைந்த ஆற்றமை அனைத்தையும் உடையவர்களுார்கள். கண்ணனும்,

32...34. ந மால்லம் ராகுவோ புலக்கேதே ந சாமி மது, சேவதே நைவ தம்மராத் ந மஸகாத் ந கிடாத் ந ஸரிஸ்குபாத் |
ராகுவோட்பநயேத் கூதராத்

தவத்யகேதேநாந்தராத்மநா

[சா-ஸா 36-41, 42]

தம் ஊர்ந்ததும் அறியாதேபிறுந்தார்போலேபிறுந்தது; அதுக்கு அடியென்? என்னில், 34. "நிவதேவாஸகரூபாநி" (தவத்யகேதேநாந்தராத்மநா) 'பரகாய பரவேசம் பண்ணியிருப் பார்க்கும் ஒன்று தெரியுமோ? தமக்குணர்த்தியுண்டாகிலன்றோ அவைஅறிபவல்லராவது' என்னும்படியாய், இவர்கள் ஒருகால் உறங்காதிருக்கில், 35 "அநித்யஸஸததம்" (அநித்யஸஸததம்) என்னும்படியாய், இத்தலை 36 "ஊத்வ மாகாநி விநிவ்யே" (ஊர்த்,

[தேவ்! உம்மிடத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் திருவுள்ளத்தைபுடைய ராமபிரான் மாமிசம் உண்பதில்லை; மது, அருந்துவதில்லை: (சாரத்தில் ஊரும்) சுக்களையும், கொசுக்களையும், புழுக்களையும் பாம்புகளையும் சரீரத்திலிருந்து தள்ளுவதில்லை.] என்றபடியே ஸ்ரீராமபிரான் தன்மேல் கடித்ததும், ஊரித்ததும் அறியாமல் இருந்ததுபோலே இருந்தான். இப்படி இருந்ததற்குக் காரணத்தை மேலே எடுத்த பிரமாணத்தில் "தவத்யகேதேநாந்தராத்மநா" [உன்னிடம் ஈடுபட்டிருக்கும் திருவுள்ளத்தை உடையவர்] என்று அம்மன் காட்டினான். பரகாய பரவேசம் (ஒருவர் மற்றொரு உடம்பில் துழைந்திருப்பது) பண்ணியிருப் பவர்களுக்குத் தம் உடம்பில் உணர்ச்சி இல்லாமலிருப்பது போலே, நாயப்பிடம் செஞ்சைப் பறிகொடுத்த நாயகனுக்குத் தன் உடம்பில் எதையும் உரைமுடியாதன்றோ. நாயகி ஒரு பொழுது உறங்குகையில்பென்றால்,

35. அநித்யஸஸததம் ராம: ஸப்போதாபி ச நரோத்தம: |
ஸீதேதி மதுராம வானிம் ஸபாஹரத் ப்ரத்யுபதே ||

[சா-ஸா 36-44]

[சீதைக்குப் பரிசு] ராமன் எப்போதும் தூக்கமற்றவராகவே இருக்கிறார்; மதுபேரண்டாரான அவர் தூக்கினாலும் 'ஸீதே!' என்னும் அழகிய சொல்லே உச்சரித்துக்கொண்டே விழித்தேய்கிறார்.] என்றபடியே எப்போதும் உறங்காமல் இருப்பவனன்றோ இவன். இவன்,

36. ஜீவிதம் துராயிஷ்யமி மாலம் துஸரதாத்மஜா |
ஊர்த்வம் மாஸாத் ஜீவேயம் ஸ்த்யேநாஹம்

பூர்வீம தே || [சா-ஸா 38-67]

வம் மாஸாந்த ஜீவிஷ்பே) என்னில்; 37. “न जीव्यं क्षणमपि” (ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி) என்கிறபடிபே ஒரு க்ஷணமும் ஜீவிக்கப்படாதபடியிறே அவன்படி. இப்படி இரண்டு தலைக்கும் ஆற்றுகை கரைபுரண்டிருக்க, பெண்களுடைய துஸஸைய அதுஸந்தித்த பித்ராதிசுள் “இவர்களை நாம் முடிப நரோ திசுள் இழக்குமத்தனையாயிருந்தது; நாமே சேர்த்துவிட்டோமாகவொண்ணது; இனி இங்ஙனே ஒரு வழியிடுவோம்; பெண்கள் வரலாபுத்திற்காகப் பணிநீராட என்றென்றுண்டு செய்து போருவது; அத்தை இவர்கள் செய்வார்கள்; தங்கள்

[ஆரியபுத்திரோ! நான் என் உயிரை ஒருமாதகாலம் தரித்து நிற்பேன்; ஒரு மாதத்திற்குமேல் உயிர்வாழமாட்டேன் என்று ஆணையிட்டு உமக்குச் சொல்லுகிறேன்.] என்று கூறினும், அவன்—

37. சிரம் ஜீவதி வைதேஹி பதியு மாஸம் தரிஷ்யதி |

ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விதா தாமஸிதேக்ஷணம் ||

[ரா.ஸ-66.10]

[என்தை ஒரு மாஸம் தரித்திருப்பாளாகில், வெகுகாலம் பிழைத்திருந்தவளாகிறான்; சுறுத்த கண்களையுடைய அவனைவிட்டு ஒரு க்ஷண நேரமும் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்.] என்று சொல்லும்படி ஒரு கணமும் இவனைப் பிரிந்து ஜீவிக்கமுடியாத தன்மையுடையவனாயிருப்பான் என்றே. இப்படி ஆய்ச்சியருக்கும், கண்ணனுக்கும் பிரிவாற்றுகை கரைபுரண்டிருந்தது. பெண்களுடைய இக்நிலையை அதுஸந்தித்த தகப்பன், தாய் முதலான உறவினர்கள் “இவர்களை நாம் கடைவிரையிலி கண்ணனோடு கூடமுடியாமல் தடுத்துவிடுவோமானால், இவர்களை இழக்க வேண்டிவரும். நாமே கண்ணனோடு சேர்த்துவிட்டால், இவர்களுக்கு மிகவும் இடம்பொருத்தமாகிவிடும். ஆகையால் இப்படி ஒரு வழியெடுவோம். அருவாது—பெண்கள் தக்க கணவனை அடைவதற்காகப் பணிநீராடுவது என்று ஒரு வழக்கமுண்டு அதைச் செல்வதற்கு நாம் இவர்களை அனுமதிப்போம். இவர்கள் நினைத்தபடி கிருஷ்ண ஸம்ஸலேஷமும் கிடைக்கும்.

நினைவிலேற்பதுவும் பூலிக்கிறது. நாம் இதுதன்னை அறிந்தோமாகாதொழிக்கோம்” என்று இவர்கள் தாங்கள் தங்களிலே ஸமயம் பண்ணியிருக்க; அவனும்—பிரிந்தபோது தொடங்கி இவர்களிடப்பட்டம் ஆராயுதுவேயிறே அவனுக்குப் பணி, ஆகையாலே தான் பிரிந்தபின்பு பிறந்தவையடைய பஞ்ச வக்ஷை ௦ குடிக்காட்டில் பெண்களுக்குத் தனித்தனியே ஆளிட்டு ஆராய்ந்து ஊரில் பிறந்த விசேஷங்களும், பிறக்கிறவையும், பிறக்கப்படுகிறவையும் அறிந்து, இப்படி பணிநீராடப்போவதாக அப்பவவலித்திருத்தார்களென்று கேட்டு, தானும் ஒக்கப் போவதாகக் கணிசித்திருக்க, அவர்களும் ‘இவனோடே ஸம்ஸலேஷந்தான் பொறுக்கப்போகாது; அதுக்குமேலே விஸ்ஸலேஷ வ்யஸநந்தான் பாடாற்றுப்போகாது; ஸம்ஸலேஷமோ விஸ்

அதை நான் அறிபாததுபோல் இருப்போம்” என்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு, இவர்களைப் பணிநீராட அனுமதித்தார்கள். கண்ணனும் பிரிந்த சமயத்திலிருந்து ஐந்து வக்ஷை குடியில் ஆய்ச்சிகளைப்பற்றி ஆராய்வதே காரியமாக இருந்தான். ஆகையால் பிரித்தபின்பு இப்பெண்கள் விஷப்பதில் என்ன நடந்தது என்பதைத் தன் தோழர்களில் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் ஒருவனாகத் தனித்தனியே ஆளிட்டு ஆராய்ந்து, தாய்தந்தையர், பெண்கள் முதலான ஊரர்க்கு வினைந்த வேறுபாடுகளையும், பிறக்கின்ற வேறுபாடுகளையும், பிறக்கப்போகிறவற்றையுங்கூட அறிந்து இவர்களைப் பணிநீராடப்போக உறுதிசெய்திருப்பதைச் சொன்னாட்டு, தானும் அவர்களோடு போவதற்குப் பார்த்திராதான். அந்த ஆய்ச்சிகளோவென்றால் ‘இவனோடு ஸம்ஸலேஷப்பது நம்மால் தரிக்கக் கூடியதாயில்லை. அதற்கு அடுத்தபடி வரும் பிரிவுத்தட்டமோ பொறுக்கமுடியாததா

வ்யஸநம், b) 7 துஷம்-ஸம்ஸலேஷமும்; c) குடிஸுபுஹததைப் புறந் குடிக்காடு, என்கிறது. d) பிறந்த விசேஷங்களாவது—கணவன்களிடையடைத்தது. e) பிறக்கிறவையாவது பித்ராதிசுள் அவர்களை நீராடச்சொன்னவைகள். f) பிறக்கப்படுகிறவையாக—பெண்கள் நீராடப்போகிறவை.

லேஷாந்தமாயல்லதிராது; ஆனபின்பு, அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷித்துப் பின்னைப் பிரித்து படும் வ்யவநத்தில், முன்புற்றை விரஹஜ்வரத்துக்குப் பரிஹாரமாக நீரிலே போய் முருகி, அத்தால் வந்த ஆர்ஸாஸத்தைப் பெற்றிருக்க அமைபும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் நாமும் அவனுமாய் முன்பு குளித்துப் போகும் பொய்கையிலே போகில் அவன் அறிந்தவரும்; ஆனபின்பு, அவன் அறிவாததொரு பொய்கை தேடிப்போகவேணும்; அது செய்யுமிடத்தில் திரைப்போகில் அவன் அறிபும்; ஆனபின்பு, ஒருவரொருவராகப் போவோம்; போமிடத்திலும வழிதெரியாதபடி இட்ட அடியை அழித்துக்கொண்டுபோவோம் என்று எல்லாரும் போனார்கள்; அங்ஙனமில்லே, இவனும இவர்களைப் பெற்றுக்கொண்டு "எதிர்குழல்புக்குத் திரிவானொருவனிறே; இவர்கள் நினைவை அறிந்து, இவர்தான் திருவ

யுள்ளது. ஸம்ஸ்லேஷமாகிற கூடல் எப்போதும் விஸ்வலக்ஷமாகிற பிரிவிலேயே முடிவதாயிருக்கிறது. ஆகையால் அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து, அதற்குப்பின் பிரித்துத் துன்புறுவதைக் காட்டிலும், இப்போதுள்ள விரஹாபம் நீங்கும்படியாக நீர்நிலைக்குச்சென்று மூழ்கி, அதனால் ஆறுதல் பெற்றிருப்பது நல்லது. அதைச் செய்யும்போது நாமும் கண்ணனும் ஏற்கனவே வழக்கமாகக் குளிக்கும் பொய்கைக்குச் சென்றால் அவன் அறிந்து வந்துவிடுவான். ஆகையால் அவன் அறிவாத பொய்கை ஒன்றைத் தேடிப் போகவேண்டும். அப்படிப் போகும்போதும் கூட்டமாகப்போனால் அவன் அறிந்துவிடுவான். ஆகையால் ஒவ்வொருவராகப் போவோம். அப்படிப் போகும்போதும் நம்முடைய அடிச்சுவடு தெரியாதபடி அதை அழித்துக்கொண்டுபோவோம்" என்று தங்களுக்குள் முடிவுசெய்து, அப்படியே எல்லாரும் பொய்கைக்குப் போனார்கள். "எதிர்குழல் புக்கு எனத்தோர் பிறப்பும்" [திருவாய் 2-7-8] என்கிறபடியே இவர்களைப் பெறுவதற்காக அனுதினமொரு எதிர்குழல் புக்குத் திரியும் அவனும் இவர்கள் கிணைவென நன்கு அறிந்திருப்பவன்களே வனவனைத்திப்போது ராமனைப் பின்தொடர்ந்துவந்த திருவயோத்தியிலுள்ள ஐயன் கூடல், தேரை ஸுமந்திரனை

போத்யைபிழள்ளாரைப்போலே வழிமாறிப்போனால் அறிந்திலோம் என்று மீளும் இனிம்பனன்றே; 38. "इष्ये पश्येच्चैव चानाचरेते पश्ये" (இப்பேஷ பத்யம்த்வேஷ்டும் சாரணாசரிதே பத்ய) என்கிறபடியே ட அடியொற்றினான் hஇவள்தான் "இருளன்ன மாமேனி" என்கிறபடியே இருளோடே லிகல்பிக்கலாமிறே திருமேனிபிரும்பது. ஆகையால் சூரியாவனை சூரியை பின் செல்லுமாபோலே, இவர்கள் நிழலிலேபொதுக்கிப்போய் முற்பட்டுக் கரைபைப்பற்றினான்; இவர்களும் இடைப்பெண்களாகையாலே பரிபட்டக்களையும் ஆபுரணங்க்களையுமடையக் கரை

கொண்டு வழிமாறி ஓட்டச்செய்து ராமபிரான் ஏமாற்றியது போலே, வழிமாறி அடிச்சுவட்டை அழித்துக்கொண்டு போனால் 'வந்தெயிலவிக்கலையே' என்று மீளலாம்படி ஏமாற்ற முடியாதே இக்கண்ணனே.

38. ததோ ராவணாந்தாயா: லீதாயா: ஸந்தருகர்ஸந: |

இயேஷ பத்யம்த்வேஷ்டும் சாரணாசரிதே பத்ய ||

[சு-ஸு 1-1]

[சத்துருக்களைத் துன்புறுத்தும் ஹனுமான் சாரணர்கள் நடமாடும் ஆசையமாரக்கத்தில் ராவணனால் எடுத்துச்செல்லப்பட்ட லீதையை அடியொற்றிச் செல்ல விரும்பினான்] என்று சொல்லப்பட்ட அனுமனைப்போலே இவ்வாய்ச்சிக்களைக் கண்ணன் அடியொற்றினான். "இருளன்ன மாமேனி" [பெரிய பாய் 28] என்கிறபடியே இருளையொத்த திருமேனியை உடைப்பவனாகையாலே நடந்து செல்லும் பொருளை அரண் நிழல் பின்செல்லுவதுபோலே இவர்களுடைய நிழலிலே ஒதுக்கப்பட்ட. இவர்களுக்கு முன்னால் கரையில் ஒளிந்து கொண்டான். இவர்களும் இடைப்பெண்களாகையாலே எல்லா வந்தாங்களையும், ஆபுரணங்களையும் கரையிலே

உருக்கியது. அப்படியே ராவணத்தோடே அடியொற்றினதுபோலே அடியொற்றிய போனான்; h அடியொற்றிப்போனால் - சாரண அநியாயாக்களை? எனன், அருளிச்செய்திருந்த இவ்வாறு இக்கயாதி.

மிலேமிட்டுவைத்துப் போய் ஐலத்திலே அவகூழறித்தார்கள் : அவ்வளவிலே இவற்றையைய வாரிக்கொண்டு பெரிய வேகத்தோடே போய்க் குருந்தின்மேலேபேறித் தன்னைத் தெரியாதபடி மறையநின்றான் ; இவர்களும் கரையிலே யேறிப் பார்த்தவிடத்தில் அவை காணாமையாலே “இருந்த படிபென்?” என்று துணுக்கென்று, “நம்முடன் கூட வந்தா ரொருவருமுண்டோ, இது ஆகாயம் கொண்டதோ, திக்குகள் கொண்டதோ, இக்குளம் கொண்டதோ, க்ருஷ்ணை கொண்டதோ?” என்று இங்ஙனே கலங்கி, 39. “किं वा सिच-मोक्षं” (கிந்துஸ்யாத் சித்தமோஹோயம்) என்கிறபடியே திருவடி - முன்னேயிருந்து வார்த்தை சொல்லாநிற்கச்செய்தே யும், “இது இந்நிலத்தில் ஸப்பூஷிப்பதொன்றல்ல” என்றிருந்த படியாலே “இது சித்தஸ்கூலநம் பிறந்ததோ” என்றும், 40. “स्माद्गो विचारे वा सिचिं सृष्टिणका” (உந்மாத்யஜோ லிகாரோ வா ஸ்யாதித்யம் ம்ருக்த்ருஷ்ணிகா) என்கிறபடியே

களைத்தவைத்துவிட்டு ஐலத்திலே குடைந்தாடலானார்கள். இவை யனைத்தையும் வாரிக்கொண்டு அக்குளக்கரையிலிருந்த குருந்த மரத்தின்மேலே மிகவிசையிலேறி, தன்னை அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளாதபடி ஒளிந்தகொண்டான். இவர்கள் குளித்தபின்பு கரையில் ஏறிப்பார்த்தபோது ஆடை ஆபரணங்களைக் காணாமல் “எங்கே போயிற்றே?” என்று அஞ்சி “இவற்றை ஆகாயம் அபஹரித்ததோ, திக்குகள் அபஹரித்தனவோ, இக் குளம் கொண்டதோ, கண்ணனை பறித்துவிட்டானோ?” என்று பலவிதமாகக் கலங்கி,

39 & 40. கிந்து ஸ்யாசித்தமோஹோயம்

புவேத வாதகூதியத் தீபம் |

உந்மாத்யஜோ லிகாரோ வா

ஸ்யாதித்யம் ம்ருக்த்ருஷ்ணிகா ||

[ர-ஸ- 34.23]

[இது நெஞ்சின் மயக்கமாயிருக்குமோ? வாயுவின் சேஷை யாய்த்தான் இருக்குமோ? பைத்தியமோ? நம் தன்மை மாறி விட்டதோ? கானல் நீராய்த்தானிருக்குமோ?] என்கிறபடியே

‘இது உந்மாத்யமோ, ப்ரக்ருதி லிகாரம் பிறந்ததோ, இது இருந்தபடியுமோ?’ என்று சங்கீதத்துப் பின்பு தெளிந்தாற் போலே, இவர்களும் அநேகத்தை சங்கீதது, இவர்கள் எங்கும் பரத என்னப் பார்த்துக்கொண்டு வாரா நிற்க, இவனைக் குருந்தின்மேலே கண்டார்கள் ; கண்ட அநந்தரம் “இவன் நம்மை மடிபிடித்து வந்தான்; நாமும் இவனை மடிபிடித்து வாங்கிவோம்” விரகேதோ?” என்று பார்த்து, இவனை இரம்பா க்ரந்தவார், லாழ்த்துவார், மசேவாராய், ‘மஇவனை இவடி திம்பு செப்பப்பெற்றுவிட்ட தாபுமொருத்தியே!” என்று

அதமன் பிராட்டிக்கு முன்னே சென்று வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோதும் “இவ்வுலகில் இது நடக்கக் கூடியதா?” என்னும் கலக்கத்தாலே “நமது நெஞ்ச் தடுமாறிவிட்டதோ? பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதோ? நம் தன்மை மாறி விட்டதோ? இது எப்படி நடந்தது” என்று ஐயமுற்றுப் பின்பு தெளிந்த சீதாப்பிராட்டிபோலே இவர்களும் பலவாறு ஐயமுற்று. எல்லாத் திசையிலும் பார்த்துக்கொண்டு வரும் போது, கண்ணைக் குருந்த மரத்தின்மேலே கண்டார்கள். கண்டவுடன் “இவன் நம் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு நம் ஸந்தரங்களைப் பறிப்பதற்காகப் பின்தொடர்ந்து வந்திருக்கிறான். நாமும் இவனை மடிபிடித்து வம்புசெய்து இவற்றை வாங்கும் வழி என்ன?” என்று ஆலோசித்து, இவனை யாழிப் பாரும், தழிப்பாரும், வாழ்த்துவாரும், கோப்பிப்பாரும்அார்கள். “இப்படித் திமைசெய்யும்படி இவனைப்பெற்ற தாயும் ஒருத் தியே” என்று அவனை வேறுப்பாரும் ஆளார்கள். இவ்வண்ண

i மடிபிடித்துசாடு; புடவைக்காக வந்தான் என்றித்தும்; சண்டையிட துவி. j “தொழுதோம்”(1) என்றத்தைப்பற்ற (இரப்பார்) என்றது. k “மதுவின் துழாய் முடியாலே”(2) இந்மாத்யபைப்பற்ற (ஏதுதுவார்) என்றது. l “கூத்தாட லலை எங்கோவே” (8) என்கையாலே — வாழ்த்துகை விடுத்து. m “குரக்கர” (4) “மசிமையில” (3) என்கையாலே (சிறுவா) என்றது n “அஞ்சுவரப்பான்”(9) இந்மாத்யபை

அவளை வெறுப்பார், o தங்கள் ஆற்றுமையை அறிவிப்பாராய். இப்படி புகழ்ப்பரகாரங்களாலும் அருவர்த்திக்க; அவனும், பரியட்டங்களும் கொடுத்து பலம்மலேஷித்தானும்த் தலைக்கட்டுகிறது.

முனிசூத்திரமொழி—முதல் பாட்டு

கோழி பழைப்பதன் முன்னம் குடைந்துநீ ராடுவான்
போத்தோம்
ஆழியங் செல்வ னொழந்தான் அரவணை மேல்பள்ளி
கொண்டாய்
ஏழைமை பற்றறவும் பட்டோம் இனியென்றும் பொய்கைக்கு
வாரோம்

தோழியும் நானும் தொழுதோம் துலைப் பணித்தரு ளானே.

பதவுரை:— அரவு அணை மேல்—திருவந்தாழ்வானாகிற படுககையின்மேலே, பள்ளி கொண்டாய்—திருக்கண் வளாக தருளுவனே! குடைந்து—(குளத்தில்) மூழ்கி, நீர் ஆடுவான்—நீராடுவதற்காக, கோழி அழைப்பதன் முன்னம்—கோழி கூவுதற்கு முன்னம், போத்தோம்—(இவ்விடம்) வந்தோம்; (இப்போதோ என்றால்,) செல்வன்—செல்வத்தையுடையான, ஆழியன்—ஸூரியன், எழுந்தான்—உதித்தான்; ஆற்றவும் ஏழைமை பட்டோம்—(நாங்கள் உன்னோடு) மிகவும் கஷ்டப்பட்டோம்; இனி—இனிமேல்; என்றும்—என்றைக்கும், பொய்கைக்கு—குளத்திற்கு, வாரோம்—நாங்கள் வருவதிலை; தோழியும் நானும் தொழுதோம்—தோழியும் நானும் (உன்னோடு) கும்பிடுகின்றோம்; துலை—(நாங்களுடைய) சேலைகளை, பணித்தருளாய்—தந்தருளவேண்டும்.

மாகத் தங்கனது ஆற்றுமையை அறிவிக்கிறவர்களாய், பலபடிகளால் அவளை நயர்த்தனர் என்பதையும், அவனும் வஸ்தரங்கள் முதலானவற்றைக் கொடுத்து இவர்களோடு கூடினான் என்பதையும் கூறி நிறைவடைகிறது இத்திருமொழி. பற்ற (இவளை) என்றது. o “தடகதவிழ்தாமரை” (8) இத்தியாத்; யைப்பற்ற (தங்கனது ஆற்றுமையை அறிவிப்பாராய்) என்றது. pமேலிலே திருமொழியிலே விஸ்வலோஷித்துக் கூடலிழைக்கையாலே இத்திருமொழியிலே ஸம்ஸலேஷம் அத்தியாக் ஸித்தியும்.

வ்யா:— மு + ற்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) நாங்கள் ஒன்றை நினைத்துப் புகழ் ஒன்றும்ப் புலித்தபடி கண்டாயே; b கருஷணநாதன் ராதிமுற்கூறெல்லாம் பெண்களுடைய முலைகளோடும் நோன்களோடும் பொருது, உறங்குவது பிற சுற்றிலேபாசைகபாலே, இக்காலத்திலே இவன் உணரான் என்றது பற்றாகவாய்த்து இவர்கள் போந்தது; o இவர்கள் நினைவு நிகழ்வாயும் கோழி கூனியவாறே உணருவா நொருவனும்தது. d தாங்கள் உறக்கவருங்கிக் கோழி உணர்த்த

1. அவ:— தாங்கள் படும் எளிவரைவைக் கூறிக் கை தொழுது வஸ்தரங்களைத் தரும்படி யாகிக்கொடுக்கன்.

வ்யா: (கோழி...போத்தோம்) கோழி கூவுவதற்கு முன் ாடி வந்துவிட்டால் அந்த சமயத்தில் கண்ணன் உறங்குவா னுணர்வாலே அவனும் நமக்குத் தீமை நேரது என்று நினைத்து வந்தோம். அது விபரீதமாகிவிட்டதே என்று கருத்து. ஏற்கனவே கண்ணனோடு கூடியிருந்தபோது முன் இரவேல் லாம் பெண்களை அணைத்து, விடியற்காலையிலேயே அவன் உறங்குவது வழக்கமாகையாலே, அந்த வழக்கத்தை ஒட்டி இவன் விடியற்காலையில் உறங்குவான் என்று நினைத்து வந்து தவறுகப் போய்விட்டது என்றபடி. அப்படியானால், கண்ணன் எப்படி உணர்த்து வந்தான்? எனில், இவர்கள் சென்றவுடன்

அரு:— முதற்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) a (அது ஒன்று) என்றது a வேடுவனாய் என்றபடி. b இவர்கள் நினைத்தது. புலித்ததேது? என்ன அருளிச்செய்கிறா (கருஷணநாதனியத்யாதி) c கோழியழைப்பதற்கு முன்னே ிராடப்போகவேண்டுமென்று நினைத்துப் புறப்பட்டார்களா கில், இவன் பின்னே வந்தபடியென? என்ன, அருளிச்செய் கிறா (இவர்களிட்யாதி) அதாவது இவர்கள் இப்படி நினைத்துப் புறப்பட்டார்களேயாகிலும், உடனே கோழியும் கூவி, அவனும் உணர்த்து வந்தான் என்று தாத்பர்யம், d உறங்குகையும் உணருகையும் அறிந்தபடி எப்படி? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தாங்கள் உறக்க இத்தியாதி)

உணர்ந்து போரும்படியைக்கண்டு அழ்வயம்பதிரேகங்கள் இரண்டும் அறிந்தாய்த்துப் போந்தது. (அழைப்பதன் முன்னம்) இவற்றைநீத துடைத்தடி எழுப்புவாரைப்போலே கோழிகூவி எழுப்ப வேண்டும்படியாய்த்து நித்திராபவஸனாடிக் கிடக்கும்படி. இப்படி நம்மை மறைத்து நாம் உணருவதற்கு முன்னே நீங்கள் போந்தது என்ன காரியத்துக்குத்தான்? என்றான்; 16 குடைந்து நீராடுவான் போனதோம்) 42. "சரயூமகாஜாந்" (சாரயூமகாஜாதே) என்னுமபோலே உன்னோட

கோழிகூவுவதைக் கேட்டு, உணர்ந்து, விரைந்து இவர்களைத் தொடர்ந்து வந்தான். ஆக, 'எப்போதும் தாங்கள் உறக்கச் செய்தால் உறக்கி, கோழி கூவினவுடன் உணருமவன் கண்ணன்' என்பதை அர்வய வ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் அறிந்து, கோழி அழைப்பதற்கு முன் குளிக்கப் புறப்பட்டார்கள். (அழைப்பதன் முன்னம்) இவனைத் துடைத்தடி எழுப்புவாரைப் போலே கோழிகூவி எழுப்பவேண்டும்படி. தூக்கத்துக்கு வசப்பட்டிருக்க கிடப்பவன் இவன் என்பதை அறிந்தவர்கள் இவர்கள். "இப்படி, எனக்குத் தெரியாமல் நான் விழிப்பதற்கு முன் நீங்கள் புறப்பட்டது என்ன காரியத்திற்கு?" என்றான் கண்ணன். அதற்கு பதில் கூறுகிறார்கள்—(குடைந்து நீராடுவான் போந்தோம்)

42. அதுயந்தஸாகம்ஸம்ருத்தா; ஸுகுமார: ஸாகேபாதி: |

கதம் நவபரராதிரேஷு ஸரயூமகாஜாதே || [ரா-ஆ 16.30] [மிகவும் ஸுகேத்திலே வளர்ந்தவனும். ஸுகுமாரனும், ஸாகத் திற்கே தகுந்தவனுமான பரதன் எப்படித்தான் பின்னிடி

நீ உணருவதற்கு முன்னம் என்னுதே "கோழியழைப்பதன் முன்னம்" என்று விசேஷித்தபோதே-கோழி கூவுவதற்கு முன்பு இவனுக்கு உறக்கமுண்டாகையும். கோழி கூவினாலும் உணருமென்றபடியாய்த்தே. இதறிந்தபடியென, இவர்கள்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தாங்கள் உறக்க இத்தயாதி) தாங்களருந்த-தங்களோடே கூடியிருக்கிறபோது உறங்குகை. அர்வயம்—உறங்குகை; வ்யதி ரேகம்—உணருகை. 6 குடைந்து—உள்புக்கு.

விரதநாபமெல்லாம் ஆறும்படி குளிக்கப்போந்தோம். உன் வரவை நினைத்துப்போந்தோமல்லோம். நீ வருவதற்குமுன்னே குளித்து மீளவேணும் என்னும் மனோரகத்தோடே போந்தோம். 'ஆனால் அதுக்கு வந்ததென், செய்யலாகாதோ?' என்று அனாலும் ஒன்றை நினைத்தான்; அதாவது-தமிழர், கலவியை "கனையாடல்" என்று ஒரு பேரையிட்டுப் போருவர்கள்; அதைப்பற்றத் தன் அபிமத வியத்திக்கு உடலாகச் சொன்னான் அவன்; 'உனக்கு அது செய்யவொண்ணாது கான், உன் நினைவை எண்ணி வந்து தோற்றினான் கான் ஸ்ரீமான் [ஆதித்யன்] என்கிறார்கள்—[1] ஆழியன் செல்வனெழுந்தான்' கடலிலே முழுதி எழுவாரைப்போலே தோற்றி

நேரங்களில் ஸரயூயில் குடைந்தாடுகிறானோ? என்று சொல்லப்பட்ட பரதாஸ்வாணைப்போலே "உன்னைப் பிரிந்த விரதநாபமெல்லாம் ஆறும்படி குளிக்கப் புறப்பட்டோம். நீ வரவேண்டும் எனும் எண்ணத்தோடு போகவில்லை. நீ வருவதற்கு முன் குளித்து மீளவேண்டும் எனும் பாரிப்புடன் புறப்பட்டிரு வந்தோம்" என்கிறார்கள். "அப்படியானால் இப்போதும் புறப்படலாமே. ஏன் தாமதப்படுத்துகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான் கண்ணன். அதாவது—தமிழர் நாயக நாயகிகள் கூடியிருத்தலாகிற கலவியைப் 'கனையாடல்' என்று வழங்குவதையோட்டி இவர்களும் பொய்கையில் குடைந்து நீராடிய பின்பு, தன்னோடு கூடுவதாகிற கனையாடலைச் செய்வதற்காகத் தாமதம் செல்கிறார்கள் என்பது கண்ணன் கருத்து. "இது உன் கருத்தையோய் எங்கள் கருத்தல்ல. உன் கருத்தை நீரைவெற்றவொண்ணாப்படி ஸ்ரீமானுள் ஸரீயன் உதித்து விட்டான் கான்" என்கிறார்கள்—(ஆழியன் செல்வன் எழுந்தான்) ஆழியன் என்னும் ஸப்தம் ஸரீயனைக் குறிப்பது எப்படி? எனில், ஆழி என்று கடலைக் குறிக்கும்மாதையாலே, கடலிலிருந்து எழுந்த ஸரீயனை ஆழியன் என்பதாகக் கொள்ளலாம். கடலிலே முழுகி எழுந்தவரைப் போலே காட்சியளித்தான் என்று கருத்து. அன்றிக்கே 'ஆழி' என்று

[1] ஆழியன் செல்வன்—ஆதித்யன்.

ஹன் என்னுதல்; அன்றிகே, மண்டலத்தைச் சொல்லுதல்; ஆதித்ய ரதத்தைச் சொல்லுதல். (செல்வன்) ஸ்ரீயபதி பான நாராபணன் தன் பக்கவிலே பிராட்டிபோடே ஸந்தி, பண்ணும்படியான ஸம்பத்தையுடையான். 'g' அது பின்னே ஆர்க்கு அழகு? உங்களுடைய அங்குப் பரதவங்குகளை அமுதிதாக்க கண்டு அறுபுயிக்கைக்கு உடலாகிறது; நீங்கள் தான் h ஒரு கார்யத்திலே உபக்ரமிக்கும்போது அது செய்து தலைக்கட்டுகைக்க வேண்டும் i போதறிந்தனரே புறப்படுவது; நீங்கள் j ஆர

மண்டலத்தை (வட்டத்தை)ச் சொல்லி, ஆழிபன் என்று மண்டலாகாரமாக (வட்டவடிவமாக) இருக்கும் ஸுரீயனை குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். 'ஆழி' என்று தேர்ச் சக்கரத்தைக் குறித்து, ஆழிபன் என்று "தனிப்பாதித்தேர்" [திரிபதிருமட] எனப்பட்ட ஒற்றைச் சக்கரத் தேரையுடைய ஸுரீயனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். (செல்வன்) "த்யேயஸ் மதர ஸவித்ரு மண்டல மத்யவய்த்தீ நாராயண:" என்று புராணங்களிலும், அதற்கு மூலமாகச் சூர்தேராய் உபரிஷத்திலும் சொல்லியபடி புண்டரீகாக்ஷண ஸ்ரீமந்நாராயணன் பிராட்டிய போடு கூடத் தன்னிடம் எழுந்தருளியிருக்கும்படியான செல்வத்தை உடையவன், இதைக்கேட்ட கண்ணன் "ஸுரீயன் உதித்தது எனக்கு நல்லதுதானே. உங்களுடைய கன், கை முதலான அங்கங்களையும், விரல்கள் முதலான பரதபங்குகளையும் நான் அழகாகக் கண்டு அறுபுயிக்கைக்கு லௌகிக மாயிருக்கும். நீங்களும் நீராடுவதற்குப் பொய்கைக்கு வரத் தொடங்கும்போது, நீராட முடிப்பதற்குள் ஸுரீயன் உதித்த விடுவான் என்று அறிந்துகாணே புறப்பட்டிருப்பீர்கள். இல்லையாகில், நள்ளிரவிலேயே புறப்பட்டுக் கோழி அழைப்பதற்கு முன் திரும்பியிருக்கவேண்டாமோ? ஸுரீயன் உதித்த பின்பு உங்கள் அழகை யார் பார்க்கப்பதற்காகத் தாமதமாகப்

g (அது பின்னே ஆர்க்கழகு) என்றது - ஆர்க்கு நல்லது என்றபடி. h (ஒரு கார்ப்பத்திலே உபக்ரமிக்கும் போது) என்று-காமவயிறியாமல நீராடவேன்று உபகர மிகும்போது என்றபடி. i (போதறிந்தனரே புறப்படுவது) என்றது - ஏற்கவே புறப்படவேண்டாமோ? என்றபடி.

நினைத்துப் போதிகோள்?" என்ன; (அரவணமேல் பள்ளி கொண்டாய்) உன் உறக்கத்தை மெய்யென்று போத்தோம். "வினதை சிறுவன் சிறகென்றும் மேலாப்பின்சிறு வருவானே" என்கிறபடியே k இவ்வதாரந்தான் k இரூபிரூபியிருக்கை யாலே. திருவந்தார்தர்வானமேலே சாய்ந்தருளினாடியும் தங்க நகர விஸ்தாமாகச் சொல்லிற்றுகவுமாம். அங்கனன்றிக்கே, திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளினபடியை நினைத்துச் சொல்லிற்றுகவுமாம். அங்குக் கண்வளர்ந்தருளினபடியாகில் l உன்னுடைய ரக்ஷணத்தை விஸ்வவித்துப்போத்தோம் என

புறப்பட்டீர்கள்?" என்று கூற, பதில் சொல்லுகிறார்கள்— (அரவணமேல் பள்ளிகொண்டாய்) ஆழி, ரோஷன்மேல் பள்ளி சொண்டிருக்கும் உன் உறக்கத்தை மெய் என்று நம்பி நான் இங்கு வந்தோமேயெழிய, நீ வருவாய் என்று நினைத்து வரவில்லை. இவன் அரவணமேல் பள்ளிகொண்டவன் என்பதை இவர்கள் எப்படி அறிந்தார்கள்? எனில், "வினதை சிறுவன் சிறகென்றும் மேலாப்பின்சிறு வருவானே" [நாச்-திரு 14-8] என்கிற படியே இவ்வதாரமானது மனுஷ்யத்தத்தோடு பரதவமும் கலந்து இருப்பிட்டுயிருக்கையாலே, சுருட்டனுக்கு ஸ்வாமி என்று அறிந்ததபோலே, ஆழி, ரோஷன்மேல் பள்ளி கொண்டவன் என்பதையும் தெளிவாக அறியத்தட்டில்லை. அல்லது "பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன்" [திருப்பாவை2] என்றபடியே சூரபாதி, தீராதே கண்ணைக் அவதரித்தவன் என்பதையிட்டும் சொல்லலாம். இப்படிக் கொள்ளும்போது திருப்பாற்கடலைப் பள்ளிகொண்டு ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கும் நீ எக்கனையும் ரக்ஷிப்பாய் என்று நம்பி வந்தோம். இப்படியுப் படுகையடிப்பாய் என்று நினைக்கவில்லை என்று கருத்து.

அதாவது - கோழி கூவுவதற்கு முன்னே புறப்படுகிறே மெனனதே, அதுககு முன்னே புறப்பட வேண்டாவோ? என்றபடி. j ஆராரினைத்து-எததைநினைத்து? k கருஷண ஹிக்குத் திருவனநதர்வாணுண்டோ? என்ன அருளிச் செய்கிறா (இவ்வெதாரமதியாத்) k இரூபி-மதுஷ்யதவே பரதவம். l (உன்னுடைய ரக்ஷணத்தை விஸ்வவித்துப்

றர்களாகிறது; இங்கே பள்ளிகொண்டிருளினபடியாகில், 'படுக்கை வாய்ப்பாலே நீ உணராதே உறங்குவதி' என்னுமத்தைப் பற்றப் போந்தோம் என்கிறது. 'ந அவன் உறங்கினால்கில் அவ் லறக்கத்தை அஞ்லந்திப்பார்கள் ; உணர்ந்தானாகில் அத்தை அனுலந்திப்பார்கள்; வேறென்றறியார்களே. 'நம் உறக்கத்தை விஸ்வலித்துப்போந்த உங்களுக்கு இப்போது வந்ததென்?' என்ன; (ஏழைமையாற்றவும் பட்டோம்) அழகிதாக இவிர்பு பட்டோம். ஆகில் இனி இதுக்குமேல் வருவதென்? (ந ஆற்றவும்) ௦ மிகவும். நீ நேடுநான் எங்கள் கையில் பட்டதெல்லாம் ஒரு கடிணத்திலே நாங்கள் உன் கையிலே பட்டோம் என்கிறார்கள்.

இங்கே ஆறியோஷன்மேல் பள்ளிகொண்டதாகச் சொல்லும் முதல் அத்தத்தில், படுக்கையின் மென்மை முதலான சிறப்பாலே நீ உணராமல் உறங்கிக்கொண்டிருப்பாய் என்று நினைத்து ஏமாந்துவிட்டோம் என்று கருத்து. (பள்ளிகொண்டாய்) அவன் உறங்கினால்கில், அந்த உறக்கத்தை நினைத்து வாய் வெருவுவார்கள். உணர்ந்தானாகில் அதையே வாப்புலத்துவார்கள். எந்த நிலையிலும் அவனையன்றி வேறென்றை அறியார்கள் இவர்கள். "நாம் உறங்குகிறோம் என்று நம்பி இங்கு வந்த உங்களுக்கு இப்போது என்ன குறை ஏற்பட்ட விட்டது?" என்று கண்ணன் கேட்கச் சொல்லுகிறார்கள்—(ஏழைமை ஆற்றவும் பட்டோம்) நாங்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டோம். இத்தற்குமேல் ஒரு கஷ்டம் பெண்களுக்கு வரமுடியுமோ? (ஆற்றவும்) மிகவும்; உன்னை நாங்கள் ப்ரணய ரோஷத்தாலே நெடுநாள் படுத்தின பாட்டைப்பெல்லாம் ஒரு கணத்திலே நாங்கள் உன்விடம் படுப்படி செய்துவிட்டாய் என்கிறார்கள்.

போந்தோம்) என்றுது—ஆபிரதிகக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனன்றோ, நம்மை நலியப்போகிறானோ என்று விஸ்வலித்துப் போந்தோம் என்றபடி. 'ந இத்தால்—அவனுநகத்ததோடு உணர்த்தியோடு வாசியறத் தங்களுக்கு ரக்ஷகமென்றிருப்பார்கள் என்னுமத்தை எவாபதேயமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவனுறங்கினால்கில் இத்யாதி), 'ந ஆற்றவும்-மிகவும்.

"அதில் இனி இதுக்குப் பரிஹாரமுண்டோ? 43. "अवश्यम्भु-मिक्षा" (அவ் ஸம்புபிக்ஷம்) அன்றோ? அதைத் தப்பப் போமோ இனி? நீங்கள் தான் இதுக்குப் போக்கடியாக நினைத்திருந்தென்?" என்றான்; இதுக்குப் போக்கடியுற்றுடி போகவேணுமோ? (பொய்கைக்கு வாரோம்) ஊரில்தானே "பெண்கள் கிடாய், க்ருஷ்ணன் கிடாய்" என்று நம்பிக்கையாலே, உனக்குத் தோற்றிற்றுச் செய்பவொன்றது; பொய்கையில்லாதனே வாரோம்; இத்தனையன்றே—என்கிறார்கள். "வாரோம் என்று சொல்லியன்றே நீங்கள் வருவது" என்றான்;

"தப்படியானால் இதற்குப் பரிஹாரமுண்டோ?

43. அவஸம்பநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஸாப்யஸாப்யம் |
நாபுக்தம் க்ஷபதே கர்ம கல்பகோடிஸுதையி ||

[பூரஹ்மவைவர்த்தம்-பரக்ருதிக்ஷட்டம் 26-90]

[மனிதனால் செய்யப்பட்ட புண்யபாபருபமான கர்மங்களின் புண் கட்டாயம் அனுபவிக்கப்படுவேண்டும். நூறுகோடி கல்பங்களாலும் கர்மம் அனுபவியாமல் கழியாது.] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. பாபபலாதபுவத்தை எப்படித் தவிர்க்கமுடியும்? இனிமேலாவது இப்படி அவமானப்படாமல் இருப்பதற்கு நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?" என்று கண்ணன் கேட்கக் கூறுகிறார்கள்—(பொய்கைக்கு வாரோம்) "இனிமேல் அவமானப்படாமலிருப்பதற்கு எளிய பரிஹாரம் இருக்கிறது. ஆப்படியில் பெரியவர்கள் பெண்களையும், கண்ணையும் ஒருவரோடொருவர் சேரமுடியாதபடி தனித்தனியாக அடைத்திருக்கையாலே நீ நாங்கள் இருக்கும் இடம்வந்து உன் இஷ்டப்படி எங்களை நலியமுடியாது. இனிமேல் பொய்கைக்குக் குளிக்க வரமாட்டோம். இதுவே இனி அவமானப்படாமலிருப்பதற்கு வழி" என்கிறார்கள். இதைக்கேட்ட கண்ணன் "வரமாட்டோம் என்று சொல்லிக்கொண்டே வருவதுதானே உங்கள் வழக்கம்" என்றான். அதைக்கேட்டு (என்றும்

(பள்ளும் வாறோம்) என்கிறார்கள். “என்றும் வாறோம் என்று சொல்லியன்றே என்றும் வருவது” என்றும்; (இவ் யென்றும் பொய்கைக்கு வாறோம்) இவர்கள் “வாறோம். இனி” என்றவாறே, “தப்பவிழுத்ததாகாதே” என்று அத்தி “நம்மையும் இவர்களையும் சேரவிடுவாராரோ” என்று பரத்தான்; இரண்டு தலையையும் சேரவிடுகைக்குப் பரிசும் கைகன்றி வைத்தோம்; இனி நம்மையும் இவர்களையும் சேரவிடுகைக்கு அஞ்ஜலிபல்வதில்லை” என்றறியுமே; ‘q’ அது பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம்; நீங்கள் என்னையறியாமல் போந்ததுக்குப் பரிஹாரமாகக் குப்பிடுவோம்” என்றும்; என்றவாறே, ஒரு கையாலே கும்பிட்டார்கள்; “அது ஒன்றானது; இரண்டு கையாலும் கும்பிக்கோள்” என்றும்; ஆனால் (தொழியும் நானும் r தொழியும்)

வாறோம்) என்கிறார்கள். அதற்குமேல் “என்றும் வரமாட்டோம் என்று எத்தனையோ தடவை சொல்லிவிட்டு வந்து கொண்டதான் இருக்கிறார்கள்” என்றும். இதைக்கேட்டு (இனி என்றும் பொய்கைக்கு வாறோம்) என்கிறார்கள். “இவ் வாறோம்” என்று இவர்கள் சொன்னவுடன், “ஐயோ இப்படிச் சொல்லிவிட்டார்களே” என்று கண்ணாலும் அஞ்சினான். “இவர்களையும் நம்மையும் சேரவிடுவார் ஆர்?” என்று ஆலோசித்தான். சிறிது ஆலோசித்தவுடன் “சேதமெனையும், சர்வமெனையும் சேரவிடுவதற்குக் கைகண்ட மருந்து உள்ளதே; அது அஞ்ஜலியேயன்றே” என்று நிச்சயித்தான். “இனி என்றும் வரமாட்டோம் என்று நீங்கள் சொல்லுவது நடக்கிறதா என்று பிறதார்த்திக்கொண்டோம். இப்போது நீங்கள் எனக்குத் தெரியாமல் இங்கு வந்ததற்குப் பரிஹாரமாக என்னைக் கும்பிடுங்கள்” என்றும். கும்பிட்டாவது துகிலைக் கொடுத்து விடுவான் என்றும் நம்பிக்கையிலே ஒரு கையாலே குழியமான அவயவத்தை மறைத்துக்கொண்டு ஒரு கையாலே கும்பிட்டார்கள். “ஒரு கையாலே கும்பிடுவது பெரிய பாபம். இரண்டு கையாலும் கும்பிடுங்கள்” என்றும். அதைக்கேட்டு (தொழியும்

p “என்றும் வாறோம்” என்றது - ஒருநாளும் வாறோம் என்ற படி q அதுவாராதது. r தொழுதோம் - ஆளிலே ஒருகையாகத்

தோம்) அது போராது. நாலு கையாலும் தொழுவேணும் என்றும்; (தொழியும் நானும் தொழுதோம்) இவர்கள் தொழச்சேபிதபும் கொடாதே “ஆந்தரூம்ஸ்யம் கொஸ்டாபி நர்ப்பா பக்கஸந்தே இது புலிப்பது, ப்ரணமிநிஷ்யபத்திஸ் வந்தால நம அபிமதம் பெற்றன்றே கொடுப்பது” என்று பிணையும் ஒரு நில நிற்றினர்; அந்த ப்ரணமித்தவத்தை விடம்; அஞ்ஜலிக்குப் புலவரித்துபுண்கோன்; எங்கள் துகிலைத் தந்தனர், 8 உள் நினைவொழியவும் புலிப்பதொன்றன்றே அது. 44. “अञ्जलिः परमा मुद्रा” (அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா) என்னக்கடவதினே.

1.

நானும் தொழுதோம்) என்று இரண்டு தோழிகள் தங்களது ஒவ்வொரு கைகளைச் சேர்த்து அஞ்ஜலி செய்தார்கள். ‘அது போதாது. நீங்கள் இவர்களும் நாலு கைகளாலும் தொழுவேணும்’ என்றும். (தொழியும் நானும் தொழுதோம்) என்று அதையும் செய்தார்கள். இப்படி ஸ்திரீதவாபிமானத்தை விட்டுத் தொழுத பின்பு இரக்கமற்றவனும் “இரக்கமுள்ளவர்கள் விஷயத்திலன்றே அஞ்ஜலி புலிப்பது, நம்முடைய ப்ரணமிநி (அப்புக்கு விஷயமாயிருப்பவர்கள்) விஷயத்தில் நாம் ஸ்பந்தலெஷமாகிற இஷ்டம் நிறைவேற்றலொழிய இரக்கம் காட்டித் துகிலைக் கொடுக்கமாட்டோம் என்று படிவாதமாம்” என்றும். (தொழுதோம் துகிலைப் பணித்தருளாயே) என்கிறார்கள். அந்த ப்ரணமித்தத்தை இப்போது காட்டாதே கிடப்பது அஞ்ஜலி தன் புலத்தைக் கொடுத்துத்தானே நிறும். உள் நிலை, இல்லாவிடிலும் புலிக்கக்கூடிய தப்பாத எதிர்ப்பு அஞ்ஜலி. இந்த அஞ்ஜலிக்குப் புலமாக நனைத்தாது (நிரூபயத்தக்குப் புலமாகத் திரேபதிக்குப் புலவை கூர்த்ததோடே) எங்கள் ஸ்திரீர்களைக் கொடுத்தருள்வாய் என்கிறார்கள்.

44. “அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா கபிர்ம தேவ்யரஸாதித்”

[வெகுசேகிரமாக புகுவாளை உகர்ப்பிக்கும் அஞ்ஜலி மேலான கையாளமாயிருக்கிறது.] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றே. 1.

தொழுதோம். 8 அவ்வாறில் தொழியத் திருநாமத்துக்குப்புலவை கூர்த்ததோடே அஞ்ஜலிக்கும் புலிக்கும் என்றபடி. 1.

முன்றத்திருமொழி—இரண்டாம் பாட்டு

இதுவென் புருத்ததிங் கந்தோ! இப்பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய்? மதுவின் றுழாய்முடி மாலே! மாயனே! எங்க ளமுதே! விதியின்மை யாலது மாட்டோம் வித்தகப் பிள்ளாய்! விரையேல் குதிக்கொண் டரவில் நடித்தாய்! குருந்திடைக் கூறை பணியாய்.

பதவுரை:—இங்கு—இங்கே, புருந்தது இது என்—என்ன காரியம் நடந்து விட்டது! அந்தோ—ஐயோ! இப்பொய்கைக்கு—இக்குளத்திற்கு, எவ்வாறு வந்தாய்—எவ்வழியாலே வந்தாய்? மது இன் றுழாய் முடி மாலே—தேனமாருத இனிய திருத்துழாய் மாலை சூடிய திருவயி்வேகத்தையுடைய பெரியோனே! மாயனே—ஆச்சரிய சக்தியுடையவனே, எங்கள் அமுதே—எங்களுக்கு அம்ருதம்போல் இனியதுளவனே! விதி இன்ஸ்பால்—விதியில்லாமையாலே, அது மாட்டோம்—ஸம்ஸலேஷத்திற்கு இசையமாட்டோம்; வித்தகப் பிள்ளாய்—ஆச்சரிய சேஷ்டைகளையுடைய பிள்ளாய்! விரையேல்—அவரைப்படவேண்டா; அரவில்—காரிய நாக்யத்தின்மேல், குதிக்கொண்ட—குதித்துக்கொண்டு, நடித்தாய்—நர்த்தனம் செய்தவனே! குருந்திடைக் கூறை—(அக்) குருந்த மரத்தினமேல் வைத்திருக்கிற சேலைகளை, பணியாய்—கொடுத்தருள்.

வ்யா:—இரண்டாம் பாட்டு. (இது இத்யாதி) 'தங்கள் அபிமதம் பெற்றுப்போகப் பராராநின்றார்கள்; நம் அபிமதத்தான் நினைக்கிறிலர்கள்; இவர்கள் போக்கிருந்தபடியென்? இங்ஙனல்லசெய்வது' என்று பாடித் து, குருந்தினின்றும்பிழிந்த.

2. அவ:—“இவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி தமது வஸ்து ரங்களைப் பெற்றுப்போக நினைக்கிறார்களேயொழிய, நம் விருப்பப்படி ஸம்ஸலேஷத்துக்கு இசைய மறுக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்கவேண்டும்” என்று நினைத்துக் கண்ணன் குருந்த மரத்திலிருந்து இறங்கி, தான் ஏற்கனவே இருவில் வாரியேடுத்ததுபோக எஞ்சியிருந்த ஆடைகளையும்

மேலித்த பரிபட்டங்களை வாரிக்கொண்டு, சுழற்காற்றுப்போலே எங்குமொக்க வ்யாபரித்து, இன்னது செய்தான் என்று இவர்களுக்கு மரதிபத்தி பண்ணவொன்னாதுபடி பரிபட்டத்தில் உபோஸிதமாக நெஞ்சிலும் வ்யாபரித்துக் கடுகப்போம், குருந்தின்மேலே ஏறி மறைய இருந்தான்; இவர்களும் கரையிலே போந்தேறி, ஒன்றும் காணாமையாலே ஸ்தப்தைகளாய் (இது வெள புருத்ததிங்கு) மின்னாதே இடிமிழந்து நிற்கக்கண்டோம்; இனி இங்குப் புருந்ததுதானென்? b 'நி ஸ்தப்து'கு

ஒன்றுவிடாமல் வாரிக்கொண்டு, சுழற்காற்றுப்போலே கரையெங்கும் ஸஞ்சரித்து. 'இன்னது செய்தான்' என்று இவர்களால் அறியவொன்னாதுபடி ஆடைகளைப்போலே இவர்களது நெஞ்சையும் அபஹரித்துக்கொண்டு, மிக விரைவில் குருந்தின் மேலே மறபடியும் ஏறி மறைந்து நின்றான். இருக்கிற வஸ்து ரங்களை எல்லாருமாக உடுப்போம் என்று என்னி இவர்களும் கரையிலேறிப் பாரிக்கும்போது ஒரு வஸ்துமும் இல்லாமையாலே செவ்வதிறயாமல் அவனைத் துதித்து ஆடையைத் தரவேண்டுகிறார்கள்.

வ்யா:—(இதுவென் புருத்ததிங்கு) எங்களைச் செய்வதறி யாதவர்களாகும்படி ஒரு கணத்திலே இங்கு என்ன காரியம் நிகழ்ந்து விட்டது. மின்னாமல் இடிமிழந்தபோன்ற காரிய மன்றே நடந்தவிட்டது என்கிறார்கள். செய்வதறியாமல் திட்டீர்ப்பத்தை அடைந்தவர்கள் 'இதுவென் புருத்தது இங்கு' என்று வார்த்தை சொல்ல வல்லவரானது எப்படி? எனில்,

41. a "ஸ்தப்தோஸி உத தம் ஆதேஸம் அப்ராக்ஷய:"

[சூத்தா 16-1-8]

அ:—இரண்டாம் பாட்டு. (இது இத்யாதி) a (போலி நெஞ்சு இம்) எனறது—பரியட்டத்தைக் கொண்டு உடையை போலே நெஞ்சையும் அபஹரித்தான் என்றபடி. b அவன கொண்டுபோனது அறிந்திருக்கக் கேட்பானென்? எனா; கல்ககத்தின காரியம் என்னுமத்தை மருந்த உடத்துத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நி ஸ்தப்து

பிராநின்றும், அவ்விஷய ஸ்ரவணம் உனக்கு உண்டாய்த்தோ என்று கேட்கப்பண்ணும் விஷயம் கண்ணால் கண்டால் பேசா திருக்குமோ. ச்ரவண மாத்ரத்திலே அழிக்கும் விஷயம் ஸாக்ஷாத்கரித்தால் கலங்காதிருக்கவொட்டாதீறே. ட்ருனா ஸ்ரவணத்தாலே அழிக்கும் விஷயம் தீம்புக்கு இலக்கானால் ட்ருபேசாதிருக்கப்போகாதிறே. (அந்தோ) நம் நினைவு அவனுக்குடலாவதே! நாம் இவனுக்கு முன்னே வரவேணும் என்று போந்தோமாலேனும்; இவன் நமக்கு முன்னே கோலி

[உணர்ச்சியற்றவனிடமால் (ஸ்தம்பித்து) இராசின்ருய். பாம் பொருளை உபதேசமும் பெற்றுகிவிட்டதோ] என்று உபநிஷத் திலே பரமாத்மோபதேசமும் பெறப்போய்த்திரும்பிவந்தவனைக் கண்ட பிதா “நீ உபதேசமும் பெற்றயோ என்று கேட்கப் பண்ணும் இந்த புகுவத்துவிஷத்ததை நேரில் கண்ணால் கண்டு விட்டால் பேசாமல் இருக்கமுடியுமோ? “பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாம் கேட்டேயும். காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்” [பெரியதிருவ 84] என்றபடியே காதலம் கேட்டவுடன் மற்ற புலன்களை அழிக்கும் அந்த புகுவத்துவிஷத் தைக் கண்ணால் கண்டபின்பு கலங்கிப் பேசாமலிருக்க முடியா என்றே. “காமனுட்கொண்ட தவத்தாற்கு உமையெனர்த்த வண்டலம்பும் தரலங்கல் நீண்டுடியான் தன்பொயே கேட்டிருந்து, அங்கரலங்கல் ஆனமையால் ஆய்ந்து” [நான்-திருவ78] என்றபடியே, பார்வதி சொல்ல எம்பெருமான்குணங்களைக்கேட்டவுடன் சிவனை ஈடுபடுத்திய இந்த புகுவத், விஷயம் கண்ணாழிப்பிறந்தபோது அவனது தீம்புக்கு இடக்கலவைகள் பேசாதிருக்க முடியாதன்றே. (அந்தோ) நம் நினைவு அவன்பின்தொடர்வதற்கு உறுப்பாவதே! “நாம் கண்ணன் எட்டி திருப்பதற்கு முன்னம். வரவேணும்” என்று கோழியழைப்பதன்

தனும் இதயாதி; சிவரணம் (ஸ்ரவணமாத்ரத்திலே) என்று. ட்ரதாத்பயம் (குணஸ்ரவணத்தாலே) என்ற லாக்யம்; தாத்யார்த்ரம் (குணஸ்ரவணத்தாலே) என்றதிருநியந்திருத்தவருகுண ஸ்ரவணத்தாலே என்றபடி. ட்ருவெம் மனிருக்கப்போமோ? என்றபடி.

வந்து நிற்பதே! ‘நிங்கள் இழுவாளராய் நோவுபடுகைக்கு இப்போது விசேஷித்து வந்ததென்? பணிதான் நான் உங்களுடே வாரேனோ?’ என்ன (இப்பொய்கைக்கு ச எவ் வொறு வந்தாய்) நீயும் நாங்களுமாய் ஐல்கிடைப்பண்ணிப் போரும் பொய்கையோ இது? இது அறிந்து நீ வந்தபடி எவ்வனே? நாங்கள் உன்னைக்கூட்கொண்டு போந்திலோம்; [இட்ட அடியையும் அழித்தன்றோ நாங்கள் போந்தது; நீ இங்கு வந்த வழிபென்? (இப்பொய்கைக்கெவ்வாறு வந்தாய்) ட்ருனே நின்ற பொய்கையாம் வந்தாயல்லை; ஆர்த்தநாதும் வழிகாட்ட வந்தாயல்லை; எவ்வாறு வந்தாய்? (இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய்) காலியன் கிடந்த பொய்கையாம்

முன்னம் புறப்பட்டு வந்தோம், இவன் நமக்கு முன்னே நம் ஆடைகளை அடவ்ஹரிப்பதற்குத் திட்டமிட்டு வந்துநிற்பதே! என்று வியப்புறுகிறார்கள். “நிங்கள் நான் வந்தது குறித்து இப்படி வருந்தவேண்டும்படி இப்போது அப்படியென்ன நடந்துவிட்டது? முட்டும் நான் உங்களைப் பின்தொடர்ந்து பருமறை ஸ்திரீருக்கிறேனே” என்று கண்ணன் கிட்டக் சொல்லுகிறார்கள்—(இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய்?) நீயும் நாங்களும் வழக்கமாக நீர் விளையாட்டு விளையாடும் பொய்கை உன்னை இது. நீ வரக்கூடாது என்பதற்காகவே உனக்குப் பரிசயமில்லாத இப்பொய்கைக்கு நாங்கள் வந்திருக்க, இதை யும் அறிந்து நீ எப்படி வந்தாய்? நாங்கள் உன்னைக் கூட அழைத்து வரவில்லை. நீ அறிந்துவிடக் கூடாது என்றே எங்கனது அடிச்சுவடுகளையும் அழித்துகொண்ட வந்தோம். அட்டியிருக்க நீ இங்கு எட்டி வந்தாய்? (இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய்) ஆன முதலையாலே நெயிற்று ‘ஆதிமுலமே’ என்று கூப்பிட அந்த ஒளிகேட்டுவந்த பொய்கையல்லவே இது. கிடந்த எப்படி வந்தாய்? (இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய்?) ப்ரதிகுலனான காலியன் கிடந்த பொய்கைக்கு

செய்து-வழி; எவ்வாறு-எந்த ப்ரகாரத்தாலே என்னுதல; எவ்வித பாஸ்பென்னுதல். [“எவ்வாறு” என்றதுக்குத் தாப்யம் (இட்ட அடியையும்) எனது. ட்ருவ்வாபதேசம (ஆன) என்று.

வந்தாபல்லை; முதுகெழுந்த பொய்கையால் வந்தாபல்லை. அதுகூலன் கிடந்த பொய்கையால் வந்தாபல்லை; ப்ரதிகூலன் கிடந்த பொய்கையால் வந்தாபல்லை; நீ வந்த வழியென்? “அதுகொடு காப்பமென்? வந்துகொடு நின்றோமே; புலம் கைப்பட்டால் லாது, நம் நிறுபிக்கக்கவதோ?” என்றான்; இவர்கள் தேவஸிவையும் தன் ஐயத்தையும் அறுவந்தித்து மேனாதித்தமே தோற்ற மிளங்கித்து வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினான்; “வொகடு: இவன் கையிலே அகப்பட்டோம், இங்ஙனன்று இது வாங்குவது; ஸ்தவபரியன்; இவனைப்பேதிக்கொள்வோம்” என்று பார்த்து ஏத்தத் தொடங்கினார்கள். (மது இதயாதி) ஆதி, ராஜ்யஸரீசகமாக வைத்த வண்பத்தோடே கூட நித்யஸரீசர்களுக்கு ஒலக்கக்கொடுத்து, தன் மேன்மை தோற்றப் பரமபதத்திலே ஸர்வோவரணாபிடுக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது;

அவனை அடக்க வந்ததுபோலே ப்ரதிகூலர் எவரும் இங்கு இல்லாமைபாலே இப்பொய்கைக்கு நீ வரவழியில்லையே, முதுகை உனது அன்புணை கஜேந்தரன் தன்புற்றுதுபோலே இங்கு எவரும் துன்புறமைபாலே இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய்? “இது ஆரட்சிச் சைந்தரகர்? நான் வந்திருப்பதை நீங்கள் நேரே காண்கிறீர்கள். புலமான நானே கிடைத்த பிறகு நான் வந்தவழியை எதற்காக ஆராயவேண்டும்?” என்று கண்ணன் இவர்களுடைய தோல்வியையும், தன் வெற்றியையும் நினைத்து, தன் கர்வம் வெளிப்படும்படி அநிகமாக வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினான். அதைக்கேட்ட ஆப்சியர் ‘இவ்வழியால் இவனிடம் காரியம் ஆகாதாகையாலே இதை விட்டுவிடுவோம். நாமோ இவன் கையில் அகப்பட்டு விட்டோம். நியாயத்தைச் சொல்லி இவனிடம் ஆடைகளைப் பெறமுடியாதது. ஆகையால் துதிக்கு வசப்படுபவனாகையாலே இவனைத் துதித்து நம் ஆடைகளைப் பெறப்பார்ப்போம் என்ற நினைத்து இவனைத் துதிக்கத் தொடங்கினார்கள். (மதுவின துழாய்முது மாலே!) “ஆதி, ராஜ்யம் அதிதம் புலகா நாம் ஸர! தே பிஸுநயம் சில மௌன:” [வரத-ஸ்த-25] [உலகக் கட்டுக்கல்லாம் ஸரண வரதனே! நீ உலகங்கட்கெல்லாம் சகர வர்த்தியாயிருப்பதை உனது கிட்டமே காட்டித்தருகின்றது.] என்பிரபடியே, தானே ஸர்வலோகசகரவர்த்தி என்பது விளங்கும்படியாக, தேன்மாதரு இனிப் திருத்தழாய்மாலையுடைய சித்தத்தை உடையவனும், நித்யஸரீசர்களுக்குக் காட்டிவளித்துக் கொண்டு, தன் மேன்மைதோற்றப் பரமபதத்தில் இருப்பவனே!

அவ்விருப்பம் இவ்வருளுள்ளாரும் பெறவேனுமென்னும் வாத்தஸப்பத்தாலே அகர்மவஸ்ப்பனா தான் கர்மவஸ்ப்பரோடு ஸ்ரோதிரயனும் வந்தவதரித்து, இடையருக்கு ஏவிக் கொள்ள லாம்படி புலப்பனும் நின்ற ஆப்சியத்தைச் சொல்லுகிறது. (எங்களுமுதே) அத்தனை h பொதுவான நிலையன்றிக்கே, எங்களுக்கே ஸ்வம்மம், நிரவதிக போக்ப்பதையையுடைய னும் நிற்கிற நிலை. i தேவர்களுக்கு உப்புச்சாறுபோலன்றிக்கே, எங்களுக்குக் கூறு அம்ருதமாய்த்து. “நீங்கள் தான் நம் மேன்மைபறிந்திகோளே; உங்களுக்கே ஸ்வம்மமானமை தோற்றச்செய்னனிகோளே; தந்தாமது என்றறிந்தால் தந்தர முடமை மங்காமல் நோக்கி விநியோகங்கொள்ள வேன்

(மாயனே) அக்காட்சியை இங்குள்ளவர்களுக்கும் பெறவேணும் என்னும் வாத்தஸப்பத்தாலே கர்ம வஸ்ப்பபாத தான் கர்ம வஸ்ப்பபட்டவர்களுடைய ஒரு குலத்தவனுப் வந்து அவதரித்து, இடையர்களுக்கும் ஏவிக் காரியம் கொள்ளலாம்படி வஸ்ப்பபட்டு நிற்கும் ஆப்சியத்தை உடையவனே! (எங்கள் அமுதே!) பரமபதத்தில் ஞானச்சுருக்கமில்லாத நித்யமூக் தர்களுக்குப் பொதுவாயிருக்கும் அந்நிலைபோலல்லாமல், இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாத ஆப்சிகளாகிய எங்களுக்கு உடைமைபோலே வசப்பட்டிருப்பவனும், எல்லையற்ற இனிமையையுடையவனான கண்ணனும் நிற்கும் நிலை. அன்றிக்கே, தேவர்களுடைய திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய உப்புச்சாறு போலல்லாமல் எங்கள் பங்குக்குக் கிடைத்த மிக இனிவ் அமுதமாயிருப்பவனே! என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இவர்கள் இப்படி அன்பு தோற்ற வார்த்தை சொன்னவுடன் “நீங்கள் நம் சிறப்பை அறித்து விட்டீர்களே. உங்களுக்கு உடைமை போலேயிருப்பவன் நான் என்று விளங்கச்செய்னனிகளே. தமது உடைமை என்று அறிந்தால் அவ்வுடைமை அழியாமல்

h பொருள் (பொதுவான)—பரமபதத்திலுள்ளாராக்கும், அவதாரத்திலுள்ளாராக்கும் பொதுவான நிலையன்றிக்கே யென்றபடி. i (தேவர்களுக்கு) இதயாதி, வாக்யம்—தாதா—18

டாவோ' என்றான்; 'அதென்னன்பது?' என்ன; 'உங்கள் கண்களாலே என்னைக் கடாக்வித்து என் ஸத்தையை உண்டாக்கி, நீங்களும் நானுமாக அநுபூவிக்கப் பார்க்கவாகாதோ?' என்றான்; (விதியின்மையாலது மாட்டோம்) அது பொல்லாதோ, அழகிபொன்றன்றோ; ஆகிலும் எங்கள் பாக்ய ஹாநியாலே அது மாட்டுகிறிலோம் என்றார்கள். "அது" என்றார்களிறே அவன் நினைவைத் தாக்களித்தமை தோற்ற. 'ஆகில் நானும் என்னுடைய பாக்யஹாநியாலே பாயட்டம் தரமாட்டுகிறிலேன்' என்று, இவற்றையுங்கொண்டு அருங்கொம்பிலே போய் ஏறினான்; இவனுக்கு பாக்யஹாநியாவது-அவர்களுடன் கூடாமைமிகு. (j வித்தகப் பிள்ளாய் k விரையேல்) எங்கள் ஸத்தையையும் அதிப்பாராதேகிடப்.

ரஷித்தம், அதைக்கொண்டு காரியம் கொள்ளவேண்டாமோ?' என்றான் கண்ணன். அது என்ன காரியம்? என்றார்கள் இவர்கள். "உங்கள் கண்களாலே என்னைக் குளிப்பாடித்து, என்னை உயிர் தரிக்கப் பண்ணி, நீங்களும் நானுமாக ஸம்ஸலேஷிக்க இசையலாகாதோ" என்றான் கண்ணன். அதற்கு பதில் கூறுகிறார்கள்—(விதியின்மையால் அது மாட்டோம்) "உன் விருப்பம் எங்களுக்கு அரிஷ்டமல்லவே. நாங்களும் விருப்பவதாய்நீறோ. ஆனாலும் எங்களுடைய பாக்யபக்தனுவாலே அதற்கு இசைய வல்லோமல்லோம்" என்கிறார்கள். அவன் மனைவை அறிந்தமை தோற்றவும், பெண்மைக்குரிய நாணத்தாலே வெளிப்படையாகச் சொல்லக் கூடியும் "அது" என்று ஸம்ஸலேஷத்தைக் குறிக்கிறார்கள். "அப்படியானால் நானும் என்னுடைய பாக்யபக்த குறையாலே வஸ்த்ரங்களைத் தர வல்லோனல்லேன்" என்று சொல்லி வஸ்த்ரங்களையும் எடுத்தாக்கொண்டு மேலும் உயரமான கிளியிலே ஏறி உட்கார்ந்தான். இவன் தன்னுடைய பாக்யபக்த குறையு என்று சொன்னது அவர்களோடு கூடாமையேயாகும். அதற்கு மேல் சொல்லுகிறார்கள்—(வித்தகப் பிள்ளாய் விரையேல்) நீ மிகவும் ஸமர்த்தான இடைப் பிள்ளை என்பது தோற்றப் பாயாந்தரம். j வித்தகன்—ஸமர்த்தன, k, l விரையேல்—

எங்கள் பேராகத்திற்கு விச்சேதம் பண்ணினாபதிலும் எங்கள் ஸத்தையை அழிக்கப்பாராதேகொள். 'நான் விரைந்து எங்கே என்ன ஸாஹஸம் செப்பக்கண்டுகோள்' என்றான்; (m குதிக்கொண்டரவில் n நடத்தாய்) 45, "ஏகதா து விநா ராய்" (ஏகதா து விநா ராமம்) என்கிறபடிபே-தமைபனார் கடிணம் பேரறிக்கப் பாய்மின் வாயிலே விழக்கடவ உனக்கு இவை சால் அபூர்வமோ; o அது கிடக்கிடாய் எங்கிருக்கள். "நம்

உயர் கொம்பிலே ஏற விரையாதே. உன்னைக் கண்ணார அது பூவிக்கும் எங்கள் பேராகத்திற்கு இதனால் இடைபூறு நேரிட்டாலும் டொறுத்துக் கொள்வோம். ஆனால் நீ உயர ஏறு வதால் உனக்கு ஏதேனும் ஆபத்த ஏற்பட்டால் நாங்கள் உயிர் தரிக்கமாட்டோம். உயர் கொம்புக்கு விரையும் ஸாஹஸத்தைப் புவிவன் மூலம் எங்கள் ஸத்தையை அழித்து விடாதே என்கிறார்கள். "நான் விரைந்து ஸாஹஸம் பண்ணியதை நீங்கள் எப்போதாவது கண்டதாண்டோ?" என்றான் கண்ணன். அதற்கு பதில் கூறுகிறார்கள்—(குதிக்கொண்டு அரவில் நடத்தாய்)

45. ஏகதா து விநா ராமம் க்ருஷ்ணே ப்ருத்தநாவநம் பபெயா |
விசசார வ்ருதோ கோபாயர் வந்யபுன்ப்ரருக்துஜ்வல: ||

[வி-பு 5-1-7]

[ஒருநாள் புலராமனைப் பிரித்து க்ருஷ்ணன் ப்ருத்தாவனத் துக்குச் சென்றான். காட்டுப்பூமாவை அணித்து இடையர்களால் குழப்பெற்றவனும் ஸஞ்சரித்தான் அவன்.] என்கிறபடியே தமையனாரான புலராமன் சிறிதுநேரம் வேறு காரியமாகப் போயிருந்த சமயத்தில் காரியபாகத்தின் வாயில் விழுவாயிற ஸாஹஸத்தைச் செய்தவனன்றோ நீ. அத்தகைய நீ உயர்கொம்பில் ஏறும் ஸாஹஸத்தைச் செய்வது ஆச்சரியமோ? அது கிடக்கட்டும். எங்கள் வஸ்த்ரங்களைத் தருவாயாக என்கிறார்கள். அதற்குமேல் கண்ணன், "நம் கையில் இந்த

அருங்கொம்பிலேருதே; ஏறினாலு ஸத்தையழியும் என்றபடி. m குதிக்கொண்டு—காரியன் தலையிலே குதித்துக்கொண்டு, n நடத்தாய்—ந்ருத்தம் பண்ணினாய். o (அது கிடக்கிடாய்) [எங்கள் பட்டைத்தாராய்] என்கிறார்களென்று பூரிப்பது 2.

கையிலே காலிலிறே இவர்கள் வேண்டுவது' என்று பார்த்துப் பரியட்டங்களைக் குருந்திலேயிட்டு வைத்துக் கைபைத்தட்டி, 'என்கையிலுண்டோ நான் தர' என்றான்; (குருந்திடைக் கூறை பணியாய்) உன் கையிலில்லை; குருந்தின்மேலே கிடக்கிறவற்றைத் தா என்கிறார்கள். எங்கேனும் கிடக்கிறும் இவன் திருவுள்ளமுண்டாகிலல்லது வந்திப்பது என்றபடி, 2.

மூன்ற்த்திருமொழி—மூன்றாம் பாட்டு

எல்லே! ஈதென்ன இளமை? எம்மனை மார்தானி லொட்டார் பொல்லாங்கிதென்று கருதாய் பூங்குருந்தேறி மிருத்தி வில்லா லிலங்கை யழித்தாய்! நீவேண்டிப் தெல்லாத் தருவோம் பல்லாரும் காணுமே போவோம் பட்டைப் பணித்தரு ளாபே.

பதவுரை:— வில்லால் — வில்லாலே, இலங்கை—லங்கையை, அழித்தாய் — நாசஞ் செய்தருளினவனே! எல்லே — என்னே! ஈது என்ன இளமை — இது என்ன பிள்ளைத்தனம்! எம் அனைமார்—எங்களுடைய தாய்மார்கள், காணில்—கண்டால், ஓட்டார்—மறுபடியும் எங்களை வீட்டின் வழி வர) ஓட்டார்கள்; (நீயோவென்றால்), ஈது — (எல்லாரும் ஏசும்படி எங்களை நிரவாணமாக்கி நிறுத்தியிருக்கிற) இது, பொல்லாங்கு என்று—பொல்லாத காரியமென்று, கருதாய்—நினைக்கிறாயில்லை; பூ குருந்து—புஷ்பித்திராநின்ற குருந்த மரத்தின்மேல், ஏறி இருத்தி—ஏறியிராநின்றும்; நீ வேண்டிப்பது எல்லாம்—நீ அபேசுதிக்குமவற்றை யடங்கலும், தருவோம்—கொடுக்கிறோம்; பல்லாரும்—(ஊரிலுள்ள) பலரும், காணுமே—

வஸ்த்ரங்களைக் காண்பதால் தானே 'கொடு கொடு' என்று வேண்டுகிறார்கள்" என்று நினைத்து, வஸ்த்ரங்களைக் குருந்த மரத்தின்மேலே வைத்து, தன் கையைத் தட்டிக் காட்டி, "என் கையில் இல்லை நான் தருவதற்கு" என்றான். அதற்கு மேல் கூறுகிறார்கள்—(குருந்திடைக் கூறை பணியாய்) உன் கையில் இல்லை என்பது மெய்தான். குருந்தின்மேலே கிடக்கிற வஸ்த்ரங்களை நீயே தரவேணும் என்கிறார்கள். ஸ்வாபதே, ஈத்தில் எவ்விடத்திலுள்ள எந்தப் பூவானாலும் இவன் திருவுள்ளம் உண்டானாலல்லது கிடைக்காது என்று கருத்து. 2.

காணுதபடி, போவோம்—போகிறோம்; பட்டை—(எங்களுடைய) பட்டுச்சேலைகளை, பணித்தருளாம்—தந்தருளவேணும்.

வ்யா:— மூன்றாம் பாட்டு. (எல்லேயித்தயாதி) இவர்கள் நெறும்போது நீரிலேநின்று நோடிப்பட்செய்தே இவர்கள் பரி யட்டங்களைப்பெல்லாம் வாரிக்கொண்டு குருந்தின்மேலே இட்டு வைத்திருந்தான்; 'நாங்கள் நீரிலே நெறும்போது நின்று க்லேஸப்பட நீ பேசாதிருக்கிறதென்? பரிபட்டங்களைத் தா' என்ன; பரிபட்டங்களைத்தர நீயில் நின்றும்கரைமேலேபோந்து ஏறுங்கோளென்றான்; அதை மெய்யென்று சிலர் கரை மிலேபோந்து ஏறினார்கள்; ஏறின அலர்களுடைய அங்கு, ப்ரதயங்குங்களை ஊன்றப்பார்த்து ஸ்மிதப் பண்ணி, சில விலாஸ சேஷிதங்களைப் பண்ண; (ஈ எல்லே ஈதென்ன இளமை) என்னே! இதொரு பூலிஸ்பரவ்ருத்திகளிருக்கும்படியென! என்கிறார்கள். 'நான் பூரஸ்கு; நீங்கனோதான் பஞ்ச துஸ வார்ஷிகலபஸ்கராய்ப் பரிமாற்றினோள்; அதில் வந்தால்

3. **அவா:—** இவர்கள் நீண்டநேரம் நீரிலே நின்றா ளுளிராலும், காலைக் கதவும் மீன்களாலும் துன்புற்றுக்கொண்டிருக்கும் போது, இவர்களுடைய வஸ்த்ரங்கள் அனைத்தையும் வாரியெடுத்தக் குருந்தின்மேலே இட்டுவைத்திருந்தான் கண்ணன். நாங்கள் நீரிலே துன்புற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது நீ பேசாமிருக்க லாமோ. வஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்துவிடு என்றார்கள். நீங்கள் கரையிலே ஏறுங்கள் கொடுக்கிறேன் என்றான். அதை உண்மை என்று நினைத்துச் சிலர் கரையேல் ஏறினார்கள். ஏறினவர்களுடைய அயவங்களை உற்றுப்பார்த்துப் புன்முறுவல்செய்து சில காமுக வியாபாரங்களைச் செய்தான். அதைக்கண்டு சொல்லுகிறார்கள்.

வ்யா:—(எல்லே ஈதென்ன இளமை) என்னே! இப்படியொரு சிறுபிள்ளைத்தனமான செயல் இருக்கும்படி! என்கிறார்கள். "நான் சிறுவனுயிருந்துவிட்டுப் போகிறேன். நீங்கள் தான் பினைந்து வயதாதிப் பருவம் நிரம்பினவர்களேபோலே நடக்கி

அரு:— மூன்றாம் பாட்டு. (எல்லேயித்தயாதி) ஈ எல்லே—என்னே; எல்லே என்று—தோழியைப் பார்த்துச் சொல்

உங்களை என்னோடு வாசியுண்டோ. இரண்டு திறத்தாரும் ஒத்த பருவமானபின்பு பருவத்துக்கோபு பரிமாற நீங்கள் உடன்பட்டிலிகோள் என்று; (b எம்மனைமார் காணி லொட்டார்) நாங்கள் உடன்படாமையுண்டோ? எங்கள் பூந்துக்கள் காணில் ஒட்டார்கள் என்றத்தாலேகான் நாங்கள் மாட்டாதொழிகிறது என்ன; “எனக்கும் ஒருதாயும் தம்பனும் உறவுமுறைபாருமில்லையோ; நான் ஏதேனும் கம்பற்றுவானத்தினின்றும் விழுந்தேனோ? அவர்கள் உண்டாயிருக்க வன்றே நானும் இங்ஙனையிருக்கிறது; உங்களுக்கு அதில்லை பாய்த்தே” என்று; “எங்களைப்போலேயோ நீ?” என்றார்கள்; “எனக்கு வாசியென்?” என்ன; உனக்கு வாசியுண்டி (பொல்லாங்கிதென்று c கருதாய்) நீ பழி என்னைப் பனைப்

நீர்களை. ஆடைகளைக் கரையிலே வைத்துவிட்டுக் குளிக்கும் மறுமிகள் காரியத்தைத்தானே செய்விடுங்கள். ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் நமக்குள் வித்தியாசமில்லையே. இப்படி இருவரும் ஒத்தபருவமானபின்பு, நம் பருவத்துக்குப் பொருத்தமாக என்னோடு நீங்கள் அனைவதற்கு இசையவில்லையே” என்றான். அதற்குச் சொல்லுகிறார்கள்—(எம்மனைமார் காணில் ஒட்டார்) “நாங்கள் இசையாமல்லை; ‘எங்களுடைய தாய்மார் முதலான உறவினர்கள் கண்டால் பொறுக்கமாட்டார்கள்’ என்னும் காரணத்தால் நாங்கள் உடன்படவில்லை” என்கிறார்கள். அதற்குக் கண்ணன் “எனக்கு மட்டும் தாய், தகப்பன் முதலிய உறவினர்கள் இல்லையோ? நான் காய்பிவீருந்து விழும் பழம் போலே ஆகாசத்திலிருந்து விழுகிறதே? எனக்கும் எத்தனையோ உறவினர்கள் இருக்கும்போதுதானே நான் உங்களை என்னைய ஆசைப்பட்டிருக்கிறேன். உங்களுக்கு அவ்வாசை இல்லையே” என்றான். அதனோடு ‘எங்களைப்போலேயோ நீ?’ என்றார்கள். ‘உங்களைக் காட்டிலும் எனக்கு என்ன வித்தியாசம்?’ என்கு கண்ணன். உனக்கு இதுவே வித்தியாசம் என்கிறார்கள்—(பொல்லாங்கு ஈதென்று கருதாய்) லோகாப

லிறுதலுமார், b எம்மனைமார்—எங்கள் அன்னைமார்;—தாய்மார். c கருதாய்—நிசையாய்; கருதாய்—கருதுகிறாயில்லை.

புதி; நாங்கள் பழிக்கு அஞ்சுவதோம்; இதுகான் உனக்கும் எங்களுக்கும் வாசி. (பூங்குருந்தேறியிருத்தி) ‘நான் பழிக்கு அஞ்சேனாலும் உங்களுக்கு இது தரவேண்டுவதில்லைமிறே’ என்று குருந்தின்மேலே இவற்றையுட்கொண்டு அதில் பூப் பொருந்தினிறப்போலே பொருந்தி, இழியக் கன்சியாதே மிருந்தான். (வில்லா லில்லகையழித்தாய்) ஒருத்திக்காக—பூர்த்ரமாதிகளுடைய அஸ்திரங்களுக்கும் அழியாதபடி வர பூலத்தாலே பூண்கட்டின ஊரை, மனிச்சுக்கு ஏகாந்தமான வில்லாவே மூலப்படியே வழிபோம்படி பண்ணின உனக்கு இப்போது ஸ்வபாவம் வேறுபட்டபடியுபென்? ‘இப்போது என் ஸ்வபாவம் வேறுபட்டதில்லை; உங்கள் ஸ்வபாவமும் வேறு பட்டதில்லை; உங்கள் ஸ்வபாவமும் d அப்படியே இருக்க

வாதத்தை நீ பழிபாக நீண்டபதில்லையே. உலகினர் பழி சொன்னால் நீ பூரித்துப் போகிறாய். நாங்கள் பழிக்கு அஞ்சுகிறோம். இதுவே உனக்கும் எங்களுக்கும் வித்தியாசம் என்கிறார்கள். “நான் பழிக்கு அஞ்சாதவன் என்று நீங்கள் பழி சொன்னாலும் உங்கள் வஸ்திரங்களை நான் தரமாட்டேன்” என்று குருந்தின்மேலுள்ள ஆடைகளையும் கொண்டு, அக்குருந்த் மரத்திலே ஒரு பூ மலர்ந்து பொருந்தியிருப்பதபோலே இவனும் அம்மரத்தில் பொருந்தியிருந்து, இறங்குவது என்னும் எண்ணம் இல்லாதவன் போலிருந்தான். அதைக்கண்டு (பூங்குருந்தேறியிருத்தி) என்கிறார்கள். பூத்தன்ன குருந்த்மரத்திலே ஒரு பூப்போலே பொருந்தியிருக்கிறாய் என்று கருத்து. இதைக் கண்டு, ராமாவதாரத்தில் ஒரு பெண்ணுக்காக உன்னது உறங்காது ஒலி கடலை ஊடறுத்து இலங்கையழித்த செயலை நினைவுறுத்துகிறார்கள்—(வில்லா லில்லகையழித்தாய்) சீதாப் பிராட்டி. ஒருத்திக்காக—பிரமன் முதலானருடைய அஸ்திரங்களாலும் அழியாதபடி வரபூலத்தாலே பூண்கட்டப்பட்ட இலங்கையை, மனிதர்களுக்கேயுரிய வில்லாவே அடியோடு அழியும்படி பண்ணின உனக்கு இப்போது அந்தத் தன்மை நேர் மாருதப் போனது எப்படி? என்கிறார்கள். “இப்போது என்

d அப்படியேயிருக்கவேண்டும்—அந்தப் பிராட்டியைப்

வேணும். e நிங்கள் என் நினைவுக்கீடாக வரிலன்றே நான் உங்கள் காரியஞ்செய்வது என்ன; 'அதிவும் ஒரு குறையுமில்லை, உன் அபேக்ஷிதமெல்லாம் செய்க்கடவோம்' என்றார்கள்; ஆகில தரலாகாதோ என்று i மடியையேற்றுள்; g (பல்லாரும் காணாமே போவோம்) இங்கனன்று காண் இதுசெய்வது; அதில் உருவ நடக்கும்படி செய்பவேணுங்காண்; பல்லாரும் காணாமே போவோம் என்றார்கள். 'பலர் காணிலுங்காண்கிறார்கள், தவிரிலும் தவிருகிறார்கள், நான் முந்துற முன்னம் கண்டேனே; ஆகில போங்கோள்' என்றான்; (பட்டைப் பணித்தருளாயே) பிறர் முன்னே நாங்கள் நிற்கும்படி எங்களைப் பண்ணிபருளாயே. 3.

தன்மையும் மாறவில்லை; உங்கள் தன்மையும் மாறவில்லை. உங்கள் தன்மை சீதாப்பிராட்டியினுடையதுபோலே வெளிப்பட்டே. நீங்கள் என் நினைவோடு ஒத்திருந்தாலன்றே நான் உங்கள் காரியம் செய்வேன்" என்றான் கண்ணன். "உன் நினைவின்படி நாங்கள் நடக்க எத்தடையுமில்லை" என்கிறார்கள் மேலே — (நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவோம்) நீ விரும்பியபடி. யெல்லாம் உன்றோடு ஸம்ஸ்ரலேஷிக்கக்கடவோம். இவர்கள் இப்படிச் சொன்னவுடன் அப்படியானால் என்னை அனைவதற்கு என்மடியில் ஏறுங்கள் என்று மடியைக் காட்டினான். அதற்குச் சொல்லுகிறார்கள்—(பல்லாரும் காணாமே போவோம்) இப்படிப் பலர் காணும் இடத்திலோ இச்செயலைச் செய்வது. இருவரும் ஒரே தத்துவம் என்னும்படி நாம் அனைத்துக்கொள்வதற்கு எவரும் காணாத இடத்திற்கன்றோ போகவேண்டும் என்கிறார்கள். "பலர் கண்டபாலென், காணாமல் இருந்தாலென்க, நான் முதலில் கண்டுவிட்டேனே. நீங்கள் நாம் ஸம்ஸ்ரலேஷிக்கக்கடிய இடத்திற்குச் செல்லுங்கள்" என்றான். (பட்டைப் பணித்தருளாயே) நாவுபேர் முன்னால் நாங்கள் நடக்கலாம்படி எங்கள் ஆடையைக் கொடுத்தருள்வாயாக என்கிறார்கள். 8.

போலேயிருக்கவேணும். e கீழ் வாக்ய விவரணம் (நீங்களிதயாதி) i மடியேற்கை—மடியிலே வந்து ஏறுங்கோள் என்று கருத்து. g பல்லாரும்காணாமே போவோம் — பலர் கண்டபாலம் ஏகாந்தமாக ஸம்ஸ்ரலேஷிக்கப்போவோம். 3.

முன்குந்திருமொழி—நாலாம் பாட்டு

பரக்க விழித்தெங்கும் நோக்கிப் பலர்குடைத் தாடும் சுணையில் அரக்கநில லாகண்ண நீர்கள் அலமரு கின்றவா பாராய இரக்கமே லொன்றாமி லாதாய்! இலங்கை பழித்த பிரானே! குரக்கர சாவ தறிந்தோம் குருத்திடக் கூறை பணியாய்.

பதவுரை— இலங்கை அழித்த பிரானே!—; பலர் குடைந்து ஆடும் சுணையில் — பலர் படிந்து நீரடும் இப்பொய்கையின் கரையில், எங்கும்—நாற்பிறத்திலும், பரக்க விழித்து—நன்றாக விழித்து, நோக்கி—, கண்ண நீர்கள்—கண்ணீர் தாரைகள், அரக்க நிலா—அடங்கினாலும் நிற்க மாட்டாதவைகளாய், அலமருகின்ற ஆ—தளும்புகிறபடியை; பாராய—உற்றுநோக்கு; ஒன்றும் இரக்கம் இலாதாய்—கொஞ்சங்கூட தயவு இல்லாதவனே! குரக்கு அரச ஆவது அறிந்தோம்—'நீ மரமேற வல்லார்க்குள் தலைவன்' என்பதை அறிந்து கொண்டோம்; (ஆனபின்பு,) குருத்திடக் கூறை—குருத்தின் மேலுள்ள (எங்கள்) சேலைகளை, பணியாய்—கொடுத்தருள வேணும்.

வ்யா:— நாலாம் பாட்டு. a (பரக்க இய்யாதி) b இவர்களுந் நான் சொன்னதுக்கெல்லாம் மறுமாற்றம் சொல்லா

4. அவா— இப்படி தான் சொன்னதற்கெல்லாம் இவர்கள் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, இவர்களை புயமுறுத்துவதற்காகச் சில காரியங்களைச் செய்தான். அதைக் கண்டு தங்கள் கெல்லாமையைக் காட்டி அவனை இரங்கப் பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

வ்யா:— (பரக்க விழித்து எங்கும் நோக்கி.....பாராய்) கேட்பிக்களை புயமுறுத்திக் காரியங்கொள்ளவேணும் என்று

அரு:— நாலாம் பாட்டு. (பரக்க இய்யாதி) a "பலர் குடைந்தாடும் சுணையில் - பரக்க விழித்தெங்கும் நோக்கித் துணுக்கென்று கண்ணீர்கள் - அரக்கநிலலாம் அலமரு கின்றவா பாராய்" என்று ஸப்தார்த்தம். b இவர்கள் பரக்க விழிக்கைக்கு ஹேதுவான அவன் வ்யாபாரத்தை அருநா—19

நின்றார்கள்; இங்ஙனன்று செல்வது; அச்சமுறுத்திக் காரியங்கொள்ளவேணும் என்று பார்த்து, c சிலர் வருகிறார்களாக்கொண்டு, சுற்றிலே பார்த்து உடம்பை ஒடுக்குவது, திரியவும் சிலர் வருகிறார்களாக்கொண்டு, அதுக்கும் கூகி னாக அத்திக்கிலே சில தழைக்கையிட்டு மறைப்பது, தழைப்புரையே எட்டிப்பார்ப்பது, இப்படிக்கொண்டு சிலர் சிலர்க்கு புயாவற்றமாயிருப்பன சிலவற்றைச் செய்பத்தொடங்கினான்; அவ்விடந்தான் பலரும் வருமிடமாய், இவன் செய்கிற செயலுக்கு ஸம்பூாவநையுள்ளிடமுமாபிருந்தது; ஸர்வஸாதாரணமான கணையாத்தது, இவனுடைய புயாவற்றமான வ்யாபாரத்தாலும், ஸர்வஸாதாரணமான ப்ரதேயுமமாகையாலும், துணுக்கென்று கண்ணாநீர் விழவிடப்பட்டது; 'அதுதான் நாம் இவன் முன்னே செய்தோமாகிறதென்? மறைக்கவேணும்' என்று

நீனைத்த கண்ணன் நாற்புறமும் பார்த்து, ஒரு திசையிலே சிலர் வருவதுபோலே பூவித்து, அவர்கள் அறிபாமவிரும்பத்திற்காகத் தன்னுடம்பை ஒடுக்குவது, மற்றொரு திசையிலே சிலர் வருவதுபோலே நடத்து, அவர்கள் தன்னைப் பாராமவிரும்பத்திற்காக அந்தத் திக்கிலே சில தழைக்கையிட்டுத் தன்னை மறைப்பது, தழை இடுக்கின் வழியே பார் வருகிறார்கள் என்று எட்டிப் பார்ப்பது முதலான சேஷ்டைகள் சிலவற்றை கோபிகள் புயப்படுவதற்காகச் செய்யத் தொடங்கினான். அந்த இடம் பலர் குளிப்பதற்கு வரக்கூடிய இடமாய், இவன் செய்கிற செயலுக்கு இடமுள்ள பிரதேயுமாய் இருந்தது. அந்தக் குளமோ சிலரை வராதீர்கள் என்று தடுக்கமுடியாதபடி பொதுவான குளமாயிருந்தது. அச்சமுறுத்தக்கூடிய கண்ணனுடைய செயல்களாலும், ஆண்களும் குளிக்கவரக்கூடிய இடமாகையாலும் அவமானத்தாலே புய்த்து, இவர்கள் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகத் தொடங்கிற்று. 'இவனுக்கு முன்னால் நாம் அழலாமோ?' என்று நீனைத்து அக்கண்ணரை அடக்கப்

எரிச்செய்கிறார் (இவர்களும் இதயாதி) o "எங்கும் நோக்கி" என்றது - நோக்குகிறபென்று ஈச்வரகர்த்தருமாதல்; அன்றிக்கே, ஸ்வகர்த்தருமாதல். அதாவது - அவன் நோக்கினது

பார்த்து d அமைப்பதாகக் கணிசித்தார்கள்; இவர்கள் d நியமிக்கப்பார்த்தவிடத்திலும் நின்றதில்லை; e அந்ததரம், ஆர்வருகிறோ என்னுமத்தாலும், கண்ணாநீர் நிலலாமையாலும் னிடந்து துடிக்கப்பட்டார்கள்; 'f நீ பரிபட்டந்தரவேண்டா; அந்நயபரதை புரவிக் கிறதைத் தவிர்த்து நாங்கள் படுகிற அலமாய்ப்பைப் பாராய்' என்கிறார்கள்.

இவர்கள் இப்படிச் சொல்லச்செய்தேயும் நித்தியரைப் போலே பராதேயிரிந்தான்; (g இரக்கமென்று மிலாதாய்) இப்போது இரக்கமின்றிக்கேயிருக்கிற நீ, முன்பு ஒருத்திக்காக

பார்த்தார்கள். எவ்வளவு அடக்கினாலும் அதை அடக்கமுடியவில்லை. அதனாலே தமது மானம் போகும்படி யார் வருகிறார்களோ என்னும் புயத்தாலும், கண்ணரை அடக்கமுடியாமையாலும் பொய்கையிலேயே கிடந்து துடிக்கத் தொடங்கினார்கள். "நீ வந்தார்ந்தனைத் தரவிட்டாலும் ஈற்புறமும் பார்த்து நாங்கள் படும் பரிபட்டக் காணாததுபோலே இருக்கும்நிலை தவிர்த்து நாங்கள் படுகிற துன்பத்தைக் காண்பாயாக" என்கிறார்கள்.

இனி இவர்கள் இப்படித் துன்புற்ற வார்த்தை சொன்ன போதும் கருணையற்றவன் போலே கண்ணெடுத்துப் பாராமவிரும்பான். அதைக்கண்டு சொல்லுகிறார்கள் - (இரக்கமெனென்றுமிலாதாய் இலங்கையழித்த மிரானே) இப்போது எங்களிடம் சிறிதும் இரக்கமில்லாமவிரும்பும் நீ, முன் ராமாவ

கொண்டு தாங்களும் பார்க்கிறார்கள் என்றபடி. d அரக்க-அடக்க. e ஹேது பூர்வகமாக ஸப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அந்நயமித்தயாதி) f அன்றிக்கே "நோக்கி" என்றத்தை "நோக்க" என்றபடி, "பலர் குடைந்தாடும் கணைநீர்கள் - அரக்கவிலா - அலமருகின்றவா பாராய்" என்று இங்ஙனே ஸப்தார்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (நீ பரியட்டமித்தயாதி) d, அரக்கவிலா - அமைக்கவிலா; g இரக்

இலங்கையை அழியச்செய்து உபகரித்தவன்! தனக்கே ஒருக் கால்ஒருபடியும் மற்றொருபோது ஒருபடியுமாக வேறுபடுமோ ஸ்வபாவம்? 'நமக்குள்ளதுதன்னையும் இல்லபென்னு நின்றுகொள்ளாகில், இனி இல்லையாபேவிட அமைபாதோ' என்று, அவற்றையுங்கொண்டு ஒரு கொம்பிலே தாவினான்; (குரக் கரசாவதறிந்தோம்) நீ மரமேறுவல்லார்க்கு முதலிபென்னு மிடம் நாங்குளறித்தோங்காண். அன்றிக்கே, காபேயமார்க்கச் சில வற்றைச் செய்யத் தொடங்கினான்; (குரக்கரசாவதறிந்தோம்) என்கிறுர்களாதல், கையில் பரிபட்டங்களைக்குருத்திலே பொகட்டு, 'நம்மையலைபாதே நீங்கோ ஏறி வாங்கக்கொள்ளுங்கோள்' என்றான்; (குரக்கரசாவதறிந்தோம்) h மரமேறுவார்க்கு நிர்வாஹ கராஹோ தருவார்? ஏறுமாட்டாதாரோ தருவார்? 4.

தாரத்தில் தோப்பிராட்டிக்காக இலங்கையை அழித்து உதவின வன் என்று பெயர்பெற்றவனுயிற்றோ. ஒருவனுக்கே ஒரு சமயம் ஒரு தன்மையும், மற்றொரு சமயம் போராளன தன்மையும்சுத் தன்மைகள் வேறுபடுமோ? என்று கேட்கிறார்கள். அதற்குமேல் "நமக்குள்ள இரக்கத்தையும் இல்லை என்று சொன்னீர்களாகில் இனி அது எனக்கு இல்லாமலே போகட்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டு, வஸ்தந்தங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு ஓர் உச்சாணிக் கொம்பிலே குரங்கு தாலுதுபோலே தாவினான். அதைக்கண்டு சொல்லுகிறார்கள்—(குரக்கரசாவ தறிந்தோம்) நீ மரமேறுவல்ல குரங்குகளுக்கெல்லாம் தலைவன் என்பது நாங்களறிந்த விஷயம்தானே. அதை இப்படி ஈடை முறையில் செய்து காட்டவேண்டுமோ? என்கிறார்கள். அல்லது கண்ணன் சில குரங்குச் சேஷ்டைகளைச் செய்யத் தொடங்க, 'குரக்கரசாவதறிந்தோம்' என்கிறார்கள் என்றும் கொள்ளலாம். இதைக் கேட்டு வஸ்தந்தங்களைக் குருந்தின் கிணியிலே வைத்து, "எனக்குச் சிரமம் வைக்காமல் நீங்களை ஏறி எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றான் கண்ணன். அதைக் கேட்டுச்

கம் - கருபை; இரக்கமேல் - இரக்கமாகில். h "பணியாய்" என்றதுக்கு முந்தின அர்த்தத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (மரமேறுவாரித்யாதி). 4.

முன்னுத்திருமொழி—ஐந்தாம் பாட்டு

கூலிக் கதுவிடு கின்ற கயலொடு வாளை விரவி
கூலைப் பிடித்தெண்ணை மாரக் கோட்டில் என்ன விளையாட்டோ?
கோலச் சிற்றுடை பலவும் கொண்டுநீ யேறி மிராதே
கோலம் கரிப பிரானே! குருந்திடைக் கூறை பணியாய்.

பதவுரை:— கரிப—கறுத்த, கோலம்—திருமேனியை யுடைய, பிரானே—கண்ண பிரானே! கயலொடு—கயல் மீன்க ளும், வாளை—வாளை மீன்களும், விரவி—ஒன்றுக்குக் கூடி, காலு—(எமது) கால்களை, கதுவிடுகின்ற—கடியாநின்றன; (இப்படி நீ எங்களை வருத்தப் படுத்துவதைக் கேள்விப்பட்டு) என் னாமர்கள்—எங்கள் தமையன் மார்கள், வேலை பிடித்து— வேலைப்பிடித்துக்கொண்டு, ஓட்டில்—(உண்ணத்) துரத்தி விட்டால், என்ன விளையாட்டு—(அது பின்பு) என்ன விளையாட்டாய் முடியும்? நீ-நீ, கோலம்—அழகிய, சிற்றுடை பலவும் கொண்டு—சிற்றுடைகளைபெய்லாம் அணிந்துகொண்டு, ஏறி இராதா—(மரத்தின் மேல்) ஏறியிராமல், குருந்திடை— குருந்தமரத்தின்மேலுள்ள, கூறை—(எங்கள்) சேலைகளை, பணியாய்—தந்தருள்.

சொல்லுகிறார்கள் — (குரக்கரசாவதறிந்தோம் குருந்திடைக் கூறை பணியாய்) குரங்குகளுக்குத் தலைவனுப், மரமேறுவதில் வல்லவனான நீ வஸ்தந்தங்களை எடுத்துத்தா முடியுமேயொழிய, மரமேறுமாட்டாத நாங்களே எப்படி வஸ்தந்தங்களை எடுத்துக் கொள்ளமுடியும்? ஸ்லாபத்தோரத்தில்—எம்பெருமானே உபாய மாவானேயொழிய, சேதனனுடைய முயற்சி உபாயமன்று என்றும் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. 4.

5. அவை:— ஆண்டாளுக்கு இடைச்சி பாவனை ஓடுகையாலே, இடையான அவினப்போலே இவனும் இடைக்குடியிலே (ஆந்தரானக்குடியிலே) பிறந்தானொருத்தியாய், அவ் னுடைய திருவுள்ளம் அறிவானொருத்தியாகையாலே, ஸ்ரீகணேசுவரராவான் முதலியால் இடப்பட்டபோது தன் மேன்மை பராமல் அவ்வாளை துன்புற்ற பொய்கையிலே

அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. ௩ ஆந்தராளக்குடியிலே பிறந்தா நொருத்தியுண்டு போலே காணும்; ஈஸ்வரமம்மஞ்செய்யா மிருப்பாளாய், ஸ்ரீகஜேந்திராம்பவான் ஆபந்நகை, தன் மேன்மை பாராதே அது இடப்பட்ட பொய்கையிலே அரைகுலையத் தலைகுலை வந்து உதவி அதிபுத்ததைப் பரிஹரித்து, பின்னையும் 'ஏற்கவே வந்து பரிஹரிக்கப் பெற்றிலோம்; நோவுபட்ட பின்பு வந்து பரிஹரித்தவியவுமொன்றுத்தோ!' என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டிருக்கும்படியை அறிவாளொருத்தி; 'நீ பண்டு உன்னையாஸ்ரமித்ததொன்றை ஒரு நீர்ப்புழு நலிய, ஒரு ஜலசரலத்வம் என்று பாராதே வந்து விழுந்தபடியுறதியே; இன்று அவ்வளவன்றிக்கே இரண்டுடையம் எங்களை நலியின்றது' என்ன; பரிபட்டங்கையுங் கொண்டுவந்து விழுமென்று பார்த்து அததை முன்னிட்டுக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.

அரைகுலையத் தலைகுலை வந்து உதவி, அதனுடைய பேராபத்தைப் போக்கடித்தபின்பும் 'முன்னமே வந்து இடரை நீக்கப் பெற்றிலோம். இடப்பட்டபின்பு வந்து நீக்கியது ஒரு பரிஹரமாகுமா?' என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டிருக்கும்படியை அறிந்தவளாய், "நீ முன்பொருகாலத்தில் உன்னை ஆஸ்ரயித்த ஆனையை ஒரு முதலை துன்புறுத்த, அது ஒரு நீர்ப்புழுதானே என்றும் பாராமல் வந்து விழுந்த ஆனையின் துயரம் தீர்த்தாய்க்ரே. இன்று இரண்டு மீன்கள் எங்கள் காலைக் கல்லுகின்றதைப் பாராய்" என்று கூற்றால், வலத்தீர்க்கனையும் எடுத்துக் கொண்டு தன் துயரத்தையும் தீர்க்க மேல்விழுவான் என்று நினைத்துக் கயலும் வாணையும் கல்லுவதை முன்னிட்டுக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (காலைக் கதுவிகுறின்ற கயலொடு வாளை விரவி) கயலும் வாணையும் சேர்த்துகொண்டு எங்களுடைய காலைக்

அரு:— அஞ்சாம் பாட்டு. (காலையித்யாதி) ௩ பரியட்டங்களைத் தரவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறவர்கள், வாளை யானது காலைக் கதுவிகுறிதென்று இத்ததைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஆந்தராளக்குடியிலே இத்யாதி) ஆந்தராளக்குடி - முத்தரும் பூத்துருமல்லாத

வ்யா:— (காலையித்யாதி) கபலோடு வாளைபாணது கலந்து காலைக் கதுவாநின்றதுகிடாய்; ஒன்று நலிய அன்று பட்டபாடு அறிதிபே நீ; இப்போது இரண்டுடையம் நலிகிறது. 46. 'अतस्त्रित-पुष्पपत्रिहितसहस्रस्यैवसप्तमिपत्रिपत्रिक' (அதந்தந்திதசமுபதிப்-ஸ்ரீதஹஸ்தம்ஸவீக்ருதப்ரணீதமண்பாதுகம்) ௨ ஆஸ்ரீதின் கால் நொந்து கையெடுத்துக்கூப்பிட, நம் கையும் காலும்பேணவோ என்று சேனைமுதலியாரையும் கைவிட்டு, திருவடி நிலைகையும் காற்கடைக்கொண்டு, நீ பட்டபாடற்றியே. ௦* கானமர் வேழம் கையெடுத்தலறக் கராவதன் காலினைக் கீதவது, ஆனையின்

கடிக்கின்றன. கஜேந்திரனை ஒரு முதலை நலியும்போது அன்று அப்பாடுபட்டாயே. இப்போது எங்களை இரண்டும் சேர்ந்து கடிக்கும்போது கம்மாயிருக்கலாமோ?

46. அதந்தந்தித சமுபதி ப்ரஹிதஹஸ்த மஸ்வீக்ருத-ப்ரணீத மணியாதுகம் கிமிதி சாகுலாந்த:புரம் | அவாஹந பரிஷ்க்ரியம் பதகூராஜமாரோஹத: கரிப்ரவர்ப்புருவ்விதே புகுவதஸ் தவராபை நம: ||

[சு-ஸ்த 2-67]

[கஜேந்திராம்பவானுடைய கூக்குரல் செவிப்பட்டவுடன், சேனை முதலியார் கொடுத்த கைலாகை மதியாமலும், கொண்டுரவர்பட்ட ரத்னபாதுகையை ஏற்காமலும், 'இதுவேன்! இதுவேன்!' என்று சிவ்யமஹிஷிகள் திகைக்கவும், வாஹனுலங்கார மில்லாமலும், பெரிப்பிறுவடிபின்பீது ஏறுகின்ற எம்பெருமானுடைய வேகத்திற்கு நமஸ்காரம்.] என்கிறபடியே, 'அடியானான கஜேந்திரன் கையெடுத்துக் கூப்பிடும்படி இருந்த நமக்குக் கைலாகு வேண்டுமோ?' என்று வேளைமுதலியார் பிடிக்க வந்த கையை உதறியும், 'அவன் கால் நொந்து கூப்

முமுக்ஷு. ௨ அவன் கையெடுத்துக் கூப்பிட்டதுக்காக சேனை முதலியார் கையைபுதறிவிட்டது; 'அவன் கால் நொந்துதுக் காகத் திருவடி நிலைகளைக் காற்கடைக்கொண்டது. ௩ கதுவகை - கடிக்கை, ௦ கையும் காலும் நோவுபடவோ ரக்ஷிக்கிறதென்ன; ஜலசரஸ்த்வமென்று பாராதே வந்து விழுந்த

துயரத்திற் புள்ளுந்நதுசென்று நின்முழிதொட்டிநே ரகித்தது. இப்போது இரண்டுகிடாய் நலிகிறது. “அது பிறராலே வந்த நலி வாகையாலே பறிநற்றித்தோம்; இது நீங்களே விளைத்துக்கொண்ட தொன்றன்றோ; அதுக்கு நானென்?” என்று மேன்மேலான சில விலாஸ சேஷ்டியுட்க்களைப் பண்ணத் தொடங்கினான்; (வேலையித் யாதி) நாங்கள் நெடும்போது நின்று நோவுபடி, நீ எங்கள் பரியட்டங்கள் தராவிட்டவாறே பெண்களே போய் உறவுமுறை யார் காலிலே விழுந்தவாறே, அவர்கள் பின்னை ஸாபுதராய்க் கொண்டுவந்து உன்னை ஓடிப்பிடித்துக் கட்டி இட்டுவைப்பார்கள்; அப்போது பின்னை அழகிய விளையாட்டாய்த் தலைக்கட்டுமிரு;

பிடும்போது நம் காலுக்குப் பாதுகையும் வேணுமோ? என்று பாதுகையை அணியாமலும் வந்து நீ பட்டபாட்டை மறந்து விட்டாயோ? என்கிறார்கள். “காணம் வேழம் கையெடுத்தலறக் கரா அதன் காலினைக் கதுவ, ஆணையின் துயரம் தீரப் புள்ளுந்நதுசென்று நின்று ஆழிதொட்டானே” [பெரியதிரு 2-8-9] என்கிறபடியே ஒரு நீர்ப்புழு கவ்வினதற்கு அந்தப் பாடுபட்ட நீ எங்களை இரண்டு நீர்ப்புழுக்கள் கவ்வும்போது, வஸ்தரத்தை எடுத்துக்கொண்டாவது வந்து உதவ வேண்டாமா? என்று கருத்தது. “அது பிறராலே வந்த துன்பமாகையாலே அதை நீக்கினோம். இது நீங்களே விளைத்துக் கொண்ட துன்பமாகையாலே நான் என்ன செய்வது?” என்று கூறி மேன்மேலே சில விளையாட்டுச் செய்கைகளைச் செய்யத் தொடங்கினான். அதுகண்டு சொல்லுகிறார்கள் — (வேலையித் யாதி) என்னைமார்கள் ஒட்டில் என்ன விளையாட்டோ? ‘நாங்கள் நெடும்போது நின்று நோவுபட்டபின்பும் நீ எங்கள் வஸ்தரங்களைத் தரவிட்டால், நாங்கள் எங்களுடைய தம்பப்பன்மார் தமைப்பன்மார் முதலானவர்கள் காலில் விழுவோம். அவர்கள் வேல் முதலான ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து உன்னை ஓடிப்பிடித்துக் கட்டி இட்டுவைப்பார்கள். அப்போது உன் விளையாட்டு விளையாடிலும் என்பதைப் புரிந்துகொள்;

படிக்கு ப்ரமானம் (காணம் வேழமித்தயாதி) 8 “என்-ஜுமார்” தமையன்மார்.

5.

இப்போது நாங்கள் உன் கையில் படுகிற பாடன்று கிடாய் நீ அவர்கள் கையிலே படுவது. “அத்தனைபே? எனக்குப் பூலித்தது பூலிக்கிறது; இப்போது கைபுருந்தவற்றைக் கொடுக்கிற தென்?” என்று அரையிலேபொன்றைச்சாத்துவது, தலைபிலே பொன்றைக்கட்டுவது, உத்தரீயமாக ஒன்றையிடுவதாக, இப்படித் தன் திருமேனிக்குப் பரபாசுமாய்ப்படி நாநாவர்ணமானவற்றைக் கொண்டு அவங்கரித்து, சேஷித்தவற்றைக் குருந்திலே மிட்டுவைத்து “கண்டுகோளே நமக்குத் தகுதியாபிருந்தபடி; இத்தைக்கண்ட உங்களுக்கு வேண்டவேண்டியிருந்ததோ” என்றான்; “அழகிதாபிருந்தது; நாங்கள் அவற்றை வேண்டுமே மல்லோம்; குருந்தில் கிடக்கிறவற்றைத் தா” என்கிறார்கள். 5.

இப்போது நாங்கள் உன் கையில் படுகிற பாட்டிற்குமேல் பல மடங்கு நீ அவர்கள் கையிலே படவேண்டியிருக்கும்’ என்று படியுறந்துகிறார்கள். இதைக் கேட்டவுடன் “இவ்வளவு தானே. வருவது வரட்டும். எனது கையிலெகப்பட்ட வஸ்தரங்களைக் கொடுக்கமாட்டேன்” என்று ஒரு புடவைபை அரையிலே சாத்துவது, ஒன்றைத் தலைபிலே கட்டுவது, ஒன்றை உத்தரீயமாக இடுவதாகத் தன்னுடைய கரிய திருமேனிக்கு வரிண்சேர்த்தி அழகை விளைக்கும்படி, பலநிறப் புடைவைகளைக் கொண்டு தன் திருமேனி முழுவதையும் அலங்கரித்து, மற்ற புடைவைகளைக் குருந்திலே இட்டுவைத்து, “பார்த்தீர்களா? என் உடம்புக்கு எவ்வளவு பொருத்தமா யிருக்கிறது? இதைக் கண்டபின்பும் நீங்கள் கேட்கலாமா?” என்றான். அதுகண்டு சொல்லுகிறார்கள் — (கேரலச் சிறுஞ்சை பலவுங்கொண்டு நீ ஏறியிராதே, கேரலம் கரியபிரானே குருத்திடடக் கூற பணியாய்) உன் கரியகோலத் திருமேனிக்குப் பரபாசுமாகச் சாத்தியிருக்கும் கோலச்சிறுஞ்சைகள் மிகவும் அழகாகவே உள்ளன. நாங்கள் அவற்றை வேண்டவில்லை, குருந்தமரத்திலிருக்கும் மற்ற வஸ்தரங்களைக் கொடுத்தால் போதும் என்கிறார்கள்.

5.

முன்றித்திருமொழி—ஆறாம் பாட்டு

தடத்தவிழ் தாமரைப் பொய்கைத் தாள்களெம் காலைக் கதுவ
விடத்தே நெறிந்தாலே போல வேதனை யாற்றவும் பட்டோம்
குடத்தை யெடுத்தேற விட்டுக் கூத்தாட வல்லாங் கோவே!
படிற்றையெல்லம் தவிர்ந்து எங்கள் பட்டைப் பணித்தரு ளாபே.

பதவுரை:— தடம்—விசாலமாயும், அவிழ் தாமரை—
மலர்ந்த தாமரைகளையுடையதுமான, பொய்கை — தடா
கத்திலே, தாள்கள்—தாமரைத் தண்டுகளானவை, எம்
காலை—எங்கள் கால்களை, கதுவ—கடிக்க, விடம் தேள்
எறிந்தால் போல—விஷத்தையுடைய தேள்கொட்டினுந்
போலே, ஆற்றவும்—மிகவும், வேதனை பட்டோம்—வருத்தப்
படாநின்றோம்; குடத்தை—குடங்களை, எடுத்து—தூக்கி,
ஏற விட்டு—உயர எறிந்து, கூத்து ஆட—குடக்கூத்தை
ஆடுவதற்கு, வல்ல—ஸாமர்த்தியமுள்ள, எம் கோவே—
எம்முடைய தலைவனே! படிற்றை எல்லாம் தவிர்ந்து—
(நீ செய்யுகிற) தீம்புகளை யெல்லாம் விட்டு, எங்கள் பட்டை—,
பணித்தருளும்—கொடுத்தருளும்.

வ்யா:— ஆறாம் பாட்டு. (தடத்தவிழ்தயாதி) பொய்கையி
லுண்டான ஐவரசலத்வங்கள் பூதகமகாநின்றது என்றால்
துணுக்கென்னுமொபதி, தாமரைப் பொய்கையில் தண்டுகளும்
பூதகமகாநின்றதுடைய என்றால் கூசுமோ என்று பார்த்து
அத்தை ஸ்மரப்பிக்கிறார்கள். பொய்கையில் தாமரைத்தண்டுக
ள் எங்களை நலிபாநின்றது என்ன; ஆகிலே கரையிலே

6. அவா:— சென்ற பாட்டில் பொய்கையிலுள்ள கயலும்
வானியும் காலைக்கடித்துத் துன்புறுத்துகின்றன என்று சொல்
லீப் பார்த்தார்கள்; அது படனற்றுப்போகையாலே இக்குளத்தில்
தாமரைத்தண்டுகள் விஷத்தேள் கொட்டியது போலே துன்
புறுத்துகின்றன என்று சொன்னாலாவது இரங்குவானே என்று
நனைத்து அதை நனைவுறுத் துகிறார்கள்.

வ்யா:— “இக்குளத்தில் தாமரைத்தண்டுகள் எங்களைத்
துன்புறுத்துகின்றன” என்று கூறினார்கள். “அப்படியானால்

போத்தேறுங்கோள் என்றான்; (அ தடத்தவிழ் தாமரைப்
பொய்கை) b கரையிலேபோதான் தாமரையின்றிக்கேயிருக்
கிறது? c *செக்கமலத் தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனி
வாயிறே, d தடம்—பெருமை; பெரிய பொய்கை, (e விடத்
தேள் எறிந்தாலேபோல) e விஷமில்லாத தேளுமுண்டுபோலே
காணும். (வேதனை யாற்றவும் பட்டோம்) நாங்கள் மிகவும்

கரையிலே ஏறுங்கள்” என்றான். (தடத்தவிழ் தாமரைப்
பொய்கை) என்று விசேஷணமிடுவதன் மூலம் கரையிலே
காணப்படும் தாமரைப் பொய்கையைக் காட்டிலும் வேறு
பாட்டை உணர்த்துகிறார்கள். “செக்கமலத்தலர் போலும்
கண்கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலே போலும் திரு
மெனியடிகளுக்கே” [திருவாய் 9-7-8] “கண்ணு! கண்கைகால்
தூயசெய்யமலர்களாச்சோதிச் செல்வாய் முழுதா சாயல்சாமத்
திருமெனி தன் பாசடையா தாமரைநீன் வாசத்தடம் போல்
வருவானே” [திருவாய் 8-5-1] என்னிற்படியே ஒரு தாமரைத்
தடாகுப்போல் இருப்பவனன்றோ இவன். கீழே இந்தத் தாம
ரைப் பொய்கை துன்புறுத்துகிறது. கரையிலே ஏறலாமென்றால்
அந்தத் தாமரைப் பொய்கை துன்புறுத்துகிறது என்று கருத்து.
‘தடம்’ என்று கரையையும் பெருமையையும் காட்டும். கரை
யுடையதாய் அல்லது பெருமைமிக்கதாய் மலர்ந்த தாமரைகளை
யுடையதான பொய்கை. (விடத்தேளெறிந்தாலே போல) விஷ
முடைய தேள் கொட்டினுந் போல் தாமரைத்தண்டுகள் எங்
களைத் துன்புறுத்துகின்றன. இத்தனும் கரையிலேயுள்ள தாம
ரைத் தடம் விஷமில்லாத தேளாயிருந்து கொண்டு துன்புறுத்து
கிறது என்று கருத்து. (வேதனை ஆற்றவும் பட்டோம்) நாங்

அரு:— ஆறாம் பாட்டு. (தடத்தவிழ்தயாதி) a, b தடம்—
கரையாதல்; பரப்பாதல். d அர்த்தநாதம் (தடம்—பெருமை)
என்றது. முந்தின அர்த்தத்துக்கு—பொய்கையில் தாமரைத்
தாள்கள் எம் காலைக்கதுவாநின்றது; தடத்தவிழ் தாமரைக்
களும் எங்களைக் கதுவாநின்றது என்றவயாம். இரண்டா
மர்த்தத்துக்கு, அத்து - சாரியை. c கரையிலே தாமரை
புண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (செக்கமலத்தலரித்
யாதி) e விடம் - விஷம். e கடற்கரையில் தேளுக்கு விஷ

க்லேஸம்படாநின்றோம்; “*o*, நீங்கள் நீரிலே புக்கபோது தொடங்கி நானும் மரத்திலே இருக்கிறேன்; இம்மரத்திலே வர்த்திக்கிற பதூர்த்தங்களுக்கு ஒரெல்லமில்லை; நானும் இவற்றிலே படுகிற வேதனைக்கு ஓர் அவதூய்னரோ?” என்றான்; ‘உங்களையேயோ நான் பட்டது’ என்றான். *i* காலத்தின் நெடுமை அவனுக்கும் ஒத்திருக்கச்செய்தே அது தோற்று கிறதில்லை கானும் இவர்களுக்கு; *g* இழந்திருப்பார்க்கிறே காலம் நெடுகித் தோற்றுலது; *h* நிரபேக்ஷிநே அவன். *i* இவர்களைப்பொழியச் செல்லாதபடிப்பாக்கானும் அவனுடைய கன் மிகவும் வருந்துகின்றோம். இவர்கள் இப்படிச் சொன்ன வுடன் கண்ணன்—“நீங்கள் நீரிலே புருத்த காலம் தொடங்கி நானும் இம்மரத்திலேயே உட்கார்ந்திருக்கிறேன். இம்மரத்தில் இருக்கும் புழுபூச்சிகளுக்குக் கணக்கே கிடையாது. நான் இவற்றால் படும் துன்பத்திற்கு எல்லையுண்டோ? நீங்கள் படும் துன்பத்தை விட நான் படும் துன்பம் பெரிதன்றோ?” என்றான். இவர்கள் நெடுநேரமாகத் துன்பப்படுவது போலே அவனும் நெடுநேரமாகத் துன்பப்பட்டபோதிலும் அதை இவர்கள் அறியாமையாலே ‘வேதனையாற்றவும் பட்டோம்’ என்று தாங்கள் மார்திறம் துன்பப்பட்டது போலே வார்த்தை சொல்லுகிறார்கள். அவருடைய ஸம்சரலேஷத்தை இழந்திருப்பதோடன்றியும், வஸ்தர்த்தையழிந்து மானத்தையும் இழந்து விடுவோமோ என்று பயந்திருக்கையாலே இவர்களுக்குக் காலம் நெடுகித் தோன்றுகிறது. இவர்களுடைய வஸ்தர்த்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு நிரபேக்ஷிந் போலே அவன் தோன்றினாலும், இவர்களைப்பொழிய தரிக்கமாட்டாதவனாயிருக்கையாலே இவர்கள் விஷயத்தில் அவன் நிரபேக்ஷன்லன். ஆகையாலே அவனுக்கும் காலம் நெடுகியே தோன்றும். அடிமில்லை. *f* தனக்கு அதிகம் பாடானால் கொடுக்கிறதக்கென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (காலத்தினிய்யாதி) *g* இவர்களுக்குக் காலம் நெடுகுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இழந்திய்யாதி) *h* அவனுக்கு இழவில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நிரபேக்ஷினிய்யாதி) பரியட்டம் கைப்படுகையாலே நிரபேக்ஷதை.

நைரபேக்ஷமிருப்பது. *j* ஆப்திதவிஷயத்தில் ஸாபேக்ஷதவம் நைரபேக்ஷ விரோதியாகாதினே. *k* அந்தப்புரத்துக்குத் தாமுந்நிருக்காட்டில் அபிஷித்தனுக்குக் குறையாகாதினே. *i* (வேதனை *l* ஆற்றவும் பட்டோம்) என்கிறார்கள்; ‘நான்னறே வேதனை பார்கள் விஷயத்தில் அபேக்ஷையுடையவனுயிருப்பது ஸர்வேஸ்வரனுடைய நைரபேக்ஷபுத்தக்குக் குறையாகாது. தன் பட்டத்து ராணிக்குத் தாமுந்நிரபதால் சக்கரவர்த்திக்குக் குறையாகாதன்றே. (வேதனையாற்றவும் பட்டோம்) உன்னை நீண்ட

i ஆனால் இவர்களை அபேக்ஷிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களையித்யாதி) *j* ஆனால் நிரபேக்ஷதவ ஹாநி வாராதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆப்திதவிஷயத்திலிய்யாதி) *k* அப்படி எங்கே கண்டோமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அந்தப்புரத்துக்கு இத்யாதி) *l* ஆற்றமிக்க. *l* “வேதனையாற்றவும் பட்டோம்” என்றது-உன்னை நெடும்போது பிரிகையாலும், ஜலஸ்துபதூர்த்தங்களுள்ளும் மிகவும் ஸோஷப்பட்டோமென்று தாத்பர்யம். *e*, *f*, *g* இவர்கள், “வேதனையாற்றவும் பட்டோம்” என்றபோதே இவனுக்கு வேதனையில்லையென்னுமடம் ஸித்தகூமாய், இத்தை அநுப்யுகூமய வாதூத்தரீனும், அப்யுபகூமய வாதூத்தரீனும் அவன் பரிஹரிக்கும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (நீங்களித்யாதி) *e* அதில், (நீங்கள் நீரிலே) என்று தொடங்கி (நான் பட்டதென்றான்) என்னுமளவும் அநுப்யுபகூமயவாதும். *f*, *g* (காலத்தின் நெடுமை) என்று தொடங்கி (குறையாகாதினே) என்னுமளவும் அப்யுபகூமயவாதும் என்று இவ்வாக்யங்களுக்கு இப்படி வகைபிட்டருளிச்செய்வார். *f* அப்யுபகூமய பக்ஷத்தினாலும் இவனுக்கும் இவர்களை நெடும்போது பிரிந்து ஸோஷப்பட்டமை யுண்டாயிருக்க வேதனையில்லையென்னக் கூடுறோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (காலத்தின் நெடுமையித்யாதி) *g* இதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன (இழந்திருப்பார்க்கிறேயித்யாதி) ஆனால் இவ்வேபாதி அவர்களுக்கும் இழ

ஆற்றவும் பட்டேன்' என்று; 'அது ஆராவோ? நாங்கள் பரிபட்டங்களை வாங்கிக்கொண்டுபோய்க் குருத்தினமேலே போயேறினோமோ? அது உன்னுடைய வந்ததன்றோ' என்று; 'அது என்னுடைய வந்ததானாலும் இத்திரங்கை மகலைக்கப் பார்த்திலோம்' என்று; "அத்தனைமே? உனக்கு இங்ஙனே திரட்டவேண்டி

காலம் பிரிந்திருக்கையாலும் நீரினுள்ள கயல், வாளை, தாமரைத்தண்டுகள் முதலானவற்றாலும் நாங்கள் மிகவும் துன்புற்றோம் என்று இவர்கள் கூறினார்கள். அதற்கு பதிலாக "உங்களைக் காட்டிலும் மரத்திலேயிருந்து துன்புற்றது நானன்றோ" என்று கண்ணன். "அது நீயே உனக்கு விளைத்துக்கொண்ட வேதனையன்றோ. எங்கள் வஸ்தாங்களை எடுத்துக் கொண்டு குருத்தின் மேல் ஏறினது நீ தானே; உன்னால் வந்த வேதனைக்கு எங்களை எப்படிக் குறை சொல்லுவது" என்றார்கள். அதற்குக் கண்ணன் "அது என்னாலே வந்ததானாலும் உங்களுடைய திரளைக்கலைப்பதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. ஆகையால் வேதனையைப்பட்டுக் கொண்டு இங்கேயே இருக்கப் போகி

வில்லாமைபுண்டேயெனலில்; அது சொல்லவொண்ணா திறே; இவர்களுக்கு அவனோடடை ஸம்ஸ்சலேஷம் அநபி, மதமாய், தங்கள் வரவை அவன் அறியாதபடி வந்தவர்களை என்று பிழைத்திலே சொல்லுகையாலே, அவன் ஸம்ஸ்சலேஷமாய்கிலும் அது கூட்டரவன்மென்று கொள்ள வேணும்மே. ஆனால் "பல்லாரங்காணமே போவோம்" என்றது சேருமோவெனலில்; அது புடவை தருகைக்குச் சொல்லுகிறதாகையாலே அந்நாயர்த்தமென்று தாத்தப்பம். h. (நிரபேக்ஷனிறே) என்றது - இவர்களை அநுபுவிக்கையாலே பரிபூர்ணனென்றபடி. i இப்படி இவர்களுடைய அநுபுவத்தாலே பூர்த்தியாகில் அவனுடைய நைரபேக்ஷ அநுபுவத்தாலே பூர்த்தியாகில் அவனுடைய நைரபேக்ஷ யத்துக்குக்கொத்தையன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களை யொழிய இத்யாதி) j உபயாதும் (ஆபிதேத் யாதி) l அநப்யபகம்யபக்ஷத்தை அவலம்பித்து "குடத்தை யெடுத்தேறவிட்டு" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை (வேதனை யாற்றவும் பட்டோமென்கிறுர்களின்த்யாதி) m (கலைக்கப்பார்த்திலோமென்றான்) என்றது-எல்லாரையும் ஒருக்காலே திரள்க

பிருத்ததோ? கூட்டமாட்டாபோ பெண்களடையத்திரளும்படி காணா? n மன்றிலே குடக்கூத்தைப்பாடி நில்லுதுனும், அவ்வழியாலே பெண்களைப்பெல்லாம் திரட்டுமவனன்றோ தீ. o இவர்கள் தங்கள் ஈடுபாடு தோற்ற வார்த்தை சொன்னார்களென்று, ஏதுவே அவகாஸமாக, இன்னது செய்தான் என்று பிறர்க்குப்

றேன்" என்னுள். அதற்கு கோபிகள், "எங்கள் கூட்டத்தைத் திரட்டுவதற்கு இது தான் உனக்கு வழியோ? ஏற்களாலே எங்கள் அவைரையும் கூட்டுவதற்கு வேறொரு வழி உனக்குக் கை கண்டதாயிற்றே. நாற்சந்தியிலே வெட்கமில்லாமல் குடக் கூத்தாடி அதன் மூலம் பெண்களையெல்லாம் திரட்டுவது உனக்கு கைவந்த கலையாயிற்றே" என்மிறார்கள்—(குடத்தையெடுத்தேற விட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே) என்னும் அடியாலே. இவர்கள் இவனை இப்படி பதில் சொல்ல முடியாதபடியும், தங்கள் ஈடுபாடு தோற்றவும் வார்த்தை சொல்லுகையாலே அல்வார்த்தையே பற்றாசாகப் பிறர்க்கு எடுத்துச்சொல்லமுடியாதபடி சில விடபுருஷசேஷுதங்களைச்

கண்டிலேன், கூட்டிக்காண்கைக்காகப் பரியட்டங்களை வாங்கிக்கொண்டு போனேனென்றான் என்றபடி. மகுடக்கூத்தாடும்போது மன்றிலே ஆடவேணும், அப்போது அல்லாதாரும் வருவார்கள்; அது நமக்கு லஜையையா வீராத்தோவென்ன (மன்றிலே இத்யாதி) அதாவது: n முன்னம் அப்படியென்றோ செய்தாயென்றபடி. இந்தப் பக்ஷத்தில் "எம் கோவே" என்றது — எங்களோட்டைப் தென்னகளைப் பெறுகைக்காகக் குடக்கூத்தாடி அவர்களை லபித்தவனன்றோ என்றபடி. o அநப்யபகம்யவாதத்தில் "குடத்தை யெடுத்தேறவிட்டு" இத்யாதிக்கு சேஷபோத்தியாக அருளிச்செய்கையாலே (இவர்கள் தங்கள் ஈடுபாடு தோற்றவார்த்தை சொன்னார்களென்ன) என்றது. ஒளித்தாய் அப்யபகம்ய பக்ஷத்திலே "கூத்தாடவல்ல எங்கோவே" என்றதுக்குத் தாத்தப்பம்மாவேணும். "எங்கோவே" என்றது - எங்கள் ஸ்வாமி என்றபடி. இந்தப் பக்ஷத்தில், "குடத்தை யெடுத்தது" இத்யாதிக்கு ஸங்கதியாவது - உங்களைக்களை

பாகரமிட்டுச் சொல்லவொன்னுதபடி சிலவற்றைச் செய்யத் தொடங்கினான்; p (படி.ற்றையெல்லாம் தவிர்ந்து) நீ பண்ணுகிற மறுக்குக்களையெல்லாம் தவிராபெய்கிறார்கள். இதவிரிகோளாகில் கொடுபோங்கோள் என்று தன் பரிபட்டத்தைக் கொடுக்கப்பார்த்தான்; (எங்கள் பட்டைப்பணித்தருளாயே) “நாங்கள் இவற்றை யுடுத்துக்கொடுபோம் எங்கள் தாய்மார் முன்னே நிற்கப்படுக்கால், ‘இவை உங்களுக்கு வந்தவழிபென்?’ என்று ஆராயார்களோ; ஆனபின்பு. எங்களுடைய பரிபட்டத்தைத் தராய்” என்கிறார்கள்.

செய்யத்தொடங்கினான் கண்ணன். அதைக்கண்டு கூறுகிறார்கள்.—(படி.ற்றையெல்லாம் தவிர்ந்து) நீ பண்ணுகிற விடசேஷ்டைகளையெல்லாம் கைவிடுவாயாக என்கிறார்கள். ‘நீங்கள் என்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதைக் கைவிடமாட்டீர்கள் என்றால் என் வஸ்திரத்தை உடுத்துக் கொண்டு போங்கள்’ என்று தன் வஸ்திரத்தை அவிழ்க்கத் தொடங்கினான். அதைக் கண்டு கூறுகிறார்கள் — (எங்கள்பட்டைப் பணித்தருளாயே) நாங்கள் உன் வஸ்திரத்தை உடுத்துக்கொண்டு போய் எங்கள் தாய்மார்முன்னே நின்றால் கண்ணனுடைய வஸ்திரம் உங்களிடம் எப்படி வந்தது என்று ஆராயமாட்டார்களோ? ஆகையால் எங்களுடைய வஸ்திரங்களைத் தருவாயாக என்கிறார்கள்.

இவ்வே கண்டநுபுவிகையாலே வேதகையில்லையென்றான்; கண்டு அநுபுவித்தாயாகில் எங்கள் பரியட்டங்களை ஏதுகாக்கக்கொண்டு போகுமென்ன; ஆலோசகலாபுமாத்ரம் போராது, ஸம்ஸ்லேஷமும் வேணுமென்று ததூர்த்துமாகப் புடவைகளை வாரிக்கொண்டுபோகவேண்டும்; பெண்களைத் திரட்டி ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணுமாகில் குடக்கூத்தாடு என்று இங்ஙனே ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. அந்நப்புகம்ய பசுத்தில், “படி.ற்றை” என்றதுக்கு ஸங்கதியாவது. இவர்கள் நிர்லஜ்ஜன் என்றவாறே சிஷ்டிகென்று சில மிறுக்குக்களைப் பண்ணினுனென்று. “படி.று”-தீம்பு. q (தவிரிகோளாகில்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - என்னை மிறுக்குப் பண்ணுதே கொள்ளென்கிறென்? நீங்களுையென்றே மிறுக்குப் பண்ணினிகோள்; ஆனபின்பு நீங்கள் மிறுக்குப் பண்ணுகை தவிரிகோளாகில் என்று இப்படி தாத்பர்யமருளிச்செய்வார்;

பஞ்சலக்ஷங்குடியில் பெண்களுக்கும் வேறொரு பரியட்டங் கொடுக்கைக்குப் புடவைக் கட்டணம் எடுப்பித்துக்கொண்டு கொளுதேவேன்னில்; துரௌபதியுபரையில் r துகிலோபாதி இலையும் ஒரு பேரிட்டுக்கொடுக்கிறான் வேணுமாகில்; சகோவிந்த, சகோவிந்த, என்கிறார், வேணுமாகில். 6.

சுருதித்திருமொழி—ஏறாம் பாட்டு

நீரிலே நின்றுஅயர்க கின்றோம் நீதியல் லாதன செய்தாய் ஊரகஞ் சாலவுத் செய்ததால் ஊழிபெல் லாம்உணர் வானே! ஆர்வ முனக்கே யுடைபோம் அம்மனை மார்காணி லொட்டார் போரவி பாபெங்கள் பட்டைப் பூங்குருந் தேற்றி ராதே.

பதவுரை:— ஊழி எல்லாம் — கற்பாத்தகாலத்திலெல்லாம், உணர்வானே—(ஜகதூரக்ஷண சிந்தையுடன்) உணர்ந்திருப்பவனே! நீரிலே நின்று—ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு,

கண்ணன் ஒருவனுடைய வஸ்திரம் ஐந்து லக்ஷம் குடியில் பெண்களுக்கு எப்படிப் போதும்? இவர்கள் அனைவருக்கும் கொடுப்பதற்கு ஒரு வஸ்திர மூட்டை எடுத்துக்கொண்டு போயிருப்பதும் அஸம்பூகிதம்மென்று என்று இங்கு ஓர் ஐயம் எழக்கூடும். இதற்குப் பரிஹாரமாவது — துரௌபதிக்கு கோவிந்த, நாமத்தையிட்டு ஏராளமாகப் புடவை சுரக்கச் செய்தவன் இவர்களுக்கு ஒரு பேரையிட்டு வஸ்திரத்தைச் சுரக்கச்செய்து கொடுக்கலாம் என்பதே. கண்ணனின் வஸ்திரத்தை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களும் துரௌபதியைப் போலே ‘கோவிந்த, கோவிந்த,’ என்று நாமம் சொன்னால் அது உணர்கிறது என்றும் கொள்ளலாம். 8.

8 “கோவிந்த, கோவிந்த” என்ற வாக்யம் தாத்பர்யாந்தரமாகவும் அருளிச்செய்வார். r துகிலோபாதி என்றது—ஒரு துகிலே ஐஜாதியமான அநேகம் துகிலாக அழிவருந்தது மாக்கிருந்போலே என்றபடி. s அன்றிக்கே, ஏகதாத்பர்யமாகப், பேரிட்டுக்கொடுக்கையாவதென்னென்ன (கோவிந்தேத்யாதி). 8,

அபர்க்கின்றோம்—வருத்தப்படாநின்றோம்; நீதி அல்லாதன—
அநீதியான செடல்களை, செய்தாய்—செய்யாநின்றாய் ;
(உன் விஷமங்களுக்குத் தப்பி ஓடிப்பிழைக்கப் பார்ப்போ
மென்றால்), ஊர்—எங்கள் ஊராகிய ஆப்பாடியும்,
அகம்—அதில் வீடுகளும், சாலவும்—மிகவும், சேய்த்து—
தூரத்திலிராநின்றன; ஆல்—ஐயோ! (இப்படி நீ எங்களை
வருத்தச் செய்தாய்), உனக்கே—உன் விஷயத்திலேயே,
ஆர்வம் உடையோம்—நாங்கள் அன்புள் எவர்களா பிராநின்
றோம்; அம்மனைமார்—எங்கள் தாய்மார், காணில்—(உன்
ஐயன் ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டப்பதைக் கண்டால், ஒட்டார்—இசைய
மாட்டார்கள்; எங்கள் பட்டை—எங்களுடைய சேல்களை,
பேர விடாய்—எட்டும்படித்தந்தருளாய்; பூ குருந்து—பூதிரா
நின்ற குருந்த மரத்தின்மேல், ஏறி இராதே—ஏறிக்கொண்டு
தீமைகளைச் செய்யாதே.

வ்யா:— ஏழாம் பாட்டு. (நீரிலேயித்யாதி) ௩ கோழி
கூவுவதற்கு முன்னே - b போதுவிடிந்து நீ உணர்வதற்கு
முன்னே வந்து நீரிலே புகுந்து ஒருபடியும் பட நின்றதாலே
அறிவு கலங்கிப் படுகிற க்லேஸத்தைப் பாராய். “நீங்கள்

7. அவா:— “தாமரைத் தண்டுகள் விஷத்தைக் கொட்டி
யது போலே துன்புறுத்துகின்றன” என்று சென்ற பாசுரத்
தில் சொன்னபோதிலும் இரங்காமையாலே, “இப்படி நாங்கள்
வருந்தும்போது நீதியற்ற இச்செயலைச் செய்து, உன்னிடம்
அன்புடைய எங்களுக்கு அபவாதத்தைப் பின்னீத்து
எங்களைத் துன்புறுத்தாதே” என்று அறிவுறுத்துகிறார்கள்.

வ்யா:— (நீரிலே நின்ற அபர்க்கின்றோம்) கோழி அழைப்ப
தற்கு முன், போதுவிடிந்து நீ விழிப்பதற்கு முன் இங்கு
வந்து, இக்குளிக்காலத்தில் நீரிலே நெடுநேரம் நின்றதாலே,
அறிவுகலங்கி நாங்கள் படும் துன்பத்தைப் பார்ப்பாயாக.

அரு:— ஏழாம் பாட்டு. (நீரிலே இத்யாதி) ௨, ௨ உக்த
விவரணம் (போது விடிந்து இத்யாதி) ௦, ௩ (சேய்த்தால்)

நீரிலேநின்று அறிவுகெட்டிகோளாகில், நான் மரத்திலே
நின்று அபர்க்கிறது நெடும்போதில்லையோ, நீங்கள்என்றோ
இதெல்லாம் பண்ணினீர்களா” என்னா, பரிபட்டங்களைபுங்
கொடாதே சில விபாஸசேஷுடத்துக்களைப் பண்ணினான்; (நீதி
மீத்யாதி) வாராய், இங்ஙன் முறைகெடப் பரிமாரலாகாது
காண! என்கிறார்கள். “இனி அதுகொடு காரியமென்? என்
செய்கை செய்தோமீதே; நான் ஸ்வதந்தரனன்றே; நான்
செய்ததுக்கு நிறுவாகருண்டோ? இனி நீங்கள் நம்மால்
பட்ட இடரை ஊரிலே போய் முறைப்படமாட்டிகோளோ”
என்றான்; “அது செய்பலாய்த்திதே; (ஊர் அகம் சாலவும்
௦ சேய்த்தால்) ௩ ஊர்தானே தூரது. அவ்வளவும் வருந்திச்
சென்றேமேயாகிடும், அதுக்குமேலே ஊரில் அகந்தான் சால
நாரிதுகான்” என்றார்கள். “நான் மிறுக்குப்பண்ணுநின்றே

இதைக்கேட்ட கண்ணன் “நீங்களே நீரில் நின்று அறிவுகெட்டை
விளைத்துக்கொண்டீர்கள். உங்கனால் நான் நீண்டநேரம் இம்
மரத்திலே முடங்கிக்கிடந்து வருந்துகிறேன். இப்படி எனக்கும்
துன்பத்தை விளைத்தவர்கள் நீங்களே” என்று கூறி வஸ்த்ரங்
களைபுங் தராமல், சில காமுக வ்யாபாரங்களைச் செய்தான்.
அதைக்கண்டு சொல்லுகிறார்கள்—(நீதி அல்லாதன செய்தாய்)
“நீ இப்படி நீதியற்ற செயல்களைச் செய்யலாமா?” என்றார்கள்.
இதைக்கேட்டு “நான் செய்வதைச் செய்துவிட்டேன். இது
என் வழக்கம். ஸ்வதந்தரனான நான் செய்வதை யார் தடுக்க
முடியும்? நீங்கள் என்னிடம் பட்ட இடரை ஊரில் போய்
முறையிடுங்கள்” என்றுகள் கண்ணன். அதைக் கேட்டுச்
சொல்லுகிறார்கள்—(ஊர் அகம் சாலவும் சேய்த்தால்) “இங்ங
ருந்து ஊரே மிகவும் தூரத்திலுள்ளது. ஊரை ஒருவாறு
அடைந்தாலும், அதனுள் இருக்கும் எங்கள் அகங்கள் மிகவும்
தூரத்திலுள்ளன. ஆகையால் எங்களால் முறையிட முடியாது”
என்றார்கள். இதைக்கேட்டு “நானே நீதியற்ற செயல்களைச்

சேய்த்து—தூரது; “ஊர்—சேய்த்து; அகம் சாலவும்
சேய்த்து” என்று அங்வயம். ஆல்—விஷாத்ஸூசகம்,

னாகில்; ஊரகம் சாலவும் தூரிதாநில; இனி இதுக்குமேல் போக்கடியாக நீங்கள் நினைத்திருந்ததென் ?” என்றுன் ; (3 ஊழியெல்லாம் ௨ உணர்வானே) 1 பிறரால் வந்த நலிவோடு ஐத்தாமால் வந்த நலிவோடு வாசியற உன்னைக் கொண்டு 1 தீர்க்குமபோலே, உன்னால் வந்த நலிவுக்கும் நீயே போக்கடிச்சொல் என்றார்கள்; 1 உன்னையொழிந்த காலோபலக்ஷித ஸகல பதூர்த்துங்களும் அழிந்தவன்று

செய்திறேன். ஊரகமோ முறையிடமுடியாதபடி மிக தூரத்திலுள்ளது. இனி இதற்குமேல் உங்களுடைய தன்பத்திற்குப் பரிஹாரமாக நீங்கள் நினைத்திருந்து என்ன? ” என்றுன். பரிஹாரம் நீயே சொல்லவேணும் என்கிறார்கள் — (ஊழி எல்லாம் உணர்வானே) உலகனைத்தையும் பிரளயம் கொண்ட போது, உலகை வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, அதை மேலும் ரக்ஷிக்கும் வழியை ஆராய்ந்துகொண்டு உணர்ந்திருப்பவனே ! “பிறரால் வந்த துன்பங்களையும், தாமே வரவழைத்துக்கொண்ட துன்பங்களையும் உன்னைக்கொண்டே தீர்த்துக்கொள்ளுவதுபோலே, உன்னால் வந்த துன்பத்திற்கும் நீயே பரிஹாரம் சொல்லவேணும். ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் இருந்த,

1 பிறரால் வந்த நலிவாவது - ப்ரளயத்தால் வந்த நலிவு எனற்படி. ௨ தந்தாமால் வந்த நலிவாவது-அதுக்கும் அடியான தந்தாமுடைய அபதேயப்ரவ்ருத்தி கண்டு நம்மவன் கரணங்களைக் குலைத்திட்டு வைக்கையாகிற நலிவு என்றபடி. 1 (தீர்க்குமபோலே) என்றது - சேதநர் தீர்த்துக்கொள்ளுமபோலே என்றபடி. ப்ரளயங்கூதரான சேதநர்க்கு, இத்தைப்பரிஹரித்துத்தரவேணுமென்னும் அபேகை அநந்தரமாகிலும்கூடுமே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது என்றருளிச்செய்வர். ௨ இந்தப்பகஷத்தில், “உணர்வான” என்றது - இவர்கள் அபேகையுடையதுகூடான ப்ரளயதூயாபத்துக்களைப் பரிஹரிக்கைக்கிடான அறிவைச்சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம். ௨, 1 “ஊழியெல்லாமுணர்வான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாத்ரமருளிச்செய்கிறார் (உன்னை

அவற்றுக்குப் போக்கடி தேடவல்ல நீயே போக்கடி தேடுகிறதனையன்றோ. 47. “ஏதே” (ஸதேவ) என்னும்படியான வாயு, 48. “ஏது ச்யா” (பூது ஸ்பாம்) என்று போக்கடி பார்க்கவல்ல நீ பார்க்குமித்தனையன்றோ. “நாம் போக்கடி பார்த்து நல்வழிபோக்கல்லாத்திறே அந்த ஐகூத்துக்கு அப்ரதிஷேதமுண்டாகையாலே; உங்கள் பக்கல் இது இல்லை யென்றுன்; “அப்ரதிஷேதமாத்ரமேயன்று (ஆர்வமுனக்கே யுடையோம்) எங்கள் பக்கலிலும் அதுக்கொரு குறையிலேயே காண். நீ அதறிந்திலை; இத்தனையுள்ளது” என்கிறார்கள்.

உன்னைத் தவிர்த்த எல்லாப் பொருள்களும் அழிவடைந்த பிரளயகாலத்தில் அவற்றை மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு வழிதேடவல்ல நீயே எங்கள் துன்பம், தீரவும் வழிதேடவேணும்.

47. ஸதேவ ஸோம்பேதமக்யூ ஆவாதேயமேவாத்யுநீதம்
[சூரத்தோக்யம் 6:2-1]

[குமுந்தாய் ! (நாமருபங்களூடல் காணப்படும்) இந்த உலகம் ப்ரளயகாலத்தில் (நாமருபங்களில்லாமையால்) ஒன்றாகவும், (தன்னைப்போல் வேறொன்றில்லாததால்) இரண்டற்றதாகவும் மிகுந்த ‘ஸத்’ எனப்படும் பூர்ணமமாகவே இருந்தது.] என்கிறபடியே எல்லாப்பொருள்களும் உன்னிடம் ஒடுங் கின்றபோது, [பக்கம் 77-ல் உள்ள 27-வது ப்ரமாணத்தில் சொன்னபடி] அவையனைத்தும் மறுபடி உண்டாக வழி தேடினவன் நீயாயன்றோ.” என்று கருத்து. இதைக்கேட்ட நண்ணன் “அந்த உலகம் நான் செய்த நன்மையைத் தடுக்காமையாலே, அதற்கு நான் நல்லது செய்யமுடிந்தது. நீங்கள் நான் செய்யும் நன்மையைத் தடுக்கிறவர்களாயிருக்கிறீர்கள்” என்று கூற பதிலுரைக்கிறார்கள் — (ஆர்வம் உனக்கே உடையோம்) “நீ செய்யும் நன்மையைத் தடுக்காமையால் மாத்ரிமல்ல. உன்னிடம் பேரன்பையும் உடைபவர்களன்றோ நாங்கள். நீ அதை அறியவில்லையே” என்கிறார்கள். இதைக்கேட்ட

யொழிந்த இத்யாதி, ௨ இந்தப் பகஷத்தில், “உணர்வான்” என்றது—ஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான ஸங்கல்பபுரஜ்ஞாதந்தைச்

j “நான்றிலேனோ இந்தக் கூட்டெழுத்தை? k இல்லையாகில் அறிஷ்டகார்யம் பூலியாதிநிக, ‘ஆர்வமுனக்கேபுடைபோம்’ என்கையாவதென்? ஓரு உக்தி அமையுமோ; அதின் கார்யமும் பூலிக்கவேண்டாவோ?” என்றான்; “அது நாங்கள் வேண்டாமோ? (l அம்மனைமார் காணிலொட்டார்) பிறரைப் பரிஹரிக்கவேனுமென்றிருந்தோமித்தனாகான்” என்றார்கள். “நானும், நீங்கள் பட்டுகளும் உடுத்தி, மத:ப்ரீதியோடே போய் உங்களகங்களிலே புக்கிறந்து வினாபாடவன்றோ வேண்டியிருப்பது; பட்டுத்தர நெஞ்ச இசைகிறதில்லை; அத்தை இசைந்ததுத் தரவேணும்” என்றான்; “நீ நெஞ்சொழியத்தந்தாலும் அமையும் எங்களுக்கு” என்றார்கள்; “ஆகில்

கண்ணன் “நீங்கள் சொல்லுவது கூட்டெழுத்துபோலே எனக்குப் புரியாததாயிருக்கிறது. எனக்கு அரிஷ்டமான காரியத்தைச் செய்துகொண்டு, உன்னிடம் பேரன்பு உடையோம் என்று சொல்லுவது பொருந்தமா? ஆர்வம் உடையோம் என்று வாயால் சொக்ஷிவிட்டால் போதுமா? அதன்படி நடக்கவேண்டாமா?” என்றான். அதற்குக் கூறுகிறார்கள்— (அம்மனைமார் காணில்— ஓட்டார்) “எங்களுடைய அன்பின் காரியமான ஸம்ஸ்லேஷத்தை நாங்களும் விரும்பவே செய்கிறோம். ஆனால் எங்கள் தாபமர்கள் அதற்குச் சம்மதிகளில்லை. அவர்களைச் சம்மதிகைச் செய்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கலாம் என்றிருக்கிறோம்” என்றார்கள். இதைக்கேட்ட கண்ணன் “நீங்கள் பட்டுக்களை உடுத்து, உன்னம் உகந்து, உங்கள் அகங்களிலே புகுந்து வினாபாடவேண்டுமென்றே நானும் விரும்புகிறேன். ஆனால் உங்கள் பட்டுக்களைத் தருவதற்கு என் நெஞ்ச இசையமாட்டேன் என்கிறதே. எப்படியாவது அதை இசையச்செய்து தருகிறேன்” என்றான். இதைக்கேட்ட கோபிகள் “நீ நெஞ்சொழியத்தந்தாலும் போதுமே”

சொல்லுகிறது. j (நான்றிலேனோ) இத்யாதி, வாக்யம் உத்தரப்ரத்யுத்தம். (நான்றிலேனோ இந்தக் கூட்டெழுத்தை) என்று அவன் வார்த்தை. k இல்லையாகில்— ஸ்நேஹ மில்லையாகில் என்று இவர்கள் வார்த்தை. l அம்மனை-

மிடியுங்கோள்” என்று பரிபட்டத்தை எடுத்துச் n செண்டிலே பேறிட்டு இவர்களுக்கு எட்டிற்று எட்டாததாக நூற்றி, முகத்தைமாறிச் சில பூக்களிலே கண்ணைவைத்து அந்நயரைப் போலேயிருந்தான்; (பேரவிடாயித்தயாதி) எங்களுக்கு எட்டும்படி தாராய், பரியட்டங்கள் வாரிக்கொண்டு போய் இவர்களுக்கு எட்டாதபடியிருந்ததுக்கு மேலையொன்றிறை n இது. 7.

‘முன்னுத்திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு

மாமிமார் மக்களே யல்லோம் மற்றுமிக் கெல்லாரும் போந்தார் துமலர்க் கண்கள் வளரத் தொல்லி யிராத்துபில் வானே! சேமமே லன்றிது சலச் சிக்கன நாம்இது சொன்னோம் கோமள வாய் கொழுந்தே! குருந்திடைக் கூறை பனியாம்.

பதவுரை:— தொல்லை இரா — பழைய ராத்திரிகளில், துமலர்க் கண்கள் வளர—பரிசுத்தமான மலர் போன்ற கண்கள் நித்ரபரவசமாம்படி, துமிலவானே — பள்ளி கொள்பவனே! (இப்பொய்கைக் கரையிலே நிற்குமவர்கள்), மாமிமார் மக்களே அல்லோம் — உனக்குத் தேவிமாராகும்

என்றார்கள். “அப்படியானால் பிடியுங்கள்” என்று சில வஸ்த்ரங்களை எடுத்து, வினாபாட்டுக்காகத் தான் கையிலே வைத்திருக்கும் “செண்டுக்கோல்” என்னும் கைத்தட்டியிலே வைத்து, இவர்களுக்கு எட்டினதுபோல் இருந்து, உண்மையில்— எட்டாததான கிளையிலே வைத்து, தன் முகத்தை வெறுபுறம் திருப்பிக்கொண்டு மரத்திலுள்ள சில பூக்களின் அழகைக்கண்டு ரஸிப்பவன் போலேயிருந்தான். அதைக்கண்டு கூறுகிறார்கள்— (பேரவிடாய் எங்கள் பட்டை பூங்குருத்தேறி யிராதே) எங்களுக்கு எட்டும்படி வஸ்த்ரங்களை நன்றாகத் தாழ்த்தியருள்வாய். வஸ்த்ரங்களை வாரிக்கொண்டுபோய் எங்களுக்கு எட்டாதபடி வைத்துக் குமேலே, எட்டியும் எட்டாமலும் இருக்கும்படி தாழ்விட்டுப் பூக்களின் அழகை ரஸிப்பவன்போலே இருந்து எங்களைப் படுகுலையடிக்காதே— என் கிறார்கள். 7.

தாய், n செண்டிலே— செண்டுக்கோலிலே, n இது—பேர விடாதது; எட்டும்படி விடாது என்றபடி. 7.

முறைபிலுள்ளார் மாத்திரமல்லோம்; மற்றும் எல்லாரும்—
மற்றுமுள்ள மாமிமார், அவர்கள் தாய்மார் முதலியவர்களும்,
இங்கு—இவ்விடத்தில், போந்தார்—வந்திருக்கின்றார்கள்;
இது—ரீ செய்கிற இத்தீம்பானது, சால்—மிகவும், சேமம்
அன்று — தகுதியானதன்று; இது — இவ்வார்த்தையை,
நாம்—நாங்கள், கிண்கிண — உண்மையாக, சொன்னோம்—
சொல்லுகின்றோம், ஆயர்—இடையர்களுக்கு, கோமளக்
கொழுந்தே—இளங் கொழுந்து போன்றவனே!, குருந்திடை
கூறை பணிபாய்—.

வ்யா:— எட்டாம் பாட்டு. (மாமிமாரித்யாதி) இவர் ஒரு
காலைக்கொருகால் மிகைசெய்ப்புக்கவரே. ஊரில் இவை செய்
யாதே இங்கே இவை செய்கிறதற்குக் கருத்து:—தவிரிவிடத்திலே
செய்ததுக்கு ஆராய்ச்சியில்லைபென்றே; இவையைய ஊரி
லேயும் வார்த்தையாங்காள் என்றார்கள்; "ஊரில் வார்த்தை
யாகிறதென்? நீங்களேயன்றே இங்கே வந்தீர்களே; b நான்
தான் தீம்பன்னன்றே; நீ தீம்பு செய்வானென்னென்றால், மைத்
துனாமையாலே செய்தேன் என்று எனக்கு மறுமாற்றமுண்டு

அவ:— "ரீதியல்லாததைச் செய்து எங்களைத் துன்புறுத்
தாதே" என்று சென்ற பாகரத்தில் அறிவுறுத்திய பின்பும்
வஸ்திரங்களைத் தராமையால், 'உனக்குக் கூசவேண்டும்படியான
உறவுமுறையையுடைய மாமிமார் முதலியவர்களும் இங்கு
வந்திருக்கிறார்களாயினால் அவர்களுக்கு முன்னே இப்படித்
தீம்புசெய்து அபவாதத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே" என்று
அறிவுறுத்தியிருக்கின்றார்.

வ்யா:— (மாமிமார் மக்களே அல்லோம் மற்றும் இங்கு
எல்லாரும் போந்தார்) கண்ணன் மேன்மேலே தீம்புகளை மிகுதி
பாகச் செய்ப்புக்குத்தான். 'ஊரில்செய்யாத செயல்களையெல்லாம்
இங்கு செய்வதற்குக் காரணம் இதை ஊரார் அபிபமாட்டார்கள்
என்னும் எண்ணத்தாலே" என்று உணர்ந்து, "ஊரிலுள்ளவர்க
ளும் உன் தீம்புகளை அறிந்துவிடுவார்கள்" என்று பபமுறுத்தினார்.
கள். "ஊரில் அபவாதம் விளைந்தால், நான் மனம் புரியக்கூடிய
வபஸ்ஸும் முறையும் உடையவர்களோடுதானே இத்தீம்புக
ளைச் செய்தேன்" என்று பதில்கொல்லிவிட்டுப் போகிறேன்" என்று

என்ன; (மாமிமார் மக்களேயல்லோம்). ஒருராக நோற்கப்
பேர்த்தவிடத்திலே வெறும் மாமிமார் மக்களாயிருப்பார்களோ?
(o மற்றுமிங்கெல்லாரும் போந்தார்) அவர்களைப் d பெற்ற
வர்களுமுண்டாயிராதோ? நீ நினைத்தவர்களல்லான இங்குப்
போந்தார்; உனக்குக் கூச்ச முறையுடையாரெல்லாரும்
போந்தார்களாகாள்; ஆகையால் இங்குப் பிறந்தவை ஊரிலும்

உரைத்தான் கண்ணன். அதற்குச் சொல்லுகிறார்கள்—(மாமி
மார் மக்களே அல்லோம்) ஆய்ப்பாடி முழுவதும் நோன்பு
நோற்கப் புக்குதார்களாகையாலே, உனக்கு மாமிமார் மக்கள்
முறையுடையவர்கள் மாத்திரமல்லாமல் அவர்களைப்பெற்றவர்
கள் முதலான வயதில் மிக்கவர்களும் இங்கு வந்திருக்கிறார்
கள். ஆகையால் ரீ நினைத்தபடி, ஆயர் சிறுமியர்கள் மட்டு
மல்லாமல், ரீ இத்தகைய செயல்களைச் செய்யக் கூசவேண்
டும்படியான மாமிமார் முதலானவர்களும் இங்கு வந்திருக்கி
றார்கள் அவர்கள் இங்கு ரீ செய்தவற்றை ஊரிலும் போய்ச்
சொல்லுவார்கள் — என்று பபமுறுத்தினார்கள் ஆய்ச்சிகள்.
அதைக் கேட்ட கண்ணன் "ரீங்கள் என்னை அறிந்திருக்கும்
நானும் ரீங்களும் ஏகார்த்தமாக ஸம்ரீலேஷிப்பதற்கு இடைய
புயிருக்கும் இவர்களைக் கூட்டிவரலாமோ?" என்றான். இதைக்
கேட்டுச் சொல்லுகிறார்கள் — (தாமலர்க் கண்கள் வளரத்
தொல்லியிராத் துயில்வானே) "உன்கேடு பழகிய பழைய

அரு:—எட்டாம் பாட்டு (மாமிமாரித்யாதி) b வார்த்தை
யாம் என்றத்தை அங்கீகரியாமல் சொல்லுகிறார் (ஊரில்
வார்த்தையாகிறதென்) என்று; b வார்த்தையாம் என்
றத்தை அங்கீகரித்துச்சொல்லுகிறார் (நான்தான் தீம்ப
ன்னன்றே) என்று. d (பெற்றவர்களும் உண்டாயிராதோ)
என்றது — அவர்கள் தாய்மாரும் ஊரிலேயுண்டாயிருக்குமே;
இவர்கள் போய்த் தாய்மாரோடே சொல்லுவார்களே; ஆகை
யாலே உனக்குக் கூசவேண்டும்படி முறையிலாத மற்
றைப்பெண்களும் வந்தார்களென்றபடி. o "மற்றும்"
என்றது - "மக்கள்" என்றதற்குப் பரதிகோடியான மாமி

வார்த்தையாங்காண். 'நீங்கள்தான் நம்மை அறிவுதினோளே ; நம்மையறிந்தால் நாமும் நீங்களுமான பரிமாற்றத்துக்கு வேண்டாதாரைக் கொடுவர்கடவிகோளோ' என்றுன் ; (தூமல ரித்யாதி) நீ பண்டுபோலேபே இப்போது என்றிருந்தோம், இப்போதாக வேறொருபடியாவதறிந்தோமோ? உபமைய ராத்ரி களில் முற்கூறெல்லாம் பெண்களோடே தீம்பு செய்து பிற் கூறு உறங்கிப் போர்க்கண்படியாவே இப்போதும் 'அப்படி யென்றிருந்தோம்; நீ எங்களுக்கு முன்னேயுணர்ந்துவந்து முற்பாடாய்வந்து நிற்பது நாங்குறித்திலோங்காண் ; 'இனி அதுகொடு காரியமென்? முற்பாடாய்வந்து நின்றோமே' என்று அதுக்குமேலே சில மிகைகளைச் செய்யப்புக்காண் ; (சேமவித்யாதி) வாராய் ; நீயும் நாங்களுமான பரிமாற்றம் உருவச்செல்லவேணும் என்று இங்ஙன் சொல்லிப்போருவ துண்டு; அதுக்கு உடலல்லிடாய் நீ இப்போது செய்கிறவை;

இரவுகளில் முன்னிரவெல்லாம் பெண்களோடு வம்பு செய்து விட்டு, பின்னிரவெல்லாம் நீ ஆழ்ந்து உறங்குவதை நாங்கள் கண்டிருந்தபடியாலே, இப்போது நீ உறங்கிக் கொண்டிருப்பாய் என்று நீண்டது இவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தோம். முன்னெல்லாம் நீ உடந்ததற்கு முறையை இப்போது நடப்பாய் என்று நாங்கள் உணரவில்லை. எங்களுக்கு முன்னே விழித்து, முன் கூட்டி நீ இங்கு வந்து நிற்பதை அறியவில்லை." என்றார்கள். "இனி அதைச் சொல்லிப் பயனென்ன? உங்க ளுக்கு முன்னதாகவே நான் வந்து நிற்பதைப் பார்த்திரீர்களேயோ?" என்று மேலேயும் சில அதிகப்பரஸங்கடங்களைச் செய்யத் தொடங்கினான் கண்ணன். அதைக் கண்டு சொல்லுகிறார்கள் — (சேமமேல் அன்றிது சால) "நீ செய்வது நமக்கு மிகவும் நல்லதன்று. நீயும் நாங்களும் எட்டோதும் கூடியிருக்கவேண்டும் என்று நாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மார்களைச் சொல்லுகிறது. உதொல்லு-நெடுமை; தொல்லு யிரா - தூமலர்க் கண்கள்வளர - துயில்வான என்றபடி. மீயிசை; நன்றாக கித்ருவரபண்ணுகை. f சேமம்-சேஷம்.

இது ரகசுப்பெற்றுப் போருவதொன்றல்ல; இங்ஙனவிலே தலைக்கட்டுங்கிடாயென்ன; இது ஆர்தான் சொன்னுரென்றான் ; (நாம் இதுசொன்னோம்) என்கிறார்கள். 'ஆகில் இங்ஙவாசார்ய வசநம் அதிலங்கிக் கல்லகாதா; ஒக்குமொக்கும்; உ உங்கள் வார்த்தையன்றோ' என்றுன்; அப்படியல்லகாண் (h சிக்கனச் சொன்னோம்) ப்ரதிபத்தி பண்ணாதார்க்குக் குற்றத்தாலே வந்ததாமத்தையெனிடாய் இனிமேல்வரும் அநர்த்தம் என்றார்கள்; 'ஓம், இந்த சூருவசநாதிஸ்கநம் பண்ணின நான் புக்க

நீ செய்கிற இக்காரியங்கள் அதை நடக்காமல் செய்துவிடும். நீ செய்கிற காரியத்திலும் நாம் மறுபடியும் ஒன்று சேரவே முடியாமல் போய்விடும் என்றார்கள். 'இது யார் சொன்னார்கள?' என்றான் கண்ணன். அதைக் கேட்டு (நாம் இது சொன்னோம்) என்றார்கள். அதைக் கேட்டு புயந்ததுபோலே நடத்து "இங்ஙவாசார்ய வசநத்தை எப்படி மீறமுடியும்? நீங்கள் சொல்லுவது பொருத்தமே. நீங்களல்லவோ சொல்லி விட்டீர்கள்" என்றான் கண்ணன். அதைக் கேட்டு "இப்படி விளையாட்டாக என்னுதே. (சிக்கனச் சொன்னோம்) உண்மை யாகச் சொன்னோம். நீ அதை உணரவில்லையென்றால், அந்த உன் குற்றத்தாலே இனிமேல் பல அநர்த்தங்கள் வரப் போகின்றன" என்றார்கள். அதைக் கேட்டு கண்ணன் "அப்படியே. இந்த ஆசார்யவசநத்தை மீறின நான் எந்த நரகத்திற்கு வேண்டுமானாலும் போகிறேன்" என்று கூறி,

ஏல் - அசை. சால அமைந்து விடும். இது தெலுங்கு, ஆகையாலே, ஸம்ஸ்ரேஷ்டம் முற்ற நடவாது என்றபடி. g (உங்கள் வார்த்தையன்றோ என்றான்) என்றதுக்குத் தாத் பர்யம் - உங்கள் வார்த்தை ஸத்யமன்றே என்றபடி. h "சிக்கன" என்றது - ஸத்யமென்றபடி. அன்றிக்கே, ஆசார்யன் சொல்லுவதுகையாலே அவன் எது சொன்னாலும் கேட்கவேண்டும்; அநுத்தேய்யரான உங்கள் வார்த்தையன்றோ என்றான் என்னவுமாம். சிக்கன - ஸத்யமாக. இதிலும் முந்தின நிர்வாஹத்திலே ஓளசித்யமுண்டு

லோகத்திலே புதுகிறேன்' என்று, அவற்றிலே i திருவரைக்குத் தகுதியாயிருப்பன சில பரிபட்டங்களைத் திருவரையிலே சாத்தி, ரோஷித்தவற்றைக் குருத்திலேயிட்டுவைத்து, 'கண்டி, கோளே இவை நம் i லொளகுமார்பதுக்குச் சேர்ந்திருந்தபடி! என்ன, 'i அழகியிருந்தது; நாங்களுதான் அவற்றைத் தரச்சொன்னோமே? மேன்மையிலல்லாத மரத்திலே கிடக்கிற வற்றைத் தா' என்கிறார்கள். 8.

மூன்றாத்திருமொழி—ஒன்பதாம் பாட்டு

கஞ்சன் வலையைத் வன்று காசிரு னெல்லில் பிழைத்து நெஞ்சுக்குக் கஞ்செய்யப் போந்தாய்! நின்று இக் கன்னிய ரோமை அஞ்ச வரப்பா ளசோதை ஆனா ஷிட்டிடி டிருக்கும் வஞ்சகப் பேய்ச்சிபா லுண்ட மசிமை மிலீசுகறை தாராய்.

பதவுரை:— கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய, வலை வைத்து அன்று— உன்னை அழிப்பதாக நினைத்த காலத்தில், காசிருள்— மிகக் இருண்டிருந்தான், எல்லில்— இரவில் பிழைத்து— பிழைத்து, நின்று— நிற்கின்ற, இக் கன்னிய ரோமை— இளம்பெண்களான எங்களுக்கு, நெஞ்சு துக்கம்

இவர்களுடைய வஸ்திரங்களிலே தனக்குத் தகுதியாயிருக்கும் மென்மை மிக்க சிலவற்றைத் தன் திருவரையிலே சாத்தி; மற்ற வஸ்திரங்களைக் குருத்த மரத்திலே இட்டுவைத்து, 'பார்த்தீர்களா, இவை நமது மென்மைக்குப் பொருந்தியிருக்கும்படிதான்' என்று கூற, சொல்லுகிறார்கள்—(கோமள ஆயர் கொழுந்தே! குருத்திடைக் கூறை பணியாய்) "அழகாயிருக்கிறது. மென்மை மிக்க ஆயர்கொழுந்தான உனக்குத் தகுதியாயிருக்கும் மையாய் நீ சாத்தியிருக்கும் வஸ்திரங்களை நாங்கள் தரச்சொல்லவில்லை. உன் திருமேனி ஸம்பந்தமாகிறது சிறப்பில்லாமல் மரத்திலே கிடக்கிற வஸ்திரங்களைத் தருவாபாக" என்கிறார்கள். 8

i கோமளம் - இளமை, i (திருவரைக்குத் தகுதி) என்னை யாலே மெல்லிய புடவைகளைச் சாத்திக்கொண்டு பரும் புடவைகளை மரத்திலே பொகட்டுவைத்தானென்றபடி. 8.

செய்ய-மனத்தன் பத்தை உண்டாக்குவதற்காக, போந்தாய்— வந்து பிறந்தாய்; அசோதை—யசோதைப் பிராட்டியோ வென்றால், அஞ்ச—நீ பயப்படுமபடி, உரப்பான்—உன்னை ஆதட்டமாட்டான்; ஆனா ஷிட்டிடி டிருக்கும்— தீம்பிலே கைவளரும்படி உன்னை விட்டிராவினான்; வஞ்சகம்— வஞ்சனை யையுடைய, பேய்ச்சி—பூதனை யினுடைய, பால்— முலைப்பாலை, உண்டா—அவனுயிரோடே— உறிஞ்சி யுண்ட, மசிமை இலீ— லஜ்ஜையில்லாதவனே! சுகறை தாராய்—சேலைகளைத் தந்தான்.

அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. 8 இவனுக்கு ஆகாரத்வய முண்டு. அதாவது - ஏத்தினாக்கும் காரியம் செய்யும்; வைதார்க்கும் காரியம் செய்யும். அதில் ஏத்திப்பார்த்தவிடத்தில் ஒன்றும் பூலித்ததில்லை; இனி வைதால் காரியஞ்செய்யு மாகில் அதைச் செய்து பார்க்கிறோமென்று வைகிறார்கள்.

வ்யா:— (கஞ்சன் வலையைத் அன்று) அவன் உப்பு விபூதிபையும் அழிக்கக்கோவான அன்று. ஸத்தாயோகி

9. அவ:— கண்ணனுக்கு இரண்டுவிதமான தன்மைகள் உண்டு. அதாவது, பஞ்சமண்டலங்கள் முதலான ரைப்போலே இவனைத் துதித்தவர்களுக்கும் விரும்பத்தை யளிப்பான். சிசுபாலனைப் போலே வைதவர்க்கும் நல்லது செய்யான், இதுவரையில் இவனைத் துதித்துப் பார்த்து ஒன்றும் பூலிக்கவில்லை. ஆகையால் இவனை இனி வைது, அதனுடையதும் காரியம் - ஆகிறது என்று பார்ப்போம் என்று எண்ணி, இப்பாசரத்தில் அவனை வையத் தொடங்குகிறார்கள்.

வ்யா:— (கஞ்சன் வலையைத் அன்று) கம்ஸன் கண்ணனையே அழிப்பதன் மூலம் ரித்யவிபூதி, ஸீவாவிபூதி என்னும் இரு விபூதிகளையும் வலைவிசி அழிக்க முற்பட்ட அன்று. உள்ள

அரு:— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) 8 அவனைக் காரியம்கொள் ஏப்பார்க்கிறவர்கள் வைவானென்னென்ன,

ஸகல பதூர்த்தங்கனையும் முடிக்கக்கோலின அன்று. பவிபூதி அழிந்தால் அவனுளனாக உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம். அவனுக்கு ஒரு நல்லிடி பிறந்தால் பின்னை ஒன்றுமில்லைமிறே. ௧19. "सत्यं सविज्ञानं सत्यमासीत्तदादुरोः" (ஸ்தத்யம் தத்வீஷ் ஸம்மிர்ம் ரஸ்யமாலீதஜக்துரோ:). டிவிஷந்தானே தூரக மானபின்பாய்த்து, ஜகத்துக்கு ஒருரேஷிபுண்டாய்த்து. விஷம் பூதகமாவது, அம்ருதம் தூரகமாவது என்னும் மரியாதைகள்

பொருள்கள் அனேந்தையுமே அழிக்கமுற்பட்ட அன்று அவனுடைய செல்வமான இல்விபூதிகள் அழிந்தாலும், அவன் திருந்தால் இவற்றை உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம். அவனுக்கே அழிவு பிறந்தால் அவனாலே ஸத்தை பெறும் எல்லாப்பொருளும் இல்லையாய் விடுமன்றே. அதனாலே இன்னொருக்கு வலுவைத் தந்து கொல்லாமல், பொதுவாக வலுவைத் தன் கிருகர்கள்.

49. ஸ்தத்யம் தத்வீஷ்ஸம்மிர்ம் ரஸ்யமாலீத ஜக்துரோ: [ஹரிவம்சம் விஷ்ணுபர்வம் 6-59]

[விஷங்கலந்த அந்த மூலப்பாலானது ஜகத்ஸ்வாமியான கிருஷ்ணனுக்கு இனிபயாகிருந்தது.] என்னிடம் ப்ரமாணத்தில் ரிஷியும் இவ்வந்தத்தை அறிவித்தார். "விஷங்கலந்த பூதனை யுடைய மூலப்பால் கண்ணனுக்கு அமுதம் போலே தூரகமான பின்பே ஜகத்துக்கு அவன் ஸ்வாமியாயிருப்பது ரிஷி நிந்தையிற்று" என்னும் கருத்துத் தோன்ற 'ஜக்துரோ' என்று கண்ணன் நிந்தையுரித்தாரன்றோ ரிஷி. விஷம் கண்ணனுக்கு எப்படி அமுதம் போலே தூரகமாயிற்று? எனில், 'விஷம் அழிக்கும் பொருள். அமுதம் உயிர் தூரிக்ஞ்செய்யும்

அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கித்தயாதி.) b அவனுக்குத் தீங்குவந்தால் விபூதி அழியுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (விபூதி அழிந்தாலித்தயாதி.) c அவனுண்டானால் விபூதியுண்டாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்தத்யமித்தயாதி.) ரஸ்யமான அநந்தம் கருஷ்ணனுடன் என்னவேண்டியிருக்க. 49. "सदादुरोः" (ஜக்துரோ:). என்றதிதே என்ற படி. d விஷம் அம்ருதமாகக் கூடுமோவென்ன, அருளிச்

கட்டினவன் பக்கல் அது கார்யம் செய்யமாட்டாதே. (காரிரு ளெல்லில் பிழைத்து) அவன் தப்பாதபடி நலியக்கோலினான்; அற்றையளவிலே ரகசுகமாகைக்கு ஒரேருண்டாவதே! கொடுபோகிற இடத்தில் பிறர்க்குத் தெரிபுதபடி கொடுபோக லாய்படி திருமேனிபோடொத்த நிறமாகையும், காத்துக் கிடக்கிறவர்களுக்கு நித்திரா பரவல்படுத்துக்கு உடலாகையும் இரண்டு முண்டாவாய். f "விங்கிருள்வாய் பூண்டு அன்றன்னை புலம்பப்போய் அங்கோராப்குலம் புக்கதும்" என்னக்கடல நிறே. g இதுக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதயாஸர் "இவந்தான் பருவம் நிரம்பாமையாலே தன்னை நோக்கிக்கொள்ள மாட்டிறு

பொருள்' என்னும் வரம்புகளை ஏற்படுத்தினவனே இவனு யிற்றே; அப்படியிருக்க, விஷம் எப்படி இவனை அழிக்க முடியும்? ஆகையாலே அது அமுதம் போலே இவனுக்கு தூரகமாகக் குறையிலை. அதனாலேயே 'தூய குழியாய் விடப்பால் அமுதா அமுது செய்திட்ட மாயன்' [திருவாய் 1-5-9] என்று நம் மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். (காரிருள் எல்லில் பிழைத்து) கம்ஸன் கண்ணன் தப்பமுடியாதபடி அழிவதற்குத் திட்டமிட் டான். அப்படியிருக்கும் ஓர் இருள் ரக்ஷித்தவிட்டதே! என்று கருத்து. நள்ளிருளிலே மதுரையிடுகிறது திருவாய்ப் பாடிக்கு வஸுதேவர் கண்ணனைக் கொண்டுபோகும்போது இரு ளுன்ன மாமேனியான கண்ணனுடைய திருமேனி நிறத்தை ஒத்திருந்தபடியாலும், சிறையிலே தேவகி வஸுதேவர்களைக் காத்துக்கிடந்தவர்கள் தூக்கத்திற்கு வசமாகும் காலமாகையாலும், இருளாலேயே கண்ணன் கம்ஸன் வைத்த வலைப் பிடுகிறது பிழைத்தான் என்று கருத்து. "விங்கிருள்வாய் பூண்டு அன்றன்னை புலம்பப் போய் அங்கோராப்குலம் புக்கதும்" [திருவாய் 8-4-5] என்று ஆழ்வாரும் இவ்வந்தத்தை அருளிச்செய்தார். இந்த விஷயத்தைப் பிள்ளையுறங்காவில்லி தயாஸர் "கண்ணன் கைக்குழந்தையாயிருந்தமையாலே தன்னை

செய்கிறார் (விஷமித்தயாதி.) e கார்-கற்புடம், பெருமையும். எல்(லி)? - இரவு. இருளுண்டாவதே! என்று - வெறுப்பு. f g இருள் ரக்ஷகமென னுமதுக்கு ப்ரமாணமும் ஒரையிறிய

றிலன்; புறம்பு தானே பறிந்து நோக்குகைக்கு ஒருத்தரில்லை; கம்ஸாதிசுள் தப்பாமல் அகப்படுத்தக் கோலநீள் றூர்கள்; அவ்வளவில் உதவித்தந்தது இருள்; அத்தைச் சரணம் புகுமத்தனை மிறே” எனு பணிப்பரான்ம். h அதைப்பற்றுவிறே, இவர்கள் தான் இந்த இருள் வெறுக்கிறது இப்போது. i ஸ்ரீவஸு தேவரையும் தேவகியாரையும் அவதார காலத்திலே விட்டுப் போருகையால் பண்ணின நலிவையறிக்கே, தேவகியாரை பொறித்த j ரோஷித்த ஸ்திரீவர்க்குத்தை நலிபாறின்ருப் ;

ரஷித்துக்கொள்ள முடியாதவன். பரிவோடு அவனை ரஷிப்பதற்கு வேறு ஆளும் இல்லை. கம்ஸனுடன் அவனுடைய ஆட்களும் எப்படியாவது குழந்தை பிரந்தவுடன் அழிப்பதற்கு உறுதியுடன் நின்றுர்கள். அந்த சமயத்தில் கண்ணனை ரஷித்துக்கொடுத்தது இருளன்றோ. நாமெல்லாம் அவ்வருளையே சரணம் புகவேண்டும்” என்று பரிவோடு அருளிச் செய்வாரம். (கின்ற இக்கன்னியரோமை நெஞ்சு துக்கம் செய்யப் போந்தாய்) எங்களைத் துன்புறுத்தலாம்படி உன்னை என்று அந்த இருள் ரஷித்துவிட்டதே! என்று இவர்கள் அன்புடைவார் கொண்டாரும் அந்த இருளையே இப்போது வெறுக்கிறார்கள். “பெற்ற தகப்பனான வஸுதேவனையும், தாயான தேவகியையும் பிரந்தவன்றே விட்டுப்பிரிகையால் துன்புறுத்தியதோடன்றியில், தேவகியாரைத் தவிர்ந்த மற்ற ஸ்திரீகளையும் துன்புறுத்துவதற்குத் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்துசேர்ந்தாயே” என்கிறார்கள். “கம்ஸன் வலையில் அகப்படாமல் தப்பின இது பெண் பிறந்தாரை ரஷிப்பதற்கு உறுப்பாயிருக்கும் என்று நினைத்திருந்தோம். அது எங்களைத் துன்புறுத்துவதற்கு உறுப்பாகி (தவிர்க்க முடியாத காரணமாகி) விட்டதே” என்று கருத்து.

மும் அருளிச்செய்கிறார் (வீங்கிருள்வாயித்தாயாதி) h (அத்தைப்பற்றுவிறே) என்றது அப்படி ஆதரவிஷயமாகியிருக்கச் செய்தேயிறே என்றபடி. i “கின்ற இக்கன்னியரோமை - நெஞ்சுதுக்கம் செய்யப் போந்தாய்” என்று அந் வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவஸுதேவரைபுகியித்தாயாதி)

கம்ஸன் வலையில் அகப்படாதே தப்பின இது, பெண்பிறந்தாரை ரஷிக்கைக்கு உடல் என்றிருந்தோம்; இது எங்களை நலிகைக்கு உடலாய்ப்பிடவித்தனையாகாதே; k இனி அவனுலே புண்பட்ட நம்முடைய நோவுபட்டை அறிவித்தால், தானும் பெண் பிறந்தவளானாகையாலே அறிந்து இரங்கக் கூடுமென்று அவளுக்கு அறிவிக்கில். “அவளும் தீமைகள் செய்வார்களோ நம்பி! ஆயர்மடமக்களை” என்றிறபடியே-இடைப்பெண்களை, நாயன்தே! நலியலாமோ” என்று அஹ்ருத்யுமாக ஒரு வார்த்தை சொல்லி, கண்ணஞ்சி நியமிப்பதே கைவாங்கியிருக்குமே; அத்தைக் கேட்டு, “பொருடு பொருடு; இவளில் இன்னமும் அவளருளே! நல்லன்காண்” (n அஞ்சுவாப்பாளசோதை) n வந்த இவர்க

(அஞ்ச உரப்பான் அசோதை) உன்னாலே துன்புறும் எங்களுடைய துன்பத்தை உன்தாயான யசோதைக்கு அறிவித்து, அவளும் பெண்ணாய்ப் பிரந்தவளாகையாலே எங்களிடம் இரங்கி உன்னைக் கண்டிப்பான் என்று நினைத்து அவளிடம் முறையிட்டால், அவள் நீ அஞ்சும்படியாக உன்னைக் கண்டிப்பதில்லையே என்கிறார்கள். “அங்ஙனம் தீமைகள் செய்வார்களோ நம்பி! ஆயர்மடமக்களை” [பெரிபதிக 10-7-11] என்கிறபடியே “ஐயா, இடைப்பெண்களை இப்படித் துன்புறுத்தலாமோ”, என்று மனப்பூர்வமாகவல்லாமல் ஒரு வார்த்தைசொல்லிவிட்டு, அவனை அதட்டி மிரட்டிக் கண்டிக்காமல் பேசாமல் இருப்பாளன்றோ யசோதை. இதைக் கேட்கும்போது எங்களுக்கு “இவளிடம் போய்ச் சொல்ல வந்தோமே! இவளைக் காட்டிலும் அக்கண்ணனை நல்லவன்” என்று தோன்றியிரும். (அஞ்ச உரப்பான் அசோதை) முறையிட்டக்கொண்டு வந்த இவர்கள் எதிரில் ஒப்புக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லுவாளேயொழிய, இவன்

j “கின்ற” என்ற பதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ரோஷித்த ஸ்திரீவர்க்குமென்கிறது) k “அஞ்ச உரப்பான்” என்கைக்குப் ப்ரஸக்தியையுட்கொண்டு அந்தப் பதத்துக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இனி அவனுல் இத்தாயாதி) ப்ரஸக்தி அவளும் பெண்பிறப்பாகை. l (நல்லன்காண்) என்று

னொதிருக்கு ஓன்றைச் சொன்னாபமித்தனை போக்கி அஞ்சம் படி பொடியான். (0 ஆனூடவிட்டி ட்டிருக்கும்) “இவர்கள் முறைப்பட்டு நம்மை நலியப்பார்த்து ரு அதினெல்லையும் கண்டு விட்டோம்” என்று, முன்பே தீம்பிலே கைவளருகிறவன் ஸ்ஹகரிப்பாளையும் பெற்றவாறே ஸதஸாக்ஷமாகப் பணைக்கு மாப்பத்து. (இருக்கும்) தான் கண்டபடி இவனைத் தீம்பு செப்பவிட்டு “நம் மகன் இப்படிப் பருவம் நிரம்பித் தீமை செய்யப்பெற்றேம்” என்று அத்தாலே “தொல்லையின்பத் திருநிகண்டான்” என்றபடியே — ஆந்தத் நிர்ப்புரையாய் க்ருதக்ருதபையாதிருக்கும். ‘q றிறைவீட்டு நெருக்கிப்போ என்னை நீங்கள் காரியங்கொள்ளப் பார்த்தது?’ என்னுச் சிவட கொள்ளுன்; r நாங்கள் அங்ஙன் நினைத்திலோம்காண்; (3 வஞ்சக

அஞ்சம்படி. கண்டிக்கமாட்டான் யசோதை. (ஆனூட விட்ட ட்டிருக்கும்) “இவர்கள் யசோதையிடம் முறைபிட்டு நம்மைக் கண்டிக்கப் பார்த்ததின் பூணையும் கண்டுவிட்டோம்.” என்று யசோதையினஞ்சிங்கமான கண்ணன், ஏற்கனவே பெண்களைத் தன்புறத்தவையே இயல்வாகக் கொண்டிருந்த வன், இப்போது யசோதையைபும் துணையாகப்பெற்றபின்பு நூறுமடங்கு பெண்களைத் தன்புறத்தத் தொடங்கிவிடுவான். (இருக்கும்) இஷ்டப்படி இவளே இவனைத் தீம்புசெய்ய விட்டு விட்டு, ‘நம்முடைய மகன் இளம்பருவத்திலேயே இப்படி துஷ்டத்தனம் செய்கிறானே’ என்று உகந்து அதனாலே ‘தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டானே’ [பெருமான் திரு 7-8] என்றபடியே யோனந்தம் உடையவளாய், தன் கடமையைச் செய்து முடித்தவளாய் நினைத்திருப்பன். இதைக் கேட்ட கண்ணன் ‘புறரிடம் முறைபிட்டு என்னிடம் காரியங்கொள்ளப் பார்த்தீர்களோ?’ என்று கோபித்தான். அதற்குக்

வெறுப்போடே மீளவரக்கொளது பூரிப்பது. n (வந்த இவர்கள்) இத்யாதி, வக்யம்—தூதர்பயாந்தரம். n உரப் பாள்-அதட்டான். o ஆனூட — வேண்டிற்றுச் செய்ய. p (எல்லையுங்காண்கை) தூயாருடைய விவக்காமைபுங் காண்கை. r, s நாங்கள் அங்ஙன் நினைத்திலோம் காண்;

மித்யாதி) நீ தான் தாய்முலைக்கும் பேம்புலைக்கும் வாசி பற்பாதாறொருத்தனிறே. பிறர்நோவு கண்டால் 50. “ஜீரோ ஜி” (ஹரீரேஷா ஹி) என்கிறபடியே முற்படலும் ஸ்ந்ஜிக்கும்போது ஈரவர்த்தித் திருமகனாக வேண்டாவோ? உனக்கு இவை தெரியுமோ? 6 நீ ஸ்ந்ஜாஸநிப்பனன்றே. (க.ஹதாராய்) 11 நீ ஆனூராகியும்; எங்கள் பரியட்டத்தை முதல் முன்னம் தா. 9.

கூறுகிறார்கள் — (வஞ்சகப் பேய்ச்சி பாலுண்ட மசிமையிலீ!) ஈங்கள் அப்படி நினைக்கவில்லை. நீதான் தாய்முலைக்கும் பேம்புலைக்கும் வித்தியாசம் அறியாதவனாயிற்றே. பிறர் துன்புறுவதைக் கண்டால்

80. ப்ரவதேந்து பூவந்தோ மே ஹரீரேஷா ஹி மமாதலா!

யத்யத்யுருஸஸரஹம் விப்ரையுபஸ்தேபை ருபஸ்தித: ||

[ரா-ஆ 10-9]

[(முனிவர்களே!) நீங்கள் உகந்தருளுவீர்களாக, வந்து அடையத் தருந்த பெரிப்போர்களான உங்களால் (நான்) அடையப் பட்டபடியால் எனக்கு இப்போதிற்கும்கு ஸ்ந்ஜை மிக அதிக மாயிருக்கிறது.] என்கிறபடியே, தான் முற்பட்டு அவர்களை ருஷிக்காமையால் வெட்கமடையும் சர்வர்த்தித் திருமகனா யிருந்தால் எங்கள் வருத்தம் அறிவான். பெண்ணின் வருத்த மறியாத பெருமானான உனக்கு இது எப்படித் தெரியும்? நீ வெட்கமற்றவனன்றே. மசிமை - சனை; வெட்கம். (க.ஹ தாராய்) நீ யாராக வேண்டுமானாலும் இரு. எங்கள் வஸத் ர்த்தை முதன்முதலில் கொடுத்துவிடு. உன் தொடர்பே எங்களுக்கு வேண்டாம் என்கிறார்கள். 9.

நீ எங்கள் நினைவறிந்திலையி! என்ன; நானறியேனுவென்ன; மோல்கிளம்புகிறது (வஞ்சகமித்யாதி) q நாங்கள் நெருக்கிச் சார்பம் கொள்ளப்பார்க்கவில்லை, அவன் புருஷகாரமாகக் கார்பம் கொள்ளப் பார்த்தோம் என்று இவர்கள் நினைவு. 6 மரிமை - சனை. இல் - இல்லாமை. r நீ ஆனூராகியும்— ஆனவனாகியும்; ஸ்ந்ஜாவானுகிலுமாம், ஸ்ந்ஜாஹிநனுகிலு மாம் என்றபடி.

முனிநீதிருமொழி—பத்தாம் பாட்டு

கன்னிய ரோடெங்கள் நம்பி கரிய பிரான்லினைப் பாட்டை
யொன்னியல் மாடங்கள் சூழ்ந்த புதுவைவர் கோன்பட்டன்

கோதை இன்னிசை யால்சொன்ன மாலை ஈரந்தும் வல்லவர் தாம்போய்
மன்னிய மாதவ னோடு வைகுந்தம் புகிருப் பாரே.

பதவுரை:— எங்கள் நம்பி—எமக்கு ஸ்வாமியார், கரிய—
கரியநிறத்தனான, பிரான்—கண்ணபிரான், கன்னியரோடு—
ஆயர் சிறுமியரோடே செய்த, விளையாட்டை— திய்வலிலை
களைக்குறித்து, பொன் இயல்—பொன்போன்று அழகிய, மாடங்
கள் சூழ்ந்த—மாடங்களால் சூழப்பட்ட, புதுவைவர் கோன்—
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்குத் தலைவரான, பட்டன் கோதை-
பெரியாழ்வார்க்குத் திருமகளான ஆண்டாளர், இன் இசை-
யால்—இனிய இசையாலே, சொன்ன—அருளிச்செய்த,
மாலை—சொல்லாமலையாகிய, ஈர் ஐந்தும்—இப்பத்துப்பாட்டுக்
களையும், வல்லவர் தாம்—கற்கவல்லவர்கள், போய்—
(அர்ச்சிராதிமார்க்குமாகப்)போய், வைகுந்தம் புகு—பரம
பத்துத்தையடைந்து(அவ்விடத்திலே), மன்னிய—நிதவ்வாஸம்
செய்தருளுகிற, மாதவனோடு—திருமாலோடு கூடி, இருப்பார்—
நித்யாநுபவமபண்ணிக்கொண்டு வாழ்ந்திருக்கப்பெறுவார்.

வ்யா:— பத்தாம் பாட்டு. (கன்னியரோடெங்கள் நம்பி
கரியபிரான் விளையாட்டை) இத்தாற்சொல்லிறுப்பது—

10. அவ:— தன் விருப்பம் ஸிறுவேறப்பெற்று இப்பதிகத்
த்க்குப் புலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். ட்ரவோத்திலே
“இப்படி புணுட்ரகாரங்களையும் அதுவர்த்திகக், அனனு
பரியட்டங்களும் கொடுத்து ஸம்ஸ்கலேஷித்தானுய்த் தலைக்
கட்டுகிறது” என்று அருளிச்செய்திருப்பது அதுஸந்திக்கத்
தக்கது இப்பாசரத்தில் ஸம்ஸ்கலேஷித்ததைச் சொல்லவில்லையே?
எனில், அடுத்த திருமொழியிலே, கண்ணனைப் பிரித்து கூடல்
இழைக்கையாலே, இங்கு பிரிவுக்கு முந்திய ஸம்ஸ்கலேஷம்
ஏற்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது ஸித்தம்.

யுவன் செய்யுமவற்றையறியாதே சொன்னவற்றை மெய்யென்
றியுக்கைக்கும், காலத்தவழி மன்னதனையும் அநுபுவிப்பாநின்று
லும் புதுமை மாறாதேயிருக்கைக்கும், இவன் பண்ணும்
பெய்குப் பாடாற்றமாட்டாதேயிருக்கைக்கும் “கன்னியர்”
என்கிறது. (எங்கள் நம்பி) பஞ்சலகும் குடியில் பெண்களை
நுழைக்கிடான தீம்பாலே பூர்ணன். (கரியபிரான்) அக்
வாஸம் & தீம்பிலிலையேயாகிலும் மேல் விழவேண்டும்படி
யாழ்த்து வடிவழிகுப்பது. (b பொன்னியலித்யாதி) இவ்விஷ-
யத்தில் இவ்வளவான அபக்யாஹந்தத்துக்கு அடி பெரியாழ்வார்

வ்யா:— (கன்னியரோடு.....கரியபிரான் விளையாட்டை)
கன்னியர் என்றதால்—இவன் செய்யும் தீம்புகளை அறியாமல்
இவன் சொன்ன வார்த்தைகளை உண்மையென்றிருக்கும் பரு
வத்தை உடையவர்கள் என்றும், காலமெல்லாம் அநுபுவித்
தாலும் புதுமை மாறாதபடி கண்ணனுக்கு ஒத்த வயல்லை
முடையவர்கள் என்றும், இவன் செய்யும் தீம்புகளைப் பொறுக்க
முடியாத சிறுமிகள் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. (எங்கள்
நம்பி) ஐந்தலகும் குடியில் பெண்களைவரையும் படுத்த
வாம்படி துஷ்டத்தனத்தாலே ஸிறைந்திருப்பவன். (கரிய
பிரான்) எங்களை ஈடுபடுத்தும் இவனுடைய ரெஞ்சில் துஷ்ட
த்தனம் இல்லாவிட்டாலும், நாங்கள் மேல்விழவேண்டும்படி
ராவ வடிவில் அழகையுடையவன். (விளையாட்டை) உண்மையிலே
விடபுருஷனுடைய சேஷுடை அல்லவென்றும், பரமாத்மா
நிகர்த்தாலோடு ஸம்ஸ்கலேஷத்தை விரும்பிச் செய்த விளை
வாட்டே என்றும் உணர்த்துகிறார். (பொன்னியல் மாடங்கள்
சூழ்ந்த புதுவைவர்கோன் பட்டன் கோதை) பொன்போன்று
அழகிய மாடங்களால் சூழப்பட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்
குத் தலைவரான பெரியாழ்வார் உயிற்றில் பிறந்தவளாகையாலே
ஆண்டாளாஹி தான் கண்ணனிடத்தில் இவ்வளவு ஈடுபா
டுபட்டது என்று கருத்து (இன்னிசையால் சொன்ன மாலை)

அரு:— பத்தாம் பாட்டு. (கன்னியரோட்த்யாதி) & தீம்பு
புணுப்பமாகையாலே (தீம்பிலிலையேயாகிலும்) என்கிறது.
b பொன்—அழகு.

ஜீவ் திருவடிகளே ஸரணம்.

வயிற்றில் பிறப்பாய்தது. (இன் னிசையித்தயாதி) 51. “**राजे
राजे व सृष्टे**” (பாட்டியே கேடியே ச மதுரம்) (மன் னிய இத்தயாதி)
நித்யமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே போய் பூரியபதியான ஸர்வேஸ்
வரனோடே கூட நித்யாநுபூவம் பண்ணப்பெறுவர். 10.

ஆண்டான் திருவடிகளே ஸரணம்.
பெரியவாச்சான்பள்ளே திருவடிகளே ஸரணம்.
மூன்றும் திருமொழி முற்றிற்று.

51. பாட்டியே கேடியே ச மதுரம் ப்ரமாணம் த்ரிபிரந்விதம் |
(ரா-புர 4.8)

[ராமாயண காவியமானது மூன்றுவீதமான அளவுகளுடன் கூடியதாய், படிக்கும்போதும், பாடும்போதும் இனியதாயிருப்பது.] “எங்ஙனே சொல்லிலும் இன்பம் டயக்குமே” [திருவாய் 7-9-11] என்கிறபடியே ராக்யமில்லாமல் படித்தாலும், ராகுத்தோடு பாடினாலும் கேட்பார் அனைவர்க்கும் இனியதாய், எம்பெருமானுக்கு மாலீபோலே போக்யமாயிருக்கும். (ஈசைந்தம் வல்லவர் தாம் போய் மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பாரே) இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் பொருளோடு அறியவல்லவர்கள் நித்யமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே போய் ஸ்ரீமந்நாராயணனை பரமாத்மாவோடு கூடி கோபியரும் ஆண்டாரும் இங்கு பெற்ற ஸம்ஸ்லேஷாநுபூவத்தை நித்யமாகப் பெற்று ஆனந்திப்பர். 10.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தூஸன் இயற்றிய
மூன்றும் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம் முற்றிற்று.

அரு:— தென்னியார் ப்ரவேஸோ. ஐ. கூடலாவது—
வட்டமாகக் கோட்டைக்கீறி, அதுக்குள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றும் சுழித்து, இவ்விரண்டு சுழியாகக்கூட்டினால், இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை; ஒற்றைப்பட்டால் கூடாமை என்று எங்கேதும். ஐ அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன, எவாபதேஸத்திலேயருளிச் செய்கிறார் (ஸம்ஸாரத்திலித்தயாதி) b “ஸம்ஸாரத்தில்” என்ற வாக்ய விவரணம் (இத்தனைபிறே) என்றது. c இழுவோடே கூடினே பெறு அபேகிதமோ?

நாஸம் திருமொழி - தென்னியார் ப்ரவேஸம்

அவ:— இவனும் பெண்களுடைய பரிபட்டங்களெல்லாம் வாரிக்கொண்டு போய் குருந்தின்மேலே ஏறியிருக்க; இவர்களும் அநுவர்த்தித்தும், வைதம் இப்படி புறாப்ரகர்ரங்க ளாலே அவனுக்குக் கொடுத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி நிலவற்றைச் செய்து, அவனும்கொடுக்க இவர்களும். பெற்றார்களாய் நினைது. இவனும் இவை கொடுத்து அவர்களும் அவைபெற்று ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தமானாலும் அதுதானும் விஸ்லேஷாந்தமாபல்லதிராதினே. ஐ ஸம்ஸாரத்தில் போகுகள் நிலைநிலாததாக்கபாலே அவனும் பேரறிந்த, இவர்களும் இன்னமும் ஒருகால் பரிபட்டஸ்ரீயவள்ளனே என்று அதுக்குக் ஐ கூடலிழைக்கிறார்களித்தனையிறே. b இங்குத்ததைப்

நாஸம் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம்

தென்னியார் ப்ரவேஸம்

சென்ற திருமொழியிலே—கண்ணன் பெண்களுடைய பட்டுக் களைடெல்லாம் வாரிக்கொண்டுபோய் குருந்தமரத்தின்மேல் ஏறி வீற்றிருந்தான்; இப்பெண்களும் அவனைக் கெஞ்சியும் வைதம் பல வழிகளாலே தங்களது பட்டைக் கொடுத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி சில காரியங்களைச் செய்தார்கள். அவனும் வஸ்த்ரங்களைக் கொடுக்க, இவர்களும் அதைப் பெற்று, இருவரும் விருட்டும் ஸம்ஸ்லேஷமும் சிறைவேறிற்று. “**ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா**” [ரா-அ105-18] [ஸம்ஸ்லேஷங்க ளெல்லோமே ப்ரிஸிலேயே முடியும்] என்கிறபடியே இந்த ஸம்ஸ்லேஷமும் ப்ரிஸில் முடிந்தது. இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் எந்த போகும், நீலநீற்பதாம் இருக்கக்கூடாதாகாலே கண்ணன் இப்பெண்களை விட்டுப் பிரித்தான். இவர்களும் “**மறுபடி ஒருமுறை ஸம் முடைய வஸ்த்ரபஹாரம் செய்தாலும்**” என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதானித்தயாதி) d லாபுத்திற்காட்டில் என்றது—லாபுலாபபுத்திற்காட்டில் என்றதுபடி பெறுவதே என்றது—வ்யாக்யாதானிப்பொருள் அவனை யேபாயமா கப்பற்றியிருக்கிறவன், அசேதநமான கூடலன் காவிலெவ்ழக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரமசேதனத்தியாதி)

பரிமாற்றம் பேறும் இழவுமாப் செல்லுமித்தனைமிறே ௦ இது தான் இதரவிஷயப் பற்றுகட்டில் நன்றுபிடுக்குமிறே. பேறிழவுகள் இவ்விஷயத்திலேயாகப் பெறுவதே ! பரம சேதநேனவிட்டு அசேதந கரியாகலாபங்களைக் கொண்டு பெறப் பார்ப்பாரைப்போலே, ஸர்வேஸ்வரனைப் பெறுகைக்கு அசேதந மான கூடலின் காலிலே விழுவிருள். ஏற்றுத்தவறினானைக் கருவுண்ணை, வருத்தவதியாய்ப் பெறப்பார்க்கிறார்களானும் ! 1b இத்தனை கலங்குவதென்று மீறித் விஷயவைகண்ணப்படுத்து நமஸ்காரமாமித்தனைமிறே:

புரதகமில்லை. இவனைக் கண்டால் போதும்" என்று அவனைக் காண்பதற்காகக் கூடலிழைக்கிறார்கள். கூடலிழைப்பதாவது—குறிப்பார்ப்பில் ஒருவகை. அதாவது—பூமியில் ஒருவட்டத்தை எழுதி, அதற்குள்ளே சுழிகழிபாக, எண்ணுமல் சுழிகளைக்கீறி இரண்டிரண்டு சுழிகளாக எண்ணிப் பார்க்கும்போது இரட்டைப் படையாக வந்தால் நினைத்த காரியம் கூடும் என்றும் தைப் படையாக வந்தால் கூடாது என்றும் கொள்வது. ஒற்றைப் படையாக வந்தால் கூடாது என்றும் கொள்வது. இவ்வுவையில் புகுவதற்கு, புகுவதற்குப் புகுவதற்கும் கூடியும் கூடா மலுமன்றே இருக்கின்றன. கூடாமலும் போகக்கூடிய இப் பேற்றை ஏறும்பலாமோ? எனில்: இதைக் காட்டிலும் மிகத் தாழ்த்தான எப்பதாதி, விஷயாநுபவத்தையும் கூடும் என்றும் நிச்சயம் இவ்விஷயத்திற்குப்போதிலும் பலர் விரும்பும்போது, அதைக்காட்டிலும் மிகச்சிறந்த இதை விரும்புவது சிறப்பேயன்றே. இப்படிச் சிறந்த விஷயத்தைப் பெற்றாலும் பெற விட்டாலும், ஆசைப்படுவதே பெரும்பாக்கியமன்றே. அவனையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும் இவன் அசேதமான கூடலின் காலிலே விழலாமோ? எனில், பரமசேதனைவிட்டு அசேதந மான தமது முத்திரைக்கொண்டு பெறப்பார்க்கும் ஸாதா நாதரவிஷயங்களைப்போலே இவரும் அசேதநமான கூடலின் காலிலே விழுகிறான். அவனைப் பெறவேண்டும் என்னும் தீவரையின் மிகதியாலே. இந்த தீவரையினாலேற்பட்ட கலக்கத் தால் இவன் இக்காரியம் செய்யுகிறான். வருத்தவிறானை (1) ஆசாரமில்லாத (2) தன்னைப் பற்றினிடம் கைமுதலை எதிர்பாராத கண்ணை வருத்தவதியாய் இவன் பெறப்பார்க்கின்றனாம் (2) கைமுதல் உடையவனாய் இவன் பெறப்பார்க்கின்றனாம் (1) புகுவதற்கு, விஷயத்தினுடைய பெருமையைப் பார்க்கும் போது இவன் இத்தனை கலங்குவதும் பெருந்தும். மிகவும் ஈடுபாடுடைய இவன் இத்தனை கலங்குவதென்று புகுவதும், விஷயத்துக்கு வைலகண்ணியமே இல்லை என்று ஆகியும்:

நாலாம் திருமொழி—முதற்பாட்டு

தெள்ளி யார்பலர் கைதொழுந் தேவனார்
வள்ளல் மாலிருந் சோலை மணானார்
பள்ளி கொள்ளு மிடத்து அடி கொட்டிடக்
கொள்ளு மாகில்த் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:—கூடலே—கூடலே, தெள்ளியார் பலர்—தெளிவுடைய நியாயர்கள் பலர், கை தொழும்—கைகளார வணங்கப்பெற்ற, தேவனார்—ஸ்வாமியாய், வள்ளல்—பரமோதூரனாய், மாலிருந்சோலை மணானார்—திருமாலிருந்சோலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற அழகியமணவானாகிய பரமபுருஷன், பள்ளிகொள்ளும்—இடத்து—பள்ளிகொண்டிருளுமிடத்திலே, அடி கொட்டிட—(அவனுடைய) திருவடிகளை நான் பிடிக்கும்படியாக, கொள்ளும் ஆகில்—(அவன்) திருவுள்ளம் பற்றுவனாகில், நீ கூடிடு—நீ கூடவேனும்.

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (தெள்ளியார்) காதாசிக்கலம் ஸ்ரவேஷத்துக்குத் தான் இன்றிருந்து கூடலிழைக்கப் புகக்

1. அவ:—திருமாலிருந்சோலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் மணவான் பள்ளிகொள்ளும்படியாகிற திருவரங்கத்திலே திருவடிக் குற்றேவல் செய்வதற்குக் கூடலிழைக்கிறான்.

[அது தான் கலக்கத்தின் காரியமென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (வருத்தவிறானை இத்யாதி) வருத்தவிறனென்றது—தன்னைப்பெறுகைக்கு இவனால் ஒரு வருத்தமும் வேண்டாதவன் என்றும், அப்படி அந்நயஸாத்யமானவனை வருத்தவதியாய் - ஸாத்யபரையாய்ப் பெறப்பார்க்குகிறான் என்று ஸ்வபதேஸாகுர்ப்புமாயிருக்கிறது. அன்றியே, வருத்தம்—ஆசாரமும், திருவாயிழைமென்று சாரு. ஏ ஆனாலும் இப்படி கலக்கலாமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தனை கலங்காத இத்யாதி). 10.

வாதே, நித்பாதுபுவம் பண்ணுறவர்களை நினைத்தான். (தெள்ளியார்) அவர்களும் சிலரே! அலாபுத்தோடேயிருந்து கூடலிழையாதே, லாபுத்தோடேயிருந்து போதுபோக்குற வர்களும் சிலரே! ஃபிரிபில் லர்வதூ கூடலிழைக்கவேணும் என்றறிந்து, பிரிபாதே நித்யாநுபுவம் பண்ணுமத்தனை அளவுடையவர்களாய்த்து. (பலர்) த்ரிபாத்திபூதியாக அநுபுவத்தோடே காலம் செல்லுகிறதே. இங்கு தான் ஒருத்தியுமாய்க் கூடலிழைப்பாநின்றான். இங்கு வந்த கிர்த்தநத்துக்கும்

வ்யா:— (தெள்ளியார்) என்றும் தெளிந்திருக்கும் ந்த்யஸூரிகள், சிறிது காலம் அவனைக் கூடுவதற்குத் தான் இன்று கூடலிழைக்கப் புகுந்தவளவில், எப்போதுமே அவனை அதுபுவிக்கும் ந்த்யஸூரிகள் நினைவுக்கு வர, அவர்கள் என்ன பாக்யம் செய்தவர்கள்! என்னைப்போலே எம்பெருமானே அதுபுவிக்கப்பெறுமையாலே கூடலிழையாமல், எப்போதும் அவனை அநுபுவித்தப் போதுபோக்கும் பாக்யமாகிக எல்லவோ, அவனைப் பிரிந்தால் எப்போதும் கூடலிழைக்கவேண்டியவரும் என்று அறிந்து, அந்தத் தெளிந்த அறிவாலே அவனைப் பிரியாமல் எப்போதும் அநுபுவிக்கின்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர் ஒருவருவாரோ? எனில்—(பலர்) “பாதோஸ்ய விர்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாமருதம் திவி” [பு-ஸூ 1-8] [இவ்வுலகிலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளும் அப்பமபுருஷனுடைய செல்வத்தில் கால் பகுதியாகும். இவ்வுலகைய செல்வத்தில் முக்கால் பகுதி அழிபாததாப் பரமபதத்தில் உள்ளது.] என்கிறபடியே, இவ்விபூதியைக் காட்டிலும் மும்மடங்கு பெரிதான த்ரிபாத்தியினை எப்போதும் பரமபதத்தில் கணக்கற்ற ந்த்யமுத்தர்கள் காலமெல்லாம் இவ்வதுபுவத்தோடு காலம் கழிக்கின்றார்களே. இங்கோகோவெனில், தான் ஒருத்தியாயிருந்து கூடலிழைக்கும் நிலையிலிருக்கிறான். ஏற்கனவே பெற்ற அநுபுவத்தைப் பேசிப் போதுபோக்கு

அரு:— முதற்பாட்டு (தெள்ளியாரித்யாதி) ஃ“தெள்ளியார்” என்றால் அறிவுடையாரென்று காட்டுமதொழிய லாபுத்தோடேயிருக்கும்வர்களென்று காட்டுமோ? என்ன

ஆளில்லை; அங்கு வந்ததேத்தும் பண்ணவேண்டா. (கைதொழும்) 52. “निर्यासिष्ठितः” (நித்யாஞ்ஜலிபுடா) என்கிறபடியே தொழுகையே பாத்தரையப் இருக்கும்வர்கள். (தேவனார்) இவர்கள் தொழுது உளரமார்போலே, இவர்களைத் தொழுவதினாலுக்கொண்டு உஜ்ஜ்வலனாகாநிற்குமவன். (வள எலித்யாதி) b இப்பதுஞ்ஜலிமருக்குமவன், கைமீலே குவாலாக உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒன்று நயிமீலும் அதைக் குறையாக நினைத்திருக்குமார்போலே, நித்யவிபூதியும் நித்யாநுபுவம் பண்ணுவாரும் உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அவ்விருப்பு உண்டாருக்காட்டாதே, ஸம்ஸாரிகள் இழவை

வதற்கும் இரண்டாவது ஆளில்லை. அங்கு ந்த்யாநுபுவமாய்ச் செல்லுகிறதாகையாலே, பெற்ற அநுபுவத்தைப்பேசிப் போது போக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. (கைதொழும்)

52. முத்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் யச்சூவேதத்யவீபவாவலி
நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிநா|| [நாம]
[பா-ஸூ 8:44-45]

[ஸ்வேதத்யவீபவாஸிகளுக்கு எது லக்ஷணமோ, அதுவே முத்தர்களுக்கும் லக்ஷணமாகும்; அதாவது:—எப்போதும் அஞ்ஜலி செய்துகொண்டிருப்பார்கள்; (அதனால்) ஆநந்திப்பார்கள்; வாயால் ‘ஸம்’ என்றே சொல்லும் தன்மையுடையவர்களாயிருப்பார்கள்.] என்கிறபடியே தொழுவதையே இயல்வாகக் கொண்டவர்கள். (தேவனார்) இவர்கள் அவனைத் தொழுது ஸத்தை பெறுவதுபோலே அவன் இவர்களைத் தொழுவதினாலுக்கொண்டு பிரகாஸியாநிற்குன். ‘திவ்யத்திபூதி’ என்ற தத்துவமிருந்து தோன்றிய தேவாப்தம், த்யுதியாகிற ஒளிபைக் காட்டுகிறது. (வள்ளல் மாலிருஞ்சோலை மணனார்) முந்நியபடி பரமபதத்திலே ஒளிண்டாநின்றபோதிலும், ந்த்யவிபூதியும் அங்கு ந்த்யாநுபுவம் பன்னும் கணக்கற்ற ந்த்யஸூரிகளும் இருந்தபோதிலும், அவ்வதுபுவம் ஓரநுபுவமாகத் தோற்றமில், இவ்விபூதியிலுள்ளவர்கள் அவ்வதுபுவத்தை

(பிரியிலித்யாதி) b இப்படி உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கச்செய்தே அதனைவிட்டு இங்கே வருகிறதென்? என்ன, தூஸ்ய ஓபுதுலகையாலே என்கிறார் (இப்பதுஞ்ஜலித்யாதி)

அநுஸந்தித்து டுஉடம்புவெறுத்து, அவ்விருப்பை இங்குள்ளார் பெறவேனுமென்னும் க்ருபையாலே திருமலையாளும் வந்து, தன்னை அநுபுவிப்பிக்கைக்கு அவலரபர்திகழ்வும் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. ௦ நித்யவிபூதியும் தானுமாய் இருக்கச் செய்தேயிடு, இவை அழிந்ததுகொண்டு 5¹. “ஏகாநி” (ஏகாநி) என்கிறது; தன்னை d ஸர்வஸ்வதூநாம் பன்னிக்

இழந்து நிற்பதை நினைத்து, உண்ணாதவன் டோலே உடம்பு வெளுத்து, அவ்வறுபுவத்தை இங்குள்ளவர்களும் பெற வேணும் என்னும் மேலான வன்மையாலே, திருமாலிருஞ் சோலையாளும் வந்து, சேதனர்களாகிற நாயகிகள் தன்னைக் கைப்பிடிக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்து, மணவாளக் கோலத்தோடு நிற்பவன். அங்கு அளவற்ற அநுபுவமாகச் செல்லும்போது, அதை விட்டு ஏன் இங்கே வருகிறான்? எனில், கோடல்வரனுக்குக் கையிலே ஏராளமான துன்னம் இருந்தாலும் அதில் ஒரு ரூபாய் தொலைந்து விட்டாலும், அதையே நினைத்து வருந்துவதுபோலே, சேதந லாபத்தில் திருப்பிவில்லாத இவனும் அங்கு கணக்கற்ற சேதநர்களை அநுபுவித்த போதிலும், அவ்வறுபுவத்தால் உடம்பு பூரிக்காமல், இங்குள்ள சேதநர்களை இழந்து நிற்பதை நினைத்து உடம்பு வெளுத்து, அக்குறை தீர இங்கே வருகிறான் என்ற கருத்து.

53. ஸ ஏகாநி ந ரமேத [மஹோபதிஷத்]
[(பிரளய காலத்தில்) ஒருவனுக்குத் தந்த அந்த நாராயணன் ஆனந்தத்தை அடையவில்லை] என்றபடியே ப்ரளயகாலத்தில் நித்ய விபூதியில் அநுபுவித்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும், இந்த லீலா விபூதி அழித்ததைக்கண்டு தன்னைத் தனிபனாக நினைத்து வேறுப் படைந்தான். (வள்ளல்) தன்னையும், தன்னுடமையையும் அட-

௦ அங்கு குறைபட்டிருந்ததன் கைக்கு ஜ்ஞாபகமே தென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நித்யவிபூதியுமித்தயாதி) டு நித்யவாரிகளைத் தொழுவித்துக்கொண்டு உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவன், திருமலையிலே வந்திருக்கிறனென்றபோதே உடம்பு வெளுத்தமை எந்தையும். d வள்ளல் - உதூரன்; (ஸர்வஸ்வதூநம்பண்ணி) என்று - ஆபுதிர்க்கு என்ற

கொண்டாய்த்து நிற்கிறது. (மஹானூர்) தன்னைக் கைக் கொள்ளுகைக்காக வந்து நிற்கிற இடமாய்த்து (மஹானூர்) எ ஸ்ரீகோபிமாரைப்போலே யமுதாதிரங்கனிலே பூருந்தூர்வந்த நிலே இரவும் இருபடுத்தேடி ஒளிகளனிலேபாகவொண்ணுதே பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையை. வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விட்டுத்திராகையாலே, ஒரு f கோத்தரஸத்திரப்பபச் செய்ய வேனுமென்று வந்து நிற்கிறான் திருமலையிலே. (மஹானூர்) g பள்ளிகொள்ளுமிடத்து) ப்ர ண மி நி முகங்காட்டுவது h ஓலக்கத்திலேபானே. படுக்கையிலேயிடு. அதாகிறது - கோபிலாபத்து. “ பள்ளிகொள்ளுமிடமாகிறது-கோயில்” என்று பட்டரருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்” என்று பிள்ளையும்கி

டார்க்கு அளித்துக்கொண்டிருக்கும் வன்மைபிக்கவன். (மஹானூர்) தன்னைக் கைப்பிடிப்பதற்காக வந்துநிற்கும் இடமாய்த்து. (மஹானூர்) திருவாய்ப்பாடி ஆய்ச்சியரைப்போலே யமுனைக் கரையிலும், பூருந்தாவனத்திலும் இவரும் இருக்கும் தேடி, ஒளிந்து திருபுடி,கைக்கொள்ளமுடியாதே பெரியாழ்வார்பெண்பிள்ளையை. “வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விட்டுத்திரை” [பெரியாழ்- திரு 2-8-10] ஆகையாலே கோத்தர ஸத்திரங்கள் வெளிப்பட, கோத்தரமாகிற திருமலையிலே நின்று, மங்குளஸுலத்தற்கட்டி, மஹானூதைநாக நிற்கிறான் திருமாலிருஞ்சோலையிலே. (மஹானூர்) பள்ளிகொள்ளுமிடத்து) அந்த அழகியமணவாளன் பள்ளிகொள்ளுமிடத்திலே. அன்புடைய நாயகி நாலுபேருக்கு நடுவில் முகங்காட்டிமாட்டாளன்றே. படுக்கையறையிலே யன்றே இவன் கைக்காயம் செய்வது. இங்கு பள்ளிகொள்ளுமிடம் என்றது திருவரங்கமாகிற கோயிலே நினைத்து. “ பள்ளிகொள்ளுமிடமாகிறது கோயில்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்” என்று பிள்ளை அழகியமணவாளன்

பிடி. e இவனைக் கைப்பிடிக்கைக்கானால் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் நிலாமல் திருமலையிலே நிற்கவேண்டுமாவென ? என்ன அருளிச்செய்கிறா (ஸ்ரீகோபிமாரை இத்யாதி) f கோத்தரம்-சாடு ; பாவதம். g “ பள்ளிகொள்ளுமிடம்” என்றது - ஏகாந்தமென்னுதல்; உறுபுகுதி இடமென்னுதல்; h இரண்

மணவாளரையர் பணிப்பர். (i அடிகொட்டிட) உணர்ந்திருக்கும்போது அடிமைசெய்துபோகையன்றிக்கே, பள்ளிகொள்ளும்போதும் அதுக்கு வர்த்தகமான அடிமைசெய்து வர்த்திக்கவாய்த்துச் சொல்லுகிறது. ிஸ்வரூபாநுபுரமானவ்ருதியிலே அந்நவமிக்கவாய்த்துக் கணிசிக்கிறது. இதுவாய்த்துப் ப்ராப்தியுலம். (கொள்ளுமுகிலி) அதில் உபாயமாஸமிருக்கிறபடி. அவன் நினைவாலே பேறுகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. k முருகசூகங்களுடைய யாத்ரையிருக்கும்படி. (நீ கூடிடுகூடலே) l அவனாலே பேறு என்றிருக்கச்செய்தேயும், அசேதநமான கூடலின் காலிலே விழும்படி இருக்கிறதிறேப்ராப்திவரை. 1.

அரையர் பணிப்பர்—என்பர் பெரியவாச்சான்பினை. (அடிகொட்டிட) அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்கும்படியாக, உணர்ந்திருக்கும்போது செய்யும் அடிமைகள் மாத்நிரமல்லாமல், அவன் பள்ளிகொள்ளும்போதும் அவன் இனிதாக உறங்கலாம்படி திருவடிகளைப் பிடித்துவிட நினைக்கிறான், “நீலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” [திருவாய் 9-2.10] அன்றே. நேரடித்வமாதிரி ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்கபடி திருவடிக்குற்றேவல்செய்யப்பாரிக்கிறான். அவனை அடைவதன் பூலன் இதுவேயன்றே. (கொள்ளுமுகிலி) “கைங்கரியம் கொள்ளும் அவன் நினைவே உபாயம், கூடலிழைப்பது முதலான தன் செயல்கள் உபாயமன்று” என்று நினைத்திருப்பதன்றே முருகசூகங்களின் இயல்பு. அதை வெளிப்படுத்துகிறான். (நீ கூடிடு கூடலே) ‘அவனாலே பேறு’ என்றிருந்தபோதிலும், அவனைப் பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டாத் ப்ராப்திவரையாலே வழியல்லா வழியில் சென்று கூடலின் காலிலே விழுகிறான். கூடலிழைத்து அவனைப் பெறப்பார்க்கிறான் என்றபடி. 1.

டாவது (ஒலக்கமிய்யாதி) i ிமுந்தின அர்த்தத்துக்கு, “அடிகொட்டிட” என்றது-ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறதாய், அதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் (ஸ்வரூபாநுபுரேத்யாதி) அன்றிக்கே, “அடிகொட்டிட” என்றதுக்கு ஸாமான்யேஹ ஸ்வாபதேஸமாதல். k அப்படி நினைவாகில் “நீ கூடிடு கூடலே”

நாளம் திருமொழி—இரண்டாம் பாட்டு

காட்டில் வேங்கடம் கண்ண புரநகர்
வாட்ட மின்றி மகிழ்ந்துறை வாமனன்
ஓட்ட ராவந்துான் கைப்பற்றித் தன்னெடும்
கூட்டு மாகிலித் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:— கூடலே!— காட்டில் வேங்கடம் — காட்டிலுள்ள திருவேங்கடமடையிலும், நகர் கண்ணபுரம் — நகரமாகிய திருக்கண்ணபுரத்திலும், வாட்டம் இன்றி — மனக்குறையில்லாமல், மகிழ்ந்து—திருவுள்ளமுட்கு, உறை—கித்யவாஸம் செய்தருளுகிற, வாமனன்—வாமநாவதாரம் செய்தருளிய எம்பெருமான, ஓட்டராவந்து — ஓடிவந்து, என் கை பற்றி — என்னுடைய கையைப்பிடித்து, தன்னெடும்—தன்னோடு, கூட்டும் ஆகில்—அனைத்துக்கொள்வனாகில், நீ கூடிடு—நீ கூடவேணும்.

அவ:—இரண்டாம் பாட்டு. அவன் என்னப்பெறுகைக்கு ஸாத,நாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையிலே உத்யுக்தரைப்போலே இருந்தான்; அதின் பூலம் நான்பெறும்படி பண்ணவல்லையே? என்கிறான்.

வ்யா:— (காட்டில் வேங்கடம்) காட்டிலேயுண்டான வேங்கடமென்னுதல்; காட்டை இல்லாகவுடைய வேங்கடம் என்

2. அவ:— அவன் வேங்கடத்திலும், திருக்கண்ணபுரத்திலும் என்னப்பெறுவதற்கு ஸாத,நாநுஷ்டாநம் பண்ணத் தொடங்கினவன்போலிருந்தான். அதன் பயனாக, அவன் ஓடிவந்து என்னைக் கைப்பிடிக்கும்படி நீ செய்யவல்லையே? என்று கூடலே வேண்டுகிறான்.

என்பானென்? என்ன (முருகசூகங்களிய்யாதி) “பள்ளிகொள்ளுமிடத்து” என்றதுக்கு ஏகதாத்பர்யமாதல். l உபபாதுநம் (அவனாலே இத்யாதி) i அடிகொட்டிட - துடைகுத்தி உறக்க. 1.

னுதல். ஸ்ரீதண்டுகாரணயத்திலே ரிஷிகளோடேயிருந்து வநவாஸஸம் அநுபுவித்தாற்போலேயாய்த்துத் திருமலையிலிருப்பு; திருவயோத்தியையிலிருக்கும்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு. அன்றிபே, ஸ்ரீபுருத்தூவதமும் திருவாய்ப்பாடியும் போலேயாதல். ௩ பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அநுபுவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்வனினே, காளமும் வானமும் வேடுமான இவர்களுக்குக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டு திருமலையிலே வந்துநிற்கிறான். (வாட்டமின்றி) “பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் அநுபுவிக்கக்கடவ நாம், உவ்விடத்தை விட்டு இவர்கள் நடுவே மிராநின்றோம்” என்று திருவுள்ளத்திலே ஒருவாட்டமின்றிக்கே.

வ்யாசு:— (காட்டில்வேங்கடம்) காட்டிலேயிருக்கும் வேங்கடம் என்றோ, காட்டை இல்லாக—இருப்பிடமாக உடைய வேங்கடம் என்றோ பொருள் கொள்ளலாம். (காட்டில் வேங்கடம் கண்ணபுரநகர்) ஸ்ரீதண்டுகாரணயத்திலே ரிஷிகளோடேயிருந்து வனவாஸக் சுவையை ஸ்ரீராமபிரான் அநுபுவித்து போலே அச்சுவையைத் திருவேங்கடமுடையானதைத் திருமலையிலிருந்து அநுபுவிக்கிறான். பெருமான் அயோத்தியிலிருந்து அநுபுவித்த நகர்சுவையை, திருக்கண்ணபுரநகரில் ரௌளிராஜனுயிருந்து அநுபுவிக்கிறான். அல்லது கண்ணன் பிருத்தாவனமாகி காட்டிலேயிருந்து அநுபுவித்த சுவையை வேங்கடத்தில் திருவேங்கடமுடையானதுயிருந்தும், திருவாய்ப்பாடியிலிருந்து அநுபுவித்த சுவையைத் திருக்கண்ணபுரத்தில் ரௌளிராஜனுயிருந்தும் அநுபுவிப்பதாகக் கொள்ளலாம். (காட்டில் வேங்கடம்) பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அநுபுவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்வனன்றோ—“காளமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடம்” [நான் திருவ 47] என்கிற படியே தாழ்ந்தவர்களுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு திருமலையிலே வந்து நிற்கிறான். (வாட்டமின்றி) “பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளுக்கு முகங்கொடுத்த நாம் அவ்விடத்தை விட்டு இவர்கள் நடுவே இருக்கும்படியாய்விட்டதே!” என்று திருவுள்ளத்தில் ஒரு வாட்டமில்லாமல் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

(மகிழ்ந்து) அவர்கள் நடுவே நிரதிரயநத்தபுத்தயுமிருக்குமபோலே, நிரவதி, கபுர்தியுத்தயுமிருக்கும். (உறை) அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதிப்பாதே, நித்யவாலம் பண்ணுகிற. (வாமனன்) தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பானனுமவன். (b ஒட்டராவந்து) ௦ ஓரடிக்கமுஞ்சு மண்ணுக்குப் பதறுமவன் இவனைப்பெற்றால் இரானிறே. ஆஸ்ரப்ர்குதிபாசன மஹாபுலிபுரன்னே கமுஞ்சு மண்ணுக்குப் பதறி நடக்குமவன், இவள் ஒருதலையாலால் இரானிறே ஆறி. (ஒட்டரா வந்தென் கைப்பற்றி) d 54. “वाच्यं वाच्यं पीडितः”

வாட்டமில்லாமல் இருக்கும் அளவேயோ? — (மகிழ்ந்து) நித்யஸூரிகள் நடுவில் ப்ரஸ்மானந்தத்தை உடையவனுயிருப்பது போலே எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி உடையவனுயிருக்கிறான். (உறை) விபவாவதாரங்கள் போலே ஒரு காலத்தில் முடிவடையாமல் ‘ஸம்ஸாரம் கிழந்ததாலல்லது பேரேன்’ என்பவன் போலே நித்யவாலம் செய்கிறான். (வாமனன்) தன் உடைமையான உலகத்தைப் பெறுவதற்கு மாவலியிடம் தான் யாசகனாவன் இப்படி மகிழ்ந்ததைவதற்குச் சொல்லவேனுமோ? (ஒட்டராவந்து) ஒடிவந்து. கமுஞ்சு (கமுநகொடி என்னும் கமுநிக்காய்) அளவுள்ள ஓரடி மண்ணுக்குப் பதறி வந்து யாசித்தவன் இவனைப் பெறுவதற்குச் சொல்லவேனுமோ? அஸூரஸ்வபாவமுடைய மாவலியின் முன்னே ஓரடி மண்ணுக்குப் பதறி நடத்தவன், பெறுவேண்டியது பெரியாய்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளையான இவனையானால் ஆறியிருப்பதோ? (ஒட்டரா வந்து என்கைப்பற்றி)

54. ந பரமணீகிருதா: பாணி: பூர்வையே பூர்வேந பீடியத: |
[சா.யு 119-16]

அரு:—இரண்டாம் பாட்டு. (காட்டிலித்யாதி) ௩ “காடு” என்றதாக்குக் கருத்தென் ? என்ன ; அருளிச்செய்கிறார்—(பரமபதத்திலித்யாதி) b ஒட்டராவந்து - ஒடிவந்து. ௦ ஒடிவருகை கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஓரடிக்கமுஞ்சு மண்ணித்யாதி, வாக்யத்துவயத்தாலே) d (பூர்வையே நா—25

(பூல்பே பூலேந் பீடிது) என்கிறபடிபே, “அங்கண்ண னுண்டவென்னுயிரிக்கோதிது” என்னுமாபோலே விடித்த பிடிபிலே. அந்நயார்ந்றமாம்படி பிடித்து. (தன்னோடும் ௭ கூட்டுமாகில்) 1 நான் தன் கரஸ்பர்ஸத்தாலே துவண்டு ஸ்தம்பிதையாய் நிற்க, அணைத்து ௨ ஏற்றிட்டுக்கொள்ளுமாகில். (நீ கூட்டு கூடலே) ௨ அவைப்பக்கல் குறையிலே; உன் ௨ தலைதுலுக்குகைகிப்ப வேண்டுவது. 2.

[என் றியவயதில் றெவரான உம்மால் நெருக்கிப் பிடிக்கப் பட்ட அக்கை (இன்று) எண்ணிப்பார்க்கப்படவில்லை.] என்று சீதாபிரேட்டியைப் பிடித்த பிடிபோலே தன்னையும் அவன்வந்து கைபால் பிடிக்கவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறார். “அங்கண்ணல் உண்ட என் ஆறுமிக் கோதிது” [திருவாய் 9-8-8] என்கிறபடிபே, பிடித்தபிடிபிலே வேறெருவர்க்கு ஆகாதபடி பிடித்து. (தன்னோடும் கூட்டுமாகில்) அவன் கைபால் பிடித்த பிடியாலே துவண்டு நான் வேறென்றறி யாமல் நிற்கும்படி. என்னை அணைத்துத் தன்னோடு ஒன்றாக்கிக் கொள்ளுவானாகில். (நீ கூட்டு கூடலே) நீ இசைந்து கூடி விட்டாயானால், அவன் என்ன அணைப்பது சிச்சம். ஸ்வாப தேயத்தில் கூடல் மனஸ்ஸைக் குறிப்பதாய், எம்பெருமான் சிர்வேதுகமாகச் சேதனை ஆட்கொள்வதற்கு எதிர்குழல் புகுத்த திரிந்தாலும், பேற்றைப் பெறுவதற்கு இவன் மனத்தில் இசைவுவேணும் என்று காட்டுகிறது. 2.

3. அவா— உபயவிபூதி நாயகனுயிருந்து கண்ணனாய் அவதரித்தவனைக் கூட்டிவைக்கவேணும் என்கிறார்.

பூலேந் தவயா பீடிது; பாணி: தவயா ந ப்ரமாணீக்ருத இத் யந்தவய; யத்வயா, தவயா அங்கீக்ருத; பாணி: பூல்பே பூலேந் பீடிது; என்று அருளிச்செய்தவர். 1 கைப்பற்றினால் தானே கூடலாயிராதோ? அவனே கூட்டவேண்டுமோ? என்ன, — (நாஸித்தயாதி) ௭, “கூட்டுமாகில்” என்றது—கூட்டுவானான பின்பு. என்றபடி— ௨ அவன் எதிர்குழல்புகுத்த திரிந்தாலும் இவன் மனஸ்ஸும் இசையவேண்டுமென்றபடி. ௨ (தலை துலுக்கு) இசைவு. நீ கூடுகை என்றபடி. 2.

நாலாம் திருமொழி—மூன்றாம் பாட்டு

பூம கன்புகழ் வானவர் போற்றுதற்
காம கன்அணி வானுதல் தேவகி
மாம கன்மிரு சர்வச் சேவர்தம்
கோம கன்வாரில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை— பூ மகன்—பூவிற்பிறந்த பிரமணம், புகழ் வானவர்—புகழ்பெற்ற நித்யஸூரிகளும், போற்றுதற்கு— பாடித்துதிப்பதற்கு, ஆம்—தகுந்த, மகன்—புகுஷோத்தம னாய், அணி வான் நுதல் தேவகி—அழகிய ஒளியுடைய நெற்றியையுடைய தேவகியினுடைய, மா மகன்—சிறந்த புத்திரனாய், மிரு சர் வசதேவர்தம்—மிருத்த நற்குணங்களை யுடையரான வஸுதேவருடைய, கோ மகன்—மாட்சிமை தங்கிய புத்திரருளை கண்ணபிரான், வாரில்—(என்னை அணைக்க) வருவானாகில், கூடலே! கூடிடு—.

ஃயா:— மூன்றாம் பாட்டு. (அ பூமகன்) ௨ இந்த விபூதி. (புகழ்வானவர்) 55. “सर्वस्येश्वरः” (லக்ஷ்மிஸம்பந்தந்) போலே

ஃயா:— (பூமகன்) உசித்திதாமரைப்பூவில் பிறந்த பிரமன். இங்கு பிரமனைச் சொன்னது அவனால் படைக்கப்பட்ட இந்த லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கு உபலக்ஷணம். (புகழ்வானவர்) 55. ஸர்வபரிமேகரத்தால் ராமஸ்யாபி ஸரீரத: |

லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்தோ பூநி: ப்ராண இவாபர: ||
[சா.பு. 18-26]

[கைங்கர்யலக்ஷ்மியை உடைய லக்ஷ்மணன், ராமனுக்கு ஸரீரத் தைக் காட்டினும் எல்லப் பிரியத்தையும் செய்வனாகவும், லெனியிலிருக்கும் மற்றொரு ப்ராணன்போலவும் விளங்கினான்.] என்கிறபடிபே கைங்கர்யச்செல்வம் மிக்கவராகப் புகழப்படும் இளைப்பெருமானைப்போலே புகழப்படும் நித்யஸூரிகள். இத னால் நித்யவிபூதியிலுள்ளாரைச் சொல்லுகிறது. (போற்றுதற்கு ஆம்மகன்)

அரு:—மூன்றாம் பாட்டு. (பூமகனித்தயாதி) ௨, “பூமகன்” என்று—பூ ஹ்மாவாய், அத்தாலே—இந்த விபூதியைச்

அங்குள்ளார். (௦ போற்றுதற்காமகன்) d 56 “நாவே யாந்ஸுமயே ஷுன்” (நாவேவ யாந்தமுபயே ஹவந்தே) இரண்டு கரையிலுள்ளாரும் நடுவுபோகிற ஓடத்தை d அழைக்குமாபோலே. (௦ அணிபித்தாதி) அழகி f ஒளியையுடைத்தாய் வேறோர பரணம் மிகையான G துதலையுடைப தேவகிக்கு. (மாமகன்) அவள் வளர்த்த செருக்காலே மகனல்ல, உட்பிறந்தான் என்னலாம்படி மிக்க மகன். தாய்வழியால் வந்த ஏற்ற

56. நாவேவ யாந்தமுபயே ஹவந்தே

[தைத்-ஸம் (கா-1, பர-6, அது-12, பஞ்-8).]

[ஆற்றில்) படகிலே போகிறவனை இரு கரையிலுள்ளாரும் அழைப்பதுபோலே, பரம்புருஷனை உபயஸிப்பியிலுள்ளாரும் அழைக்கிறார்கள்.] என்றபடியே இரண்டு கரையிலிருப்பவர்களும் நடுவில் ஆற்றில் ஓடத்தில் போகிறவனை அழைப்பது போலே, உபயஸிப்பியிலுள்ளாரும் அழைத்த போற்றத்தார் குரிய புருஷோத்தமன். (அணி வாணுதல் தேவகி) அழகிய ஒளியை உடையதாய், தனக்கு ஒரு ஆபரணமும் தேவை யில்லாத நெற்றியையுடைய தேவகிக்கு. (மாமகன்) அவள் இவனைச் செல்லம் கொடுத்து வளர்த்த செருக்காலே பார்ப்பவர்களுக்கு ‘இவன் மகனல்ல, கூடப்பிறந்தவன்’ என்று சொல்லும்படி. உருவத்தாலும், அழகாரதோரணையாலும் மிகுந்திருக்கும் மகன். இப்படித் தாய்வழியால் வந்த ஏற்றம்

சொல்லுகிறது. ௦ (ஆம்மகன்) மகன்-புருஷனும், ஆமென்று தகுதியாய், தகுதியான புருஷன் - புருஷோத்தமன் என்ற படி. d விபூதிவயத்திலுள்ளாரும் ஏததுமதக்கு பரமணமருளிச்செய்கிறார் (நாவேவ இத்யாதி) நாவலிவ என்ற படி. (ஹவந்தே) “ஹ் துநாநாநயே:” (ஹ் துநாநாநயே:) என்கிற துநாநாவிலே, ஆதூரமென்று—கொள்ளுகையாய், அத்தால்—அழைக்கை என்றபடி. d அழைக்குமாபோலே இரண்டு விபூதியிலுள்ளாராலும் போற்றப்படுமவனென்று பூரிப்பது. ௦ போற்றுதற்காம் மகன் - போற்றும்படியிருக்கிற மகன் என்றபடி. ௦ அணி - அழகு. f வான்-ஒளி. g துதல்-

மொன்றுமேயோவுள்ளது? என்ன,—(மிகுசீர் வசுதேவர்தம் h கோமகன்) கோவான மகன். சக்ரவர்த்திக்குப்போலே நியாப்பனல்லன்; இவர்தம்மையும் நிபமிக்கும் மகன். அவரை நியமிக்கையாவது-கம்ஸபயத்தால் இவனுக்கு என் வருகிறதோ! என்று வயிறு பிடித்தால், ‘அப்பரே! நீரேன் ப்யப்படுகிறீர்’ அஞ்சாதே நான் சொன்னத்தைக் கேட்டு ஸாகுமேயிரும்’ என்றற்போலே நிபமிக்கை. (வரில்) i இரண்டு பிறப்பாலுமுள்ள இருவர் சூரபையும் தோற்ற நடையிலே நடந்துவருமகில். (கூடி கூடலே) நீ கூடி என்னையும் அவனையும் கூட்டு. 3.

மாத்திரமோ உள்ளது? எனில்—(மிகுசீர் வசுதேவர்தம் கோமகன்) தந்தைக்குரிய பரிவுக்குணத்தால் மிகுந்த வசுதேவரையும் நியமிக்கவல்ல மகனாகையாலே கோமகன். தசரத சக்ரவர்த்திக்கு ராமபிரான் நியாயனும் (நியமிக்கப்படுமவனும்) இருந்தது போலே இருப்பவனல்லன்; இவரையும் நியமிக்கின்றவன் என்றபடி. இவரை நியமிக்கையாவது—மிகுசீர்வசுதேவராகையாலே கண்ணனிடமுள்ள பரிவாலே கம்ஸனிடம் ப்யந்து, ‘கண்ணனுக்குக் கம்ஸனும் என் வருகிறதோ?’ என்று இவன் பிறந்தவுடன் அஞ்சினபோது “ஐயரே! நீர் ஏன் அஞ்சுகிறீர்? கம்ஸனை நான் கவனித்துக்கொள்கிறேன். அஞ்சாமல் நான் சொன்னதில் நம்பிக்கையுடன் நீர் இங்கேயே ஸாகுமாயிருப்பீராக” முதலான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, பிறந்தவுடனேயே நியமித்தானென்று. (வரில்) வசுதேவர் மகனாகவும், ரந்தோபன் குமரனாகவும் இப்படி இருவர்க்கு மகனாகையாலே இருவர் சாயலும் நடையிலே தோற்ற நடந்துவருமபடி. (கூடி கூடலே) நீ கூடி என்னையும் அவனையும் கூட்டு. 3.

4. அவ:— காலாலே காளியமர்த்தனம் செய்தவனாகையாலே எனக்குக் குசமர்த்தநஸென்பாக்க்யம் கிடைக்கும் படி. நீ கூடுவாயாக என்கிறது.

நெற்றி. h கோ - ராஜா. i இரண்டு பிறப்பு—தேவகிக்கும் வஸுதேவர்க்கும் பிறக்கை. 3.

நாலாம் திருமொழி—நாலாம் பாட்டு

ஆய்ச்சி மார்களு மாயரு மஞ்சிபு
பூத்த நீள்கடம் பேறிப் புகப்பாய்ந்து
வாய்த்த காளியின் மேல்நட மாடிய
கூத்த ஞர்வரில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:— ஆய்ச்சிமார்களும் — இடைச்சிகளும், ஆயரும—இடையரும், அஞ்சிட—புயப்படும்படியாக, பூத்த நீள் கடம்பு ஏறி — புஷ்பித்ததாய் உயர்ந்திருந்த கடம்ப மரத்தின் மேல் ஏறி, புக பாய்ந்து—(காளியின் தலையும் திருவடியும்) நீரில் புகும்படி எழுமபிக்குதித்து, வாய்த்த காளியின் மேல் நடம் ஆடிய—பாக்யமாலியர் காளிய நாகுத்தின் மேல் நர்த்தனஞ்செய்த, கூத்தஞர் வரில்— நாட்ய ஸர்ஸ்தர நிபுணனான கண்ணபிரான் வரக்கூடு மாகில், கூடலே! கூடிடு—.

வ்யா:— நாலாம் பாட்டு. (அ.ஆய்ச்சிமாரித்யாதி) ப்யமே ஸ்வபூவமானவர்களும். (o ஆயரும்) d புயம் ஸ்யுத்தபத்தி பண்ணியறியாதவர்களும். (அஞ்சிட) e அதுவே போர்க்கள

வ்யா:— (ஆய்ச்சிமார்களும் ஆயரும் அஞ்சிட) ப்யமே இயல்வாகவுடைய ஆய்ச்சியரும், “உந்துமதகளிற்றன் ஓடாத தோள்வலிபன்” [திருப்பாவை 18] என்ற நந்தகோடணப் போலே புயம் இன்னதென்றறியாத ஆடர்களும் ஒருபடிப்பட புயப்படும்படியாக. “போர்க்களமாக நிகுத்தம் செய்த பொய்கைக் கரை” [நாச்-திரு 12-5] என்றபடியே, கண்ணன் காளியின் தலைமேலே பாய்ந்தான் என்று கேட்டவுடன், கேட்ட இடத்திலேயே ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் செத்தவர்போலே மயங்கி விடுகையாலே, ஆய்ப்பாடியும் பொய்கைக்கரையும் பிணக்காடாய்ப் போர்க்களமாகவன்றோ காட்டியளித்தது.

அரு:— நாலாம் பாட்டு. (ஆய்ச்சிமாரித்யாதி) உ...ஃ ஸ்தீர்புருஷவ்யக்தியைப் பற்ற - புயமுண்டு இல்லை என்கிறது. e புயப்படவேண்டுமானென்னென்ன; “காளியின்

மாகவிறே ந்ருத்தம் செய்தது. (பூத்தநீள்கடம்பு) விஷதக்ஷுதமான கடம்பு, திருவடிகள் பட்டவாறே பூத்தது. f அங்கோலதைலத்துக்குள்ள ஸக்தியும் இக்கில்லையன்றோ? கல்லு பெண்ணுனால் கடம்பு பூக்கச்சொல்லவேணுமோ? (கீள்கடம்பு) இலக்கு வாய்க்கைக்காக உயர ஏறிப் பாய்ந்தான். (புகப்

பூத்தநீள்கடம்பு) காளியனுடைய கிஷத்தினாலே எரிந்து உலர்ந்திருந்த கடம்பமரம் அமுத்தாரைபொழியும் கண்ணனுடைய திருவடிகள் பட்டவுடன் பூத்துப்பிணைத்தது, எரிந்துகரிந்து போனமரம் திருவடிபட்டுப் பூத்துப் பிணைக்குமோ? எனில், அங்கோலத் தைலம் தடவப்பெற்ற மாம்பழக்கொட்டையைத் தரையிலே ஈட்டால் அப்போதே முனைத்துப் பெரிய மரமாய், காய்த்துப் பழுக்கும் என்று சொல்லும்போது “விஷ்ணோ பதே பரமே மத்ய உதஸ” [நக் அஷ்டக2-2-24] [விஷ்ணுவினுடைய மேலான திருவடியில் அமுதம் வெள்ளமிடுகிறது.] என்று வேறுத்தால் அம்ருதப்ரவாஹம் பொழிவதாகச் சொல்லப்பட்ட, எம்பெருமானுடைய திருவடிபட்டு, பட்ட மரம் தளிர்க்கச் சொல்லவேணுமோ? (அங்கோலத்தைலம்பற்றி அரும்பதவுரையில் காண்க) ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடியால் கல் பெண்ணுனால். கண்ணன் திருவடியால் கரிந்த கடம்பு பூக்கக் கூடாதோ? (கீள்கடம்பு) காளியின் தலையிலே குதிப்பதற்கு வாகாயிருப்பதற்காக, கடம்பமரத்தின் உச்சியிலே ஏறிப் பாய்ந்தான். (புகப்பாய்ந்து) உயர இருந்து கண்ணன் வேகமாகக் குதிக்கையாலே, கண்ணனுடைய திருவடியோடுகூடிய

மேல்” எனறத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அதுவே போரித்யாதி) அவன் தலை யுத்து, பூமியாக என்றபடி. [தக்ஷுதமான கடம்பு பூக்கக்கூடுமோ? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (அங்கோலமையத்யாதி) அம், கோலென்றால் லாய் அழகிய வில்லைபுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன். அங்கோலதைலத்துக்குள்ள ஸக்தியாவது-அறிஞ்சில் பழம் அம்மரத்தின் கீழே உதிர்ந்து கிடந்தால், ஆகாஸத்திலே நின்றுவிடும் அக்ஷணத்திலே அந்தப் பழம் மரத்திலே பழைய படியே ஓட்டும்; அந்தக்ஷணத்திலே அப்பழத்தை வாங்கித் தைலமாகி ஒரு மாவிரையிலே தடவி, தரையிலே ஈட்டால் அப்போதே முனைத்துப் பெரிய மரமாய்க் காய்த்துப்

பாய்ந்து) ஐ காலாழ்குளிக்க. (வாய்த்த காளியன்) தன் முலைகளிலே இவள் கணிசிக்கும் நடமாடப அவன் தலையிலே பெற்றான். பெண்ணுப்பிறிவாதே காளிபுனும்பிறந்தேனென இதைல்லாம் பெறலாய்த்தே. விஷம் பொதிந்தவன் தலை யாகப்பெற்றான்; அங்குதம் பொதிந்த முலைகள் பெறுதொழி வதே! (நடமாடிய) ட ந்ருத்தஸாஸ்தரத்துக்கு ஸூத்ரமேறே. (கூத்தனுவரில்) ஆடின ஒசிலோடே வந்து அணையவேணும். (கூடின கூடலே) உன் இசைவு கொண்டு பெறவிரும்புகிறேன் நான். 4.

காளியன் தலை நீரிலே புருந்து குளிக்கும்படி பாய்ந்து. (வாய்த்த காளியன்) தன் தலையின்மேல் எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் பலமுறை ஏறித் துகைக்கும்படியான பேறு வாய்க்கப்பெற்ற காளியன். தன் ஸ்தனங்களிலே அவன் கை நடமாடவேணுமென்று ஆசைப்படும் இவனுடைய மனோ ரதம் சுடேறவில்லை. திருவடிகள் தலையிலே நடமாடவேணு மென்று ஆசைப்படாத அவன் பெற்றுவிட்டான். பெண்ணுப் பிறந்து இப்படி ஆசைப்படாமல், காளியனுப்பிறந்து ஆசையே இல்லாமலிருந்திருந்தாலும் பெற்றிருக்கலாம்போலிருக்கிறதே! என்று ஆண்டான் திருவள்ளம். "விஷத்தைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கும் தலை தலைபாண பேற்றைப் பெற்றது. அனை வர்க்கும் ஞானமளிக்கும் சைதன்யத்தையமாகிற (ஞானப் பாணகிற) அமுதத்தைப் பொதிந்துகொண்டிருக்கும் முலைகள் பேறுபெறுதொழிவதே!" என்பது இங்கு வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு. (காளியன் மேல் நடமாடிய) கண்ணன் காளியன்மேல் ஆடிய ஆட்டத்தை ஸூத்ரமாகக்கொண்டே புரதமுனி முத ளானார் பூஷ்யம், வ்ருத்திபோன்ற நாட்டிய ஸாஸ்த்ரங்களை எழுதினார்களெனறே. (கூத்தனுவரில்) காளியன்மேல் நாட்டிய யம் ஆடி ஒசிற்த உடம்போடே வந்து தன்னை அணைய வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான், (கூடின கூடலே) அவன் கைபார்த்திருக்கும் நான் இப்போது கூடலாகிற உன் இசைவு கொண்டு பெறவிரும்புகிறேன், 4.

பழுக்கும் என்றப்போலே சொல்லுவார்கள். ஐ காலாழ்க் குளிக்க திருவடிகள் அவன் புணத்திலே அமிழவாதல், கொப்பளிக்கவாதல். ட ஸூப்பூஷ்யத்துக்கு ஸூத்ரம்போலே ந்ருத்த ஸாஸ்த்ரத்துக்கும் இவனுடைய ஸூத்ரமென்றபடி. 4

நாலாம் திருமொழி—ஐந்தாம் பாட்டு

மாட மாளிகை சூழ்மது ரைப்பதி
நாடி நந்தெரு வின்நடு வேவந்திட்டு
ஓடை மாமத யானை புதைத்தவன்
கூடு மாகிலீந் கூடின கூடலே.

பதவுரை:— ஓடை — கொற்றப்பட்டத்தைபுடைத்தாய், மாமதம்—மிக்க மதத்தைபுடைத்தான், யானை—(குவலயா பீட)மென்னும்) யானையை, உதைத்தவன்—உதைத்து அழித்த கண்ணபிரான், மாடம் மாளிகை சூழ் மதுரை பதி—மாடங் களையுடைய மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட மதுரைமா டுகரிலே, நாடி—(நம் வீட்டைத்) தேடிக்கொண்டு, நம் தெரு வின் நடுவே வந்திட்டு—நம்முடைய வீதியின் நடுவிலே வந்து, கூடும் ஆகில்—(நமமோடு) கூடுவானாகில், கூடலே! நீ கூடின—

வ்யா:— அஞ்சாம் பாட்டு. (மாட மாளிகை சூழ் மதுரைப் பதி நாடி) அவன் வில்லிபுத்துறை என்று கோடித்தான்; இவன் இவன் வரவுக்கு என்றிருந்தான். (நாடி) நேரே வந்து புருவொண்ணாது. "இன்னான் வீடு எது, இன்னான் வீடு எது?" என்று ஊர் உரிபலித தேடிவிட்டு விபாவெல்

5. அவ:— 'விரோதிகளை நிரஸிப்பதை இயல்வாகக் கொண்டவன் கூடும்படி, கூடலே! நீ கூடுவாயாக' என்சிறுன்.

வ்யா:— (மாடமாளிகை சூழ் மதுரைப்பதி) கம்ஸன் வில் பிழுவை முன்னிட்டு, மதுரை மாளிகையிலே மாடமாளிகைகளை பெயல்லாம் அமைத்து அதை விரிவுபடுத்தினான்றே. அதை இவன் தன் காதலாலே கண்ணன் தன்னைத் தேடிவருவதற் காகச் செய்யப்பட்டது என்று கருதுகிறான். (நாடி) தேடி வந்து, நேரே வந்து என் வீட்டில் புருவத்தில் ஸ்வாஸ்ய

அரு:— அஞ்சாம் பாட்டு (மாடமிய்யாதி) உரிபலி லிட — ஆரவாரம்பண்ண; தேடிவிட்டு — முழுச்சொல்லு. நா—26

லாந்தோற்ற. b 57. "सुखा युक्तौ मालाकारकुं गतौ" (முதூ யுக்தௌ மாலாகாரக்ஞுந்ஹம் கடுதௌ) .மாலாகாரருக்கு முடுக்குத்தெரு விலேமிறே அகம்; பெருந்தெருவெல்லாந்தேடி முடுக்குத் தெருவிலே கண்ணொண்டானிறே; "सखापरास्मै" (ப்ரஸாது பரமௌ) ப்ரஸாதுமே விஞ்சியிருப்பது; "नाथौ" (நாதௌ)

மில்லை. மதுரை மாநகரிலுள்ள ஒவ்வொரு வீதியிலும் 'இவன் வீடு எது? இவன் வீடு எது?' என்று தேடி, ஊசெல்லாம் 'இவன் கண்ணனுக்கு இனியவன்' என்று ஆரவாரம் உண்டா கும்படி தன்னைத் தேடி, அதனுண்டான ஆயாஸமெல்லாம் திருமேனிபிலே தோற்றும்படி வரவேணும் என்று ஆசைப் படுகிறான்.

57. க்ருஷ்ணாராமௌ முதூ யுக்தௌ மாலாகாரக்ஞுந்ஹம்
கடுதௌ !...
ப்ரஸாதுபரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகடுதௌ !
தற்போதுமர்ச்சயிஷ்யாமித்யாஹு மாலயோபஜீவந: ||
[சி-பு 5-19-17]

[புலராம கிருஷ்ணர்கள் மிக உகப்புடன் மாலாகாரர் மாஸி கைக்குச் சென்றனர்;...“அன்பில் விஞ்சியவர்களாய், ஸ்வாமி களாயுள்ள இவ்விறுவரும் என் குடிசைக்கு எழுந்தருளினர்; தன்பனுன நான் அவர்களை அர்ச்சிக்கக்கடவேன்” என்று மாஸையை விற்று வயிறு வளர்க்கும் மாலாகாரர் சொன்னார்.]
என்றிறட்டியே மாலாகாரர் இருந்த முடுக்குத் தெருவைத் தேடிவந்தானன்றே கண்ணன். “உகப்புடன் மாலாகாரரின் வீட்டை அடைந்தான்” என்கையாலே, உகப்பினாலே மதுரை மாநகரின் பெருந்தெருவெல்லாம் தேடி, அவற்றில் காணாமல் ஓர் முடுக்குத் தெருவிலிருந்து மாலாகாரர் வீட்டைக் கண்டுபிடித்து அதை அடைந்தான் என்ற தோற்றுகிறது. ‘அன்பில் விஞ்சியவர்களாய்’ என்கையாலே இவர்களிடம் பரத்வ ஸௌஸ்ப்யங்கள் இரண்டும் இருந்தபோதிலும், பரத்வத்தைக் காட்டிலும் ஸௌஸ்ப்யமே விஞ்சிவந்தது என்பது

b தேடிப்போன விடமுண்டோ ? என்ன அருளிச்செய்கிறார்

இது தர்மமென்கைக்கு ஒரு தர்மியுண்டித்தனை; “सखापरास्मै” (மம கேஹமுபாகடுதௌ) o நாதத்வம் மிக்கிருக்கில் அழைத்தன்றே காண்பது. “सखापरास्मै” (தற்போதுமம்) ஆகும் தேடிப்பெறாத நிதி,பை, இருந்தவிடத்தே எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றேன்; “सखापरास्मै” (அர்ச்சயிஷ்யாமி) ஸ்வரூபது குணமாகப் பெற்ற நிதி,பை d அழித்து புஜிப்பேன். “इति” (இதி) இப்பாகரம் ஆர்சொன்னாரென்னில்: “माद्योपजीवनः” (மால்

இவர்கள் தன்னைத் தேடிவந்த அன்பு மிகுதியிலிருந்தே விளங்கு கிறது என்கிறார் மாலாகாரர். “நாதர்களாய்(ஸ்வாமிகளாய்)இருப் பவர்கள்” என்கையாலே பரத்வமும் இவர்களால் விடமுடியா தாகையாலே இவர்களுடைய ஸ்வரூபத்தில் இணைந்திருந்தது என்னும் கருத்து விளங்குகிறது. ஸௌஸ்ப்யத்தைக் காட்டி லும் அன்பு விஞ்சியிருந்தது என்பதும், பரத்வம் ஸ்வரூப த்ருபகமாய் ஸ்வரூபத்தில் அடங்கியிருந்தது என்பதும் எப் படித் தெரிந்தது? எனில்: ‘என் குடிசைக்கு எழுந்தருளினர்’ என்னும் மாலாகாரர் வாக்யத்திலிருந்து இது விளங்குகிறது. பரத்வம் விஞ்சியிருந்தால் மாலாகாரரைத் தாமிருந்த இடத் திற்கு வரவழைத்தன்றே கண்டிருப்பார்கள். அப்படியல்லா மல் அவ்விருந்தவிடம் தேடிப்போகையாலே அன்பே விஞ்சி யிருந்தது என விளங்குகிறது என்று கருத்து. ‘தன்பனுன நான்’ என்கையாலே, பெரியவர்களெல்லாம் தேடியும் பெற னான்’ என்கையாலே, பெரியவர்களெல்லாம் தேடியும் பெற னான்’ என்கையாலே இருந்தவிடத்திலிருந்தே கண்டுகொண்ட முடியாத புத்தையலை இருந்தவிடத்திலிருந்தே கண்டுகொண்ட பாக்யராஸியான நான் என்கிறார். ‘அர்ச்சிக்கக் கடவேன்’ என்கையாலே, ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி தானே தேடிவந்த அர்ச்செல்வத்தை நான் அழித்து (தக்கவாரம் மாற்றி), அர்ச் சனம், வந்தனம் முதலான வகைகளில் அறுபுவிக்சக் கட வேன் என்கிறார். ‘இதி’ (என்று) என்னும் பதத்தாலே இப்படிச் சொன்னவர் யாரென்று மேலே உணர்த்தப் போவ தைக் காட்டுகிறார் ரிஷி. ‘மாலயோபஜீவந:’ (மாஸையை விற்று

(முதூ இத்யாதி) o (நாதத்வம்) என்று தர்மமிதரத்திலே ஒதுக்குவானென் ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாதத்வ மித்யாதி). d அழித்து புஜிக்கை - அர்ச்சநாதிகளாலே

யோபலீயரு: பேரூபத்தை விற்று உண்மையைப் பார்வையை விற்று உண்பாரைப்போலே. முகத்தைத் திரியவைத்திறே மாலேகட்டுவது, இதிலே சாண்மாலையழியாமல்காக்க, “அடி” (ஆஹ) i இவ்வரவு இவ்வை இப்படியாக்கி, சொல்லுவிப்பதும் செய்தது f, என்கிறன். g இவ்வாதானும் ஒரு மாலேக்காரர் மகனிறே. (நந்தெரு) திருவாய்ப்பாடியபடைபத் தன்னதானுறப்போலே இங்குமொரு திருமாளிகையுண்டு. உகந்தருளிபவிடமெங்கும்,

வயிறு வளர்க்கும் மாலாகாரி)’ என்னும் தொடருக்கு—தான் அனுபவிக்கவேண்டிய மனவியை விற்று உண்பாரைப்போலே, தான் அணிந்து அனுபவிக்க வேண்டிய மாலையை விற்று உண்ணும் ஒருவனையும் இப்பாடுபடுத்திற்றன்றோ எம்பெருமானின் குணப்பெருமை என்று கருத்து. மாலே கட்டுகிறவர்கள் தமக்கு அதில் ஆசையுண்டாகி, ஒரு சாண் மாலையைத் தாம் குடிக்கொண்டு விடுவோமோ என்று பயந்து, மாலே கட்டும்போது அதைத் தாம் பார்க்காமல் முகத்தை மாற்றி வைத்துக்கொண்டு மாலே கட்டுவார்கள் என்று ப்ரஸித்த, மன்றோ. ‘(மாலாகாரி) சொன்னார்’ என்கையாலே—கண்ணனுடைய வரவு இவரைக்கூட இப்படியாக்கி, இப்படிவார்த்தை சொல்லும்படியும் செய்தது என்கிறார் ரிஷி. இவனும் மாலாகாரரான பெரியார்வார் மகளாகையாலே ‘நாடி நந்தெருவின் நடுவே வந்திட்டு’ என்று மாலேக்கரக அவரைத் தேடி வந்ததுபோலே தன்னையும் தேடிவருவான் என்று நினைக்கிறார். இவன் குடிக்கொடுத்த மாலையையே ஆசைப்பட்டானன்றோ எம்பெருமான். (நந்தெரு) ஆண்டான் திருவாய்ப்பாடியபடைத் தன்னனுடையதாக அபிமானித்ததுபோலே, மதுரை மாநகரிலும் தனக்கு ஒரு திருமாளிகையுள்ளதாக அபிமானிக்கிறன்.

அனுபவிகை e (மாலையழிக்கை)—அதிலே அல்பமாகிலும் தான் ஆசைப்படுகை, i மாலேவிற்கிறவன் 57. “தந்தயோஹம்” என்னக்கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வரவியாதி) f, என்கிறுனென்றுது—“இத்யாஹ” என்றத்தைப் பற்றி. g அங்கே பூவுக்காகப் போகிறன், இங்கே வரக்

58. “देवदेव देवदेवे मनुष्ये च मनुषी” (தேவத்வே தேவதேவேயம் மனுஷ்யத்வே ச மானுஷி) ஓரோ திருமாளிகையுண்டு. இன்னுகத்துக்கு என்று h முகம் தெரியாதபடி அகத்தளவும் தெருவின் நடுவே வரவேணும். (ஓடை) i முகபடமூமாம், பட்டமூமாம். (மாமதயானே) களிப்பித்தார்கள் மதூத்ரவ்யங்களாலே; மதூத்தாலே செருக்கித் திமிர்ந்து நின்றுது; திருவடிகளாலே உதைத்தவன். (கூடுமாலில்) வீரோதி போய்த்து; நீ கூட்டித்தருமித்தனை. 5.

58. தேவத்வே தேவதேவேயம் மனுஷ்யத்வே ச மானுஷி |
விஷ்ணோர் தேஹாருபமாம் வை
கரோத்யேஷுத்தமநஸ்ததும் || [சி.பு 1-9-145]

[புகூவான்) தேவனுப் அவதரிக்கும்போது இப்பிராட்டி. தேவருபமெடுக்கிறார்; அவன் மனுஷ்யனாகும்போது இவன் மனுஷ்யையாகிறார். விஷ்ணுவின் தேஹத்திற்குத் தகுந்ததாகத் தன் தேஹத்தை அமைத்துக்கொள்கிறார் இவன்.] என்றபடியே அவன் அவதரிக்கும்போதெல்லாம் ஒரு திவ்ய தேஹத்தை எடுத்துக்கொள்பவன், அவன் உகந்தருளின இடங்கனிலே ஒரு திருமாளிகையை ஆசைப்படுவதில் விடப்பில்லையன்றோ. (நடுவே வந்திட்டு) தான் வாரும் தெருவில் வரும்போது தன்னகத்திற்குத்தான் வருகிறான் என்று அவரும் அறியமுடியாதபடி தன்னகத்தையடையும்வரைபிலும் தெருவின் நடுவிலே வந்து, அனைவரும் விபக்கும்படி, சடக்கெனத் தன்னகத்தினுள் புகவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறார். (ஓடை) யானைகளுக்கு அணிவிக்கும் முகபட்டத்தையோ, முகப்பட்டத்தையோ குறிக்கும். (மாமதயானே) யானைக்கு மதும் ஏறும்படி. மதூத்ரவ்யங்களை ஊட்டிவைத்திருந்தான் கம்ஸன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (மாமதயானே) உதைத்தவன் i மதூத்தாலே செருக்கடைந்து திமிர்கொண்டுள்ளான் யானையை. அச்செருக்கும் திமிரும் அத

கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாதானுமித்யாதி) h முகம் தெரியாதபடி - முன்னடி தோற்றதபடி; தவிர்த்து என்றபடி. i முகபடம் - முகத்தை மறைக்கும் சோடு. 5.

நாலாம் திருமொழி—ஆறாம் பாட்டு

அற்ற வன்மரு தம்முறி யநடை
கற்ற வன்கஞ் சனைவஞ் சனையில்
செற்ற வந்திக மும்மது நரப்பதிக்
கொற்ற வன்வரில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:— அற்றவன்—(முன்பே எனக்கு) அற்றுத் தீர்ந்தவனாய், மருதம் முறிய—(யமளர்ஜுமென்னும்) மருத மரங்களானவை முறித்து விழும்படியாக, நடை கற்றவன்—தவழ்நடை நடக்கக் கற்றவனாய், கஞ்சனை—கம் னனை, வஞ்சனையில் — வஞ்சனையினாலே, செற்றவன் — அழித்தவனாய், திகழும் மதுரை பதி கொற்றவன்—விளங்கு கின்ற மதுரை மாநகர்க்கு அரசனான கண்ணபிரான், வரில்—வந்திருவானாயின், கூடலே! கூடிடு—.

வ்யா:— ஆறாம் பாட்டு. (அற்றவன்) முன்பே தனக்கு அற்றவன், இவளுக்காகவானும் பிறந்தது. 59. “சாபூர்”

னுயிரோடே போகுப்படி உதைத்தவன். (கூடுமரகில் நீ கூடிடு கூடலே) விரோதிகளை அழிப்பதையே இயல்வாகக் கொண்ட அவன், நாம் அவனையடையத் தடையாயிருந்த குவலயாபீடத்தை அழித்து விட்டான், நீ கூடி, அவனை என் னோடு கூடும்படி செய்வது உன்கடமை என்று கருத்து. 5.

6. அவா:— ‘எனக்காகவே இங்கு வந்து அவதரித்தவன்’ என்னோடு கூடும்படி, கூடலே! நீ கூடவேணும்’ என்றிருள்.

வ்யா:— (அற்றவன்) முன்பே எனக்கு அற்றுத்தீர்ந்தவன். இவன் அவதரித்ததே இவளுக்காகவென்றோ.

59. பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாமரய ச துஷ்க்ருதாம் |
தூர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தய ஸம்பூவாமி யுகே யுகே ||
[கூதை 4-8]

[நல்லோர்களை ரஷிக்கவும், தீயவர்களை அழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவும் நான் யுகத்தோறும் பிறக்கிறேன்.] என்று இவனே அருளிச்செய்தான் என்றோ. (மருதம் முறிய நடை கற்றவன்)

(ஸாதூநாம்) அன்றோ உதன்னையறிபாத பருவத்தே விரோதி யைப் போக்கின்படி—(b மருதம்த்யாதி) 60. “யமன்துன்” (யமளர்ஜுமென) இத்யாதி. (வஞ்சனையில்) தர்மபுத்த்யமே வேனுமென்று பெருமளப்போலேயிருந்தானாகில் அவன் வஞ்சனமே தலக்கட்டுமே. அவன் நீனைத் தவஞ்சனத்தை அவன்றன்றோடே போக்கின்படி (திகழும் மதுரைப்பதிக் கொற்றவன்) ராஜ்யத்துக்கு உக்ரஸேநனை வைத்தானே

நன்னைத் தான் அறியாமல் தவழ்ந்து செல்லும் குழந்தைப் பருவத்திலேயே பொய்ம்மாய் மருதான அசுரரை அழித்தவ னாகையாலே விரோதிகளைப்பற்றி அஞ்சவெண்டியதில்லை.

60. வ்யக்ராபாமத்ய தஸ்பாம் ஸ கர்ஷமாண உலூகஸம் |
யமலர்ஜுநாவார் மத்யே ஐக்யம் கமலேக்ஷண: |
கர்ஷதா வ்ருக்ஷயோர் மத்யே திர்யக்ஷ்யதமுலூகஸம் |
யக்ஷநாவுத்துங்க்யஸாகாக்யுரேள தேந தெள

யமலர்ஜுமெனா || [பு.பு 5-6-16]
[அந்த பசோதை தன் காரியத்திலிருப்படிருக்கும்போது கமலக் கண்ணன் உரலையிழுத்துக்கொண்டு இரட்டை மருதமரங்க ளுக்கு நடுவில் சென்றான். மரங்களுக்கு ஓடுவே இழுத்துச் செல்லும்போது உரல் உருண்டுசென்றது. உயர்த்த கிளை நுனிகளை உடைய அவ்விரண்டு மரங்களும் அவ்வரலாலே முறிக்கப் பட்டன.] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. (கஞ்சனை வஞ்சனையில் செற்றவன்) தீய புத்திக் கஞ்சனாகையாலே அவனை வஞ்சனையாலே கொன்றவன். அறப்போராலேயே கொல்ல வேண்டுமென்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப் போலே இருந்தால் வஞ்சகனான இவனிடம் செல்லாதென்று அறிந்து, வஞ்சனை யாலே கொன்றவன். அவன் இவனைக்குறித்து நீனைத் தவஞ்சனையை அவனோடே போம்படி செய்தவன். (திகழும் மதுரைப்

அரு:—ஆறாம் பாட்டு. (அற்றவனிடத்தியாதி) உ மேலுக்கு அவதாரிகை (தன்னையித்தியாதி) b மருதமுறிய-முறியவென்றதுதல்; உரியவென்னுதல். உக்ரஸேனென் ராஜாவாயிருக்க, க்ருஷ்ணனை “மதுரைப்பதிக் கொற்றவன்” என்னக் கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யத்துக்கு

யாகிலும், இவனே ராஜா என்று இவன்பகடும். (வரில் கூடிடு கூடலே) ராஜாக்களுக்கு ப்ரேரகன் * வேணுமோ? 6.

தாலம் திருமொழி—ஏழாம் பாட்டு

அன்றின் துதன செய்சிசு பாலனும்
நின்ற நீர்மரு தும்எரு தம்புள்ளும்
வென்றி வேல்விறற் கஞ்சனும் வீழமுன்
கொன்ற வன்வடில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:— அன்று—முற்காலத்தில், இன்னுதனசெய் சிசுபாலனும் — வெறுக்கக் கூடிய காரியங்களையேசெய்து வந்த சிசுபாலனும், நின்ற நீர் மருதும்—வழியிடையே நின்ற பெரிய இரட்டை மருதமரங்களும், எருதும்—ஏழு ரிஷபங்களும், புள்ளும்—புகாஸூரனும், வென்றி வேல் விறல் கஞ்சனும் — வெற்றியை விளக்கவல்ல வேலாபுது, மென்ன, பூலமென்ன இவற்றையுடையனான கம்ஸனும், வீழ — முடிந்து விழும்படியாக, முன் — எல்லார் கண்ணெதிரிலும், கொன்றவன் — கொன்றெழுதித்த கண்ண பிரான், வரில்—வரக்கூடுமாகில், கூடலே! கூடிடு—.

பதிக் கொற்றவன்) மாடமாளிகைகள் குழிந்து விளங்கும் மதுரைமாதருக்கு அரசன்; உக்ரஸேனனன்றோ மதுரைக்கு அரசன் எனில், யபாதி ராபத்தாலே யாதவருலம் பட்டத்துக்கு உரியதல்ல எனலும் கருத்தாலே, கண்ணன் உக்ரஸேனை மதுரைக்கு அரசனாகப் பட்டம் சூட்டினானும், உக்ரஸேனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தது கண்ணனாலேயாகையாலே, இவன் மதுரைப்பதிக்கு அரசன் இவனே என்று மறிக்கிறன். (வரில் கூடிடு கூடலே) அவன் வரும்படி, கூடலே! நீ கூடவேணும். அரசர்களை ஒருவர் தூண்டிவிடவேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படி அவசியப்பிடுதலும் நீ அவனை இங்கு வரும்படி தூண்டிவிடவேணும் என்று கருத்து. 8.

இத்யாதி) “உக்ரஸேனை ராஜாவாகவைத்தவன் இவனாகையாலே” என்று தாத்பர்யம். 8.

6 (பா) 'வேணுமோ'

வ்யா:—ஏழாம் பாட்டு. (அன்றின் துதன) 8 கூடல் கூடாத இன்றுபோலே ஸ்வயம்வரத்துக்கு ப்ரதிபுந்தமான 8 ஆன்றும் இக்கூட்டரவுக்கு இன்னுதன செய் ரிஸுபாலன். (நின்ற இத்யாதி) அவன்றனக்கே தனியே இன்னுதன செய்தவிடங்கள் போராதே இவனைக் (இருவரைக்?) கண்டு நின்றுது. (நீர்மருதும்) சாபந்தால் பிழைக்கவிடாது; (எருதும்) இவனை நவியின்ற

7. அவா— விரோதிகள் அனைவரையும் அழித்த கண்ணன் வரும்படி, கூடலே! நீ கூடு என்கிறான்.

வ்யா:— (அன்று இன்னுதனசெய் சிசுபாலனும்) ருக்மிணியின் ஸ்வயம்வரத்துக்குத் தடையாய், அது கூடாமெரிக்க வேணுமென்று தகாத செயல்களைச் செய்த சிசுபாலனும் வீணாத தடைகள் நீங்கியதுபோலே, இன்றும் கூடல் கூடாமல் இருக்கும் இத்தடை நீங்கவேணுமென்று கருத்து. (நின்ற நீர் மருதும்) கம்ஸன் கண்ணனுக்குத் தீங்குசெய்யும்படி தனித்தனியே புல அகரர்களை அனுப்பியது போதாமல் இங்கு இரண்டு அகரர்களை இரட்டை மருதமரமாக நிறுத்தி வைத்து, கண்ணன் தவழ்ந்து வரும்போது அவனை அழிக்க நியதித்திருந்தானன்றோ. இருவருமாகச் சேர்த்து அவனுக்குத் தீங்கு செய்திருந்தால் என்ன ஆவது? என்று புயப்படுகிறான். சாபத்தாலே நன கூபுரர்கள் மருதமரமானார்கள் என்று புராணக் கதை இருந்த போதிலும், “பெரியம்மாய் மருதான அகரரை” [பெரியம் திரு 3-1-8] என்று இவற்றில் அஸூராவேரமும் உண்டென்று பெரியபுறவார் அருள்ரைன்றோ. (நீர் மருதும்) மேலே சாய்ந்தால் எவராலும் பிழைக்க முடியாதபடி நீண்ட மருத மரங்கள். (எருதும்) நப்பின்னையை அடைவதற்காக, எல்கமாக வைக்கப்பட்ட ஏழு எருதுகளும். மருதமரங்களாவது இரண்டுதான். இங்கு அஸூராவேரமுடைய ஏழன்றோ நலிய

அரு:— ஏழாம் பாட்டு. (அன்றித்தயாதி) 8 ஆன்றும் என்றது—அன்று அவனுக்கு ப்ரதிகுலனான ரிஸுபாலனைப் போக்கிவிடப்போலே, இன்றும் என் விரோதியைப்போக்கித் தா—27

ஏழெருதும்; (புள்ளும்) புகாஸுரனும்; வென்றிபைத் தருவ தான வேலையுடையனும், அதுவும் மிகையாம்படியான மிடுக்கை யுடையனான கம்ஸன்; b(கஞ்சனும்) கிழ்ச்சொன்னவற்றுக்கு அடியான அலன்றன்னையும். (கொன்றவன்) c ஏகப்பரமோக்யத்தே விரோதி, கோபடையப்போக்கி, அவஸர பந்திகளையும் நின்றான்; இனி நீ கூடுமித்தனை. 7.

நாலாம் திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு

ஆவ லன்புடை யார்தம் மனத்தன்றி
மேவ லன், விரை சூழ்துவ ராபதி
காவ லன், கன்று மேய்த்து விளையாடும்
கோவ லன்வரில் கூடிடு கூடலே.

வந்தன. (புள்ளும்) கொக்காய் வந்த புகாஸுரனும். இங்கு சிவவந்தைச் சொன்னது கம்ஸன் அடுக்கடுக்காக அனுப்பிய அஸுரவர்க்கு, கங்கள் அனைத்துக்கும் உபவக்ஷணம். (வென்றி லேல் விறல் கஞ்சனும்) அதுவரையில் சிவவந்தையிலது அறிபா திருந்த வேலையுடையனும், அந்த வேலும் தேவையில்லாத படியான புலத்தையுடைய கம்ஸனும். (கஞ்சனும்) முன் சொல்லப்பட்ட எல்லா அஸுரர்களையும் கண்ணைக் கொல்ல அனுப்பினவனும், அவர்களுக்குத் தலைவனான கம்ஸனும். (வீழ முன் கொன்றவன்) அடுக்கடுக்காக வந்த இவர்களை வரும் உடனுக்குடன் அறிந்த விரைபைப் பாரிக்கும்போது, ஒரேயடியில் இவர்களைவரையும் வீழ்த்தியதுபோல இருக்கிறது. (வரில் கூடிடு கூடலே) தடையாயிருந்த இவ்வளவு பேரையும் அறிந்து, என்னையுடையவேண்டுமென்று எதிர்பார்த்து எரித்த, துயிருக்கிறான் அவன். நீ கூடிவிட்டால் காரியம் நடந்துவிடும். 7.

ஸம்ஸலேஷிக்கவேண்டுமென்று தாத்தாய்யம். b “கஞ்சனும்” என்றவழித்தில் சகாரம் ப்ராதாபத்திலே, c விரோதிகளெல்லாவற்றையும் சொல்லி, “கொன்றவன்” என்கையாலே—(ஏகப்பரமோக்யத்தே) என்கிறது. d (கூடல் கூடாத) என்னும் இத்தியாதி வாக்யம் - கடியனம். 7.

பதவுரை:— ஆவல் அன்பு உடையார்தம் — ஆவலையும் அன்பையும் உடையவர்களுடைய, மனத்து அன்றி மேவ லன்—நெஞ்சத்தவிர மற்ருேரிடத்திலும் பொருந்தாதவனும், விரை சூழ் துவராபதி காவலன்—நல்ல வாஸனை சூழ்ந்த துவராபதிபுரிக்கு ரக்ஷகனும், கன்று மேய்த்து விளையாடும் கோவலன்—கன்றுகளை மேய்த்து விளையாடும் கோபாலனுமாகிய கண்ணபிரான், வரில்—வரக்கூடுமாகில், கூடலே! கூடிடு.—

வ்யா:— எட்டாம் பாட்டு. a (ஆவல்) ஆவலுடையார் தான்—சூனாத்தபவஸாயமும் கிடக்கச்செய்தே, நோன்பு நோற்பது, காமனை ஆராதிப்பது, சிற்றிலிழைப்பது, பணிநீராடுவது, கூடலிழைப்பதான இவை—ஆவலாவது. (அன்பு) “மல்லான்ட திண்டோள் மணிவண்ணா! உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்பது, “உறகலுறகல்” என்பதான தம்பபஞருடைய அன்பு. தங்கள் b குடியிலுள்ளார் மனத்தோடல்லது

8. அவ:— என்னிடம் ஆவலுக்கும், அன்புக்கும் குறையில்லை. அவனிடம் ரக்ஷகத்வ னெனலப்பயங்களுக்குக் குறையில்லை. கூடலே! நீ கூடாததே தடையாயிருக்கிறது என்கிறான்.

வ்யா:— (ஆவலுடையார்) ஆவலுடையவர்கள் எவரெனில்—“அவன் கல்பண குணங்களால் நிறைந்திருப்பவன். ஆகையால் நம்மம் ஏற்றுக்கொண்டே திருவான். அவன் வரப் பார்த்திருப்பதே நமக்குத் தகுந்தது” என்று சீதாப் பிராட்டிக்குப் போலே உபாயத்தபவஸாயமிருந்தபோதிலும், அவனைப் பெறவேண்டும் என்னும் காதல் மிகுதியாலே, அவனைப் பெறுவதற்காக நோன்பு நோற்பது, காமனை ஆராய்ப்பது, சிற்றில் இழைப்பது, பணி நீராடுவது. கூடலிழைப்பது ஆகிய ஸவருபத்துக்குத் தகாத காரியங்களைச் செய்பவர்கள். (அன்புடையார்) ‘மல்லான்ட திண்டோள் மணிவண்ணா! உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு’ [திருப்பல்லாண்டு 1] என்று தாமும் அந்தரோநே பியரங்கையாலே திருப்பல்லாண்டு பாடுவது, “உறகலுறகல்”

அரு:— எட்டாம் பாட்டு. (ஆவலுத்தியாதி) a ஆவல்—அபுரிவோசம், c விரை—பரிமளம். b குடியில்—ஸந்தாகத்

மேலானென்றினர். (6 வினரகுழித்தயாதி) ஆவலில்லாதா ரோடும் பொருந்துமவன்யிடே; 61. “*बोद्धास्सीससंज्ञाणि*” (ஷோடஸ்ஸத்ரிஸஸ்ஸரானி) இத்யாதி. ௮ அங்வுரிஸுள்ள மணம்போரமே ஸ்வர்க்கத்துதினுள்ள மணமும் கூட்டிக்கொடுத்து

[பெரியாழ் திரு 5-2-9] என்று உறங்காத நித்யஸூரிகளையும் உறங்காமல் எம்பெருமானை ரஷிக்கும்படி பிரார்த்திப்பது முதலான பொங்கும் பரிவால் வரும் காரியங்களைச் செய்யும் பெரியாழ்வாரைப் போன்றவர்கள் அன்புடையவராவர். (தம் மனத்தன்றி மேவலன்) ஆலல்புடைய ஆழ்வார்கள் குடியிலுள்ளார் மனத்திலல்லது பொருந்தாதவன், அக்குடியிற் பிறப்பாரிலே தானும் ஆலல்புடையவனாகையாலே தன்னிடம் குறையில்லை என்று உணர்ந்துகொள். இனி, ரக்ஷண லௌ ஸ்ப்யங்களை உடையவளுகையாலே, அவனிடமும் குறையில்லை என்று மேலே காட்டுகிறார் — (வினரகுழி துவராபதி) காவலன் இயற்கை மணம் மிக்க பதினாறாயிரம் உத்தம ஸ்திரீகளைக் கைப்பிடித்து. துவராபதியில் அவர்களையும் ரஷித்தவன்.

61. தா: கந்யா நரகேஸ்வரே ஸிவதோ யாஸ் ஸமஹ்ருதா: |
ஏகஸ்மிந்நேவ கோவிந்த: காலே தாஸாம் மஹாமுநி 8
ஜக்ரஹ விதிவத் பாணீந் ப்ருதக்ஷ் கேஹேஷு தர்மத: |
ஷோடஸ்ஸத்ரி ஸஹஸ்ரரானி ஸதமேகம் ததோதஸ்திகம் ||
[வி-பு 31-17,18]

[முனிவரே! நரகாஸ்ரணல் பிடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த பதினாறாயிரத்து நூறு கன்னிகளையும் ஒரே காலத்தில் தனித்தனியாக அவரவர்களுடைய வீட்டில் (அவ்வளவு ருபங்களை எடுத்துக்கொண்டு) க்ருஷ்ணன் கைப்பிடித்தான்.] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. மணம் மிக்க உத்தம ஸ்திரீகளாயிருந்தபோதிலும் என்னவாகுக்கு ஆவல்பு இல்லாத பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளோடு சேர்ந்தவன் என்னோடு சேரச் சொல்லவேணுமோ? (வினரகுழி துவராபதி) அங்வுரிஸுள்ள மணம் நீதிக, ஸ்வர்க்கத்துதினுள்ள பாரிஜாத மரத்தின் மணத்தையும்

தில். - ௮ “துவராபதி” என்னுதே, “வினரகுழி” என்று விசேஷித்ததென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார்—(அங்வுரி

தானிறே. “மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்டுவரை நட்டான்” என்னக்கடவிறே. ௭ ஜகத்யூய்யாபார லீலைபண்ணி. (கன்றுமேய்த்து விளையார் பு) 62. “*सर्वस्य जगतः राज्ञि एससपानि*” (ஸ்ர்வஸ்ய ஜகத்: பாலௌ வத்ஸப்பாலௌ ப்யூபவது: (கோவலன்) ௧ ராஜ்யம் பன்னாமைக்காகவுமாம். 8.

இங்கு கொண்டுள்ளது சேர்த்தானன்றோ. “மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வந்துவரை நட்டான்” [பெரிய திரு 6-8-7] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. துவராபதி என்று துவரையாகிற த்வாரகைக்கு ரக்ஷகன் என்பதாகவும், ‘காவலன்’ என்று உலகம் முழுவதையும் விளையாட்டாகப் படைத்தளித்து அழித்து ரஷிப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (காவலன் கன்று மேய்த்து விளையாடும் கோவலன்)

62. காலேந க்ஷ்சுதா தெள து ஸ்ப்தவர்க்ஷென் மஹாவ்ரஜே |
ஸ்ர்வஸ்ய ஜகத: பாலௌ வத்ஸப்பாலௌ ப்யூபவது: ||
[வி-பு 56-38]

[ஆய்ப்பாடியில் காலம் செல்லச்செல்ல ஏழு வயது நிரம்பிய புராம கிருஷ்ணர்கள் ஸர்வலோக பாலர்களாயிருக்கும், கன்று மேய்ப்பவராயினர்.] என்றபடியே. தம் காரியத்தைத் தாம் பார்த்துக் கொள்ள வல்லவர்களை ரஷிப்பதைக் காட்டிலும், தம் காரியத்தைத் தாம் பார்த்துக்கொள்ள வல்லமை யற்ற கன்றுகளை ரஷிப்பதில் உகந்திருப்பவன். “திவத்திலும் பகிரை மேய்ப்பு உவந்தி” [திருவாய் 10-3-10] என்றபடியே நித்யஸூரிகளை ரஷிப்பதைக் காட்டிலும் பசுக்களை ரஷிப்பதை உவந்திருப்பான்; “கன்று மேய்த்தினிதுகந்த காளாய்” [திருநெடு 16] என்றபடியே கன்றுகளை மேய்ப்பதை மிக உகந்திருப்பான்—என்று ஆழ்வார்களும் அருளிஞானின்றோ. (கோவலன்) மதுரையிலிருந்து ராஜ்யபுரம் சுமப்பதை விரும்

லுள்ள இத்யாதி) ௭ “துவராபதி” என்றுத்வாரகைக்கு நிர்வா ஹகனென்றபடியாய், “காவலன்” என்று-ஜகத்யூய்யாபார லீலைகளைப் பன்னாமைவன், கன்றுமேய்த்து விளையாடு கைக்காகக் கோவலனானென்று பத்யுபேதேந யோஜித் துக்கொள்வது. ௧ கோவலனானதுக்கு ப்ரயோஜகார்தரம்

நாலம் திருமொழி—ஒன்பதாம் பாட்டு

கொண்ட கோலக் குறஞரு வாய்ச்சென்று
பண்டு மாவலி தன்பெரு வேள்வியில்
அண்ட மும்நில னும்அடி யொன்றினால்
கொண்ட வள்வரில் கூடிடு கடலே.

பதவுரை:— பண்டு—முறகாலத்திலே, கோலம் கொண்ட குறள் உரு ஆய்—(முப்புரி நூலும் க்ருஷ்ணஜிக்ரும முஞ்சியும் பவித்ரமும் தன்னுமான) அணி பூண்டு வாமந ரூபியாய், மாவலி தன் பெருவேள்வியில் சென்று—மஹாபுலியினுடைய சிறந்த யாக்ய பூமியிலே எழுந்தருளி, அண்டமும்—மேலுலகங்கடையும், நிலனும்—கீழுலகங்கடையும், அடி ஒன்றினால்—ஒவ்வொருடியாலே, கொண்டவள்—அளந்துகொண்ட திரி விக்கிரமன், வரில்—வருவானாகில், கூடலே! கூடிடு—.

வ்யா:— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கொண்ட கோலக் குறஞரு வாய்) யஜ்ஞோபவீதமும், க்ருஷ்ணஜிக்ருமம், (முஞ்சியும்) பவித்ரமும், தன்மும், பரமாத்மத்தில் ஒப்பாயினும் அழகிதா பாமல், கன்று மேய்த்துவினையாடுவதற்காக, கோவலனுய்த் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்ததைக் கூறுகிறதாகவுமாம். (வரில் கூடிடு கடலே) ஆக என்னிடம் ஆவலன்புக்குக் குறையிலை. அவ னிடம் ரக்ஷக்தவ ஸௌவப்பங்களுக்குக் குறையிலை, கூடலே! ஆகையால் நீ கூடி எக்களைக் கூட்டுவாயாக. 8,

9. அவய:— தன் உடைமையான உலகை அளந்துகொண்டவன் உடைமையான என்னையும் கொள்ளும்படி, கூடலே! கூடுவாயாக.

வ்யா:— (கொண்ட கோலக் குறஞருவாய்) பூணாலும், மாந்தோலும், முஞ்சியும், பவித்ரமும், தன்மும் கொண்ட கோலமுடைய வாமன ப்ரஹ்மசாரியைக் காணும்போது, திருவா பரணங்களாலும், திவ்யாயுதங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்ற பரமபதநாதனைக் காட்டிலும் அழகாயிருக்கிறபடி. (சென்று) வழியிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் நடந்து செல்லும் அழகில்

(ராஜ்யமித்தயாதி) ராஜ்யம் பண்ணுகை அளவறையமாய், கோவலனான என்னருகவுமாம். 8.

யிருத்தபடி. (பெருவேள்வியில்) கூடல் தலைக்கட்டியும் பெறு திருக்க, வேள்வியின் நடுவே இவனைக் காணப்பெற்ற வேள்வி. அண்டம் ஓரடியும், நிலம் ஓரடியும். அவன் தன்னுடைமை விடான்; நீ கூடுகையே குறை 63. “நீளி படி விவக்ஷ” (தீர்ணி பத்யா விசக்ரமே) என்றும், “மூன்றடி நிமிர்த்து” என்றும் உண்டா மிராநின்றது; 8இதிருக்கிறபடியென்? என்று புட்டரைக் கேட்க; 64. “ரோ மாத்யா ததுவா சூயா. ந தெ மதீவமவ்நுவந்தி” உமே தி வ்ய

ஈடுடும்படி சென்று. (பண்டு) ‘அவன் திருவடிகளால் உலகில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் தீண்டப்பெறும் பேறுபெற்ற அதுவும் ஒரு காலமே!’ என்று காலத்தைக் கொண்டாடுகிறான். (மாவலிதன் பெருவேள்வியில்) கூடலைமத்த பின்பும் பெறுதிருக்கின்ற இன்று போலல்லாமல், வேள்வியின் நடுவிலேயே, வேள்வியின் பயனுன இவனை அனைவரும் காணக் கிடைத்ததொரு ஒப்பற்ற வேள்வி. (அண்டமும் நிலனும் அடியொன்றினால் கொண்டவன்) மேலுலகங்கள் அனைத்தையும் ஓரடியாலும், நிலம் முதலான கீழுலகங்கள் அனைத்தையும் ஓரடியாலும், நிலம் முதலான லீலாவிபூமி முருவதையும், தன் உடைமை என்னும் காரணத்தாலே அளந்துகொண்டவன். (வரில் கூடிடு கடலே) அவன் தன் உடைமையை விடமாட்டாதவனுக்கையாலே, என்னை அங்கீகரிப்பதில் தடையிலை. நீ கூடாத குறையே உள்ளது.

63. தீர்ணி பத்யா விசக்ரமே [யஜு:8-அஷ்டகம் 2, ப்ர.4, பஞ்.51] [மூன்று அடிவைப்புக்களாலே (உலகை) ஆகரமித்தான் திரிவிக்கிரமன்] என்றும், “மூன்றடி நிமிர்த்து” [பெரியாய் திரு 4-7-10] என்றும் எம்பெருமான் திரிவிக்கிரமனாகி மூவடிகளாலே உலகளந்தான் என்று வேதங்களும், ஆர்வர்களும் கூறுப்போது. இங்கு இரண்டு அடிகளாலே உலகளந்தாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்?—என்று புட்டரை நஞ்ஜீயர் கேட்டாராம்.

64. பரோ மாத்யா ததுவா வ்ருத்யந |

ந தே மறித்தவமந்வய்துவந்தி |

அரு:— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கொண்டவித்தயாதி) 8[இதிருக்கிறபடியென்] என்றது இரண்டடியையே அளந்தா

रजनीरुचिः। विनो रेष एव रमस विरसे”(பரோ மாத்ரயா தருவா
வ்ருத்யாந| ந தே மஹித்வமவ்ஸ்யாநவந்தி| உபே தே வித்ம்
ரஜஸீப்ருத்யஸ்யா| விஷ்ணோ தேவ த்வம் பரமஸ்ய வித்ஸே)
என்று வேதபுருஷன்குளே “இரண்டடியாலானந்தவிடம் எல்
லாருமறியும்; நீ மூன்றடியாலானந்தவிடம் உனக்கே தெரியு
மத்தனை” என்று காணும் விட்டான்; அவன் அளந்தமை
புண்டு; அவனுக்கே தெரியுமத்தனை—என்று அருளிச்செய்தார்
என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தவர். 9.

உபே தே வித்ம் ரஜஸீப்ருத்யஸ்யா |

விஷ்ணோ தேவ த்வம் பரமஸ்ய வித்ஸே ||

[மஜ்ஜிம்-அஷ்டகம்-2, ப்ர-8, பத்-16]
[விஷ்ணுவே! மோலானவனுள் நீ மிகப்பெரிய உருஷ்டன்
வளர்ந்தருளினுப். (அப்போது) உன் பெருமையை அளவிட்டு
அனுபவித்தார் ஆருமில்லை. பூயியிலும், ஆகாயத்திலும் நீ
வைத்த இரண்டடிகளை யாமறிவோம்; இதற்கு மேற்பட்ட
மூன்றாவது அடிவைப்பை நீயே அறிவாப்போலும்!] என்று
வேதபுருஷனே “இரண்டு அடியால் நீ கீழ்மேல் உலகங்களை
அளந்தாய் என்பதை அனைவரும் அறிவார்கள். மூன்றாவது
அடியால் நீ எதை அளந்தாய் என்பது உனக்கே தெரியுமே
யொழிய வேறெவர்க்கும் தெரியாது” என்று இவ்விஷயம்
தனக்கே தெரியாது என்று கூறிவிட்டான்; ஆனால் ஸ்வாடி
யால் உலகளந்ததாக ப்ரமாணங்கள் கூறுகையால், மூன்றா
வது அடியாலும் அவன் அளந்தது உண்டு. எதைவளந்தான்
என்பது அவனுக்கே தெரியும்—என்று பட்டர் அருளிணர் என்று
நஞ்ஜீயர் அருளிணர் எனும் ஐந்திஷயம் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

னென்று இருக்கிறபடியென்? என்றபடி. (பர: த்வம் அதி
மாத்ரயா தந்யா, வ்ருத்யாந—வந்தி, த்வாநஸி, தே மஹித்
வம், ந-அந்வஸ்யாநவந்தி—சதுருக்தபா இயத்தயா நானுபு
வந்தித்பர்த்து;| ப்ருத்யஸ்யா-தே உபே-ரஜஸீ-வித்ம்; ப்ருத்யஸீ
ஸப்ருத்யேந லோக உபலக்ஷித; ரஜஸீ—சரணொள; “லோக
விக்ராத்ரணொள” இதி யாவது| ஏதாவதேவ வித்ம்; ;
அஸ்ய-பரம்-த்வமேவ வித்ஸே—ஜாநாஸி || 9.

“த்வே இதுஸ்ய க்ரமணே ஸ்வர்த்ருஸோ-
டபி, க்யபா மர்த்போ புரணயதி |

த்ருதியமஸ்ய நரோ துத்யுஷதி

வயஸ்சந பதயந்த: பதந்தின: ||”

[குக் அஷ்டகம் 2-2-24-154-11]

[இந்த ஸ்வர்க்குத்தைக் காண்பவனுள் விஷ்ணுவினுடைய
இரண்டு அடிவைப்புக்களையே மனிதன் நன்கறிந்து படிக்கிறான்.
இந்த விஷ்ணுயின் மூன்றாவது அடிவைப்பை ஒருபோதும்
எவனும் அறியவல்லனல்லன். (எங்கும்) விசும் வாயுக்களும்
(பறக்கும்) பறவைகளும் (அறியவல்லனவல்ல.)] என்னும்
விஷ்ணுஸூக்தம் மந்திரத்திலும் இவ்விஷயம் கூறப்பட்டது.
இப்படி எவருமறிபாத இந்த மூன்றாவது அடிவைப்பு எதா
யிருக்கமுடியும்? என்னும் கேள்விக்கு இரண்டு வகையாக பதில்
கூறலாம். அதாவது—(1) ஈரடியால் உலகமளந்தபிறகு,
வாமனன் மாவளி தலையில் காலைவைத்து அவனைப் பாதாளத்
தில் அழுத்தி. அங்கு அவனுக்குப் பெருஞ்செல்வத்தைப்
பண்ணிக்கொடுத்துத் தானே அவனுக்குத் தவாரபாலகனாய்
நின்றதாக இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தியுள்ளது. “உத்யாரா”
என்னும் தன் திருவுள்ளத்தாலே பக்தனான மாவலியின் தலை
மேல் வைத்த அடிவைப்பையே கீழ்மேல் உலகங்களோடு
ஒரு நிலையில் வைத்து மூன்றாவது அடிவைப்பாகக் கருதி
யிருக்கிறான். இந்த வண்மைக்குணம் ஒருவர்க்கும் நலமல்லாத
தாகையாலே இதை மனுஷ்ய வாபு பசுடிகள் அறியமாட்டார்கள்
என்பதாக ஒரு சீர்வாஸம். (2) அங்ஙனன்றிக்கே, “தாவியன்று
லகமெல்லாம் தலைவிளக்கொண்ட எந்தாய்” [திருமலை 35]

“ஸஹஸ்ரஸீர்ஷா புருஷ: | ஸஹஸ்ராகு: ஸஹஸ்ரபாத் |

ஸ பூமிம் ஸிஸ்வதோ வ்ருத்வா|அத்பதிஷ்ட்யத்யுஸாங்குஸம்||”

[புருஷனென்படும் நாராயணன் கணக்கற்ற தலைகளையும்,
அளவற்ற கண்களையும், அந்தமான் கால்களையும் உடையவர்,
அவர் பூமியை எல்லாப் புறமும் குழ்ந்து, அதற்குமேலும்
அந்தயோஜனைகள் விபாடித்தார்.] என்றபடியே, சஷுகனின்
பாரிப்பு ரஷ்யத்தின் அளவல்லவாகையாலே, மஹாபூமியால்
தா—28

நாலாம் திருமொழி—பத்தாம் பாட்டு

பழகு நான்மறை மின்னொரு ளாய்மத
மொழுகு வாரண முய்ய வளித்ததம்
அழக னுரணி பாய்ச்சியர் சிந்தையுள்
குழக னுர்வரில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:— பழகு நால் மறையின் பொருள் ஆய்—
அநாதியான சதுர்வேதங்கனின் உட்பொருளாயிருக்கு
மவனாய், மதம் ஒழுகு வாரணம் உபய அளித்த — மது
ஜலம் பெருகாநின்ற கஜேந்த்ராய்வான் (துயர் நீங்கி)
வாழும்படி க்ருபைசெய்தருளியவனாய், எம் அழகனார்—
எமமை ஈடுபடுத்தவல்ல அழகையுடையவனாய், அவளி
ஆய்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகனார்—அழகிய தோட்பிமார்களின்
நெஞ்சினுள்ளே குழைந்திருக்கும்வனான கணனபிரான,
வரில்—வரக்கூடுமாகில, கூடலே! கூடிடு—.

அபஹரிக்ஷப்பட்ட லோகங்களை மீட்டுக்கொடுக்கப்படுகத்
இவன். இவ்வித்தி முழுவதும் இன்னடே அடிவைப்புக்கு
காண்கையாலே, மாவலிபால் அபஹரிக்ஷப்படுவதற்குப் ப்ர
ஸக்தியெயில்லாத நித்யவித்தியையும் மூன்றாவது அடியாலே
அளந்து கொண்டான் என்றும் நிர்வஹிக்கலாம். இந்த நிர்வா
ஹம் “ த்ருதியமஸ்ய நகிரா ததர்ஷதி வயர்ஸச பதயந்த: பத
த்சின:” [இவனுடைய மூன்றாவது அடிவைப்பை மனிதனும்,
வாடிக்கனும், பறவைகளும் ஶாணமாட்டா] என்ற மந்திரப்
பீற்பகுதிக்கு மிகப்பொருத்தியிருக்கும். ப்ரஹ்மகுத்ராதிகள்
தோடந்நி ஒருவருக்கும் காண நிலமல்லாதிருப்பதன்றோ
பரமபதம். 9.

10. அவ:— மமதுமாதிகளற்ற கஜேந்த்ராய்வானையும்
ரக்ஷித்தவன் நம்மையும் ரக்ஷிக்கக் குறையிலே; கூடலே!
அவன் வரும்படி கூடுவாயாக என்ருவன்.

வ்யா:— (பழகு நான்மறையின் பொருளாய்) அனுகூல
மாக ஆசாரவன் உச்சரிக்க, ஸிஷ்பன் அநுச்சாரணம் செய்ய,
இப்படி எவராலும் செய்யப்படாத எழுதாக்கிண்கியாய், வாய்

வ்யா:— பத்தாம் பாட்டு. (பழகுநான்மறையின் பொரு
ளாய்) அபொருஷையமான வேதங்கனின் அர்த்தம் இவனே
மிறே உ அல்லாதவை ஏகவிஜ்ஞாந ந்யாயவலித்தும்; (மத

மொழியாகவே பழகிப்போகத் வேதங்களின் அர்த்தமாயிருப்
பவன் இவனேயன்றோ. 65a. “வேததர்ஸ ஸர்வவரஹமேவ
வேத்ய:” [இதை 15-15] [எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்
படுபவன் நானே] என்றன்றோ அவனும் அருளிச்செய்தான்.
வேதங்களுக்குப் பொருள் அவனே என்றால் சேதநாதேநங்
களையும் வேதங்கள் சொல்கியிருப்பது பொருந்தாதே எனில்:
அவையிரண்டும் அவனைவிட்டுப் பிரித்துக்காணமுடியாத ஸ்ரீ
மாய், அவனையறிந்தால் இவற்றையும் அறிந்ததாகும் என்று
சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே குறையிலே. 65b. “யதூ
ஸோமயசேந ம்ருத்திபிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம்
ஸ்யாத்” [சார் 8-14] [குமுதாய் ஒரு மனக்கட்டியை அறிந்தால்
அந்த மனக்கட்டியிலிருந்து உண்டாகும் சட்டி, பாண முதலான
அனைத்தும் அறியப்பட்டதாவதுபோல், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்
தால் அநிலிருந்து உண்டாகும் உலகனைத்தும் அறியப்பட்ட
தாகும்] என்று உபரிஷத் ஒதியபடியே ப்ரஹ்மம் ஒன்றை
அறிந்தால், அதைவிட்டுப் பிரிமாட்டாத ஸ்ரீமாயிருக்கும்
உலகனைத்தும் அறியப்பட்டதாகிதாகையாலே வேதங்களின்
பொருள் பரம்பொருளான நாரணன் ஒருவனே என்று கூறக்
குறையிலே. (மதமொழுகு வாரணம்) மமதுமாதி, குணங்கள்
நிறைந்ததொரு வஸ்துவையோ எம்பெருமான் ரக்ஷித்தது?
புலனடக்கமெய்ற்றதான மதமொழுகும் பிடிசேகளிறை

அரு:— பத்தாம் பாட்டு (பழகியாதிய) உ வேததார்த்தம்
இவன் தானேயோ, சேதனாதேநங்களும்இல்லையோ? என்ன
அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவையித்யாதிய) ஏகவிஜ்ஞாந
ந்யாயமாவது - காரணவிஜ்ஞாநாத் கார்யவிஜ்ஞாநமென்கிற
ந்யாயம். 65b. “यथा सोम्येकेन मृगिण्येन सर्वं मृगमयं विज्ञातं यात्”
(யதூ ஸோமயசேந ம்ருத்திபிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம்
விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்) என்னக்கடவதிறே. ஒன்றையறியவே
எல்லாமறிந்ததாம்; அப்படியே ஸ்ரீவரணச் சொன்ன

பதவுரை:— ஊடல் கூடல்—ஊடலோடே கூடியிருக்கை (அதாவது துப்ரணயரோடி ஸ்லோகைகளாயிருக்கை) பென்ன, உணர்தல்—குற்றங்களை உணர்த்துகையென்ன, புணர்தல்—(பிறகு) ஸம்ஸ்லேஷிக்கையென்ன (இப்படிப்பட்ட காரியங்களுக்கெல்லாம்), நிறைபுகழ் ஆட்சியை கூடல்—நிறைந்த புகழையுடைய ஆய்வுபெண்கள் (இழைத்த) கூடலைப் பற்றி, குழல்கோதை—அழகிய மயிர்முடியையுடையளான ஆண்டாள, கூறிய—அருளிச்செய்த, பாடல் பத்தும்—பத்து பாட்டுக்களையும், வல்லார்க்கு—ஒதவல்லவர்களுக்கு, பாவம் இல்லை—(எமபெருமானைப் பிரிந்து துன்புறுப்படியான) பாவம் இல்லையாம்.

வ்யா:— பதினேராம் பாட்டு (ஊடல் கூடல் உணர்தல் புணர்தலை) ஊடலோடே கூடுகை—ஊடல் கூடல், ப ஊடியிருப்பார்களிறே பெண்கள். இவற்றின்குறைகளை அவர்கள் உணர்த்தும்படியும், அவன் மின்பு டிசுமணம் பண்ணிப் புணரும்படியும். (நீடுகின்ற நிறைபுகழாய்ச்சியார்) இவ

11. அவா:— இப்பதிகத்தை அப்பளிக்க வல்லவர்களுக்குப் புலன் சொல்லித் தல்க்கட்டுகிறது.

வ்யா:— (ஊடல்கூடல்) ஊடல் எனப்படும் ப்ரணய ரோஷத்தோடு கூடியிருக்கை. (உணர்தல்) 'எங்களைப் பிரிந்து நலிந்தாய்' என்று அவன் குற்றத்தை உணர்த்துதல். 'உணர்த்தல்' என்பது 'உணர்தல்' என்றிருக்கிறது (புணர்தலை) 'உங்களுடைய காதலை வளர்க்கவே பிரிந்தேன்' என்று ஸமாதானம் பண்ணி, மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டு. அவன் இவர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தல். முதலிரண்டும் ஆய்ச்சியருடையது. மூன்றாவது கண்ணனுடையது. (முன் நீடுகின்ற நிறை

அரு:— பதினேராம் பாட்டு. (ஊடலித்யாதி) ஊடலோடே கூடுகை—ஊடியிருக்கை; ப இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஊடியிருப்பாரித்யாதி) உணர்த்துகை—எங்களை மொழியப் பூமுடித்தாயென்கை. டிசுமணம் பண்ணுகை—

தோடே ஊடுவது கூடுவதாய் இதுவே யாத்ரையான புகழை யுடைய திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களிடத்திலே வருடைய பாச ரத்தையும். "நிறைபுகழாய்ச்சியார்" என்றொருவருக்கு—எம்பார், 'இவர்களுக்கு நிறைபுகழாவது—கண்ணனை இன்னான் நாலு யட்டினி கொண்டான், இன்னான் பத்தும்யட்டினி கொண்டான் என்னும் புகழ்க்கான்!' என்று அருளிச்செய்வார். (குழலித்யாதி) இவள் மயிர்முடியாவே அவனைக் கூடலிழைப்பிக்க வல்லவள். (பாவம்—இல்லை) இவளைப்போலே இப்படிப்பட்ட வேண்டா; சொன்ன இத்தை அப்பலிக்கவல்லார்க்குக் கூடலிழைக்கவேண்டா.

11.

ஆண்டான் திருவடிகளே ஸரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.
நாலாம் திருமொழி முற்றிற்று.

புகழாய்ச்சியார் கூடலை— இப்படி இவ்விதோடு ஊடுவது, கூடுவதாய் இதுவே யாத்ரையாயிருக்கையாகிற புகழையுடைய திருவாய்ப்பாடியிலிருந்த டெண்களையே வருடைய கூடலிழைக்கையைச் சொல்லும் பாசரத்தையும். "இவ்வாய்ச்சியருக்கு நிறைபுகழாவது—கண்ணனுக்கு முகங்கொடுக்காமல் ஒருத்தி நாது நான் அவன் பட்டினி இருக்கும்படி செய்தான்; மற்றொருத்தி பத்து நான் அவன் பட்டினி கிடக்கச் செய்தான் என்னும் புகழேயாகும்" என்று எம்பார் அருளிச்செய்வாராம். (குழல்கோதை கூறிய) இவள் தன் குழல்களாலே அவனைக் கூடலிழைக்கும்படி செய்ய வல்லவளாயிருக்க, அவனைக் குறித்துக் கூடலிழைத்த பாசரம் இது. (பாடல்பத்தும் வல்லார்க்கு இல்லை பாவமே) இப்பத்துப்பாட்டையும் கற்க வல்லவர்க்கு இவளைப்போலே இப்படிக்கூடலிழைத்து வருந்த வேண்டியதில்லை. இப்பதிகத்தைக் கற்பதாலேயே இவள் பெற்ற திருவுண ஸம்ஸ்லேஷமாகிற புலனைப் பெறுவார்.

11.

நாலாம் திருமொழி விவரணம் நிறைவுபெற்றது.

உங்களுக்காகச் செய்தேனென்கை. உ கூடலை—கூடலிழைக்கையைச் சொன்ன பாசரத்தை.

11.

ஆண்டான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஐந்தாம் திருமொழி - மன்னுபெரும்புகழ் ப்ரவேசம்

அவ:—“நீ கூடிக்கூடலே” என்றவிடத்தில் கூடேனென்னுதல், கூடுவனென்றொரு மறுமாற்றம் சொல்லக்கேட்டிலன்; முன்பு தானுமவனுமாயிருந்தபோது வார்த்தைக்கேட்டால் ப்ரதிவசநம் பண்ணிப்போந்த வால்வறையாலும், உசைதந்யத்திலுறைப் பாலுமாக “குயில் பொருத்தநிடவற்று” என்று பார்த்து, என்னையும் அவனையும் நீ சேரவிடலல்லவே? என்று குயிலின்காலிலே விழுநீறார். சொன்ன வார்த்தைக்கு ப்ரதிவசநம் பண்ணுமென்னுமியுலையாய்த்து, அதின்பக்கல் பற்றரசாக நினைக்கிறது.

ஐந்தாம் திருமொழி வியாக்கியான விவரணம்

மன்னுபெரும்புகழ் ப்ரவேசம்

“நீ கூடிக்கூடலே” என்று சென்ற திருமொழியில் ப்ராப்யத்வரையாலே அசேதனமான கூடலின் காலில் விழுந்தான். அது அறிவற்றதாகையாலே, “கூடமாட்டேன்” என்றோ, “கூடுவேன்” என்றோ பதில் சொல்லக்கேட்டிலன்; அதனால் “அசேதனத்தின் காலில் விழுவதில் பயனில்லை” என்று உணர்ந்து, அறிவுள்ள தொன்றின் காலில் விழுகிறான் இத்திருமொழியில்; எதின்காலிலே விழுந்து என்ன செட்யச்சொல்லுகிறான்? எனில்: எம்பெருமானோடு கலந்திருந்தபோது வார்த்தை கேட்டால் பதில் சொல்லிப் போகும் வழக்கத்தை உடையதும், 66a. “அதிராக்த்யா பதத்-ரிஷு” [பசுக்களுக்கு வெகுதூரம் பறப்பது, அறிவு முதலான சக்திகள் மிகுந்திருக்கும்] என்கிறபடியே அறிவு மிகுதுமாகையாலே, இது நம்மை எம்பெருமானோடு சேர்க்கும் என நினைத்து, குயிலின் காலிலே விழுந்து, “நீயாவது என்னை அவனோடு சேரவிடு” என்று வேண்டுகிறான், சொன்ன வார்த்தைக்கு பதில் சொல்லக்கூடிய அறிவுடையது என்னுமியுலே கூடலைக்காட்டிலும் இதற்குள்ள சிறப்பு. இதையே பற்றரசாகக்கொண்டு இதை வேண்டுகிறான் இத்திருமொழியில்.

அரு:— மன்னுபெரும்புகழ் ப்ரவேசோ, ௬ 66a. “अवि-
शस्या एतन्निष्ठु” (அதிஸக்த்யா பதத்ரிஷு) என்றத்
தைப்பற்ற (சைதந்யத்திலுறைப்பாலும்) என்றது.

b ராவணனைப்பார்த்து “நீ என்னையும் அவனையும் சேர்க்க வல்லையே” என்னுமவர்கள், இத்தைப் பெற்றால் விடார்களிறோ. ௦66 “सिमौपयिकं कर्तुं रामः श्यां परीक्षता। वधञ्जानिच्छता
चरे स्वयसी पुरषः॥” (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தம் ராம: ஸ்த்யாநம் பரீப்ஸதா) வதஞ்சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌபயுந்ஷர்ஷு:॥ 67. “विदिता:” (விதித:)

66. மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தம் ராம: ஸ்த்யாநம் பரீப்ஸதா |

வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌபயுந்ஷர்ஷு:॥

[ரா.ஸு 21-19]

[ராவண!] நீ உன்னுடைய குடியிருப்பை விரும்பினாயி-
ல், கோரமான வதத்தை விரும்பாமலிருந்தாயாயில், இந்தப்
புருஷ ஸ்ரேஷ்டரான ஸ்ரீராமபிரானை நண்பனாகக்கொள்வது
தகுந்தது.]

67. விதிதஸ் ஸ விதி தர்மஹ்ந: ஸரணுகூதவத்ஸல்: |

தேந மைத்ரீபுஷத தே யதி ஜிஹிமிச்சஸி ॥

[ரா.ஸு 21-20]

[ராவண!] ஸ்ரீராமபிரான் தர்மத்தை அறிந்தவராகவும்,
ஸரணடைந்தவரிடம் வாத்தஸ்யமுடையவராகவும் பிரஸித்த-
மானவரீ, நீ உயிர்வாழ விரும்பினாயாயில் அவருடன் உனக்கு
நட்பு உண்டாகட்டும்.] என்கிறபடியே ப்ரதிகூலனான ராவ-
ணனிடமும் “நீ ராமனுக்கு நண்பனாகி என்னையும் அவனையும்
சேர்த்து நற்போது பெறலானே” என்று கூறுகிறவர்கள் அத்-
தகமை ப்ராதிசூயயில்லாத இக்குயிலிடம் இப்படிப் பிரார்த்-
திப்பது வியப்பில்லைன்றோ.

b ஆனாலும் திரியக்கைக்குறித்து, என்காரியம் செய் என்னக்
கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராவணனை இத்-
யாதி) “பெருமாளோடே தோழமைகொள்” என்றபோதே
தன்னைச் சேர்க்கச்சொன்னதும் அர்த்துத வித்துமென்று
கண்டுகொள்வது. ௦“सिमौपयिकं” (மித்ரமௌபயிகம்) ப்ராப்த
மென்று க்ரியை.

நா—29

ஐந்தாம் திருமொழி—முதற்பாட்டு

மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன் மாமணி
வண்ணன் மணிமுடி மைந்தன்
தன்னை உகந்தது காரணமாகான்
சங்கீழக் கும்பழக் குண்டே
புள்ளை குருக்கத்தி நாமல் செருந்திப்
பொதும்பினில் வாலும் குயிலே
பன்னியெப் போது மிருந்து விரைந்துள்ள
பவளவா யன்வரக் கூவாய்.

பதவுரை:—**புள்ளை**—புள்ளைமரங்களும், குருக்கத்தி—குருக்கத்திமரங்களும், **நாமல்**—கோங்குமரங்களும், **செருந்தி**—செருந்திமரங்களும், **(இவை முதலிய பல மரங்கள் நிறைந்த சோலையில்), பொதும்பினில்**—பொந்துகளிலே, **வாலும்**—வாழுகின்ற, **குயிலே**—கோகிலமே, **மன்னு பெரும் புகழ்**—நித்யமாய் அளவில்லாத குணங்களை யுடையனாய், **மாதவன்**—ஸ்ரீய:பதியாய், **மா மணி வண்ணன்**—நீலமணி போன்ற நிறத்தையுடையனாய், **மணி முடி**—நவமணிகள் அழுத்திச் சமைத்த திருவழிவேகத்தையுடையனாய், **மைந்த ன்தன்னை**—மிடுக்கையுடையனான எம்பெருமானை, **உகந்தது காரணம்**—ஆக—ஆசைப்பட்டதே ஹேதுவாக, **என் சங்கு இழக்கும் வழக்கு**—என்னுடைய கைவளிகள் கழன்றெழியும்படியான நியாயம், **உண்டே?**—(உலகத்தில்) உண்டோ? (இது வெகு அநியாயமாயிருக்கிறது). (இதற்கு நான் என் செய்வேன்? என்கிறபோ) **என் பவளம் வாயன்**—பவளம்போற் பழுத்த திருவதர்ந்தையுடையனான எனது துணைவன், **வர**—(என்னிடம்) வந்து சேரும்படி, **எப்போதும்**—இரவும் பகலும், **பன்னி இருந்து**—(அவனது திருமாமங்களைக் கத்திக் கொண்டிருந்து, **விரைந்து கூவாய்**—சீக்கிரமாகக் கூவ வேணும்.

அவ:— முதற்பாட்டு. (மன்னு பெரும் புகழ்த்யாதி) **ஈ எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் முறையில் நிறுத்தக்கூட அவன் முறை செய்யாவிட்டால் பொருந்தவிடுகை உனக்கு புரமன்றே என்கிறான்.**

வ்யா:—(மன்னுபெரும்புகழ் மாதவன் மாமணிவண்ணன் மணிமுடிமைந்தன் தன்னை **உகந்தது காரணமாக**) **இத் தலையில் குறையுண்டாயிழக்கிறேனோ? தன்பக்கல் குறை யுண்டாயிழக்கிறேனோ? (மன்னு) தர்மியுண்டாய் குணங்கள்**

1. அவ:— ஐறியதைப் பெரியது நலிவாதபடி அவ்வப் பொருள்களை வரப்பிலே நிறுத்தி ரஷிக்கின்ற அவன் என்னை ரஷிக்கானிடில், அவனோடு என்னைச் சேரவிட்டு ரஷிப்பது எனக்கே பொறுப்பன்றே என்கிறான். எவாபதேசத்தில் குயில் முதலான பறவைகள், சேதனை எம்பெருமானோடு சேரவிடும் ஆசாரங்களைக் குறிக்கின்றன என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

வ்யா:— (மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன்.....வழக்குண்டே) எம்பெருமானைப் பார்த்தால் நிலைநின்ற பெரும்புகழையுடைய ஸ்ரீபதியாகவும், நிலைணிபோன்ற நிறத்தையுடையவனாகவும், ஸர்வலோக சர்வரீதி என்று தோற்றவிக்கும் முடிபணிந்திருப்பவனாகவும், உலகனைத்தையும் ரஷிக்கவல்ல புலமுடையவனாகவும் இருக்கிறான். எனக்கும் அவனைப் பெறவேண்டும் என்னும் ஆசையில் ஒரு குறையிலை. இப்படி ஏண்டு தலையிலும் குறையிலாமல் இருக்கும்போது நான் எம்பெருமனைப் பிரித்து, மேனி மெனீத்து, என் சங்குவனையை இழக்கலாமோ? என்று பாட்டின் முற்பாதிக்குக் கருத்து. (மன்னு) நிலைநின்ற குணங்கையுடையவன். இவனுடைய

அரு:— முதற்பாட்டு. **ஈ “மணிமுடி மைந்தன்”** என்றதைப் பற்றி அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (எல்லாப் பதார்த்தங்களையும்த்யாதி) **ஈ “உகந்தது”** என்றதைப் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையில் குறைபித்த்யாதி) இத்தலையிலென்றது—**ஈஸ்வரன் பக்கலிலே** என்றபடி. “உகந்தது” என்றிருக்கையாலே தன் பக்கலிலே என்

நடையாடாததொருபோதுண்டாம் நாளிழக்கிறேனோ? (d பெரும் புகழ்) குணங்களுக்கு அவதிபுண்டென்றும் அது என் பக்கலேறிப்பாயாதென்றும் நாளிழக்கிறேனோ? (புகழ்) f அன்றிக்கே, ஹேயகுணங்களும் கலசித்தான் நாளிழக்கிறேனோ? g 68. “**स्वाभाविकान्वेषिकाशयसङ्ख्येयकव्यापगुणान्**” (ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஸாயஸங்க்யேயகவ்யாணகுணக்ஷண)

ஸ்வரூபத்தில் குணங்கள் வெளிப்படாததொரு காலம் இருந்தால் அப்போது நான் இழப்பதற்கு இடமுண்டு. இவன் நிலையான குணங்களை உடையவனுபிறக்கையாலே நான் இழக்க இடமில்லையே என்று கருத்து. (பெரும்புகழ்) எல்லையற்றவையாய், கணக்கற்றவையாய், மிகக் கிறத்தவையான குணங்களை உடையவன். குணங்களுக்குக் கணக்கும், ஒவ்வொரு குணத்திற்கும் எல்லையும் இருந்தால், இல்லாத சில குணங்களாலேயோ, அந்த குணங்கள் என் பக்கல் ஏறிப்பாயுமளவுக்கு இல்லை என்னும் காரணத்தாலேயோ நான் இழக்கலாம். அப்படியுமில்லையே. (புகழ்) முழுவதும் கல்யாண குணங்களே நிரம்பப்பெற்றிருப்பவன். தாழ்ந்த குணங்களும் கலந்திருந்தால் அவற்றால் நான் இழக்க இடமுண்டு. அப்படியல்லாமல், எல்லாமே தனிசிறந்த கல்யாணகுணங்களாயிருக்கையால் நான் இழக்க இடமில்லையே. (மன்னுபெரும்புகழ்) இதையும், “உயர்வற உடிரலமுடையவன்” [நிறுவாய் 1-1-1] என்னும் ஆழ்வரது அருளிச்செடிலையும் பின்பற்றியே,

68. ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஸாயஸங்க்யேய

கல்பாணகுணக்ஷண [சரணகூடிகூத்யம்-5]

[இயற்கையானவையும், எல்லையற்ற பெருமையை உடையவையும் எண்ணிக்கையற்றவையுமான மங்களகுணக்ஷணங்களை உடையவனே!] என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்

றும் சொல்லலாம். d, e, f பெருமைக்கு மூன்று தாது பாயம்; நிஸ்ஸீமாதல், நிஸ்ஸங்க்யுமாதல், ஸ்வாக்யபதையாதல்; இந்த மூன்று அர்த்தத்தைபயம் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (குணங்களுக்குத்தியாதி வாக்யத்துவயத்தாலே) g கூத்து

என்றும்போலேபிறக்கிறதாய்த்து. (மாதவன்) இப்போது இக்குணங்களிற்க்கேயொழிக்; அருகேயிருந்து 69. “**न कृत्रिणा-परायति**” (ந கஃசிரிநாபராத்யதி) என்று சேப்பாரில்லாமை தான் இழக்கிறேனோ? “**ஸ்ரீவல்லப!**” என்றும்போலேயிருக்கிறது. (மாதவன் மாமணிவண்ணன்) h தனக்காக வடிவ படைத்திருப்பானொருவனாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? h₂ இழக்கலாம் வடிவாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? i 70. “**न ते ख**” (ந தே

ரன்ரு. (மாதவன்) நிரங்குர ஸ்வாதர்த்தரிபத்தாலே இப்போது இந்த குணங்கள் இல்லாதவைபோலேயாயினும், இவனுடைய ஸ்வாதர்த்தரிபத்தையும், நிக்ரஹத்தையும் மாற்றி என்னை இவனோடு சேரவிடுவார் இல்லாமலிருந்தாலும் நான் இழக்கலாம்.

69. பாபாநாம் வாஸுபாநாம் வா

வதாந்நாநாம் பல்லவக்யம்!

கார்யம் கருணமார்யேண

ந கஃசிரிநாபராத்யதி || [ரா-பு 116-44]

[வரனா! பாபிகளாயினும், புண்யமுள்ளவராயினும், கொல்லத்தகுந்தவர்களாயிருந்தாலும் குணவானாயிருப்பவனும் அவர்கள் விஷயத்தில் கருணை காட்டப்படவேண்டும், அபராதம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே] என்றபடியே என்னை அவனோடு சேரவிடும் பெரிப்பிராட்டியார் அருகில் இருக்கும் போது நான் இழக்கலாமோ? “மாதவன்” என்னும் இதை அடியொற்றியே “ஸ்ரீவல்லப!” என்று ஸரணுகூதி கூத்யத்தில் அருளிச்செய்தார். (மாதவன் மாமணிவண்ணன்) பெரியபிராட்டியார் அநபுஷிக்கும் மாமணிவண்ணன் திருமேனியுடையவன். இவன் திருமேனி தனக்காகக் கொண்ட வடிவானும் நான் இழக்கலாம். சிறப்பற்றதாய் இழக்கக் கூடியதானாலும் இழக்கலாம். மாமணிவண்ணனாகையாலே மிகக் கிறத்தாய்,

70. ந தே ரூபம் ந சாகரோ நாயுதாநி ந சாஸ்பதம்!

ததாநி பிருஷாகாரோ புக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே ||
[ஜித்தகே 1-6]

யம் “**स्वाभाविक**” (ஸ்வாபாவிக) இத்யாதி. h₂ “மா” என்றதுக்குத் தாதுபாயம் அருளிச்செய்கிறார் (இழக்கலாமித்யாதி) h₂ (தனக்காக) என்ற வாக்யத்தில் அர்த்தத்துக்குப் ப்ர

நபம்) இத்தயாதி. (மணிமுடிமெந்தன்) & இத்தையுமுன் டுளும் என்னேப்போலே மிறர் கை யார்த்திருப்பானோருவ அயத்தான் இழக்கிறேனோ? |வலநந்திராவது—ரக்ஷைத் திலே தீக்கத்திருப்பானோருவயத்து. (மெந்தன்) ரக்ஷ னாததை ஏறித்தொகண்டாடும் பரவாணமனிலைமிறே அமலத்தனமிருமகில். “மெந்து” என்று வலியாய், வலியையுடையவனென்றபடி. (தன்னை யுகந்தது காரணமாக)

[உன் னுடைய] திய்யபாத்தல்வருபமானது உனக்காக இராதும்; (ஸ்வதந்த்ரமான அது ஆய்ந்தீர்களுக்காகப் பரதந்த்ரமாகவும் ஆகும் என்று தாத்தரீயம்), திய்யபாதுகளுவிக்கரஹமும் உனக்காகிராதும்; திய்யபாதுங்களும் உனக்காகியுருக்கவிலும்; இருப்பிடமான வைகுண்டம் முதலியவைகளும் உனக்காயிருக்க வில்லை; (இவைவெல்லாம் உன் அடியார்த்தனாகாயிருக்கும் என்று பொருள்). புக்தர்களுடைய உடையையான நீ, இப்படி ஆய்ந்தபரதந்த்ரமான ஸ்வருபருகுணபூதிக்களை உடையவனுக்குத்தோதியும், புருஷனெகத்தத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீராதிக்ருதியிருக்கும் தன்மையுடன் விளங்குகியும்.] என்றிறபடியே அடியார்த்தகாலே ஏற்பட்ட வடிவை உடையவனுயிருக்க, இழக்கலாமோ? (மணிமுத னைந்தன்) ஸ்வலோக சக்சரவர்த்தி என்பது தோற்ற நவரத்தசக்திதமான கிரீடத்தை அணிந்த மிருகன். முத்தியிய பெருமைகளெல்லாயிருந்தாலும் என்னிப்போலே ஒருவனுக்குப் பரதந்த்ரமும், அவனைக் பார்த்திருப்பவனுமிருந்தால் இழக்கலாம்; அப்படி எவனுக்கும் பரதந்த்ரமியிராமல் ஸ்வதந்த்ரமும், அவ்வவரையும் ரஷிக்கும் விதம் பூண்டிருப்பவனையாலே இழக்க இடமில்லைபோ. (மைந்தன்) புலத்தை உடையவன். அவ்வவரையும் ரஷிப்பதாக விரதம் பூண்டிருந்தாலும், ரத்தியற்றவனுயிருந்தால் ரஷிக்க முடியாமற்போகலாம். 'மைந்த' என்படமும் புலத்தை உடையவனுக்கையாலே அதற்கும் இடமில்லைபோ. (தன்னை உகந்தது காரணமாக) தகாத விஷய

மாணம் “ந லே ரூப்” (ந தே ரூபம்) இத்யாதி, j, k, l “மணிமுடி” என்றதிக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்; ஆதி,ராஜ்யஸூசக

அபராதத் விஷயத்தை ஆசைப்பட்டுள்ளோ? இழப்பேன் நானா? நான் திருவடிகளிலே சிலர் தலைசாய்த்தால் அநுபூதியங்கள் பின்னே அவர்களது பூமிப்பார்களோ? தான் நுபூதித்தல் பரி ஹரித்தல் செய்யுமத்தனையன்றோ? 71. “ராய்” என்ன மையம்? (பார்த்தமம் ஸஞ்சாத்ய மாதவம்). (வழக்குகளுக்கே) என் ஞூர்த்தித்யம் கண்டு ஓரம்பலன் என்ற சொல்லுகிறோமல்லவோ; மத்யமத்த பூதித்தியப்பலன் பாரக்கச்சொல்லுகிறோனத்தன. 72 “ந வாஸுதேவபுக்தா

பயத்தை ஆசைப்பட்டிருந்தால் இழக்கலாம். பர்ப்பத் விஷயமான எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டு இழக்கலாமோ? எண்ணப் பெற்று அதுபயிப்பவன் தானிருக்க, நான் இழக்க இடம்தானோ? உன் உணியில் இழப்பவன் அவன்தே? தன் திருவடிகளிலே சிலர் போகின்றது விருந்தால், அவர்கள் முன் செய்து முழுவின்களை அதுபயிக்க வேண்டுமோ? 'ஸர்வ-பாபேப்யோ மோகஷயிஷ்யாமி' [இதை 18-86] என்றிறப்படியே அப்பாபக்கீனப் போகிறது,

71. விஸ்ருஷ்டம் புகுதுத்தேந ததுஸ்தரம் ஸ்வகாதுகம் |
உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தும் ஸஞ்சாத்ய மாதய: ||

புரட்சித் திரோணப் பவம் 29-18]

[பு.க.த.த்தனலே விடப்பட்டதும், எல்லாவற்றையும் எம்
மாநிபுத்தனான அந்த புரட்சித்தை, அஞ்ஞான மறைந்த
மலர்,வன் மாநிபுலே தரித்தான்.] என்று அஞ்ஞானனைக்
குறித்து எறிந்த ஆயுதத்தைத் தன் மாநிபுலே ஏற்று அவன
ரசுகித்தாமேலே, அவற்றைத் தான் அநுபடித்தல் செய்ய
வேண்டாமோ? (என் தங்கிழைக்கும் வழக்கமே) இப்படி
யெல்லாமிருக்கும்போது நான் என் சங்குவனையை இழப்பதற்கு
நியாயமுண்டா? என்னுடைய வருத்தத்தைக் கிணையப்
பார்த்து, பஞ்சபரமாக நடக்கச்சொல்லவில்லை; நடுநிலின்று
அப்படித் திரையாமலே நடைக்கச்சொல்லுகிறேன்.

72. ந வாஸுதேவபுக்தாநாமஸூப்யம் விந்யதே க்வசித் |
[ஸஹஸ்ரநாமாந்யாயம்]

மாகையால் வந்த ஸ்வாதந்திர்யமாதல்; ரக்ஷணஸூசக
மாதல். ௩ (நானே) = உகந்த நானே? ௩ “காரணமாக”

நாமஸூயம் வித்துவதே க்வசித்) என்றும், 73 “न मे भक्तः श्रद्धयति” (ந மே பக்த: ப்ரணஸ்யதி) என்றும் சொல்லக்கடவ திறே. 73. “कौन्तेय प्रतिज्ञानीहि” (கௌந்தேய ப்ரதிஜ்நானீஹி) அர்ஜுநா! இவ்வர்த்தத்தில்நின்றும் நம்மை விஸ்வலித்து ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணு; “न मे भक्तः श्रद्धयति” (ந மே பக்த: ப்ரண ஸ்யதி) நம்மைப்பற்றினார்க்கு ஒருகாலமும் அந்ர்த்தம் வாராதுகாண். (2 புன்னைபித்யாதி) என்னுடைய ரோகத் துக்கு அடியான ப்ர அக்யுணைப்பரப்போபாதிபும் போந் திருந்ததி உன் களிப்புக்கு அடியான படுக்கை வாய்ப்பும்!

[வாஸுதேவனுடைய பக்தர்களுக்கு எங்கும் அமங்குள மில்லை.] என்று மத்யஸ்ததீர்க்கும்,

73. கடிபரம் புவதி தர்மாத்மா ஸஸ்வச்சூந்திம் நிக்ச்சுதி |
கௌந்தேய! ப்ரதிஜ்நானீஹி ந மே பக்த: ப்ரணஸ்யதி ||

[சூதை 9-81]

[என்னை அடைந்தவன்] ஓக்கிரமே தர்மாத்மாவாகிறான்; நிலை பான ஸாந்திபாகிப மோகசுத்தை அடைகிறான். அர்ஜுனா! என்னு டைய பக்தன் நரிக்஥மாட்டானென்று நீ ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு.] என்று தன் வார்த்தை பொட்யானதும் ஆகலாமாகையாலே, எம்பெருமான் தானே அர்ஜுனைக் குறித்துப் ப்ரதிஜ்ஞை செய் பக் சொல்லும் எம்பெருமானடியாரர்களுக்கு ஒரு நாளும் தீந் கத்தி...கூயிலே!) புன்னை, குருக்கத்தி, கோங்கு, செருந்தி முத லான பல மரங்கள் நிறைந்த சொலையில், மரப்போர்துகளில் வாழ் கின்ற குயிலே! குயிலானது அவ்வக்காலங்களுக்குத் தக்க வாயு ஒவ்வொரு மரப்பொந்திலே ஸுதுமாக வாரும் என்றும், “எம்பெருமானுடைய ‘மன்னு பெரும் புகழ்’ எனப்பட்ட நித்யமாய், பரந்துள்ள குண்டங்கள் என் வருத்தத்துக்குக் காரணமானாற்போலே, இப்படி விரிந்து பரந்து அமைந் துள்ள உன்னுடைய படுக்கை வாய்ப்பு உன் ஆர்த்தத் திற்குக் காரணமாயுள்ளது” என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது.

என்றதைப் பற்றி அருளிசெய்யகிறார் (தன் திருவடிகளில் யாதி) ப “மன்னுபெரும்புகழ்” - நித்யமாய் அபரிச்சிந்ந மான புகழ், ஓநாழல் - பூலிந்; பூங்கொடி, அதா வது - கொடிப் பூக்களுக்குப் பேர். பொதும்பு - பொந்து.

நான் தரைக்கிடையிலே படுக்கையிலே பொருந்துவதே! எனக்கு மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாயிருக்க நீ படுத்த படுக்கைப்பரப்பிருந்தபடியே! இத்தை விட்டு உனக்குச் செய்ய வேண்டுமத்தைச் சொல்லலாகாதோ? என்ன; (கு பன்னி— இருந்தியாதி) ஒருகால் சொல்லிவிடுகையன்றிக்கே பலகாலும் மிருந்து, ஆனை இடப்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலை குலைய வந்து விழுந்தாற்போலே விரைந்துவந்து, என்னோடே கலந்துபோகிற ஸமயத்தில் அணைத்து ஸமிதம்பண்ணி வரு மளவும் ஜீவித்திருக்கும்படி வினைநிரடைத்துப் ரபோனபோதைச்

நான் எம்பெருமானைப் பிரிந்து தரையிலே கிடந்து துவளும் போது, நீ வாய்ப்பான படுக்கையிலே பொருந்தி இன்புறுவதே! ‘மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ’ [திருவாய் 9-84] என்ற படியே எனக்கு மலர்ப்படுக்கை கடுவதாயிருக்க, நீ மலர்ச்சோலைப் பொந்துகளிலே இனிதாகக் கண் வளர்வதே! என்று கருந்து. “இப்படி உனது நிலையையும், என் நிலையையும் சொல்லுவதை விட்டு உனக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைக்கூறும்” என்று குயிலுக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு கூறுகிறான். மேலே— (பன்னி.....கவாய்) (பன்னி எப்போதும் இருந்து கவாய்) எனக்குத் தூதாகக் செல்லும் நீ ஒருகால் சொல்லிவிடுவது போதாது. பலகாலும் அவன் முன்னேயிருந்து சொல்லி, அவன் என்னிடம் வரும்படி வார்த்தை சொல்லவேணும். (விரைந்து வரக்கவாய்) (151-ம் பக்கம் 40-வது ப்ரமானத் தில் காட்டியபடி) கூடுஜேந்த்ராய்வான் துன்புற்ற மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய ஒடிவந்து விழுந்தாற் போலே, விரைந்து என்னிடம் வரும்படியாகக் கூவவாய்— (வார்த்தை சொல்லுவாய்) (என் பவளவாயன் வரக்கவாய்) என்னோடு கலந்து பிரிந்த காலத்தில் என்னை அணைத்து, தான் திரும்பி வரும் வரையிறும் இதை நினைத்தே நான் உயிர் வாழ்ந்திருக்கும்படி, பயிருக்கு நீ பாபச்சவாரைப் போலே புன்முறுவல் செய்து போனபோது அவன் திருவது,

கு பன்னல் - சொல்லல், ரு “பவளவாயன்” என்றதுக்கு- தா-30

ரட்செவ்வியோடும், 8 அதரத்தில் பழப்போடும் வந்து அணைக்கும்
படியாகக் கூவப்பாராய் என்கிறான். 1.

ஐந்தாம் திருமொழி—இரண்டாம் பாட்டு

வெள்ளை விளிசங் கிடங்கையில் கொண்ட

விமல னெனக்குருக் காட்டான்

உள்ளம் புகுந்தென்னை நைவித்து நாளும்

உயிர்பெய்து கூத்தாட்டுக் கானும்

கள்ளவிழ் செண்பகப் பூமலர் கோதிக்

களித்திசை பாடுங் குமிலே !

மெள்ள விருந்து மிழற்றி மிழற்றுவான்

வேங்கட வன்வரக் கூவாய்.

பதவுரை: — கள் அவிழ் — தேன்பெருகாரின் துள்ள, செண்பகம் பூ—செண்பகப்பூவிலே, மலர்கோதி — (அனாரமான அம்சத்தைத் தள்ளி) ஸாரமான அம்சத்தை அது புவித்து, களித்து—(அதனால்) ஆங்கத்தழைத்து, இசை பாடும் குமிலே !—(அந்த ஆங்கத்திற்குப் போககுவிடாக) இசைகளைப் பாடாரின் துள்ள கோகிலமே !, வெள்ளை விளிசங்கு இடங்கையில் கொண்ட — சத்தூலவபூவமாய் (கைங்கர்ய ருசியுடையாரை) அழைக்கும் தான ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தை இடக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற, விமலன்—பரிசுத்தான பரமபுகழன், உரு-தனது தீவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தை, எனக்குக் காட்டான்—எனக்குக் காண்பிக்கமாட்டேன் என்கிறான்; (அதுவுமல்லாமல்) உள்ளம்—என்னுடைய ஹ்ருத்யயத்தினுள்ளே, புகுந்து—வந்து புகுந்து, என்னை நைவித்து—என்னை நைந்துபோய்ப்படி பண்ணி, (அவ்வளவிலே நான்

ரத்திலே புதிதாக ஏற்பட்ட சிவப்பும், திருவதரத்திற்கு இயற்கையாக உள்ள சிவப்பும் கூடிய அப்பவனச் செவ்வாய் வந்து என்னை அணைக்கும்படியாகக் கூவாயாக என்கிறான். 1.

தன்னோட்டைக் கலவியானுண்டான சிவப்பாதல்; ஸ்வாபாவிகமான சிவப்பாதல், ரட்செவ்வி - சிவப்பு. 1.

முடிந்துபோவதாயிருந்தால், இன்னமும் என்னை ஹிம்ஸிப் பதற்காக முடியவொட்டாமல்) நாளும் உயிர்பெய்து—நாள் தோறும் ப்ராணனைப் பெருக்கடித்து, கூத்தாட்டு கானும்—என்னைத் தத்தளிக்கச் செய்து வேடிக்கைபாராராகின்றான்; (நீ செய்யவேண்டியதென்னவென்றால்) இருந்து—என் அருகில் இருந்தகொண்டு, மெள்ள மிழற்றி மிழற்றது — உன் மழலைச் சொற்களைச் சொல்லி விலாஸசேஷிதங்களைப் பண்ணாமல், என் வேங்கடவன் வர—எனக்காகத் திருவேங்கடமலையிலே வந்திற்கிற எம்பெருமான் (இங்கே) வருமபடியாக, கூவாய்—கூப்பிடவேணும்.

அவ: — இரண்டாம் பாட்டு. (வெள்ளை இத்யாதி) 8 மேற் நின்று நிலைய அறிவிக்கவேணுமிறே, மேல் அதுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணும்போது; இதுகான் என் நிலையிருக்கிறபடி என்கிறான்.

வ்யா: — (வெள்ளை விளிசங்கு) ஸ்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மைபையுடத்தாய், பிற்பாடரை “அடிமைசெய்ய வாருங்கோள்” என்று அழைப்பாரைப் போலேயிருக்கிற தீவநிபையுடத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தை.

அவா: — தான் இப்போதிருக்கும் நிலையைத் தெரிவித்தால் தான், குயிலால் அதற்குப் பரிஹாரம் தேடமுடியுமாயினாலே, அந்நிலையைக் கூறுகிறான்.

வ்யா: — (வெள்ளை விளிசங்கு) நீலநிறுடைய திருமேனிக்குப் பரபாகரஹத்தை (வானச்சேரித்தியழகை) அளிக்கும் வெள்ளை நிறத்தை உடையதாய், அடிமை செய்யத் தாழ்த்தவர்களை “அடிமைசெய்ய வாருங்கள்” என்று அழைப்பது போலே இருக்கும் ஒலியை உடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தை.

அரு: — இரண்டாம் பாட்டு. (வெள்ளை இத்யாதி) 8 இரக்கியாவன் தன் அவஸ்தையைச் சொல்லுவானென் ? என்ன அருளிச்செய்கிறா (கீழ்கின்ற இத்யாதி)

(இடங்கையில் கொண்ட) இடக்கையிலே தடுத்த. வலக்கையிலேயாகில். ௦ “வலக்கையாழி இடக்கைச் சங்கம்” என்பர் ; இல்லையாகில், “இடக்கை வலம்புரிநின்றுப்” என்பார்கள். ஏதெனாமக, இருந்தபடி ஆதூரிக்கும்வர்களிறே. ௨ ராஜபுதரன் கையில் அறுமாழிக்குத் தோற்றிருப்பாரைப்போலே, கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்தமுமான அழகுக்குப்போலேகானும் இவர் தோற்றி நம்பது. (விமலன்) விக்ரஹங்கூர் திவ்யபாயுதங்களும் பிறர்காணக் கண்டதென்று இருக்கும்வன். 70. “न चाकारो नायुधानि—अकारा” (ந சாகாரோ நாயுதாநி—அகாரா) என்றிறே இருப்பது. “மிறக்காக நம் வடிவுகண்டது” என்றிருக்கும்வன். (எனக்கு) ஆசையின் எல்லையிலே நிற்கிற

(இடங்கையில் கொண்ட) இடக்கையிலே தடுத்த. இது வலக்கையில் சகரத்தை தடுத்திருப்பதற்கும் உபலக்ஷணம். “வலக்கையாழி இடக்கைச் சங்கம்” [திருவாய் 8-4-9] “இடங்கை வலம்புரி நின்றுப், எரிகான்று அடங்கார் ஏடுங்குவித்ததாழி” [இர-திருவ 71] என்று ஆழ்வார்களும் இரண்டு திருக்கைகளிலுமுள்ள இரண்டு திவ்யபாயுதங்களையும் சேர்த்தே அறுபவீதார்க ளன்றே. ராஜபுதரனைக் காதுக்குப் பெண்கள் அவன் கையிலுள்ள மோதிரத்துக்குத் தோற்றிருப்பதுபோலே இவனும் திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்தமுமான சேர்த்தியழகுக்குத் தோற்றிருக்கிறபடி. (விமலன்) தன்னுடைய திருமேனிகளும், திவ்யபாயுதங்களும் தனக்கென்றிராமல், தன் அடியார்க்காக என்று நினைத்திருக்கும் பரிஸூத்தியை உடையவன். (229-ம் பக்கம் 70-வது ப்ரமணத்தில் காட்டியபடி) வீரத்தை யிலும் இவன் தன்னுடையவைபனைத்தையும் தன்னடியார்க்காகவே கொண்டிருப்பவன் என்று கூறப்பட்டதன்றே. (எனக்கு) ஆசையின் எல்லையிலே நிற்கிற எனக்கு. (உருக்

b விளித்தல்-ஸூத்தித்தல். ௦ ஸ்ரீபாஞ்சஜந்தத்தை முன்னே சொல்லுவானென் ? என்ன, தனக்கு ப்ரகாஸித்தபடியே என்கிறார் (வலக்கை இத்யாதி) அதாவது - இப்பாட்டில் திருவாழியைச் சொல்லாவிட்டாலும் ஸ்தலாத்ரங்கங்களிலே ஒக்க எடுக்கையாலே அதுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றபடி. d அன்றியே, தான் தோற்றபடியைச் சொல்லுகிறார்

எனக்கு. (௦ உருக்காட்டான்) எனக்குக் காட்டாதே யாருக்குக் காட்டலிருக்கிறான் ? மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப் போலே, நித்யஸலுகளுக்குக் காட்டலிருக்கிறதே ? வடிவின் வாசியறியாத ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்டலிருக்கிறதே ? [காசினொளியில் திகழும்வண்ணகாட்டர்] பொன்போலே திகழாநின்றான் வடிவை எனக்குக் காட்டுகிறீர். [எம்பெருமான் வாசிவல்லீர்] உம்முடைய வடிவின் வீறும், பெறுகிற எங்களுடைய சிறுமையும் நேராகக் கணக்கிடவல்லீர். [இந்தனார் ! வாழ்ந்தே போம் நிரே] வாசிப்பாதே — தர மிடாதே தரவந்தவிடத்தே வாசிபார்க்கப் பார்த்தீராகில் ஓ உம்

காட்டான் காணுமீடில் தரியாத எனக்குத் தன் வடிவையும் அழகையும் காட்டாதே யாருக்குக் காட்டநினைத்திருக்கிறான் ? தண்ணீரில் வாழும் மீனுக்குத் தண்ணீர் தரியம் செய்வது போலே தன்னை எப்போதும் அறுபவீதத்துக் கொண்டிருக்கும் நித்யஸலுகளுக்குக் காட்ட நினைத்திருக்கிறதே ? இந்திருமேனியின் பெருமையை அறியாமையாலே அதைக்காண ஆசைப்பட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்ட நினைத்திருக்கிறதே ? இவ்விடத்தில் “காசினொளியில் திகழும்வண்ணம்” [பெரிய திருமொழி 4-9-4] என்று தொடங்கும் திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூத்தி அறுபவீதக்கத்தது— [காசினொளியில் திகழும் வண்ணம் காட்டர்] பொன்போலே திகழின்ற தேவாரது திருமேனியை, அதைக் காண ஆசைப்பட்டிருக்கும் எனக்குக் காட்டமாட்டேன் என்கிறே. [எம்பெருமான் வாசிவல்லீர்] உம்முடைய திருமேனியின் சிறப்பையும், அதை ஆசைப்படுகிற எங்களுடைய சிறுமையையும் துல்லியமாகக் கணக்கிட வல்லவராய் இருக்கிறீர் ! [இந்தனார் ! வாழ்ந்தே போம் நிரே] பெரியவர் சிறியவர் என்கிற வேறுபாடு காணாமல், அவரவர் பெருமை சிறுமைக்குத் தக்கபடி படியளப்பது என்னும் நியமமில்லாமல்

என்கிறார் (ராஜபுதரன் இத்யாதி) ௦ உரு - வடிவும், அழகும். ௦, ஓ, ஓ “எனக்கு” என்றதற்கு இரண்டு தாத்பர்யம் தோற்றுகிறது; “பிறக்காக நம் வடிவுகண்டது” என்றிருக்கும்வன் “எனக்கு உருக்காட்டான்” என்றபோதே

முடைய உடம்பை நீரே கட்டிக்கொண்டு கிடந்து வாழ்ந்து போம். (உருக்காட்டான்) விடப்பத்நார்க்குத் தண்ணீர் வாராதாரைப்போலே. (உள்ளம் புகுந்து) வடிவை மறந்து பிழைக்கவும் ஒட்டுகிறிலன். என் றுருதுபத்திலே வந்து புகுந்து. (என்னை னைவித்து) ற்றுருதுயத்திலே புகுந்தால் நைவோடே தலைக்கடியல்லது நல்லாதிறே. "நிலைதொறும்" என்றும், "நீனைந்து நைந்து" என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (நாளும் ஐ உயிர் பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்) நெஞ்சிலே புகுந்து மறக்கவொண்ணாதுபடி பண்ணும்; ஸந்திவிதரைப்

அனைவர்க்கும் தூயி தூனமாகத் திருமேனியை வழங்க வந்த இடம் அரிச்சாவதாரம். அந்த இடத்தில் எங்களுடைய சிறுமை பார்த்துத் திருமேனியைத் தாராதொழிந்திராதினில், உம்முடைய உடம்பை நீரே கட்டிக்கொண்டு கிடந்து வாழ்ச்சி பெற்றுப் போவிராக — என்றான்ரே திருமங்கையாழ்வார். (உருக்காட்டான்) தாகமெடுத்தவர்களுக்குத் தண்ணீர் வாரிக்காதவர்களைப் போலே, திருமேனியைக் காண ஆசைப்பட்ட எங்களுக்கு அதைக் காட்டுகின்றான். "காட்டாமலிருந்தாலும், சீம்மதியாய் இருக்கவும் விடுகின்றினை" என்கிறான் மேலே — (உள்ளம் புகுந்து) இத்திருமேனியை மறந்து பிழைத்திருக்கவும் முடியாமல் என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான். (என்னை னைவித்து) இதயத்தில் புகுந்தால் அதை அதுபயிக்கு ஆசைப்படும் இவளுக்கு நைந்து நைந்து கரையாமலிருக்க முடியாதே. "நீனை தொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்து உரும்" [திருவாய் 9-6-2] என்றும், "நீனைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி" [திருவாய் 1-5-2] என்றும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாரன்றே. (நாளுமயிர் பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்) சித்ரவதை, செய்பவர்கள் வதைக்கப்படுகிறவனை உயிர் போகும்நிலை அடையும்படி துன்புறுத்தி, மறுபடியும் தாரகங்களை அளித்து உயிர் உண்டாக்கி

தன்னுடம்பைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான் என்று விவகசித்தது, அதுக்கு ப்ரமாணம் (காசிஞெளர்பின் இதயாதி) ஐ (உயிர் பெய்து) பெய்கை - இடுகையாய், நாள்தோறும் உண்டாக்குகை.

போலே ப்ரகாஸித்தவாறே அனைக்கக் கைநீட்டி, கைக்குள் அகப்படாமையாலே நோவுபட்டு, பின்னையும் முடிந்து பிழைக்கவும் பெறுதே, கூடுகிறபதூர்த்தும்போலே முடிந்தது ஜீவிப் பதாய்க் கொண்டு உருவ நோவுபட்டுச் செல்லாந் துமாய்த்து. இப்படித் துடிக்கவிட்டு இதுதானே போதுபோக்காமிராநின்றான்.

(ஹ கள்ளிவித்தியாதி) நான் இப்படி நோவுபடாநிற்க, உன்னவஸ்தையிருந்தபடியென் ! இம்மது, விபாநிஸுரூள்ள சென்பகப்பூனில் இருஜீஷமான அம்சத்தைக் கழித்து மலரைக்கோதி, நான் பூக்காண வெருவ நீ கவித்து, அந்த

மறபடியும் துன்புறுத்தி இப்படியே பட்டாதபாடுபடுத் தவர்கள். அப்படியே இவனும் என் நெஞ்சிலே புகுந்து என்னால் அவனை மறக்கமுடியாதபடி பண்ணுவான்; இப்படி அருகில் இருப்பவனைப்போலே நெஞ்சில் தோற்றினவுடன் நான் அவனை அனைக்க எண்ணிக் கைநீட்டுவேன்; இவன் நெஞ்சிலேயே இருக்கையால் கைக்குள் அகப்படாமையாலே நோவுபடுவேன். ஓரேயடியாக இறந்து, இத்துன்பத்திலிருந்து பிழைக்கவும் முடியாதபடி மறுபடி, மறுபடி நெஞ்சிலே தோற்றி உயிருட்டி, அனைப்பதற்கு ஆசையை வினைத்து அதையளிக்காமல் பருகுலையடிக்கையாலே, கண்ணேரேமே வாழும் பொருள் போலே சாவதும் உயிருண்டாவதுமாய் எப்போதும் துன்புறுவதே வாழ்க்கை நடைமுறை ஆகிவிட்டது எனக்கு. இப்படிப் பட்டாதபாடு படுத்தி இதைப் போதுபோக்காகக்கொண்டு, நான் துடிப்பதைக் கண்டு களிக்கின்றான்.

(கள்ளிவித் சென்பகப் பூமலர் கோதிக் கவித்து இசைபாடும் குயிலே) நான் இப்படித் துன்புற்றிருக்கும்போது, நீ இன்பத்தின் எல்லையிலே இருக்கின்றாயே! இது தகுமோ? தேன் விழாநிற்கும் சென்பகப்பூனில் கோதான பகுதியை நீக்கி, மலரின் வராமனை பகுதியை அறுப்பித்து, அதனால் இன்புற்று, அந்த இன்பத்திற்குப் போக்குவிடாக இசைபாடு

இருஜீஷம் - கோது, ஹ கள் - தேன்; அவிழ்தல் - வீழ்தல். 2.

ஹர்ஷம் வழித்தாற்போலேயிருக்க, இசை பாடுகிற குயிலே ! (மெள்ள) அருகேயிருந்து நிரம்பா மென் சொற்களைச்சொல்லி விலாஸசேஷ்டதங்களைப் பண்ணுதே. (என் வேங்கடவன் வரக் கூவாய்) ஸ்ரீமதிதூலையில் புறச்சோலையிலே, பிராட்டியைக் கைப் பிடிக்கக்காக வந்து விட்டுக்கொண்டிருந்தாற்போலே, எனக் காகத் திருமலையிலேயிருந்தான்; நாலடியும் வரும்படியாக நீ கூவவல்லியே. “பரமபதத்தைவிட்டுத் திருமலையிலேவந்து நிற்கிற நிலை, தன்னுடைய ஸ்வயம்பவரதங்காக” என்றிருக்கிறது 2.

ஐத்தாம் திருமொழி—மூன்றாம் பாட்டு

மாதலி தேர்முன்பு கோல்கொள்ள மாபன்
இராவணன் மேல்கர மாறி
தாமதலை அற்றற்று விழத் தொடுத்த
தலைவன் வரவெங்கும் காணேன்
போதலர் காவில் புதுமணம் நார்ப்
பொறிவண்டின் காமரம் கேட்டுஉன்
காதலி போடுள் வாழ்குமி லேளின்
கருமானிக் கம்பரக் கூவாய்.

கின்ற குயிலே ! நான் பூவைக் கண்டாலே நடுங்கும்போது, நீ பூவைக் கோதிக் களித்துப் பாடுவது தர்மமா ? (மெள்ள இருந்து மிழற்றி மிழற்றுக) என் அருகில் இருந்துகொண்டு மழலைச் சொற்களைச் சொல்லி, பேடையோடு கூடுவது முதலிய களியாட்டங்களைச்செய்து என்னைப் படுகுலையடிக்காமல். “என்னைக் குற்றம் சொல்லாமல் நான் உனக்குச் செய்ய வேண்டிய உதவியைச் சொல்லுவாயாக” என்று குயிலுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிற (என் வேங்கடவன் வரக் கூவாய்) அயோத்தியிலிருந்து விச்சவரித்தரோடு வந்து, மிதிலை நகரில் புறச்சோலையிலே வீதாபிராட்டியைக் கைப்பிடிப்பதற்காகத் தங்கியிருந்தபோலே, என்னைக் கைப்பிடிப்பதற்காகப் பரமபதத்திலிருந்து வந்து திருமலையிலே தங்கியிருக்கிறான்; எனக்காக நெடுந்தூரம் வந்தவன் எஞ்சியிருக்கும் நாலடியும் வரும்படியாக நீ கூவவேண்டும். “பரமபதத்தைவிட்டுத் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலை, அவனை ஆசைப்பட்டிருக்கும் தன்னைக் கைப்பிடிப்பதற்காக” என்று நினைத்திருக்கிறது 2.

பதவுரை :— போது அலர் காவில் — சிறந்த பூக்கள் அலர்கின்ற சோலையிலே, புது மணம்— புதிதான பரிமளமானது, நார— வீச, பொறி வண்டின்— அழகிய வண்டி னுடைய, காமரம்— ‘காமரம்’ என்கிற பண்ணை, கேட்டு— கேட்டுக்கொண்டு, உன் காதலிபோடு உன் வாழ் குயிலே— உன்பேடையோடு கூட வாழ்கிற குயிலே ! மாதலி— மாதலியானவன், தேர் முன்பு— (இராவணனுடைய) தேரின் முன்னே, கோல் கொள்ள— கோலைக்கொண்டு தன் தேரை நடத்த, மாபன் இராவணன் மேல்— மாயாவியான ராவணன் மேலே, சரம் மாறி— புரணவர்க்கத்தை, தாய் தலை அற்று அற்று விழ தொடுத்த— (அவ்விராவணனுடைய) ப்ரதானமான தலை(பலகால்) அற்று அற்று விழும்படி பிரயோகித்த, தலைவன்— எம்பெருமானுடைய, வரவு— வரவை, எங்கும்— ஒரு திசுக்கிலும், காணேன்— காண்கிறதில்லை; (ஆதலால்), என்— என்னுடைய அருபுவத்துக்கு யோக்யனாய், கருமானிக்கம்— நீலரத்தம் போன்ற திருமேனியையுடையான அல்லெம்பெருமான், வர— இங்கே வரும்படியாக, கூவாய்— நீ கூவவேணும்.

வ்யா:— மூன்றாம் பாட்டு. 2 (மாதலிதேர்முன்பு கோல் கொள்ள) இந்தியன் என்றுமொக்க முதுகூட்டிப்போரு

3. அவ:— நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்கி, பரம போக்யமான திருமேனியை நமக்கு அனுப்பிக்கொடுக்கிற வன் வரும்படியாகக் கூவவாயாக என்கிறான்.

வ்யா:— (மாதலி தேர் முன்பு கோல் கொள்ள) இந்நிர னுடைய தேர்ப்பாகணை மாதலி இந்நிரலுலே அனுப்பப் பெற்று ராம ராவண யுத்தத்திலே ஸ்ரீராமபிரானைத் தேரில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு இராவணன் முன்பே தேரை

அரு:—மூன்றாம் பாட்டு. (மாதலி இத்யாதி) 2 மாதலி யானவன், ராவணன் முன்பே தேரை நடத்த. மாதலி - தா-31

கையாலே ஒருநாளும் முன்னின்றறியாளாய்த்து; பெருமானும்
ராவணனுமாகப் பொருதவன்றாய்த்து முன்னின்று ஸாரத்
யம் பண்ணப்பெற்றது. (மாயவிராவணன்) செவ்வையப்
பூசல் பொருவறியாமல் என்றுமொக்க வஞ்சந்தாலே பொரு
மவனாய்த்து. b 74. “**स्वं सौ च राक्षस्य**” (தவம் நீச ஸஸவத்
ஸம்ருத:) என்றளிதே பிராட்டி. o கோழையாய், ராஜபுத்
ரர்களை மதித்திருந்தபடியாலே, அவர்களை அகற்றித் தனி
யிருப்பிலே கொடுபோர்க்கடவ நீபே இவ்வார்த்தை சொல்லு

நடத்த; இராவணனோடு இந்திரன் போர் புரியும்போது என்
றுமே முதுகுக்காட்டி ஒருகையாலே, ஒருநாளும் மாதலி இராவண
னுக்கு முன்நின்று தேர்நடத்தி அறிபமாட்டான். பெருமா
ளும் இராவணனுமாகப் போர் புரிந்தபோதே மாதலி இராவண
னுக்கு முன்நின்று தன்குதிரைகளை நடத்தும் பேறுபெற்றான்.
(மாயவிராவணன்) தர்மபயத்தும் புரிவதையே அறிபாமல்,
என்றுமே மாயப்(வஞ்சகம்)போர் செய்வதையே இயல்வாகக்
கொண்ட இராவணன்.

74. யதூ த்ருப்தர்ச மாதக்ஷ: ஸஸஸ்ச ஸஸ்தோ வநே |

ததூ த்விரத்யவத் ராமஸ த்வம் நீச ஸஸவத் ஸம்ருத: ||

[சு-ஸு-32-16]

[கூர்வங்கொண்ட யானையும், முயலும் காட்டில் கூடி வாழ்
வதுபோல், ராமபிரான் யானைபோன்றவர்; நீசனே! நீ முயல்
போன்றவனாய்.] என்று விரதாபிராட்டியும் இராவணனைக்
கோழையான முயல்போன்றவன் என்றும், “பெருமானையும்
இராவணனையும் கண்டு பயந்து அவர்களைப் பிரித்து
நான் தனியே இருக்கும்போது என்னைத் திருடிக்கொண்டுவந்த
நீயா அவர்களை இகழ்ந்து வார்த்தை சொல்லுவது?” என்றும்
கூறினான்நே.

இந்தூனுடைய தேர்ப்பாகன். b வஞ்சகனோவென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (தவம் நீசேத்யாது) i கூடூரனாகை
யாலே (வஞ்சகன்) என்கிறது. o ராஜபுத்தரர்களை மதித்
திருந்தபடியாலே சொல்லுகிறார் என்று அங்வயம்.

ஐரூயென்கிறார். d 75 “**यद्वनं सिंहस्य**” (யதந்தரம்
லிம்ஹஸ்ருகூலயோர்வநே) (லிம்ஹஸ்ருகூலயோ:) என்ற
வாநே, o தன்னை லிம்ஹமாகச் சொன்னார் என்று வயபல்
ப்ரமிக்கவும் கூடுமென்று, (தவம் நீச ஸஸவத்) என்று
ளிதே; பிரித்துக்கொண்டுபோந்து தனியிருப்பி இருத்தின
வன் முன்னேமிதே இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது, அவனை

75. யதந்தரம் லிம்ஹஸ்ருகூலயோர் வநே
யதந்தரம் ஸயந்தூநிகா-ஸமுத்ரயோ: |

ஸுராக்ர-ஸௌவீரகயோர் யதந்தரம்

ததூந்தரம் வை தவ ராக்ஷஸ்ய ச || [சு-ஆ 47-48]

[காட்டிலுள்ள சிங்கத்துக்கும், நரிக்கும் எவ்வளவு வாசி
யுண்டோ, எச்சில் நீருக்கும் ஸமுத்ரத்துக்கும் எவ்வளவு
வாசியுண்டோ, மேலான மதுவுக்கும் இலந்தை ரஸத்துக்கும்
எவ்வளவு வாசியுண்டோ அவ்வளவு வாசி உனக்கும் ராக்ஷ
ஸுக்குமுண்டு.] என்று பெருமானையும் இராவணனையும் கருத்
திக்கொண்டு “உங்கள் இருவர்க்கும் சிங்கத்திற்கும் நரிக்கும்
உள்ள வாசி உண்டு” என்றற்போலே வார்த்தை சொன்னால்,
தன்னை சிங்கமாகச் சொன்னதாக இராவணன் மயங்கக்கூடும்
என்று திருவுள்ளம்பற்றி “நீசனே! நீ முயல்போன்றவன்” என்று
என்றே. “யதந்தரம்” என்று தொடங்கும் வாக்யமும்—
“லிம்ஹ ஸ்ருகூலயோ:—தவ ராக்ஷஸ்ய ச” என்று சொல்லு
கிறவன் வீரனான ராமனின் பத்நியாய், இராவணனை மதியாத
வளான எந்தை தன்னை புரிந்தாவினிடமிருந்து பிரித்துக்கொண்டு
வந்து தனிச்சிறையில் வைத்த இராவணனைக்குறித்துச் சொல்

d அவன் கோழையென்னுமதுக்கு நியாமகவசம் (யதத்
தரமித்யாது) o (லிம்ஹஸ்ருகூலயோ:) என்கிற வசனத்தில்,
லிம்ஹஸ்ருகூலதாரதம்யம்போலே பெருமானுக்கும்
உனக்குமென்றால் வாசிதே நற்றமையாலே, ராவணபிப்ரா
யத்தாலே ஸநதித்து, தத்பரிஹாரத்திலே த்விரதூஸஸ
ஸாம்யம் சொல்லி, விசேஷோபபாதநம்பண்ணி
“தவம் நீச ஸஸவத்” என்றத்தை வ்யவஹிதமானாலும் எடுக்

மதியாத விரபத்தியாகையாலே, (மாயவிராவணன்மேல்) வஞ்சகனான ராவணன்மேலே, (சரஹரி) 16. “अवर्षावर्षा” (வரவர்க்கும் வவர்க்கும்) என்றபடியே பாட்டம் பாட்டமாக, (h தாய்தலையற்றற்று விழத்தொடுத்த) ப்ரதூநமான தலையற்றுவிழ, திருச்சரங்கள் பண்ணின பூக்ஷப்தாலே அறுக்கவருக்க முனைத்ததாய்த்து, பின்னே அதுதானே போதுபோக்கி நின்று கொள்ளும்தத்து, அப்படி முனைத்த தில்லையாகில், திருச்சரங்களின் வரவு இவனால் அடக்கப் போகாதே, (தலைவன்) தீரோதூரத்தநாயகன், (வரவெங்கும் காணேன்) “ப்ரதிபுந்தகமென்றென்று கிடப்பதில்லை” என்று வரும் வழியை i கண்மறையப் பார்த்து நின்றான் போலே

ஹம் வார்த்தையாகையாலே, புத்தி, ஸ்தூக்ரமாய் “இராகவன் சிங்கம் போன்றவன், நீ ஈரி போன்றவன்” என்றே பொருள் தருமன்றே, (மாயவிராவணன் மேல்) வஞ்சகனான ராவணன்மேலே, “மாயன்” என்னும் ஸப்தம் ஆச்சரியமான வஞ்சனைகளைப் புரியும் வஞ்சகன் என்று பொருள்படுகிறது, (சரஹரி) (39-ம் பக்கம் 18-வது ப்ரமாணத்தில் காட்டியபடி) மழைபோலே பாட்டம் பாட்டமாக அம்புகளைப் பொழிந்தாரன்றே பெருமான், (தாய் தலையற்றற்று விழத்தொடுத்த) “ஈரவன்ய சூத்தரன்ய ஸரி: ப்ரதூநம்” என்கிறபடியே உடம்பில் ப்ரதூநமாயிருக்கும் தலை பலகால் அறுத்துவிழ; பெருமானுடைய அம்புகள் பண்ணின பூக்ஷப்தாலே அறுக்க அறுக்கத் தலை முனைத்துக்கொண்டேயிருந்தது, இதுவே போதுபோக்காகக் கொண்டு ஈடுநேரம் வீரவிளையாட்டு விளையாடி, அதன் பிறகுன்றே ஸ்ரீராமபிரான் இராவணனைக் கொன்றான், இராவணனுடைய தலைகள்வரபுலத்தாலே இப்படி முனைத்துக்கொண்டேயிருக்கவில்லையென்றால் மேல்மேலெனக் கிளர்ந்துவந்த புரணங்களை ஸ்ரீராமபிரானால் நிரூபித செய்க்கமுடியாமல் போயிருக்கும், (தலைவன்) காவியாயகர்களிலே தலைமைபெற்ற தீரோதூரத்தநாயகன், (வரவெங்கும் காணேன்) எல்லாத் திசைகளை

கிறுளென்று தாத்தபர்யம், டீ ஸ்ருகூலம்-ஈரி, ஐ மாரி-மறை, h தாய் தலை-மெய்யான தலை, i கண்மறைய-கண் பூச்சி

காணும்! (j போதலரித்தபாதி) பரப்புமாரப் பூத்த k சோலை யிலே, அப்போதலர்ந்த செவ்வியழிபுத் அரிமதியான பர்மனமானது உமழ, ரஸாயந ஸேவை பண்ணினாற்போலே l தூர்ஸநிபமான வண்டானது m “காமரம்” என்றிற் பண்ணைப் பாட, அதுக்குச் செவிதாழ்த்து, (உன் n காதலியோடுடன் வாழ் குயிலே) மேல்விளைவதறிந்து லிடாதே வர்த்திக்கிற பன்றே நீ, தன்னப்பிரிந்து நான் கிடக்கும்படி பண்ணிப் போனவனைப் போலன்றிக்கே, உன் பேடையுடனே சேர வர்த்திக்கிற குயிலே! (என் கருமாணிக்கம் வரக்கூவாய்) தன் வடிவைக் காட்டி என்னை அநற்பார்ஹமாக்கினவன் வரக் கூவாயென்கிறான், (என் கருமாணிக்கம் வரக்கூவாய்) நல்ல அங்கக்காரனுயிருந்தான்; அவன் வருக்படி கூவு. 3.

யும் மாறி மாறிப் பார்த்து, “இவன் வருவதற்கு எங்கும் தடையொன்றமில்லையே” என்று வரும் வழிவைக் கண்டபூத்துப் போகும்வரையில் பார்த்து ரின்றுப்போல் இருக்கிறது, (போதலர் காவில் புது மணம் நாறப் பொறிவெந்துக் காமரம் கேட்டு) எங்கும் பூத்திருக்கும் சோலையிலே அப்போதே பரவுகின்றதாய், பெருமை குறைபாததாய், வண்டுகளை ஈர்ப்பதான மணம் கமழ, மதுபானம் பண்ணினவர்களைப்போலே அழகியவன் “காமரம்” என்கிற பண்ணைப்பாட அதைக்கேட்டு, (உன் காதலியோடுடன் வாழ் குயிலே) காதலியைப் பிரிந்தால் அட்டெண்டுயில் என்ன பாடுபடும் என்பதை அறிந்து, காதலி உடல் பிரியாமல் கூடி வாழ்கிறவன்றே நீ, நாயகனைப் பிரிந்து இந்நிலையிலே நான் துன்புறம்படி செய்துபோந்த எனது ஈடகளைப் போலல்லாமல், உன் பேடையுடன் கூடி வாழ்கின்ற குயிலே! (என் கருமாணிக்கம் வரக் கூவாய்) தன் நிலமணி போன்ற திருமேனியைக் காட்டி என்னைத் தனக்கேயாக்கின

பூசக, j போது - புஷ்பம், k கா - சோலை, l பொறி - வாரி; அழகும், m காமரம் - ஸிக்ரமானபண், n காதலி - மனைவி, (அங்கக்காரன்) - சாடு; கல்ல வடிவையுடையவன் என்று அர்த்தம்; வாதுககு வெட்டுகிறவன் - துவடி; ஸமர்த்தன் என்றபடி. 3.

ஐத்தாம் திருமொழி—நான்காம் பாட்டு.

என்புரு கிளை வேல்நெடுங் கண்கள்
இமைபொருந் தாபல நாளும்
துன்பக் கடல்புக்கு வைகுத்த னென்பதுறர்
தோணி பெருதுஉழல் கின்றேன்
அன்புடை யாரைப் பிரிவுறு நேயது
நீயு மறிதி குயிலே!
பொன்புரை மேனிக் கருளக் கொடிபுடைப்
புணரிய னைவரக் கூவாய்.

பதவுரை:— குயிலே!—ஒருயிலே, என்பு உருகி—எலும்பு கள் உருகிப்போன துமல்லாமல், இனம் வேல் நெடு கண்கள் இமை பொருந்தா—வேல் இனம் போன்று நீண்டு பரந்த கண்களும் (தூக்கமற்ற) மூடிக்கிடக்கின்றனவிலை; பல நாளும்—நெடுங்காலமாக, துன்பம் கடல் புக்கு—பிரிவுத்துன்பமாகிற கடலிலே அழுந்தி, வைகுத்தன் என்பது ஓர் தோணிபெருது—பூர்வைகுண்டநாதன் என்கிற ஒரு தோணியை அடையப் பெருமல், உழல்கின்றேன்—அக்கடலுக்குள்ளேயே தட்டித் தடுமாறிகொண்டிராநின்றேன்; அன்பு உடைபாரை பிரிவுறும் நோய் அது—அன்பர்களைப் பிரிவதனுண்டாகும் துக்கத்தை, நீயும் அறிதி—நீயும் அறிவாயன்றோ? பொன்புரை மேனி—பொன்போன்ற திருமேனியை உடையவனாய், கருளக் கொடி உடை—கருடனைக் கொடியாகவுடையவனான, புணரியனை—“தூர்மமே வடிவெடுத்தவன்” என்னப்படுகிற கண்ணிராளை, வர கூவாய்—இங்கே வரும்படி கூவு.

வன் வரும்படி கூவுவாயாக என்கிறான். (என் கருமாணிக்கம் வரக்கூவாய்) எனது நாயகன் நல்ல அங்கக்காரனாய் (1. அழகிய அங்கங்களைபுடையவனாய், 2. ருரனாய்) இருந்தான். அவன் வரும்படி கூவு.

3.

4. அவ—அடியார்களை ரகிப்பதற்குக் கொடிக்கட்டிக் கொண்டிருக்கிறவனாய், மோகேகாபாயமாயிருக்கும் வைகுத்தன் வரும்படி கூவுவாயாக என்கிறான்.

வயா:—நாலாம் பாட்டு. (என்புருகி) தோல்புரையே போகையன்றிக்கே, எலும்பானது உருகி, (இனவேல் நெடுங்கண்கள் இத்யாதி) b 35. “अनिदृशसत् एवम्” (அநிதூரஸ் ஸததம் ராம்) என்று—அவன் படக்கடல் பாட்டைக் கிமர் நான் படுகிறது. இக்கண்ணுக்கு இலக்கானார் படுமத் தைத் தான் படாநின்றனாய்த்து. 35. “एवम् अनिदृश” (ராம்: அநிதூர:) செல்வப்பிள்ளைகளாயிருப்பார், பாதிப்போது நிதூரை யோடேயாய்த்துப் போதுபோக்குவது; இப்படியிருக்க, நிதூரை இல்லைபாய்த்து. சிறிது போது உறங்கிச் சிறிதுபோது உணர்ந்து

வயா:—(என்புருகி) எனக்கு வந்திருக்கும் இக்காதல்நோய் தோலை மட்டும் தன்புறுத்தும் சிறிய நோய்போன்றதன்று; எலும்பையே உருக்கும் எலும்புருக்கி நோய் போன்றது; அதனுலே எலும்பானது உருகி, (இனவேல் நெடுங்கண்கள் இமை பொருந்தா) சிறந்த வேல் போன்று நீண்ட கண்களும் இமை பொருந்தாமல் தூக்கமற்றுக் கிடக்கின்றன. (115-ம் பக்கத்தில் 25-வது ப்ரமாணத்தில் உள்ளபடி) அவன் தூக்கமில்லாமல் படவேண்டிய பாட்டையன்றோ நான் படுகிறேன். இக்கண்ணுக்கு இலக்கான அவன் பட்டவேண்டிய பாட்டை இக்கண்களும் கண்ணுடையாளும் படுவதே! “அந்தர்ஸததம்” என்று தொடங்கும் (அடி 25-வது ப்ரமாணத்தில்) “ராமன் தூக்கமற்றவன் ஆனான்” என்றார் வால்மீகி இதன் கருத்தாவது—செல்வப்பிள்ளைகளாய் இருப்பவர்கள் இரப்போதோடு நிலலாமல் பசல்போதிலும் பாதிப்போதைத் தூங்கிக்கழிப்பார்கள். சர்வரீதித் திருமகனாகையாலே செல்வப்பிள்ளையாய் இப்படியிருக்க வேண்டிய ராமனுக்குத் தூக்கமேயில்லையாயிற்று. “எப்போதும் தூக்கமற்றவன்” என்று கூறியவுடன், “தூங்கினாலும்” என்றும் கூறினார் வால்மீகி. சிறிதுபோது தூங்கி, சிறிதுபோது கிழித்திருந்தாலன்றோ இது பொருந்தும். “ராமனுக்கு எப்

அரு:— நாலாம் பாட்டு. (என்புருகி இத்யாதி.)

8 இனவேல்—வேலொழுங்கு; இமைபொருந்தா—உறங்கா. தோணி—மரக்கலம். 7 பகல் கித்தரையல்லாமையாலே (அநிதூர:) என்கிறது. (ஸததம்) என்கையாலே—ராத்ரியு

தானிருப்பாரோ? என்னில்; 35. “सन्तं अनिष्टः सुतोऽपि च” (ஸதம் அநித்ரஸ் ஸ-ப்தோடி ச) ஆனால் இதன் சொல் லிறுக்கிறதா? என்னில்; உணர்ந்திருக்கச்செய்தே உணர்ந்தியற் றிருக்கும்படியைச் சொல்லிறுக்கிறது. பராகூர்த்தாநுஸந்தா- நரபாவம் இருந்தபடி. 35. “नरोचमः” (நரோத்தமம்) அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்தால் இப்படி அநித்யையாலே நோவுபடுகை போலே காணும் புருஷோத்தமத்தவமாவது. 76. “न च तेन विना निद्रां ज्ञाने पुरोचमः” (ந ச தேந விநா நித்ராம் ஸப்தே புருஷோத்தமம்) 35. “सीरिति” (ஸீரேதி) இதயாதி.

போதும் தூக்கமில்லை” என்று சொன்ன பின்பு இது எப்படிப் பொருள்தும்? எனில்; ராமன் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே வெளி உணர்விலாமல் மயங்கி நிற்கும் நிலையிலிருந்ததை இங்கு “தூக்கினாலும்” என்றிராகையாலே பொருள்தும். வெளிப்பொருள்களை அநுஸந்திக்க இயலாமல் இருந்தால் இராமன் என்று கருத்து. அப்படி இருந்த ராமனை “நரோத்தமம்” என்றிருர் வால்மீகி. காதலியைப் பிரிந்தால் இப்படித் தூக்க மில்லாமல் துன்புறுவதே புருஷோத்தமலக்ஷணம் என்று கருத்து.

¶ 6. ந ச தேந விநா நித்ராம் ஸப்தே புருஷோத்தமம்; |
மருஷ்டமந்நமுபாந்தமஸ்தாநி நநித் தம் விநா ||

[சா-பு-ச 19-29]

[புருஷோத்தமனுள் ராமனும் லக்ஷ்மணனில்லாவிடும் தூங்கமாட்டான்; தனக்காகக்கொண்டு வரப்பட்ட நல்லுணவை அவனில்லாமல் உண்ணமாட்டான்.] என்று “அன்புத் தம்பியான இனிய பெருமானைப் பிரிந்தாலும் பெருமானுக்குத் தூக்கம் வராது, புருஷோத்தமராகையாலே” என்றும் கூறினாரென வால்மீகி. முன் எடுத்த 35-வது ப்ரமாணத்தில் “எர்தே! என்னும் இனிய வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டே ராமன் விழித்தெழுநிறு” என்றிருர் வால்மீகி. ரீதைபின் வேல்போன்ற கண்களுக்கு இலக்கானபடியாலே ராமனுக்கு இந்நிலை ஏற்பட்டதாகையாலே விழித்தவுடன் அவன் பெயரே வாயில் வருகிறது என்று கருத்து.

மில்லையாய், நித்யாகூறிதோத்ர வ்யாவருத்தி.

அநேகம் வேல்களை ஒருமுகமாகச் சேர்த்து வைத்தாற்போனே ஞானம் ஒரு நோக்கும் நேராய், அங்ஙனாவல்லாத பரப்பை யுடைத்தான கண்கள் இமையோடு இமை பொருந்துகின்ற நிலை, (பலவானும் துன்பக்கடல்புக்கு) பிரிவாற்றுகையிலுண்டான துக்கக்ஷலாகூர்திலே ஆழ்ந்து. (வைகுந்தனைன்பதோர் தோணிபெருதழல்கின்றேன்) உகந்தருளின நிலங்களிலே புக்கு அநுபவிக்கக்கோலி, அங்கு அணைத்தல், வார்த்தை சொல்லுதல் செய்யக்காணுமையாலே, அப்படிப் பரிமாறிய அபதாரங்களிலேயோப், அவை தீர்த்தும் பரஸாதித்துப்

இப்படி ராமன் படுப்பாட்டை நான் படுகிறேன் என்றிருள் ஆண்டான்—(இனவேல் கொடுங்கன்கள் இமைபொருந்தா) பல வேல்களை ஒருமுகமாகச் சேர்த்து வைத்தாற்போல் இருப்பவை. வேல் பாம்ப்தால் அடிபட்டு விழுவதுபோலே இக்கண்களின் நோக்குக்கு இலக்கானவன் இவற்றுக்குத் தேற்று விழவேண்டும். வேல்கள் நீளத்திற்கு உபமானமாகுமெயுழிய இக்கண்களின் பரப்புக்கு அவை உபமானமாகமாட்டா. “இத்தகைய கண்களுக்கு இலக்கான அவன் கண்ணுறங்காமல் இருக்கவேண்டியிருக்க, என் கண்ணிமைகள் பொருந்தாமல் இருப்பதே! என் கிருள். (பலவாரும் துன்பக்கடல்புக்கு) பிரிவாற்றுகையால் உண்டான துன்பக்கடலிலே பல நாட்களாக மூழ்கிக்கிடக்கிறேன். “இக்கடலிலிருந்து கரையேற எதேனும் தோணி கிடைக்கவில்லையோ?” எனில்—(வைகுந்தன் என்பதோர் தோணி பெருதழல்கின்றேன்) எதேனும் தோணி கிடைக்குமோ? என்று எங்கும் தேடினேன். உகந்தருளின நிலங்களான அர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களிலே புழுத்து எம்பெருமானை அநுபவித்துக் கரையேறலாம் என்று பார்த்தால், அவ்வேல் பெருமான் அணைத்தல் வார்த்தை சொல்லுதல் முதலானவற்றைச் செய்யாமையாலே, என்னால் துன்பக் கடலிலிருந்து கரையேற முடியவில்லை. அதனால் அணைத்தல் வார்த்தை சொல்லுதல் முதலானவற்றைச் செய்த விபவாவதாரங்களைத் தோனியாகக் கொண்டு கரையேறலாமோ என்று பார்த்தால் அவை நீண்டநாட்களுக்கு முன்பே முடிந்துவிட்டனவாக

போகையாலே பரத்தவத்தானிலே சென்று, அவ்விருப்பத் தானும் o பெருங்கடலுக்கு ஒரு மரத்தோணிபோலேயாம்படியாக அபிநிவேசமானது கரையுண்டு, அதனுடைய அலாபுத்தாலே படுகிற அலமாப்பிருக்கிறபடி. (அன்புடையாரித்யாதி) பிரிவாற்றமையால் படுகிற வ்யஸநம் நீ அறியாமையிலேயிடு. சேரவிறுக்கச்சேய்தே “நீயுமறிதி” என்னும்படி எங்ஙனையென்னில்; ஸம்ஸ்லேஷ்யாகில் விஸ்ஸேஷாத்மார

யாலே அவை கொண்டும் கரையேற முடியவில்லை. அதனால் இந்த எல்லாத் திருமேனிகளுக்கும் மூலமூர்த்தியான பரத்தவத்தைத் தோணியாகக் கொண்டு கரையேறலாம் என்று பார்த்தால் அந்த வைகுந்தன் என்னும் தோணியும் பெருங்கடலுக்கு ஒரு மரத்தோணிபோலே ஆகும்படி என்னுடைய காதல் கரையுண்டு பெருங்கடையாலே, அந்தத்தோணியும் எட்டாததாகவும் பயனற்றதாகவும் ஆகித் துன்புறுகின்றேன் என்கிறார். (அன்புடையாரைப் பிரிவுறுகோயது நீயும்அறிதி) பிரிவாற்றமையால் படுகிற துன்பத்தை நீயும் அறிவாய்னேரு. “காதலியோடுன் வாழ் குயிலே!” என்று சென்ற பாகரத்தில் கூறியபடி. பேடையோடு சேர்ந்திருக்கும்போது “பிரிவுறுகோயது நீயும்அறிதி” என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில் “ஸம்யோகா விப்ரயோகாத்நா” [ரா-அ 105-16] [காதலர் கூடுவது பிரிவில் முடியும்] என்று அறிந்திருக்கிறவனாகையாலே குயிலும் அதை அறிந்திருக்கும் என்று எண்ணிச் சொல்லுகிறார். தனக்கு நாயகன் தன்பக்கடலை வினைத்ததை அடபுவித்து அறிந்தவனன்றே இவன்.

o (பெருங்கடலுக்கு ஒரு மரத்தோணிபோலே) என்றது-மரத்தோணியானது கடலிலே அகப்பட்டவனுக்குக் கைக்கெட்டினுற்போலேயிருக்க கருவிப்போமாய்போலே, அபிநிவேசமாகிற கடலிலே அகப்பட்ட இவனுக்கு மாகஸாறுபுத்தாலே கிட்டினுற்போலவும், புரஹுயாநுபுவயில்லாமையாலே கிட்டாதாப்போலவிறுக்கையாலே வைகுந்தனை “தோணி” என்கிறது.

பல்லதிராதென்றிருக்குமளவானாகையாலே சொல்லுகிறார். தனக்குத் தன்பக்கடலை விளத்தானிறே அவன். e (பொன்புரைமேனி) i தன்னோடு கலந்தபோது பொன்போலே திகழ்கிற வடிவம்தானாமாக நின்ற நிலை; g பிரிந்தபோதும் வடிவு அப்படியிருக்குமென்று இருக்கிறார்; h பிரிந்தபோது அவனிருக்கும்படிதான் அறியாளே; i “பிரிவாற்றமையாலே தொந்து

நான் செய்யவேண்டியது என்ன? என்று குயிலுக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு கூறுகிறார்—(பொன்புரைமேனி) தன்னோடு கூடினபோது பொன்போலே விளங்குகிற வடிவோடு கூடியிருந்ததை அடையாளமாகக் காட்டுகிறார். இப்போது பிரிந்திருக்கும்போதும் வடிவு அப்படியே இருக்குமென்று நினைக்கிறார். [114-வது பக்கத்தில் உள்ள 88-வது ப்ரமணத்தின் படி] தன்னைப்பிரிந்தபோது அவன் படும்பாட்டைப் பார்த்து அறியாதவனன்றே. “பிரிவாற்றமையாலே என்னைப்போலே

d (தனக்கு) இத்யாதிவாக்யம் தாத்பர்யமாதல். “வேங்கடவன்” “தொடுத்த தலைவன்” என்கையாலே—அர்ச்சாவதாரம் என்கிறது. அன்புடையாரைப் பிரிவுறுகை-நோயென்றபடி. e, f விஸ்ஸேஷ மையத்தில் விவரணமாயன்றே இருப்பது; “பொன்புரைமேனி” என்னக் கூருமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தன்னோடு இத்யாதி). e புரை-ஒப்பு. g ஆகையாலே (பிரிந்தபோதும் இத்யாதி) h ஆனால் விஸ்ஸேஷத்துலையில், 38. “*नैव क्षीणम्*” (நைவ தம்ஸாந்) என்றன்றேயிருப்பது என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தபோது அவனிட்யாதி) i விஸ்ஸேஷத்துலையில் “பொன்புரைமேனி” என்னலாமோ? என்ற ஸங்யில் “பொன்புரைமேனி” என்னலாமோ? என்ற ஸங்யைக்கு ஸம்ஸ்லேஷத்துலையில் கண்டதுகொண்டு விஸ்ஸேஷத்துலையிலும் அப்படி இருக்குமென்றார்-கீழ்; ஸம்ஸ்லேஷத்துலையிலிருக்கும்படியைக் கண்டபடியாலே சொல்லுகிறாளென்னவேனுமோ? விஸ்ஸேஷமையத்திலும் * பொன்புரைமேனியாயிருக்கும் என்ற வெறுப்பாலே சொல்லுகிறாளென்கிறார் (பிரிவாற்றமையால் இத்யாதி.)

விவர்ணனாமிருந்தானுதில் குயிலின் காலிலே விழப்பாந்த திருக்குமே? வாரானே” என்றிருக்கிறான். (கருளக்கொடியுடை) ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்குத் தவணங்கட்டிப் புகுக்கிறவன். (புண்ணியன்) 77. “अनुसृज्यं एते षष्ठीः” (ஆந்ருஸம்ஸ்யப் பரோ தர்ம:) “நீரும் நானுமாய், ஓடமேற்றிக் க் கூலிகொள்ளு மளவாயிருக்கச்செய்தே தர்மங்களில் நீர் விரும்பியிருப்ப தென்?” என்று கேட்டேன்; “பிறர்நோவுபடப் பொறுக்க மாட்டேன். பிறர் நோவுபடப்பொறுக்கமாட்டாத இதுவேகாண், நாம் வெவ்விரு கதிந்த தர்மமாக நினைத்திருப்பது” என்று அருளிச்செய்தீர்; 77. “एष एव स्या ज्ञतः” (தவந்த ஏவ

துன்புற்ற மேனியின் நிரமழிந்து இருந்தானுதில் நான் குயிலின் காலில் விழும்வரையில் தாமதத்திருப்பானே. நேரில் வந்திருக் கமாட்டானே” என்று நினைத்துப் “பொன்புரமேனி” என்று வெறுப்பாலே அருளிச்செய்திருள் என்றும் கொள்ளலாம். (கருளக் கொடியுடை) கருடனாய் கொடியை உடையவன். துன்புற்றவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கொடியுடையக் கொண்டிருப்பவனாகையாலே கூனிலும் அவசியம் வருவான் என்று கருத்து. (புண்ணியன்)

77. ஆந்ருஸம்ஸ்யப் பரோ தர்மஸ் த்வந்த ஏவ மயா ஸ்ருது: [ர-ஸ- 38-41]

[இரக்கம் என்பதே மேலான தர்மம் என்று உம்மிடமிருந்தே நான் அறிந்தேன்.] என்னிறப்படியே இரக்கத்தையே முக்கியமான தர்மமாகக் கொண்டவனன்றோ அவன். இந்த ப்ரமாணத்தில் “இரக்கமே மேலான தர்மம் என்று உம்மிடமே கேட்டேன்” என்று பரட்டி கூறுகிறான். இவ்வாக்யத்தில்— “ஓடக்காரன் ஓடத்தில் ஏறினவன் ஓடக்காரன் ஓட்டாற்றில் கூலி கேட்கும்போது அவனும் கொடுக்காமல் இருக்கமுடியாதது போலே, நீரும் நானும் கூடி ஸம்ஸ்ரேஷ ரஸத்தை அது புவித்துக் கொண்டிருந்தபோது ‘தர்மங்களில் தலையானதாக நீர் விரும்பியிருப்பது என்ன?’ என்று கேட்டேன். ‘பிறர் துன்

இந்த வாக்யம் ஸங்கையின்மேலே அர்த்தநாதரம். க்ருளான்-கருடனிடக் கூலிகொள்ளுகை-அபூபவம் விஞ்சினதஸை,

மயா ஸ்ருது:) “இதுதான் உம்முடைய ஆளான திருவடி வாயிலேயிட்டு நீட்டுகையன்றிக்கே உம்முடைய வாயாலே அருளிச்செய்ய, நான் செவியாலே கேட்டேன். 1 இதுதான் பிறர்மேலே ஏறிட்டு, நீர் நம்மைப்பிரிந்து நோவுபடவிட்டீர், ஓங்கான்” என்று சொன்னாரானார் அவர், பிறிந்து நோவுபட விட்டிருந்தானென்னுமத்தைப்பற்றி; 2 அத்தைச் சொல்லுகிற எயத்து இவள்.(புண்ணியனை வரக்கூவாய்) ‘பிறர் நோவுபடப்

புறுவதைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டேன் நான். தயை என்றும், இரக்கம் என்றும், கருணை என்றும் சொல்லப்படும் இந்த குணத்தையே நான் பரம ஸாரமான தர்மமாக நினைத்திருக்கிறேன்’ என்று அருளிச்செய்தீர். இந்த வார்த்தை—உம்முடைய ஆளான திருவடியின் வாய் மூலமாக இப்போது நீர் அனுப்பும் ஓலைப்புற வார்த்தை போலன்றி; உம்முடைய வாயாலே நீரே அருளிச்செய்ய என் செவியாலே நானே கேட்ட வார்த்தை இது. ‘இந்த வார்த்தையைப் பிறர் அறியுமா, கேட்க வேண்டும் என்னும் கருத்தாலேயே நீர் சொல்லியிருக்கிறீர் யொழிய உமது அறியுமானத்திற்காகக் சொல்லவில்லை’ என்பதை இப்போது என்னைப் பிரித்து துன்புறச் செய்தினை ருந்து புரிந்துகொண்டேன்” என்று, பெருமான் தன்னைப் பிரித்து துன்புறவிட்டிருந்தார் என்று உத்ரக்கத்தாலே வீதாபிராட்டி அனுமனிடம் பெருமானைப்பற்றி வார்த்தை சொன்னான்ருே. “புண்ணிய” என்பதன் மூலம் அந்த வார்த்தையின் கருத்தை ஆண்டான் இங்கு உணர்த்துகிறான். (குயிலே! புண்ணியனை வரக்கூவாய்) ‘பிறர் துன்புறுவது கண்டு பொறுக்கமாட்டாதவனே அவன், கருணையில்லாதவன் அல்லன். ஆகையால், அவனது நெஞ்சை நீ உபதேசுரத்தால் திருத்த வேண்டியதில்லை. நீ அவனிருக்குமிடம் சென்று இப் இனி

1 அப்போது பெருமான் சொன்னதற்கும் இப்போது பிராட்டி சொன்னதற்கும் கருத்தென்? என்ன அருளிச் செய்துகிற (இதுதான் பிறறிய்யாதி.) (பிறர்மேலே ஏறிடுகை)-பிறர் துக்கப்படுவிட்டிரோம் என்கிற வ்யாஜத்தாலே உன்னை விட்டிரோமென்றபடி. இதுதானென்றது ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தை. 2 (அத்தைச் சொல்லுகிறான்) என்றது—

பொறுக்கமாட்டாதவன் நெஞ்சு திருத்தவேண்டி; நீ சென்று
நா இனுக்கவமையுக்கான் அவன் வருகைக்கு” என்கிறார், 4.

ஐந்தாம் திருமொழி—ஐந்தாம் பாட்டு

மென்னடையன்எம் பரந்து விளையாடும்
வில்லிபுத் தூருறை வளர்நன்
பொன்னடி காண்பதோ ராசையி னாலென்
பொருக்கப் பண்ணினே துஞ்சா
இன்னடி சிலொடு பாலுறு தூட்டி
யெடுத்த வெண்கோலக் கிளியை

உள்ளெடு தோழமை கொள்ளுவன் குயிலே!
உலகளந் தான்வரக் கூவாய்.

பதவுரை—மெல் நடை அன்னம்—மந்தகுதியையுடைய
அன்னப் பறவைகள், பரந்து—எங்கும் பரவி, விளையாடும்—விளையாடுவதற்கு இருப்பிடமான, வில்லிபுத்தூர்—
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, உறைவான் தன்—எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய, பொன் அடி—அழகிய திருவடிகளை, காண்பது ஓர் ஆசையினால்—காணவேண்டுமென்றுண்டான ஆசையினாலே, பொரு கயல் என் கண்ணினே—சண்டையிடும் இரண்டு கெண்டைகள் போன்ற எனது கண்கள், துஞ்சா—உறங்குகின்றனவிலை; குயிலே!—ஓ குயிலே! உலகு அளந்தான்—(தரிவிர்மனாய்) உலகங்களை அளந்த பெருமான், வர—இங்கே வரும்படி, கூவாய்—கூவு; [அப்படிக்கூவவாயாகில்] இன் அடிசிலொடு பால் அமுது ஊட்டி எடுத்த என் கோலக்கிளியை—இளிய சேற்றையும் பாலமுதையும் ஊட்டி வளர்க்கப் பெற்ற எனது அழகிய கிளியை, உள்ளெடு—உள்ளெடு, தோழமை கொள்ளுவன்—எடுகொள்வபடுத்தி வைப்பேன்.

குரலாலே எனது நிலையைக் கிணுகிணுத்தவாய்க் (சிறிது உணர்ந்திருப்பாய்க்) அவன் உடனே வந்து விடுவான்” என்கிறார், 4.

அந்த ஆந்ருஸமஸயத்தைச் சொல்லுகிறார் என்றபடி.
நா (கிணுக்க) - ஸப்திசு. அதாவது-அல்பம் ஸாசிபிக்க என்றபடி. 4.

வ்யா— அஞ்சாம் பாட்டு. (மென்னடையன்எம் பரந்து விளையாடும்) ஊராகத் தன்னினமே பெருத்திருக்குமாயிற்று. b பரமபத்யத்திலே நித்தஸூரிகள் ஓலக்கக்கொடுக்கவிரக்கிற வன், அதை விட்டு என்னெடு ஸஜாநிப பதார்த்தங்கள் கண்டு போதுபோக்குகைக்காகவன்றோ இங்கு b வந்து நிற்கிறது. “வைகுந்தனென்பதோர் தோணி பெருதுழல்கின்றேன்” என்கை பரமபதம் அது குரஸ்தமாயகையாலே; தனக்காக வந்துநிற்கிற இடத்திலே காணப்பெறுதே தோஷபட்டுக் கண்ணுறங்காதேபிருந்தான் என்றால் இது சேரும்படி.

அவா— வடபத்ரஸாயியை நான் காணவரும்படி. கூவவாயாக என்கிறார்.

வ்யா— (மென்னடையன்எம் பரந்து விளையாடும்) ஊர் முழுவதும் அன்னக்கூட்டமே பெருத்திருக்குமாயிற்று, அன்னமென் நடையாளான ஆண்டான் அவதரித்த பின்பு (வில்லிபுத்தூர் உறைவான்) பரமபத்யத்தில் நித்தஸூரிகளைக் கண்டுகளித்திருப்பவன், அதைவிட்டு என்னப்போன்ற நடைபயங்கையுடைய அன்னங்களைக் கண்டு போது போக்குவதற்காக அடிவன்னங்கள் எங்கும் பரவி விளையாடும் இவ்வுலகில் வடபெருக்கோயிலுடையானாக வந்து வாழ்கின்றான். (வில்லிபுத்தூருறைவான் தன் பொன்னடி காண்பதோராசையினால்...) வடபத்ரஸாயியுடைய அழகிய திருவடிகளைக் காணவேணும் என்று ஒப்பற்ற ஆசையினால். “வைகுந்தனென்பதோர் தோணி பெருதுழல்கின்றேன்” என்று சொல்லுவது பொருந்தும், பரமபதம் கைக்கெட்டாத தூரத்தில் இருக்கையாலே; இவளுக்குக் காட்சி கொடுப்பதற்காகப் பள்ளி கொண்டிருக்கும் வடபெருக்கோயிலுடையானைக் காண முடியாமல் துன்புற்றுக் கண்ணுறங்காமல் இருந்தேன் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?”

அரு— அஞ்சாம் பாட்டு. (மென்னடையத்தியாதி) a அன்னநடையாகையாலே அன்னங்களை (தன்னினம்) என்கிறது. b தாத்ரயந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பரமபத்யத்தில்த்யாதி) b (வந்து நிற்கிறது)—அது இப்போது தான்கிறிலோம் என்று வெறுப்பு உள்ளேகொண்டு.

எங்ஙனே?" என்று நான் ஐயரைக் கேட்டேன்; "உள்ளப் புகு
கால் குறியழியாமே நம்மைப்போலே போரவல்லவளல்லன்.
ஸ்ரீபுரதாம்வாணம்போலே மோஹிப்பாளொருத்தியாய்த்து.
உள்ளே கொடுபுகில், அந்த ரீல்குணத்தைக் கண்டவாறே
இவள் மோஹித்துக்கிடக்கும். பின்னே 'இவனையிழக்கவொன்
னது' என்று கொண்டு புகுக்கார்களில்போலே கானும்
என்று அருளிச்செய்தார்" என்று அருளிச்செய்தவர். ௦ [இழை
கொள்சோதி] இத்யாதி. "பரிஹாரம் சொல்லுகிறவர்கள்
தாங்களே படுதலைப்படுத்தினோள், நீங்கள் கொடுபுகுக்
காட்டிக்கெடுத்தினோள்" என்னும்படியிறே விருப்பது.

என்று நம்பின்னை நஞ்சியரைக் கேட்க, அதற்கு
நஞ்சியர் "கோயிலுக்குள் புகுந்தால் நம்மைப்போலே எந்த விகா
ரமும் இல்லாமல் திரும்பி வரக்கூடியவன் அன்றே இவன்.
ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்ட பரதாம்வாணப் போலே மயங்கி விழக்
கூடியவளாயிற்றே. இவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றால்
அப்பெருமானுடைய நீரிமைக் குணத்தைக் கண்டு இவன் மயங்
கிக் கிடப்பதைப் பாரித்து 'இவனை இழக்க நேரிடுமோ'
என்று பயந்த உறவினர்கள் இவனைக் கோயிலுக்குள் போகா
மல் தடுத்திருப்பார்களாகையாலே இப்படிக் கூறுவது பொருந்
தும்" என்று அருளிச்செய்தார் என்னும் ஐதீனியம் இங்கு
அருளாதிக்கத்தக்கது. இவ்விடத்தில் "குழையும் வான்முக்கத்
தேழையைத் தொலைவில் மங்கலம் கொண்டுபுகு இழை
கொள் சோதிச் செந்தாமரைக்கட்பிராள் இருந்தமை காட்டி
னீர்" [திருவாய் 8-5-5] என்ற பாகரத்திலே பராங்குர நாயகி
"எனக்கு நோய் வந்தால் அதற்குப் பரிஹாரம் சொல்ல
வேண்டிய தாய்மார்களான நீங்களே தொலைவில் மங்கலத்
துக்கு அழைத்துச்சென்று அவனுடைய கண்ணழகையும்
வீற்றிருக்கும் அழகையும் எனக்குக் காட்டி என்னை வெட்
டுண்ட வாழைக்குலைபோலே மயங்கி விழச்செய்து விட்டீர்கள்,
நீங்களே கோயிலுக்குக் கொண்டுபோய்க் காட்டி என்னைக்
கெடுத்துவிட்டீர்களே" என்று கூறியதும் அறுஸந்திக்கத்தக்கது.

● போனால் ஈடுபடுத்துமோ? என்ன அருளிச்செய்திருள்
(இழைகொள்தியாதி), பொன்—அழகு.

பிறர்க்குக் காட்டுகைக்காக வந்து நிற்கிறவன் திருவடிகள்
காணவேணும் என்னும் ஆசையினாலே, (என் பொருகயல் கண்
னினே துஞ்சா) இக்கண்ணுக்கு இலக்கானவன் படுமத்தைத்
தான் படாநினுளாய்த்து, பொராநின்றுள்ள கயல்போலே
யாய் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான கண்களானவை உறங்கா.

(d இன்னடிசிலிதயாதி) '௦ பிறரோடு தோழமை கொள்
னுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி ம்லாதித்துக்கொண்டு போரு
கிற என் கிளியை; இப்படி நான் உபலாபமும் பண்ணிக்

(உறவான்தன் பொன்னது காண்பதோர் ஆசையினால்)
பிறர்க்குக் காட்டுவதற்காகவே வந்து படுகாடு கிடக்கிற
னுடைய பொன்போன்ற அழகிய திருவடிகளைக் காணவேண்
டும் என்னும் ஆசையினாலே, (என் பொரு கயற்கண்ணினே
துஞ்சா) சண்டையிடும் இரு கெண்டை மீன்கள் போலே
அவனைக் காணத் துடிக்கின்றவையாய், ஒன்றுக்கொன்று ஒப்
பான என் இரு கண்களும் உறங்காமல் இருக்கின்றன. இக்
கண்ணுகிற அம்பினால் அடிக்கப்பட்ட அவன் படவேண்டிய
பாட்டை இவன் படுகொளாயிற்று.

(இன்னடிசிலொடு பாலமுதாட்டி எடுத்த என் கோல்கிளியை
உன்னொடு தோழமை கொள்ளுவன் குயிலே) உனக்கு நீண்ட
நாளாக ஒரு குறையுண்டு என்று எனக்குத் தெரியும். இனிய
அடிசிலையும் (சோற்றையும்), பாலமுதையும் உட்டி. என்னால்
வளர்க்கப்பெற்று, என்னுடனே மழலை பேசிக் கொஞ்சிக்
கொண்டு, வேறு எவரிடமும் நட்புக்கொள்ள நேரமில்லா
திருக்கும் நான் வளர்க்கும் கிளியோடு தோழமை கொள்ள
வேண்டுமென்று நீண்டநாளாக ஆசைப்பட்டிருப்பதை நான்
அறிவேன். அக்கிளியின் தலையியாகிய நானே அதை நியமித்து,
உன்னொடு தோழமை கொள்ளச்செய்து உன் ஆசையை நிறை

d தோழமைகொள்ளுவன் - தோழமைகொள்விப்பன்.
௦ (பிறரோடு தோழமைகொள்ளுகைக்கு அவகாசமில்லாத
படி) என்றது-இங்கே ஒருகுறை உண்டானாலிறே சிலரோடு
தா-33

கொண்டு போருகிற கிரியை, உன்னோடு தோழமை கொள்ளு வியப்பன். இவனுக்குக்கடவாள் தானே. (உலகளந்தானித் பாதி) இத்தோடே தோழமை கொள்ளுகைபகிற ஏற்றம் உனக்கு; பேறு எனக்குக் கைப்படும். ட எல்லாரோடும் வரை யாதே பொருந்துமவன் வரக்கூவுகை உனக்குக் கார்யம்; குண

வேற்றிவைப்பேன். ஸ்வாபதேசத்தில் குயில் ஆசாரியனைக் குறிக்கிறதாகையாலே, 'உன்னோடு தோழமை கொள்ளிப்பன்' என்னும் 'கொள்ளுவன்' என்று கூறியது—'நானே ஆசாரிய னுக்கு அடிமைபாகி, என் உடைமைகளையும் அவனுக்கு அடிமைபாக்குவேன்'என்னும் அரும்பொருள் த்.வனிக்கைக்காக. அந்தக் கிளக்குச் செய்யும் உபசாரங்களெல்லாம் உனக்கும் செய்வேன் என்கிற அர்த்தமும் தெரிகிறது. (உலகளந்தான் வரக்கூவாய்) குணத்தில் உயிர்தார் தாழ்ந்தார் என்னும் வாசி பாராமல், தீண்டினால் புனிதப்படுத்தும் உத்தம பூராண்மணிக் கள். தீண்டத்தகாதவர்களான சண்டாளர்கள் என்னும் வித்தி யர்சந்தைக் கணிசியாமல், அனைவரையும் வரம்பில்லாமல் தன் திருவடிகளாலே அனைத்தவனான திரிவிக்கிரமன் வந்து என்னை அனைக்கும்படி கூவுவாயாக, எனக்கு இந்தப் பேறு கிடைக் கும்படி நீ செய்தால், என் கிரியோடு தோழமை கொள்ளும் பேறு உனக்குக் கிடைக்கும்படி நான் செய்வேன். நீ செய்ய வேண்டியது கூவுதலாகிற சிறு காரியம்; எனக்கும் உனக்கும் கிடைக்கும் பேரே மிகப்பெரிது. அவன் அனைவரோடும்

தோழமைகொள்ளுகைக்கு அவகாசமுள்ளது என்றபடி. உய் குயிலோடே தோழமைகொள்விகைவாயவது-தன் கார்யம் செய்தால் தானும் சேஷமாய், தன்னுடைமையையும் அதுக்கு சேஷமாக்குகை என்று ஸ்வாபதேசம். 'இக்கொள்ளுவன்'என்னுதே'கொள்ளிப்பன்'என்பானென்? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு இத்யாதி) அதுக்குக் கடவான் தானென்றுத்-புலிதம். அதாவது-அந்தக் கிரி யாயப்போலே உன்னையும் உபலாசிப்பன் என்றபடி. ஐதாது, ஐதிலாநகாநியிருத்தயர்த்தம் (எல்லாரோடும் இத்யாதி). கார்யம் அல்பம், பேறு அதிகம்; அதாவது-கூவுகை அல்ப

குண நிருபணம் பண்ணுதே வலிஷ்ட சண்டாள விபாகுமற எல்லாரோடும் பொருந்துமவன் வரும்படி கூவப்பாராய். 5.

ஐந்தாம் திருமொழி—ஆறாம் பாட்டு
எத்திசை யுமம ரப்பணித் தேத்தும்
இருடிகே சன்வலி செய்ப
முத்தன்ன வெண்முறு வல்செய்ய வாயும்
முலையும் அழகழிற் தேன்னநன்
கொத்தலர் காவில் மணித்தடக் கண்படை
கொள்ளும் இளங்குயிலே!என்
தத்துவ னைவரக் கூகிறிற் யாகில்
தலையல்லால் கைம்மாரி லேனே.

பதவுரை:—கொத்து—பூய்கொத்துக்களானவை, அவர்— மலருமிடமான, காவில்—சோலையிலே, மணி தடம்—அழ கானவொரு இடத்திலே, கண் படடகொள்ளும்—உறங்கு கின்ற, இளம் குயிலே!—சிறு குயிலே; எத் திசையும்— எல்லா திசைகளிலும், அமரர் பணிந்து ஏத்தும்—தேவர்கள் வணங்கித் துதிக்கும்படியான பெருமை வாய்ந்த, இருடி கேசன்—கண்டாருடைய இந்திரியங்கண்மையெல்லாம் கொள்ளு கொள்ளுமவனான எம்பெருமான், வலி செய்ய—(தன்னு எனக்குக் காட்டாமல்) மிறுக்குக்களைப் பண்ண, (அதனாலே) நான்—நான், முத்து அள்ள வெண்முறுவல்—முத்துப்போல் வெளுத்த முறுவலும், செய்ய வாயும்—சிவந்த அதர்மம், முலையும்—முலகளும் (ஆகிய இவை), அழகு அழிந்தேன்— அழகு அழிந்ததாம்படி. மாறுபட்டேன்; என் தத்துவனை— நான் உயிர்த்துரித்திருப்பதற்கு ஸூலகாரணமான அவ்வுடும் பெருமானை, வர கூகிறிற் ஆகி—இங்கே வரும்படி கூவவல்லே யேயானால், தலை அல்லால்—என் வாழ்நாள் உள்ளவளவும் என் தலையை உன் காலிலே வைத்திருப்பது தவிர, கைம்மாரி இலேன்—வேறொரு பரத்யுபகாரம் செய்யாஅறியேன்.

வரம்பில்லாமல் பொருந்திறவனாகையாலே நீ கூவினால் காரி யம் நிச்சயம் கிறைவேறும் என்று கருத்து. 6.

மாய், ஸம்ஸலேஷம் ஆதிக்கமாயிருக்கும் என்றபடி. 7.

வ்யா:— ஆறாம் பாட்டு. (எத்திசையும் தியாதி) பார்த்த பார்த்த இடமெங்கும், துர்மாதிகளாயிருக்கக்கடவ பூரஹ் மாதிகளா தந்தாமுடைய அபிமானங்கள் முறித்து திருவடி களிலே விழுந்து ஹிராணமை தோற்ற ஸ்தோத்ராதிகள பண்ணுநிப்பர்களாய்த்து இப்படி ஸர்வஸமாஸ்ரபணியை மிருக்கிறவன் என் ஸர்வோத்தியங்கனையும் அபஹரித்துத் தன்னை எனக்குக்காட்டாதே மறுக்குக்கொப்பண்ண, முத்துப் போன்ற உழுறுவழும், சிவந்த அத்யரமும், ஒர்டிசிவப்பி வேண்டாத முறையும் அழகழிந்தேன் நான். என்னை மறுக்குக்

அவ:—நான் உயிர்த்துதிருக்கைக்கு மூலகாரணமான அவன் வரும்படி கூவினாய்கில், என் வாழ்நாள் உள்ளவளவும் என் தலையை உன் காலிலே பொருத்தும்படி செய்வேன் என்கிறான்.

வ்யா:— (எத்திசையும்.....அழகழிந்தேன் நான்) (எத்திசையும் அமரர் பணிந்தேத்தும்) எவரையும் வணங்கிப் பழக்கமில்லாத தூரஹங்காரமுடைய பிரமன்-சிவன் இந்நிரன் முதலான தேவர்கள், பார்த்தபார்த்த இடமெங்கும் (எல்லா திசைகளிலும்) எம்பெருமானைக் கண்டவுடன், தம்முடைய அஹங்காரங்களைக் கைவிட்டு, அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து தாங்கள் அவனுக்குத் தோற்றிருப்பது தோற்றும்படி, துதி முதலானவைகளைச் செய்வார்களாயிற்று. (இருக்கேசன் வலி செய்ய) இப்படி அனைவராலும் ஆர்வரயிக்கத் தக்கவனுயிருப்பவன், என்னுடைய இந்நிரியங்கள் அனைத்தையும் அபஹரித்துத் தன்னை எனக்குக் காட்டாமல் என்னைத் துன்புறுத்த. இருக்கேசன் — ஹ்ருஷீகேசன்; அதாவது ஹ்ருஷீகங்களாகிற இந்நிரியங்களை நியமிக்கும் ஈசன் (தலைவன்). (முத்தன்ன வெண்முறுவல் செய்ய வாயும் முறையும் அழகழிந்தேன் நான்) முத்துப்போல் வெளுத்த பற்களும், சிவந்த அத்யரங்களும், அத்யரங்களைப் போலே செயற்கையான அந்தராகங்களை எதிர்பாராமல், இயற்கையிலேயே அழகுடைய ஸ்தனங்களும் அழகழியும் நிலையை அடைந்தேன் நான். என்னுடைய முறுவலும் வாயும் முறையும் அவனுக்கே தூரக போஷக போக, பங்களாயிருக்க, என்னைத் துன்புறுத்துவதற்காக அவற்றை

கள் பண்ணுகக்காகத் தன் ஜீவநத்தையும் அபியாநின்றான். b 30, "ஹீரஸ்ய வாஸி" (ஈஷத்துந்நம்ய பாஸ்யாமி) என்பான் இவளான்றோ. (c கொத்தலரித்யாதி) d அவன்விபூதி அபியாநிற்க, நோக்காதே நீ கிடந்துறங்கும்படியாயன்றோ உன் செருக்கிருக்கிறது. நான் இப்படி தோஷப்பாதிநிபப் படுக்கையிலே பொருத்தும்படியாயிருக்கிறதன்றோ உன்துறை. (என் உதத்துவனை வரக கூகிறியாகில்) எனக்கு ஸத்தாஹேது வானாவன் வரும்படி கூவவல்லையாகில். இது கூவிப்பறைக் வேண்டுமபடி அவன் வரவு தாழ்க்கச்செய்தேயும், தன்

யும் அந்நின்று. (111-வது பக்கத்தில் 20-வது பிரமாணத்தில் உள்ளபடி) அருளிச்செய்தவர் பெருமாளையொழிய எதைவல்லவே. (கொத்தலரித்யாவில் மணித்தடம் கண்படை கொள்ளும் இளங்குயிலே) பூக்கள் கொடுத்துக்கொத்தாக மலரும் சோலையிலே அழகியதோர் இடத்திலே உறங்கும் சிறு குயிலே! அவனுடைய செல்வங்களான இவை அழிந்து கொண்டிருக்க அவற்றை ரஷிக்காமல், கவலையற்றுக் கிடந்து உறங்கும்படியன்றோ உன் செருக்கு இருக்கிறது. நான் இப்படித் துன்புறுப்போது. நீ இனிதாகக் கண்ணுறுங்குவது நியாயமோ? (என் தத்துவனை வரக் கூகிறியாகில்) என் ஸத்தைக்குக் காரணமானவன் வரும்படி கூவவல்லையாகில்: தத்துவம் என்னும் பதம், ஸ்வரூப ஸத்தையைக் குறிக்கிறதாகையாலே தத்துவன் என்றது அதற்குக் காரணமானவனைக் குறிக்கிறது. இக் குயில் கூவி அழைக்க வேண்டும்படி அவன் தாமதம் செய்கிறத்போதிலும், அவனிடம் ஊடியிருக்கும் இந்நிலையிலும்

ஆறாம் பாட்டு. (எத்திசையும் இத்யாதி) வ'முறுவல்'-பல், b இவன்' அவயவம் அவனுக்கு ஜீவநமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் "ஹீரஸ்ய" (ஈஷத்துந்நம்யேத்யாதி). d (அவன்விபூதி அபியாநிற்க) என்றது — "முத்தன்ன வெண்முறுவல்". இத்யாதி,யை. e 'மணி'-அழகு. "தடம்"-பெருமை. "கண்படை"-உறக்கம். f "தத்துவன்"-மெய்யன். h "தலை"-அஞ்ஜலி. "கைம்மாறு"-பரத்தபுகாரம். e தத்தவம்-ஸ்வரூபமாய் ஸத்தாஹேதுவான ஆத்மாவைச் சொல்லு

f ஸத்தை அவனென்றிருக்கிறார் கானும். g “ராவணன் மாயாஸிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது, ‘ஸார்வபௌமஸூயிருப்பா னெருவன் கைப்பிடிக்கக் கடவன் என்றாற்போலே ஸ்யோதிர வித்துக்கள் சொன்னவையும் புலிக்கக் கண்டிலேன்’ என்று இங்ஙனே சிலவற்றைச் சொல்லி, இக்காலத்தில் ஸ்திரீகள் பெய்யே கண்ணீரை விழ விட்டிருக்குமாபோலே, இவளும் தரித்திருக்கைக்கு அடிபென்?” என்று நான் ஜீயரைக்கேட்க, “ஸூநாமன்று இவள் ஜீவநத்துக்கு ஹேது; பெருமான் ஸத்தையாய்த்து; அவர் உராராகையாலே இருந்தாள்கானும்” என்றருளிச்செய்தார். தானுளானில் நானுளோளும்படியுர யிருக்கிறவன் வரும்படி கூவவல்லையாகில். (h தலையல்லால் கைம்மாரிலேனே) i பெற்றி, “கிழக்குக்குப் போனவிடத்திலே—

அவனே தனது ஸத்தாகாரணம் என்னும் உண்மையை இவள் உணர்ந்திருக்கிறபடி. இவ்விடத்தில் பின்வரும் ஐதிறம் ஆளுநர்க்குத்தக்கது.—“ராவணன் ஸீதையிடம் ராமனுடைய மாயா ஸிரஸ்ஸைக் காட்டி ராமன் இறந்துவிட்டான் என்றும் தோற்றத்தை விளைத்தபோது, ‘ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தி யாயிருப்பவன் இந்த ஸீதையைக் கைப்பிடிக்கப் போகிறான்’ என்று சோதிடர்கள் சொன்ன வார்த்தையும் பெரிய்யாமி விட்டதே” என்றாற் போன்ற சில வார்த்தைகளைச் சொல்லி, இக்காலத்திலுள்ள ப்ராக்ருத ஸ்திரீகள் கணவனை இழந்தபோது பொய்யாகக் கண்ணீர்விட்டு அழுவதுபோலே அநாதனே யொழிய, ஸீதை தன் பதிவ்ரதைத் தன்மைக்குப் பொருந்தும் படி கணவன் இறந்தான் என்றவுடன் உயிரி நீங்கப்பெற்ற ஸிலலையே. இவள் உயிர்தரித்திருக்கக் காரணம் என்ன?” என்று நம்பினை நஞ்சியரைக் கேட்க, “ஸீதை உயிர்தரித் திருப்பதற்கு ‘ராமபிரான் உயிரோடிருக்கிறான்’ என்னும் ஸ்ரீமன் காரணமன்று; ராமனுடைய ஸத்தையே ஸீதை உயிரி

கிறது. f (ஸத்தை) உண்மை. g அவள் இவளுக்கு ஸத்தையென் னுமதுக்கு ஸம்வாதம் அருளிச்செய்கிறார் (ராவணன் இத்தயாதி) h, i “தலையல்லால்” என்கிற பதத் துக்கு ஸம்வாதமுமே அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

‘இதுக்கும் பொருளென்’ என்று என்னைச் சிலர் கேட்டார்கள்; ‘நீ இவன் வரும்படி கூவவல்லையாகில் உனக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என் i, தலையைத் தருமத்தையே என்று சொல்லுகிறான்’ என்று சொன்னேன்; இவ்வளவாகமாட்டாது இதுக்கும் பொருள் என்றிருந்தேன்; இவ்விடத்துக்கு ஜீயர் அருளிச் செய்யும்படிபென்?” என்று கேட்டார்; “நீ பண்ணின் உபகாரத்துக்கு இத்தலையால் செய்வதொன்றுண்டோ? என்று, i, என்பதலையை உனக்காகக், காலமெல்லாம் உன்காலிலே

தரித்திருப்பதற்குக் காரணம்; ராமன் உண்மையில் உயிரி இழந்திருந்தால் இவளது உயிரி போருமேயொழிய, வெறும் மாயா ஸிரஸ்ஸின் காட்சியால் இவள் உயிரி போகாது. பெருமான் உயிரோடு இருந்தமையாலே இவளும் உயிரோடு இருந்தான்.” என்று நஞ்சியர் அருளிச்செய்தார்—என்பது அவ்வையிறியம். இங்கு ஆண்டான் “தத்துவன்” என்றதும் “தான் உளானில், நான் உன்னவளும்படியாய் இருக்கிறவன்” என்னும் இதே கருத்தைபுடையது. (தலையல்லால் கைம்மாரிலேனே) என் தலையை உன் திருவடியில் என்றும் பொருந்த வைப்பதைத் தவிர உனக்கு வேறு கைம்மாறு காண்கின்றிலேன். இவ்விடத்தில் பின்வரும் ஐதிறம் ஆளுநர்க்குத் தக்கது.— நஞ்சியருடைய விஷயங்களில் ஒருவரான பெற்றி ப்ரீரங்கத்திற்குக் கிழக்கே ஒரு காரியமாகப் போன இடத்தில் “தலையல்லால் கைம்மாரிலேனே” என்றதற்குப் பொருள் என்ன?” என்று அவரைச் சிலர் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் “நீ எம்பெருமான் வரும்படி கூலியுளையில் உனக்குக் கைம்மாறாக என் தலையையே அறுத்துக் கொடுப்பேன்” என்று சொல்லுகிறான்” என்று சொன்னார். ஆனால் இப்பொருள் பொருந்தவிடையே என்னும் ஐயம் அவருக்கே இருந்தது. நம்பினைபிடம் “இவ்விடத்திற்கு” நஞ்சியர் என்ன பொருள் அருளிச்செய்வார்” என்று கேட்டார். “நீ பண்ணின் உபகாரத்திற்கு நான் ஒரு கைம்மாறு செய்வது இயலாதாகையாலே என் தலையை உனக்கு உரியதாகக் கொடுக்க காலமும் உன் (பெற்றி இத்தயாதி) i, தலையைத் தருவென்று துத்தலையாலே வணங்குகையென்று பெற்றிக்கு விவகசை. i, பெற்றி

வணங்கி வர்த்திக்ரமத்தனை" என்கிறார் என்று அருளிச் செய்வார்" என்றேன்; போரக்கொண்டாடியபுருளி "நான் பதினேருருத் திருவாய்மொழி கேட்டேன்; திருமொழி கேட்கப் பெற்றிலேன்; போனவிடங்களிலே என்னைச் சிலர் கேட்டால், அருளிச்செய்யுமதுவே எனக்குத் தோற்றி, நானும் சொல்லும்படி ப்ரஸாதிக்கவேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டேன்; அவரும் அப்படி ப்ரஸாதித்தருளினார்; "ஒரு வரலாபத்தாலே இவை அறியப்போகாது; ப்ரவணங்கொண்டே அறிபவேணும்" "என்று அருளிச் செய்வார். 6.

காளிலே வணங்கி வாழ்வேன் என்கிறார் என்று நஞ்சியர் பொருள் அருளிச்செய்வார் " என்று நம்பின்னை அருளிச்செய்தார். இதைக்கேட்ட பெற்றி நஞ்சியரை மிகவும் கொண்டாடி, "நான் நஞ்சியரிடம் பதினேரு முறை திருவாய்மொழிக்குப் பொருள் கேட்டேன். திருமொழிகளுக்கு அவரிடம் பொருள் கேட்கப் பெறவில்லை. நான் வெளியூர் செல்லும் போது திருமொழிக்கு எவராவது பொருள் கேட்டால், நஞ்சியர் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களே எனக்குத் தோற்றி, நானும் சொல்லும்படி. நீ எனக்குத் திருமொழிகளுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்யவேணும்" என்று நம்பின்னையைப் பிரார்த்தித்தார். அவரும் அப்படியே பொருள் அருளிச்செய்தார். அதைக் கேட்ட பெற்றி, "தவம் புரிந்து வரம்பெற்று இவ்வர்த்தங்களை எவராலும் அறியமுடியாது. ஆசாரியன்டம் கேட்டே அறியவேணும்" என்று அருளிச்செய்தார்—என்பது அவ்வைதிஹ்யம். 6.

தாம் அருளிச்செய்த அர்த்தம் தம் திருவுள்ளத்துக்குப் போந்திராமையாலே, நம்பின்னையை, "நஞ்சியர் அருளிச் செய்யும் ஸம்பந்தாயாமான அர்த்தமேது?" என்று கேட்க அவருருளிச்செய்தபடி;—(தலையை உணக்காக்கி) என்றது. "सुखेय गच्छे सिः गच्छे" (ஸர்வஸ்ய ஸ்ரீரஃப்ரத்யாநம்) என்கிறபடியே, அவயவவிஸிஷ்டனான என்னை உனக்கு ஸேஷமாக்கிக் காலமெல்லாம் அடிமைசெய்கையொழிய வேறு உபகாரமில்லை" என்று அருளிச்செய்தார். (ஸ்ரவணங்கொண்டே அறியவேணும்) என்கையாலே - பூட்டருக்கு ஆழ்வான் ப்ரஸாதித்து அருளினதாகவேணும். 6.

ஐந்தாம் திருமொழி—ஏழாம் பாட்டு

பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளிகொள் வாளைப்
புணர்வதோ ராசையி னுள்ளன்
கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்துக் குதுகலித்து
ஆவியை யாகுலஞ் செய்யும்
அங்குயிலே! உனக் கென்ன மறைந்துறைவு
ஆழியும் சங்குமொன் தன்டும்
தங்கிய கையவ னைவரக் கூவில்தீ
சாலத் தருமம் பெறுதி.

பதவுரை:— அம் குயிலே!—அழகிய குயிலே!, பொங்கிய பாற் கடல்—ஆலையெறியும் திருப்பாற்கடலில், பள்ளி கொள் வாளை—பள்ளிகொண்டருளும் எம்பெருமானோடே, புணர்வது ஓர் ஆசையினால்—ஸம்ஸ்ரலேஷிக்க வேணுமென்று உண்டான ஆசையினால், என் கொங்கை—எனது முலைகள், கிளர்ந்து—பருத்து, குதுகலித்து—மிக்க உதவாஹங்கொண்டு, ஆவியை—எனது உயிரை, குமைத்து ஆகுலம் செய்யும்—உருக்கி வியாகுலப்படுத்தாவிடிறன்; (அழகிய குயிலே!) மறைந்து உறைவு—(வெயில் படாமல் நிழலிலே) நீ மறைந்திருப்பதனால், உனக்கு என்ன—உனக்கு என்ன பயன்? ஓன் ஆழியும் சங்கும் தன்டும் தங்கிய கையவனை வர—திருவாழி திருச்சங்கும் ஸ்ரீகுதையும பொருந்திய திருக்கை கையுடைய பெருமான் இங்கே வரும்படி, நீ கூவில்—நீ கூவுவாயாகில், சாஸ—மிகவும், தருமம் பெறுதி—தர்மம் செய்தனையாவாய்.

வ்யா:— ஏழாம் பாட்டு. (பொங்கிய இத்யாதி) பரஹ்மம் இருப்பிடமாயிருக்க அதை விட்டுவந்து, ஸ்வனந்தி

அவ:— நான் படும் பாட்டைக் கண்டு இரங்கி அவனை வரும்படி கூவினாயாகில் நீ பெரிய தர்மம் செய்ததாகும்.

வ்யா:— (பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளிகொள்வானை) இவனுக்கு இருப்பிடம் பரமபத்யாயிருக்க. இங்குள்ளாரை வசப் பர—34

தூநத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே, ௩ ஓந சத்தூரதூரநத்திலே கிளரக்கடவதான கடல், 78. 'सखच्छमाश्रित्य सिद्धिं सद्बुद्धिम् स तु दशगुणः पुण्येन निश्चयः' (நக்ச்சத்தூமநாஸித்ய நித்யம் ஸத்திவ்ருத்தோ஽ப்யுத் ஸ து துஸுருணா: புஷ்கலோ நிஷ்களங்க:) என்றிறபடியே, நிஷ்களங்கரான சத்தூரர்க்கள் படுத்தவதற்காக அப்பமபத்யத்தைவிட்டு வந்து, தான் அருகிலிருக்கையாலே பொங்கும் அலைகளைபுடைய திருபாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே.

78. ஸம்பேராரம்போருளுமுடிஸக்யா
ஸத் ஸஹாங்க்யா ஸரஸாங்க:
குர்வத் ஸேவாம் வரதா! விகலோ
வ்ருத்தஹிநஸ் ஸஸங்கர: |
தவதபாத்யாஜே ப்ரியமக்யா |

நக்ச்சத்தூமநாஸித்ய நித்யம்
ஸத்திவ்ருத்தோ஽ப்யுத் ஸ து துஸுருணா:
புஷ்கலோ நிஷ்களங்க: || [வ-ஸத் 60]

[தாமரைபோன்ற திருமுகத்தையுடையவனும், யதிஞாபரியனுள் புகுவானே! ஏற்கனவே] பாபமுடையனான - (களங்கத்தை உடையவனான) - அந்தச் சந்திரன் நூற்றானுக்கு நண்பனுயிருந்தும், (தலைபலங்கரமாய்) லேவை செய்தும், வித்யையற்றவனாய் - மூளியாய் - ஸல்லொழுக்கமற்றவனாய் - உருண்டை வடிவமிழந்தவனாய் - ஆகி, நகங்களைஎன்றி விபாஜித்தாலே உன் திருவடித்தாமரைகளை எப்போதும் அடைத்து, களங்கமற்றவனாய் (பாபமற்றவனாய்), பூர்ணனாய் (வித்யையுள்ளவனாய்), உருண்டை வடிவமுள்ளவனாய் (ஸல்லொழுக்கமுள்ளவனாய்), பத்தாகப் பெருகினவனாய் ஆனான்.] என்று ஆழ்வான் அருளிச் செய்தபடியே களங்கமுடைய ஒரு சந்திரனைக் கண்டால்

ஏழாம் பாட்டு:— (பொங்கிய இத்யாதி) ௩ கடல் சந்தூரனைக் கண்டாலொழிய இவனைக் கண்டால் கிளம்பக்கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு சந்தூர தூரஸா

ஒரு முறார்த்தத்திலே ஒருவனாடியிலே தோற்றக்கண்டால் கிளர்ச்சொல்லவேண்டாவிதே; அத்தானே ௨ அடியாகக் கிளருமிறே இது. ௦ சந்தூரன்தனக்குத் தன் திருவுள்ளத்தில் தன்னளவிலே சிறுதாட்டினமாத்ரமிடுவேயுள்ளது, 79. 'सख्यमा मसौ जातः' (சத்தூரமா மநஸோ ஜாத:) என்றது. அவனைக் கண்டு கிளரக்கடவதாலு, தானே வந்து படுகாடுநீத்தால் சொல்லவேண்டாவிதே. (௦ புனர்வதோராயசயினால்) அவனுடனே கலக்கவேனுமென்றி ஆசையாலே, (என்கொங்கை இத்யாதி) ஆசை உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸத்தீர்தவத்தை நோக்கிக்கொண்டிருக்கவேனுமென்றிருக்கிற எண்ணப்போலே

பொங்கக் கூடிய கடல் இவனுடைய திருவடிகளிலே நகங்களைகிற பத்து சந்திரர்கள் ஒரே ஸமயத்திலே தோற்றக் கண்டால் பொங்கும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. அது தானே அடியாக (1. காரணமாக, 2. திருவடிகளிலே) பொங்குவதன்றே இக்கடல்.

79. சத்தூரமா மநஸோ ஜாத: சகேஷா: ஸகிர்யோ அஷாபத

[புகழ்ஸலித்தம்]

[சந்திரன் மனத்திலிருந்து உண்டானான்; ஸகிர்யன் கண்ணிலிருந்து பிறந்தான்.] என்கிறபடியே தன்னுடைய திருவுள்ளத்திலிருந்து உண்டானவனாகையாலே சந்திரனுக்கு அதிலுள்ள குளிர்நீதியில் ஒரு சிறிதையளித்தான் எம்பெருமான். அவனைக் கண்டே பொங்கக் கூடிய கடல் அல்வெம்பெருமான் தானே வந்து இதன் மேலேயே படுகாடு கிடக்கும்போது பொங்கச் சொல்லவேனுமோ? (புனர்வதோர் ஆசையினால்) அவனோடு அணைய வேண்டும் என்னும் ஆசையாலே. (என்கொங்கை..... ஆகுலம் செய்யும்) 'பெருங்காதல் இருந்தபோதிலும் பெண்மைக்கு உரிய அடக்கத்துடன் இருக்க வேண்டும்' என்றிருக்கும்

கத்திலேயித்யாதி. ௨ (அடியாக) - சாடு. திருவடிகளிலே உண்டாக - அர்த்தம். ஹேது - துவளி. ௦ அன்றிக்கே, அவன் குளிர்ந்தித்கும் இவன் ஹேதுபூதனாகையாலே ஸர்வரஸவ்யாவத்தாலும் கின்றமென்கிறார் (சத்தூரன்தனக்கு இத்

இருக்கிறவன்தே முலைகள். (கிளர்ந்து) அவனுக்கு வீங்கா நின்றன. என்னப்போலே ஆறிமிருக்கும்படியோ நான் முலை படைத்தது. இவளுக்கு d நெஞ்சடையாயிருக்கும் இவை. (குமைத்து) e அங்கு இரை பெருகிட்டவாதே தன் முதுகிலே இடாநின்றதாய்த்து. (f குதுகலித்து) தன் தலைமையப் பார்த்து வந்தானென்று எதிர்கொள்ளப் புறப்படுவாரைப்போலே கௌதாஹலம் பண்ணுநின்றதாய்த்து. (g ஆவியை ஆகுலம் செய்யும்) ஹ்ருதயத்தை நவிறபடி ஒரு மஹாபுரதத்துக்கும் போரும். (அங்குயிலே! உனக்கென்ன மறைத்துறைவு) நான் இங்ஙனே க்ஸேஸப்படாநிற்க, உனக்கு வெய்யில் காணும்

என்னப்போலே எனது முலைகள் அடங்கியிருக்க மறுக்கின்றன. (கிளர்ந்து) பொன்னுக்கு வீங்கும் ரோப் வரும்போது, சில அவயவங்கள் வீங்குவது போலே, பொன்போன்ற இவனை ஆசைப்பட்டு வீங்குகின்றன. “என்னப்போலே அடங்கியிருக்கும்படியோ நான் முலை படைத்தது?” என்கிறான். இவளுக்கு நெஞ்சடையாய் (1. நெஞ்சை நவிலையாய், 2. மார்புக்குச் சுமையாய்) இருப்பவையன்றே இவை. (குமைத்து) குழந்தைகள் சோறு இடாத தாயை முதுகிலே குத்துவதைப் போலே கிளர்ந்த பின்பும் அவன் மார்பாகிற இதரையைப் பெருமையாலே, முதுகிலே குத்துவது போலே இவையே துன்புறத்தின. (குதுகலித்து) அவன் வராமலிருக்கும்போதே வந்தானென்று மயங்கி, தான் படும் பாட்டைக் கண்டு வந்த அவனை எதிர்த்து கொள்ளப் புறப்படுவாரைப் போலே மிகுந்த உத்ஸாஹத்தைக் காட்டின. (ஆவியை ஆகுலம்செய்யும்) என் நெஞ்சை இவை படுத்துகிற பாட்டை விளக்கப் புகளால் ஒரு மஹா புரத மாய் விரியும். (அங்குயிலே! உனக்கென்ன மறைத்துறைவு) நான் இப்படித் துன்புறம்போது, நீ வெய்யில் படாமல் நிழலிலே

யாதி. d (நெஞ்சடை)-சாடு, புரதம்-அர்த்தம்; மார்வை அடைக்கை - த்.வரி. e (அங்கு) என்றது வீங்கினவிடத்திலும் என்றபடி. (முதுகிலேயிருக்கை) சாடு; த்வரிக்கை; ப்ரஹ்ரிகக்கை. o புனர்த்தல்-கலத்தல். f குதுகலித்தல்-எம் பூரமித்தல். g ஆவி - ப்ராணன். h சால - மிகவும்; சாலத்

விரூக்கப்போமோ? (ஆழியும்ப்யாதி) “எப்போதும் கைகமலா நேமியான்” என்றபடியுபே விளையுண்டானபோதாகத் தேடவொண்ணாதென்று ஆய்ந்திரகக்ஷணத்துக்காக எப்போதும் துரித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் வரும் படி கூவுதிபாகில். 80. “वाचा षड्मवाशुति” (வாசா தர்மமவாப்ருணி) என் ஸத்தை பெறுகிறது உனக்கு ஒருத்தியே நேரவேண்டிவது; ஒரு வாய்ச் சொல்லாலே தண்ணீர் பந்தலம்; ஆறியிராதே இத்தனை யும் செய். (i சாலத்தருமம் பெறுதி) ஸேஸ்வரமான ஜகத்தை ரக்ஷித்தாபென்றும் ஏற்றம் பெறுதி. i பழையத்தைப் புதிதாக்கியுபாவி. பண்டும் ஒரு பக்ஷியிறே தன்னை ஆறிய

இனிதுவாழ்வது தருமோ? (ஆறியும் சங்கும் ஒன் தண்டும் தங்கிய கையவனை வரக்கூறில்) “எப்போதும் கைகமலா நேமியான்” [பெரிய திருவ 87] என்றபடியே அடியாரைக் காப்பதற்குத் தேவையானபோது ஆயுதத்தைத் தேடிக்கொண்டிருக்க முடியாது என்று எப்போதும் கையிலேயே பஞ்சாயுதங்களையும் தரித்துக் கொண்டிருப்பவன் வரும்படி கூவுவாயாகில். (i சாலத் தருமம் பெறுதி)

80. ஜீவந்திம் மாம் யதா ராமல் ஸம்பூவயது கீர்த்திமாந் !
தத் தத்யா ஹநுமந் வாச்சோ வாசா தர்மமவாப்ருணி ||

[ரா-ஸ-39-10]

[கீர்த்திமானான ராமபிரான் உயிருடன் வாழும் என்னை கேளுர வீக்கும்படியாக நீ வார்த்தை சொல்லவேண்டும்; வார்த்தை சொல்லிப் புண்ணியம் பெறுவாயாக.] என்ற பிராட்டி அனுமனைப் பார்த்துச் சொன்னது போலே சொல்லுகிறான். நீ ஒரு வார்த்தை சொல்லுவதால் நான் உயிரே தரிக்கப் பெறுவேன். ஒரு வாய்ச் சொல்லாலே தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தது போன்ற தர்மம் உனக்கு ஏற்படும். தாமதம் செய்யாமல் இதை அவ சியம் செய்யவேணும். (i சாலத்தருமம் பெறுதி) என்னை ரக்ஷித்தால். என்னைப் பிரிந்து உயிர் தரிக்கமாட்டாத அவனை யும் ரக்ஷித்தாகும். அவனை ரக்ஷித்தால் அவனில்லாமல் ஸத்தை

தருமம் - மிக்க தர்மம். i பக்ஷியான எங்களுக்கு ரக்ஷண தர்மமுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பழையத்தை

மாறி ஸரணாக்தனை ரக்ஷித்தது; இங்கு உன்னை அநியமாத வேண்டா. ஒருத்தியே நேரவேண்டுவது.] இவளில்லையாகவே அவளில்லையாம்; மின்னை உபயவிபூதியுமில்லையாமித்தனை யிறே. “தருமம்பெறுதி” என்றாதே, “சாலத்தருமம் பெறுதி” என்கிறது;—அங்கு நிஷாத்ருருவனும்; இங்கு உபயவிபூதியும். k 81. “ஏமீத: ரீரீஜிதா” (தர்மத: பரிரக்ஷிதா). 7.

பெறமாட்டாத உலகையே ரக்ஷித்ததாகும். அநாதி, எரித்தமான ஈஸ்வரனேடு கூடிய உலகத்தையே புதுப்பித்த புண்ணியம் உனக்கு உண்டாகும். முற்காலத்தில் ஒரு புரு தன் பேடையைப் பிடித்துக்கொண்டு மழையாலே துன்புற்று, தன் மரத்தடிக்கு வந்த வேடனை ஸரணாக்தனாகக் கொண்டு தன் உயிரையே கொடுத்து ரக்ஷித்தது என்று கபோதோபாக்யானம் கூறுகிறது. இங்கு அப்புருவைப் போலே நீ உன்னை அழித்துக் கொள்ள வேண்டா. ஒரு வார்த்தை சொன்னால் போதும். அப்புரு ஒரு வேடனையே ரக்ஷித்தது. இங்கு நானில்லையானால் அவனில்லையாதி, உபய விபூதியும் இல்லையாதிருமாகையாலே உன்னை ரக்ஷிப்பதால் நீ உபய விபூதியையும் ரக்ஷித்த பெரும் புண்ணியத்தைப் பெறலாம் என்கிறது.

81. அஹம் ச ரகு,வம்ஸாஸ்ச லக்ஷ்மணாஸ்ச மஹாபுல: |

வைதேஹ்யா தர்ஸநேநாத்ய தர்மத: பரிரக்ஷிதா: ||

[ர-பு 1-12]

[நானும், ரகு,குலத்திலுதித்த பரதனும் மஹாபுலவானான தமீப லக்ஷ்மணனும், நீ வீரையைக் கண்டதினால் (பர்ப்பு பகாரத்தை எதிர்பாராமல்) தர்மத்திலேயே உன்னை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோம்.] என்று பெருமானும் அதுமனைப் பார்த்து இவ்வண்ணமே அருளிச்செய்தாரன்ருே. 7.

இத்யாதி).] இவளை ரக்ஷித்தால் ஸேஸ்வரமான ஜகத்தை ரக்ஷித்ததாமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவளில்லையாக இத்யாதி). k இவளை ரக்ஷிக்கவே உபயவிபூதியும் ரக்ஷித்ததாம் என்றதற்குப் ப்ரமானம் “ஏமீத: ரீரீஜிதா:” (தர்மத: பரிரக்ஷிதா: இத்யாதி). ஸ்லோகமெல்லாம் விவசியிதம், 7.

ஜந்தாம் திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு

சாங்கம் வளைய வலிக்கும் தடக்கைச்

சதுரன் பொருத்த முடையன்

நாங்கனாம் மில்லிருத் தொடடிய கச்சங்கம்

நானு மவனும் அறிதும்

தேங்கனி மாம்பொழில் செத்தநிர் கோதும்

சிறுருயி லேதிரு மாவே

ஆங்கு விரைத்தொல்லைக் கூகிறிற் றாயில்

அவனைநான் செய்வன காணே.

பதவுரை:— தேம் கனி—இனிமையான பழங்காயுடைய, மா பொழில்—மாந்தோப்பிலே, செம் தனிர் கோதும்—சிவந்த (துளிர்களை வாயலகால்) கொந்துகிற, சிறு ருயிலே!—இளங்குயிலே!, சாங்கம்—தனதுவில்லை, வளைய வலிக்கும்—வளைத்து இழுக்கும் சக்தியையுடைய, தட கை — பெரிய திருக்கைகையுடையவனும், சதுரன்—மிகத் திறமையுடையவனான எம்பெருமான், பொருத்தம் உடையன்—ப்ரணயரீதியிலும் வல்லமை பெற்றவன்; நாங்கள்—அவனும் நானும் ஆக இருவரும், இருந்து—சேர்ந்திருந்து, எம்மில் ஓட்டிய—எங்களுக்குள் ரஹஸ்யமாகச் செய்துகொண்ட, கச்சங்கம்—எங்கேதத்தை, நானும் அவனும் அறிதும்—நாங்களிருவருமே அறிவோமேயென்றி வேறெருவரும் அறியார்; ஆங்கு திருமாவே—தூரஸ்தூயிருக்கிற ஸ்ரியபதியை” ஓல்ல விரைந்து—மிகவும் சீக்கிரமாக, கூகிறிற் றுயில்—நீ கூவல்லையாகில், அவனை — (அவன் இங்கு வந்த பிற்பாடு) அவன் விஷயத்தில், நான் செய்வன—நான் செய்யப் போகிற மிறுக்குக்களை; காண்—காணக்கடவை.

8. அவ:—நாங்கள் கூனிதல் அவன் வருவானோ? என்று குயிலுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு, “விரத்திலும் காதல் பரிமாற்றத்திலும் விஞ்சியிருப்பவன் அவன். அவனை வரும்படி செய்வவல்ல பெரியபிராட்டியாரும் அருகில் இருக்கிறான். ஆக, வரத்தட்டில்லையானாலே கூவுவாயாக” என்கிறது.

ல்யா:—எட்டாம் பாட்டு. (3 சார்ங்கமித்யாதி) b 82. “यस-
चापशयं वने” (ராமசாபர்யாம் வநே) என்கிறபடியே விற்
பிடித்த பிடியிலும் வில் வளைத்தபடியிலும் தோற்றிருப்பா
னொரு வீரபத்திபோலேகொனும் இவள்தான்! 83. “आशु सुगोच”

ல்யா:— (சார்ங்கம் வளைய வலிக்கும் தடக்கைச் சதுரன்)
தனது வில்லை வளைத்து அம்பெய்யும் சக்தியுடைய பெரிய
திருக்கைகளையுடையவனும், மிக்க திறமையுடையவன்.

82. அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஹே யஸ்ய ஹ ஐநகாத்மஜா |

ந த்வம் ஸமர்த்தசுஸ் தாம் ஹுர்த்தும் ராமசாபர்யாம்

வநே || [சா-ஆச 37-38]

[யாதொரு ராமபிரானிடத்தில் ஐநககுமாரிபான ஸீதைபிறுக்கி
ருளோ, அந்த ராமபிரானுடைய தேஜஸ் அளவற்றதன்ருே.
காட்டில் ராமனுடைய வில்லை ஆர்யத்திருக்கும் அவளை
அபஹரிக்க ரீ ஸமர்த்தனல்லன்.] என்கிறபடியே வில்லைப்பிடித்த
பிடியிலும், அதை வளைக்கும் வீரத்திலும் தோற்றிருக்கும்
வீரபத்தி இவன் என்று விளங்குகிறது. (சதுரன்)

83. யோ வஜ்ரபாதாஸநி ஸந்த்ரிபாதாத்

ந கக்ஷ-யே நாமி கஸால ராஜா |

ஸ ராமபூணாபிஹதோ ப்ருஸார்த்த:

கஸால சாபஞ்ச முமோச வீர: || [சா-யு 59-139]

[எந்த ராவணன், வஜ்ரத்தின் அடியினாலும், இடி விழுவதாலும்
கலங்காமலும், அசையாமலுமிருந்தானோ, அந்த வீரன் ராம
பாணத்தால் அடிபட்டு, மிகவும் வருத்தித் தள்ளாடினான்; வில்லை
யும் கைவிட்டான்.] என்கிறபடியே எதிரிகள் தங்கள் வில்லைக்
கைகளிம்படி வில்பிடிக்கவல்லமஹாவீரன் இவன் என்று கருத்து.

எட்டாம் பாட்டு:— (சார்ங்கமித்யாதி) 3 “சார்ங்கம்”-
வில்; “தடம்”-பெருமை. b அல்லாத ஆயுதங்களிருக்க,
வில்லைச்சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராம
சாபர்யாமித்யாதி). “சார்ங்கமானது வளையும்படி வலிக்
கும்” என்றபோதே, பிடித்ததும் வலித்ததும் வித்துமிறே.
e “சதுரன்” என்றதற்குத் தாத்பர்யம் “आशु” (சாபஞ்ச)

(சாபஞ்ச முமோச) என்கிறபடியே - எதிரிகள் வில் பொகடும்
படி வில்பிடிக்க வல்லவர். (பொருத்தமுடையன்) வீரவாசி
யிலுங்காட்டில்கிடர் ப்ரணயித்தத்தில் நிற் கும் நிலை.
d வீரத்திலும் கொத்தையிலை, ப்ரணயித்தத்திலும் கொத்தை
யிலை, (e நாங்கனித்யாதி) பிறர்க்குத் தெரிவதொன்றல்ல
காண் எங்கள் நிலை. அதாகிறது — f இன்றியமையாமை.
“ ஒருவரையொழிய ஒருவர் உளோமயகோம் ” என்று, எங்க
ளில் நாங்கள் பண்ணிவைக்கும் ஸமயம் நாளும் அவனும்
அறியும்தனை. g அது நிர்வஹிக்கை உனக்கு ப்ரமாயிருக்கச்

வெறும் வீரமேயாய், காதல் பரிமாற்றம் அறியாதான் ஒருவனோ?
எனில் — (பொருத்தமுடையன்) வீரத்தைக்காட்டிலும் காத
லிலே இவன் பரிமாறுவது விஞ்சியிருக்கும். ஆக வீரத்திலும்
காதல் பரிமாற்றத்திலும் குறையல்லாதவன் என்றாயிற்று.
(நாங்கள்.....அறிதும்) நாங்கள் இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர்
செய்துகொண்ட ஸங்கேதத்தை நாங்கள் இருவருமே அறிவோம்;
அது பிறர்க்குத் தெரிவதொன்றல்ல காண். கச்சங்கம் — ஸங்
கேதம். அதாவது—பரஸ்பரம் இன்றியமையாமை. “ஒருவரை
யொழிய ஒருவர் உயிர்த் தீக்கமாட்டோம்” என்று எங்களுக்குள்
நாங்கள் செய்துகொண்ட ஸங்கேதத்தை நானும் அவருமே
அறிவோம். அந்த ஸங்கேதத்தை அவன் மீறி நடக்கும்போது
அவனுக்கு நியாயத்தை உணர்த்தவேண்டியது. எங்களைச்
சேரவிடும் உனக்குப் பொறுப்பாயிருக்க, நீ பேசாம
விரைக்கலாமோ? இருந்த குயில் இருக்குமிடத்தில் இப்படி
ஸங்கேதம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாலன்றோ அது இதை அறிய
முடியும்? “நாங்கள் எம்மிடில் இருந்து ஓட்டிய கச்சங்கம்”
என்று நாங்கள் இருவரும் தனியே இருந்தபோது இந்த
ஸங்கேதத்தைச் செய்துகொண்டதாகவன்றோ கூறுகிறான்.

இத்யாதி, d கீழ் ப்ரணயித்தவாதிஸயம் சொல்லி, ஸாம்யம்
அருளிச்செய்கிறார் (வீரத்திலும் இத்யாதி). e கச்சங்கம் -
வ்யவஸ்தை; ப்ரதிஜ்ஞை. f (இன்றியமையாமை)-ஒருவரை
யொழிய ஒருவர் துரியாயமை. g இது சொல்லுகிறதற்குத்
த8-35

செய்தே, ஆறியிராநின்றும். h அதுபின்னை h₂ ஸமயம்பண்ணின இடம் h₃ இதுவோ? என்னில்; இருவருமானபோது “நான் உன்னைப்பொழிய லீயிபேன், நான் உன்னைப்பொழிய லீயிபேன்” என்றிறே இருவர்க்கும் வந்தத்தை. i தூதர்க்குட்பட்டச்செல்லக் கடவ அவர்கள் சேரவிறுந்தால் சொல்லாதிருப்போ? j தேதம்

ஆகையால் குயில் இதையறிந்து எப்படி அவனுக்கு உணர்த்த முடியும்? எனில்; தூதுசெல்லும் இக்குயில் இருவரோடும் பரிசயமுடையது. தனியே இருக்கும்போது, மற்றவரை பொழியத் தம்மால் உயிர்வாழமுடியாதது என்று இருவருமே இதனிடம் சொல்லிவைப்பார்கள். ஆகையால் இவர்களுடைய ரஹஸ்யஸங்கேதம் இதுவே என்னுடைய இக்குயில் அறிபத் தடையிலே. [118-வது பக்கத்தில் உள்ள 87-வது பரமாணத்தின்படி.] தனியே இருக்கும்போது ராமபிரானும் தூதனான அது மனிதம் எந்தையையொழிய உயிர்வாழாமாட்டேன்” என்று சொன்னான். [115-வது பக்கத்தில் உள்ள 88-வது பரமாணத்தின்படி.] அசோகவாந்தில் எந்தையும் இப்படியே ராமனுக்கு அனுமன்மூலம் சொல்லியனுப்பினான். இப்படி தூதர்களிடமே சொல்லியனுப்பும் அவர்கள் தனியே இருக்கும்போது இப்படி ஒருவரீக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளாமல் இருப்பாரோ. ஆகையால், இதுவே இங்கு “எம்பில் இருந்து ஓட்டிய கச்சங்கம்” என்று சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்வது பொருத்தம். (தேவ்கனி மாம்பெயரில் செத்தளிர் கோதும் சிறு குயிலே)

தூத்பர்யம் (அது நிர்வஹிக்கை இத்யாதி) h (அது பின்னை) என்றது - ஆனால் பின்னை என்றுபடி. h₂ (ஸமயம்பண்ணின இடம். இதுவோவென்னில்) என்றது - ஸமயம் பண்ணின வார்த்தை இதுவாகவேணுமோ, வேறொன்றாலோ என்ற படி. h₃ (இதுவோ) - இப்படிப் பிரிந்திருக்கையோ என்று வ்யங்க்யம், i பிரியில் தரிப்போமென்னககருமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தூதர்க்கித்யாதி) 37. “न विवेचि क्षणमपि” (ந லீவேயம் க்ஷணமபி) 36. “अपि मायाय विविचि” (ஊர்த்தவம் மாஸார்த லீவிஷ்யே) என்று சொல்லக்கடவ அவர்கள் என்றபடி. j தேதம் - இனிமை. “கனி” - பழம். k (உன்

எனியித்யாதி) என் காள்பஞ்செந்து தலைக்கட்டவேண்டும்படியன்றோ k உள்ளவா இருக்கிறது. தேமாய்பழத்தை புலித்து அது தேக்கிட்டு, ரஸாந்தரத்தையிட்டு மாற்றவேணுமென்று குழந்த பொழிலிலுண்டான சிவந்த தளிர் கோதுகிற சிறு குயிலே! (திருமால் இத்யாதி) நீ அத்தலைவிலே சென்று அறிவிக்கும்த்தனையே வேண்டுவது; நம் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துப் பதறி நடந்துவரும்படியிருக்கையினால் அருகேயுள்ள; அவன் பதறி நடந்துவரும்படி சடக்கெனக் கூவவல்லையாகில் (அவனையித்யாதி) இவன் படுகிற க்லேஸத்தாக்கு ஒரு பர

இனிய பழங்கனையுடைய மார்தோப்பில் சிவந்த தளிர்களை வாய்கால் கோதுகின்ற இளங்குயிலே! இனிமைபிக்க தேமாய்பழத்தைக் கொத்தி உண்டு, அது திகட்டுகையாலே வேறு ரஸத்தையிட்டு மாற்றவேணும் என்று மாமரம் குழந்ததோட்டத்திலே உள்ள மார்தளிர்களைக் கோது அந்தத்துவர்ப்பையிட்டுத் திகட்டிய இனிப்பை மாற்றிக்கொள்ளும் குயிலே! இவ்வளவு விவேகமுடைய நீ என்காயித்தை நிறைவேற்றித்தர வேண்டாமோ? என்று கருத்து. (திருமால் ஆங்கு விரைந்து ஒலிக்குக் கூகிறியாகில்) நீ அவன் இருக்கும் இடம் சென்ற அறிவிக்கும் இவ்வளவுதான் செய்யவேண்டும். அவனைவிட்டுப் பிரியாமல் திருவாகிய பெரியபிராட்டியார் கூடியிருக்கையாலே, அவன் நம்முடைய குற்றங்களைப் பொறுக்கச்செய்து பதறி ஓடிவரும்படி பண்ணுவான்; இப்படி அவன் பதறி ஓடிவரும்படி விரைவில் கூவவாயாகில். (அவனை நாள் செய்வன காணே)

அளவு-விவேகத்தால் வந்த பெருமை. 8 இந்தப் பாட்டுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது. அதாவது - “நாங்கள் சொன்னால் அவன் வருமோ” என்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக, “தடக்கைச் சதுரன்” என்று வீரநாயகம், “பொருத்தமுடையன்” என்று ப்ரணயிதவழும் உண்டாகையாலே வருகையில் தாழ்ச்சியில்லை, சொல்லுங்கொள் என்கிறான் (சார்ங்கம் இத்யாதி) 1 “கூகிறியாகில்” - கூவவல்லையாகில். 2 அவதாராணர்த்தம் (அதுகாண்கையே இத்யாதி). 3.

யோஜநமில்லைபென்றிறே நீ இருக்கிறது. அவன் வந்து கிட்டினவாரே அவன் பிரிந்து தெடுதான் என்னைப் படுத்தின பட்டையெல்லாம் உன் ஸந்திதியிலே நான் அவனைப் படுத்தும்படி பாராய். 11 அது காண்கையே போருமிதே உனக்கும் பூலம். இவள்தான் அவனை என்னென்பது செய்வது? எனில்; முகத்தை மாறவைக்கத் திருமே அவன்காரியம். நெடுநாள் பட்டிகிட்டுத்தவன் முன்னே சோற்றை இட்டுவைத்து உண்ணாதபடி தகைந்தால், கிடந்து க்லேபிக்குமாயோலே, இவனும் கிடந்து துடிக்குமாதனை. இவள்முகத்தாலேயிதே அவனுக்கு ஊண். மணநோக்கமுண்டானிறே. 8.

ஐந்தாம் திருமொழி—ஒன்பதாம் பாட்டு

பைங்கிளி வண்ணன் சிரிதர னென்பதுஒர்

பாசத் தகப்பட் டிருந்தேன்

பொங்கொளி வண்டுகைக் கும்பொழில் வாழ்குமி
லோகுறிக் கொண்டாது நீகள்

இவன்படுகிற துன்பத்திற்கு ஒரு பயனில்லை என்றல்லவோ நீ நினைத்திருக்கிறாய். இதுதான் உனக்குப் பெரும்பயன் விளையப் போகிறது. அவன் என்னைவந்து அடைந்தவுடன் நீண்டநாள் பிரிந்து என்னைப் படுத்தின பட்டையெல்லாம் உன்முன்பே அவன்படும்படி செய்கிறேன். அந்த அரிப காட்சியைக் காண்பதே உனக்குப் பெரும்பயனன்றோ. அப்படி இவன் அவனை என்ன செய்துவிட்டுப்போகிறான்? எனில்; நெடுநாள் பிரிந்திருந்த அவன் இவனோடு அணைய ஆர்வத்தோடு வரும் போது இவன் அவனை அணைவதில் விருப்பத்தைக் காட்டாமல் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டால் இவன்பட்டபாட்டை யெல்லாம் அவன்பட்டுத் தானே தீரவேண்டும். நீண்ட நாள் பட்டினி கிடந்தவன் முன்னால் சோற்றைவைத்து, உண்ணாதபடி கையைக் கட்டிப்போட்டால் துடிப்பதுபோலே இவனும் துடிப்பான். இவன் முகத்தாலேயன்றோ—(1 மூலமாகவன்றோ 2 முகத்தைக் காண்பதாலேயன்றோ) அவன்பட்டபுனி திருவது. “வண்டாஃ பூமாமல்லாம்கை மணநோக்கமுண்டான்” [பெரியதிரு 8-10-1] என்று திருமல்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தாரன்றோ. 8.

சங்கொடு சக்கரத் தாள்வரக் கூவுதல்
பொன்வளை கொண்டு தருதல்
இங்குள்ள காவிலில் வாழக் கருதில்
இரண்டத்தொன் றேல்தின்னம் வேண்டும்.

பதவுரை:— பொங்கு ஒளி வண்டு — மிக்க ஒளியை யுடைய வண்டுகளானவை, இரைக்கும் பொழில் — (மது பானமயக்கத்தாலே) இசை பாடாடிகின்ற சோலையிலே, வாழ — களித்து விளையாடுகிற, குயிலே! — கோகிலமே, இது—நான் சொல்லுகிற இதனை, நீ குறிக்கொண்டு கேள்— நீ பராக்கில்லாமல் ஸாவதூரமாய்க் கேள்; நான்—நான், பைங் கிளி வண்ணன் சிரிதரன் என்பது ஒர் பாசத்து — பசுங்கிளி போன்ற நிறத்தையுடையனான பூயி:பதி என்கிற ஒருவலையிலே, அகப்பட்டு இருந்தேன் — சிக்கிக்கொண்டு கிடக்கிறேன்; இங்கு உள்ள காவிலில்—இந்தச்சோலையிலே, வாழ கருதில்—நீ வாழ நினைத்தாயாகில், சங்கொடு சக்கரத்தான் வரக்கூதல் — திருவாழி திருச்சங்குடையனான எம் பெருமான் (இங்கே) வரும்படி கூவுவதென்ன, பொன்வளை கொண்டு தருதல் — (நான் இழந்த) பொன்வளைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பதென்ன, இரண்டத்து ஒன்று— இவையிரண்டுள் ஏதாவதொரு காரியம், தின்னம் வேண்டும்—நீ கட்டாயம் செய்து தீரவேண்டும்.

வ்யா:— ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஃபைங்கிளியித்தயாதி.)
b என்னால் பரிஹரித்துக்கொள்ளலாம் நோயன்றுகான் நான்

அவ:— நயமாகச் சொல்லிப்பார்த்தும், குயில் கேளாமையாலே புகழமுத்துகிறுள் தன் ஆற்றமையாலே.

வ்யா:— (பைங்கிளிவண்ணன்.....அகப்பட்டுருந்தேன்) என்னுடைய நோய் நானே போக்கிக்கொள்ளக்கூடியதில்கைான், அவனுடைய வடிவழகிலும், காதல் பரிமாற்றத்திலும் தோல்வி

ஒன்பதாம் பாட்டு. (பைங்கிளி இத்தயாதி.) ஃ “பை”-அழகும், பசுமையும், ஃ “பாசம்” - நேசமும், கயிறும்.

கொண்ட நோய், அவன் வடிவழகிலும். பரணமித்தவத்திலும் தோற்றுக் காலநடையாடாதே, இருந்தவிடத்தே இருக்குமபடி யன்றே என் துஸாயிருக்கிறது. (சிரீதரனென்பது ஓ ஓர் பாசத்தகப்பட்டிருந்தேன்) ஸ்ரீதரனாகிற வலையிலே என்னு தல்; ஸ்ரீதரவிஷயமாகிற ஸ்ரீதேவத்திலேயென்னுதல். (ஓபொங் கொளியித்யாதி) என் ஆர்த்தத்தவநி செவிப்படும்படியன் றிறே உன் செருக்கிருக்கிறது. மிக்க ஓளியையுடைத்தான வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு துலாநிபாநின்றுள்ள பொழிலிலே, அது கேட்டுப் போதுபோக்கும்படியாமியே உன் செருக்கிருக்கிறது. என் ஆர்த்தத்தவநி செவிப்படும்படியல்ல உன் நிலை; ஆகிலும் உன் நெஞ்சிலே படுமபடி அவதூறம் பண்ணி, இத்தனையும் கேள். (சங்கித்யாதி) என் ஆபரணம் என் கையிலே தொங்குதல், அவன் கையில் ஆபரணம் என்

யுற்று, நடக்கமுடியாமல், இருந்தவிடத்திலே இருக்கும்படி யன்றே என் நிலை ஆகிவிட்டது. இப்படிப்பட்ட தனித் தன்மை வாய்ந்த நோய் தன்னுடையது என்பதை “ஓர் பாசம்” என்று காட்டுகிறான். (சிரீதரன் என்பதோர் பாசத்தகப்பட்டிருத்தேன்) ஸ்ரீதரனாகிற வலையிலே அகப்பட்டிருந்தேன்; ஸ்ரீதரன் விஷயத்தில் காதல் நோய்வாய்ப்பட்டேன் என்றும் கொள்ளலாம். பாசம் என்பது வலையையும் காதலையும் குறிக்கும். (பொங்கொளி வண்டுகளுக்கும் பொழில் வாழ்குமியே) ‘விரும்பு ஒளியையுடைய வண்டுகள் பூக்களிலுள்ள தேனைக் குடித்து மயங்கி, அந்த மதுமயக்கத்தாலே பாடுகின்ற சோலை யிலே போதுபோக்கும் செருக்கையுடைய உனக்கு என்னு டைய கூக்குரல் காழிப்பதாதன்றே என்று கருத்து. (குறிக்கொண்டது நீ கேள்) உன் நிலை அப்படியிருந்தபோதிலும், உன் நெஞ்சிலே படுமபடி. கவனத்தோடு என் வர்த்தையை நீ கேட்டே தீரவேண்டும். அப்படி என்ன அவசியம் என்பதைப் பிற்பாடியாலே விளக்குகிறான்—(சங்கிதோ சக்கரத்தான் வரக் கூவுதல் பொன்வளிகொண்டு நகுதல்.....தின்னம் வேண்டும்) அவனைப் பிரிந்து மெலிந்து நான் இழந்த என் வளைகள் என்

b,9 “ஓர் பாசம்” என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் (என்னால் பரி

கையிலே தொங்குதல் செய்யும்படி பண்ணு. d ஒரு கார்யத் தாலே இரண்டும் தலைக்கட்டுமிதே. e அவன் கிட்டினவாறே இவன் / கையில் ஆபரணமும் இவளதாம்; அவன் வந்தவாறே அவன் கையில் ஆபரணமும் இவளதாம். f நான் உகந்தது பெறுதல். என்னுடைமை பெறுதல் செய்யும்படி பண்ணு. (g இங்கித்யாதி) நீதான் இச்சோலையிலே இருந்து ஜீவிக்

கையில் தங்கும்படியாகவாவது நீ செய்யவேண்டும்; அல்லது அடியார்க்கு ஆபரணம்போலே காட்சியளிக்கும் சங்கு சக்கரங்களை ஏந்திய அவன் இங்கு வரக்கூவுவதன்மூலம் அவன் கையில் ஆபரணங்களான அந்த சங்குசக்கரங்கள் என்கையில் அகப்படும்படியாவது (வசப்படும்படியாவது) நீ செய்ய வேண்டும். நீ செய்யும் கூவுதலாகிற ஒரு கார்யத்தாலே நான் விரும்பும் இந்த இரண்டு கார்யங்களும் நிறைவேறு மன்றே. எப்படியெனில்: குயில் கூவி அவன் வந்தவுடன் மெலிவு நீங்கப்பெற்று, பொன்வளியாகிற இவனுடைய ஆபரணமும் இவன் கையில் தங்கும். அவன் வந்தவுடன், அவன் கையில் ஆபரணங்களான சங்குசக்கரங்களும் இவன்வசப்படும். அதனாலே மிக்க திறமையோடு “நான் உகந்த அவன்கையில் ஆபரணக்களாவது எனக்குக் கொண்டுவந்து கொடு; இழந்த என் ஆபரணத்தையாவது நான் பெறும்படி செய்” என்று கூறுகிறான். (இங்குள்ள காவிரியில் வாழக்கருதில் இரண்டத் தொன்றேல் தின்னம் வேண்டும்) உனக்குப் பரமபூசக்யமா யிருக்கும் இந்தச் சோலையிலே நீ இருந்து வாழவேண்டாமா

ஹரித்து இத்யாதி; d (ஒரு கார்யத்தாலே) ஒரு கார்யம்-அவன் வருகை. e விவரணம் (அவன் கிட்டினவாறே இத்யாதியும்). f இத்தாலென என அதிசயம் கொன்ன தாய்த்து? என்ன (நான் உகந்தது இத்யாதி) நானுக்கத்து-அவன் கையில் ஆபரணம். / இவை இரண்டுப் பரணயித் வத்தாலே மாறும். g “பொங்கல்”-மிகுதி “இரைத்தல்”-ஸப்தித்தல். g “கா” - சோலை; “வாழக்கருதியேல்” - வாழ / “கையிலாபரணம் அவளதாம்; அவன் வந்தவாறே அவன் கையிலாபரணம் இவளதாம்”-என்று அரும்பதவுரைக்குப் பாடம்.

வேனுமே முந்தறு முன்னம்; என் ஆர்த்தத்,வநி செவிப்பா
நிற்கச்செய்தே ஜீவீப்பதொரு ஜீவநமுண்டோ? ட அதுமிடக்க,
நான் முடிந்தால் இச்சோலைப் பரப்பு உனக்கு நோக்கித்தரு
வார் ஆர்? இவானவர் நாட்டை அவன் நோக்கிவைத்துக்
கொடுக்குமாயேலே கானும், இவற்றுக்கு இவர் நோக்கிக்
கொடுக்கும்படி. 9.

ஐந்தாம் திருமொழி—பத்தாம் பாட்டு

அன்றுல கம்அளந் தானே யுகந்துஅடி
மைக்கண் அவன்வலி செய்ய
தென்றலுந் திங்களு முடறுத் தென்னை
நலியு முறைமை யறிபென்
என்றும்இக் காலி லிருந்திருந் தென்னாத்
ததர்த்தாதே நீயும் குயிலே!
இன்றுநா ராபண னாவரக் கூவாயேல்
/ இங்குற்று நின்றும் துரப்பன்.

ஓதலில்? என் அமுருரல் உன்சாதிப் பட்டுக்கொண்டேயிருந்
தால் உனக்கு இங்கு வாழ்ச்சி கிட்டுமா? நெஞ்சில் நரமில்
லாமல் என் அமுருரலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும், பிரிவுத்
துன்பத்தாலே நான் அழிந்துவிட்டால் உனக்கு இந்தச்
சோலையை ரக்ஷித்துத் தருவது யார்? அதை நினைத்தாவது
இரண்டில் ஒன்றை நீ செய்துதான் நிரவேண்டும். “வானவர்
சாட்டையும் நீ கண்டுக்கொள்ளென்று வீறும் தரும் சின்று
சின்றே” [திருவாய் 8-9-9] என்நிப்படியே நித்யஸூரிகளின்
நாடான பரமபதத்தை அவன் ரக்ஷித்துவைத்துத் தன் அடி
பாரிக்குத் தருவதுபோலே இவளும் இந்தச் சோலையை ரக்ஷித்து
வைத்து, இக்குயில் வாழக் கொடுத்திருக்கிறாள் என்று
விளங்குகிறது. 9.

இச்சித்தாயாகில், கீழ்ச்சொன்ன இரண்டிலே ஒன்று
அவஸ்யம் செய்யவேணும். ட தாத்தாயார்தரம் (அது
கிடக்க இய்யாதி) i வேறு நோக்குவாரில்லையோ? என்ன
அருளிச்செய்கிற (வானவர் நாடு இய்யாதி). 9.

/ (பா) *இவ்வுத்தை*

பதவுரை:— அன்று—(மஹாபுலி கொழுத்திருந்த) அக்
காலத்தில், உலகம் அளந்தானே—மூவுலகங்களையும் அளந்து
கொண்டவனான எம்பெருமான விஷயத்திலே, உகந்து—
(நான் கைங்கர்யத்தை) ஆசைப்பட, அவன்—அவ்வெம்
பெருமான், அடிமைக்கண்—(அந்தக்) கைங்கர்யத்திலே,
வலி செய்ய—வஞ்சனைபண்ண, (அதற்கு நான் நோவு
பட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே) தென்றலும்—தென்றல் காற்
றும், திங்களும்—பூர்ணசந்திரனும், என்னை—என்னை,
ஊடு அறுத்து நலியும் முறைமை—உள்ளே பிளந்து
கொண்டு புகுந்து ஹிமலிக்ஷம் நியாயத்தை, அறியேன்—
அறிகின்றிலேன்; குயிலே!—ஓ குயிலே! நீயும்—(எனது
டைய சேக்ஷமத்தை விரும்புகின்ற) நீயும், என்றும்—
எந்நாளும், இக்காலில்—இந்தச் சோலையிலே, இருந்து
இருந்து—இடைவிடாமலிருந்துகொண்டு, என்னை—(ஏற்
கனவே மெலிந்திருக்கிற) என்னை, ததர்த்தாதே—ஹிம்ஸி
யாமலிரு; இன்று—இன்றைக்கு, நாராயணனை வர கூவா
யேல்—ஹீமக் நாராயணன் இங்கே வரும்படி அவனை நீ
கூவாமற்போனாகில், இங்குற்று நின்றும்—இந்தச்
சோலையிலிருந்து, துரப்பன்—உன்னைத் துரத்திவிடுவேன்.

ய்யாக்யானம்:— பத்தாம் பாட்டு. (௩ அன்றுலகம்என்றானே
உகந்து) ட தன்பக்கல் ஆபிசுக்கும் பண்ணுதார்தலிலும்

அவ:— னாம தநா பேதோபாயங்கள் குயிலிடம் புகிக்
காமல் போனவுடன், ‘இச்சோலையைவிட்டு உன்னைத் துரத்தி
விடுவேன்’ என்று தனபேதோபாயத்தையும் பரயோகிக்க முந்
படுகிறான்.

ய்யாக்யானம்:— (அன்றுலகம் அளந்தானேயுள்ளது) தன்னிடம்
அன்பு செலுத்தாதவர்கள் தலையிலும் திருவடிகளின் தானே
கொண்டுவந்து வைக்கின்றவன் என்னும் காரணத்தாலன்றோ

பத்தாம் பாட்டு. — (அன்றித்தாயாதி) ௩, ௧ “உலகம்”
என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார். (தன் பக்கலித்தாயாதி)
௫௪—36

திருவடிகளைக் கொண்டுலந்து வைக்குமவனை ஆசைப்பட்டு, உறங்குகிற ப்ரஜைக்கு முலை கொடுக்கும் தாயைப்போலே, d இவைபறியாதிருக்கத் தானே அயற்றின் தலையிலே திருவடிகளை வைத்தவனை உகந்து. (அடிமைக்கண் அவன் வலி செய்ய) பெறவுமாய் இழக்கவுமானத்தையோ நான் ஆசைப்பட்டது? பெற்றல்லது ஸத்தையில்லாத ப்ராப்திபுலமான கைங்கர்யத்தை நான் ஆசைப்பட, அவ்வுடமைவிடைபட்டத்திலே அவன் மிறுக்கடிக்க. d (தென்றலித்யாதி) e அதில் வாசியறியாதவர்கள் என்னை நலியும் முறைமை அறிகிறேன்.

நான் அவனை அடைய ஆசைப்பட்டேன். உறங்குகிற குழந்தைக்கு முலை கொடுக்கும் தாயைப்போலே இச்சேதாஃ அறியாதிருக்கும்போது, தானே அவர்களின் தலையிலே திருவடிகளை வைத்தவனையன்றோ ஆசைப்பட்டேன். (அடிமைக்கண் அவன் வலிசெய்ய) (அடிமைக்கண்) பெற்றாலும் பெறலாம், இழந்தாலும் இழக்கலாம் என்று இருக்கக்கூடிய விஷயத்தைபோ நான் ஆசைப்பட்டேன்? அவனை அடைந்து பெறும் பெரும்பேரையிருப்பதாய், பெற்றல்லது உயிர்வராத முடியாத தான கைங்கர்யத்தையன்றோ நான் ஆசைப்பட்டேன். (அவன் வலிசெய்ய) அந்தக் கைங்கர்ய விஷயத்திலேயன்றோ அவன் வஞ்சனை செய்துவிட்டான். 'பட்டகாலிலே படும்' என்கிற ரீதியில் நான் படும் மற்ற துன்பங்களையும் கேளாய் என்கிறான் மேலே - (தென்றலும் திங்களும் ஊடறுத்து என்னை நலியும் முறைமையறியேன்). 'அந்த அடிமையின் நிறப்பை அறியாத இத்தென்றலும், திங்களும் என்ன உன்றே புருந்து பிளந்து நவிகின்ற இது என்ன நியாயத்தில் சேரும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. இவ்விரண்டும் அவன் விஷயமான கைங்கர்யத்தின் நிறப்பை அறியமாட்டாததோடன்றியும், அவனன்ற

840 "அளந்து" என்றததைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உறங்குகிற இத்யாதி). 841 "உலகம்" என்கிற அசேதநஸமாதிக்ருத். தாத்பர்யம் (இவையறியாதிருக்க இத்யாதி) 842 "தென்றலும் திங்களும்" என்ற கஸப், தார்த்தம் (அதில் வாசியித்யாதி). 843 "அதில் வாசியறியாத" என்றததின்

844 அடிமையில் வாசி அவையறியாறே. 1 அவனளந்து கால வாசியுங்கூட அறியாதவையறே. 845 ராவணன் நடுவே புருந்து நலிந்தார்போலே, தென்றலும் சந்திரனும் நடுவே வந்து என்னை நலிகைக்கடோமிறுப்பதொரு முறையுண்டாக அறிகிறேன். 846 தங்களுக்குக் கடவார்க்குக் 847 கடவாரைச் சேர்க்க முறையுண்டித்தனபல்லது, நலிகைக்கு முறையிலேயறே. 848 தன் 849 புத்ரனுக்குண்டான பரிவில் காந்ருமில்லகாலும்

கால் வாசியும் கூட (1. கால் பகுதிக்கூட, 2. திருவடிகளின் நிறப்பும் கூட) அறியமாட்டாவன்றே. பெருமானும் பிராட்டியும் ஐனஸ்தானத்திலே சேர்ந்திருந்தபோது ராவணன் நடுவே புருந்து நலிந்ததுபோலே, இந்தத் தென்றலும், சந்திரனும் நடுவே புருந்து என்னைத் துன்புறுத்துவது எந்த முறையில் சேர்ந்தது என்று அறிகின்றிலேன். இந்தத் திங்களும் தென்றலும் எம்பெருமானால் படைக்கப்பட்டவையாகையாலே அவனுக்குப் புத்ர ஸ்தானத்தில் இருப்பவை. நாயகியாகுக்கையாலே நான் அவனுக்கு மிகவும் வேண்டியவன். இப்படிப் புத்ரஸ்தானத்தில் உள்ள இவை பிதாவான அவனையும், மாற்கு ஸ்தானத்திலிருக்கும் என்னையும் சேர்ப்பது நியாயமே யொழிய, துன்புறுத்துவது நியாயமல்லவே. தென்றலாகிற வாயுவின மைந்தனான மாருதி பரிபுடன் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் இடையே தூது சென்றான். புத்திரனான அவ

விவரணம் (அடிமையிலென்று). 1 வாசியறியாத மாத்ரமன்றிக்கே, அவன் சேஷ்டித வாசியும் அறியாதென்கிறார் (அவனளந்து காலித்யாதி). 845 தாத்பர்யம் சொல்லிற்று-கீழ்; 846 புத்ரார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ராவண ஸித்யாதி). 847 ஊரு-நடுவு. 848 "நலியும் முறைமை" என்ற உறைப்பைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தங்களுக்குக் கித்யாதி). தங்களுக்குக் கடவார்-ஈஸ்வரன்; 849 அவனுக்குக் கடவார்-பிராட்டி. 850 (கடவாரைச் சேர்க்க முறையுண்டித்தனை) என்றததால்-அப்படிச் செய்த திருவடிகளுக்குண்டான ஆகாஃரமில்லை என்கிறார் (தன் புத்ரனுக்கென்று).

இக்காற்றுக்கு. (1) என்னை நலியும் முறைமையறியேன்) k 84. "ஏயா ஸ்ரண ஸ்வஸ் ஸ்ரணாநாந்" (தந்தியா லக்ஷ்மண! லேவந்தே பம்போபவநமாகுதம்) என்று அவனும் கால்கண்ட மாத்ரத்திலே படுமதறியானே, காரேறுழக்கவுழக்குண்டு தளர்ந்தும், முறிந்தும் (தான்) கிடக்குமாபோலேயிறே அவன் காலாலே துகையுன்னும்படி. (என்றும்தியாதி) அவன் நலிறே நலிய காதுசிக்கிறே; என்னுமொக்க இச்சோலை

னுக்கு இருந்த பரிவில் காலவாசிகூட இக்காலுக்கு (காற்றுக்கு) இல்லையே. (என்னை நலியும் முறைமையறியேன்)

84. பத்மலெளகந்திகவஹம் சிவம் சோகவிநாஸநம் |
தந்தியா லக்ஷ்மண! லேவந்தே பம்போபவநமாகுதம் ||

[சா.கி 1-105]

[லக்ஷ்மண! தாமரை செங்கழுநீர்ப் பூக்களின் மணத்தைக் கொண்டு வருவதும், கலப்பற்ற பசுந்தென்லாயிருப்பதும், (என்னை அழிபச் செய்வதன்மூலம்) துன்பத்தை ஒரேபடியாகப் போக்கவல்லதமான பம்பாரஸஸ்ஸின் கரையிலுள்ள தோட்டங்களிலிருந்து வரும் பாசியவாசிகளே அதுபவிப்பார்கள்.] என்று ஸ்ரீராமபிரான் பிராட்டியைப் பிரிந்தபோது அருளிச்செய்தபடியே, பெருமானாகிற அவரும் கால் (காற்றைக்) கண்ட மாத்ரத்தில் பாதபாடுபட்டாரே. "காரேறுழக்கவுழக்குண்டு தளர்ந்தும் முறிந்தும் கிடப்பேனை" [நாச்-திரு 18-4] என்று நான் எம்பெருமானிடம் படும்பாட்டையெல்லாம் அப்பெருமான் காலாலே (1. காற்றாலே, 2. பாதத் தாலே) துகையுண்டு பட்டானன்றோ. (என்றும் இக்காலில் இருந்துஇருந்து என்னைத் ததர்த்தாதே நீயும் குமியே) தென்றல் எப்போதாவது வீசும், திங்களும் இரவில், சில நேரங்களிலேயே வரும், ஆகையால் அவை என்னைத் துன்புறுத்துவது சில ஸமயங்களிலேயே. நீயோ இரவும் பகலும் இச்சோலை

உயிர் அடிமையில் வாசியறியா" என்றதும், "புத்ரனுக்குண்டான பரிவில் கால் கூறுமில்லை" என்றதும் ஏகதாத்பர்யமாயே புலிக்கும், உயிர்—திருவடி, உயிர்—என்னை"

மிசெயிருந்து என்னை நோவுபடுத்தாதே. ஏகதேயஸவாலித வத்தல் வந்த புரத்தவமே நோதுவாக நோவுபடுத்தாதே. (நீயும் குமியே! இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல்) | இத்தையுடையவனும், உடைமையதான் அசித்தலம்ஸ்துஷ்டமாய்ந்தென்று கற்ககடைக்கொள்ளாதே, அழுக்குப்பாரைப் போலே அதுதன்னோடே விரும்பும்படியாயிருக்கிறவனை வரும் படி கூவாய்சில். (இவ்வுற்று நின்று துரப்பன்) ஒட்டுவான். * ஒட்டுவான் ஒட்டி இருத்துவான் இருத்திச்செய்கிறான்ஸலவிறே

யிலேயே இருந்துகொண்டு என்னைத் துன்புறுத்துகிறும், நானும் நீயும் ஒரே சோலையில் வாழ்கிறோம் என்கிற இந்த உறவையே காரணமாகக்கொண்டு, நீ என்னைத் துன்புறுத்துவதைக் கை விடுவாயாக. (நீயும் குமியே! இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல்) குயிலாக நீயும்—நரஸமுஹங்களாகிற சேதநாசேதநங்களை உடையவனும், சேதநவஸ்துவான நம்மைப் போன்ற வர்கள் அசித்தான தேஹத்தோடு கூடியிருக்கிறோம் என்று உபேக்ஷிக்காமல் நாயகன் நாயகியின் அழுக்கை உகப்பது போலே இந்த அழுக்குடம்போடு சேர்த்தே நம்மை விரும்பும் வரத்தலம் குணத்தோடுகூடிய நாராயணன் வரும்படி கூவாமல் இருந்தாயாகில். (இவ்வுற்று நின்று துரப்பன்) இந்தச் சோலையிலிருந்து உன்னைத் துரத்திவிடுவேன். துரத்த வேண்டியவைகளைத் துரத்தி, இருத்த வேண்டியவைகளை இருத்திக் காரியம் செய்யக் கூடிய வலிமை பிரிவால் துன்புறும் இவளுக்குக் கிடையாது. ஆகையால் தடி கல் முதலானவற்றைக் கொண்டு கிரட்டுவேன் என்று இங்கு பொருள் கொள்ள முடியாது. அப்படியானால் 'ஒட்டுவான்' என்றதற்கு

என்கையாலே—அவனையொழிய என்னை நலியத் கூடாதென்றும், அவனையும் 'நலியுமோவெனன அருளிச்செய்திருந் "ஏயா" (தந்தியா இத்யாதி), 1 ஸமாஸதவ்யத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (இத்தையுடையவனும் இத்யாதி), 2 (ஒட்டி இருத்துவான்)—ஒட்டிவிடுவனென்றபடி. 3 (இருத்

* (பா) "ந ஒட்டியிருத்துவான். 2 இருத்திச்செய்கிறான்ஸலவிறே இவள்" என்று அரும்பதவுரைக்குப் பாடம்.

இவன். ஆனால் என்சொல்லுகிறதென்னில்: நான் முடிபுகை; பின்னை இங்துநின்றும் புறப்பட்டுப் போயித்தனைகடாம்; நானுளேனாயும் சோலை நோக்கித்தரவேனுமே; நான் முடிந்தால் பின்னை உனக்கு இருப்பில்லைகிடையென்கிறான். 10.

ஐந்தாம் திருமொழி—பத்ரோம் பாட்டு

விண்ணுற நீண்டடி தாவிய மைந்தனை

வேற்கண் மடந்தை விரும்பி

கண்ணுற வென்கடல் வண்ணனைக் கூலி

கருங்குயி லேள் என்ற மாற்றம்

பண்ணுறு நான்மறை போர்ப்புது மைமன்னன்

மட்டரி ராண்கோதை சொன்ன

நண்ணுறு வாசக மாலைவல் லார்நமோ

நாராய ணுபவென் பாரே.

பதவுரை:— வேல் கண் — வேல் போன்ற கண்களை புடையளாய், மடந்தை—பெண்மைக்கு உரிய குணங்கள் நிறைந்தவளாய், பண் உறு நான்மறைபோர்ப்புதுமை மன்னன் மட்டரி யோன் கோதை—ஸ்வரப்ரதூகமான நான்கு வேதங் கூடையும் ஒதின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழ்கிற ஸ்ரீவில்லி புத்தூர்க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாரருடைய மகளான ஆண்டான், அடி விண் உற நீண்டு தாவிய மைந்தனை— திருவடியானது 'பரமாகாசத்தளவும் போய்ப்பொருந்தும்

என்ன பொருள்? எனில்—'நான் என்னையே முடித்துக்கொள்வதன் மூலம் உன்னை இங்ஙிருந்து துரத்திவிடுவேன்' என்பதே இவன் நிலைக்குத் தகுந்தபொருள். 'நான் இருந்து இச்சோலையை ரகஷித்துத் தந்தாலன்றோ நீ இங்கு வாழமுடியும். என்னை முடித்துக்கொள்வதன் மூலம் இந்தச் சோலையைப் பாழாக்கி உன்னை இதிருந்து விரட்டிவிடுவேன். இந்த மூறையில் உன்னை தண்டிப்பதற்கும் எனக்கு வழி இருக்கிறதென்கையால், நீ நாராயணன் வரும்படி கூவியே நீரவேனுமே' என்று கருத்து. 10.

திச் செய்கு ள ள ல் — இருந்து செய்கிறுளல்ல என்றபடி. 10.

1.டியாக நெடுக வளர்ந்து (உலகங்களை) வியாபித்த மிடுக்கையுடையனான எம்பெருமானை, விரும்பி—ஆசைப்பட்டி. "கருங்குயிலே! என் கடல் வண்ணனை கண் உற கூவு" என்ற மாற்றம்—'ஒ கரியகுயிலே! கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையனான என் காதலனை நான் லேவிக்கும் படி நீ கூவு' என்று நியமித்த பாகரமாக, சொன்ன—அருளிச் செய்த, நண்ணுறு வாசகம் மாலை—(எம்பெருமானை) நன்கு பேசிய (இந்த) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, வல்லார்—ஒதவல்லவர்கள், 'நமோ நாராயண' என்பார்—எம்பெருமானுக்கு அந்தரங்குதிக்கராகப் பெறுவர்கள்.

அவ:— நிகுமத்தில; இத்திருமொழி அப்பலித்தவர்கள், ஸ்வரூபநுருபமான புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (விண்ணுற நீண்டடி தாவிய மைந்தனை) ஒருவர் பக்கலிலே ஒன்றைக் கொள்ள நினைத்தால் அவர் களுக்குப் பின்னையொன்றும் சேரடிபாதபடி கொள்ளுமவனே. (வேல்கண் மடந்தை விரும்பி) அவனை இப்பாடுபடுத்தும் இப்பரிசுரமுடையவன்தான் ஆதாரித்து. வேல்கள் ஒரு முகக்கு

அவ:— "இத்திருமொழியைப் பொருளோடு கற்றவர்கள் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்த கைங்கர்யமாகிற பயனைப் பெறுவார்கள்" என்கிறார்.

வ்யா:— (விண்ணுற நீண்டடி தாவிய மைந்தனை) திரிவிக்கர மனம் வளர்ந்து இரண்டடியாலே லாடலகங்கையும் கொண்ட மிடுக்கை உடையவனான எம்பெருமானை. மைத்து—மிடுக்கு. ஒருவரிடமிருந்து ஒன்றைக் கொள்ளவேனுமென்று இவன் நினைத்துவிட்டால், அப்பொருளில் சிறிதும் அவர்களுக்கு ஆகாத படி முழுவதையும் கொள்வதென்றவன் இவன் என்று கருத்து. (வேல்கண் மடந்தை விரும்பி) பார்த்த பார்வையிலே அவனை அடித்து விழ்த்தவல்ல வேல்போன்ற கண்ணையுடைய உத்தம ஸ்திரீயான இவன் அவனுக்குத் தோற்று அவனை விரும்பினான். வேல்கள் ஒரு முகம் செய்து (1. ஒன்றுகூடி.) 2. ஒருமுகம்

செய்து நிற்கச்செய்தேகிற தான் ஈடுபட்டது அவனுக்கு. ௨ (கண்ணுற) அவன்றன்னை வேலுக்கிரையாக்கத் தேடுகிறான். என் கண்ணுக்கு விஷயமாற்படி ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவன் வரும்படி. (கூவு கருங்குயிலே எனற ௮ மாற்றம்) “உன் வடிவைக்காட்டி, அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமான நீ என்னையும் அவனையும் சேர்க்கவேணும்” என்று சொன்ன பாசரமாய்த்து. (௦ பண்ணுறு நாண்மறையோர்) ஸ்வரப்ர தூநமான நாலு வேதங்களும் கைவந்திருக்குமவர்கள். (புதுவையித்யாதி) ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் திருமகள் சொன்ன. (௧ நண்ணுறு வாசகமால் வல்லார்) 85. “ஏனோ ஏனோ நிவர்த்தி” (யதோ வாசோ நிவர்த்தி) என்று மீண்ட வேதம் போலன்றிக்கே, விஷயத்தை மறுபாடு ருவம்படி அருளிச்செய்த இத்தை அப்பவலிக்கவல்லார்கள்.

நிலை அமைந்து நிற்கச் செய்தவன்ருே நான் அவனுக்குத் தோற்றென்’ என்கிறான். (கண்ணுற) கண்காணும்படியாக. அவனை இக்கண்களாகிற வேலுக்கு இரையாக்கப் பார்க்கிறான். (கண்ணுற எங்கடவண்ணனை) கண்டார் கண்ப்பையெல்லாம் ஆற்றும்படியான கடல்போன்ற தன்மைகளையுடைய திருமேனியை உடையவன் என் கண்காண வரும்படி. (கூவு கருங்குயிலேயென்ற மாற்றம்) “உன் வடிவைக்காட்டி அவன் வடிவை எனக்கு நினைவுறுத்திய நீ, நானும் அவனும் சேரும்படி கூவவேணும்” என்று சொன்ன பாசரமாயிற்று இப்பதிகம். (பண்ணுறு நாண்மறையோர்) உதார்த்தம் அதுதார்த்தம் முதலான ஸ்வரங்களை முக்கியமாகக் கொண்ட நாலு வேதங் களிலும் வல்லவர்கள் வாழ்கின்ற. (புதுவை மன்னன் பட்டச் சிராஸ் கோதை சொன்ன) ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய திருமகளான ஆண்டாள் உரைத்த. (நண்ணுறு வாசகமால் வல்லார்) எம்பெருமானை நன்கு பேசிய இந்நகச் சொல் மாலையைப் பொருளோடு கற்கவல்லார்.

பதினேராம் பாட்டு. நிகழத்தில். (விண்ணுற இத்யாதி)

௨ “கண்ணுற”-கண்காண, ௮ “மாற்றம்”-சொல். ௦ “பண்”-ஸ்வரம். ௧ “நண்ணுறு”-நண்ணுறுகை-“கிட்டவறுகை.

௦ (நமோ நாராயணயுவென்பாரே) 1 “நமோ நாராயணயுவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்றிறே தமப்பனார் வார்த்தை. ௨ இக்குடிக்காக உள்ளதோராயசமிதே ௩ இது. அதுவே பூலமாகப்பெறுவர். ௪ நல்லாண்டென்று நவீனறு—பல்லாண்டென்றுரைப்

85. யதோ வாசோ நிவர்த்திதே! அபராய மதலா ஸஹ!

ஆந்தந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்யோர்!

ந பிபேதி துதஸ்சதேதி || [த-ஆ-9-1]

[எந்த ப்ரஹ்மத்திலிடமிருந்து. மனத்துடன் கூடிய வாக்குகள், (அதை) அளவிட்டறியாமல் திரும்புகின்றனவோ, அந்தப் பரமாத்மாவின் ஆந்தத்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் பயப்படமாட்டான்.] என்று அவனைப் பேச முடியாமல் திரும்பிய வேதம்போலல்லாமல் அவனைப் பரிபூரணமாகப் பேசிய பெருமையுடையவை இப்பத்து பாசரங்களும் என்று கருத்து. (நமோ நாராயணயுவென்பாரே) த்வயத்தில் உத்தர கண்டத்தில் சொன்ன பரமபுருஷார்த்தமான பரார்த்தத்தைக் கைய்யத்தைப் பரமபுத்திலே சென்று அடைவார்கள். “நமோ நாராயணயு என்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே” [திருப்பல்லாண்டு 12] என்றல்லவோ பெரியாழ்வாரும் பரமபுத்திக்குச் சென்று

௦ “நமோநாராயணயுவென்பாரே” என்று இத்தைப் பூலமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன (நமோநாராயணயு இத்யாதி). “நமோநாராயணயு” என்று பரமபுத்திலே பல்லாண்டு பாலுவார் என்று ருப்ததார்த்தம். 1 இதுவே பூலமாகச் சொன்னபேருண்டோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (நமோநாராயணயுவென்று பல்லாண்டும் இத்யாதி) அதாவது—அத்தலைக்கு மங்குளாஸாஸம் பண்ணுகை இஷ்டமாகையாலே அது தோற்றச் சொல்லுகிறுள் என்றபடி. ௨ ஆனால் தமப்பனாரைப்போலே தானும் சொல்ல வேணாமோவென்ன (இக்குடிக்காக) என்றது. ௩ இது என்றது—மங்குளாஸாஸம்; ௪ மங்குளாஸாஸம் பண்ணுகிற தா—37

பார்—நமோ நாராயணயுவென்று h₂ பல்லாண்டு—ஏத்துவாரிறே;
i தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே பேருகையாலே; j காத்தூசித்தகமாகை

அவனுட்புக்காகப் பல்லாண்டு பாடுவதைப் பயனாக அருளிச் செய்தார். அஞ்ச குடியாகிற (அஸ்தானே புய ஸங்கை கொள்சிற) ஆம்வார்கள் குடிப்பிறந்த அனைவரும் ஆசைப் படுவதன்றோ இப்பவன். அஞ்ச குடிக்கொரு ஸந்தியாய்த் தோன்றிய இவனும் 'இப்பதிக்கைக் கற்றார் அனைவரும் இந்தப் பல்லையே பெறுவர்' என்கிறான். "நல்லாண்டென்று நவீன்று — பல்லாண்டென்றாற்பார் — நமோ நாராயணயுவென்று—பல்லாண்டும்—ஏத்துவர்" என்று திருப்பல்லாண்டு புல ஸ்ருதிப் பாசரத்தின் அன்வயம்.

86. யதூக்தரதுரஸ்மிந் லோகே புகுஷோ புவதி,

ததேத: ப்ரேத்ய புவதி [சூரத்தோக்ஷ்யம் 3.1.14]

[இந்த உலகத்தில் உபாஸகன் எப்படி உபாஸிக்கிறானோ, அப்படியே தமதுஸகம் சென்றபிறகு பூலனை அனுபவிக்கிறான்.] என்கிற தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே, இவ்வுலகில் எம் பெருமானுக்குப் பரிந்து பல்லாண்டு பாடுகிறவர்கள் பரம பதத்திலும் அவனுக்குப் பரிந்து பல்லாண்டு பாடுகையாகிற அந்தப் பல்லையே பெறுவர் என்கிறது. உறக்கம், பணி, பசி, மூப்பு முதலான துன்பங்களோடு கூடிய இவ்வுலகில், சில மையங்களில்தான் பல்லாண்டு பாடமுடியும். இத்துன்

துண்டே, அங்குப் போகவேண்டுமென்தான்? என்ன (நல்லாண்டென்று இத்தயாதி) h₂i, i₂ 'பல்லாண்டும் ஏத்துவாரிறே. ஆகையாலே காத்தூசித்தமாகை தவிருகையே உள்ளது' என்னுதல்; அன்றிக்கே, தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே பேருகையாலே ப்ராப்ய பூமிமிலே புக்கிருந்து இப்பாசரம் சொல்லி அநுபூவிக்கப்பெறுவர் என்னுதல். i ஆனால் இங்கு மங்குளா ஸாஸநம் நித்யமாகவல்லையோ? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (தத்க்ரதுந்யாயேத்யாதி) தத்க்ரதுந்யாயமாவது—86. "यथाऽनुरागं विद्धि युक्ते मयि तथाऽपि मयि" (யதூக்தரதுரஸ்மிந் லோகே புகுஷோ புவதி ததேத: ப்ரேத்ய புவதி) என்கிற ஸ்ருதி. க்ரது:ஸங்கல்ப; யாதொருபடி

தவிருகையேயுள்ளது; ப்ராப்ய பூமிமிலே புக்கிருந்து இப்பாசரஞ் சொல்லி அநுபூவிக்கப்பெறுவர். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஐந்தாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆறாம் திருமொழி—வாரணமாயிரம் ப்ரவேஸம்

அவ:— குயிலைப்பார்த்து, "நீ அழைத்துத்தரவேணும்" என்றறிவித்ததில் அது அப்படியே செய்யக்கண்ணடிவன்; அவனைக் கடுக்க கிட்டிக்கொடு நிற்றல் கண்ணடிவன்; கடுக்க கிட்ட

பங்கள் இல்லாத அந்தப் பரமபதத்தில் ஸதா ஸர்வ காலமும் பல்லாண்டு பாடலாம். அத்தகைய பரம ப்ராப்யமான பரமபதத்திலே சென்று 'நமோ நாராயணய' என்னும் இப்பாசரத்தையே சொல்லிப் பல்லாண்டு பாடி எம்பெருமானை அநுபூவிக்கப் பெறுவர் என்று கருத்து. 11.

ஸ்ரீகுண்டல்வாமி தாஸன் இயற்றிய

ஐந்தாம் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம் முற்றிற்று.

ஆறாம் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம்

வாரணமாயிரம் ப்ரவேஸம்.

சென்ற திருமொழியில் குயிலைப் பார்த்து, 'நீ எம்பெருமான் வரும்படி கூவவேணும்' என்று பிரார்த்தித்த பின்பும், அது அப்படிச் செய்யக் கண்ணிலை. அப்படிச் செய்திருந்தால் அவன் விரைந்த வந்திருப்பானன்றோ. அவன் விரைந்து

இங்கே ஸங்கல்பித்தான், அப்படியே இங்குமின்றும் புறப்பட்ருப்போய், இங்கே ஸங்கல்பித்த பூலத்தை அங்கே அநுபூவிக்கும் என்று அர்த்தம்.

ஐயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— வாரணம் ப்ரவேஸம். க ஆனால் ஆறியிருக்கிறதுக்கென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (கடுக்க கிட்ட இத்தயாதி) b (அவஸம்நையானுள்) என்னுமளவும்

வேண்டுமபடியாய்த்து, இவளுக்குப் பிறந்த தூஸை; அப் போதே கிடப்பெருமையாலே மிகவும் அவஸந்தையானான்; b அவன்றான், இவள் தூஸைக்கிடாக வந்து முகங் காட்டிற்றிவன்; e இத்தலையில் e அவஸந்தையறியாதானெருவ னல்லவிறே; இன்னமும் d ஓரளவைப் பிறப்பித்து முகங் காட்டுகிறோம் என்றுருந்தான். e மயர்வறுமதிதலமருளின

வரக் காணுமையாலே குழிப் அவன் வரக் கூவவிடலை என்று உணர்ந்தான். 'வரும்போது வரட்டும்' என்று ஆறிப்பிருக்கக் கூடியவளல்லன் இவன். அவன் விரைந்து வரவிடில் உயிர் தரிக்கமுடியாத நிலையை அடைந்தவளாகையாலே, அவனைச் சடக்கென அடையப்பெறாமல் மிகவும் வருத்தமுற்றான். அவனும் இவன் நிலைக்குத் தக்கவாறு விரைந்துவந்து முகம் காட்டவில்லை. ஆனாலும் 'இவன்படும் பாட்டை அவன் அறியாதவன்' என்று சொல்லமுடியாத, இவனுடைய ஆர்த்தி மேலும் வளர்ந்தபின்பு, வந்து முகங்காட்டுவேரம் என்று இருந்தான். நம்மாலுவாருக்கும் அவன் இப்படியேயன்றே அருளியது. "மயர்வறு மதிநலம் அருளினன்" [திருவாய் 1-1-1] என்று திருவாய்மொழியின் தொடக்கத்தில் அந்ஞானலோமு

கீழ்த்திருமொழியில் ப்ரமேயமாய்ப், அவஸந்தையான இவன் ஸத்தையை துரிப்பிப்பானாகத் தன் விஷயமான ஸம்பாநுபுலத்தைக் காட்டி, துரிப்பிக்கிறுனென்று இத் திருமொழிக்கு ப்ரமேயம் அருளிச்செய்யக்கோலி, இப்படி அவஸந்தையான இவளுக்கு வந்து முகங்காட்டவொண்ணு மைக்கு னேது இன்னதென்று அருளிச்செய்வாராக அடி கொண்டு எழுந்திருக்கிறார் (அவன்றானியாதி) e இவன் தூஸையறியானே? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையி லியாதி) e (அவஸந்தையறியாதானெருவனல்லவிறே) "இப்படியிருக்க முகங்காட்டாதொழிகிறுனென்னென்னில்" என்று ஸங்கையைப் பூரிப்பது. d (அளவைப் பிறப்பித்து) என்றது - பரமபுக்தி பாய்ந்தமான பாகத்தைப் பிறப்பித்து என்றபடி. e ஆனால் அந்த அவஸந்தையை உடனே உண்டாக்கவாகாதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மயர்வறு

போதே முனியே நான் முகனு மிராதே; - i மயர்வற்றபோதே பெருவேண்டும்படியான ஆற்றுமையுண்டாயிருக்கச்செய்தே யும், பரமபுக்தியாய்ந்ததாக நடுவுண்டான அவஸந்தைகளைப் பிறப்பித்திறே கொடுத்தது ஆற்றவார்க்கு; d வெளுத்த புடவைக்கு வாசக்கொளுத்தவாரோபாதியாக, இவ்வருகே பரமபுக்தியர் பந்தமாகப் பிறந்தவரவிறே அக்குப் போய் அநுபுலிக்கும் அநு புவம் ஸாத்மிப்பது; h முதலடியிலே இதுண்டானாலும் காலஞ்சென்றவாரே பிறப்பியதும் ஒரு பாகமுண்டியே; i பிராட்டிக்கூப் பெருமானைப் பிறந்தபோதே கூடவேனு

மற்ற த்ருநா புக்திகளை அருளியிருந்தபோதிலும், 'முனியே நான் முகனே' [திருவாய் 10-10] என்னும் கடைசித் திருவாய் மொழியில் 'அவாவாறு விடுபெற்ற குருகூர் சடகோபன்' [திருவாய் 10-10-11] என்னுமிடத்தில் பெற்ற பேற்றை முத லிலேயே பெறவில்லையே, முதலிலேயே 'அவனைப் பெற வேணும்' என்ற ஆற்றுமை இருந்தபோதிலும், ஆர்த்தியைப் படிப்படியாக வளர்த்துக்கொண்டுபோய், பரபுக்தி, பரத்ருநாம், பரமபுக்தி ஆவியவற்றை வினைத்து, அதற்குப் பின்பன்றே நம்மாலுவார்க்கும் பேற்றை அருளினான். வெளுத்த புட வைக்குச் சிறிதுசிறிதாகச் சாயம் ஏற்றுவதுபோலே, இவ்வளவில் பரமபுக்திவரையில் வினைத்தலன்றே பரமபுக்திநிற்குச் சென்று அனுபவிக்கும் அநுபுவம் இவனுக்குப் பொருத்தவதாயிருக்கும். 'ஸாக்ஷாத் பூமிதேவியின் அவதாரமான இவ்வாண்டானுக்குப் பிறப்பிலேயே பரமபுக்தி உண்டே; ஆகையால் ஆற்றவாருக்குப் போலே காலம் தாழ்த்தவேண்டாமே' எனில்: முதலிலே பரம புக்தி இருந்தபோதிலும், காலம் செல்லச் செல்ல ஆர்த்தி

மதிகலமருளின இத்தயாதி) i க்ரமத்திலே செய்ததெங்கே? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மயர்வற்றபோதேயித்தயாதி) d பரமபுக்தியுண்டாக்கவேண்டுமாவனென்? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (வெளுத்த புடவை இத்தயாதி) h இவளுக்கு புக்திருபாபந் ஜ்ஞானமன்றே அடியிலே உண்டாக்கிற்று, புக்தியுண்டேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முதலடியிலே இத்தயாதி) i ஆசையுண்டாயிருக்க, காலபாகத்தாலே புக்தி

மென்னும் ஆசை உண்டாயிருக்கச்செய்தேயிறே, 36. “आसि मासज जीविष्ये” (ஊர்த்,வம் மாஸாந்த ஜீவிஷ்யே) என்பது, அவர்தாம், 37. “स जीवेयं मासजि” (ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி)

விஞ்சுவதும் உண்டன்றோ. பெரியபிராட்டியாரின் அவதாரமான ஸீதைக்கும் பெருமானைப் பிரித்தபோதே அவரோடு கூடவேணும் என்றிற ஆசை இருந்தபோதிலும், [115-வது பக்கத்தில் 86-வது ப்ரமாணத்தில் உள்ளபடி] ‘ஒரு மாஸத்திற்குமேல் தரித்திருக்கமாட்டேன்’ என்று ஒருவரம்பை பிட்டாளன்றோ. [116-வது பக்கத்தில் 87-வது ப்ரமாணத்தில் உள்ளபடி] அவரைப்போலே “கனனேரமும் தரிக்கமாட்டேன்” என்று அருளிச்செய்யவில்லையே, ஆகையால், ஆசை உண்டாயிருந்தபோதிலும் காலக்ரமத்தில் பரமபுத்தி முற்றினபோது பேற்றைக்கொடுப்பது என்னும் நியமம் பூமிப்பிராட்டியின் அவதாரமான இவள் விஷயத்திலும் பொருந்தும். ஆகையால் அவள் வராமல் தாமதம் செய்தாள். இவள் அத்தாமதம் பொறுக்கமாட்டாமல் மிகவும் துன்புற்றாள். அதைக்கண்ட எம்பெருமான் “நாம் நேரே விரைந்துசென்று காட்சியளித்தால் இவளால் அதைத் தாங்கமுடியாது. ஆகையால் கனவில் சென்று இவளை மணம் புரிவதாக ஓர் அநுபுவத்தைக் கொடுத்து, இவளுக்கு தரிப்பை உண்டாக்கி, காலக்ரமத்தில் பேற்றை அளிப்போம்” என்று திருவுள்ளம்கொண்டு, அப்படியே கனவில் அநுபுவிப்பித்தபடியைச் சொல்லுகிறது இத்திருமொழி. இவ்விஷயத்தில் ஸ்தாபிராட்டியைப் காட்டிலும் ஆண்டாளுக்குச் சிறப்பு உண்டு, ‘கனவிலாவது பெருமானைக்

முற்றினவிடமுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டிக்கு இத்யாதி). “அவள், பாகம் பிறக்குந்தனையும் முகங் காட்டவொண்ணாதென்று வரவுதாழ்க்க, அது பற்றாமல் இவள் கிடந்து அலமாக்க, அத்தைக்கண்ட ஈஸ்வரன் ‘நாம் கடுக்க கிட்டிக்கொடு நிற்கில் உடைதலைப்படும்’ என்று ஸ்வப்னமுகேந அநுபுவிப்பித்து தரிப்பித்து, அந் தரம் அநுபுவிப்போமென்று விசாரித்து, ஸ்வப்னத்திலே வந்து அநுபுவிப்பிக்க, அநுபுவித்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லு

என்பதாய்த்து, j 87. “सन्निपि यद्ये वीर” (ஸ்வப்னேடபி யத்யஹம் வீரம்) ஸ்வப்னத்திலே கண்டாலும் துடிக்க நியர்த்தராகவல்லராப்த்து. 87. “राद्यं सलक्षणं” (ராக்யம் ஸஹலக்ஷணம்) k பிரிகிறபோது இருவரையும் கூடப் பிரிகையாலே காணுமிடத்திலும் இருவரையும் கூடக் காணவேணுமென்றிற ஆசைப்படுவது, l அப்போது இருவரும் பிரிகையாலே “தங்களில் கூடியுள்ளோ இல்லையோ” என்றும் அதிசங்கை பண்ணியிருக்குமே. 87. “यद्ये यदि जीवेयं सस सस” (பர்பேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்னேடபி மம மத்ஸரி) என் அலஸ்தையுறிந்து முக்ககாட்டாமைக்கு அவரேயன்றிக்கே, இதுவும் என்னை நலியவேணுமோ என்று ளிறே. m தான் காணப்பெறுதபோதும் n பிறர் கண்டு

கண்டு தரிக்கலாம்’ என்று ஆசைப்பட்ட ஸீதைக்கு எம் பெருமான் அந்த ஸ்வப்னாநுபுவத்தைக் கொடுக்கவில்லை.

87. ஸ்வப்னேடபி யத்யஹம் வீரம் ராக்யம் ஸஹலக்ஷணம் ; பர்பேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்னேடபி மம மத்ஸரி ||

[சா.ஸ. 34-21]

[ஸ்வப்னத்திலும் நான் லக்ஷணத்தோடு கூடிய விரான ராக்யரைப் பார்ப்பேனாகில் உபீர்வாழ்வேன் ; (ஆனால்) ஸ்வப்னமும் எனக்கு விரோதியாயன்றோ உள்ளது.] என்று அவளே அருளிச்செய்தாளன்றோ. ‘கனவில் கண்டாலும் தன் துன்பங்களைப் போக்கக்கூடிய வீரர் பெருமான்’ என்னும் கருத்தை வீரஸுத்தத்தாலே காட்டினான். பிரியப்போது இனியபெருமான், பெருமான் ஆகிய இருவரையும் பிரிகையாலே, கனவில் காணும்போதும் இருவரையும் சேர்த்துக்காண ஆசைப்பட்டான். பிரியப்போது மாயமாதான மாரீசன் பெருமானையும்

கிறது” எனது கூட்டி யோஜிப்பது. j இப்படி ஸ்வப்னம் தாரகமாமோவென்ன ; தாரகமாகையாலே பிராட்டி ப்ராப்த்தித்தொளளென்கிறார் (ஸ்வப்னேடி இத்யாதி). k, “ஸஹலக்ஷணம்” என்றது - இருவரையும் காணவேணுமென்னுதல் ; இருவரும் கூடியுள்ளோவென்னுதல் ; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அப்போது இருவருமித்யாதி). m தான்

சொல்லக்கேட்டு துரித்தி நுந்தாளிறே அவன்; ற த்ரிஜடாதிசுள் சொல்லக் கேட்டு துரித்திருந்தாற்போலே இருக்கவல்லவளால் ளாய்த்து இவள். ஓ இவள்தன்னைபுண்டாக்கி அநுபுவிக்கவேனுமென்றிருக்குமே; ஸ்வப்நத்திபொனகிலும் அநுபுவிப்பித்து துரிப்பிப்போமென்று பார்த்தாள். ற இஃஜந்துக்கள் கிடந்து உறங்காநிற்கச்செப்தே, ஸர்வேஸ்வரன் தான் உணர்ந்திருந்து, கர்மானுக்ருணமாகச் சில பதாபுர்த்துங்ங் ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்வப்நத்திலே அநுபுவிப்பிக்குமென்று றுசொல்லாநின்றதிறே.

இளையபெருமானையும் பிரித்துவிட்டபடியாலே ‘அவர்கள் இருவரும் மறபடியும் ஒன்று சேர்ந்தார்களோ இல்லையோ?’ என்னும் ஸந்தேஹம் நீர கனவில் இருவரையும் சேர்த்துக் காண ஆசைப்படுகிறான். ‘நான் படுப்பாடு அறிந்து உயிர் தரிக்கலாம்படி சடக்கென முகங்காட்டாமல் அவர் படுத்துவது போதாதென்று இக்களவும் என்னிடம் விரோதம் கொண்டு என்னையடையாமல் படுத்துகிறதே’ என்னும் கருத்தை முன் எடுத்த ஸ்ரீராமாடன வாக்கியத்தில் ளீதாபிராட்டி. தெரிவிக்கையாலே அவளுக்குப் பெருமான் ஸ்வப்நாபு,வத்தைத் தரவில்லை என்று விளங்குகிறது. அப்படியானால், அவள் எப்படி உயிர் துரித்திருந்தாள் எனில்: தான் கைவு காணுவிட்டாலும் த்ரிஜடை முதலான மற்றவர்கள் சொல்லக்கேட்டு உயிர்த்துரித்திருந்தாள் அவள். அப்படி ஒருவர் சொல்லக்கேட்டு துரித்திருக்கக்கூடிய இப் பவு உடையவளல்லளாகையாலே, இவ்வாண்டாளை உயிர் துரிக்கச்செப்து அநுபுவிக்கவேணும் என்று திருவுள்ளங் கொண்டு, கனவிலே இவளுக்கு ஓர் அநுபு,வத்தைக்கொடுத்து உயிர்த்தரிக்கச் செய்ததைச் சொல்லுகிறது இத்திருமொழி.

காணுவிட்டால் ஸ்வப்நத்திலே துரித்தபடி எப்படியென்ன (தான் காணப்பெருத இத்தயாதி). று பிறர் காண்கை— த்ரிஜடை காண்கை. ற அப்படியே இவளுக்கும் பிறர் முகேந ஸ்வப்நத்தைக்காட்டி துரிப்பிக்கலாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (த்ரிஜடாதிசுளியாதி). ஓ ஆகையாலே (இவள்தன்னை உண்டாக்கி) என்று கூட்டுவது. ற ஆனால் லோகவ்யாவ்ருத்தமாக, பாணிக்ரஹணபாயந்தமாக ஸ்வப்நத் தன்னை அவளுக்கு உண்டாக்குமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இஃஜந்துக்களியாதி). று (சொல்லாநின்றதிறே)

ற அப்பொதுவான நிலையன்றிக்கே, தன்னை அநுபுவிக்க வேனுமென்று இருக்கிறாளாகையாலே, இவள் அநுபுவிக்க வேனுமென்று பாரித்திருந்தபடியுள்ளில் ஒன்றும் குறையாத படி பாணிக்ரஹண பாயந்தமாக ஸ்வப்நத்திலே அநுபுவிப்பிக்க அநுபுவித்து, தான் அநுபுவித்தபடியையத் தோழிக்குச் சொல்லி துரிக்கிறாமிருக்கிறது.

உபரிஷத்துக்களிலும், ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ஸந்த்யாதி, கரணத்திலும்—ஸம்ஸாரி ஜீவர்கள் உறங்கும்போது,

88. ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாக்ரத்தி காமம்

காமம் புருஷோ நிர்மிமான: [கட. 2-5-8]

[இந்த ஜீவர்கள் உறங்குகையில் பரமபுருஷன் (இவர்களை ஸ்வப்நத்தில் அநுபுவிப்பிப்பதற்காகப்) பதாரித் கங்களைத் தன் விருப்பப்படி ஸ்ருஷ்டித்துக்கொண்டு விழ்த்திருக்கிறான்.] என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் தான் உணர்ந்திருந்து அவர்க ளுடைய கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு கனவிலே சில பொருள் களைப் படைத்து அநுபுவிக்கச் செய்வான் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆண்டாளுக்கு எம்பெருமான் இங்கு கொடுக்கும் ஸ்வப்நாபு,வம் மற்ற ஜீவர்களுக்குப்போலே கர்மானுக்ருணமான அநுபு,வம் அன்று. ‘எம்பெருமானைப் பரிபூர்ணமாக அநுபுவிக்க வேணும்’ என்று ஆசைப்பட்டிருக்கும் இவளுக்கு எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகக் கொடுக்கும் அநுபு,வமாகையாலே, இவள் அநுபுவிக்கவேனுமென்று ஆசைப்பட்ட வைபு,வங்களில் ஒன்றும் குறையாதபடி கைத்தலம் பற்றுவது, தீவலம் பற்றுவது, அம்மி யிதிப்பது முதலான எல்லா விவாஹ வைபு,வங்களையும் இவளது கனவிலே அவள் அநுபுவிப்பித்த படியே பரிபூர்ணமாக அநுபுவித்து, அதைத் தோழிக்குச் சொல்லி துரிக்கிறான் இத்திருமொழியில்.

88. ‘एष सुषुप्ते’ (ஏஷ ஸுப்தேஷு) இத்யாதிச்யாலே என்றபடி.

ற (அப்பொதுவான நிலையன்றிக்கே) என்றவிடத்திலே,

ஆறாம் திருமொழி — முதற்பாட்டு

வாரண மாயிரம் சூழ வலஞ்செய்து

நாரணன் நம்பி நடக்கின்ற னென்றெதிர்

பூரண பொற்றூடம் வைத்துப் புற(ர)மெங்கும்

தோரணம் நாட்டக் களுக்கண்டேன் தோழிநான்.

பதவுரை:— தோழி—என் உயிர்ந்தோழியே, நம்பி—
கைலஞ்சுணபரிபூர்ணனான, நாரணன்—ஸ்ரீமந்நாராயணன்,
ஆயிரம் வாரணம் சூழ—ஆயிரம் யானைகள் சூழ்ந்துவர,
வலம் செய்து நடக்கின்றான் என்று—பிரதக்ஷிணமாக எழும்
தருளாகிறுனென்று (வாத்தியகோஷாஷ்டாதிக்களால் நிச்சயித்து).

89. ஸ்வப்நேயமி கேஸவாதந்யம்

ந பஸ்யதி மஹாமதி: |

நித்ராஸி (ஸ்வப்நேயமி?) தஸ்ய

நாயாதி புருஷார்த்தஹிரோதிநி ||

[இதிஹாஸ ஸஞ்சயம் 32.128]

[மஹாபூக்திமானான அவர் ஸ்வப்னத்திலும் கேஸவனைக்
காட்டிலும் வேறு யாரையும் காண்பதில்லை. பகுவதனுபவ
மாகிற புருஷார்த்தத்துக்குத் தடையாபிடுக்கும் நித்திரையும்
(ஸ்வப்னத்திலனுபவமும்?) அவருக்கு வருவதில்லை.] என்மிற
ப்ரமாணத்தில், அன்புடையார் திறத்தில் எம்பெருமான் கர்மானு
குணமாகவல்லாமல் அடிபாருடைய ருசிக்கு அநுகுணமாக
ஸ்வப்நாநுபவங்களை அருளுவான் என்று கூறியது இங்கு
அநுநிதிக்கத்தக்கது.

88. “सन्निपि केशवाङ्गं न पश्यति महामतिः | सन्निपि तस्य नायति
पुरुषार्थविरोचिनी ||” (ஸ்வப்நேயமி கேஸவாதந்யம் ந பஸ்யதி
மஹாமதி: | ஸ்வப்நேயி தஸ்ய நாபாதி புருஷார்த்தஹிரோதிநி||)
என்றத்தை அருவிச்செய்வா.

இத்தால் — ஈஸ்வரன் ஸ்வப்நாநுபவம் பண்ணிவரு
மிடத்தில், ஸாமாந்யர் விஷயத்தில் கர்மானுகுணமாகவும்
ஆனீதர்விஷயத்தில் அவர்கள் ருச்யநுகுணமாகவும்
அநுபூவிப்பிக்குமென்று பூலக்கிறதென்று அருளிச்செய்வார்.

எதிர்—எதிரே, பொன் பூரண சூடம் வைத்து—பொன்மய
மான பூர்ணசூடங்களை வைத்து, புரம் எங்கும்—பட்டணம்
முழுவதும், தோரணம் நாட்ட — தோரணம் ஸ்தம்பங்களை
நாட்ட (இந்த நிலைமையை), நான் கரு கண்டேன்—நான்
ஸ்வப்னத்தில் அநுபூவித்தேன.

அவ:— முதற்பாட்டு. (வாரணமிதயாதி) வந்து புருத்
தால் அநுபூவிக்கைபன்றிக்கே, “வாராநீஸ்ருன்” என்று
ஊரிலே வார்த்தையானவாறே தொடங்கி அநுபூவிக்கவேணு
மென்றற்போலே கானும். இவ்வதான் ஆசைப்பட்டிருப்பது.
அவனுடைய கருதிசிந்தனை பண்ணுகிறாய்த்து.

வ்யா:— (வாரணமாயிரம் சூழவலஞ்செய்து) * உந்து
மதகளிற்றன் பிள்ளையிறே. † [பு] நந்தகோபரும் ஆனே
யெறியிறே திரிவது. ஸ்ரீவாஸ்தேவரும் நந்தகோபரும்

1. அவ:— வந்து புருத் பின்பு அநுபூவிப்பது போதா
தாகையாலே, ஆண்டாளைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளக்
கண்ணன் வருகின்றான் என்று ஊரிலே பேச்சு ஏற்பட்ட
ஸமயம் தொடங்கி அநுபூவிக்க ஆசைப்பட்டிருக்கிறாராகை
யாலே கனவிலும் அவன் நடந்து வருமிடத்திற்குச் செய்யப்
பட்ட அலங்காரங்களையெல்லாம் காண்கிறான்.

வ்யா:— (வாரணமாயிரம் சூழ வலம்செய்து) திருவாய்ப்
பாடியில் கன்றுகளும் பசுக்களுமொழிய யானைகள் இருக்க
இடமில்லையே எனில்: “உந்துமதகளிற்றன்” [திருப்பாவை 18]
என்று எதிரிகளை எதிர்ப்பதற்கு யானைப் படையையும் உடை
யவர் நந்தகோபர் என்று இவனே அருளிச்செய்கையாலே,
அவர் பிள்ளையான கண்ணனும் ஆயிரம் யானைகள் சூழ வலம்
செய்து வரக் குறையில்லை. ஸ்ரீநந்தகோபரும் யானையெறித்
திரிவாரென்று ப்ரஸீத்தி, உண்டு. திருவாய்ப்பாடிக்குத் தலைவ
ரான நந்தகோபரிடம் யானைப்படை எப்படி வந்தது? எனில்:

‡ [குண்டூலிதம் சில தாளகோஸங்களிலில்லை]

தங்களில் மித்ரராய், 90. “ஈக் துஞ் ஸுஜநி” (ஏகம் து:க்ஷம் ஸுகுஞ்ச நௌ) என்றிருக்கிறபடியாலே இங்கு ததை கோஸம்ருத்தி, அவரதாய், அங்கு ததை பாணகுதிரை இவரதாய், ஒன்றும் பரிமாறியிற போருவது. இனி, தத்த புத்ரர்களுக்கு இரண்டித்திலும் அம்மமுண்டபயிறேமி நும்பது. ஆகையாலே பாணக்குக் குறையில்லையிறே.] “ஆயிரம்” என்ற நிர்ஃபந்தத்துக்குக் கருத்தென்னெனில்; தன்னே ராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வரும்போது அவர்களைத் தன்னில் தாழ்வாகவொட்டானே; ஆகையாலே “ஆயிரம்”

90. தலம் வயஸ்யே:5வலி மே ஹருத்தயோ ஹபேகம் து:க்ஷம் ஸுகுஞ்ச நௌ |
ஸுகுரீவம் ராக்ஷோ வாக்யமித்யுவாச ப்ரஹ்ருஷ்டவத் ||
[ரா.டி.5-18]

[“நீ என் மனத்துக்கியிய நண்பனாயும்; நம்மிருவாக்கும் ஸுகு:க்ஷங்கள் ஒன்றோபாகும் ” என்று ராமபிரான் ஸுகுரீவனிடம் மகிழ்ச்சி மிகுந்த வார்த்தையைச் சொன்னான்.] என்று பெருமான் ஸுகுரீவனிடம் சொன்ன நீதியில் வஸுதேவரும் நத்தகோபருடைய நெருங்கிய நண்பர்களாயிருக்கிறபடியாலே, நத்தகோபருடைய ஆசிரைச் செல்வம் வஸுதேவருடையதாகவும், அவரிடமுள்ள யானை குதிரை இவருடையதாகவும் ஒன்றாகப் பரிமாற்றம் நடப்பதுண்டு. ஆகையால் அவர் சிறையில் இருந்தபோது அவருடைய யானைப் படைகள் நத்தகோபரிடம் இந்நிற்குக்க இடமுண்டு. மேலும் தத்த புத்ரர்களுக்குப் பிறந்த இடத்தச் செல்வத்திலும், புகுந்த இடத்துச் செல்வத்திலும் உரிமை ஏற்படுவது உண்டு. அந்த நீதியில் பாஃத்தாலும் கண்ணன் வஸுதேவருடைய யானைப் படை குழுவைக் குறையில்லை. “வாரணம் ஆயிரம்” என்று எண்ணிக்கையைக் குறித்ததற்குக் கருத்து என்ன? : என்னல்: தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தள்ளி நடைபிட்டு வருவான்’ [பெரியார் திரு 3-1-1] என்றபடியே தன்னுடைய தொழிலாளர் ஆயிரப்பேரும் தன்னிடத்திற் தழும்புநிறுப்பதற்குக் கண்ணன் பொறுக்கமாட்டானாகையாலே அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கண்ணப் போலே யானை மேலே ஏற்றிக்கொண்டு வருவதற்கு

என்றது. * தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையேயொக்க அருள்செய்திறே வைப்பது. (நாரணன் நம்பி) உபயவியூதியுத்தன் வருமாமேலே இருக்கும் போலே காணும், ஸ்ரீமதுரைக்கும் திருவாய்ப்பாடிக்கும் கடவராய் வரும்போது. (நம்பி) உபய விபூதி யோகத்தால் வந்த குணங்கள் சொல்லக்கேட்டுப்போமித்தனையிறே; அக் குணங்கள் பூர்ணமாக அநுபவிக்கலாவது அவதாரங்களிலே மிதே. ட குறைவாளர்க்கு முகக்கொடுத்தவிடத்திலேயிறே

ஆயிரம் யானைகள் வேண்டுமன்றே. அதனாலே “வாரணம் ஆயிரம்” என்கிறார். “தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே ஒக்க அருள் செய்வர்” [பெரிய திரு 11-8-5] என்றபடியே தன்னை அடைந்தவர்களுக்குத் தன்னையொத்த பெருமைகளைச் செய்து வைப்பவனன்றே எம்பெருமான். (நாரணன் நம்பி) ஸ்ரீமதுரைக்கும், திருவாய்ப்பாடிக்கும் தலைவனான கண்ணன் வரும்போது உபயவியூதி நாதனான நாராயணன் வருவது போலன்றே இருக்கிறது. (நம்பி) குணங்களால் சிறைந்தவன், பரதவத்தில் உபயவியூதிகளையும் உடையவனாயிருப்பதால் குணங்களால் சிறைந்தவனாயிருக்கிறார் என்று யாஸ்தீர்பர்கள் சொல்லக் கேட்டுப் போகிறேமேயொழிய நேரே அநுபவிக்க முடிகிறதில்லை. அந்த குணங்கள் முழுவதையும் அநுபவிக்கும்படியிருப்பது அவதாரங்களிலேயே

அரு:—முதற்பாட்டு. (வாரணமித்யாதி); 4,6 கருவுண்ண பிள்ளை நாராயணனோடுவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உபய விபூதியுத்தனிட்யாதி) அதாவது—இவ்விரண்டுக்கும் கடவனுடைத்த உபயவியூதிக்கும் கடவனுடையோபரதீயாக நினைத்திருக்குமாய்த் து அவன் என்றபடி. “நம்பி” என்று—இவ்வீரர்களுக்கு நிர்ஃஹகனாகையாலே வந்த பூர்த்தி. ௦அன்றிக்கே, “நாரணன்” என்றது—கருவுண்ணையாய். “நம்பி” என்று—நாரணனைத் தவிரயுக்தமான குணபூர்ந்தியே யாய், ஆனால் நாராயணன் தவிரயுக்தமான ஸ்வமித்யாதியே குணபூர்த்தியுள்ளது. பரதவத்துக்களன்றே, அவதாரங்குக்குண்டோவென்ன (உபயவியூதித்யாதி); ௫ “நாறு”.

டி, ஸௌஸ்ப்யம் அநுபுவிக்கலாவது; ௭ தாழ்ந்தார்க்கு முகம் கொடுத்தவிடத்திலேயேறே இக்குணங்கள் ஸ்பூடமாவது. ஈ செல்வைக்கேடர் பக்கலிலேயே அவனுடைய ஆர்ஜவாதி, குணங்கள் காணலாம். ௭ (நடக்கின்றனவென்று) ௨9. குரஸ்யன் சிவசிவ ச ச ராரிரிஹேயி' (குரஸ்துலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரி ஹேஷ்யதி) இன்னவிடத்திலே வந்து விட்டான், அணித்தாக வந்து விட்டானென்னும் அதுதானாம் தரிப்புக்குடலாயிருக்கு

யன்றோ. மேலும் உயர்ந்தவர்களான நிய மூத்தர்களுக்குத் தன்னை அநுபுவிக்கக் கொடுக்கும் பரமபதத்தில் ஸௌஸ்ப்யம் (எளிமை). ஸௌஸீக்யம் (நீர்மை), ஆர்ஜவம் (நேர்மை) ஆகிய குணங்கள் வெளிப்படமாட்டா. இருட்டறையில் விளக்குப்போலே குறைவானவர்களான ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தன்னை அநுபுவிக்கக் கொடுக்கும் இவ்விபூதியிலேயே இந்த குணங்கள் வெளிப்படையாக விளங்கும். நேர்மையில்லாதவர்கள் விஷயத்தில்தானே இவனுடைய நேர்மை முதலான குணங்களைக் காணமுடியும். பரமபதத்தில் நேர்மை இல்லாதவர்களே கிடையாதே. ஆகையால் 'நம்பி' என்று அவதாரத்திலேயே உள்ள குணபூரித்தி உணர்த்தப்படுகிறது. (நடக்கின்றனவென்று)

91. குரஸ்துலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரிஹேஷ்யதி

[புர-உ-23-1]

[பு,கூவான் க்ருஷ்ணன் (இன்று) குரஸ்துலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறான்; நானேக் காலை இங்கு எழுந்தருளுவான்.] என்னிறபடியே அன்புடையவர்களுக்கு இவன் தம்மை நோக்கி வருகின்ற செய்கிளெல்லாம் உயிர் தரிப்பதற்கு உற்பாயிருக்கும்ன்றோ.

என்றதுக்கு ஸௌஸ்ப்யாதி, குணபூரித்தியென்று தாத் பர்யாத்ரம் அருளிச்செய்கிறார் (குறைவானவர்க்கு இத்யாதி) டி, ஸௌஸ்ப்யம் ஸௌஸீக்யம் ராரிஜவங்களைச் சொல்லுகிறது. (தாழ்ந்தார்) தன் குணங்களுக்கு விஷயமான ஸம்ஸாரிகள். ஈ நிவஸதிஹேஷ்யதி (நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரிஹேஷ்யதி) என்ன அருளிச்செய்கிறார் (செல்வைக்கேடர் இத்யாதி) ௭ "நடக்கின்றான்" என்றதற்கும், "வந்து புகுந்தால்" (பக்கம் 289) என்ற

மீறே. i 92. "ஶாபாதி ஶாபாதி" (ஸாபாத்யி ஶாபாத்யி) என்றும் விஸ்வாமித்ரர்திசுங்கைக்கொடு வரவும் வேண்டாவிதே இங்கு. (எதிர் பூரணபொற்குடமவைத்து) எதிரே பூர்ணரும்புங்களை வைத்து. (i) புர(று)ம்த்யாதி) "தோரணம் நிறைத்தெங்கும் தொழுதான்" என்னக்கடவதிதே — இங்குள்ளார் அங்குப் போம்போது; அதுக்கும் j அடியானவர்கள் வரவுக்

92. ஶாபாத்யி ஶாபாத்யி

[ஸாபத்தாலும், அம்பாலும் (காரியம் ஸாதிக்கவல்லேன்?).] என்கிறபடியே எந்த வகையிலும் காரியத்தை முடிக்கவல்ல விஸ்வாமித்ரர் ஸீதைபீடம் பெருமானைக் கொண்டுவர வேண்டியிருந்தது. இங்கு அத்தகைய ஒருவரும் தேவையில்லாமல் கண்ணன் தானே ஆண்டானே நோக்கி வருகிற சிறப்பு உள்ளது. (எதிர் பூரணபொற்குடம் வைத்து) எதிரே ஜலம் சிறைத்தபூரணம் கும்புங்களை வைத்து. (புரமெங்கும் தோரணம்நாட்ட) "தோரணம் சிறைத்தெங்கும் தொழுதான்" [திருவார் 10-9-2] என்கிறபடியே இங்குள்ளவர்கள் பரமபதம் செல்லும்போது அங்குள்ளவர்கள் தோரணம் கட்டுவதபோலே, அப்பரமபதத்திற்குத் தலைவன் இங்கு வரும்போது இங்குள்ளவர்கள் தோரணம் கட்டுவதைச் சொல்லுகிறது. புரம்பட்டணம். 'புரம்' என்று டாடும் கொண்டால், ஊர்ப்புரமாகிற புறச்சோலைகளைக்

அவதாரிகாவாக்யத்துக்கும், (குரஸ்துலே நிவஸதி) இத்யாதி, வாக்யத்துக்கும் ஈஷ்த்துபேதமுண்டாகில் கண்டு கொள்வது. i ஏகனாக வரலாமோ, கூடகரும் வேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸாபாத்யிப்யாதி) ஶாபம் விஸ்வாமிதானுக்காய், ஶரம் பெருமானுக்காகவுமாம், அன்றிககே, அந்தரஸிசைக் பண்ணுவிக்கையாலே இரண்டும் விஸ்வாமித்ரனனக்கேயாகவுமாம். இத்தால் பெருமானப்போலே கூடகரைக் கூட்டிவரவேண்டாதே, குணபூரணனாகையாலே தானே வந்தான் என்றபடி. (ஸாபாத்யி ஶாபாத்யி) என்ற இரண்டாலும் ஸபஹரிக்கிறேன என்று பரகராமாழ்வான் தன மிருக்காலே சொல்லும் வார்த்தை. j (அடியானவர்கள்)

குடலாக அலங்கரிக்கிறபடி சொல்லுகிறதே இங்கு. (கனாக்கண்டேன்) k கதிரில்லீயோலே இருக்கிற பூலுயேந்தியியக்களாலே அநுபுவிக்கிற ஹ்ருநுக்கொண்டநுபுவிக்கபன்றிக்கே, நேரே ஹ்ருதயத்தாலே ஒருநுக்கஞ்செய்து அநுபுவிக்கப்பெற்றேன்கான். ஆநுக்கல்யாணபார சொல்லுதல், நீ சொல்லுதல்செய்யக் கேட்கையன்றிக்கே, நான் உனக்குச் சொல்லலாப்படி அநுபுவித்தேன்கான்! 1.

ஆறும் திருமொழி — இரண்டாம் பாட்டு

நானே வதுவை மணமென்று நாளிட்டு

பானே கமுரு பரிசடைப் பந்தறியீழ்

கோளரி மாதவன் கோவிந்த நென்பான், ஓர்

கானே புதுக்க கனாக்கண்டேன் தோழி! நான்.

பதவுரை:— தோழி!—நான்—நானேக்கு, வதுவை மணம் என்று நான் இட்டு-விவாஹமேறாத்வைமென்று முறையித்தம் நிர்ணயித்தது, பானே கமுரு பரிசு உடை பந்தல்மீது—பானே களோடுகூடின பாக்குமரங்கொகிற அலங்காரங்களை உடைத்தான மணப்பதலின் கீழ், கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் என்பான் ஓர் கானே—நரஸிம்ஹனென்றும் மாதவனென்றும் கோவிந்தனென்றும் திருநாமங்கள் பூண்ட ஒரு யுவாவானவன், புது—பிரவேசிக்க, நான் கனாக்கண்டேன்—

குறிக்கிறது. (கனாக்கண்டேன்) ஸூரிய கிரணம் நுழைவதற்காக விடுகதில் அமைக்கப்பட்ட கதிரில்லீகள் (சன்னல்கள்) போலே இருக்கிற வெளி இத்திரிப்பங்களால் அநுபுவிக்கிற நனவில் பல விஷயங்கள் தோற்றுக்கையாலே ஒருமுகப்பட்ட அநுபுவம் கிடைக்காது. அப்படியல்லாமல் கனவில் காண்கையாலே நேரே நெஞ்சாலே ஒருமுகமாக அநுபுவிக்கப் பெற்றேன். (கண்டேன்) அன்புடைய நாய்மார் முதலானார் சொல்லியோ, தோழியாவிய நீ சொல்லியோ கேட்கப்பெறாமல் நான் உனக்குச் சொல்லலாப்படி நேரே அநுபுவித்தேன்கான்! 1.

என்றது - “அதுக்கடியானவன்” என்று ஏகவசநமாகச் சொல்லாமல் பூஜ்யவாசி. k கதிரில்லியாவது + இல்லியிலி-கதிர் என்றும்-ஐரவரந்தரத்தில் கதிரென்றபடி. (கதிரில்லி)-ஸிஷ்டம் துவாரமென்றமாம். 1. “புறம்”-ஊர்ப்புறம். 1

வ்யா:— இரண்டாம் பாட்டு. a (நானையித்தயாதி) நான் நெடுகவிட்டால் ஆற்றமாட்டான்; b “இன்று” என்னில், வாய் புகுநீராய்த்தரிக் கமாட்டான்; c 93. “प्रहृष्टावृष्टा वा व्यथिता न किञ्चन” (புறஹ்ஷேனாவருத்தா ஸா வ்யாஜஹார நகிஞ்சந) திருவடி, ராமவிலியத்தை விண்ணப்பம் செய்யக் கேட்போது,

2. அவ:— “மணப்பதலின் கீழ் கண்ணன் புகுந்தபடியைக் கனாக்கண்டேன்” என்கிறது.

வ்யா:— (நானே வதுவை மணமென்று நாளிட்டு) நானேக்கு விவாஹ மஹோத்தஸம் என்று நான் நிச்சயம்செய்து. “இன்று” என்றோ, “நாலு நாள் கழித்து” என்றோ கூறாமல் “நானே” என்றதற்குக் கருத்து என்? எனில்:— நீண்டநாள் கழித்து என்றால் ஆண்டாள் பொறுக்கமாட்டான். இன்று என்றால் ஆனந்தம் மிகுதியாகி, தாகம் எடுத்தவன் வேகமாகத் தண்ணீர் குடிக்கும்போது புரையேறி உயிரிழப்பது போலே, தரிக் கமாட்டாதவன் ஆவான்.

93ஆ94 புறஹ்ஷேனாவருத்தா ஸா வ்யாஜஹார ந கிஞ்சந |

அப்யுரவீச் ச ஹரிஸ்ரேஷ்ட: ஸத்தாமப்ரதிலஸ்பதம் ||

கிம் தவம் சிந்தயஸே தேவி சிந்து மாம் நாபிபூஷஸோ ||
[ரய 116.15,16]

[ராமவிலியத்தைக் கேட்டவுடன்] பேரானந்தத்தாலே பிடிக்கப்பட்ட சோபிராட்டி ஒன்றும் பேசாமலிருந்தான். பதிலுரைக்காமலிருந்த தேவியைப் பார்த்து “தேவி! என்ன நினைக்கிறீர்கள்? ஏன் என்னிடம் வார்த்தை சொல்லவில்லை?” என்று ஹனுமான் உரைத்தான்.] என்கிறபடியே அநுமன் “ராமன்

அரு:— இரண்டாம் பாட்டு. (நானையித்தயாதி) a “நாளிட்டு” - முறையித்தமிட்டு. b “இன்று” என்றால் ஹர்ஷாதிரயத்தாலே வாய்புகுநீராய் தரிக் கமாட்டாளென்று சற்றுக் கூட்டிக்கொள்வது; c அப்படி ஹர்ஷாதிரயம் துரிப்பின் மைக்குடலாகக் கண்ட பேருண்டோவென்ன
88-89

மிராட்டி ஹர்ஷத்தாலே விக்கி வார்த்தை சொல்லமாட்டாதே மிருந்தான்; அவனுக்கு ஒருநாள் பரிதிமில்லே சிறிது டி அகஸ் ஈரிப்படுத்தவேண்டுமென்று, 94. "நீக் த்விர்சய்ச் தே" (கீம் தவம் சிந்தப்பலே தேயி) என்னும்; "நான் விண்ணப்பம் செய்த ராமஜீவியம் இங்குத்தைக்கு அநபியுமதமோ? ஒரு மறுமறாற்றம் அருளிச்செய்யாதிருந்தது" என்ன, ஓடின பரிதி அரைபாறுபட்டு, "ஹர்ஷம் மிடறடைக்க, வார்த்தைசொல்லா திருந்தேனத்தனகான்" என்றானிறே. நாளை விவாஹ மங்களமென்று நாளிட்டு. நாள் பொருத்தினாலே அல்லா தவையகொண்டு காப்பமுள்ளது; இருவர் நானுக்கேட்டு, இரண்டிலேக்கும் பொருத்தும்படி நாளிட்டு, பாளையுடனே கொடுவது நட்ட கழுமைபுடைத்தான பந்தலின் கீழே.

ராவணனைக் கொண்டு வெற்றியடைந்தான்" என்று விண்ணப் பம் செய்யக் கேட்டவுடன் பிராட்டி ஆனந்த, மிகுதியாலே விக்கி வார்த்தை சொல்லமாட்டாமல் இருந்தான். அந்த ஆனந்த துத்தைச் சிறிது கருக்கினுத்தான் அவனுக்கு தரிப்பு ஏற்படும் என்று கருத்தாலே, "ராமன் வெற்றியடைந்தான்" என்று அடியேன் சொன்னது தேவருக்கு அறிஷ்டமோ?" என்று அதுமன் கூறியவுடன் எந்தையினுடைய ஆனந்தம் பெருக்காறு பாதியாக வற்றினாற்போலே கருக்கி தரிப்பு ஏற்பட, "ஆனந்தம் தொண்டையை அடைத்தபடியாலேயே வார்த்தை சொல்ல முடியாமலிருந்தேன்" என்றானிறே பிராட்டி. (நாளிட்டு) முதலில் நாள் பொருத்தினாலே மற்ற விவாஹ காரியங்களைச் செய்பவருடும், இருவர் ஈசுத்திரங்கனையும் பார்த்து இரண்டிற்கும் பொருத்தும்படி நாளிட்டார்கள் என்று கருத்து. (பாளை கழுது பரிசுடைப் பந்தரீகீழ்) பாளையுடன்

அருளிச்செய்கிறார் (புறஹர்ஷேணேத்தயாதி) டி அகஞ்சரிப் படுத்துகையாவது - நெல்லு முதலானவை கடைகளிலே கொட்டி, அந்தக் கடைகளைக் குலுக்கினால் கிரயபிள நெல்லு உள்ளே அமுங்கும்; அத்ததைச் சொல்லுகிறது. "வதுவை"-கய்யகை. "மணம்"-விவாஹம். "பரிசு"-அழகம்,

[பரிசு - பெருமைக்கும், அழகுக்கும் பேர். வேறொருத்தி வின்னும் கொடுவது நட்டாற்போலேயிராதே, அவ்விடத்தே முனைத்தெழுந்த சோலைபோலே அழகிதாயிருக்கை.

([கோளரி] 95. "யசு சா ஸகாஸ்ய-அரமேய் டி ருசை" (பல்ப ஸா ஐநகாத்தமஜா-அப்ரமேயம் ஹி தத்தஜை) என்கிற பெருமைபெல்லாம் தோற்ற வேளுளிப்போடே வந்தபடி. (மாதவன்) பரம ரவிகளென்று தோற்ற நடந்து வந்தபடி. (கோவிர்தன்) "விவாஹமாயிராநின்றது; ஆராலே என்ன விக்கும் வரும்" என்றறியாமையாலே, எல்லாருக்கும் கையா ளாய் முகங்கொடுத்துக்கொடு வந்தபடி. (காளை) இவை பொன்றுமில்லையானாலும் மேல்விழவேண்டும் பருவமிருந்த

கொண்டுவந்து நட்ட கழுது (பாக்கு) மரங்களைபுடைய அழகிய பந்தலின் கீழே. (பரிசுடைப் பந்தல்) பரிசு என்னும் பதம் பெருமையையும், அழகையும் குறிக்கும். வேறோர் இடத் திலிருந்து கொண்டுவந்து நட்டது போன்றாமல், அவ்விடத்திலேயே முனைத்தெழுந்த சோலைபோலே அழகாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

([கோளரி] மிருக்குடைய சிங்கம்போலே வந்தபடியைச்சொல்லுகிறது. [272]-ம் பக்கத்தில் 82-வது ப்ரமாணத்தின்படி) முரியப்பதி என்னும் பெருமையெல்லாம் வெளிப்படும்படி மிருக்கோடு வந்தான் என்று கருத்து. (மாதவன்) பெரிய பிராட்டியாரின் நாடன், அவனோடு பரிமாறினவனாகையாலே, சிறந்த ரவிகத்தன்மை வெளிப்படும்படி நடந்து வந்தான் என்று கருத்து. (கோவிர்தன்) ஆயர்களோடும், பக்களோடும் தாழ்நின்ற பரிமாறுகிறவன், விவாஹ மையத்தில் பராலே என்ன தடைவரும் என்று அறியாமையாலே அனைவரோடும் தாழ்நின்ற முகம் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தான் என்று கருத்து. (என்பான்) இப்பெருமை களெல்லாம் உலகமறிந்த பெயர்களாயன்றே உள்ளன என்று கருத்து. (ஓர்காளை) முய்கூறிய பெருமைகள் ஒன்றுமில்லை யானாலும் மேல் கீழுவேண்டும்படி ஒப்பற்ற காளைப் பருவத்

பெருமையும்; இரண்டாலும் பூலிதம்-அழகு. 95 "கோள்".

படி. தோழிமார், பூந்துக்கள், மற்றுமுள்ளார் பருவமில்லை பென்னவொண்ணாதே. (கனகக்கண்டேன் தோழி நான்) அவன் பருவம் என்னெஞ்சிலே டி படுத்த, நீ படும் பாடறிதியே; அத்தலை இத்தலையாம், நான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டும்படியாய்த்துக்கான். 2.

ஆகும் திருமொழி — மூன்றாம் பாட்டு

இந்திர னுள்ளிட்ட தேவர் குழாமெல்லாம்
வந்திருந் தென்னை மகப்பேசி மந்திரித்து
மந்திரக் கோடி யுடுத்தி மணமாலை

அத்தரி குட்டக் கனகக்கண்டேன் தோழிநான்.

பதவுரை:—இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம்—இந்திரன் முதலான தேவஸமூஹங்களெல்லாம், வந்து இருந்து—(இந்நிலத்திலே) வந்திருந்து, என்னை மகள் பேசி—என்னைக் கல்யாணப் பெண்ணாக வார்த்தைசொல்லி, மந்திரித்து—(அதற்குமேல் ஸம்பூந்திகள் ஒருவர்க்கொருவர் செய்துகொள்ளவேண்டிய ஏற்பாடுகள் விஷயமாக) ஆலோசித்து முடிவுசெய்துகொண்டு, (பிறகு) அத்தரி—“திராகை” என்கிற நாதத்தார், மந்திரக் கோடி உடுத்தி—கல்யாணப் புடவையை என்னை உடுத்தச்செய்து. மணம் மாலை குட்ட—பரிமளம் மிக்க புஷ்பங்களையும் குட்ட, தோழி! நான் கனகக்கண்டேன்—.

தோடு வந்தான். தோழிகள், உறவினர், தாய்மார் முதலானார் “மணவாளன் பெண்ணுக்குப் பொருத்தமான பருவமுடைய வனல்லன்” என்று கூறமுடியாது. (காளை புகுதக் கனகக்கண்டேன் தோழி நான்) எனக்கு அவனிடமுள்ள காதலைப் பெருக்கு வதற்காக அவனுடைய காளைப் பருவத்தை என் நெஞ்சிலே ஏறும்படி வார்த்தை சொல்ல முன்பெல்லாம் நீ படாதபாடு படுவாயன்றோ. அந்தப் பாட்டை இப்போது நான் படும்படியாகி அவன் பருவத்தை உனக்குச் சொல்லும்படியாயிற்றன்றோ என்கிறான். 2.

மிடுக்கும், ஒளியும். டி (படுத்த நீ படும் பாடு) - என்னெஞ்சிலே நீ ஏறிடப் படும் பாடு. 2.

வயா:—மூன்றாம் பாட்டு. (இந்திரனிட்யாதி) ௨96. “आसां सासुं ससुं” (ஆத்மாதம் மாநுஷம் மந்தே) என்று—சூழ்த்துக் கொடுக்கும் அவதாரமல்லாமையாலே, இந்த்ராதிதிகளும் வருவர்களிறே. ஸரபுங்கு, புகுவான் ஆஸ்ரமத்தில் டி பெருமானைக் கண்டவன், “இவர் மனிச்சையெறிட்டுக் கொண்டிருக்கச் செய்தே நான் முகங்காட்டுகிறதென்?” என்று தறையிலே

3. அவா:— கூறைப் புடவை உடுத்தி மணமாலை குட்டும் வைபுவத்தையும் அநுபூதிக்கப் பெற்றேன் என்கிறான்.

வயா:— (இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம் வந்திருந்து)

96. அபுரவித் த்ரித்யஸஸ்ரேஷ்ட்யாத் ராமோ துர்மபூருதாம் வர: !
ஆத்மாதம் மாநுஷம் மந்தே ராமம் துஸ்ரத்யாத்மஜம் ||
[ரா.யு 120-11]

[“நான் என்னை மறவியனாகவும் துஸ்ரதன் பிள்ளை ராமனாகவும் சினைக்கிறேன்” என்று தர்மவான்களில் மேலான ராமன் தேவஸ்ரேஷ்டரீகனைக் குறித்துச் சொன்னான்.] என்று தன்னை மனதனாகவே அறுதியிட்டு நடத்திக்காட்டிய ராமாவதாரம் அல்லாமையாலே, கண்ணனுக்கும், ஆண்டாளுக்கும் நடக்கும் இத்திருக்கல்யாணத்திற்கு இந்திரன் முதலான எல்லா தேவர்களும் வந்திருந்தார்கள். இதே இந்திரன் ஸரபுங்கு, மஹர்ஷியின் ஆஸ்ரமத்தில் ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்டவன் “இவர் மனிதனாகவே தம்மைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது நாம் முகம் காட்டுவது தகரது” என்னும் எண்ணத்தாலே பூமியில் இறக்காமலே சென்றரு

அரு:— மூன்றாம் பாட்டு. (இந்திரனிட்யாதி) ௨௯௬ பாடலுடைய அறுதிரித்தவிலத்திலே இந்த்ராதிதிகள் வருவர்களே வெள்ள அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மாதம் மாநுஷம் மந்தே இத்யாதி) 96 (ஆத்மாதம் மாநுஷம்) என்றவோபாதி 196.(அஹம் கோ பான்தவ:) என்றதுண்டானாலும், ஸர்வாத்வம் கலந்து பரிமாறும் அவதாரமிறே என்று தாத்பர்யம். டி (பெருமானைக் கண்டவன்) - இந்த்ரன், டி (புராஜாபத்யம்

கால்பாவாதே போனுவிறே, 'ராவணவதூநந்தரத்திலே முகங்காட்டுகிறோம்' என்று. இங்கு இங்ஙனன்றிக் கே, ஈஸ் வரதவம் கலந்து பரிமாறும் அவதாரமாகையாலே, இந்த ராஜிகள் வந்து அங்கோடு இங்கோடாய், உபராஜபத்யம் பண்ணித் திரியாதின்றர்களாய்த்து. இந்நூராதிதேவர்கள் திரள் திரளாக வந்து தறுறியிலே கால்பாவி, நற்றிகை விருந்து; இக்கார்பம் தலைக்கட்டினால்லது எழுந்திருப்ப தில்லையென்றிருந்து. (என்னை மகள் பேசி) பூரஹ்மா தொடங்கி இக்குலத்தினுண்டான நன்மைகளெல்லாம் பேசி; பெண்பேசி. (6 மந்திரித்து) திரளிய் நின்றும் எழுந்திருந்து போய் ரஹஸ்யமாக இருந்து, இத்தலைக்கும் அத்தலைக்கும் வேண்டுவன ஆராய்ந்து தங்களிலே அறுதியிட்டு. (மந்திரக் கோடி உடுத்தி) அறுதியிட்டபோதே ஒருவிக்கும் பிறப்பதற்கு

என்றோ, 'ராவணவதம் முடிந்த பிறகு சந்திப்போம்' என்று. இந்த க்ருஷ்ணவதாரம் இப்படியல்லாமல் மனிதத் தன்மை போடு ஈஸ்வரத் தன்மையையும் கலந்து காட்டும் அவதாரமாகையாலே, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் எல்லாரும் வந்து அங்கும் இங்கும் திரிந்து விவாஹ காரியங்களை நிரவறிகைத் தொடங்கினார்கள். (தேவர்களும எல்லாம்வந்து இருந்து) இந்திரன் முதலான எல்லா தேவர்களும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து, தங்கள் இயல்பையும் மீறிக் கால் நிலம் தேயா நின்ற திடமாயிருந்து, 'இந்த விவாஹ காரியம் நிறைவேற்றுவதென இதைவிட்டுக் கிளம்புவதில்லை' என்று உறுதியாயிருந்தார்கள். (என்னை மகள் பேசி) என்னைப் பெண் பேசி. பிரமன் தொடக்கமாகப் பெரியாயுவார் வரையில் இக்குலத்துக்குள்ள பெருமையெல்லாம் பேசி. (மந்திரித்து) செய்ய வேண்டிய காரியங்களை ஆலோசித்து முடிவு செய்து. விவாஹ ஸபையி விருந்து எழுந்திருந்து போய், ரஹஸ்யமாக இருந்து பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும் செய்யவேண்டியவைகளை அனைவரும் கூடி ஆராய்ந்து முடிவுகட்டி. (மந்திரக்கோடியுடுத்தி) ஆராய்ந்து

பண்ணுகை) - ஆதிபத்யம் பண்ணுகை. 2 "மகள் பேசி"- பெண் பேசி. 6 "மந்திரித்து" - விசாரித்து. 1 "உடுத்தி"-

முன்னோ தலைக்கட்டவேனுமென்று எல்லாரும் குறையறுத்துக் கொண்டுபோலே காணும் வந்தது. (மந்திரக்கோடி. 1 உடுத்தி) மந்திரவாஸஸலை உடுத்தி. (மணமாலை 9 அந்தரி குட்ட) நாத்தனும், இதுக்கெல்லாம் கடவாளாய் அரிமாநித்த துர்க்கையாய்த்து மாலைகளும் மதுவுக்குட்டி ஒப்பித்தான். இவளுடைய ஸ்பர்ஸநதான் ஒன்று தங்கி அவனோடு அனைத்தாற்போலே இருக்கிறது காணும் இவனுக்கு. அவனுடன்

முடிவு கட்டியபின் விவாஹத்தைச் சில நாள் தள்ளி வைத்தால், "ஸ்ரேயாம்எரி புஹு-விக்நாசி புவந்தி" [நல்ல காரியங்களுக்குப் பல தடைகள் உண்டாகும்] என்னும் உலக வழக்கின்படி ஏதேனும் தடை உண்டாகிவிடுமோ என்று பயந்து, தடை வரவதற்கு முன் விவாஹத்தை முடித்து விடவேண்டும் என்று கூறாட்டபுடவை மணமாலை முதலிய வற்றை எரித்துப்படுத்திக் கொண்டே அனைவரும் வந்திருக்கிறார்கள் என்று விளக்குகிறது. (மந்திரக்கோடியுடுத்தி) வேதமந்திரத்தால் பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்ட கூறாட்டபுடவையை மணமகளாஹி என்னை உடுத்திச்செய்து (மணமாலை அந்தரி குட்ட) கிருஷ்ணவதாரத்திலயிரோதையின் பெண்ணாகப் பிறந்த வளாகையாலே மணமகளான எனக்கு நாத்தகுறாய். 'ஸமோதாரினி' காரியங்களைத் தானே முன்னின்று செய்பவென்றும்' என்று அபிமானித்து வந்திருந்த துர்க்கையே தேனொழுகும் மணமிக்க மணமாலைகளைக் குட்டி என்னை அலங்கரித்தான். அவனுடைய ஸமோதாரியின் ஸ்பர்ஸமாகையாலே இவளுடைய ஸ்பர்ஸம் அவனுடைய ஸ்பர்ஸத்திற்கு அடுத்தபடி இனிமையானதாக ஆண்டாளுக்கு இருக்கிறதாயிற்று. 'அவனோடு கூடப் பிறந்தவன் என்னைத் தொட்டு மணமாலை குட்டப்பெற்றேன் காண!' என்று நோழிக்குச் சொல்லுகிறான். 'அந்தரி' என்று அந்தரமாகிற ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் துர்க்கையைச் சொல்லுகிறது.

மந்தரவாஸஸ் உன்பட உடுத்தி அலங்கரித்தார்கள். 9 "அந்தரி" அந்தரத்திலே - ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற துர்க்கைக்குப்பேர், 3.

பிறந்தான் என்னை ஸ்பர்ஸிக்கப் பெற்றேன் காண்! 97. “**संज्ञास्वाङ्गैरास्त्रैर्विन्**” (தம் பூரஹ்மாலங்காரேணுவஞ்சுவந்தி) இருக்கிறபடி. 3.

ஆறாம் திருமொழி — நாலாம் பாட்டு

நாற்றிசைத் தீர்த்தங் கொணர்ந்து நனிநல்கிப்
பார்ப்பனச் சிட்டர்கள் பல்லா ரெடுத்தேத்திப்
பூப்பனை கண்ணிப் புனிதனோடு டென்றன்னைக்
காப்பதுநாண் கட்டக் கனுகுண்டேன் தேழ்நீ!நான்.
பதவுரை:— தேழ்நீ!— பார்ப்பனர் சிட்டர்கள் பல்லார்—
சிஷ்டர்களான பல பூரஹ்மணர்கள்; நால் திசை—நான்கு
திசைகளிலும் இருந்து, தீர்த்தம்—தீர்த்தங்களை, கொணர்ந்து—
கொண்டு வந்து, நனி நல்கி—நன்றாகத் தெளித்து, எடுத்து
ஏத்தி—உச்சஸ்வரமாக எடுத்து மங்குளாசாஸநம்பண்ணி,
பூ பனை கண்ணி புனிதனோடு — (பலவகைப்) புஷ்பங்கள்
புனைந்த மாலைபுடையவனது, பரமபாவனான கண்ண
பிரானோடு, என்றன்னை—என்னை (இணைத்து), காப்பது நாண்
கட்ட—கங்கணங்கட்ட, நான் கனுகுண்டேன்—.

97. “தம் பஞ்சஸதாந்பயர்ஸலாம் பரதி தாவந்தி ஸதம்
மாலா ஹஸ்தா; ஸதமஞ்ஞதஹஸ்தா; ஸதம் சூர்ணஹஸ்தா;
ஸதம் வாகோஹஸ்தா; ஸதம் பணஹஸ்தாஸ தம்
பூரஹ்மாலங்காரேணுவஞ்சுவந்தி ||” [கௌஷீதீ 1-34]
[அந்த முக்த பருஷனிடம் ஸ்நாநா மதிமுக மடந்தையர்
விசைநின்றனர்: நூற்றுவர் மாலைபைக் கைக்கொண்டும், நூற்று
வர் மைபைக் கைக்கொண்டும், நூற்றுவர் வாசனைப்பொது
பைக் கைக்கொண்டும், நூற்றுவர் ஆடைகளைக் கைக்கொண்
டும், நூற்றுவர் ஆபரணங்களைக் கைக்கொண்டும் அவனை
பூரஹ்மத்தின் அலங்காரத்தினால் அலங்கரிக்கின்றனர்.] என்று
பரமபதத்திற்கு முக்தாத்மா செல்லும்போது மதிமுக மடந்தை
யரான ரித்யஸாலிகள் அவனை அலங்கரிப்பதுபோலே கண்ணனை
ஆண்டான் மணம் புரியும்போது துரங்கையால் அலங்கரிக்கப்
படுகிறபடி. (கனுகுண்டேன் தேழ்நீ! நான்) இப்படி விவாஹ
காரியங்களில் ஒன்றும் குறையாமல் அநுபவிக்கப்பெற்றோ
னனோ என்று தேழ்நீக்குச் சொல்லுகிறான். 8.

/ (பா) பல்லாண்டெடுத்தேத்தி.

வ்யா:— நாலாம் பாட்டு. (நாற்றிசைத் தீர்த்தங்
கொணர்ந்து) பெருமானுடைய திருவயிஷேகத்துக்கு
ஸ்ரீவாதரவீரர்கள் நாலு ஸமுத்தரத்திலுள்ள ஜலங்களையும்
கொண்டு வந்தார்போலே, நாலு திசையிலுமுள்ள தீர்த்தங்
களைக் கொடுவந்து. (ந நனி நல்கி) மிகவும் நல்கி. போர
நீரைத் தெளிக்கவே ஆயுள்ஸ் தொடக்கமான நன்மை
களெல்லாம் உண்டாமென்றிருப்பர்களிறே. (b பார்ப்பன
இத்யாதி) ஜாதிமாத்ரமாயிருக்கையன்றியே, ஒத்து அழகி
தாகப்போய், சரிஷ்டர்களென்று வ்யபதேஸ்யராய், சடங்குகள்
அழகிதாகக் கைவந்திருக்கும் பூரஹ்மண்கூரேஸரரெல்லாரும்
நிரந்தர உத்யாத்தமாக இரண்டு தலைக்கும் மங்குளாஸாஸநம்

4. அவ:— விவாஹத்தின் தொடக்கத்தில் கங்கணம்
கட்டும் வைபவத்தையும் அநுபவிக்கப் பெற்றேன் என்
கிறான்.

வ்யா:— (நாற்றிசைத்தீர்த்தம் கொணர்ந்து) ஸ்ரீராமபிரா
னுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்கு வானர வீரிகள் நாலு ஸமுத்
ரங்களிலுமுள்ள ஜலங்களையும் கொண்டு வந்தார்போலே, நாலு
திசைகளிலும் உள்ள தீர்த்தங்களைக் கொண்டு வந்து, (நனி
நல்கி) நன்றாகத் தெளித்து. ஸாஸ்த்ரங்களில் சொன்னபடி
தீர்த்தங்களை நன்றாகத் தெளித்தால் ஆயுள் முதலான நன்மை
களெல்லாம் அண்டாகும் என்று அறுதியிட்டிருப்பவர்களா
கையாலே தீர்த்தப் பிரசாஷணம் செய்கிறார்கள். (பார்ப்பனச்
சிட்டர்கள் பல்லார் எடுத்தேத்தி) சாதிபில் மாத்திரம் அந்தணர்
களாயிராமல் வேதத்தை நன்கு ஓதியவர்களாய், நல்லொழுக்கம்
உடையவர்கள் என்று அனைவராலும் கொண்டாடப் படுகிற
வர்களாய், விவாஹம் முதலிய சடங்குகளை நன்றாகச் செய்து
வைக்கக் கூடிய பூரஹ்மணிகள் அனைவரும் உச்ச ஸ்வரத்தில்
மனமகனுக்கும் மனமகனுக்கும் வாழ்த்துக்கூறி. ‘பல்லாண்

அரு:— நாலாம் பாட்டு. (நாற்றிசையித்யாதி,)
a “நனி”—மிகுதி. b “சிட்டர்”—ஸீஷ்டர். c “எடுத்தேத்தி”—

பண்ணி. (ஃ பூப்பினை கண்ணிப் புனிதனோடு) e விவாஹ ஸமயத்தில் அவள் பேரொப்பனைபோலன்றிக் கே, ஓஃ தலை மாலையை இட்டு ஸ்திரநம்பண்ணி, கையும் பலிதரமுமாய், திண்டிணுருண்டாகில் முகத்தைப் பொல்லாதாகப்பண்ணி, குந்திதபந்து, புடைவையொதுக்கி, விதித வேஷத்தோடே வந்தபடி. f பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையை ஆசாரவைகல்ய முண்டானால் கொடார்களே. (எனதன்னைக் காப்பு நாண கட்ட) நான் தொடுமதொழிபத் g தொட்டாரைத் தொடுமன

டெடுத்தேத்தி' என்றும் டாடம். (பூப்பினை கண்ணிப் புனிதனோடு) விவாஹ ஸமயத்தில் மணமகனான அவளுக்கு எல்லா ஆபரணங்களையும் இட்டு அலங்காரம் செய்திருப்பது போலல்லாமல், மணமகனான இக்கண்ணன் ஒரு தனி மாலையைக் கட்டிக் கொண்டு ரீராய், கையில் பவித்திரத்தை தரித்து, அருகில் வருகிறவர்களை 'என்மேல் படாதிர்கள்' என்று கோபித்து, ஒருவரும் தன்மேல் படாதபடி ஒதுக்கி நடத்த, வஸ்திரத்தை ஒதுக்கிக்கொண்டு, மிகுந்த ஆசாரத்துடன், மிகப் பரிசுஷம், தனிய வந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கண்ணனுக்கு இந்தக்கைய ஆசாரம் உண்டோ? எனில்: ஆசாரத்தில் ஏதேனும் குறைவு உண்டானால் பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையைப் பெண் கொடுக்க மாட்டார்களாகையாலே இத்தனை ஆசாரங்களையும் வரவழைத்துக்கொண்டு வந்தான் என்று தோன்றுகிறது. (எனதன்னைக் காப்பு நாணகட்ட) அவனைத் தொட்டுவண்டும் என்று நான் ஆசைப்பட்டது கிடைக்காவிடினும், இருவருக்கும் கங்கணம் கட்டும்போது அவனைத்தொட்ட உபாத்தியாயவரை நான். தொடும் பேறு பெறேனே. பரமனுகிற எம்பெரு

உச்சமாக ஏத்தி. d "புனைதல்"-கட்டல்; "கண்ணி"-மாலை. d e "பூப்பினை கண்ணிப் புனிதன்" என்று பூக்களாலே புனையப்பட்ட மாலையையுடையவனுமாய், பலிதரனுனவனென்கையாலே, தாதபாயம் (விவாஹ ஸமயத்தில் என்று). f வீதிவேஷத்தோடே ஸாசாரனாய் வந்தானெனறாக வேண்டுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார்? பெரியாழ்வாரித்யாதி. g (தொட்டாரை) என்றது - ஈஸ்வரனைத் தொட்ட

வாப்த்துக்கான். h பரபூத்தியாலே கிடப்பபெற்றேன் காண். (தோழி நான்) பேற்றில் இனி இதுக்கவ்வருகில்லை; i இது பற்றுசாகத் தோழி! பெறுவதுகான். 4.

ஆரும் திருமொழி — ஐந்தாம் பாட்டு

கதிரொளி தீபம் கலச முடனேந்திச்
சதிரிள மங்கையர் தாம்வந் தெதிர்கொள்ள
மதுரைபார் மன்ன னடிநிலை தொட்டெங்கும்
அதிரப் புகுதக் கணக்கண்டேன் தோழிநான்.

பதவுரை:— தோழி!—; சதிர் இள மங்கையர் தாம்— அழகிய இளம் பெண்கள், கதிர் ஒளி தீபம்—ஸூரியனுடைய ஒளி போன்ற ஒளியையுடைய மங்குள தீபத்தை யும், கலசம்— பொற்கலசங்களையும், உடன் ஏந்தி— கையில் ஏந்திக்கொண்டு, வந்து எதிர் கொள்ள—எதிர் கொண்டு வர, மதுரைபார் மன்னன்—மதுரையிலுள்ளார்க்கு அரசனான கண்ணபிரான், அடிநிலை தொட்டு—பாதுகைகளைச் சாத்திக்கொண்டு, எங்கும் அதிர—பூமியெங்கும் அதிரும்படியாக, புகுத—எழுந்தருள், நான் கணக் கண்டேன்—.

மான் நினைவாலே அவனை அணுகினேன் கங்கணம் கட்டப் பெற்றபோதே. (தோழிநான்) அவன் நினைவைக் காட்டிலும் மேலான பேறு ஒன்றுமில்லையே. அவன் நினைவு ஏற்பட்ட பிறகு, தோழி! நான் பெறுவது எந்த, நமனோ. பராய்ப் பரபகங்கள் அவன் நினைவே என்றபடி. 4.

5 அவை— மணப்பதலுக்குள் தீபத்தோடும், பூரின கும்பத்தோடும் எதிர்கொள்ளப்பெற்று, எம்பெருமான் எழுந்தருள்வதை அநுபூதிக்கப் பெற்றேன் என்கிறார்.

பராவ்மணனை என்றபடி. h விவரணம் (பரபூத்தியாதி.) அதாவது— பரஸம்மதியுமுண்டாய்த்து என்றபடி: உபாதி யாயர் கட்டுகையர்லே, தொட்டாரைத் தொடுமனவாய்த்து என்றபடி. i ஸம்ஸ்லேஷம் வேண்டாவோ என்ன (இது பற்றுசாகவேன்று) இதுபற்றுசாக—காப்புநாலடியாக. 4.

வ்யா:— அஞ்சாம் பாட்டு. (கதிரொளி தீபம் கலசமுடனேந்தி) இதுக்கு ஒரு விச்சேதும்வரில் மங்குளத்துக்குக்குறைபாம் என்று ஆதித்யப்பரையோலேயி தக்கிற தீபம், அப்படியேயிருக்கிற பொற்கலசங்கள், இவற்றை தூசித்து. (சுதிரிமாமங்கையர்) “மதிமுகடந்தைபா” என்னக்கடவதிறே. தங்கள் பருவத்தாலும், வடிவுமகாலும் தக்கையே எல்லாரும் கடாக்கிக்கும்படியிருக்கிறவர்களு தங்கள் கவிழ்த்து முன்னடிபைப் பார்த்துக்கொடு வந்தெதிர்கொள்ள. (b) மதுரையார் மன்னன்) o பரமபதத்தை விட்டுப்போந்து விரும்பின ஊருக்கு நிர்வாஹகனிறே. பரமபதத்திலிருப்புக்குமேலே சென்றறம்போலேகாணும்—அவ்வுருக்குக்கடவன் என்னுமது. “மன்னு வடமதுரை மைந்தனை” என்று இவள்தான் ஆதார்ப்ப

வ்யா:— (கதிரொளி தீபம் கலசமுடன் ஏந்தி) மங்குளப் பொருள்களான மங்குள தீபத்திற்கும், பூரிண கும்பத்திற்கும் ஓர்குறை ஏற்பட்டால் விவாஹ மங்குளத்திற்குக் குறையாகும் என்று கருதி, ஸூர்பனின் ஒளி போல் அணையாமல் ஒளிரும் மங்குள தீபங்கனையும், அவ்வண்ணமே ஒளியில் குறையற்ற பொன்னுலான பூரிணகும்பங்களையும் தூசித்து வந்தார்கள். வந்தவர்கள் யார்? எனில்—(சுதிரிள மங்கையர்) “ஈறையுடவினக் கழும் மதிமுக மடந்தையர் ஏந்தினர் வந்தே” [திருவாட.10-9-10] என்று பரமபதத்தில் முக்தாத்மாவை எதிர்கொள்ளுகிறவர்களைப் போலே, இங்கு இருப்பவர்கள் பரமாத்மாவை எதிர்கொள்ளுகிறார்கள். என்கிறான். (தாம் வந்தேதிர்கொள்ள) தங்கள் பருவத்தாலும், வடிவுமகாலும் தக்கையே அனைவரும் காணும் படியிருக்கிறவர்கள் தங்கள் கவனமாகக் கவிழ்த்தலையிட்டு முன்னடிபைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்து எதிர்கொள்ள. (மதுரையார் மன்னன்) பரமபதத்தை விட்டுவந்து அதைக் காட்டிலும் விரும்பிய வடமதுரைக்கு ரிர்வாஹகன் என்னுமது பரமபத நாதன் என்பதைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றதன்றே. “மன்னு வடமதுரை மைந்தனை” [திருப்பாவை-5] என்றல்லவோ

அரு:— அஞ்சாம் பாட்டு. (கதிரொளி இதயாதி) b.o “மதுரையார் மன்னன்” என்றது அதிசயமன்றே

தும் அங்கேயிறே. o ஒருவன் o ஒரு பின்னைய உகந்தருளப் பண்ணி, “இவர்க்கு என்ன திருநாமம் சாற்றுவோம்” என்றிருக்கச்செய்தே, “அதுவே இதவே” என்றழையாதே, என்ன மதுரைமன்னன் என்றழை” என்று ஸ்வபந்தத்திலே அருளிச்செய்தாராம். o (அடிநிலையித்யாதி) திருவடி நிலை களைக் கோத்து. (எங்கும் i அதிரப் புகுத) மஹாபூரியஜ்ஜுவாடத்திலே நடந்தபோது பூமி நெளிந்ததென்று o ஒரு க்ரந்தத்திலே கிடந்ததாய், “இதுக்குப் பொருளென்?”

இவன் திருப்பாவையிலும் விரும்பினான். இந்தத் திருநாமத்தை எம்பெருமான் மிகவும் உகந்திருப்பான் என்பது பின்வரும் ஐதிஹ்யத்தினின்று விளங்குகிறது. ஒரு பூரிணைஷணவன் ஓர் இவண்ணைப்பக்காரும்பின்னை விக்ரஹத்தை ப்ரிஷ்ட்டை. செய்வித்து ‘இப்பெருமானுக்கு என்ன திருநாமம் சாற்றுவோம்’ என்று ஆலோசித்தக் கொண்டிருக்கும்போது “அவன் இவன் என்று அழையாமல், என்னை மதுரை மன்னன் என்று அழை” என்று அவனுடைய கனவிலே அந்தப் பெருமான் தோன்றி அருளிச்செய்தார். (அடிநிலைதொட்டு) திருவடி நிலைகளை (பாதுகைகளை) சாத்திக்கொண்டு. (எங்கும் அதிரப்புகுத) மணப்பதலில் எல்லா இடங்களும் அதிரும்படியாக எழுந்தருள்.

98. யஸ்மிந் ப்ரயாதேஸ்ஸரபூப்புகுதோதத்வரம்
ந்நாம கேதூதாதுவநிலி ஸஸாகுரா!

ஸ்வாமநஸ ஸர்வஜகந்தம்யஸ் ஸதா

மமாஸது மங்குளய வில்குத்தயே ஹி: ||

[விண்ணுதல் 43-31]

என்ன (பரமபதத்தை இத்யாதி). o மதுரையைவிட்டு நிரூபிக்கிறது உகப்பு என்னுமதுக்கு ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவன் இத்யாதி) o (பின்னை) - கருஷ்ணவிக்ரஹம். o “கதிர்” - செங்கெற்கதிர்; “கலசம்” - கரகம்; “கதிர்” - அழகு. o “அடிநிலை” - பாதுகை; i “அதிர்” - நெளிப. g ஒரு க்ரந்தத்திலே கிடந்ததாய் என்றவிடத்திலே 98. “यस्मिन् प्रयादेस्सरपूप्पकुतोदत्तवरम्
नन्नाम केदूतादुवनि ललसकुरा !
स्वामनस सर्वजगन्तम्यस् सदा
ममासतु मङ्गल्य विलकुत्तये हि: ||

என்று கேட்டவாரே, “ஸர்வேச்சுவரனனரே, சொல்ல வேணுமோ” என்றார்களாய்; இத்தை ஹிம் கேட்டருளி பட்டரைக் கேட்க; “இரப்பில் பதற்றத்தாலே அடியிட்டபடியானும்” என்றாவிச்செய்தாராம், ஒரு பூமிக்காக இப்படி பதறி வருமவன் இவனைப் பெற்று விரிசிறுனோ? (தோழி! நான்) உகப்பாய் நியிரே. 5.

ஆறாம் திருமொழி — ஆறாம் பாட்டு

மத்தளங் கொட்ட வரிசங்கம் நின்றாது
முத்துடைத் தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்
மைத்துனன் நம்பி மதுசூதன் வந்தென்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கனுகண்டேன் தோழி! நான்.

[எந்த புகுவான் அசுவரனான மாவலியின் டாகுத்திற்குக் செல்லும்போது கடலுடன் கூடிய பூமி வருகின்றதாலே வரைந்ததோ, ஸர்வதேவியான அந்த வாமனன் எப்போதும் எனக்கு மங்குளங்களைப் பெருக்கச்செய்யட்டும்.] என்கிற விடத்தில் மறாபுரியின் பற்றுபூமியில் வாமனன் நடந்தபோது பூமி நெளிந்தது என்று எழுதியிருப்பதைப் பார்த்து இதற்குப் பொருள் என்ன? என்று சிலர் பண்டிதர்களைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அப்பண்டிதர்கள் “இவன் ஸர்வேச்சுவரனாகையாலே பூமி நெளிச் சொல்லவேணுமோ?” என்றார்கள். இதைக் கேட்டிருந்த ஸ்ரீராமர் இப்பொருள் சரியோ” என்று பட்டரைக் கேட்க, ‘கொடுத்தே பழகியவன் பாசிக்க வந்தானாகையாலே பதற்றத்தாலே பூமி அதிர்ப்புகுந்தான்’ என்பதை இதற்குப் பொருள் என்று அருளிச்செய்தாராம். மூலடி மன்னுக்காக இப்படிப் பதறி வருகிறவன் ஆண்டாளைப் பெறுவதற்கு அதிர அடியிடுவது வியப்பில்லையன்றோ. (கனுகண்டேன் தோழி! நான்) இப்படியக் கனவு கண்டது நானுதும், அதற்கு என்னைவிட உகப்பவன் நியன்றோ என்று கருத்து. 5.

बामनस्सर्वज्ञमयस्सदा ममस्तु माङ्गल्यविवृद्धिं हरिः॥ (யஸ்மிந் ப்ரயாதேதஸா-ரபூ, ப்ருதோதத், வரம் நநாம் கேத்யாத்வநில்ஸ-ஸாக்ரம்! ஸ வாமநஸ்வஸர்வஜ்ஞந்-பமஸ்ததா மங்க-ஸ்யவநிஸ்க்ருத்த்யே ஹரி: ||) என்றது அநுஸந்தேயம். 5

பதவுரை:— தோழி!—; மத்தளங் கொட்ட—மத்தளங்கள் அடிக்கவும், வரிசங்கம் நின்றது—ரேகைகளையுடைய சங்குகள் நீண்டநேரம் ஊதவும், மைத்துனன் நம்பி மதுசூதன்—மைத்துனமை முறையையுடையனும், பூர்ணனான கண்ணிரான், முத்து உடை தாமம் நிரை தாழ்ந்த பந்தல் கீழ் வந்து—முத்துக்களையுடைய மாலைத்திரள்கள் தொங்கவிடப் பெற்ற பந்தலின் கீழே வந்து, என்னை கைத்தலம் பற்ற—என்னைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தருள், நான் கனுகண்டேன்—.

வ்யா:— ஆறாம் பாட்டு. (மத்தளமித்த்யாதி) ராஜகுல மூடபரம்பரம் இருக்கமவர்கள் விவாஹம் பண்ணப்படுகால் செய்யுமாபோலே, மங்குளவாத்தியங்கள் மானுதே நின்று முழங்க. உலாந்தியூரி யோமே டு ஒதுவதுக்கு முன்னேபோலே கானும் இவனை விவாஹம் பண்ணிற்று. திருவாய்ப்பாடியிலே

6. அவ:— மதுஸூதனன் என்னைப் பாணிக்ரஹணம் பண்ணிப்பதையும் அநுபூமிக்கப்பெற்றேன் என்கிறான்.

வ்யா:— (மத்தளம்கொட்ட வரிசங்கம் நின்றது) ராஜகுலத்தில் பிறந்தவர்கள் சிவாஹம் பண்ணும்போது செய்வது போலே மத்தளம், சங்கம் முதலான மங்கள வாத்தியங்கள் இடைவிடாமல் முழங்கும்படியாக. “வேத மந்திரங்களைச் சொல்லிப் பாணிக்ரஹணம் செய்தான்” என்று கூறும், “மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கப் பாணிக்ரஹணம் செய்தான்” என்று வேதம் ஒதாதவர்களுடைய சிவாஹம்மோலே சொல்லாமோ? எனில்:— “ஸார்த்தியேயிடம் வேதம் ஒதுவதற்கு முன்பே இவனைக் கைப்பிடித்தான் போதும் என்பது பெரியவாச்சான்பினியின் ஸமாதானம். திருவாய்ப்பாடியில் நெடுங்காலம் வளர்ந்து, அதற்குப்பின்னே ஸார்த்தியேயிடம் வேதம் ஒதச் சென்றான் என்பது சரித்திரம். ஆகச் சிறுமியாகத் தன்னை அபிமானித்

அவ:— ஆறாம் பாட்டு. (மத்தளமித்த்யாதி) ராஜகுலத்தை உடையராயிருக்குமவர்களென்பானென்? ராஜாவன்றோ என்ன அருளிச்செய்கிறார்? (ஸார்த்தியேயி இத்யாதி)

நெடுங்காலம் வளர்ந்து, பிச்சிபிறை அக்குப்போய்த்தது. முத்தமாலேநிறைகளானவை தலையிலேவந்து தாழ்ந்த பந்தலின் கீழே, (மைத்துனன் நம்பி) நற்பின்னைப் பிராட்டியோடுண்டான ஸம்பந்தம் தன்னோடும் உண்டென்றிருக்கிறார்களானும், (மதுகுதன்) மற்றும் மைத்துனமை முறையுண்டென்று ஆரேனும் வந்து கைப்பிடிக்கப்பார்க்கில், அவர்களுடும் அழிச்செய்து தானே ஸ்ரீசுரிக் கவல்லவனாத்து. தன் உடைமையை, பிறர் “என்னது” என்னும்போது அவர்களை அழிச்செய்து கைக்கொள்ளவல்லனாத்து.

திருக்கும் ஆண்டானே வேதம் ஒதுவதற்கு முன்பே கைப்பிடித்தான் என்பது பொருத்தமே. (முத்துடைத் தாமம் நிறை தாழ்ந்த பந்தலின்) முத்து மாலே வரிசைகள் தலையிலேவந்து தொடும்படி தொங்கவிடப் பெற்ற பந்தலின் கீழே, (மைத்துனன் நம்பி) கல்யாணம் செய்வதற்கு உறவு முறையை உடைய கண்ணனாறு எம்பெருமான். நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் போலே அவனோடு உறவு முறையை உடைய ஆயர் சிறப்பாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறாளுள்ளோர் ஆண்டான். (மதுகுதன்) மது, முதலான விரோதிகளை அழித்தவன். ஆயர் சிறப்பான இவ்வாண்டானே மணம் புரிவதற்கு உறவுமுறை கொண்டாடி வேறு ஆரேனும் வந்தாலும் அவர்களுடும் அழித்துத் தானே கைப்பிடிக்க வல்லவன் என்று கருத்து. தன் உடைமையை மற்றொருவன் ஆக்ரமிக்கும் போது மதுவை அழித்ததுபோலே அவர்களை அழித்துத் தன் உடைமையைத் தான் கைக்கொள்ளுகிறவனாரு இவன்.

சுத்திய னுக்கொழிய அதுபயநம்பண்ணவொண்ணாமையாலே அப்போதாய்த்து ராஜத்வம் தோற்றிற்று என்றபடி. ௩ (ஒதுவதுக்கு) - அதுபயநாத்துக்கு. ௪ “உன் மைத்துனன் பேர்பாட” என்று - நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கண்ணோடு மைத்துனன் முறையுள்ளது, பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையான தனக்குச் சொல்லலாமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னை இத்யாதி) அதாவது - தானும் கோபிகை என்றிருக்கையாலே என்றபடி.

(வந்தென்னைக் கைத்தலம்பற்ற) “அவன்தானே வந்து கைப்பிடிக்கை முறை” என்றிருப்பாளோருத்தியிறே இவர்கள் தான். c (கைத்தலம் பற்ற) ௧99. “न प्रमाणीकृतः पारिः वार्ये वार्येन पीडितः” (ந ப்ரமானிக்ருத: பாணி: பூல்வயே பூலேந பீடித:) என்னை அறியாவிட்டால் தம்மையறியாதொழிய வேணுமோ? தாம் பருவம் நிரம்பாதிருக்கத் தாம் என்னைக் கையைப் பிடித்தது மறந்தாரோ? “பாணிக்ரஹணம்” என்று ஒரு பதத்தால் சொல்லாதே. ௨ “पीडितः” (பீடித:) என்பானென்?” என்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்டார்கள். “அங்கண்ணனுண்ட என்னருயிரிக்கோதிது” என்கிறபடியே பிடித்தபிடியிலே அந்தயார்ஹையாம்படி பிடித்தி” என்றாராம்.

(வந்தென்னைக் கைத்தலம் பற்ற) “உடையவனான அவன்தானே வந்து உடைமையான நம்மைக் கைக் கொள்வதே முறை” என்று உபாயாத்தபவளாயத்துடைநிற்கும் பெரியாழ்வார் திருமகனாரு இவன். ஆகையாலே அவனே வந்து தன்னைக் கைப்பிடித்தான் என்கிறான். (கைத்தலம்பற்ற) [91-ம் பக்கத்தில் உள்ள 54-வது ப்ரமாணத்தின்படி.] வீரோபராட்டி “என்னை மறந்தாலும் தம்மை மறக்கலாமோ? தாம் பன்றிரண்டு பிராயம் உடையவராயிருக்கும்போது என்னைக் கைப்பிடித்ததையும் மறந்தாரோ?” என்று அதுமனிடம் தன்னைக் கைத்தலம் பற்றியதை நினைவிட்டிருக்கின்றோர். “பாணிக்ரஹணம்” என்னும் பதத்தால் சொல்லாமல், 54. ‘पीडितः’ (கை அழுத்தப் பிடிக்கப்பட்டது) என்று கூறுவானென்?” என்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்டார்கள். “அங்கண்ணனுண்ட என்னருயிரிக்கோதிது” [திருவாய் 9.8-8] என்கிறபடியே பிடித்த பிடியிலே தனக்கேயாம்படி பிடித்ததை இப்பதம் சொல்லுகிறது” என்று எம்பார் பதில் அருளிச்செய்தார்.

o, d, e (கைத்தலம் பற்ற) இதுக்கு ஸம்வாதமாக ப்ரமாணத்வயமருளிச்செய்கிறார் (ந ப்ரமானிக்ருத இத்யாதி) d ந ப்ரமானிக்ருத: - ப்ரமாணிக்ருத: - நிக்ருத வலியம் (இருக்கை, ௨ (பீடித:) என்பானென்?” என்று ஸங்காபிப்ராயம். (ப்ரதிச்ச)

e 100. “ஏய் சீதா” (இயம் ஸீதா) பிறந்த உமக்குப் f பிற வாமையால் வந்த ஏற்றமுடையார் தேட்டமே. “மம சூதா” (மம ஸூதா) ஐ நீர் ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்தால், உமக்கு முன்னே போய்க் கைச்சிறையாயிருக்கவல்லவள். “மரீச்சு வர்” (ப்ரதீச்சு, சைநாம்) கரும்பு தின்னக் கூலியன்றோ இவனைக் கைக்கொள்ளுமென்றன்றோ உம்மை

100. இயம் ஸீதா மம ஸூதா ஸஹதர்மசரீ தவ |

ப்ரதீச்சு, சைநாம் புக்த்ரம் தே பாணிம்

கூருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா || [ரா.பு.ர 73-26]

[இந்த ஸீதை என் டகன்; உமக்கு ஸஹதர்மசாரினி; இவனை அங்கேதரியும். உமக்கு மங்களுமுண்டாருக. உம் கையாலே இவன் கையைப் பிடிப்பீர்.] என்றிற் ஸீதா கன்யகாப்ரதரந ர்லோகம் இங்கு அநுபவிக்கத்தக்கது. [இயம் ஸீதா] நீர் பன்னிருநில்கள் கோசனையார் வயிற்றில் இருந்து பிறந்தவர். ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறவாமல். 101. “ஸீதா லாங்குல பத்தி:” [அமரம் 2-9-14; வைஜயந்தி பூ.பி-வைர்ய-80] [கலஃபை உமதவநி ஸீதை எனப்படும்] என்றிற்படியாக, பூமியில் கலஃபை உமதவநி யிவ் அயோரிஜையாகத் தோன்றிய படியாலே ஸீதை என்று பெயர் பெற்ற இவனைப் பெறுவது உமக்குச் சிறப்பன்றோ. [மம ஸூதா ஸஹதர்மசரீ தவ] குடிகளை ரக்ஷிப்பதையே தர்மமாகக்கொண்ட என் பெண்ணுகையாலே, நீர் வருந்தியவர்களை ரக்ஷிப்பதை ஸீதாமாகக்கொண்டால், உம்மிலும் முற்பட்டு தேவஸந்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக இவன்கைக்குச் சென்று சிறைநிருக்கவல்லவள். [ப்ரதீச்சு, சைநாம்] கரும்பு தின்னக் கூலி கொடுப்பாரைப் போலே, “இவனைக் கைக்

e “கைததலம்பற்ற” என்று கையைப் பிடித்தமாதர்த்துக்குப் பரமானம் “ஏய் சீதா” (இயம் ஸீதா) இத்தபாதி: அக்ஷி ராக்ஷிமகாயகையாலே நெகிழ்வொண னுதென்றபடி. f101. “ஸீதா ஸஹதர்மசரீ” (ஸீதா லாங்குலபத்தி:) என்றித்ததை யுட்கொண்டு (பிறவாமையால் வந்த ஏற்றம்) என்றது. g “ஸஹதர்மசரீ தவ” (ஸஹதர்மசரீ தவ) என்னுமளவுத் தாத்பர்யம் (நீர் ஆர்த்தரக்ஷண இத்தபாதி:).

நான் கால்பிடிக்கிறது. ‘மத்ரே’ (புக்த்ரம் தே) “வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்ஹிற்படியே. “ஐயரும் ஊரிலுள்ளாரும் வாராதிருக்க, நான் கைக்கொள்ளுகையாவதென் ?” என்று தம்முடைய வைத்யக்த்யம்தோற்ற இருய்த்து நின்றார். அது வேண்டா காணும், உம்முடைய கையாலே இவன்கையைப் பிடியீர். h “மரீச்சு” (ப்ரதீச்சு) என்னச்செய்தே, “ராவீ ஸூகிஷ” (பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ) என்னுளியே. 6.

ஆகும் திருமொழி—ஏழாம் பாட்டு

வாய்நல்லார் நல்ல மறையோதி மந்திரத்தால்
பாசிலே நாணல் படுத்தப் பரிதிவைத்துக்
காய்சின மாகனி நன்னுனைன் கைப்பற்றித்
தீவலஞ் செய்யக் கருக்கண்டேன் தோழி! நான்.

கொள்ளும்” என்றல்லவோ உம்மை நான் கால்பிடிக்கிறேன். பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கவேனுமோ? [புக்த்ரம் தே] “வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” [திருப்பல் லாண்டு] என்றிற்படியே இருவருமான சேர்த்திக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறார். லீலையே முறித்தபோது ஜனகன் தன் பெண்ணைக் கொடுக்கவர, “என் தந்தையாரும் ஊரில் உள்ளாரும் வாராதிருக்க நான் எப்படி இவனைக் கைப்பிடிக்க முடியும்?” என்று தம்முனைப் பெருமை தோற்ற மறுத்து நின்றும்பெருமார். “அப்போது மறுத் தது சரி. உம்முடைய தந்தையார் முதலிய அனைவரும் வந்திருக் கும் இப்போது உம்முடைய கையால் இவனுடைய கையைப் பிடிப்பீராக” என்கிறார் ஜனக சகரவர்த்தி. “ப்ரதீச்சு” [இவனை அங்கே, கரீப்பிராக] என்ற பின்பு “பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ” [கையைப் பிடியும்] என்று கூறுகிற இதற்கு “முன்புபோலே மறுக்காமல் பாணித்ரஹணம் செய்யும்” என்னும் இதுவே கருத்தாக வேனுமன்றோ. 6.

இருய்த்ததுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதீச்சு, என்னச் செய்தே இத்தபாதி:). 6.

324

நாச்சியார் திருமொழி

பதவுரை:—தோழி!—வாய் நல்லார்—நன்றாக ஒதின வைதிகர்கள், நல்ல மறை ஒதி—சிறந்த வேதவாகுகளாக உச்சரித்து, மந்திரத்தால்—(அச்சுந்த கரிபைகளுக்கு இசைந்த) மந்திரங்களைக் கொண்டு, பாசு இலை நாணல் படுத்து—பசுமையுடைய இலைகளை யுடைத்தான நாணற் புல்லைப் பரிஸ்தரணமாக அமைத்து, பரிதி வைத்து—ஸமித்துக்களை இட்டு, காய்சினம் மா களிறு அன்னன்—மிக்க சினத்தையுடைய மத்தகஜம்போல செருகுகளுக கண்ணிரான், 'என் கை பற்றி—என்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, தீ வலம் செய்ய—அக்ஷியைச் சுற்றிவர, நான் களுக்கண்டேன்—.

வ்யா:—ஏழாம் பாட்டு. (வாய்நல்லார்) அழகியதாக ஸ்வரத்திலே உச்சரிக்கவல்லவர்கள். a (நல்ல மறைதோதி) b ஆராத, ந விஷயமாகப் பரந்தவையன்றிக்கே ஆராத, ய னுடைய ஸ்வரூபத்திலே பரந்தவற்றைச் சொல்லி. ஸ்ரீபுருஷ ஸுல்கத்தாதினைச் சொல்லி. (மந்திரத்தால்) அதுக்குள்ளே

7. அவ:— 'தீவலம் செய்வதையும் அநுபவிக்கப் பெற்றேன்' என்கிறார்.

வ்யா:—(வாய்நல்லார்) அழகாக ஸ்வரத்தோடு வேதத்தை உச்சரிக்க வல்லவர்கள். (நல்ல மறை ஒதி) நல்ல மறை என்று விசேஷிப்பதற்கு வேதத்தில் இரண்டு வகை உண்டோ? எனில்: வேதத்தில் பூர்வபாகங்கள் இந்நின்ற முதலான தேவர்களுக்கு அந்தர்பாயிடாய்ந்தும் அவனுடைய ஆராதனமான யாக்யங்களைச் சொல்லுகின்றன. புருஷஸூக்தம் முதலான உத்தர பாகங்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களை நேரே சொல்லுகின்றன. பூர்வபாகங்களைக் காட்டிலும் உத்தர பாகங்களின் இந்தச் சிறப்பை நோக்கி 'நல்ல மறை' என்கிறார். ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம் முதலானவற்றைச் சொல்லி என்றபடி. (மந்திரத்தால்) புருஷஸூக்தத்திலேயே எம்பெரு

அரு:— ஏழாம் பாட்டு. (வாயித்தாயிது) a, b 'நல்ல மறை' என்கைக்கு, மறையிலே இரண்டுவிதமுண்டோ?

எல்லா முண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவ்வோ க்ரியைக்கு அது ரூபமான மந்திரத்தாலே. c (பாசிலை நாணற்படுத்து) பசுத்த இலையையுடைத்தான நாணலை, அக்ஷியைச் சூழப் படுத்து-பரிஸ்தரித்து. d (பரிதிவைத்து) பரிதி, களையிட்டு. (காய்சினமா களிற்றனான என் கைப்பற்றி) ஒரு மத்தகஜம் போலே மேன்மையோடு வந்து. (தீபித்தபாதி) அக்ஷியைச் சூழ வருகிறபாது பிசுவி நடந்தபடி. e 102. "एकविंश" (ஏகமிஷே)

மானுடைய பெருமைகள் எல்லாம் இருந்தபோதிலும், தரிப்பைகளை அக்ஷியைச் சுற்றி வைப்பதாஹி பரிஸ்தரணம், ஸமித்துக்களை இடுவது, தீவலம்செய்வது முதலான அந்தந்த க்ரியைக்குக் கூடுறிய ஸுல்கங்களில் விதிக்கப்பட்ட அந்தந்த மந்திரங்களாலே. (பாசிலை நாணல் படுத்து) பசுமையான இலையையுடைய நாணலை அக்ஷியைச் சுற்றிலும் வைப்பதாஹி பரிஸ்தரணத்தைச் செய்து. (பரிதி வைத்து) ஸமித்துக்களை இட்டு. (காய்சின மாகளிற்றன்னன் என் கைப்பற்றி) மிக்க சினத்தையுடைய மத்தகஜம்போல செருக்கொடு நடந்து வந்த கண்ணன் என் கையைப் பற்றி. (தீவலம் செய்ய—களிறன்னன்) அக்ஷியைச் சுற்றிலும் வலம்வரும்போது யானை போலே மந்தமமாக நடத்தைச் சொல்லுகிறது.

102. ஏகமிஷே விஷ்ணுஸ் த்வாத்நவேது |
த்வே ஊர்த்தே விஷ்ணுஸ் த்வாத்நவேது |...
ஸக்யாய: ஸப்தபத்யா அபூம ||

[யஜுர்-அஷ்டகம்-3, ப்ரந்த-7, பத்-89.]

[மணமகள் மணமகனைத் தன் கையால் பிடித்துக்கொண்டு, 'புகுவான் விஷ்ணு உன்னை ஒரு அடி அமைத்துச் செல்லட்டும். ஏழு அடி நடந்து என்னுடன் துணையியாவாயாக' என்று உச்சரித்துக்கொண்டு அக்ஷியை வலம் வரும் மந்திரம்து.]

என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆராத, நேத்யாதி) o 'பாசிலை நாணல்'—பச்சை இலையையுடைத்தான நாணற்புல்லு. d "பரிதி" — ஸமித்து. e "एकविंश" (இஷ ஏகபதீபுவ) என்று ஸ்மார்த்தக்கரியை. ஓரடி தொடங்கி ஏழடியாவாக

என்றது—“பூபுண்களை வையுண்டாயு”

தொடங்கி, “सखा सख्यं सख” (ஸக்யா ஸப்தபத்யா ப்யவ) ஆளவும் நடந்தபடி. f வந்து கைப்பிடித்தபோது ஒரு மத்தகூஜம் f சிறைப்பட்டாப்போலேயாய்ந்து. (தீவலம்செய்ய) g தான் நெகிழுவோன்றைத் தபடியாகவும், நானும் நெகிழ்வொண்ணுதபடியாகவும் பெற்றதுகான். 7.

ஆறாம் திருவிமரபி—எட்டாம் பட்டு

இம்மைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் பற்றுறான்
நம்மை யுடையவன் நாராயணன் நம்பி
செம்மை யுடைய திருக்கையார் ருள்பற்றி
அம்மி மிதிக்கக் கணக்கண்டேன் தோழி! நான்.

பதவுரை— தோழி!— இம்மைக்கும்—இப்பிறவிக்கும், ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும்—மேலுள்ள பிறவிகள் எல்லாவற்றிற்கும், பற்று ஆவான்—சரணயனாயிருப்பவனாய், நம்மை உடையவன்—நமக்கு சேஷியாய், நம்பி—எனக்கல்யாண குண பரிபூர்ணனாய், நாராயணன்—நாராயணனான கண்ண பிரான், செம்மை உடைய திரு கையால்—செவ்விய (தன்னு) திருக்கையினால், தான் பற்றி—(எனது) காலேப்பிடித்து, அம்மி மிதிக்க—அபரமியின் மேல் எடுத்துவைக்க, நான் கணக் கண்டேன்—.

என்ற ஸப்பததி, மந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அக்ரீகைய வலம் வந்தபடியைச் சொல்லுகிறான். (கைப்பற்றி) மதங் கொண்ட கன்று (ஆண்யானை) போன்ற அவன் வந்து இவன் கையைப் பிடித்தபோது, மதங்கொண்ட பிடி (பெண்யானை) சிறைப்பட்டதுபோல் ஆயிற்று. (தீவலம்செய்ய) அக்ரீகாசியாகக் கைப்பிடிக்கையாலே அவனும் இவன் கையை விட்ட முடியாது, இவனும் அவன் கையை விட்டமுடியாது என்று கருத்து. 7.

என்றபடி. f “காய்சின் மாகளிறன்னன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (வந்து கைப்பிடித்தபோது இத்யாதி.) f (சிறைப்படுகை)—இவன்கையிலே அகப்படுகை. g அக்ரீகாசியாகையாலே நெகிழ்வொண்ணுது இருவர்க்கும். 7.

வ்யா 1— எட்டாம் பட்டு. (இம்மைக்கும் இத்யாதி.) அக்ரீகாசியான நெகிழ்க்கப் பார்க்குமன்றும் நெகிழ்விடா ராய்ந்து. a “இவனுடைய அநுபவம் மாறாதே செல்லு மாகில், என்றும் பிறந்தாலாகாதோ” என்றிருக்கிறான். b “ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோடுந்ருமே யாவோம்” என்று பிரார்த்திக்கும்வளிறே. c வ்ருஷ்ட்யாதிக்கருக்கிடாக யத்தித்தால் வர்ஷித்தவநந்தரம் மறுத்துப் போகாநிற்கும்; பகுவத், விஷயத்தைப் பற்றினால் காலத்தவமுள்ளதையும் அநுபவித்தே நிற்குமத்தனையாய்ந்து. “குற்றயில் சீர் கற்று

8. அவா— தீவலம் செய்தபின் அம்மி மிதிக்கையாகிற அர்மாரோஹண கிரீடையையும் அநுபவிக்கப் பெற்றேன் என்கிறான்.

வ்யா 1— (இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் பற்றுறான்) சென்ற டாட்டின் இறையில் அக்ரீகாசிகமாகக் கைப்பிடிக்கையாலே இருவராலும் விட்டமுடியாது என்றான். இங்கு ஸாஷியான அந்த அக்ரீகைய கைவிடச் செய்ய முயன்றாலும் கைவிடாதவன் இவன் என்கிறான். இப்பிறவி மட்டுமல்ல; எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் நமக்குப் புகலாய் இருப்பவன் இவனையன்றே. (ஏழேழ் பிறவிக்கும்) “இவனை இடைவிடாமல் அநுபவிக்கும்படி பெற்றோமாகில், எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் குறையில்கூட” என்னும் கருத்திலே சொல்லுகிறது. “ஏழேழ் பிறவிக்கும் உந்தன்னோடு உற்றோமையாவோம்” [திருப்பாவை 28] என்று திருப்பாவையிலும் பிரார்த்தித்தான் அன்றே. (ஏழேழ் பிறவிக்கும் பற்றுறான்) மறை முதலான புலனைப் பெறுவதற்குக் காரீரி முதலான யாதிகளை அறுபடித்தால் அதன் புலமாக ஒருமுறை மறை பெய்தவுடன் நின்றுவிடும். “சைந்தேவ பரபங்காய” [ராம சரம ஸ்ரோகம்] என்கிறபடியே ஒருமுறை எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றினால் காலத்தவமுள்ளதையும் பகுவத்யபவம் நீடிக்கும். அதை ஏழேழ் பிறவிக்கும்” என்று காட்டுகிறான்.

அரு— எட்டாம் பட்டு. (இம்மைக்கும் இத்யாதி.) உத்தயாஜயமான ஜன்மத்தை உத்தேசியமாகச் சொல்லுவானென? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய இத்யாதி.) b ஏதத்திவிரணம் (ஏழேழ் பிறவிக்கும் இத்யாதி.) c ஒருகால் ஸ்வீகரித்தால் ஏற்றைக்கும் நிற்குமோ? என்ன

வைகல் வாழ்தல் கண்டீர் குணம்” என்கிறபடியே. (நம்மையுடையவன்) டி புலம்பின்றிக்கேயொழிந்தால்தான் புறம்பு எங்கே போவது? ஸர்வஸ்வாமி. அவனுடைமையை “என்னது” என்றிருக்கும்தினே களவாவது. 103. “चोरणमायसिण” (சோரணைத்மாபஹரிண) என்கிறபடியே. (நாராயணன் நம்பி) டி ஸ்வாமித்தவத்துக்கும் குணங்களுக்கும் வாசகமான திருநாமம்தே. (நம்பி) கல்யாண குணங்களால் பூர்ணன்.

“குற்றமில் சி கற்றுவைகல் வாழ்தல் கண்டீர் குணமே” [திருவாய் 9-1-7] என்கிற பாசரத்திலே “வைகல்” என்னும் பதத்தாலே நம்மாழ்வார் இதை உணர்த்தினார். (நம்மே உடையவன்) நமக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பவன். முற்கூறியபடியால்மேலாம் அநுபூதிக்கும் புகழில்லாம்போனாலும், நம் அனைவர்க்கும் ஸ்வாமியான இவனைவிட்டு வேறு எங்கே போவது? “நமக்கு வேறெங்கும் புகழில்லாவிடிலும் நமக்கு நாமிருக்கிறோமே” என்றும் நினைக்கவொண்ணாதே.

103. யோச்யத்யா ஸந்தமாத்தமாநந்த்யா ப்ரதிபத்யதே |

கிம் தேந ந க்ருதம் பாயம் சோரேணுத்மாபஹரிண ||

[புரா. உத்தியோ 42-35]

[புகழாறுடைய உடைமையாயிருக்கும் ஆத்மாவை, எவ்வுருவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறோ, ஆத்மாவை அபஹரிடவனுன அந்தத் திருடனும் செய்யப்படாத பாயம் எது?] என்றபடியே அவனுடைய உடைமையான நம் ஆத்மாவை “நம்முடையது” என்று நினைப்பது பெரிய களவல்லவோ? (நாராயணன்) “நம்மே உடையவன்” என்று அநுநிதிக்கப்பெற்ற ஸ்வாமித்தவத்துக்கும், “பற்றுவான்” என்று அநுநிதிக்கப்பெற்ற குணங்களுக்கும் வாசகமான திருநாமமன்றே இது. (நம்பி) எவ்வையற்ற கல்யாணகுணங்களால் நிறைந்தவன்.

அருளிச்செய்கிறார் (வருஷ்ட்யாதிசுக்ருக்கித்யாதி) டி புறம்பு புகழில்லாவிட்டால் தனக்காயிருக்கலாகாதோ? என்ன, தனக்காயிருக்கை களவாமென்ற கண்டுகொள்வது. o இது களவோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைமையித்யாதி) டி (ஸ்வாமித்தவத்துக்கும் குணங்களுக்கும்) என்றது “பற்றுவான்,” “உடையவன்” என்றத்தைப்பற்றி. g “நம்பி” என்று அநுத்தமான கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணன் என்றபடி.

(செம்மையுடைய திருக்கையால் தாள்பற்றி) h பின்னை உறவுமுறையார் வேண்டாவென்பர்கள்; பெண்ணின்னை உறவுமுறையார் வேணும் என்னுதிப்பர்கள்; இப்படி இரண்டு தலைமில்லுள்ளாரும் வார்த்தை சொல்லாதிருக்கச்செய்தே, தானே வந்து காலைப்பிடிக்கக் கணிசியாநிற்குமாய்த்து, அதாவது — i ஆஸ்ரிதர்கால்பிடிக்க என்றால் இறுபாத கையாய்த்து. j உபதேஸகாலத்திற்போலன்றிறே பரிமாற்றத்திலிருப்பது. உபதேஸிப்பது—அவன்கால் பிடிக்கக்கடவதாக; பரிமாற்றத்தில் வந்தால் அவன்தான் பிடிக்கும்படியாக

(செம்மையுடைய திருக்கையால் தாள் பற்றி) அம்மி மிதிக்கும் போது — சிவந்த நிறத்தையும், ஆஸ்ரிதபாரதந்திரியமாகிற கல்யாணகுணத்தையும் உடைய திருக்கையால் எனது காலைப் பிடித்து, வருத்த ஸ்வாமியாகிற இவனது திருவடிபைப் பற்றுவதில் அநாதிகாலமாக ஆர்வமில்லாமலிருந்த நம்மைப் போலல்லாமல் அடியார்களுடைய காலைப் பிடிப்பதில் பேரார்வமுடைய இவனது ஆஸ்ரிதபாரதந்திரியம் “செம்மை” எனப்படுகிறது. கல்யாணத்தின்போது பின்னையே உறவினர்கள் ‘பெண்ணின் காலைப் பிடிக்காதே’ என்பார்கள். பெண்ணின் உறவினர்கள் * அவன் காலைப் பிடித்தே தீரவேண்டும்” என்பார்கள். இப்படி இரண்டு தரப்பிலுள்ளவர்களும் விவாதம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது தானே வந்து என் காலைச் சடக்கெனப் பிடிப்பதில் பேரார்வமுடையவையுநிருந்தான் என்பதைக் கொண்டிருக்கும்போது ‘மாமேகம் ராஜனம் வ்ரஜ’ என்று தன் உபதேஸரிக்கும்போது ‘மாமேகம் ராஜனம் வ்ரஜ’ என்று தன் காலைப் பிடிக்கும்படி உபதேஸரித்தாலும், அவனைப் பெற்று அநுபூதிக்கும்போது அவன் காலைப் பிடிப்பதில் பேரார்வ

h “பற்றி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமுருளிச்செய்கிறார் (பின்னையித்யாதி) i செம்மைக்குத் தாத்பர்யம் (ஆஸ்ரிதரித்யாதி) j இவன் படுத்துக்கள் முதலானார் அவன் தன் காலைப்பிடிக்க என்றன்றே உபதேஸரிப்பது, இப்படி மாருட்டமாகவாமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (உபதேஸேத்யாதி) உபதேஸகாலம் - ஆஸ்ரமணகாலம். அதா

நா—42

வாய்த்து இருப்பது. (அம்மி மிதிக்கக் கனக்கண்டேன்) அர்மா ரோஹணம் பண்ணக் கனக்கண்டேன். k “அவ்வம்மியில் ஓரடியில் செய்வதென்?” என்று துணுக்குத் துணுக்கென்றிருந்தார்களானும்; அடியிட்டானில் அதுவும் ஒரு பெண்ணோ! (தோழிநான்) நீ என் கால்பற்றிப்போரும்படியெல்லாமறிதியே. அவன் என் கால் பற்றும்படியாய்த்துக் காண், l அவன் ஸ்வபூவம் நீ சொல்லக்கேட்டபடியே அநுபூவிக்கப்பெற்றேன். 8.

ஆறாம் திருமொழி—ஒன்பதாம் பாட்டு

வரிசிலை வான்முகத் தென்னாமார் தாம்வந்திட்டு

எரிமுகம் பாரித் தென்னமுன் னேறிறுத்தி

அரிமுக னச்சுதன் கைம்மேலென் கைவைத்துப்

பொரிமுகந் தட்டக் கனக்கண்டேன் தோழிநான்.

பதவுரை:—தோழி:— வரி சிலை வான் முகம்—அழகிய வில்போன்ற புருவத்தையும் ஒளிபொருந்திய முகத்தையும்

முள்ள பரம்பரையையன்றோ இவன். (அம்மி மிதிக்கக் கனக்கண்டேன்) “அர்மேவ த்வம் ஸ்திரா புவ” [இந்தக் கலைப் போலே எனக்கு ஆட்பட்டிருப்பதில் நிலையிருப்பாய்] என்று அகிதவதாரதந்தியத்தை உபதேசரிக்கும் வேதமந்திரத்தைச் சொல்லி, என்னை அவன் அம்மி மிதிக்கச் செய்வதைக் கனவில் கண்டேன். (அம்மி மிதிக்க)தன் காலே அம்மியில் வைக்கும்போது ‘இவனுடைய கால் அம்மியில் பட்டுவிட்டால் என் செய்வது’ என்று பயந்துகொண்டிருந்தான் போதும். பட்டால் என்ன? எனில்: அக்கல்லும் அஹஸ்யையப்போலே ஒரு டென்னாவினோ! (தோழி! நான்)தோழி! நீ என் காலப்பிடித்து அவற்றின் மென்மை முதலான பெருமைகளை அறிவாயன்றோ; அவன் என் காலப்பிடித்து அவற்றை அறியும்படியாயிற்றுக்காண். அன்றிக்கே, அவனுடைய ஆர்ந்தபாரதந்தியத்தை நீ சொல்லிக் கேட்டபடியே அநுபூவிக்கப்பெற்றேன் என்கிறனாகவுமாம். 8.

வதுதன் வ்யாமோஹத்தாலே அவன் தலைதுமாராகச் செய்யும் என்றபடி. k ஹார்த்தபூவம் (அவ்வம்மியிலியியாதி) l தாத்தாயார்தரம் (அவன் ஸ்வபூவமித்தயாதி) 8.

முடையவர்களான, என் ஹார் தாம்—எனது தமயன்மார்கள், வந்திட்டு—வந்து, எரி முகம் பாரித்து—அக்ஞையை நன்றாக ஜ்வலிக்கச்செய்து, முன்னே என்னை நிறுத்தி—அந்த அக்ஞையின் முன்னே என்னைநிறுத்தி, அரி முகன்—சின்கம்போன்ற நிருமுகத்தையுடையனாய் இருந்த, அச்சுதன்—கண்ணபிராழனுடைய, கை மேல்—திருக்கையின் மேலே, என் கை வைத்து—என்னுடைய கையை வைத்து. பொரி—பொரிகளை, முகத்து அட்ட—அன் எரிப்பரிமாற, நான் கனக்கண்டேன்—

வ்யா:— ஒன்பதாம் பாட்டு. 8 (வரிசிலைத்தயாதி.) என்னுடைய பூராதர்களானவர்களே “இதுக்கெல்லாம் அபிமாநிகள்” என்னுமிடம் தங்கள் முகத்திலொளியிலே காணும்படியாக வந்து அக்ஞிமுகத்தைப் பாரித்து, நான் வர்ணயாலே இருய்க்க, என்னை எடுத்து முன்னே நிறுத்தி. (அரிமுகனிதயாதி) மைத்துனமை முறையுடையார் இவனை

9. அவ:— மண்ணின் நூல்களில் ‘லாஜஹோமம்’ எனப் படும் கிரியைபைச் செய்ததையும் கனவில் கண்டேன் என்கிறான்.

வ்யா:— (வரிசிலை வான் முகத்து என்னாமார் தாம்) என்னுடைய ஸஹோதரர்கள் அனைவரும் ‘இந்த ஸாஜஹோமத்தைச் செய்வதற்கு உரிமையுடையவர்கள் தாங்களே’ என்பது தங்களுடைய முகத்தில் ஒளியிலும், புருவநெறிப்பிலும் பிரகாசமும் படியாக வந்தார்கள் என்று கருத்து. (வந்திட்டு எரிமுகம் பாரித்து) விவாஹம் நடக்குமிடம் வந்து, அக்ஞியை நன்றாக ஜ்வலிக்கச்செய்து. (என்னை முன்னே நிறுத்தி) பெண்களுக்குரிய நாணத்தாலே நான் முன் வருவதற்கு இசையாநிருக்க, என்னை வலிய எடுத்து முன்னே நிறுத்தி. (அரிமுகன்) சின்கம்போன்ற முகத்தையுடையவன். மைத்துனர்களான என் அண்ணன்மார் முதலானவர்கள் இவனைக் கேலி பண்ணிச்

அரு:— ஒன்பதாம் பாட்டு. 8 (வரிசிலை வான்முகம்) வரி-அழகு. அழகிய விலுப்போலையிருக்கிற புருவத்தை யும், ஒளியையுடைய முகத்தையுமுடையவர்களான என் பூராதர்களென்று ஸப்பூதார்த்தம். வில்லைச் சொன்னது

இளம்புபடுத்திச் சிரிக்கவேண்டுமென்று சில விலாஸசேஷிகளைப் பண்ணக்கோலினால், அவர்களுக்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதபடி அந்நிபுடவநியனயிருந்த இருப்பு (அச்சதன்) அவர்கள் பொரியட்டிவிட்டாலும் தான் கைவிடாதவன். 9.

ஆறாம் திருமொழி—பத்தாம் பாட்டு

குங்கும மப்பிக் குளிர்சாந்தம் மட்டித்து

மங்கல வீதி வலஞ்செய்து மணநீர்

அங்கவ னோடு முடன்சென்றங் காணமேல்

மஞ்சன மாட்டக் கனக்கண்டேன் தோழி! நான்.

பதவுரை:— அங்கு, -தோழி!—, குங்குமம்—குங்குமக் குழம்பை, அப்பி—உடம்பெல்லாம் பூசி, குளிர் சாந்தம்—குளிர்த் சந்தனத்தை, மட்டித்து—கனக்கத்தடவி, அங்கு ஆணைமேல்—அங்குள்ள மத்தகூலத்தின் மேலே, அவனோடும் உடன் சென்று—அக்கண்ணபிரானோடு கூட்டிபுகுந்து, மங்கலம் வீதி-

சிரிக்கவேண்டும் என்று சில வேடிக்கைச் செயல்களைப் பண்ண முற்பட்டால், அவர்களுக்குத் தன்னைப் பார்க்கவும் நெருங்கவும் ஒன்றாதபடி பெருமதிப்போடு இருந்த இருப்பைக் காட்டுகிறது. (அச்சதன்) கைவிடாதவன். அவர்கள் பொரியை அக்னியில் இருவித்தபின்பும் என் கையை விடாதவன். இத்தால் என்றமே என்னைக் கைவிடாதவன் என்று தோற்றுிறது. (கைமேல் என் கை வைத்து) அவனுடைய கைக்கு மேலே என் கையை வைத்து. அடிபார்களுக்கு அபாயம் அளிப்பதில் எம்பெருமானுடைய கையைக் காட்டிலும் இவனுடைய கை மேற்பட்டது என்று 'கைமேல் என் கை' என்னும் தோடர் உணர்த்துகிறது. (பொரி முகந்து அட்டக் கனக்கண்டேன்) எனது அண்ணன்மார் பொரியை அள்ளி, எங்கள் கையில் வைத்து, அக்னியிலே சொரியச் செய்வதை என் கனவில் கண்டேன். (தோழி! நான்) என் கையில் மென்மையை நீ அறிவாயன்றே. அதை அவனும் அறியும்படியான பேறுபெற்றேன். 9.

புருவத்துக்கும் உபலக்ஷணம். b"பெரிர் முகந்து"-பொரியை அள்ளி; "அட்ட"-அதிலே பரிமாற என்றபடி. 9.

மறை" என்கைக்கு, மறையிலே இரண்டுவிதமுண்டோ?

வ்யாக்யானம்

333

(விவாகத்திற்கான) அலங்காரங்கள் விளங்குகின்ற வீதி களிலே, வலம் செய்து-ஊர்வலம் வந்து, மணம் நீர்-வாஸனை ஜலத்தினால், மஞ்சனம் ஆட்ட—(எங்களிருவரையும்) திருமஞ்சனம் பண்ணுவதாக, நான் கனக்கண்டேன்—.

வ்யா:— பத்தாம் பாட்டு. (குங்குமம்தியாதி) காப்புக் கட்டுகைக்குத் தனிமாலையும் சாந்துமாக & மட்டாக ஒப்பித்தானென்றது. அவ்வளவன்றிக்கே, விவாஹஸமயத்தில் மாலிகளும் அங்குராகங்களும் போரக்கொண்டு பேரெரப்பணியாகவிதே ஒப்பிப்பது; அவற்றையெல்லாம் கழித்து; அக்னி முகத்திலே இருந்தது பொருதிதே லௌகுமாய்ப்பத்தாலே; அதுக்குப் பரிஹாரமாகக் குளிர்த் குங்குமத்தைத் திருமேனி யெங்கும் அப்பி, பழகப் புதைத்து ஆறின சாந்தை b மட்ட

10. அவ:— ஆணைமேல் அவனோடு ஊர்வலம்வந்து, எங்கள் இருவரையும் திருமஞ்சனம் பண்ணுவதாகக் கனக்கண்டேன் என்கிறான்.

வ்யா:— (குங்குமம் அப்பிக் குளிர்சாந்தம் மட்டித்து) ரக்ஷாபந்தனம் எப்பெடும் காப்புக்கட்டுகைக்குத் தனி மாலையும் சந்தனமூராகச் சுருக்கமாக அலங்காரம் செய்துகொண்டான் என்னும் விஷயம் "பூப்புணைகண்ணிப் புனிதனோடு என் தன்னைக் காப்புண்ணகட்ட" [4] என்னும் பாகரத்தில் கூறப்பட்டது. அதற்குமேல் பாகரங்கள் விவாஹத்தைக் கூறுவதற்கானவாகையாலே, அந்த சமயத்தில் பல மாலிகளும், பூச்சுக்களும் சாத்திக்கொண்டு, பெரிய அலங்காரமாக இருக்கும். இப்பேரலங்காரத்தோடு அக்னிக்கு முன் இருந்தது மென்மையிழை நிறமேனிக் குப் பொருக்கமாட்டாதன்றே. அதனாலே அப்பேரலங்காரங்களை யெல்லாம் கழித்து, நெருப்பின் முன் இருந்த உஷ்ணத்துக்குப் பரிஹாரமாக, குளிர்த் குங்குமத்தைத் திருமேனி முழுவதும் அப்பி, பழகுவதற்காக நிலத்தில் புதைத்து

அரு:— பத்தாம் பாட்டு. (குங்குமம்தியாதி) b. "மட்டித்து"-மரத்தித்து. & (மட்டாக ஒப்பித்தானென்றது) என்றது "பூப்புணைகண்ணிப் புனிதனோடு" (4) என்று கீழைக்

புத்து: ௦ திருமஞ்சநத்துக்கீடாகச் ௦, சமைந்தவற்றைக் கொண்டு ஊரை வலமாக வந்து. ௩ அற்றை வீதியிலே தானும் தோழன்மாருமாக ஆனையேறி வந்தான் ௦. என்றதிதே. இப்போது தானும் அவனுமாகஅங்கே ஆனைக் கழுத்திலே புகு வலமாக வந்து. (மஞ்சனமாட்டக கனக்கண்டேன்) இருவ வரையும் கூடவைத்து ௦ உடன்மண நீராட்டினார்களாய்த்து. 10.

ஆறின் சந்தனைக் குழைத்து. திருமேனியில் கனக்கத் தட வி யதைக் கூறுகிறது. (அங்கு ஆனேரீர் மங்கலவீதி வலம்செய்து) திருமஞ்சனத் துக்குத் தேவையானவற்றைக்கொண்டு விவாஹத் திற்கான மங்களமான அலங்காரங்கள் நிறைந்த அம்வீதிகளிலே ஊர்வலம் வந்து. (அங்கு ஆனேமேல் அவனோடும் உடன்சென்று) “வாரணமாயிரம் குழவலம்செய்து” என்னும் முதற்பாசுரத்தில். தோழன்மாரோடு விவாஹத்திற்கு முன்புதான் ஆனையேறி வீதி வலம் வந்தான் என்று சொல்லப்பட்டது. விவாஹத்திற்குப் பின் தானும் அவனுமாகத் திருமண ஊர்வலத்திற்காக ஏற்பாடுசெய்யப் பட்டிருந்த ஆனையேறி வீதிவலம் வந்ததை இப்போதுகூறுகிறது. (மஞ்சனமாட்டக் கனக்கண்டேன்) விவாஹத்தில் ஏற்பட்ட களைப் பெல்லாம் நீரும்படி. எங்கனிருவரையும் கூடவைத்து, (என் புட வையையும், அவன் வஸ்திரத்தையும் முடிந்து ஒன்றாகி நீராட்டு வதாகி) உடன் மணநீராட்டுவதையும் கனக்கண்டேன். (தோழி! நான்) கனவில் கண்டதாகைபாலே இக்காட்சிகளையெல்லாம் நான் கண்டேன். ௩ களம்பெருவில்கூடே! என்று கருத்து. 10.

கடாகழித்து. ௦ “மணநீரை-மங்கலவீதி வலம்செய்து-அங் காணேமேல்-அவனோடுமுடன்சென்று” என்று அர்வயிதது அருளிச்செய்கிறார் (திருமஞ்சனத்துக்கித்யாதி) ௦, (சமைந்த வற்றை) பரிமாளத்திரவ்யங்களோடே கூடிய திருமஞ்ச னத்தை. ௩ “வாரணமாயிரம் குழ வலம்செய்து” என்ற இடத்துக்கும் இதுக்கும் வாசியென்னென்ன (அற்றை வீதியிலே இத்யாதி) (அற்றைவீதி)-அந்த வீதி. (அற்றை வீதியிலேகொண்டு ஊரை வலமாக வந்து) என்று வாச் யத்தை அர்வயிப்பது. ௩, (என்றதிதே) முதற்பாட்டில் என்று பூரிப்பது. ௦ உடன்மண நீராட்டுகையாவது - தம்பதிகளிருவரும் ஒருபுடவையுடுத்து நீராடுகை. 10.

ஆறும் திருமொழி-பதினோராம் பாட்டு
ஆயனுக் காகத்தான் கண்ட கனவினை
வேயர் புகழ்வில்லி புத்தூர்க்கோன் கோதைசொல்
தூய தமிழ்மாவீ யீரைத்தும் வல்லவர்
வாயுநன் மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே.

பதவுரை:-வேயர் புகழ்-வேயர் குலத்தவரால் புகழப் பட்டவராய், வில்லிபுத்தூர்க்கோன் - ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய (திருமகளான), கோதை- ஆண்டாள், தான் ஆயனுக்கு ஆக கண்ட கனவினை-தான் கருஷணனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டகாகக்கனக் கண்டபடி டைக் குறித்து. சொல் - அருளிச்செய்த, தூய-பரிசுத்தமான, தமிழ் மாவீ ஈர் ஐந்தும்-தமிழ்த்தொடையான இப் பத்துப் பாட்டுகளையும், வல்லவர் - ஓதவல்லவர்கள், வாயும்-நற் குணங்களைமைந்த, நல் மக்களைப் பெற்று - விலக்கண்ணரான புத்திரர்களைப்பெற்று, மகிழ்வர்-ஆந்நிதிகப்பெறுவர்கள்.

வ்யா:- நிகமத்தில்: (ஆயனுக்கித்யாதி) அவனுக்கு அநந்யார்ஹையாகத் தான் கண்ட கனவினை என்னுதல். ௩ அவன்பெற்றுக்கு உறுப்பாகத் தான் கண்ட என்னுதல். 37. “ந சிவீ” (ந ஜீவேயம்) என்பாரதிதே பேறு; b திங்கள் புகிருப்பாரதன்மே. (வேயரிசயாதி) ஆப்திக்கு ப்ராஹ்

11. அவ:- கடைசிப் பாசுரமான இதில் இப்பதிகம் கற்றாக்குப் புலம் செல்வித் தலைக்கட்டுகிறது.

வ்யா:- (ஆயனுக்காகத் தான் கண்ட கனவினை) ஆயனுஹி கண்ணனுக்கேயுரிய பத்னிவாயதாகத் தான் கண்ட கனவினை. அந்நிக்கே. “உனக்கே நாமாட்சியோம்” (திருப்பாவை 29) என்கிறபடியே, அவன்பெற்றாக்கு உறுப்பாகத் தான் கண்ட கனவினை என்றும் கொள்ளலாம். [115-ம் பக்கத்திலுள்ள 87-வது ப்ரமாணத்தின்படி] ஒரு கணமும் உயிர்வாழமுடியாத எம்பெருமானுடையதல்லவோ பேறு. [115-ம் பக்கத்திலுள்ள 86-வது ப்ரமாணத்தின்படி] ஒரு மாதம் ஜீவிக்கவல்ல பிராட்டி யுடையதல்லவே. (வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் கோதை

அரு- பதினோராம் பாட்டு. நிகமத்தில், (அவன் பேற் றுக்குறுப்பாக) என்னைக்கு அவன்தோ பேறு, தம்மதன்ரு? என்ன அருளிச்செய்கிறார் 37. “ந சிவீ” (ந ஜீவேயம்) இத்யாதி; b (திங்கள்புக்கு) என்றது 36. “சாஸா” (மாலாது, ர்த், வம்)

336

நாச்சியார் திருமொழி

மணராலே ஸ்துதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகாரண பெரியாழ்வார் திருமுகள் ஸ்ரீஸூக்தியான. (உதாய தமிழ்மாலை) d அநுபூவத்தாக்குப் பாசரமிட்ட இத்தணையல்லது நெஞ்சோடேகூடக் கவிபாழ்நறல்லவாய்த்து. (வாயும நனமக்களைப்பெற்று மகிழ்வரே) இவளோடொத்த தரத்தில் பெண்கள் இத்தை அப்யஸித்தார்களாகில் e க்ருஷ்ணனைப்போலேயிருக்கும் வாசைப் பெறுவர்கள். புருஷர்கள் அப்யஸித்தார்களாகில், பெரியாழ்வாரைப்போலே f புகுவத் ப்ரவணரான புத்ரர்களைப் பெற்று ஹ்ருஷ்டராவர்கள். g “மாயன் மணிவண்ணன் தான் பணியும் மக்களைப் பெறுவர்கள்” என்றிருநே தாம் கைக்கண்டவராகையாலே. 11.

சொல்) “உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லும் பரமபுத்ர” என்று சிறந்த அந்தணர்களான வேயர்களாலே புகழப்படுகிறவராய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாரின் திருமுகளான ஆண்டாளின் ஸ்ரீஸூக்தியான. (தூயதமிழ்மாலை) தான் மானஸஸாக்ஷாத்ரமாமகிந கணவில்கண்டு அநுபூதித்து. அவ் வநுபூவம் வழிந்து புறப்பட்டதாயிருக்கும் தூய்மையை உடையது இத்தமிழ்மாலை. மற்ற கவிதைகளைப்போலே நெஞ்சாலே உதயங்களை இளைத்து. முயன்று பாடப்பட்டதல்ல. (சுரைத்தும் வல்லவர், வாயும் நன்மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே) இப்பத்தப் பாசரங்களையும் அரித்ததோடு அநுஸந்திப்பவர்கள் இவ்வாண்டாளைப்போன்ற பருவப் பெண்களாயிருந்தால், கண்ணனைப் போன்ற வடிவழகையுடையவனைக் கணவனுக் பெறுவார்கள். சிவாஹமான பெண்களும், புருஷர்களும், பெரியாழ்வாரைப் போலே, புகுவத், புகுதியுடைய மக்களையும் ஸிஷ்யர்களையும் பெற்று உகம்பார்கள். “மாயன் மணிவண்ணன் தான் பணியும் மக்களைப் பெறுவர்களே” [பெரியாழ்வார்திரு 1-7-11] என்று அநுபூவபூர்வகமாக அருளிச்செய்தாரன்ருே பெரியாழ்வாரும். 11.

ஆகும் திருமொழி விவரணம் முற்றிற்று.

என்றபடி; கூர்ப்பிணிக் - த்,வரி. o, d அநுபூவத்தாலே சொல்லுகையால் வந்த தூய்மை, e (க்ருஷ்ணனைப்போலே) என்றது-வடிவழகையிருக்கிற நல்ல புத்தாக்களைப்பெறுவர்களென்றபடி. f, g (புகுவத், ப்ரவணரான புத்ரர்களை) என்றது-ஸிஷ்யர்களையாய், ஆண்டாளுக்கும் உடலசுக்ஷணமாமென்று கண்டுகொள்வது, மேலில் வாக்யத்துக்கிடாக. 11.

தீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம் திருமொழி—கருப்பூரம் ப்ரவேசம்

அவ:— (கருப்பூர மித்யாதி) ஆண்டாளுடைய பாக்ய மிருத்தபடி, புதியதொரு ரூங்கைப்பார்த்து. 104. “कथं कथं कथं कथं” (கதமுகு கதம் புகாஹி) என்னதே. தேயுசிகரைக் கேட்கப்பெற்றிருநீறே. a ஒரு ஸ்வந்தாதுபூவத்தைச் சொன்னவனவன்றிக்கே ஸம்ஸ்லேஷமும் வ்ருத்தமாய்த்துப் போலே. இல்லையாகில் “வாக்யம்ருதமிருக்கும்படியென்?” என்று கேட்கக்கூடாதிதே. b ஸ்வந்தாதுபூவமாகையாலே

ஏழாம் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம்

கருப்பூரம் ப்ரவேசம்

தோபிராட்டியைக் காட்டிலும் ஆண்டாளுடைய பாக்கியம் சிறப்புற்றிருக்கிறது. தோபிராட்டி ஏற்கனவே பழகாத வானர ஜாதியைச் சேர்ந்த அநுமனைப் பார்த்து,

104. கீத்ருஸம் தஸ்ய ஸம்ஸ்தாநம் ரூபம் ராமஸ்ய கீத்ருஸம் |

கதமுகு கதம் புகாஹி லக்ஷ்மணஸ்ய ச ஸம்ஸமே || [ரா.ஸு 35-4]

[அந்த ராமபிரானுடைய அமைப்பு எப்படிப்பட்டது? உருவம் எப்படிப்பட்டது? துடைகள் எப்படிவந்திருக்கும்? கைகள் எப்படி வளங்கும்? லக்ஷ்மணனுடைய இந்த லக்ஷணங்களையும் எனக்குச் சொல்லுவாயாக.] என்று கேட்டான். ஆண்டாளோ இத்திருமொழியில் எம்பெருமானை அடைவதற்குப் புருஷகாரமாய், அவனை அனுபவிப்பதற்கு வழிகாட்டும் தேயுசிகரையிருக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜன்டாழ்வானைப் பார்த்து “கருப்பூரம் ஶ்ரதமோ கமஸ்பூ ஶ்ரதமோ” என்று கேட்கும் சிறப்பைப் பெற்றுள்ளதே. கனெ திருமொழியில் எம்பெருமான் தன்னை மனம்முனிவதாகக் கண்ட கண்டதோடு சில்லாமல், ஆண்டான்

அரு— கருப்பூரம் ப்ரவேசம். a ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்டத்தைக் கேட்கைக்கு ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய்த்தோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஸ்வந்தையாதி) b ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானால் கேட்கிறதென்? என்ன அருளிச்செய்

மின்மினி பறந்தாற்போலே இருக்குமத்தனையல்லது நெஞ்சில் பட்டிராது; ஈஸ்யதையாலே நெஞ்சில் படாதிராது. ௦ ஸம் ஸ்லேஷத்தில் ௦, உபக்ரமத்திலே தானிழந்தான். ௧/தனக் கமைத்த அம்ஸத்தை பூபாஞ்சஜந்யத்தைக் கேட்கிறான். அவனைக் கேட்பானென்னென்னில்; 1 திரை வளைத்தால்

எம்பெருமானேடு கலந்தும் இருக்கிறான் என்பது இத்திருமொழி யிலிருந்து தெரிகிறது. இவ்வாறில், “மருப்பொசித்த மாதவன் தன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும் விருப்புற்றுக் கேட்கின்றான்” என்று இங்கு ஆண்டான் அருளிச்செய்தது பொருந்தாதன்றோ. சென்ற திருமொழியில் கிடைத்தது கனவில் அநுபுலமாகையாலே, மின்மினி பறந்தாற்போலே சிந்தாயிருக்குமெய்யொழிய, நெஞ்சில் நிலையாக இராது. ஆனாலும், புகுவத், விஷயத்தைப் பற்றிய கனவாகையாலே நெஞ்சில் படாமலும் இராது. அடுத்து நோந்த கவையிலும் இவளது ஆர்த்தியை அதிகப்படுத்துவதற் காக எம்பெருமான் தொடக்கத்திலேயே இழக்கும்படி செய்திருக்கிறான். அதனால் தான் பெற்றிருக்கவேண்டிய அநுபுலத்தை,

கிறார் (ஸ்வப்நாநுபுலமிய்யாதி) ௦ ரஸ்யதை நெஞ்சிலே பட்டால் கேட்கவேண்டுவானென்? என்ன அருளிச்செய்த கிறார் (ஸம்ஸ்லேஷத்திலிய்யாதி) ௦ (உபக்ரமத்திலே இழக்கை) - ஸ்வப்நத்திலே இழக்கை, ௧ (உவமை)-த்யருஷ்ட பந்தம்; (உவமையமைக்கையாவது) - பச்சையிடுகை, நாயகன் பச்சையிட்ட அம்ஸத்தை என்றபடி. ௨ அன்றிக்கே “தனக்கு அமைத்த அம்ஸத்தை” என்றும் பாட்டும், ஆக இத்தால் - கீழில் திருமொழியிலே - ஸ்வப்நாநுபுலம் பண்ணின் இவள் இத்திருமொழியில் பூபாஞ்சஜந்யத்தை வாக்யஞ்சுவரு கேட்கைக்கு ஹேது ஸம்ஸ்லேஷம் வருத்தமாகையாலும், ஸ்வப்நத்திலே அநுபுலிக்கையாலே விஸ்தமாயிருக்கையாலும், ஸம்ஸ்லேஷத்தில் உபக்ரமத்திலே இழிந்தவளாகையாலும் என்று மூன்றாகக் கண்டு கொள்வது. 1...1 திருவாழி முதலானவற்றையென்றிடு

/ (பா) ௧ உவமை அமைத்த.

அதுக்குள்ளே ! வர்த்திக்கும் 1, கூனார் 1, குறளரைப்போலே அவனைக்கைவிடாதே அந்தரங்க்யூய் இருக்கையாலும், 2 தாங்களநுபுலிக்கும் துறையிலே இழிந்து அநுபுலிக்கும் நிலவனுயிருக்கையாலும், 1 தங்களைப்போலே காதாசித்க மன்றிக்கே 1, நித்ய ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணி வர்த்திப்பா

பூபாஞ்சஜந்யம்வாணைக் கேட்பதிலும் குறையிலே, கூருடன, விஷுவக்ஸேனர் முதலான மற்ற நித்யஸூரிகளும் இருக்கும் போது பூபாஞ்சஜந்யம்வாணைக் கேட்பானென்? எனில்: 1. சக்ரவர்த்தி நாயகியோடு ஏகாந்தமாகத் திரைக்குள்ளே யிருக்கும்போது வயதான கூனர், குறளர் (குட்டையர்) போன்ற விலருக்கு அங்கிருக்க அனுமதியுண்டு. அவர்களைப்போன்ற இவனும் எம்பெருமானைக் கைவிடாமலிருக்கும் அந்தரங்க்யூ யிருப்பவன். 2. வாயமுதத்தைப் பருகும் நாயகியான தன்னைப் போலே, வாயிலேயேயிருந்து, வாய்ச்சுவையைப் பருகுவதில்

பூபாஞ்சஜந்யத்தை வாக்யஞ்சுவரு கேட்கைக்கு ஹேது ஸ்வத்திமாய், அதில் காலாம் ஹேது “அவனுக்குப் பரிவானுகையாலும்” என்று விவகரித்து, அந்தப் பரிவை “இனி” என்று தொடங்கி, “கரந்து நிற்பானுமாய்” என்னுமளவாக இரண்டுவிதமாகக் காட்டி, “பெண்களுக்குக் காட்சிக்கொடுப்பதும் இவற்றோடே ஆகையாலும்” என்று அஞ்சாம் ஹேதுவைக்காட்டி, “ஸ்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான ஆகாரத்தைப் பற்றத்தான் எப்போதும் இத்தையே புரவித்திருக்கையாலும்” என்று ஆறாம் ஹேது வைக் காட்டி, “இனி இவன் வார்த்தை” இத்தியாதியாலே ஏழாம் ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் என்று க்ரோடிக்காரர். இப்படிப் பல ஹேதுக்கள் அருளிச்செய்திருந் (திரை வளைத்தால் இத்தியாதி) 1 “திரைவளைத்து” என்கையாலே, நித்யஸூரிகளையும், 2 “தாங்கள் அநுபுலிக்கும் துறை” என்கையாலே-திருவாழியாம்வாணையும், 1, “நித்ய ஸம்ஸ்லேஷம்” என்கையாலே-பிராட்டிமாரையாம் வ்யாவர்த்திக்கிறது. 1, கூனார்-வருத்தர், 1, குறளர்-எக்கடிகள், 1 (திரைவளைத்து)

னொருவனுகையாலும். i இனி, வினையுண்டானால் திருவாழி யாழ்வான் திருக்கையை விட்டுப்போய் வ்யாபரிக்கும்; இவன் வினைமுருகுருகத் திருப்பவளத்திலே அணையுமித்தனை. i இனி உகவாத கம்ஸாதி,கள் காணுமைக்கிறே 105. “ஓரஹ” (உபஸம்ஹா) என்றது. உகந்த பெண்களுக்குக் காட்சி கொடுப்பதும் இவற்றோடே கூடவாய் இருக்குமிதே. வாய்க் கரையிலே போயிருந்து ஆர்ப்பரவம் பண்ணி அவ்வார்ப்பர வத்திலே எதிரிகள் கெடும்படி இருப்பானுமாய், இவனை உகவாத கம்ஸாதி,கள் காணாதுபடி 105. “ஓரஹ” (உப

வல்வெனையிருப்பவன் இவன். 3. எப்போதாவது கலசிபெறும் தன்னைப்போலன்றியே எப்போதும் எம்பெருமானுடைய ஸம் ப்லேஷத்தை உடையவன் இவன். 4. திருவாழியாழ்வானும் இவனைப்போலே கைவிடாத எந்தாங்கனானும், ஒரு காரியம் ஏற்பட்டால், “கருதுமிடம் பெருது கைநீன்ற சக்கரத்தன்” [திருவாய் 10-6-8] என்ஈருபடியே அக்காரியத்தை முடிப்பதற் காகத் திருக்கையைவிட்டுப் போய் செயல்புரிபவனாயிருப்பான். இப்பாஞ்சஜன்யாழ்வானோ எப்போதும் கையிலேயேயிருக்கும் பரிவையுடையவனாய், காரியம் ஏற்பட்டால் கையிலிருத் தவாயில் அணைந்து, வாட்ச்சுவைமைப் பருகத் தொடங்கிவிடுவான்.

5. 105. உபஸம்ஹா ஸர்வாதம்! ருபமேதச்சதுர்பு,ஜம் ।

ஜாநாதா மாடவதாரம் தே கம்ஸோடியம் தி,திஜ்ஜம்ஜஃ!

[ஸ்ப. 5.8.11]

[ஸர்வாத்ரயாமியே! நான்கு திருக்கைகையுடைய இந்தக் ருபத்தை மறைத்துக்கொள்வாயாக. அஸுரான இந்தக் கம்ஸன் உன்னுடைய அவதாரத்தை அறிவேண்டாம்.] என்ற இவன் கையைவிட்டு மறைந்திருப்பதும் எதிரிகளான கம்ஸன் முதலானார் காணுமைக்கேயாகும் இவனிடம் அன் புடைய பெண்களுக்குச் சங்குசக்கரங்களோடு கூடவே காட்சி கொடுப்பான். திருப்பவளத்திலே போய் அமர்ந்து, பெரு முழக்கம்செய்து, அம்முழக்கத்தாலேயே எதிரிகள் அழியும்படி.

இத்யாதி, வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - தானுமவனு மான சேர்த்தியில் போகாதுத்தை அறியுமவனுகையாலும்

ஸம்ஹா) என்றால், அப்போதே கை i,கரத்து நிற்பானுமாய், j உகந்த பெண்களுக்குக் காட்சி கொடுப்பதும் இவற்றோடே கூடவாயிருக்குமிதே. k இவர்கள்தான் ஸ்யாமமான திரு மேனியை அநுபுவித்தால் அதுக்குப் பரபாகமான வெண் மையை உடையவனுகையாலே, சேர அநுஸந்திக்கவேண்டி யிருக்குமிதே. இவள்தான் அத்தவனானாயிருக்குமிதே. k, “தாமுக்கும் தம் கையில் சங்கமேபோலாவோ” என்றும். “வெள்ளை விளிசங்கிடங்கையில் கொண்ட விமலன்” என் றும், “பாலன்ன வண்ணத்துள் பாஞ்சசன்னியமே போல் வன சங்கங்கள்” என்றும், இவள்தான் பூர்வீத்கிரப்பதும்

இருப்பவனாய், சற்றுமுன் எடுத்த [105-வது] ப்ரமானைத்தனபடி அன்புடையார் “எதிரிகளான கம்ஸன் முதலானார் காணாதுபடி மறைக்கருளவேணும்” என்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்தால் அப்போதே மறைத்திரிப்பவனாய், கையும் சங்கமாகக் காண ஆசைப்படும் பெண்களுக்குக் கையிலேநின்ற காட்சிபளிப்பவன் இவன். 6. இவர்கள் எம்பெருமானுடைய கறுத்த திருமேனியை அநுபுவிக்குப் போது அதற்கு லீனச் சேர்த்தியழகை அளிக்கும் வெண்மைநிறத்தை உடையவனுகையாலே, அவனோடு சேர்த்து இவளை அநுஸந்திப்பதே பொருத்தமாகும். இவன் மிகுந்த வெண்மைபெயுடைய ஸூத்தூல்வபூரவருடையவனன்றோ. “தாமுக்கும் தம் கையில் சங்கமே போலாவோ”[நாச்-திரு11.1] “வெள்ளை விளிசங்கிடங்கையில் கொண்ட விமலன்”[நாச்-திரு5-2] “பாலன்ன வண்ணத்துள் பாஞ்சசன்னியமே போல்வன சங்கங்கள்” [திருப்பாவை 28] என்று இவள்தான் எப்போதும் நினைத்திருப்பதும் இப்பாஞ்சஜன்யத்தையன்றோ, 7. இப்பாஞ்ச

என்றபடி. i (கரத்துநிற்பானுமாய்) “இப்படிப் பரிவனு யிருக்குமிதே, அத்தானும்” என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது. k தங்கள் துறையான வாக்யம்ருத்தத்துக்கு தேயிசுனை மாந்தரம் நிககே அவனை அநுபுவிக்கும்படித்தில் ப்ரதூநாநு பூரவ்யனுகையாலும் இவனைக் கேட்கிறார்கள் என்கிறார். (இவர்கள்தான் இத்யாதி) k இவளை ப்ரதூநமானாக அநு பூவித்தவிடமுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார். (தாமு

இத்தையிறே. ! இனி இவன் வார்த்தை கேட்டால் அவன் வார்த்தை கேட்டாற்போலே இனிபதுமாயிருக்குமே.

ஏழாம் திருமொழி—முதல் பாட்டு

கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ
திருப்பவளச் செல்வாய்தான் தித்தித் திருக்குமோ
மருப்பொசித்த மாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும்
விரும்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழி வெண்சங்கே!

பதவுரை— ஆழி வெண்சங்கே—கும்பீரமாய் வென்றத் திராவிட நூபாஞ்சஜன்யாழ்வானே!, மருப்பு ஒசித்த மாதவன் தன்—(குலையாபீடயானேயின்) கொம்பை முறித்த கண்ணிரானுடைய, வாய்—திரு அதரத்தினுடைய, சுவையும்—ரஸத்தையும், நாற்றமும்—பரிமளத்தையும், விரும்புற்று—ஆசையோடே, கேட்கின்றேன்—(உள்ளைக்) கேட்கின்றேன்; திரு பவளம் செம் வாய்தான்—(அப்பெருமானுடைய) அழகிய பவளம்போன்ற சிவந்த திருவதரமானது, கருப்பூரம்—பச்சைக்கர்ப்பூரம்போல், நாறுமோ?—வாசனை வீசுமோ?, (அல்லது) கமலப்பூ—தாமரைப் பூப்போலே, நாறுமோ?—வாசனை வீசுமோ? தித்தித்திருக்குமோ—மதுரமான ரஸத்தை உடைத்தாயிருக்குமோ?, சொல்—(இன்ன படியிருக்குமென்று எனக்குச்) சொல்.

ஜன்யத்தின் ஒளியைக்கேட்டால் எம்பெருமானுடைய வார்த்தையைக் கேட்பதுபோலே இனிபதாயிருக்கும். இவ்வேழு காரணங்களால் வேறொரு நீத்யஸூரியைக் கௌமல், இப்பாஞ்ச ஜன்யத்தையே கேட்கிறது.

1. அவா—எம்பெருமானுடைய வாயில் இருந்து எப்போதும் அநுபூதிப்பவனாகையாலே, அவனுடைய வாய்ச்சுவையையும் கக்குமித்யாதி); ! இவன் வார்த்தை அவன் வார்த்தை போலே இருக்கையாலும் கேட்கிறான் என்கிறார் (இனி இவன் வார்த்தை இத்யாதி) ஆக, கேட்கைக்குப் பரதந ஹேது மூன்று.

அவா— முதற்பாட்டு. "அத்தை நித்யாநுபவம் பண்ணுகையாலே உனக்குத் தெரியுமிறே; அவனுடைய வாகும்ருதமிருக்கும்படியென்? நீ சொல்லவல்லையே?" என்று அவனைக் கேட்கிறானாயிருக்கிறது.

வ்யா— (கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ) b எறிச்சு o வெட்டிதாயிருக்கும் கர்ப்பூரநாற்றம்; ஆறிக் குளிர்த்து நினைத்திருக்கும் கமலப்பூவினுடைய நாற்றம்; d இரண்டுமேயாயிராதிதே. 3. "ஸர்வக்ஷ்ணம்" (ஸர்வக்ஷ்ணம்) என்கிற வஸ்துவாகையாலே. e எல்லாம் அநுபூதிவியமாயிருக்கச்செய்தே ஒன்றையிரண்டைக் கேட்கிறுளத்தனை வாய் மணத்தையும் அறிகிறவன் நீயே. அவை எப்படியிருக்கும் என்பதை நீ சொல்லுவாயா? என்று நூபாஞ்சஜன்யாழ்வானைக் கேட்கிறான்.

வ்யா— (கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ) கர்ப்பூரத்தின் மணம் எரிப்பையும், வெட்டும் தன்மைபுகிற உறைப்பையும் உடையதாயிருக்கும். கமலப்பூவின் மணம் எப்போதும் ஆறிக் குளிர்த்திருக்கும். திருப்பவளச் செல்வாயின் மணம் இக்குறைகள் எதுவுமில்லாமல் இவற்றின் நிறைவுகளைப் பன்மடங்கு உடையதாயிருக்கும். [பக்கம் 9ல் உள்ள 3-வதுப் பரமானத்தின்படி] எல்லா நறுமணங்களைமும் உடையதாக வேதத்தில் ஒதப்படுகின்ற திருமேனியின் அவயவமன்றே இது. இதனுடைய பெருமைகளைத்தும் எதற்கும் இல்லாமையாலே ஒரு சில பெருமைகளையுடைய ஒன்றிரண்டு பெருக்களைச் சொல்லி, அவற்றின் குறைகள் இகற்கு இல்லாமையாலே

அரு— முதற்பாட்டு. (கருப்பூரமியத்யாதி) a (அத்தை)-வாகும்ருதத்தை. b (எறிக்கை) - பரகாரிக்கை. c (வெட்டி) - உறைப்பு. d கருப்பூரம்போலவும், கமலம்போலவும் என்னலாம், அதுவோ இதுவோ? என்று ஸம்ஸயிப்பானென்? என்ன (இரண்டுமேயித்யாதி) e ஸர்வக்ஷ்ணம், விஷயமானால் எல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டாவோ, ஒன்றிரண்டைக் கேட்பானென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (எல்லாமித்யாதி) அதாவது - நீச்சரிடும், நிலை. நீருமாகை

யாய்த்து, இதில் உனக்குத்தான் ஏதேனும் தெரிந்திருக்குமாயில், நீதான் சொல்லவல்லவோ? என்கிறான். (திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ) e_2 அதைத்தப்பி உள்ளே இழிந்தால் அநுபுவிக்கும்படி கேட்கிறான். 1 (ஸர்வகூந்த:) என் கிற இதுபோல் 3. "சரீர:" (ஸர்வரஸ:) என்கிற இது-விகல்ப விஷயமாயிருக்கிறதில்லைபோல கண்ணம். உதேன்போலே கண்ணப்போலே இருக்குமோ? என்று விசல்பித்துக்கேட்கமாட்டுகிறி லளாய்த்து—h வாய்ப்புநீராய் i ஆழங்காலாயிருக்கையாலே.

'நாறுமோ' என்று ஸம்ரபமாகக் கேட்டிருள். கருப்பூரம், கமலப்பூ போன்ற மற்றும் பல பொருள்களின் நறுமணங்களும் இதில் அநுபுவிக்கத் தக்கதாயிருந்தபோதிலும் ப்ரதானமான ஒன்றிரண்டைக் கேட்டிருள் என்று கண்டுகொள்வது. (நாறுமோ) இதில் எந்த நறுமணம் உள்ளது என்று உனக்கு ஏதேனும் தெரிந்திருந்தால் நீதான் சொல்லவல்லவோ? என்கிறான். (திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ) அநுபுவிக்கும்போதும் அநுபுவிக்கக்கூடிய மனத்துக்கும் மேலே சென்று, திருப்பவளத்தில் உள் ளிழிந்து வாய்ச்சுவையை அநுபுவித்தால் அது நித்தித்திருக்குமோ என்று கேட்டிருள். [பக்கம் 9ல் உள்ள 8-வது ப்ரமாணத்தின்படி] இவனுடைய திருமேனி எல்லா நறுமணங்களோடு, எல்லா நற்சுவைகளையும் உடையதன்றோ. அங்கு இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லி விகல்பித்துக் கேட்டதுபோலே, இங்கும் தேன்போலே யிருக்குமோ, கண்ணப்போலேயிருக்குமோ என்று விகல்பித்துக் கேட்காதோழியானேன்? எனில்: இது வாய்ப்பு நீராய் (வாய்ச்சுவையாய்) திகைக்கவைக்கையால், நீரில் ஆழத்தினிருந்தவர்கள் வேறென்ற நனைக்கமாட்டாதது போலே இரண்டாவதைக் கேட்கமாட்டாதவளானுள்போலும்.

யாலே என்றபடி. e_2 (அத்தைத் தப்பி)-பரிமளத்தைத்தப்பி; f ரஸத்தையும் விகல்பிக்கவொண்ணாதோ? என்ன அருளிச் செய்கிறார் "சரீர:" (ஸர்வகூந்த:) இத்யாதி. g உக்தோபபாதும் (தேன்போலே இத்யாதி) h வாய்ப்பு நீர்-சாரு, தன் வாயிலே புகுகிற ரஸமென்று அர்த்தம்; i ஆழம்-தவ்வி.

j (திருப்பவளச் செவ்வாய்) k கண்ணுக்கிலக்கானபோதே ழித்து அவ்வருகு ஒன்றில் இழியவொட்டுகிறதில்லை யாய்த்து. l ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் விஷயமுண்டாயிருக் கிறபடி. (மருப்பொசித்த மாதவன்தன் வாய்ச் ற சுவையும் n காற்றும்) o அளவுடையார் இழிந்து ஆழங்கால் படும் துறையாய்த்து. 106. "सर्गं परीक्षते" (புர்த்தாரம் பரீக்ஷஜே) என்கிறபடியே, குவலயாபிடத்தைத் தள்ளின

(திருப்பவளச் செவ்வாய்) இது கண்ணுக்கு இலக்கானபோதே தொடங்கி இதைத் தவிர வேறென்றில் இழியவிடாமல் செப்துவிட்டது. அப்படி இதற்குப் பெருமையுண்டோ? எனில், இத்திருப்பவளத்தில் தலைமறந்த சப்த,ஸ்பர்சரூப ரஸகூந்தங்கள் உண்டாயிருக்கையாலே எல்லா இந்த்ரியங்க ளுக்கும் இரையோடுவதன்றோ இது. (மருப்பொசித்த மாதவன் தன் வாய்ச்சுவையும் காற்றும்)

106. தம் த்ருஷ்ட்வா ஸத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணம்
ஸுக்யாவஹம் |
புபூவ ஹருஷ்டா வைதேஹி புர்த்தாரம் பரிஷ்லவே ||
[ர-ஆ 30 40]

[சத்துருக்களை அழித்தவனும், மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகூத்தை அளித்தவனுமான கணவனைப் பார்த்து சேதாப்பிராட்டி ஆந்த, மடைந்தவளாய் ஸத்தை பெற்றார். பரித்தாவான ராமபிரானை நன்றாகத் தழுவினான்.] என்று கூரதா, ஷ்ணுதிக்கைக் கொன்ற வுடன் அவ்விர்த்துக்குத் தோற்று எந்தாப்பிராட்டி இராமபிரானை அணைத்துக் கொண்டதுபோலே குவலயாபிடத்தைக்கொன்ற வீரத்துக்குத் தோற்று, பிராட்டியார் ஆழ இழிந்து, வெளிவர

j, k "செவ்வாய்" என்றத்குத் தாத்தப்யம் (கண்ணுக்கித் யாதி) l (ஸர்வேந்த்ரிய விஷயம்) - காற்றும், ரஸம், சிவப்பு; இம்மூன்றும் மற்றை இரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். l அவ்வருகு இழியவொட்டாமைக்கு ஹேதுவேது? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் இத்யாதி.) o (அளவுடையார்) என்றது - பிராட்டியை.

அனந்தரம் அனைத்தநபுவிக்குமாய்த்து. (வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும்) p அநுபுவ ஸமயத்தில் நாற்றம் முற்பட்டதே யாகிலும், அநுபுவ ஷிக்கிறவிடத்தில் ரஸம் முற்பட்டு க்,ந்தம் பிற்பட்டிருக்கிறதானாலும். q (விரும்புறதுக் கேட்கின்றேன்) q₅ 107. “எந்ஸுவே” (அநஸுமியவே) என்னும் விளம்புமுமிலிலை;

முடியாமல் ஈடுபடும் துறைபன்றே இது. (வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும்) அநுபுவ ஷிக்கும்போது முதல் இரண்டு அடிகளிலே முதலில் மணத்தைச் சொல்லி, பிறகு கவையைச் சொன்ன போதிலும் அவ்வநுபுவத்திலிருந்து மீண்டு அதைப் பேசும் போது புத்,தின்தக்ரமத்திலே முதலில் கவையைச் சொல்லி பிறகு மணத்தைச் சொல்லுகிறார். (விரும்புறதுக் கேட்கின்றேன்) நான் இவ்வாய்ச்சுவையிலும் நாற்றத்திலும் பெருங்காதல் கொண்டு கேட்கின்றேன்.

107. இதும் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமயநஸுமியவே |
ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸுவிதம்
யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷயஸேஸுரோபாத்த || {கீதை 9-1}

m (சுவை)-ரஸம். n (நாற்றம்) - க்,ந்தம். . p கீழ்ச்சொன்ன படிபை நாற்றம் முன்னாக அநுபுவ ஷியாதிருப்பானென் ? என்ன அருளிச்செய்திருர் (அநுபுவ ஸமயத்திலித்தயா) அவக்யாஹநாதிசயத்தாலே ரஸபதை பின்னாட்டிற்று என்றபடி. p “(அநுபுவ ஸமயத்தில்) என்றது-அநுபுவோபக்ரமஸமயத்திலென்றபடி” என்றருளிச்செய்தவர். இத்தால் தாத்தர்யம்; — அநுபுவோபக்ரம ஸமயத்திலே க்,ந்தக்ர ஹணம் ப்ரத்யுபாவியாய், ரஸம் பஸ்சாத்த்யாவியானாலும் அநுபுவவேளையில் ரஸமே ப்ரத்யாக்ரமாயிருக்கையைப் பற்ற அநுபுவ ஷிக்கிறவிடத்தில் ரஸம் முன்னாகச் சொல்லுகிறார் என்றபடி. உபக்ரம ஸமயத்தைப்பற்ற கீழ்ச்சொல்லிற்று; அநுபுவஸமயத்திலிருக்கும்படியைப் பற்ற இங்கு இப்படி அநுபுவ ஷிக்கிறதென்றபடி. q “விரும்பு”-ஆதரம் q₅ “விரும்பு” என்றதுக்கு - ஈஸ்வரன் பகவதிலே விரும்புற்று என்றும், இதுக்குத் தாத்தர்யம் “எந்ஸுவே” (அநஸுமியவே)

108. “न च मां योग्यस्यति” (ந ச மாம் யோத்யயஸுமியதி) என்னவேண்டாவிறே இவளுக்கு; r அடியானாகையாலே நியமித்துக் r₅ கேட்கலாமே; s அவனுக்கு ஸேஷ்ட,தனாகையாலே இவளுக்கும் அடியானாயிருக்கும்மிறே; பூர்ந்தபூர்யை

[மிகவும் ரஹஸ்யமானதும், விரோஷத்தினாலானத்தோடு கூடியதுமான புக்திருபமான இந்த துறானத்தை, அஸுமியற்றவனுன உனக்கு உபதேஸிக்கிறேன். இதைப்பற்றால் எல்லா அஸு பூங்களிலிருந்தும் நீ விரும்புவாய்] என்கிறபடியே முதலில் அஸுமியபின்மை பிறந்து, அதற்குப்பின் விரும்பும் பிறக்க வேண்டிய காலதாமதமும் என்விஷயத்தில் இல்லை.

108. இதும் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந |

ந சாஸுரோபுவே வாச்சம் ந ச மாம்

யோத்யயஸுமியதி || {கீதை 18-67}

[(என்னால்) உனக்குச் சொல்லப்பட்ட இந்த சாஸ்திரம், தவம் செய்யாதவனுக்கும், (என்னிடமும் உன்னிடமும்) புக்தியற்றவனுக்கும், கேட்பதில் விரும்பமற்றவனுக்கும், என்னை எவனோருவன் த்,வேஷிக்கிறதோ அவனுக்கும் ஒரு போதும் உபதேஸிக்கத்தகன்று.] என்று அர்ஜுனனிடம் சொன்னதா போலே பெருங்காதலுடைய இவளுக்குச் சொல்லவேண்டாமென்றே. அன்றிக்கே, ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்தை நோக்கி ‘உன்னிடத்தில் மிகவிரும்பத்தான் நான் இதைக் கேட்கிறேன்’ என்பதாகவும் பொருள்கொள்ளலாம். ‘அவனுடைய பிராட்டியாகிய நான் அடியானான உன்னை நியமித்துக் கேட்கலாமானாலும் என்செல்லாமையாலே உன்னைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்கிறேன். ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யமாவான் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவனாகையாலே இவளுக்கும் அடிமையன்றே. கணவனுக்கும்

இத்தயாதி. q₅ அன்றிக்கே, “விரும்புற்று” என்றதுக்கு-உன்பக்கலிலே ஆதரத்தை உடையேனாய்க் கேட்கிறேனென்றக்கி, தாத்தர்யம் (அடியானாகையாலேயித்தயாதி.) r₅ (கேட்கலாமே) “ஆயிருக்கவும் விரும்புற்றுக் கேட்கின்றேன் என்றாரிதே செல்லாமை” என்று வாக்யஸேஷம் அத்தியாஹார்யம். s கேட்கலானபடி எப்படியென்ன அருளிச்

கள் இருவருக்கும் பொதுவாயிதே தூஸ்தூஸிகளிருப் பது. (ஆழி) உன் அளவுடைமைபோலேயிருக்கவேண்டாவோ யரிமாற்றமும்? ஃ அன்றிக்கே பிறப்பைச் சொல்லுதல். (வெண் சங்கே) உன் நிறத்தில் வெண்மை நெஞ்சிலே பட்டாற் போலே உன் வார்த்தையும் நெஞ்சிலே படும்படி சொல்ல வேணும். (வெண்சங்கே) ஃ கைவிடாதே அநுபூதியாநிற்கச் செய்தே உடம்பு வெளுக்கும்படியிதே இவனுடைய ஆற்றுகை. 1

ஏழாம் திருமொழி—இரண்டாம் பாட்டு

கடலில் பிறந்து கருதாது பஞ்சசனன்
உடலில் வளர்ந்துபோய் ஊழியான் கைத்தலத்
திடநில் குடியேறித் தீய வசரர்
நடலைப் படமுழங்கும் தோற்றத்தாய் நற்சங்கே!

மனைவிக்கும் பொதுவாக இருப்பவர்களன்றோ அடிமைகள். (ஆழி-சங்கே) கடல்போல் பெருந்த மனப்பரப்பையுடைய சங்கே! உன்னுடைய மனப்பரப்பைப்போல் நீ விசாலமாக நடந்துகொள்ளவேண்டாமா என்று கருத்து. அன்றிக்கே, ஆழி யாகிய கடலில் பிறந்த சங்கே என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அப்போது உள்பிறப்பிடமான கடல் எல்லாவற்றிற்கும் தூரக மாயிருப்பதுபோலே நீயும் என் கைவிடக்கு பழில் சொல்லி என்னை தரிக்கச் செய்யவேணும் என்று கருத்து. (வெண்சங்கே சொல்) உன் நிறமாகிற வெண்மை என்னெஞ்சில் பட்டது போலே உன்வார்த்தையும் என்னெஞ்சில் படவேணும். அந் திக்கே, கைவிடாமல் அநுபூதித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் உடம்பு வெளுக்கும் ஆற்றுகை உடைய நீ எனது ஆற்றுகை மையையும் அறிவாயாகையாலே சொல்லவேணும் என்னுள் என்றும் கொள்ளலாம். 1.

செய்கிறார் (அவனுக்கித்யாதி) ஃ பிறப்பைச் சொன்ன பகஷத்தில், எழுத்தூர் பதார்த்தங்களுக்கு தூரகமாமாக போலே, நீயும் எனக்கு தூரகமாகவேண்டாவோ என்ற படி. ஃ தாத்பர்யாத்ரம் (கைவிடாதே இத்யாதி). 1.

பதவுரை:—நல் சங்கே-அழகிய சங்கே! (நீ); கடலில்- எழுத்தூர்த்திலே, பிறந்து பிறந்து (அங்குநின்றும்), பஞ்ச சனன் உடலில் போய் வளர்ந்து—பஞ்சசனனென்ற அனூர ணுடைய சரீரத்தின்போய் வளர்ந்து, கருதாது — (இப்படி பிறந்த இடத்தையும் வளர்ந்த இடத்தையும்) நினையாமல், ஊழியான்— எம்பெருமானுடைய, கை தலம் திடநில்—கைத் தலமாகிற உயர்ந்த இடத்திலே, குடி ஏறி—குடிபுகுந்து, தீய அசரர்— கொடியவர்களான அசுரர்கள், நடலை பட— துன்பப்படும்படி. முழங்கும் தோற்றத்தாய்—ஒலி செய்யும் படியான மேனமையுடையையா யிராநின்றாய்.

அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. * உகவாதாரை அழியச் செய்யுமாபோலே உகப்பாரை வாழ்விக்கவேணுங்காண். b நீ பிறந்து வளர்ந்தாற்போலே இருக்கவேணுங்காண் கார்பயங்கரும்.

2. அவ:— * எம்பெருமானிடம் அன்பிலாதவர்களை அழியச்செய்வதுபோலே, நீ அவனிடம் அன்புடைய என்னைப் போன்றவர்களை வாழ்விக்கவும்வேணும் என்கிறான். உன்னுடைய பிறப்பும் வளர்ப்பும் பிறர்க்காகவே அமைந்தது போலே நீ செய்யும் காரியங்களும் பிறர்க்காகவே இருக்கவேணும் என்று சொல்லுகிறான் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யா:— (கடலில் பிறந்து கருதாது பஞ்சசனன் உடலில் வளர்ந்து போய் ஊழியான் கைத்தலத் திடநில் குடியேறி) உட்புகுக்கடலே பிறந்து, நெஞ்சு முழுவதும் புகுவானென்பறிய துவேஷமுமாயிருக்கிற பஞ்சசனன் என்னும் அனூரனுடைய உடலுக்குள்ளே வளர்ந்து, இப்படிப் பிறந்து வளர்ந்த இடங்க

அரு:— இரண்டாம் பாட்டு. (கடலிலித்யாதி) b உன் பிறப்பு பரார்த்தமானாற்போலே உன் காரியமும் பரார்த்த மாகவேணுமென்று இரண்டாம் அவதாரிகைக்குத் தாத்

* பாசுத்தின் பிற்பகுதியை நோக்கி முதல் அவதாரிகையும், பிற்பகுதியை நோக்கி இரண்டாவது அவதாரிகையும் எழுந்துள்ளன.

வ்யா:—(கடலிலித்யாதி) கடலிலே பிறந்து அகவாயிலுள்ளது. **உ**த்வேஷமேயாயிருக்கிற **உ** அஸுரனுடைய உடலுக்குள்ளே வளர்ந்ததை **உ** நினைப்போம். **பி**ன்னைப்போய், **ஈ** காலஸேஷமான ஜகத்துக்கு நிர்வாணாகுயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய கைத்தலத்திலே குடியேறி. (தீய அசுரர் **உ** நடலைப்பட முழங்கும் **உ** தோற்றத்தாய்) அவன்படி அடங்க

ளின் தாழ்வை நினைபாமல், எல்லாப்பொருள்களும் ஸம்ஹரிக்கப் பெற்று, காலம் ஒன்றே எஞ்சியிருந்த ப்ரளயகாலத்தில் ஸர்வ ஸம்ஹாரகனும், அனைத்துலகையும் தனக்குள்ளே அடக்கியிருந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிருக்கைத்தலத்திலே குடியேறி. 'கடலில் பிறந்து' என்றது தாழ்வைச் சொல்லுவதாகாமல், கணக்கற்ற ஜீவராசிகளுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கும் உபகாரத்தைச் சொல்லுவதாய், இப்படி அனைவர்க்கும் உபகரிக்கும் கடலில் பிறந்த நீ என்னைப் போன்றவர்களுக்கு உபகரிக்க வேணும் என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (கருதாது... வளர்ந்து) அஸுரனுடைய உடலில் அவனுடைய தோஷத்தைக் காணாமல் வளர்ந்த நீ, எங்களுக்குக் குற்றம் காணாமல் உபகரிக்கவேணும் என்று கருத்து. (தீய அசுரர் நடலைப்பட முழங்கும் தோற்றத்தாய்) கோடியவர்களான அஸுரர்கள் துன்பம் அடைப்பதுபடி எம்பெருமான் செய்யும் யுத்தங்கடனிலே ஒலிசெய்யும் பெருமையை உடையவாயிராநின்றும்,

பர்யம், **உ** "அசுரர் நடலைப்பட" என்றதுக்குத் தாத்தபாயம் (நீ உகவாதாரையித்யாதி) **உ** (நீ பிறந்து வளர்ந்தாற்போலே இருக்கவேணும்) என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் — ஸர்வோபகாரமான கடலிலே பிறந்தாற்போலவும் பஞ்சஜநனுடலிலே அவன் தோஷம் துர்ஸீயாமல் வளர்ந்தாற்போலவும் இருக்கவேணுங்காண் என்றபடி. **உ** "கருதாது" நினைப்பாது. **உ** (பஞ்சசனன்) - அஸுரன். **உ** கருதாது - யுகாவனைக் கருதாதென்றும், அத்தால் - துவேஷமேயாயிருக்கிற பஞ்சஜநென்றபடி. **ஈ** (காலஸேஷமான) என்றது - எல்லாப் பதூர்த்தங்களுக்கும் எம்ஹருதமாய், காலமே மேலுலகத்தான் என்றபடி. **உ** ஊழியான் - காலவிர்வாஹன், **உ** (நடலை)-

உண்டாயிருந்ததீ உனக்கு. அவன் யது, குலத்திலே பிறந்து ஸத்ருவான கம்ஸனுக்குள்ளாய் இறையிறுத்திருக்கிற திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்து, காலவயநஜராலந்தாதி, கருக்காகப் போய் பூமித்தீ, வாரகையைப் படைவிடாகச் செய்து அங்கே குடியேறி, பின்னை துர்யோத, நாதி, கனை மண்ணுண்ணும்படி வந்து, இப்படி செய்தானிறை அவனும். (கல சங்கே) **உ** இருகரையராயிருப்பார்கள் உனக்கொப்பா வர்களோ? குற்றத்தையும் குணத்தையும் கணக்கிட்டுச்

அவன் ஸ்வபாவம் முழுவதும் உனக்கு உண்டாயிருப்பதில் என்ன ஆர்ச்சியம்? அவன் யது, குலத்தில் பிறந்ததபோலே நீயும் கடலில் பிறந்தாய். அவன் அஸுரத் தன்மையுடைய கம்ஸனுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்ட திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்ததபோலே, நீயும் அஸுரனுடைய உடலிலே வளர்ந்தாய். அவன் காலவனன், ஜராஸந்தன் முதலானவர்களின் படை யெடுப்பைத் தவிர்ப்பதற்காக ஸ்ரீத், வாரகையைத் தலைகரமாகக் கொண்டு குடியேறியதுபோலே நீயும் எம்பெருமானது கைத் தலத் திடரில் குடியேறினாய். அவன் துர்யோத, நாதி, கனை அபியச்செய்ததுபோலே நீயும் "ஸகோஷோ தரத்திராஷ்ட்ரானாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதராயத்" [இதை 1-19] [அந்தப் பாஞ்சஜன்ய ஒலித் திருதிராஷ்ட்ர புரீதர்களின் நெஞ்சங்களைப் பிளந்தது] "யஸ்ய நாதேந கைத்தயாநாம் புலஹாநிரஜாயத்" [வி-பு 5-21-29] [அந்தப் பாஞ்சஜன்யத்தின் ஒலியாலே அஸுரர்களின் புலம் அழிந்ததோ] என்கிறபடியே அஸுர ஸ்வபாவமுடைய அனைவரும் அழியும்படி முழங்கினாய் என்று கருத்து. இப்படி எம்பெருமானோடு ஸாயம் மாத்நிரமல்ல, அவனைக்காட்டிலும் சிறப்பும் உண்டு என்கிறான் மேலே— (நலசங்கே) கர்மானு, குணமாக உலகைப்படைப்பவனுக்கையாலே குற்றத்தையும் குணத்தையும் கணக்கிட்டு, குற்றங்களுக்கு

துக்கமும், **உ** கர்மானு, குணமாகக் குற்றங்களையும் குணங் களையும் பார்க்கையாலே ஈச்வரனை இருக்கையென்கிறது. அவன், குற்றத்தையும் குணமாகக்கொள்ளுகிற உனக் கொவ்வான் என்றபடி.

செய்யுமவர்கள் உனக்கொப்பாகமாட்டார்களிறே! கர்மாறு குணமாக ஸ்ருஷ்டிக்குமவனிறே அவன்,

i (கடலில் பிறந்தியாதி.) j நஞ்சீயர் ஸந்யஸித்தருளின காலத்திலே அநந்தாழ்வான் கண்டு, முன்புத்தை ஐஸ்வர்யம் அறியுமவனாகையாலே, “ஒரு பூவைக்குடி வெற்றிலையைத் தின்று சந்தநத்தைப் பூசிப் போராழிற்கச்செய்தே, எம் பெருமானே ரகசிகள் என்றிருந்தால் பரமபதத்தில் நின்றம் இழியத் தள்ளுவார்களோ? இங்ஙனே செய்யத் தகாது” என்று போர வெறுத்தவாரே! கூட நின்றவர்களும் “இங்ஙன் செய்வதே!” என்று வெறுத்தார்களாய்,

தண்டனை வழங்கி, குணத்துக்குத் தக்கபடி அருள்புரியும் இருகரையுண ஸர்வேஸ்வரனைக் காட்டிலும், சிறப்புடையாய், குற்றத்தையும் குணமாகக்கொள்ளும் நன்மையுடைய சங்கே! உனக்கு எம்பெருமானும் ஒப்பாகமாட்டானென்று. ஓரிடத்திலே பிறந்து, ஓரிடத்திலே வளர்ந்து, ஒரு காரியத்தைச் செய்பவன் என்று பாஞ்சஜன்பாழ்வானைச் சொன்னது—ஸ்வாடதேயாத்நிலே ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் திருமந்தரத்திலே பிறந்து, த்வயத்திலே வளர்ந்து, த்வயாதித்தத்திலே ஊன்றியிருக்கவேணும் என்பதைக் காட்டுகிறது என்னும் இவ்வாதித்தத்தை விளக்கும் ஐதிஹ்யம் ஒன்று இங்கு பெரிய வாக்சான்பின்னையால் எடுக்கப்பட்டது. அதாவது—ஏராளமான செல்வத்தையுடையவராய், மேல்நாட்டில் பேராகுபேராகுபங்குளோடு வாழ்ந்திருந்தவராய், வேதார்த்தி என்று புகழ்பெற்றிருந்த அத்வைதியான மாதவாசார்யர் பட்டரால் ஐயிக்கப்பெற்றது. அவருக்குச் சீடரானார். சில காலத்துக்குப்பின் ஸ்ரீரங்கத்தில் பூட்டரோடு சேர்ந்து அவருக்குத் தொண்டுபுரிபவனும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தமது ஐஸ்வர்யத்தையெல்லாம் உதறி, உறவினர்களையும் அடியோடு கைவிட்டு ஸ்வயாஸ்த்தை ஏற்றுக் கொண்டாடிப்பட்டரால் நஞ்சீயர் என்று அபிமானிக்கப் பெற்றார்.

j இவனைப்போலே பிறந்து வளர்ந்து வினோதிபிரஸம் பண்ணிக் கையிலே வாழுகைக்கு ஸம்வாதாமாக ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நஞ்சீயர் இத்தியாதி.)

“இவர் தாம் k செய்வதென்?” என்று விட்டு, l “திருமந்தரத்திலே பிற” என்று முக்கால்சொல்லி, “திருமந்தரத்திலே பிறந்து, த்வயத்திலே வளர்ந்து, த்வயைகதிட்ட, லும்படியாய்த் தலைக்கட்டுவது உன் கார்யம்” என்று ப்ரஸாதித்தான். “திருமந்தரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வருத்தூறந்

எம்பெருமானுருடைய ஸ்ரீஷ்ரரான அநந்தாழ்வான் இவர் ஸ்வயாஸம் ஏற்றுக்கொள்வதைக்கண்டு, ஏற்கனவே இவருக்கிருந்த செல்வச் சிறப்பையெல்லாம் அறிந்தவராகையாலே, “ஐயரே! பூஷ்பம், வெற்றிலை, சந்தனம் முதலான பேராகுப்பொருள்களை அதுபவித்துக்கொண்டு க்ருஹஸ்தராபீருது எம்பெருமானே தஞ்சம் என்றிருந்தால் உம்மைப் பரமபதத்தில் துழையமுடியாதபடி தள்ளிவிடுவார்களோ? இந்த ஸர்வாஸம் எதற்கு?” என்று மிகவும் துன்பத்தைக் காட்டினார். அங்கு கூடியிருந்து மற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இதைக்கண்டு துன்புற்றார்கள். ஆனாலும் ஆசார்யர்ஷ்டை, யாலே க்ருஹஸ்தராபீரமத்தில் வெறுப்புற்று இதைச் செய்தார் என்று ஒருவாறு தேறினார்கள். அப்போது அநந்தாழ்வான் “க்ருஹஸ்தராபீரமத்தைவிட்டு, ஸர்வஸார்பீரமத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் புதிய பிறப்பு பெரிய பிறப்பல்ல; திருமந்தரத்தின் முன்று பதங்களின் பொருளையும் நன்கு உணர்வதன்மூலம் வைஷ்ணவனாகப் பிறக்கும் பிறப்பே உண்மையான பிறப்பாகும்” என்பது தோற்ற திருமந்தரத்திலே பிற என்று முன்று முறை கூறினார். “திருமந்தரத்திலே பிறந்து, த்வயத்திலே வளர்ந்து, த்வயத்தின் பொருளிலேயே ஊன்றியிருக்கவேண்டியதே நீ செய்யவேண்டியது” என்றும் அருளினார். இதன் விளக்கமாக

l “திருமந்தரத்திலே பிற” என்று முக்கால் சொன்னதுக்குத் தாத்நியம்—ப்ரதம மத்யம சரம பர்வக்ரமத்தைப் பற்றி, k (செய்வதென்னென்று விட்டு) என்றது—இவரை வெறுத்ததை விட்டென்றபடி, i “கடலில்” இத்தியாதி என்று புந:பதோபாதூநம் பண்ணினதுக்குத் தாத்நியம்—வைஷ்ணவனுக்குத் திருமந்தரோத்பத்தியாதிசுருண்டென்று ஸ்வயா

முண்டாய், த்,வ்யத்தில் சொல்லுகிறபடியே உபாயபரிக்ரஹ முண்டாகவேணும்” என்று ப்ரஸாதித்தான். 2.

ஏழாம் திருமொழி—மூன்றாம் பாட்டு

தடவரையின் மீதே சரற்காலம் சந்திரன்
இடையுலா வில்வந்து எழுந்தாலே போல்நீயும்
வடமதுரையார்மன்னன் வாசுதே வன்கையில்
குடியேறி வீற்றிருந்தாய் கோலப் பெருஞ்சங்கே!

பதவுரை:— கோலம் பெரு சங்கே—அழகிய பெரிய சங்கே!, சரற்காலம் சந்திரன் — சரத்காலத்துச்சந்திரன், உலா இடையில் — பெளர்ணமியினன்று, தட வரையின் மீது வந்து எழுந்தால் போல்—பெரிய உத்யகிரியிலே வந்து எழுந்தாற்போல், வட மதுரையார் மன்னன் வாசுதேவன் கையில் — வடமதுரையிலுள்ளார்க்கு அரசனான கண்ண பிரானுடைய திருக்கையில், நீயும் குடி ஏறி — நீயும் குடி புகுந்து, வீற்றிருந்தாய் - உன மேன்மையெல்லாம் தோற்ற இராநின்றாய்.

வ்யா:— மூன்றாம் பாட்டு. ௩ (தடவரையித்யாதி) உத்ய கிரியின் மேலே ஸரத்காலத்திலே எல்லாக்கைகளும் நிரம்

“நிரும்ப்த்ரத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஸ்வருபஞ்ஞானம் உமக்கு உண்டாகி, த்,வ்யத்தில் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானையே உபாயமாக நீர் பற்றவேணும்” என்னும் வாக்கத்தை யும் அருளிஞர்—என்பதே அவ்வைதிஸ்ஸம். 2.

3. அவா:—சரத்காலத்தில் உத்யகிரியின்மேல் பெளர்ணமி நிலவு எழுந்தபோலே, வாசுதேவன் கையில் சங்கம் வீற்றிருக்கும் அழகைக் கொண்டாடுகிறான்.

வ்யா:— (தடவரையின் மீதே சரற்காலசந்திரன் இடை உலாவில் வந்து எழுந்தாலே போல்) உத்யகிரியின்மேலே சரத் தத்தில் உபாயவ்யுத்தியுபண்ணவேண்டா என்றபடி. ௩ (தோற்றம்) காட்சியும், அழகும். 2.

நினை பூர்ண சந்திரன் வந்து தோற்றினாற்போலே. தட வரைத்தோளிறே. (நீயும் வடமதுரையார் மன்னனிட்யாதி) உன் ஐஸ்வர்யமிருந்தபடியென்! மூீமதுரையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகனும், ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகனும் திருக்கிறவ னுடைய திருக்கையிலே ஒரு காலமும் பிரியாதபடியாகக்

காலத்திலே பெளர்ணமியன்று பதினாறு கைகளும் நிரம்பிய பூர்ணசந்திரன் வந்து தோற்றினாற்போலே. (தடவரை) 'தடவரைத்தோள்' [பெரியாழ்-திரு 5-4-4] என்று இவளது தம்பட்டனும் எம்பெருமானுடைய தோளைப் பேசினாரன்றோ. அந்தத் தோளின்மீது சங்கம் வீற்றிருப்பது. உத்யகிரியின் மேலே பூர்ணசந்திரன் எழுந்தபோலேயிருக்கிறது என்று கருத்து. (சரத்காலசந்திரன்) சரத்காலத்தில் வானம் மேகங் களால் குழப்படாமல் நிரம்மலாயிருக்குமாயினாலே, மிகுந்த வெண்மையையுடைய சங்கத்திற்கு சரத்காலசந்திரனை உவமை யாக்குகிறான். (இடை உலாவில் வந்து எழுந்தாலே போல்) உலா என்பது அமாவாஸ்யை, பெளர்ணமி ஆகிய இரண்டை யும் குறிக்கும். இங்கு சங்கத்திற்கு திருஷ்டாந்தமாகச் சந்திரனைக் குறிக்கையாலே 'உலா' என்னும் சொல் பெளர்ணமி யைக் குறிக்கிறது. 'இடையுலாவில்' என்றது 'உலா இடையில்' (பெளர்ணமியில்) என்றபடி. (நீயும் வடமதுரையார் மன்னன் வாசுதேவன் கையில் குடியேறி வீற்றிருந்தாய்) நீயும் வடமதுரை யிலுள்ளார்க்கு அரசனும், ஸ்ரீவஸுதேவனுக்குமரசனான கண்ண பிரானுடைய திருக்கையில் ஒருகாலும் பிரியாதபடி குடிபுகுந்து, உன் மேன்மையெல்லாம் தோற்ற இராநின்றாய். உன் செல்வ மிருந்தபடியென்! 'வடமதுரையார் மன்னன்' என்று மேன்மையையும், 'வாசுதேவனும்' என்று நீர்மையையும், 'கையில்' என்று வடிவமையும் காட்டுகிறான். இப்பகன்கூட்டு ஆழ்

அரு:—மூன்றாம் பாட்டு. ௩ (தடவரையித்யாதி) “சரற் காலத்தில் - உலா இடையில் - தடவரையின்மீதே தோற்றினை - சந்திரனைப்போலே” இத்யங்க்யம். b (இடையுலா) “இடை” என்று - நடுவாய். சதுர்த்துஸிக்கும் ப்ரத்யமைக் கும் நடுவான பவத்திலேயென்னுதல்; உலாவீளிடையில்

குடியேறி, உன் ஐஸ்வர்யவாய்ந்ததிபெல்லாம் தோற்றுப் படியாயிருந்தாய். (கோலப்பெருஞ்சங்கே) உன் அழகுக்கு மேலே அவனுக்கும் உன்னுலே அழகாம்படி இருந்தக் கண்ணேற்றம். 3.

ஏழாம் திருமொழி—நாலாம் பாட்டு

சந்திர மண்டலம்போல் தாமோ தரன்கையில்
அந்தர மொன்றின்றி ஏறி யவன்செவியில்
மந்திரங் கொள்வாயே போலும் வலம்புரியே!
இந்திரனு முன்னோடு செல்வத்துக் கேலானே.

பதவுரை— வலம்புரியே! —வலம்புரிச்சங்கே!, தாமோ தரன்கையில் — கண்ணபிரானது திருக்கையில், சந்திர மண்டலம் போல் — சந்திர மண்டலம்போலே, அந்தரம் ஒன்று இன்றி ஏறி—இடை விடாது இருந்து கொண்டு, அவன் செவியில் — அவனுடைய காதில், மந்திரம் கொள் வாய் போலும் — ஏதோ ரஹஸ்யம் பேசுகிறாய் போலிரா நின்றாய்; இந்திரனும் — (செல்வத்தில் மிக்கவனுய்ப் புகழ் பெற்ற) இந்திரனும், செல்வத்துக்கு ஐச்வர்யவிஷயத்தில், உன்னோடு ஏலான்—உனக்கு ஒப்பாகமாட்டான்.

வார்கன் எம்பெருமான் விஷயத்தில் அடிக்கடி சேர்த்து அதுபவிக்கும் ஆகரதர்யமன்னே. (கோலப்பெரும் சங்கே) அழகில் பெருமைபெற்ற சங்கே! உன் அழகுக்கு மேலே, அவனுக்கும் உன்னுலே அழகுண்டாம்படியிருக்கிறது உன் பெருமை என்று கருத்து. 3.

4. அவு—எம்பெருமான் செவியில் ரஹஸ்யவார்த்தைகள் பேசவல்ல நீ என்னைப்பற்றி அவனுக்கு அறிவிக்கவேணும் என்று உணர்த்துகிறான்.

என்றும், பர்வத்திலேயென்னுதல், எல்லாப் பாட்டுகளுக்கும் கரியை “சொல்லாழி வெண்சங்கே” என்றது. அன்றியே பாட்டுத்தோறும் கொண்டாட்டமாதல். 3.

வாயு—நாலாம் பாட்டு. (சந்திரனிடையாதி) செருக்க ஶாயிருக்கும்வர்கள் கையிலே ஊருளிரிக்கும் பிடித்துக் கொண்டிருக்குமாபோலே. (தாமோதரன் கையில்) அவனைக் கொண்டால் வயிற்றில் தழும்பாலே “ஒரு தாயார்க்கு பூவ்ய ஶூயம் வளர்ந்தான்” என்று தெரியுமாபோலே, உன்னைக் கொண்டால் இவனும் பூவ்யனென்று b.தோற்றும்படி இருக்க வேண்டாவோ? (அந்தரமொன்றின்றி) அவன் விரும்பி யிருப்பார் பலருமுண்டிறே; அவர்களைப்போலே ஒரு விச் சேரே, துயின்றிக்கே. [ஒருத்தர்க்கு] o. ஓராபத்து வந்தவாறே

வாயு—(சந்திரமண்டலம்போல் தாமோதரன் கையில் ஏறி) தாமோதரன் திருக்கையிலே சந்திரமண்டலம் உள்ளதுபோல் இருக்கிறது உன் இருப்பு. செல்வச் செழிப்புள்ள ராஜகுமாரர்க்கு கையில் பனிரீர்த்துப்பியை, தமக்கு அடிக்கடி லாபத்தையாடசாரம் செய்வதற்கு ஏந்தியிருப்பதுபோலேயிருக்கிறது உன்னை எம் பெருமான் கையிலே ஏந்தியிருப்பது. (தாமோதரன் கையில்) அவனைக் காண்பார்க்கு அவன் வயிற்றிலுள்ள தழும்பைப் கொண்டு, “தாயான பசோதை கயிற்றால் கட்டவமாம்படி அவருக்கு பூவ்யனாய் வளர்ந்தவன்” என்று கிளங்குவது போலே, உன்னைக்கண்டால் “இப்பாஞ்சஜன்யாழ்வானும் எம் பெருமானுக்கும் அவனுடியார்களுக்கும், பூவ்யன்” என்று தோற்றும்படி இருந்து எங்கள் கார்பம் செய்யவேண்டாவோ? என்று கருத்து. (தாமோதரன்) தான் பசோதையின் கண்ணிக்குறங்கயிற்றால் கட்டுண்டிருந்தவன் என்பது தோற்ற வயிற்றில் தழும்பைக் கொண்டிருப்பவன். (அந்தரம் ஒன்றின்றி ஏறி) அவனும் விரும்பப்பட்டு நாயகிகளைப்போலே ஒவ்வொரு சமயம் அவனை விட்டுப்பிரியாமல், நீ இடைவிடாமல் அவன் கையில் இருக்கிறாயென்றே என்று வியப்பைத் தெரிவிக்கிறான்.

அரு— நாலாம் பாட்டு. (சந்திரனிடையாதி) a. (குளிரிக்குடம்) - பனிரீர்க்குப்பி. b. (தோற்றும்படி இருக்க வேண்டாவோ) தோற்றும்படி இருக்கிறாயே என்று கொண்டாட்ட மாதல்; c. தோற்று கிரியில்லையென்று வெறுப்பாதல். o. “ஒன் றின்றி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஓராபத்து வந்தவாறே)

கைவிட்டுப் போவாரைப் போலன்றிக்கே. (அவன் செவியில்
உமத்திரம் உகொள்வாயேபோலும்) “உம்மைப் பிரிந்து ஆற்ற
மாட்டாதார் பலருமுண்டு” என்று திருச்செவியிலே சொல்லு
கிறப்போலே இருக்கிறது. அவன் செவியிலே ரஹஸ்யத்
தைச் சொல்லுவான் போலேயிருக்கை. d கொள்ளுகை—
கொடுக்கை. (வலம்புரியே) அல்லாதவை எல்லாம் இடத்
திலே புரிந்து, நீ வலத்திலே புரிந்தார்போலே, காரியத்தி

அல்லது நன்றியிருக்கும்போது உறவாடி, ஓர் ஆபத்து வந்த
வுடன் விட்டுப்பிரிந்துபோகும் உறவினர்களைப் போலல்லாமல்,
எப்போதும் அவன் கையை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கிற
யன்றோ நீ என்று கொண்டாடுவதாகவும் கொள்ளலாம்.
மற்ற திருக்கையிலேயிருக்கும் திருவாழியாழ்வானும் போர்க்
காலங்களில் “கருதியிடம் பொருது கைநீன்ற சக்கரத்தன்”
[திருவாய் 10.6.8] என்கிறபடியே அவன் கையை விட்டுப்
பிரியவேண்டியிருக்கிறது. உனக்கு அந்த தெளிபாக்கியமில்லை.
போர்க்காலங்களிலும் நீ விட்டுப்பிரியாமல் அவன் கையிலும்,
வாயிலுமே குடியிருக்கிறாயன்றே என்று கருத்து. (அவன்
செவியில் மந்திரம் கொள்வாயே போலும்) அவன் செவியில்
ரஹஸ்யமான மந்திராலோசனை பேசுகின்றவன்போலேயிருக்
கிறாய். “உம்மைப் பிரிந்து துரிக்கமாட்டாத நாயகிகள் பலரும்
உண்டு” என்று திருச்செவியிலே நீ கூறுவதுபோலேயிருக்கிறது.
என்னைப்பற்றியும் அவன்கையில் போட்டுவை என்று கருத்து.
‘மந்திரம் கொள்ளுகை’ என்றது ‘மந்திரம் கொடுக்கை’ என்ற
படியாய், மந்திராலோசனை கூறுவதைச் சொல்லுகிறது.
(வலம்புரியே) மற்ற சங்கங்களெல்லாம் அபரத,சுசிம்மான
சுழியை உடையவையாய் ‘இடம்புரி’ என்று பெயர்பெற்றிருக்க,
நீ பரத,சுசிம்மான சுழியை உடையவாய் ‘வலம்புரி’ என்று
பெயர்பெற்றுச் சிறப்புற்றிருப்பதுபோலே, காரியத்திலும் நீ
சிறப்புற்றவனாயிருக்கவேண்டும். புகலற்ற என்னைப்போன்ற
வர்களை அவனோடு சேரவிடவேண்டும் என்று கருத்து.

என்று; திருவாழியைப் போலன்றிக்கே என்றபடி.
d (மந்திரங்கொள்ளுகை) அவன் கையிலே தான் கொள்ளு

ளும் வேறுபட்டிருக்கவேணும்காண். (இந்திரனுமுன்னோடு
பாலவதத்துக்கு d₉ ஏலானே) தான் நினைத்தபோது வர்ஷிப்
பிந்து, அல்லாதபோது தவிர்த்து போருகையாலே e ஐஸ்வர்ய
முள்ளது இந்த்ரனுக்கென்றாய்ந்து இவர்களிருப்பது
இடைச்சிகளாகையாலே, e₉ “இந்திரனுக்கென்றாய்களெடுத்த
எழில் விழவு” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, பெரியாழ்
வார் பெண்பிள்ளையாகையாலே இந்த்ரபராணுதி, ஸப்,த,ந்க
ளும் புக,வத், வாசகங்கள் என்னும் வாஸநையாலே சொல்

(இந்திரனும் உன்னோடு செல்வத்துக் கோலானே) தலைசிறந்த
செல்வமுடைய தேவேந்திரனும் ஐஸ்வர்யவிஷயத்தில் உனக்கு
ஒப்பாகமாட்டான். ‘தான் நினைத்தபோது மேகங்களை மழை
பெய்யச்செய்து, தனக்கு விரும்பியல்லாதபோது மழைபெய்
விக்ராமவிரூபகையாலே, செல்வம் உடையது இந்திரனுக்கே’
என்று நினைக்கும் இடைச்சியாகையாலே இந்திரனைச் சிறந்த
செல்வமுடையவனாக எடுக்கிறான். “இந்திரனுக்கென்று ஆயர்கள்
எடுத்த எழில் விழவு” [பெரியதிரு 2-8-4] என்று இந்திரனை ஆராத
னைய தேவதைமாகக்கொண்டு அவனுக்கே சிறுவெடுப்பவர்க
ளன்றோ ஆயர்கள். அன்றிக்கே, “வேதாந்த விழுப்பொருளின்
மேலிருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விசித்தனனே” [பெரியாழ்
திரு 4-8-11] என்கிறபடியே பரமவேதார்த்தியான பெரியாழ்வார்
பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளையாகையாலே, இந்த்ரபராணுதி,சுர
ணம் [1-1-11] முதலானவற்றில் நிஷ்கர்ஷித்தபடியே, இந்த்ரன்
பராணன் முதலான ஸப்,த,ந்கள் நேரேயோ, அல்லவற்றிற்கு
அந்தர்யாமியான உகையாலேயோ எம்பெருமானைப் பெரிப்பதும்
என்று அறிந்தவளாகையாலே, எம்பெருமானையே இந்திரன்
என்று குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அவனுடைய ஸ்வா
தந்த்ரியச் செல்வம் உன்னுடைய (பாஞ்சஜன்யத்தினுடைய)
பாரதந்த்ரியச் செல்வத்துக்கு ஒவ்வது என்று கருத்து. அது எப்

தல்; தான் அவனுக்குக் கொடுத்தல். e₉ இடைச்சிகள்
இந்த்ரனுக்கே ஐஸ்வர்யமென்றிருப்பர்களோவென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (இந்திரனுக்கித்யாதி) / ஆகக்கொள்ள

/ () இவ்வபைப்போலும் உள்ளது அந்நவிக்ஷிதலே.

லிற்றதல். அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்ய லக்ஷி உன்னுடைய பாரதந்தர்ய லக்ஷிக்குப் போராதாயிருந்ததீ! ஒருவன் அநுகூலித்தவாறே அபியுமதிறே. 109. “अक्षयि स्यात्” (லக்ஷமனே லக்ஷமிஸம்பந்த:) என்று நிலை தின்றதாய்த்து இது. 110. “सर्वमेषा यन्त्रियमानो यथा न स्यात्” (ஸர்வாத்மநா பர்யநுந்யமானோ யதா ந ஸௌமித்திருபதி யோகம்) என்று - ஒருபடியாலும் முடிசூட்டுஎன்றவரையிறே லக்ஷமிஸம் பந்தர் என்றது.

படி? எளிதில்: சேதனன் ஒருவனுக்கு அது திகிலாயப் ஏறிட்டுக் கொண்டிருந்த ப்ராஜிகூல்யம் தவிர்த்து, ஆறுகூல்யம் ஏற்பட்டவுடன் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்தர்யம் அழிந்துவிடும். சேதனனுடைய பாரதந்தர்யம் என்றமே அபியாமல் நிலைநிற்பது. ஆகையால் ஒரு காலத்தில் அபியக்கூடிய படிவத்ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் காட்டிலும், என்றும் நிலைநிற்கும் பாஞ்சஜன்ய, பாரதந்தர்யம் சிறந்தது என்னக் குறையிலில்லை. 195ம் பக்கத்திலுள்ள 55-வது ப்ரமானம் சேதனனுடைய பாரதந்தர்யம் நிலைநிற செல்வம் என்று காட்டிற்றன்றோ.

110. ஸர்வாத்மநா பர்யநுந்யமானோ

யதா ந ஸௌமித்திருபதி யோகம்;

நியுஜ்யமானோதி ச யௌவராஜ்யே

ததோத்யபவதிசுத ப்ரதம் மஹாத்மா ||

[ரா-பு 131-93]

[எல்லாப்படியாலும் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டும் நியமிக்கப்பட்டும் லக்ஷமணன் பெளவராஜ்யபாபிஷேகத்துக்கு ஸம்மதிக்காதவனில், மஹாத்மாவான ராமபிரான் ப்ரதனுக்கு யௌவராஜ்யபாபிஷேகம் செப்து வைத்தார்.] என்று எவ்வளவு நிர்ப்பந்தித்தாலும் ‘முடிசூட்டுமாட்டேன்’ என்றவரையன்றோ முற்கூறிய ப்ரமானத்தில் ‘லக்ஷமிஸம்பந்தன்’ [செல்வம் நிறைந்தவன்] என்று.

வென்றதல்; ஆராதித்தாளை நபடி.) [1.9 “லக்ஷமிஸம் பந்த:” என்றால் பாரதந்தர்ய ஸம்பத்தாகவேணுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாத்மநா இத்யாதி.)

111. “यक्षिण्ययानं यक्षिण्ययानं” (பூர்வஜஸ்யாந்யாத்-யாந்தே த்ருமசீரரலங்குது:) பெருமான் முடிதவிர்த்தார்; பூர்வபெருமான் வருத்த முடி சூடனார். 4.

ஏழாம் திருமொழி—ஐந்தாம் பாட்டு

உன்னே டுடனே ஒருகடலில் வாழ்வாரை இன்னு ரினையாரென்(று) எண்ணுவா ரில்லைகான் மன்னுகி நின்ற மதுகுதன் வாயமுதம் பன்னாரு முண்கின்றும் பாஞ்சசன் னியமே!

பதவுரை:— பாஞ்சசன்னியமே!—சங்கே!, ஒரு கடலில்—ஒரே கடலில், உன்னேடு உடனே—உன்னேடு கடலே, வாழ்வாரை—வாழ்கின்றவர்களான மற்றும் பலரை, இன்னார் இனையார் என்று எண்ணுவார் இல்லை காண்—ஒரு பொருளாகவும் மதிப்பாரில்லை காண்; [1 ஒருவன் மாத்

111. ப்ராகேவ து மஹாபாக்ய: ஸௌமித்திரி மித்ரந்தந: | பூர்வஜஸ்யாந்யாத்ராத் தே, த்ருமசீரரலங்குது: ||

[ரா-ஸ 33.28]

[மஹாபாக்யவானும், அநுகூலர்களை உகப்பிப்பவனும், ஸுமித்ராபுத்ரனுமான லக்ஷமணன், தமயனுக்குப் பின்செல்லு கைக்காக முன்னமேயே மரவுரிகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டான்.] என்றபடியே பெருமான் முடிதவிர்த்த போதும், இனையபெருமான் தமத்தேறப்பட்ட பாரதந்தர்ய ஸம்ராஜ்யமுடிசூடனாரன்றோ. ஆகையால் தவிர்க்கக்கூடிய எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்தர்யச் செல்வத்தைக் காட்டிலும், தவிர்க்கமுடியாத பாஞ்சஜன்யத்தினுடைய பாரதந்தர்யச் செல்வமே சிறந்தது என்பது தெளிவு. 4.

h யோஷத்வமே ஐஸ்வர்யமென்றதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் (“यक्षिण्य” — பூர்வஜஸ்ய) இத்யாதி. ௯ “மந்திரம்”-ரஹஸ்யம். ௧ “ஏலான்”-ஒவ்வான். ௯ “கொள்வாய்” என்றது - முழுச் சொல்லு. ௨ முந்தின பொருள் இந்த்ரனே பரனென்றபடி. 4.

நா—46

திரம்) மன் ஆகி நின்ற — ஸர்வஸ்வாமியாய் இராகின்ற, மதுகுதன் — சுண்ணாம்பு, வாய் அமுதம் — திருவாயின் முதத்தை, பல் நாளும் — பலகாலமாக, உண்கின்றாய் — பருகாமினாய், (ஆகையால் நீயே புகாய்மாவாய்.)

வ்யா:— அஞ்சாம் பாட்டு, (உன்னோடு இயைபாய்) உன்னோடு ஸஜாதியதார்த்தங்களையுடைய இட்டு எண்ணுவாரின் நிக்கேயிருக்க நீ ஒருவன் வாழ்ந்தபடியினால் ஒரு தேயுதத்திலே உன்னோடே சேர வர்த்திக்கிறவர்களை, & அவர்கள் ஸ்வரூபமாதல், ப்ரகாரமாதல், இன்று எண்ணக் கூடவா ரில்லைகாண். (மனனாகின்ற) 112. “ராகாசி ராகா:” (ராஜாதி, ராஜா) என்கிறபடியே நிர்வாஹகருய்நின்ற. (மதுகுதன்)

5. அவ:— “மதுகுதன் வாய்முதத்தை எப்போதும் பருகும் உனக்கு மற்ற சங்கங்கள் எவையும் ஒப்பல்ல” என்று கொண்டாடுகிறான்.

வ்யா:— (உன்னோடு உன.....என்னுவாரில்லைகாண்) ஒரே கடலில் உன்னோடு கூடவே வாழ்கின்ற உன் ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்ற சங்குகளை ஒரு பெயரிட்டுக் கூட என்னுவதற்கு ஆன் இல்லாமலிருக்க, நீ ஒப்பற்றவனாய் வாழ்ந்தபடியென! ஒரே இடத்தில் உன்னோடு கூடவே இருக்கிறவர்களை இன்னார் என்று அவர்கள் ஸ்வரூபத்தையோ, இனையோ (இத்தகையவர்கள்) என்று அவர்கள் பெருமைகொளையோ, எண்ணிப்பார்ப்பவர் எவருமில்லை என்று கருத்து. (மன்னுகின்ற) 112. ராஜாதி, ராஜஸ் ஸர்வவேஷாம் விஷ்ணுர் ப்ரஹ்மமயோ மஹாந்!

நஸ்வரம் தம் விஜாநம்: ஸ பிதா ஸ ப்ராஜாபதி: ||

[புரா-ஆர்வ. 43-13]

[எல்லா அரசர்களுக்கும் பேரரசராய், ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாய், பெரியவராய் விளங்குபவர் விஷ்ணுவே. அவரையே நஸ்வரரென்று அறிவோம். அவரே தந்தையாவார். ப்ராஜாபதியுமா

அஞ்சாம் பாட்டு, (உன்னோடு இயைபாய்) & “இன்னார் இனையார்” என்றதுக்கு பேதும் (அவர்கள இயைபாய்) 5.

இதுதான் ஒரு நாமமாத்ரமாயிராதே ஆழிதர்க்குக் களையறுத்துக் கொடுக்குமவனுய்த்து; அவனுடைய வாக்யம்ருதத்தை. (பன்னாறும் உண்கின்றாய்) நாங்கள் அநுபூதிக்ருதத்தை. எங்கனநுபூதிக்ருதத்தைக் காதாசிக்கமாக்கி, நித்யாநுபூதிக்ருதத்தினாய், (பாஞ்சசன்னியமே) “பிறப்பு” என்று ஒன்றில்லையாகாதே— பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறந்து உன்னைக் கால்கட்டாநின்றேன், நீ அசுரன் வயிற்றிலே பிறந்து நித்யாநுபூதிக்ருதம் பண்ணுநின்றாய். 5.

ஏழாம் திருமொழி—ஆறாம் பாட்டு

போய்த்தீர்த்த மாடாதே நின்ற புணர்மருதம் சாய்த்தீர்த்தான் கைத்தலத்தே ஏறிக் குடிகொண்டு சேய்த்தீர்த்த மாய்நின்ற செங்கண்மால் தன்னுடைய வாய்த்தீர்த்தம் பாய்த்தாட வல்லாய் வலம்புரியே!

பதவுரை:— வலம்புரியே!—வலம்புரிச்சங்கே!, போய்—கெடுத்தாரம் வழிபடாதுபோய், தீர்த்தம்—கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களிலே, ஆடாதே — நீராடுகிற கஷ்டங்கள் பட

வார்.] என்கிறபடியே உலகங்களுக்கெல்லாம் தலைவனுய்நின்ற. (மதுகுதன்) மதுவை அழித்தவன். இது வெறும் பெயர் மாத்திரமன்று. அடியவர்களுக்குக் களையறுத்துக் கொடுப்பதையே இயல்வாகவுடையவன் என்று கருத்து. (வாய்முதம்) இத்தகைய பெருமையுடையவனுடைய வாக்யம்ருதத்தை. (பன்னாறும் உண்கின்றாய்) நாபகிஞ்ஜாலிய நங்கள் எப்போதும் அநுபூதிக்ருதமென்பதையே வாய்முதத்தை, எங்களுடைய அநுபூதிக்ருதம் எப்போதாவது கிடைப்பதாகச் செய்து, நீ எப்போதும் அநுபூதிக்ருதம். (பாஞ்சசன்னியமே) பஞ்சசன்ன என்னும் அசுரன் வயிற்றில் பிறந்த சங்கே! பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறந்து நான் உன் காலில் விழுகின்றேன். அசுரன் வயிற்றில் பிறந்து நீ நித்யாநுபூதிக்ருதம் பண்ணுகின்றாய். “உயர்குடிப்பிறப்பு உயர்வைத் தரும்; தாழ்குடிப் பிறப்பு தாழ்வைத்தரும்” என்னும் உலக வழக்கும் பொருளற்ற தாகிவிட்டதே! 5.

வேண்டாமல், நின்ற—நாரத,சாபத்தாலே மரமாய்கின்ற, புணர் மருதம்—இரட்டைமருதமரத்தை, சாய்த்து ஈர்த்தான்—முறித்துத் தள்ளின கண்ணபிரானுடைய, கைத்தலத்து ஏறி—திருக்கைத்தலத்தின் மீதேறி, குடி கொண்டு—(ஆங்கே) நித்ய வாஸம் பண்ணிக்கொண்டு, சேய் தீர்த்தம் ஆய் நின்ற—லோகோத்தரமான தீர்த்தமாயிய, செம் கண் மால் தன்னுடைய—புண்டரீகாங்குலன் கண்ணபிரானுடைய, வாய் தீர்த்தம்—வாயிலுள்ள தீர்த்தத்திலே, பாய்ந்து—படிந்து, ஆட வல்லாய்—ரீரடும் பூக்ஷயம் பெற்றிருக்கிறாய்.

வ்யா:— ஆறும் பாட்டு. (போய்த்தீர்த்தமாடாதே) ஆயிரக்காதம் ஐஞ்ஞாற்றுக்காதம் போய்ச் சரணுவிலே முழுசித் திரியாதே. (ஈ நின்றவியாதி) அஸுராவேஸுத் தாலே போதே நிர்விவரமாய் நின்ற மருதுகளிரண்டின் நடுவே அவகாலம் கண்டுபோய், பின்னே அவை முறிந்து உரலோடே இழுப்பண்டுவர, அதின் துவநியைக்கேட்டுப்

6. அவ:— “தீர்த்தமாடுவதற்கு எங்கும் சுற்றித்திரிய வேண்டிய அவசியமில்லாமல் இருந்தவிடத்திலிருந்தே பரம பாவனமான வாய்த்தீர்த்தத்தில் ரீரடும் பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறாய்” என்று கொண்டாடுகிறான்.

வ்யா:— (போய்த் தீர்த்தமாடாதே) ஆயிரம் காதம், ஐஞ்ஞாறு காதம் ஈட்டுதலென்று உப்பு நீரிலும் உவர் நீரிலும் முழுசித்திரிலிருக்க உலகிலுள்ளார். அப்படியிருக்க, இருந்த விடத்தில் இருந்தபடியே பரமபாவனமாய், பரம்போக்யமான தீர்த்தத்தில் குடைந்தாடும்—உனது பாக்கியத்தை என்னென்பது! (கின்ற புணர்மருதம் சாய்த்து ஈர்த்தான் கைத்தலத்தே) ஈனகூபரீகள் எனும் கந்தரீவரீகள் நாரத,சாபத்தாலே இரட்டை மருதமரங்களாய் சின்றார்கள். இடைவெளியில்லாமல் சின்ற அந்த மருதமரங்களிலே கம்ஸனால் ஏவப்பெற்ற

ஆறும் பாட்டு. (போய்த்யாதி) ஈ “புணர்” - சேர்த்தி. b “புணர்மருதம் சாய்த்தீர்த்தான் கைத்தலத்தே ஏறிக்

ஏறிந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த மெளக்த்யத்தையுடைய னாய் இருக்கிறவன் கையிலே. (ஏறிக் குடிகொண்டு b அவ தாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே 105. “उपसृष्ट” (உபஸம்ஹர) என்று சிலிரிக்க, ‘நாம் மறைந்து நாலுநான் நிற்கையாலிறே இப்ரமாதம் புகுந்தது’ என்று. “இனி ஒரு நாளும் பிரியவொண்ணது” என்று திருக்கையை விடாதே வர்த்திக்கிறுமாய்த்து. c (சேயத்தீர்த்தமாய்கின்ற) d அறத்தூரமாய், e அதிபாவநமாய்நின்ற. 113. “प्रावन्सर्वलोकानां स्वयं रघुनन्दन” (பாவநஸ்ர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந) என்றும்,

அசரணம் ஆவேசித்த சிற்றான். அந்த மருதுகள் இரண்டின் நடுவிலே இடைவெளி ஏற்படுத்திக்கொண்டு, தன்னை யசோதை கட்டியிருந்த உரலையும் இழுத்துக் கொண்டுபோய், அதனால் மருதமரங்கள் முறிந்துவிழ, அந்த ஓசையைக் கேட்டு, அவ்வோசையில் விருப்பத்தடன் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிறுபிள்ளைத்தனமுடையவன் கையிலே, (ஏறிக் குடிகொண்டு) மனிதனாகப் பிறந்த அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே [340-வது பக்கத்தில் உள்ள 105-வது ப்ரமாணத்தின்படி] ‘தாய் தந்தையர் இரக்க, பித்ருவாக்ய பரிபாலனம் செய்வதற்காக சங்கு சக்ரங்களாகிய நாம் மறைந்து சிந்ததாலன்றோ இவ்வாபத்து வந்தது’ என்று நினைத்து, ‘இனி ஒருநாளும் பிரியக் கூடாது’ என்று உறுதிக்கொண்டு, திருக்கையில் ஏறி அதை விடாமல் வாய்கின்றன ப்ரீபாஞ்சஜன்யாய்வான் என்று கருத்து. (சேய்த்தீர்த்தமாய் கின்ற) இனிமையில் மிகச் சிறந்ததாய், பாவனத்தன்மையிலும் மிகவுயர்ந்ததாய் சின்ற. இதை “வாய்த்தீர்த்தம்” என்பதற்கு விசேஷணமாகவும் கொள்ளலாம்; ‘செங்கண்மா’னுக்கு விசேஷணமாகவும் கொள்ளலாம்.

113. பாவநஸ்ர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந
[ரா உத் 82.9]

குடிகொண்டு” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அவதாரத்தின் “இத்யாதி”) c “சேய்த்தீர்த்தம்” - பெரிய தீர்த்தம்; சேய்தூரம் d, e (அறத்தூரமாய்) என்றதின்

114. “सुखानामपि सुखोऽयम्” (புண்யாநாமபி புண்யோஸௌன) என்றும், “தீர்த்தன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நின்ற. (செங்கண்மால் தன்னுடைய) புண்டரீகாக்ஷனுள் ஸர்வேப் வரனுடைய. (வாய்த்தீர்த்தம் பாய்த்தாடலல்லாய்) கடலில் அம்ருதம் படும் துறையிலே இழியுமபோலே, (முகப்பிலே-வாய்க்கரையிலே நின்று தீர்த்தமாடுகிறபிறே, (வலம்புரியே) அநுபவத்திலேற்றம்போலே ஸந்திவேசமும் இப்படி இருக்க வேணுமோ! 6.

[சகுந்தனா! நீயே எல்லா உலகங்களையும் பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்டுத் தபவன்.]

114. பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த; பவித்ரம் பரமுச்யதே ।
புண்யாநாமபி புண்யோஸௌன மங்குளாநாஞ்ச

மங்குளம் ॥ [புரா-வருபர்வ-தீர்த்தபாத்ரா 88-26]

[பரிசுத்தங்களுக்குள் கோவிந்தன் மேலான பரிசுத்த, மாகக் சொல்லப்படுகிறது. புண்ணியங்களுக்குள் புண்ணியமாகவும், மங்குளங்களுக்குள் மங்குளமாகவுகிறபவனின்] என்றும், “தீர்த்தன் உலகந்தச் சேவடி.” [திருவாய் 2-8-6] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவனையே பரமபாவனாகப் பரமாணங்கள் பேசும்போது அவனுடைய வாய்த் தீர்த்தம் மிகச் சிறந்த தீர்த்தம் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? (செங்கண்மால் தன்னுடைய) “அவனுக்கு ஸர்வயுல் மலர்ந்த புண்டரீகம் (தாமரை) போன்ற இரு கண்கள் உள்” என்று சூர்த்தோக்யத்தில் முழங்கப்படும் புண்டரீகாக்ஷனுள் ஸர்வேப் வரனுடைய. (வாய்த்தீர்த்தம் பாய்த்தாடலல்லாய்) கடலில் அமுதம் அகப்படும் துறையில் இழிவதுபோலே, கடல்வண்ணனுள் அவனுடைய பரமபாவனமான வாயமுதத்தில் குடைந்தாட லல்லாய்! முகப்பிலே (முன்னதாக; முகத்தில்) — வாய்க்கரையிலே நின்று தீர்த்தமாடுகின்றருப்போ! (வலம்புரியே) அநுபவத்தில் சிறப்புற்றிருப்பது போலே, உருவ அமைப்பிலும் மிகச் சிறந்த வலம்புரிச்சங்காயிருக்கிறயன்றே என்று கொண்டாடுகிறது. 6.

விவரணம் (அதிபாவமாய்) என்றது, (முகப்பு) — சாடு. முகம் — அர்த்தம்; முன்னே — த்வம், 6.

ஏழாம் திருமொழி—ஏழாம் பாட்டு

செங்கமல நான்மலர்மேல் தேனுகரு மன்னம்போல்
செங்கண் கருமேனி வாசதே வனுடைய
அங்கைத் தலமேறி அன்ன வசஞ்செய்யும்
சங்கரையா! உன்செல்வம் சால வழிகயதே.

பதவுரை—நான்—அப்போதலர்ந்த, செம் கமலம் மலர்மேல் செந்தாமரைப்பூவில் (படிந்து), தேன்—தேனை, நுகரும்—பருகுகின்ற, அன்னம் போல்—அன்னப்பறவை போன்று, செம் கண் கருமேனி வாசதேவனுடைய—சிவந்த திருக்கண்களையும், கறுத்த திருமேனியையும் உடைய எண்ணிரானது, அம் கைத்தலம் ஏறி—அழகிய கைத்தலத்தின் மீதேறி, அன்னவசம் செய்யும்—கண்வளாகின்ற, சங்கு அரையா!—சங்குகளிற்கிறந்த பாஞ்சஜன்யமே!, உன் செல்வம்—உன்னுடைய செல்வமானது, சால—மிகவும், அழகியது—சிறந்ததுகாண.

வ்யா— ஏழாம் பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) செந்தாமரையில் அப்போதலர்ந்த செவ்விமலரின்மேலே அன்னம் படிந்து மதுபாநம் பண்ணுமாபோலே, a 115. “अमृतं”

7. அவா— வாசதேவனுடைய திருக்கைத்தாமரையில் நீ இருப்பது, தாமரையில் தேனுன்னும் அன்னமிருப்பது போல் உள்ளது என்று கொண்டாடுகிறது.

வ்யா— (செங்கமல நான்மலர்மேல் தேனுகரும் அன்னம் போல்) அக்கணத்தில் மலர்ந்த செந்தாமரையாகிற செவ்விமலரின் மேலே அன்னம் அமர்ந்து மதுவை உண்பதுபோலே இருக்கிறது — ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யாய்வான் எம்பெருமானுடைய செந்தாமரைக்கையிலே வீற்றிருப்பது. (செங்கண் கருமேனி வாசதேவனுடைய அங்கைத்தலமேறி)

115. அஹம்ந்நமஹம்ந்நமஹம்ந்நம் ।

அஹம்ந்நாதோஹம்ந்நாதோஹம்ந்நாத; ॥

[தை-புரு, 10-6]

(அஹமந்தம்) என்றுகொண்டு, வாத்தலயப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையும், தாபமடைய ஆறும்படி குளிர்ந்த வடிவையும் உடைய ஸ்ரீவஸுதேவந்திரமுகனுடைய அழகிய திருக்கையிலேயேறி, உணவுக்கிடாக இடம்வலங்கொள்ளும். பரப்பு மாறத் தாமரை பூததார்போலே திவ்யாவயங்கனும். “அக்கமலத்திலேபோலுந்திருமேனி” என்கிறபடியே அதில் பச்சையிலேபோலே திருமேனியும், அங்கே மதுபாநார்த்துமாக இழிந்த அன்னம்போலே திருமேனிக்குப் பரபுகாமான வெண்மையையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுமாய் இருந்தபடி.

[நான் (பரமாத்மாவுக்கு) அன்னம்போல் போகும்படியிருப்பவன்; நான் (பரமாத்மாவுக்கு) அன்னம்; நான் (பரமாத்மாவுக்கு) அன்னம்; நான் (பரமாத்மாவின் உட்கப்பாதிரு) அன்னத்தை புஜிப்பவன்; நான் அந்நத்தை புஜிப்பவன்; நான் அந்நத்தை புஜிப்பவன்.] என்கிறபடியே பசியனுக்கு உணவுபோலே போகும்படியான பாஞ்சஜன் யாழ்வானுடைய ஸ்பரிஸத்தாலே வாத்தலயத்தை வெளிப்படுத்தும் சிவர்த திருக்கண்களையும், காண்பவர்களுடைய தாபம் அனைத்தம் ஆறும்படியான குளிர்ந்த திருமேனியையும் உடைய ஸ்ரீவஸுதேவ குமாரனுடைய அழகிய திருக்கையிலே ஏறி (அன்னவசம் செய்யும்) பஞ்சணையில் தயில்வார் உணவு ஐரிப்பதற்காக மாறிமாறி இடம் வலமாகப் புரண்டு படுப்பதுபோலே பாஞ்சஜன்யாழ்வானும் கண்வளருகிறபடி. “செக்கமலத்தவர் போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய், அக்கமலத்திலேபோலும் திருமேனியடிகளுக்கே” [திருவாய் 9-7-8] என்கிறபடியே தாமரைத்தடாகம் முழுவதையும் மறைக்கும்படியாகப் பூத்த தாமரை மலர்கள் போன்ற கண்கைகால் செங்கனிவாய்களாகிற திவ்யாவயவர்களுக்கும், அம்மலர்களிடையே காட்சியளிக்கும் பச்சை இலை போன்ற திருமேனியும், அங்கே தேன் உண்பதற்காக வந்து சேர்ந்த அன்னம்போலே, திருமேனிக்கும், திவ்யாவயவர்களுக்கும் வரிண்சேர்ந்தியழகை அளிக்கும் வெண்மை நிறைந்த உடையதான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுமாய் இருக்கும் பேரழகை அநுபூவிக்கிறார்.

ஏழாம் பாட்டு. (செங்கமலமதியாதி) & (அஹமந்தம்) என்றவிடத்தில் ‘அன்னஸப்தம்’ திவ்யார்த்தம்; “அஹமந்தம்” என்றது ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுமாவான ஹம்ஸம் என்று.

b (சங்கரையா) e 116. “नतो वानराजिन” (ததோ வானராஜேந) என்னுமபோலே; c பெருமான் மஹாராஜரை முடிசூட்டுவதற்கு முன்னே, “வானராஜேந” என்றானிறி ரிஷி.

d 117. “शुभ्राक्षरं परित्यज्य” (சுந்த, ராஜ்யம் பரித்யஜ்ய); e விடலாம் ராஜ்யத்தை யோ அவர் விட்டது. f 117. “विद्विषामहं

(சங்கரையா) சங்குக்குக்கு அரசனே!

116. ததோ வானராஜேந வைராதுகதநம் ப்ரதி |

ராமாயாவேதிதம் ஸர்வம் ப்ரணயாத் து; க்கீதேந ச ||
[ரா.பு. 1.61]

[அதற்குப்பின், மிகவும் துன்புற்ற வானரவரசனான ஸுக்ரீவன் வானியுடன் விநோதம் வந்த வழியைத் தெரிவிப்பதற்காக, அன்புடன் எல்லா விஷயங்களையும் ராமனிடம் சொன்னான்.] என்று ஸுக்ரீவன் வானரர்களுக்கு அரசனாயிருந்துபோல், ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யாழ்வான் சங்குக்குக்கு அரசனாயிருக்கிறபடி. இந்த ஸ்ரீவோகத்தில் ஸ்ரீராமபிரான் வானராஜாவாகத் திருவுள்ளம் பற்றியபடியாலே, அவர் அவனுக்கு முடிசூட்டுவதற்கு முன்னமே வால்மீகி ஸுக்ரீவனை ‘வானராஜன்’ என்று அழைக்கும் ரஸம் கவைத்து இன்புறத்தக்கது. இப்படி வானராஜாவாக ஸுக்ரீவனைத் திருவுள்ளம் பற்றியது போலே ஐடாயுவையும் கமுகரசனாகத் திருவுள்ளம் பற்றினார்.

117. சுந்த, ராஜ்யம் பரித்யஜ்ய பித்ருபைதாமஹம் மஹத் |

மம ஹேதோரயம் ப்ரானுந் முமோச பதகே, ஸ்வர: ||

[ரா.ஆ. 68-23]

அவன்திருக்கையாகிற தாமரையிலே ஏறினுள் என்று இவ்விடத்துக்கு அர்த்தம்.

b, c, d “சங்கரையா” என்கைக்குத் திரயக்குக்களுக்கு ராஜ்யம்முண்டோ? என்ன, உண்டென்னுமத்தை மஹாராஜர் பெரிய உடையார் பக்கலிலே காட்டுகிறார் (பெருநா—47

महत्' (பித்ருபைதாமஹம் மஹத்) ஐ இஷ்வாகு முதலான ராஜாக்கள் ஆண்டு போந்த ராஜ்யத்தை நாம் பொகட்டுப் போந்தவளவுமன்றிறே அவர் நமக்காக விட்ட ராஜ்யம் என் கிறார்; h புக, வத்ப்ரத்யாலஸத்தியாலே h₂ ஸஜாதீயரடங்கலும் உன் காலிலே வந்து துவளும்படியுன்றே உன் ஐஸ்வர்யம். (உன்செல்வம் சால அழகியதே) i "இந்திரனும் உன்னோடு

[முதாதையர் வழி வந்ததான பெரியதான கமுகரசைத் தறத்து விட்டு, இந்தக் கமுகரசான ஐடாபு எனக்காகப் பிராணனை விட்டுவிட்டார்.] என்ற ஸ்லோகம் காணத்தக்கது. "பித்ரு பைதாமஹம் மஹத் க்ருத், ராஜ்யம் பரித்யய்" என்று "மஹத்" (பெரிது) என்று கமுகுராஜ்யத்தை விசேஷிக்கையாலே, தாம் விட்டுப்போந்த இஷ்வாகுக்களின் ராஜ்யத்தைக் காட்டிலும் ஐடாபு தமக்காக விட்ட ராஜ்யம் மிகப் பெரிதும் விடற்கரிதமாகும் என்று பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். (சங்கரையா) ஷட்பீஜி ஸைக்ரீவன 'வானரராஜர்' என்றும், ஐடாபுவை 'பதகேஸ்வரர்' என்றும் பெருமானிடத்தில் அவர்களுக்குள்ள நெருக்கத்தையும், பரிவையும் கண்டு கூறியது போலே, ஆண்டாளும் பாஞ்சஜந்யாற்பவானுக்கு எம் பெருமானிடமுள்ள நெருக்கத்தையும் பரிவையும் கண்டு 'சங்கரையா' என்று விளக்கினார். எல்லாக் சங்குகளும் உன்னைத் தங்களுக்குச் சக்ரவர்த்தியாக ஏற்றுக்கொண்டு உன் காலிலே விழுந்து துவளும்படியுன்றே உன் செல்வம் உள்ளது என்று கருத்து. (உன் செல்வம் சால அழகியதே) "இந்திரனும் உன்னோடு செல்வத்துக்கு ஏலானே" [4] என்ற

மாளித்யாதி) ௨, [பித்ருபைதாமஹம்] எனறதுக்குத் தாத் பர்யம் (விடலாம் இத்தபாதி) ஐ "महत्" (மஹத்) என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறா (இஷ்வாகு முதலான இத்தபாதி) d, h "க்ருத், ராஜ்யத்தை விட்டிருக்கச்செய்தே" என்றதி-புக, வத்ப்ரத்யாலஸத்தியாலே என்றபடி. 117. "पतयेद्वरः" (பதகேஸ்வரர்) என்னுமளவும் ஸ்லோகத்தில் விவாசிக்க. h₂ (ஸஜாதீயர்)-திருப்பவளத்தை அறுபுவிக்கிற பெண்கள். i "இந்திரனுன்னோடு" என்ற வாக்யத்துக்குத் தாத் பர்யம்-

செல்வத்துக்கேலான்" என்றவளவன்றிக்கேயிருந்ததி உன் ஐஸ்வர்யம். 7.

ஏழாம் திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு

உண்பது சொல்லில் உலகனந்தான் வாயமுதம்
கண்படை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே
பெண்படை யாருன்மேல் பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார்
பண்பல செய்கின்றாய் பாஞ்சசன் ஸியமே!

பதவுரை:— பாஞ்சசன்ஸியமே! — சங்கே, உண்பது சொல்லில்—ஈ உண்பது என்னவென்றால், உலகு அளந்தான் வாய் அமுதம்—உலகங்களை அளந்தவனான எம் பெருமானுடைய திருவாயிலுள்ள அம்ருதம்; கண்படை கொள்ளில்—ஈ படுத்துக்கொள்வது எங்கேயென்றால், கடல் வண்ணன் கைத்தலத்தே—கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையான அவ்வெம்பெருமானுடைய திருக்கையிலே; (இப்படி உனக்கு ஊனுமுறக்கமும் அங்கேயாயிருப்பதனால்) பெண்படையார்—பெண்குலத்தவர்கள் ஆகவரும், உன் மேல்—உன் விஷயமாக, பெரும் பூசல் சாற்றுகின்றார்—பெரிய கூச்சல் போடுகிறார்கள்; [எங்கள் ஜீவனத்தை இவனே கொள்வா கொள்ளுகிறனென்று கூச்சலிடுகிறார்கள்;] பண்பு அல செய்கின்றாய்—(இப்படி அவர்கள் வருந்தும்படி) அநியாயமான காரியத்தைச் செய்கிறாய்; [இஃது உனக்குத் தகுதியல்ல என்கை.]

விடத்தில் சொன்னதைக் காட்டிலும், சிறப்புற்றிருக்கிறது உன் செல்வம் என்கிறார். 7.

8. அவா— இப்பாட்டிலும் அடுத்த பாட்டிலும் 'தகர' காரியம் செய்கிறாய் என்று பாஞ்சஜந்யத்தைக் குறை கூறுவது போல் அவனது பெருமையைப் பறைசாற்றுகின்றார்.

"ஈஸ்வரனளவன்றிக்கே எங்களிலும் வ்யாவ்ருத்தமா யிருந்ததி" என்று. 7.

வ்யா:— (உண்பது இதயாதி) நீ உண்ணும்படி சொல்லவோ? உறங்கும்படி சொல்லவோ? வாயதுகையதான ஐஸ்வர்யமன்றோ உன்னது. சேஷநூதரானுரெல்லார்க்கும் b பொதுவானதற்க்கே, வாசும்ருதத்தையாய்த்து பு,ஜிக் கிறது. வாயாலே ஊட்ட உண்டு, ச்ரமஹரமான வடிவைக் கடைக்கணித்துக்கொண்டு, கையிலேயாய்த்துச் சாய்வது; ப்ரஸாதத்தைச் சூடக் கைப்புடையிலே கிடப்பாரைப்போலே. c (பெண்படையீதயாதி) அங்வாகும்ருதமும் வடிவுமே ஜீவநாமாயிருக்கும் பெண்பிறந்தாரடங்கலும் கையெடுத்துக்

வ்யா:— (உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான்.....கைத் தலத்தே) உலகில் செல்வமுடைபார் உண்பதும் உறங்குவது மாகவே இருப்பார். நீயும் உலகளந்தான் வாயமுதமாகிய சிறந்த உணவை உண்டு, தாமரைபிறும் மென்மைக்க அவன் திருக்கைத்தலத்திலே உறங்குகியும். நீ உண்ணும்படியும் உறங்கும்படியும் இப்படிச் சிறப்புற்றிருக்கிறது. (வாயமுதம்.....கைத்தலத்தே) வாயதுகையதான் (உண்ட பிறகும் கையில் யதே,ஷ்டமாகியிருக்கிறதும்) செல்வமன்றோ உன்னுடையது. அடிடார்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது அடிருமே அரசாசிர செல்வம். உன் செல்வம் அப்படிப் பொதுவானதற்க்கே, நாயகிகளுக்கே உரிமைப்பட்ட வாயமுதத்தை உண்பதேயாசிறது. எம்பெருமான் வாயாலே ஊட்ட, வாயமுதம் உண்டு, கண்ப்பையெல்லாம் ஆற்றம் கார்வண்ணன் திருமேனியைக் கடைக்கண்ணிலே கண்டுகொண்டு, அவன் திருக்கையிலே சாய்ந்திருக்கியுயன்றோ, கோயில்களிலே கிடைக்கும் பரம்போதமான ப்ரஸாதங்களை வயிறு உண்டு, மாலை ப்ரஸாதங்களை யும் சூட்டிக்கொண்டு, குடவறைகளிலே சாய்ந்து கிடக்கும் ஸுகவாஸிகளைப் போலே இருக்கியும். (பெண்படையார் உன்மேல் பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார்) அந்த வாயமுதமும் வடிவுமே தாரகமாகக் கொண்ட பேண்ணாகப் பிறந்தவர்கள் அனைவரும், கையெடுத்துக் கூப்பிட்டு உன்

எட்டாம் பாட்டு. (உண்பது இதயாதி) b (பொதுவானது)-திருவடிகள். d“கண்படை”-உறக்கம் o(பெண்படை)

கூப்பிடாநின்றார்கள்கிடாய். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும் ஸ்ரீமதுரையிலுள்ளாரும் திரண்டு கூப்பிடாநின்றார்கள்கிடாய். d (பண்பல செய்கின்றாய்) புகுவத்விஷயத்திலே இழிந்து, நீர்மையுடையராயிருப்பார் செய்வதில்ல, நீ செய்கிறது. புகுவத்ப்ரத்யாஸத்தியுடையாரிலே “நமக்கு” என்று தனி யநுபுவிப்பார் இல்லைகாண்! (பாஞ்சசன்னியமே) இது பிறப்புக்குச் சேருமத்தனை. e“வாழாட்டி நின்றுள்ளீரேல்” என்றும், “போதுவி போதுமினே” என்றும்பிற தம்புலர் படியும் தம்படியும்.

ஏழாம் திருமொழி—ஒன்பதாம் பாட்டு

பதினாறு மாயிரவர் தேவிமார் பார்த்திருப்
மதுவாயில் கொண்டார்போல் மாதவந்தன் வாயமுதம்
பொதுவாக உண்பதனைப் புகுநீ யுண்டக்கால்
சிந்தையாரோ? உன்னோடு செல்வப் பெருஞ்சங்கே.

மேல் பதி சொல்லுகிறார்களன்றோ. (பெண்படையார்) திருவாய்ப்பாடியில் உள்ளாரும், ஸ்ரீமதுரையில் உள்ளாரும் படைபாகத் திரண்டு பதி சொல்லுகிறார்கள் என்று கருத்து. (பண்பல செய்கின்றாய்) பண்பல்லாத அபியாசச் செயலைச் செய்கின்றாய். புகுவத்விஷயத்திலே ஈடுபட்டு, புகுவதெம்ருத்தியை விருப்பும் நீர்மையுடைய பரம்பாகுவதார்கள் செய்யும் காரியமல்ல நீ செய்வது. எம்பெருமானிடம் நெருங்கியவர்கள். எவரும் ‘நமக்கு’ என்று தனியே அநுபுவிப்பாமல் மற்ற பாகுவதார்களோடு சேர்ந்தேயன்றோ அநுபுவிப்பது. (பாஞ்சசன்னியமே) அசுரன் வயிற்றில் பிறந்த உன் பிறப்புக்கே பொருத்தவதாயிருக்கிறது இக்காரியம். ‘வாழாட்டி நின்றுள்ளீரேல்’ [திருப்பல் 3] என்று தந்தையான பெரியாழ்வாரும், ‘போதுவி போதுமினே’ [திருப்பாவை 1] என்று தானும் பாகுவதார்களோடு சேர்ந்தே அநுபுவிப்பவர்களைகையாலே ‘அப்பெருமைப்பிலையே உனக்கு’ என்று பாஞ்சஜந்யத்தைக் குறை கூறுகின்ற.

படை - ஸௌஹம். d “பண்பு” - ந்யாயம். e“தாரங்கள்தான் பரமமருத்திப்பரோ? தனியநுபுவிப்பதே கூடியநுபுவித்த பேருண்டோ?” என்ன அருளிச்செய்கிறார் (வாழான் இதயாதி) 8.

பதவுரை:—பெரு செல்வம் சங்கே — பெரிய செல்வம் படைத்த சங்கமே!, பதினாரும் ஆயிரவர் தேவிமார்—பதினாறுபிரம் தேவிமர்கள், பார்த்து இருப்ப —(சுண்ணாபிரா னுடைய வாயமுதத்தை நாம் பருகவேண்டுமென விரும்பி) எதிர்பார்த்திருக்கையில், பொது ஆக உண்பது மாதவன் தன் வாய் அமுதத்தை—புகுவதன்மூலம், புகுவதன்மூலம் பொதுவாக உண்ணவேண்டியதான அவ்வெம்பெருமானது வாயமுதத்தை, நீ புகு—நீ ஒருவனே ஆக்ரமித்து, மது வாயில் கொண்டாற்போல் உண்டக்கால்—தேனை உண்பது போல உண்டால், உன்னோடு சிதையாரோ—(மற்ற பேர்கள்) உன்னோடு விவாதப்பாட்டார்களோ?

வ்யா:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (பதினாறுமாயிரவரித்தயாதி) எத்தனைபேரை வாங்க்காவலிட்டால்தான் உனக்கு வயிறு வளர்க்கலாவது? பதினாறுமாயிரம்பேர் இது அறுபு, விப்ப தாக அவஸரம் பார்த்திருக்க, நீயொருவனுமே மேல்விழுந்து புஜித்தால். ஸர்வ ஸாதாரணமான அம்ருதத்தை நீயொரு வனுமே புஜித்தால். (சிதையாரோ வன்னோடு) “இவன் நம் கோஷ்டிக்குப் புறம்பு” என்றால், நீ மண்ணைமணலையெங்கு

9. அவா:—தேவிகள் அனைவர்க்கும் பொதுவான வாய முதத்தை நீ ஏகபோகமாக உண்பது தகாது என்கிறார்.

வ்யா:—(பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பார்த்திருப்ப) பதினாறுபிரம் பேரைப் பட்டினி கிடக்கச் செய்தோ நீ வயிறு வளர்ப்பது, (பதினாறுமாயிரவர் உண்டக்கால்) 212-வது பக்கத்தில் எடுக்கப்பட்ட 81-வது பரமணத்தில் காட்டியபடி. பதினாறுபிரம் தேவிமார்களும் சுண்ணாண்டைய வாயமுதத்தை அறுபு, விக்க வேரம் பார்த்திருக்கும்போது, நீ ஒருவனே அனைவர்க்கும் பொதுவான அவ்வாயமுதத்தை எப்போதும் தேனை உண்ணும் வண்டுகள் போலே ஏகபோகமாகவும், பூலாந்தாரமாகவும் உண்டாயானால், (சிதையாரோ உன்னோடு) அந்தனை தேவிமாரும் சேரிந்து “இவன் நம் கோஷ்டிக்குப் புறம்பானவன்” என்று உன்னைத் தள்ளிவைத்துவிட்டால்.

மித்தனையிறே. “கூழாட்டிபட்டு நின்றுக்கே எங்கள் குரு வினில் புகுதலொட்டோம்” என்றால் நீ செய்வதென்? “சாது கோட்டியுள் கொள்ளப்படுவார்” என்னுமவர்களிறே. a (செல்வப் பெருஞ்சங்கே) உன் ஐஸ்வர்யச்செருக்கிறே வினைவ தறியாதொழிகிறது. b அவன் ஐஸ்வர்யத்துக்கும் அடியான எங்கள் ஐஸ்வர்யத்துக்கும் மேலாயிருந்ததீ உன் நிலை. 9.

ஏழாம் திருமொழி—பத்தாம் பாட்டு
பாஞ்சசன் னியத்தைப் பற்பநா பனெடும்
வாய்ந்த பெருஞ்சுற்ற மாக்கிய வெண்புதுவை
ஏய்ந்தபுகழ்ப் பட்டரிரான் கோதைமழி ழிரைந்தும்
ஆய்ந்தேத்த வல்லா ரவரு மனுக்கரே.

பதவுரை:—பாஞ்சசன்னியத்தை—சங்கை, பற்பநாபனெடும்—எம்பெருமானோடே, வாய்ந்த பெரு சுற்றம் ஆக்கிய—கிட்டின பேருருவை உடையதாகச் செயதவனும், ஒண் புதுவை—அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்தவனும், ஏய்ந்த புகழ்—நிறைந்த புகழையுடையவனும், பட்டர் பிரான் கோதை—பெரியாழ்வாருடைய திருமகனாக

நீ வாயமுதம் உண்ணும் செல்வத்தை இழந்த, மண்ணையும் மணலையும் விழுவவேண்டிய நிலையை அடைவாயன்றே. எங்கள் தகப்பனாரைப்போலே ‘கூழாட்டிபட்டு நின்றுக்கே எங்கள் குருவினில் புகுதலொட்டோம்’ [திருப்பல் 3] என்று தேவிமார் உன்னைத் தள்ளிவைத்துவிட்டால் நீ என்ன செய்வாய். ‘சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப்படுவாரே’ [பெரியாழ் திரு 3-8-11] என்று பாடிவந்தவர்களின் அதுமதி பெற்றேன் என்பெருமானை அறுபு, விப்பவர்களன்றே இவர்கள். (செல்வப் பெருஞ்சங்கே) உன் செல்வச் செருக்கினுல்கவலேவோ வினையும் பபனை அறியாமல் காரியம் செய்கிறது. அவனுடைய செல்வத்துக்கும் மூலகாரணமான எங்களுடைய செல்வத்தைக் காட்டிலும் மேலாயிருந்ததன்றே உன் செல்வநிலை. 9.

ஒன்பதாம் பாட்டு. (பதினாறுமாயிரவரித்தயாதி) b “பெரும-செல்வத்தையுடைய-சங்கே” என்று அந்வயவிவசுஷியா தாத் பர்யம் (அவன் ஐஸ்வர்யத்துக்குமிதயாதி) (அவன்) ஐஸ்வர்யன். பிராட்டியாராகையாலே அவனை ஐஸ்வர்யத்துக்கு அடி. 8.

மான ஆண்டார் (அருளிச்செய்து), தமிழ் ஈர் ஐந்தும்— இத்தமிழ்ப் பாசுரங்கள் பத்தையும், ஆய்ந்து—அநுஸந்தித்து, ஏதத் வல்லாரவரும்—(இதுகொண்டு எம்பெருமானைத்) துதிக்கவல்லவர்களும், அணுக்கர்—(ஆண்டாராகிறார் என்னேப் போல்) அந்தரங்கராகப்பெறுவார்கள்.

வ்யா:— பத்தாம் பாட்டு. (பாஞ்சசன்னியமித்தயாதி) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் a கேட்டான்; தன்னோடுண்டான உறவறுத்து அவனோடு சேர்த்து விடுகிறான். b (பற்பநாபனோடு) அநந்யகூதிகளான எங்கள் ஜீவந்தைக் கைக்கொண்டாயாகில், ம மற்றும் இத்துறையில் இழிந்தவர்களுடைய ஜீவனத்தை யும் நீயேயென்கள்.

அவ:—பாஞ்சஜந்யாவான் இவன்கேட்ட கேள்விகளுக்கு யாதொரு பதிலும் சொல்லாமைமாலே, புலனைச் சொல்லும் கடைசிப் பாசுரத்தில் பாஞ்சஜந்யத்துக்குத் தன்னோடு உண்டான உறவை அறுத்துப்போய், “இப்படுத்துப் பாசாரும் கற்றவர்களும் இப்படிப் பாஞ்சஜந்யத்தோடு தங்களுக்குண்டான உறவை அறுத்துப் பேசலாம்படி. எம்பெருமானுக்கு அந்த ரங்கராவர்கள்” என்று புலன் சொல்வித் தலைக்கட்டுகிறான்.

வ்யா:— (பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடும் வாய்ந்த பெருஞ்சுற்றமாகிய கோதை) ‘பாஞ்சஜந்யத்தைப் பத்மநாபனோடு கிட்டிய பேருறவை உடையவனாக ஆக்கிய கோதை’ என்கையாலே இத்திருமொழியிலே ஆண்டார் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக்கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லாமைமாலே தன்னோடு அவனுக்கு உண்டான உறவை அறுத்து, அவனை எம்பெருமானோடேயே உறவுடையவனாக்கிவிடுகிறான் என்றும் உட்கருத்து தோன்றுகிறது. (பற்பநாபனோடும்) தாமரையுந்தி உடையவன் என்கையாலே எம்பெருமானுடைய வடிவழகைச் சொல்லுகிறது. “வேறு புகலற்ற எங்களுடைய உணவாகிற வாசமுதத்தை நீயே ஏகபொருளாக அறுப்பிப்பது போலே அனைவரும் அறுப்பிக்கும் இந்த வடிவழகையும், அவர்களுக்கும் இல்லாதபடி நீயே அறுப்பித்து வாழ்ந்து போ” என்கிறான்.

பத்தாம் பாட்டு. (பாஞ்சசன்னியத்தை இத்தயாதி) a (கேட்டான்) “அவன் சொல்லாமைமாலே (தன்னோடுண்டான உறவறுத்து)” என்று கூட்டுவது. b, c “பற்பநாபன்”

d (ஏய்ந்த புகழ்) “ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே சீறுபாறென்றான்” என்றால் “தகாதோ? பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையன்றோ? பெறும்” என்னும் புகழாய்த்து; e அநுஸந்தித்துக்கொண்டு சொல்லவல்லார். (அவரும் f அணுக்கர்) அவர்களும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே சீறுபாறென்னவளியராவர். நாய்ச்சியாரைப்போலே அவரும் g அண்ணியராவர்.

ஆண்டார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாம் திருமொழி முற்றிற்று.

(ஒன்பதுவை ஏய்ந்த புகழ்ப்பட்டப்பிரான் கோதை) ஒளி பெருந்திய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவனும், சிறந்த புகழைபுகடையவனுமான பெரியாழ்வாருடைய திருமகளான ஆண்டான். “எம்பெருமானுக்கு மிக அந்தரங்கனான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானையும் ஆண்டான் கோபிக்கலாமோ?” என்று சிலர் கேட்டால், “பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளையாகையாலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானையும் கோபிப்பதற்கு இவனுக்கு உரிமையுண்டு. கோபித்து தரும்” என்று உலகெங்கும் புகழ் பெற்றிருப்பவன் என்று கருத்து. ‘ஒன்பதுவை’ ‘ஏய்ந்த புகழ்’ என்னும் தொடர்களைப் பட்டப்பிரான் பெருமையைக் கூறுவனவாகவும் கொள்ளலாம். அப்போது ஏய்ந்த புகழாவது - பாண்டியன் கொண்டாடப் பரத்தவரினையம் செய்து பரமபுகழ்நையே நேரில் வரவழைத்துப் பல்வாண்டு பாடிய புகழாகும். (கோதை தமிழ்

என்கையாலே - வடிவழகைச் சொல்லி, அதை அது பூவிப்பாருமுண்டாகையாலே (மற்றும் இத்துறையில்) என்கிறது. “வாய்ந்த” - கிட்டின. “சுற்றம்” - உறவு. “வாய்ந்த பெருஞ்சுற்றம்” - கிட்டின பேருறவு. d “ஏய்ந்த” பொருந்தின. e “ஆய்ந்து” - ஆராய்ந்து; ஆய்கை-சோதிக்கையாய், மனஸ்ஸாலே ஆராய்கை; அநுஸந்தித்து என்ற படி. f, g “அணுக்கர்” - அண்ணியர்.

ஐயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

எட்டாம் திருமொழி—விண்ணிலமோப்பு ப்ரவேசம்

அவா— ௩ ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வார்த்தை கேட்டான். இவனை வார்த்தை கேட்டவாறே புவநாப்ரகர்த்தாலே அவனளவும் செல்லுமிறே. b நித்யதத்யாஸ்ரயத்வ b₂ தச் சேஷத்வங்கள் உண்டாகையாலே; தர்மியையொழிய

ஈசரந்தம் ஆய்ந்தேத்த வல்லார்) கோதை பாடிய இத்திரு மொழியை அரித்தாநுஸந்தனத்தடன் சொல்லவல்லவர்கள். (அவரும் அனுக்கரே) அவர்களும் ஆண்டாளாகிய என்னைப் போலே, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் கோபிக்கலாப்படி எம்பெருமானுக்கு மிகவும் நெருங்கியவர்கள் ஆவர்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி தயா என் இயற்றிய
ஏழாந்திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம் நிறைவுற்றது.

எட்டாம் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம்

விண்ணிலமோப்பு ப்ரவேசம்

இந்தத் திருமொழியில் ஆண்டான் திருவேங்கடத்தெம் பெருமானிடம் தன் காதலைத் தெரிவித்து, மேகந்களைத் தூது விடுகிறான். “முந்நின் திருமொழியில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடு வார்த்தை சொன்னவன் இப்போது திருவேங்கடமுடையா னிடம் தூது விடுவானே?” எனில்; ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடு வார்த்தை சொன்னவுடன் நனைவின் முதிர்ச்சியாலே எம்பெரு மானளவும் ஆண்டாளுடைய பாவவநந்தி செல்லுமன்றே; மேலும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்வான் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து அவனுக்கு ரோஷபூதனுயிருக்கையாலே, அவனுக்கு தர்மம் போலே ப்ரகரமாயிருப்பான். தர்மியாய் (ப்ரகாரியாய்) உள்ள

அரு— விண்ணிலமோப்பு ப்ரவேசம், ௩ இவனைக் கேட்டவன் அவனளவும் செல்லுவானென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தயாதி) b அவனளவும் செல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நித்யதத்யாஸ்ரயத்தயாதி) b₂ (ரோஷத்வம்) - ஸாரீரவத்

தர்மமாத்ரத்துக்குப் பிரித்து b₂ ஸ்தித்யுபலம்ப்யாதிசு களில்லையே. c இவனை வார்த்தை கேட்டான்; d மேகந்க ளானவை வாராமுழங்கிற்று. e “கார்க்கோடு பற்றியான் கை” என்று இங்ஙனையும் ஒரு சேர்த்தியுண்டுகிறே. f கார்க்காலத் தில் வரவைக்குறித்துப் போனான்; அக்காலம் வந்தவாறே அவன் வடிவுக்குப் போலியான மேகந்கள் வாராத் தோற்

எம்பெருமானை விட்டுப்பிரிந்து தர்ம (ப்ரகார) மாத்ரமாய் உள்ள ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தக்கு இருப்பு, காட்சி முதலானவை இக்லியன்றே. சென்ற திருமொழியில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் வானைச் சில கேள்விகள் கேட்டான். அவன் பதில் சொல்ல வில்லை. மதம காலம் வந்தமையாலே மேகந்கள் தோன்றி முழங்கின. எம்பெருமானும் தான் பிரித்தபோது மழைகாலத் தில் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லிப்போனான். அக்காலம் வந்த பின்பும் அவன் வரவில்லை. அவனைப்போலே கருநிறமுள்ள மேகந்களே வந்தன. அவனும் கூட வந்தானே என்று மயங்கினான். ஆனால் மேகந்களைக் கண்டாளையொழிய எம் பெருமானைக் காணவில்லை. பாஞ்சஜந்யம் பதில் சொல்லா விடிலும் “கார்க்கோடு பற்றியான் கை” [முதல் திரு 27] என்று முதலாழ்வார் மேகந்நுக்குத் பாஞ்சஜந்யத்தக்கும்

ரோஷத்வம், b₂ (உபலம்பம்)-தோற்றுக்கை. c இன்னமும் அவனளவும் செல்லுகைக்கு ஹேதுவந்தாமருளிச்செய் கிறார் (இவனை வார்த்தை இத்தயாதி) d கீழில் திருமொழியிலே ஆஸ்ரவானேதுவாக ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வார்த்தை கேட்டாளாகில், இப்படியே துரித்திராதே “பெண்ணீர் மை யீடழிக்குமிது தமக்கோர் பெருமையே” என்று திரியவும் நோவுபடுவானெனென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மேகந்க ளானவையித்தயாதி) e “கார்க்கோடு”-காரின் ஸ்வபூரவத்தை யுடைத்தான் ஸங்குமென்றபடி. மேகந்கள் வந்து தோன் றுகையாலே அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய், அவனளவும் சென்றது. f “திருமாலும் போக்தானே” என்றத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (கார்க்காலத்திலித்தயாதி)

றின; g அவன் தானும் கூட வந்தானாகக்கொண்டு ப்,ரமித் தான். அவையையாய், அவன் தன்னைக் கண்டிலன்; அவற்றைப் பார்த்து வார்த்தைகேட்டு, அவை ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணாமையாலே நோவுபட்டு, மீளவும், “ஏகதேஃஸ வானித்வத்தாலே உங்களுக்கும் அவனுக்கும் ஒரு சேர்த்தி யுண்டிறே; ஆனபிங், என் துலாயை அங்கே சென்று அறிவிக்கவேணும்” என்று அவற்றைத் தூதாக விடுகிறான். h ராமாவதாரத்தில் ஐந்த்ரவ்யாகரணப்படிதனைத் தூதாக விட்டாற்போலே, அர்ச்சாவதாரத்திலே, “இவை வார்த்தை சொல்லமாட்டா” என்றறியமாட்டாதே கலங்கி, இவற்றைத்

ஸ்வபாவத்தில் ஒற்றமையை அருளிச்செய்திருக்கையாலே, மேகமூழ்க்கத்தைக் கேட்டே சிறிது த்ரப்தி அடைந்தான். அந்த மேகங்களைப் பார்த்து எம்பெருமானைப் பற்றிய வார்த்தைகளைக் கேட்டான். அவையும் ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை. அதனால் மிக வருந்தி மறுபடியும் “அவன் மீளவும் திருவேங்கட மலையிலேயே நீங்கலும் வளிக்கையாலே உங்களுக்கும் அவனுக்கும் ஒரு தொடர்பு உண்டு. ஆகையால் எனது நிலையை நீங்களே அடனிடம் தூது சென்று அறிவிக்கவேண்டும்” என்று மேகங்களைத் தூது விடுகிறான். ராமாவதாரத்தில் ஐந்த்ரவ்யாகரணமும் அறிந்த பேரறிவானான அனுமனைத் தூது விட்ட எதையெப்போலே அர்ச்சாவதாரத்திலே இந்த மேகங்களைத் தூது விடுகிறான் ஆண்டான். “காமர்த்தா ஹி ப்ரக்ருதிக்குபாஸ் சேதநாசேதநேஷு” [மேக, தூ,கம் 1-5] என்கிறபடியே காமத்தால் வருந்தியவர்கள் சேதனமா அசேதனமா என்பதையுமராமாயம் கலங்கி, மேகம் முதலான அசேதனப் பொருள்களையும் தூது விடுவார்களென்றே? அது போலே ஆண்டாரும் “இந்த மேகங்கள் வார்த்தை சொல்ல மாட்டா” என்று அறியாமல் கலங்கி, திருவேங்கடமுடையா ணிடம் இவற்றைத் தூது விடுகிறான். “அர்ச்சாவதாரத்திலே

g “திருமாலும் போந்தானே” என்று கேட்கைக்குப் ப்ரஸக்தி-வரஞ்சாகாலத்தில் வருவானென்றதும், மேகஸாமயமும், h அசேதநத்தைத் தூதுவிட்டால் சொல்லுமோ? என்ன

தூதாக விடுகிறான். i “அர்ச்சாவதாரத்தில் காட்சிக்கு மேற்பட வார்த்தை சொல்லுதல், பரிமாறுதல் செய்கையில்லை. அவதாரத்திலே இதுள்ளது” என்னும் i, தெளிவு மில்லை. j இனி, காமாவதூதான்—புக்தி; அதாவது—அந்வயத்தில் த,நிர்க்கையும், வ்யதிரேகத்தில் த,ரியாமையு மீறே. இவை இரண்டுமுள்ளது பிராட்டிமார்க்காகையாலே, ஆழ்வார்களும் பிராட்டிமார்க் பாகரத்தாலே தங்கள் ஆசையைப் பேசக்கடவராயிருப்பார்கள். j அது இருக்கிறபடியாய்த் து.

காட்சி கொடுப்பது தசிர வார்த்தை சொல்லுவது, தழுவதல் முதலான பரிமாற்றங்களைச் செய்வது ஆகியவை இஃலை. விபவாவதாரங்களிலேயே இவையுள்ளன” என்னும் தெளிவும் ஆண்டாளுக்கில்லை. இங்கு ஆண்டான் உலகினைப் போலே காமத்தைக் காட்டுவது தாம்வன்றே? எனில்: இங்கு காமம் எனப்படுவது பரமபுருஷ விஷயமன புக்தியேயாகும். உலகில் காணும் ப்ராக்ருத காமமன்று. புக்தியுடையவர்களும் ப்ராக்ருத கரிகளைப்போலே தம் நாயகனை எம் பெருமானோடு கூடினால் த,நிர்த்தம், பிரிந்தால் த,ரியாமலும் இருக்கையாலே புக்தியானது ஸ்ருங்கார வார்த்தையாக இங்கு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. கூடினால் த,நிர்க்கையும் பிரிந்தால் த,ரியாமையும் ஆண்டாளைப் போன்ற பிராட்டிமார்க்கு இயல்வாக உள்ளது. அதனாலேயே ஆழ்வார்களும் நாயகிபாவத்தை யடைந்து, டெண்டேட்சாலே தங்களுடைய புக்தியைப் பேசுகிறார்கள். ஆனகாரகப் பிரந்த அவர்களுக்கு அது மேட்டு மடையாயுள்ளது. பெண்ணை இவளுக்குப் பள்ளமடையாய் இயல்வாகவே இருக்கிறது.

அருளிச்செய்கிறார் (ராமாவதாரத்தில்த்யாதி) i தூதுவிட வேண்டின விஷயந்தான் ராமாவதாரம்போலே கார்யம் செய்யுமென்று விடுகிறாரோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அர்ச்சாவதாரேத்யாதி) i, (தெளிவும் இல்லை) என்றது-சரஸ்புத்தத்தைப் பற்ற, இவை அசேதநமாகையாலே வார்த்தை சொல்லமாட்டா என்கிற தெளிவுமில்லையென்று ஸமுச்சயிக்கிறது. j லோகத்தார் காமம்போலேயோ

எட்டாம் திருமொழி—முதல் பாட்டு

விண்ணீல மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்களா
தெண்ணீர்பாய் வேங்கடத்தென் திருமாலும் போந்தானே
கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் துளிசோரச் சோர்வேனைப்
பெண்ணீர்மை யீடழிக்கு மிதுதமக்கோர் பெருமையே.

பதவுரை:— விண்—ஆகாசம் முழுவதிலும், நீலம்
மேலாப்பு விரித்தாற்போல்—நீலநிறமான மேற்கட்டியை
விரித்துக் கட்டினாற்போலிராநின்ற, மேகங்களா!—மேகங்
களே!, தென் நீர் பாய்—தென்க்கு அருவிள பாயுமிட
மான, வேங்கடத்து—திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளி
யிராநின்ற, என் திருமாலும்—திருமாலாகிய எம்பெருமா
னும், போந்தானே—(உங்களுடைய கூட) எழுந்தருளி
னானே? முலை குவட்டில்—முலை நுனியிலே, கண் நீர்கள்
துளிசோர—கண்ணீர் அரும்ப, சோர்வேனை—வருந்துகிற
என்னுடைய, பெண்நீர்மை ஈடு அழிக்குமிது—பெண்மையை
உருவழிக்கிற இது, தமக்கு—அவர் தமக்கு, ஓர் பெருமையே—
ஓர் பெருமையாயிராநின்றதோ?

1. அவ:— என்னுடைய பெண்மையை உருவழிப்பது
திருவேங்கடமுடையானுக்குப் பெருமையாகுமோ? என்று
திருவேங்கடமுடையானிடம் சென்று மேகங்களைக் கேட்கக்
சொல்லுகிறான்.

வ்யா:— (விண்ணீல மேலாப்பு விரித்தாற்போல்) ஆகாயத்
தின் இடமெல்லாம் அடையும்படி நீலமாயிருக்கும் ஒரு மேற்
கட்டியைக்கட்டினாற்போலே மேகங்கள் வந்து பரவியிருக்கின்
றன. நாயகனும் தானும் வெட்டிவெளியில் கொலு இருக்கைக்கு
ஒரு மேற்கட்டி கட்டியிருப்பதாக இதை நினைத்திருக்கிறான்.

இங்குமென்ன, ஸ்வாபதேஃராமருளிச்செய்கிறார் (இனி
காமம்தயாதி). j (அதிருக்கிறபடி)—அது இவனுக்கு ஸ்வ
புரமாயிருக்கிறபடி.

வ்யா:— முதற்பாட்டு. (விண்ணீல மேலாப்பு விரித்
தாற்போல்) ஆகாசாவகாஸ மடங்கலும் வெளியடையும்படி
நீலமாயிருப்பதொரு மேற்கட்டி கட்டினாற்போலேயாய்ந்து
இருக்கிறது. மேகங்கள் வந்து பரம்பினபோது, b நாயகனும்
தானுமாக வெளியோலக்கமிருக்கைக்கு வெளியிலே ஒரு
b, ஈத்தொற்றி கட்டிற்றுகவாய்த்து நினைத்திருக்கிறான்.
c உபயவிஷ்ணுதியும் இருவர்க்கும் சேஷமாயிறேயிருப்பது.
d ஜகதஸ்ருஷ்டிக்குப் பரயோஜனம் இதுவென்றிருந்தா
ளாய்த்து. e (மேகங்களா) f திருவடி ஒருவனுக்குமே
வார்த்தை சொன்னாற்போலே சொல்லவேணுமென்னும்
நிர்ப்பந்தமில்லையே இவனுக்கு. g 118 “செயமாஸதிதா சயா”
(ஸேயமாஸாதிதா மயா) என்று குறைப்பட்டிருக்கும்வையு

பெருமானும் பிராட்டியுமான இருவர்க்கும் நிதங்கியாகிற
பரமபதமும் ஸீலாவிஷ்ணுவாகிற இவ்வுலகமும் ரோஷமாயன்றே
இருப்பது உலகைப் படைத்த மேகங்களைப் பரவவிட்டிருப்
பது தானும் அவனும் வெளியில் கொலுவிருப்பதற்கே என்ற
நினைக்கிறான். (மேகங்களா) வீதாபிராட்டி பெருமானுக்கு
துது விடும்போது அனுமன் ஒருவனிடமே வார்த்தை
சொல்லி திசுதிட வேண்டியிருந்தது. இவனுக்கு துது
விடுவதற்குப் பல மேகங்கள் அமைந்திருப்பது தன்னேற்றம்
(சிற்பு).

118. யாம் கபீநாம் ஸஹஸ்ரானி ஸுபஹ்நியயுதாநி ச |
திசுஷு ஸர்வாஸு மார்க்கந்தே ஸேயமாஸாதிதா

மயா || ரா-ஸு 30-31

முதல் பாட்டு. (விண்ணீலமித்தயாதி) a “மேலாப்பு”-
மேற்கட்டி. b மேற்கட்டியாகக் கொண்டாடுவானென்? என
என் அருளிச்செய்கிறார் (நாயகனும் தானும்தயாதி).
b “ஈ” என்றுது-ஜுத்துக்களுக்கு உபலாஷணமாய், ஜுத்துக்கள்
விழாமல் கட்டின மேற்கட்டி. c நாயகநாயகிகளுக்கு
வெளி ஓலக்கம் கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார்
(உபயவிஷ்ணுதியுமித்தயாதி). d ஓலக்கமிடுகைக்குத் தாத்
பரியம் (ஜகதஸ்ருஷ்டித்தயாதி). e, f, g பஹுவசந்ததைப்

மன்றே இவை. 118 “நய” (மயா) “எல்லாரும் காணவேணுமென்று தேடுகிற விஷயம்” நானொருவனுமே காண்பதே!” என்றானிறே. 119. “यं कृपितं सदायि” (யாம் கரீநாம் ஸஹஸ்ரராணி)யிறே. ராஜாக்கள் வருமிடத்து ஜலக்ரீடைக் குப் பரிசுரமள “மேகம்” என்கிற ஜாதி முன்னே வரக் கடவதாயிருக்குமிறே. “அவனோடே ஜலக்ரீடையுண்ணி அவன் நனைக்க நனைத்தவுடம்போடே வந்தன” என்றிருந்தான்.

[ஆயிரக்கணக்காகவும், பதினாயிரக்கணக்காகவும் பல வானரக் கூட்டங்கள் எல்லாத் திசைகளிலும் எவனைத் தேடுகின்றனவோ, அவன் என்னும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டான்.] என்கிற படியே “ஆயிரக்கணக்கான வானர விரர்களால் தேடப்படுகிற பிராட்டியை நானொருவனே காண்பெற்றேன். காண ஆசைப்படும் மற்ற வானரர்க்கு அந்த பாக்டியில்லை” என்று அனுமன் குறைப்பட்டான். எல்லா மேகங்களுமே சென்று எப்பெருமானைக் காணப்போகின்றமையால் மேகங்களுக்கு அந்தக்குறைமில்லை. இவ்விறு கருத்துக்களும் “மேகங்கள்” என்கிற பன்மையாலே உணர்த்தப்படுகின்றன. ராஜாக்கள் ஜலக்ரீடையே, செய்வதற்கு வரும்போது அதற்குத் துணையான “மேகம்” என்ற ஜாதியினர் முன்னே வருவார்கள். அவனோடு ஜலக்ரீடையே, செய்வார்கள். அதனாலே இந்த மேகங்களும் அவனோடே ஜலக்ரீடையே, செய்து அவன் நனைக்க நனைத்த உடம்போடு வந்தன என்று நினைத்திருக்கிறான்.

பற்றத் தாத்தாய்தவயம் அருளிச்செய்கிறார் (திருவடி இத்தயாதி) வாக்கப்புவயத்தாலே) ப்ராட்டி திருவடி ஒருவனுக்குச் சொன்னார்போலே சொல்லவேண்டாமல் எல்லாருக்கும் சொல்லலாயிருக்கையாலும், திருவடி, “நானொருவனுமே கண்டேன்” என்று குறைவுபட்டார்போலே குறைவுபடவேண்டாமல் எல்லாரும் போய்க் காணவந்திருக்கையாலும், “மேகங்கள்” என்று திரளாக விடுகிறுளென்றபடி, h அப்படி எல்லாரும் தேடினார்களோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (யாம் கரீநாம்) இத்தயாதி.

k (தெண்ணீர்பாய் வேங்கடத்து) தெளிந்த அருவிகள் ஓடுக்கருதே பாய்கிற திருமலையில். அவன் நிற்கிற தேயுத்திலுள்ளவையெல்லாம் தெளிந்திருக்குமிறே. 119. “अवसन्तः स नयः अवसन्ति सारि च” (உபதப்பதோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச) என்றிறே இவ்விடம் கிடக்கிறது. (என திருமாலும் போந்தானே) 120. “अमरस्ये गगिष्यसि” (அக்ரதஸ்தே கயிஷ்யாமி) என்ற அவன் முன் நடக்கக்

(தெண்ணீர்பாய் வேங்கடத்து) தெளிந்த அருவிகள் இடைவிடாமல் பாய்கிற திருவேங்கடமலையில். அவன் நிற்கும் தேயுத்திலுள்ளவையெல்லாம் அவனுடைய ஸார்ந்தியத்தாலே தெளிந்திருக்குமன்றே.

119. உபதப்பதோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச |

பரிமுகபலாஸாநி வநாந்புபவநாநி ச || [ரா-அ 59-5]

[ராமவிரஹத்தால்) நதிகளும், குட்டைகளும், குளங்களும் வரண்டன. காடுகளும், தோட்டங்களும் காய்ந்த இலையை உடையவையாயின.] என்று ராமனைப் பிரிந்ததால் நதிகள் முதலானவை வரண்டும், உலர்ந்தும் போனதுபோலே நான் இரக்குமிடம் ஆகிவிட்டது என்று கருத்து. (என் திருமாலும் போந்தானே)

120.யதி, த்வம் ப்ரஸ்திதோ துர்க்கம் வநமத்யைவராகவா அக்ரதஸ்தே கயிஷ்யாமி ம்ருத்,நதீ குஸகண்டகாந் || [ரா-அ 27-6]

[ராகவரே! நீர் கடக்கவரிதான கட்டிற்குப் புறப்பட்டு விட்டிராகில், உமக்கு முன்னால் (உம் திருவடி நோவாதபடி) துர்ப்பைகளையும் முட்களையும் என் காவால் மிதித்தக்கண்டோன்]

k “தென்” - தெளிவு. i “திருமாலும் போந்தானே” என்று அவன் பின்னும் இவையுள்ளுமாய் வருகைக்குத் தாத்த பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்கள் இத்தயாதி) j ஜலத்தோடேகூடியிருக்கையைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவனோடே ஜலக்ரீடையே, இத்தயாதி) l (சொல்லுகிறானிறே) ஈ-49

காணும் வந்தது. “என்திருமால்” என்று தன்னோடே சேர்த்துச் சொல்லுகிறார்களே. “போந்தானே” என்றால். “ஓம், போந்தான்” என்னவல்லார்க்கிறே ந வாயுள்ளது. அவை பேசாதே யிருந்தன; “அசேதநமாகையாலே வார்த்தை சொல்லமாட்டா” என்று அறியமாட்டாதே. “அவன் வாராமையாலேயிறே இவை பேசாதிருக்கின்றன” என்று கண்ணநீர் வெள்ளமிடத் தொடங்கிற்று. 121. “किम्पि तव निश्वस्य” (கிம்பித் தவ நேத்ராப்யாம்) என்று - வேறு சிலர் சொல்லவேண்டாதே தானே சொல்லு

இன்றே செல்வேன்.] என்று ஸீதாபிராட்டி. முன்நடக்க அவளைப் பின்பற்றி வந்தவனன்றோ என் திருமால். அவன் என்னைத் துடிக்ககிடக் காரணமில்லையாகையால், அவனும் உங்களுக்குப் பின்னால் வந்திருக்கவேண்டும். அப்படி வந்திருக்கிறா, சொல் லுங்கள்—என்று மேகங்கள் கேட்கிறான். தான் பிராட்டியின் பரிசுரமானமையும், அவன் தனக்குப் புறவுகாரமானமையும் தோற்ற ‘என் திருமால்’ என்று தன்னோடே சேர்த்துச் சொல்லுகிறான்றோ. வாயுள்ளவையா யிருந்தால் ‘தோந்தானே’ என்று இவன் கேட்டவுடன் ‘ஆம்; போந்தான்’ என்று சொல்லிப்போகும். ஆனால் அந்த மேகங்கள் வாயற்றவையாகையால் பேசாதே கிடந்தன. “அசேதந மாகையாலே வார்த்தை சொல்ல இயலாதவை இந்த மேகங்கள்” என்று கலக்கத்தால் அறியமாட்டாமல் “அவன் வராமையாலே யன்றோ இவை பேசாதிருக்கின்றன” என நினைத்து இவளுக்குக் குக் கண்ணீர் வெள்ளம் பெருகத் தொடங்கிற்று.

121. கிம்பித் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி ஸோகஜம் |
புண்ட்ரீகபலாஸாப்யாம் விப்ரக்ரிணமிவோதகம் |
[ரூ-ஸ-33.4]

“தனக்குப் புறவுகாரமானமை தோற்ற” என்று பூரிப்பது. n (வாயுள்ளது)-வாயுண்டானாலன்றோ ஒன்று சொல்லலா வது என்றபடி. அதாவது-அசேதநமாகையாலே எனற்படி. n121. “तव निश्वस्य वारि सवति किम्पि” (தவ நேத்ராப்யாம் ஸோகஜம் வாரி ஸ்ரவதி கிம்பித் தவ) என்று

கிறார். “किम्पि” (கிம்பித் தவ) n ஆர்குடி வேப்பறியத்தான் இக்கண்கள் ஸோகாஸ்குப் ப்ரவறிக்கிறது. o அன்றிக்கே, பிராட்டியைக் கண்டபின்பு இங்கு o₂ படையற்று. o₂ ஆரைச்

[பிராட்டி! தாமரைநிலையிலிருந்து தண்ணீர் விடுவதுபோல் உம் திருக்கண்களிலிருந்து துடிக்கத்தாலுண்டாகும் கண்ணீர் எதற்காகப் பெருகுகிறது?] என்று அனுமன் ஸீதாபிராட்டியின் கண்ணீரைக் கண்டு பேசியதுபோலே பேசுவதற்கு இங்கு எவரும் இல்லாமையாலே தானே பேசுகிறார் (கண்ணீர்கள்) என்று தொடங்கி. கீழேடுத்த ப்ரலோகத்தில் “தேவரீருடைய கண்கள் இரண்டிலிருந்தும் வருத்தத்தாலுண்டான கண்ணீர் பெருகுவது எதற்காக” என்று அனுமன் கேட்பது “யாருடைய குடி அடியோடு பூண்டற்றுப் போவதற்காக இக்கண்களில் இந்த வருத்தக்கண்ணீர் பெருகுகிறது?” என்றும் கருத்திலேயாகும். அன்றிக்கே, “தாமரைநிலையிலிருந்து தண்ணீர் சிதறுவதுபோலே தேவரீருடைய திருக்கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகுவது எதற்காக” என்று பிராட்டியிடம் ஈடுபாடுதோற்ற அனுமன் உரைத்ததற்கு வேறு கருத்தும் உரைக்கலாம்:—பிராட்டியைக் காண்பதற்கு முன்பு பெருமாளிடமே ஈடுபட்டிருந்தான் அனுமன்; பெருமானைப் பிரிந்த பிராட்டியைக் கண்ணுக்கண்ணுமாய்க் கண்ட பின்பு இவளிடம் அனுமனுக்கு ஈடுபாடு மிகுந்தது; அந்த நிலையிலே “தம்மைப் பிரிந்து தேவரீர் கண்ணும் கண்ணிரு மாய் இருப்பதைப் பெருமாளன்றோ காணவேண்டும். மற்ற வர்களெல்லாம் இதைக் காணத் தகுதியற்ற அசேதனதல்ப ரன்றோ; இக்கண்ணீரைக் காணவேண்டிய அந்தப் பெருமான் இங்கு இன்னதோடு தேவரீர் கண்ணீர் விடுவதற்குப் பய

பாட்டி அருளிச்செய்கிறார் (ஆர்குடி இத்யாதி). o 121. “पुण्ड्रिकबलाश्यामि विप्रक्रीणमिव तव नेत्राभ्यां वारि सवति किम्पि” (புண்ட்ரீகபலாஸாப்யாம் விப்ரக்ரிணமிவ - தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி - கிம்பித் தவ) என்று இங்ஙனே பாட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே பிராட்டி இத்யாதி) o₂ (படையற்று) - அற்றுத்தீர்ந்து; ஈடுபட்டு என்றபடி.

சேனராகக்கொண்டொன் என்னுதல். (முலை p குவட்டி. தனிசோர) q மேகங்கள் - நித்யவாலம் பண்ணுகையாலே யிறே அவன் திருமலையை விடாதேயொழிகிறது. திருமலையைத் தன்னுடம்பிலே படைத்துக் காட்டுகிறான். மேகங்கள் வர்ஷித்தவாரே அருளிகள் சிதறிவந்து சிசுரங்களிலே விழுந்தார்போலையாய்த்து - கண்ணநீர்கள் முலைக்குவட்டிலே விழுகிறபடி. r “துளியும் சோரனும் சோருகிறேன்” என்கிறுளல்லன்; அக்திகணங்கள் பட்டாற்போலே துளிசோரத்தானும் சோருகிறுளித்தனை. அதுவே ஹேதுவாகச் சோருகிற என்னை. s (பெண்ணீர்மலை நடழிகுமுதிது) எல்லா அவஸ்தையிலும் 14. “எசுய சரீர சரீர” (தத்தல்ப ஸத்தரு

னென்ன?” என்னும் கருத்திலே அனுமன் இப்படிச் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் துளிசோர) மேகங்கள் எப்போதும் குடியிருந்து பன்னீர் தெளித்தார்போல் மழைத் துளிகளைத் தெளிக்கையாலன்றோ எம் பெருமான் திருமலையை விடாமல் வாழ்கிறான். அவன் வருவதற்காகத் திருமலையை என் உடம்பிலேயே படைத்துக் காட்டுகிறேன் என்கிறான். மேகங்கள் மழை பொழிந்தவுடன் அருளிகள் சிதறிப்பெருகி வந்து மலைபுச்சிகளில் விழுந்தார்போலே யாயிற்று இவளுடைய கண்ணீர் முலைக்குவட்டிலே விழுந்தபடி. (துளிசோரச் சோர்வேனை) இதற்கு “துளியும் சோர (ஹி), நானும் சோருகிறேன் (சோர்வடைகிறேன்)” என்று பெருஞ்சால் நெருப்புப் பொறிகள் பட்டதுபோலே வருத்தக் கண்ணீர் துளிகள் விழுகையாலே தானும் சோர்வடைகிறுள் என்று கருத்து கண்ணீர் துளிகள் விழுவதே காரணமாகச் சோர்வடைகிற என்னை. (பெண்ணீர்மலையிழக்குமதிது) [பக்கம் 34ல் 14-வது பரமாணத்தின்படி] தன் முயற்சியாலன்றியே

o, (ஆரைச்சேதநாக) பெருமானாரோடு இவ்வழகுக்கான ப்ராப்தமென்றபடி. p “குவடு” - ஸிக்ரம். q “குவடு” என்று விசேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (மேகங்கள் இத்யாதி). r துளியும் தானும் தனித்தனியே சோருகிறுளல்லன்; துளிப்பட்டது புராதகமாகத் தான் சோருகிறுள்

மம் புவேத்) என்கிறபடியே அத்தலையாலே பேராக நினைத்திருக்குமதினே ஸ்திரீத்வமாவது அத்தை அழியாதின்றாயுத்து. t 122. “நாநயோர்வித்யதே பாம்” என்னக்கடவதிறே. u அன்றியே, ஸ்திரீத்வ மஸ்தவங்களிரண்டும் தங்கள் பக்கலிலே பர்யவஸித்தமென்று

எம்பெருமானாலே பேராக நினைத்திருப்பதன்றோ பெண்ணின் தன்மையாவது. எனது பெண்மையை அழித்து என்னை துதுவிடல் போன்ற செயல்களைச் செய்யும்படி செப்பும் இது.

122. தேவதிர்பயம் மனுஷ்யேஷு புந்நாமா பகுவாந் ஹரி: | ஸ்திரீநாம்நீ லக்ஷமீர் மைத்ரேய நாநயோர் வித்யதே

பரம் || [விபு 1-5-35]

[மைத்ரேயரே! தேவர், திரியக் (ஊர்வன), மனுஷ்யர்கள் ஆகிய ஜீவராசிகளுள் ஆனாயிருப்பது பகுவான் ஹரியின் அம்ரம் பெற்றது. பெண்ணாயிருப்பது லக்ஷமிபிள் அம்ரம் பெற்றது. இவ்விருவரைக் காட்டிலும் மேலானதிஃலை,] என்கிறபடியே அவன் உத்தமநாயகனாகையாலும், இவன் உத்தமநாயகியாகையாலும் அவன் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே இவருடைய பெண்மையை அழிப்பதும், இவன் ப்ராப்யத்வரை யாலே பெண்மை அழிப்பெறவதும் தக்கதேயன்றோ, அன்றிக்கே, கீழேமுதத் 122-வது பரமாணத்தின்படி ஆனன்மை தன்னிடமுட், பெண்களும் பெரிப்பிராட்டியாரிடமுமே முடிந்து மீறிகிறதென்றுகொண்டு என்னுடைய பெண்மையை அழிக்கிறோபோலும் என்றும் கருத்துரைக்கலாம். இவருடைய பெண்மை எத்தகையது என்று ஆராய்தலால் “மாணிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ வாழ்கில்லை” [நாச்சு-திரு 1-5] என்று இவனே அருளிச்செய்தபடி அங்ஙனம்பர்க்,

என்றபடி. - t, u அவளழிக்கைக்கும் இவளழிக்கைக்கும் ஹேது ஏதென்ன, உத்தம நாயக நாயகிகளாகையாலே என்கிறு “நானயோ:” (நாநயோ:) இத்தபாதி. வாக்யத்துவ யத்தாலே. t அதுவா, ஸ்திரீத்வத்தை அழிக்கைக்கு ஹேது ஏதென்ன; “திருமாலாகையாலே” என்று விவசூகித்து அப்படி அவளுக்காக அழிக்கவேணுமோவென்ன, “நானயோ:”

போலேகானும் இருப்பது. ௪ “மாஸிடவர்க்கென்று பேச்சுப் படிவ் வாழியிலேன்” என்றிறே இவன்படி. 123. “*वराहसंहितासु*” (வரத, ஸகலமேதத் ஸம்ஸீதார்த்தம் சகர்த்தம்) என்றிறே அவன்படி. இப்படியிருக்கையிறே ஸ்தரீத்வ பும்ஸ்த்வங்களுக்கு எல்லையாவது. ௪ பெண்ணீர்மை யீடழிக்கையாவதென்னென்றால்; “பேர்ந்தானே” என்று -

ப்ரஸ்தாவத்தாலே அழியும்படியாயிருக்கை இவளுடைய பெண்மை; அவளுடைய ஆண்மை எத்தகையது என்று ஆராய்ந்தால்,

123. பரிஜதபரிபுரஹா பூஷணந்யாயுதாநி

ப்ரவரகுணகூலஸ்ச ஐஞ்ஞாநஸக்த்யாத்யயஸ்தே |

பரமபத்யமதாண்டாந்யாதந்தேஹஸ்தத்யாத்மா

வரத; ஸகலமேதத் ஸம்ஸீதார்த்தம் சகர்த்தம். ||

[வரத-ஸ்த 63]

[வரத,னே! (விஷ்வக்ஸேனரீ, ஆநீ,போஷன் முதலிய) டரிஜனங்களும், (சூத்ரம், சாமரம் முதலிய) டரிச்சூத்ரங்களும், ஆபுரணங்களும், ஆயுதங்களும், ஜ்ஞாநம், ஸக்தி முதலிய அந்தச் சிறந்த குணஸூஹங்களும், பூர்வையுண்டமும், அண்டங்களும், உன்னுடைய திவ்யம்மங்களிசீர்,ஹமும்,திவ்யாத்மஸ்வரூபமுமாகிய இவை எல்லாவற்றையும் அடிபவர்களுக்கு ஆக்கிவைத்தாய்] என்றிறபடியே தன்னுடையதனைத்தையும் தன் அடிபார்களுக்கு காக ஆக்கிவைக்கும்மனவாயிருக்கும் ஸ்வாதந்தர்யமே அவனது ஆண்மை. இப்படியிருக்கையே பெண்மைக்கும் ஆண்மைக்கும் எல்லையாகும். இவனே தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை அப்படிக்க

(நாநயோ) இதயாதி; என்னவமும், ௪ (தமக்கு) திருமாலான தமக்கு என்னுதல், என்னாலே அதிசயத்தை புண்டய தமக்கு என்னுதல்; ௪ இததையருளிச்செய்கிறார் (அன்றியே இதயாதி) ௪ “தமக்கு” என்ற பதத்தைக் கூட்டி “பெண்ணீர்மை” என்றதுக்கு அர்த்தார்த்தம் (மாஸிடவர்க்கு இதயாதி) ௪ பெண்ணீர்மை - அந்நாயர் ஹத்வ லக்ஷணமென்றபடி. ௪ (தமக்கு)-திருமலையிலிருக்கிற தமக்கு, ௪ முந்தின அர்த்தத்திலே நோக்காக (பெண்

இவன் வார்த்தை கேட்கவிருக்கை; x தன்பேற்றுக்குத் தான் ப்ரவர்த்திக்கவேண்டுமபடியிருக்கை. (௪ தமக்கோர் ௪ பெருமையே) ௪ பூரியபதித்வத்தால் வந்த உத்கர்ஷத்தையுடைய ராயிருக்கிற தமக்கு ௪ “அவளோடு அந்நயாராயிருப்பார் நோஷபட முகங்கொடுத்திலர்” என்றால், அத்தால் வரும் அவத்யம் தம்மதன்றே? அவன் அவயவகோடியிலுள்ளார்

காட்டாமல் “திருமாலும் போர்தானே” என்று இவன் வார்த்தை சொல்லவும், இவன் மேகந்தனைத் துத்துமும்படியாகவும் செய்து இவளுடைய பாரதந்தீபமாகிற பெண்மையை அழிக்கையிலே காட்டுகிறான் என்றபடி. (இது தமக்கோர் பெருமையே) லக்ஷிநாத்ருகிருக்கையால் வந்த பெருமை யுடைய தமக்கு, அவளுக்கு அவயவம்போலேயிருக்கும் எனக்கு முகம் காட்டவில்லை என்றால், அதனால் விளைவது குற்றமே மொழியப் பெருமையிலையன்றே.

123*.பே,க்யா வாமபி நாந்தரீயகதயா

புஷ்பாங்கூராகைஸ் ஸம்

நிர்வருத்தப்ரணயாதிவாஹநவீதெ,ள

நீதா; பரீவாஹதாம் |

தே,வி! த்வாமநு நீளயா ஸஹ

மஹீ தே,வ்ய: ஸஹஸ்ரம் தத்யா

யாபி,ஸ்த்வம் ஸ்ததப்யாஹுத்,ருஷ்டிபிரிவ

ஸ்வாபி, பரிமய் ஸ்லாக,ஸே || [ஸ்ரீகுண 20]

நீர்மை யீடழிக்கையாவதித்யாதி; x விவரணம் (தன் பேற்றுக்கு இத்யாதி) ௪, ௪ “தமக்கு” என்றதுக்கு, கீழே— ‘வேங்கடத்திலே நிறுகிற தமக்கு’ என்றருளிச்செய்து, ‘திருமாலான தமக்கு’ என்று தாதபர்யாத்ரம (பூரியபதித்வத்தையாதி) ௪ “என” என்ற பதத்தைக் கூடாக்கித்து (அவளோடு அந்நயாராயிருப்பார்) என்றது. அன்றிகே, 123*. “*सप्तशतैरिषिभिः*” (ஸ்ததப்யாஹுத்,ருஷ்டிபிரிவ) என்றத்தை பறவவாதல். ௪ “பெருமையே” என்றது.

நோவுபட்டிருந்தானென்றால் அத்தால் வரும் ஸ்வரூப ஹாதி தம்மதன்றோ ? b தமக்கு வரும் ஸ்வரூபஹாதி வேறு சிலரோ பரிஹரிப்பார் ? தமக்கே பரிஹரிக்கை பரமன்றோ ? அன்றிக்கே — o 95. “यद्य स नृणांमया अयमेव हि नृपः” (யல்ய ஸா ஜநகாத்த்மஜா அப்ரமேயம் ஹி தத்தஜே) என்கிற படியே - d “தமக்கேற்றமாய்ப்படி இருக்கிற பெரியாழ்வார் திருமகள், தம்மை ஆசைப்பட்டுப்பெருதே நோவுபடாதின்றான்” என்றால் இது தமக்குப் பெருமோ ? நோவுபடாதபடி பரிஹரிக்கவேண்டாவோ ? — என்னுதல். 1.

[பெரிபிராட்டியே! பூமீ, நீனை முதலான எந்த தேவிகளாலே, உம்புடைய ஸ்தனபாஹு, திருஷ்டிகளும் தபோலே எம் பெருமானை நீர் உகப்பிக்கிறீரோ, அந்த பூமீ, நீனை முதலான கணக்கற்ற தேவியர்கள் உமக்கும் எம்பெருமானுக்கும், விடவெண்ணை புஷ்டசந்தநாதினைப்போலே போகோபகரணமாயும் உங்களுடைய ஸம்ஸ்கேஷரன் தலைமண்டையிடும் போது அதற்குப் போக்குவீடாகவும் இருப்பீர்கள்] என்ற படியே பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருக்கைகள் திருக்கண்கள் முதலான அலையவங்கள்போலேயிருக்கும் நான் தன்புறம் போது பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் என்றால் அது அவனுடைய ஸ்வரூபமாகிற இரக்கத்துக்களையே குறை. தமக்கு வரும் தாழ்வைப் பிறா பரிஹரிப்பார் ? தாமே போக்கிக்கொள்ள வேண்டாமோ ? அன்றிக்கே, (307-ம் பக்கத்திலுள்ள 95-வது ப்ரமாணத்தின் படி) தமக்கும் சிறப்பை விளைப்பவளாய், தமக்கு அந்தரங்கமான பெரியாழ்வார் திருமகளாயிருக்கும் ஆண்டான் தம்மை ஆசைப்பட்டுப் பெருது வருந்தினான் என்றால், இது தமக்குத் தருமோ ? நான் வருந்தாதபடி பரிஹாரம் செய்யவேண்டாவோ ? என்றும் கருத்துரைக்கலாம். 1.

பிரிநிலைபேசாரம், b இத்தால் பூலிதம் (தமக்கித்தயாதி) o, d அன்றிக்கே, 95. “यद्य स नृणांमया अयमेव हि नृपः” (யல்ய ஸா ஜநகாத்த்மஜா) என்கிற பக்கத்தில், “தமக்கு” என்றது - எல்லா ஏற்றமுமாய்ப்படி இருக்கிற தமக்கு என்றபடி. 1.

எட்டாம் திருமொழி — இரண்டாம் பாட்டு

மாமுத்த நிதிசொரியும் மாமுசில்கான்! வேங்கடத்துச் சாமத்தி னிறங்கொண்ட தாளானன் வார்த்தையென்னே! காமத்தி யுள்புகுந்து கதுவப்பட்ட டடைக்கங்குல் ஏமத்தோர் தென்றலுக்குஇங்கு இலக்காய்நா னிருப்பேனே.

பதவுரை — மா முத்தம் நிதி சொரியும் — சிறந்த முத்துக்களையும் பொன்னையும்புகொண்டு பொழிதிற, மா முசில்கான் — காளமேகங்களே ! வேங்கடத்து — தருமையில் எழுந்தருளிப்பிராநின்று, சாமத்தின் நிறம் கொண்ட — நீல நிறமுடையது, தாளானன் — எம்பெருமானுடைய, வார்த்தை என்னே — செய்தி ஏதாகிலுமுண்டோ ? காமம் தீ — கா நாக்ய வ்யானது, உள் புகுந்து — உள்ளே புகுந்து, கதுவப் பட்டு — கவல, அதனால் தன்புற்று, கங்குல் — இரவில், இடை ஏமத்து — நடுபாமத்திலே, ஓர் தென்றலுக்கு — ஒரு தென்றற்காற்றுக்கு, நான் இலக்கு ஆய் — நான் இலக்காகி, இங்கு இருப்பேனே — இங்கு இருப்பனே ?.

வ்யாய — இரண்டாம் பாட்டு. (மாமுத்தமிய்யாதி) 1. என்னேத் தோற்றி ஓரெளதார்யம் படைக்கவேண்டாவே உங்களுக்கு. பராதுக்ரஹமே பரீலமாயிருக்குமவர்களன்றோ

2. அவா — “தென்றலாலே நலிவுபடும் எனக்கு எம் பெருமான் ஏதேனும் வார்த்தை சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறதோ ? ” என்று கேட்குங்களைக் கேட்கிறான்.

வ்யாய — (மாமுத்த நிதிசொரியும் மாமுசில்கான்) விநீ மநிப்புமிக்க முத்துக்களையும், பொன்னையும் கொண்டு பொழிவிற காளமேகங்களே ! எனக்காக ஓர் வண்மையை ஏறிட்டுக் கொள்ளவேண்டாதபடி பிறர்க்கு உதவுவதையே இப்பவாகக்

இரண்டாம் பாட்டு. (மாமுத்த இத்தயாதி) 2. பதப்ர யோசுத்துக்குத் தாத்பர்யம் (எனனேத்தோற்றி இத்தயாதி)

நீங்கள். பெருவிலையுண முத்துக்களையும் பொங்களையும் சொரியுமாய்த்து. அதாவது :- பிறிரக்கக் கொடுக்கையன்றிக்கே, b தன்லுச்சரயங்கொண்டு துரிக்கமாட்டாமல் கொடுப்பாரைப்போலையாய்த்துக் கொடுப்பது. (மாமுலிகளா) பிறிரக்கக்கொடுத்தல், பத்தபுகாரம் கொள்ளக் கொடுத்தல் செய்ய்கையன்றிக்கே, தன் பேருக்கக் கொடுக்குமவையென்கை. c இப்பதக் கொடுக்கப்பெறுதவன்று உடம்பு வெளுக்கும்வர்களன்றே நீங்கள். (வேவடத்த) d ஏகதேயர வாளித்வத்தாலே உங்களுக்குத் தெரியாமையில்லைபிறே. e (சாமத்தின நிறங்கொண்ட) e₂ அவ்வளவன்றிக்கே, வடிவிலேயும் போலியுண்டிறே உங்களுக்கு. (தாளாளன்)

கொண்டிருப்பவர்களன்றே நீங்கள். (சொரியும்) பிறர் யாழ்க்கக் கொடுக்கையன்றிக்கே முலைக்கடுப்புத் தீரத் தறையலே பீச்சு வாரைட்டோலே கொடுத்தாலல்லது துரிக்கமாட்டாமல் ஐழந்த வதைச் சொல்லுகிறது. (மாமுலிகளா) சிறந்த மேகுகளே! மேகுகளுக்குச் சிறப்பாவது-பிறர் யாழ்க்கக்கொடுத்தல், ஒரு கைம்மாறு கருதிக் கொடுத்தல் செய்யாமல் தன்பேருக்கக் கொடுக்கையும், இப்படி உறுத்ப் பெருங்கியுட உடம்பு வெளுக்கையுமாம். "கைம்மாறு வேண்டாத் கட்டப்பாடு மாரி மாட்டென்றாற்றுக்கொல்லோ உலகு" என்றார் (தாளாளர்). (வேங்கடத்து) வார்த்தை என்னே? அவளித்தகயிடத்திலேயே வார்த்தையாலே அவன் எனக்குச் சொன்ன வார்த்தை உங்களுக்குத் தெரியாதிக்கமுடியாதே. (சாமத்தின் நிறங்கொண்ட) ஒரே ஊரில் வாழ்கை மாத்திரமல்லாமல் நிறத்திலும் உங்களை ஒத்திருப்பவனன்றே அவன். (தாளாளன்) தான் என்று

b (ஆச்சரயங்கொண்டு) முலைகடுப்பாலே தறையலே பீச்சுவாரைப்போலே என்றபடி. c "மாமுலிகளா" என்ற துக்குத் தாத்தாயம் (இப்படி இத்தாதி) d "வார்த்தை" என்ற பதத்தைக் கட்டாக்கித்துத் தாத்தாயம் (ஏகதேயரத் யாதி) e "சாமம்"-ஸ்யாமம். சாமத்தின நிறம்-ஸ்யாமமான நிறத்தையுடைய. e₂ (அவ்வளவன்றிக்கே) என்றது ஏகதேயரவாளித்வமேயன்றிக்கே என்றபடி. f (தாளாளன்)

இவற்றுக்கின்றிக்கே அவனுக்குண்டான ஏற்றம் :- பிறர்க் காகக் கண்ட உடம்பைத் தனக்கென்றிருக்குமவனுய்த்து. 70. "வாரி" (புத்தாநாம்) என்றிருக்கிற உடம்பைத் தனக்கென்றிருக்கிறவன். g "இவ்வடிவு படைத்த நாமோ சென்றனைவோம்? இதில் அபேகையுடையார் வேணுமாயில் தாங்களே வருகிறார்கள்" என்று எழுவாங்கியிருக்குமவன். (வாதலாத் எனனை) h இங்கு வாராராகிலும், இழவு தமக் கென்றிருந்தாராகில் வார்த்தை சொல்லிவிடாமை இல்லையிறே. (என்ன) i "நாம் முற்பாடராய் உதவப்பெற்றி

திருவடியாய், அகனல் திருமேனியைக் காட்டி, திருமேனியை ஆர்பவன், அதாவது-அதைத் தனக்கே ரேஷமாகக்கொண்டிருப்பவன் என்ற பொருள்படுகிறது. நீங்கள் உங்களிடமுள்ளவற்றைப் பிறர்க்காகக் கொண்டிருக்க, (228-ம் பக்கம் 70-வது ப்ரமாணத்தின்படி) பிறர்க்காக ஏற்பட்ட உடம்பைத் தனக்காகவே நீனைக்குத்திருநன்றே அவன். இவ்விஷயத்தில் உங்களுக்கு நேர்மானுவன் என்று கருத்து. அன்றிக்கே தாளாளன் என்னும் பதம் ருடியாலே மேன்மைமிக்கவனைக் குறிப்பதாங்கும் கொள்ளலாம். "இப்படிச் சிறந்த வடிவு படைத்த நாம் வலுவில் சென்று அணையலாமோ? இதில் கிருப்பமுடைவர்கள் வேண்டுமானால் தாங்களே வரட்டுமே" என்று மதிப்புடன் விவகி இருப்பவன் என்று கருத்து. (வார்த்தை என்னே) இங்கு வராவியுடும் எனக்கு அருள் புரிபாததனால் ஏற்படும் ஸ்ப்டம் தமக்கே என்று ரிணத்தாராகில், ஒருவார்த்தையாவது சொல்லிவிடாமல் இருக்கமாட்டாரே. அது என்ன என்று சொல்லுங்கள். (என்னே)

"தான்" என்று திருவடியாய், அத்தால்-திருமேனியைச் சொல்லி, அதைத் ஆளுகை-தனக்கே ரேஷமாகக் கொண்டிருக்கை. g அன்றிக்கே, "தாளாளன்" என்று ருடியாய்.-மேன்மையாய், "சாமத்தின் நிறங்கொண்ட தாளாளன்" என்று கூட்டி அருளிச் செய்கிறார் (இவ்வடிவு இதயாதி) h ஸ்வார்த்தபுரூபிருக்கிறவன் வார்த்தை சொல்லக்கருமோ? எனன் அருளிச்செய்கிறார் (இங்கு

லோம்' என்னும் லஜ்ஜையாலே, "நீங்கள் அவள் செய்ததென்?" என்று அறிந்து வாருங்கோளென்றுதல்; j அன்றிக்கே. 37. "न नीचेयं क्षणमपि" (ந ஜீவையம் க்ஷணமபி) என்னுதல்; k அங்ஙனமிருப்பாருண்டாவதாக k, நாமறிந்திலோமீ! என்னுதல்; l துஷ்யந்தனுடையவும் மருந்தலையுடையவும் கதையைச் சொல்லிக்கொள்வது; l, ஒன்று(m)

அவன் சொன்ன வார்த்தை என்ன? "நாம் முற்பட்டு உதவவில்லையே" எனலும் லஜ்ஜையாலே அவன் பின்வரும் வார்த்தைகளில் ஏதாவதொன்றைச் சொல்லியிருப்பானே. அது என்ன? அதாவது:— 1. "நீங்கள் அவன் என்ன செய்கிறான் என்று அறிந்து வாருங்கள்" என்றோ, 2. (116 ம் பக்கம் 37-வது ப்ரமாணத்தின்படி.) ஸ்ரீராமபிரான் சொன்ன வார்த்தையையோ, 3. துஷ்யந்தன் மருந்தலையிஷயத்தில் சொன்னதுபோலே, "ஆண்டாள் என்று என்னோடு கொட்புடையவள் ஒருத்தி

வாராபிதயாதி.) i,j,k "வார்த்தையேது?" என்று கேட்கும் போது வார்த்தைவிகல்பங்களுண்டு என்று தோற்றுகையாலே, அந்த விகல்பங்களைக் காட்டுகிறார் (நாம முற்பாடராயிதயாதி).

k, l "நாமறிந்திலோமீ!" என்ற மூன்றாமதுக்கு உதாரணமாக (துஷ்யந்தனுடையவுமியதயாதி) கதையாவது: துஷ்யந்தன் என்கிற ராஜா வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுப் போனவிடத்திலே, ரிஷிபுத்தரியான மருந்தலையோடே யாத்ருச்சிகமாக ஸம்ஸ்லேஷமுண்டாக, அவன் உடனே தன்னாரேபோக, அவளுக்கு கூர்ப்புமாய்ப் பிள்ளைபெற, ரிஷி, பெண்ணையும் கொண்டுபோய், ராஜாவிண்ணடையிலே விட, அவன் மறந்து 'இப்படி உண்டோ' என்றிருக்க, "உண்டு" என்று ரிஷி சொல்ல, அதிலும் விஸ்வஸியாதே இருக்க, பிள்ளையை விட, பிள்ளை அவன் மடியிலே போயேற, பின்பு கூட்டிக்கொண்டானென்றபடி. l, "இப்புடைகளிலே - ஒன்று சொல்லாமையிலையேயிறே" என்று வாக்யத்தைக் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

சொல்லாமை இல்லையிறே. ஒரு வார்த்தைகொண்டு தெரித்திருக்கலாமோ இவளுக்கு? என்னில்; ஒருவார்த்தை கேட்கில் 124. "स्मृतोऽस्मि (ஸ்துதோஸ்மி) என்றிருக்கலாமிறே. "வார்த்தை என்னே" என்றவிடத்தில் இன்னதென்று சொல்லக்கேட்டவன். (காமத்திபுள் புழுந்து கதுவப்பட்டு) கேவலாக்,நியோபாதி இதுவென்று நினைத்திருக்கிறதோ? கேவலாக்,நிமிற்காட்டில் நரகாக்,நிக்கு எத்தனை வாசியுண்டு.

இந்நப்தே எனக்குத் தெரியாதே" என்றே இத்தகைய வார்த்தைகளில் ஏதாவதொன்றைச் சொல்லாமல் இருந்திருக்க மாட்டானென்றே. அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு துரித்திருக்கலாமென்று நினைக்கிறான். வார்த்தையைக் கேட்டு துரித்தாருண்டோ? என்;

124. நஷ்டோ மோஹ: ஸம்ருதிர் லப்தா
தவத்ப்ரஸாதாந் மயாசப்யத |
ஸ்துதோஸ்மி க,தஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ ||
[கீதை 18.73]

[அச்சதனே! (விபரதஜ்ஞானமாயி) மோஹம் நவரித்தது; உன்னுளால் உண்மையறிவு என்னால் அடையப்பட்டது. ஸத்?தஹம் நவரிக்கப்பெற்றவனுயிருக்கிறேன். உன் வசனத்தின்படியே (யுத்தம்) செய்கிறேன்.] என்கிறபடியே அர்ஜுனன் கீதை சொல்லக்கேட்டு துரித்திருந்தானன்றோ; "பாசி நீயென்று ஒன்று சொல்லாய் பாசியேன் காணவந்தே" [நிருவாய் 4-7-8] என்று நமமாய்வாரும் ப்ரதிசுலமாகவாவது அவன் வாயிசிருந்து ஒருவார்த்தை கேட்க ஆசைப்பட்டாரன்றோ. இப்படி. இவன் "வார்த்தை என்னே" என்று கேட்டபோதிலும், மேகங்கள் "அவன் இன்னவார்த்தை சொன்னான்" என்று பதில் சொல்லவில்லை. அந்நிலை மிக வருந்தி வெறுப்போடு வார்த்தை சொல்லுகிறான் பாட்டின் பிதாபியாலே. (காமத்திபுள்புழுந்து கதுவப்பட்டு) இந்தக் காம நோப்பு உலங்கல் காணும் நெடுப்பைப் போன்றது என்று நினைக்கிறதோ? உலகில் அக்ரமயக்காட்டிலும், நரகத்தில் அக்ர எத்தனை மடங்கு கொடியாயிருக்குமோ அத்தனை

அவ்வோபாதியும் போராதே அந்நரசாக், நிற்கு இது. (உள் புரந்து) புறம்புள்ளதடங்க துணிந்து, தாஹ்யபாவத் தாலே உள்ளே விழுந்ததாய்த்து. 111 பூவபுத்த, மடியாக வந்ததாகையாலே உள்ளேயாயிருக்குமிதே. 112 (கதுவப்பட்டு) 0 வெந்தவிடமே விநகாக எரிபாநின் மதாய்த்து. 113 இடைக் கருகுல ஏமத்தது. 114 ராதிரியில் நடுயாமத்திலென்னுதல். அன்றிக்கே, ஏமத்திலே-ரகசியுள்ளவிடத்திலே இருந்ததுபுனிக் வேணுமென்று பாரித்திருந்தான்; அவன் வந்திலன். (ஏமம்)

ம. நகுக்கும மெடல் நாகுக்கிடக் காட்டினும் மூநகக் காமாக்கி கொடிநாயிருக்குமன்றே. (உட்புகுந்து) வெளிபேயுள்ள தேனும் முழுவதையும் கொளுத்தி, வெளியில் கொளுத்தவதற்கு வேண்டுமென்று மில்லாமையாலே உள்ளே ஆத்மாவையும் துணிச்சத் தொடங்கிற்று இந்தக் காமத்தோடது ஆத்மாவின்னையிருக்கும் அன்பினாலே வந்ததாகையாலே துணிபடத் உள்ளேயாயிருக்குமன்றே. (கதுவப் பட்டு) கவ்வு, அதனாலே பட்டுப்போய். "உட்புகுந்து" என்று "அடிபோடு ஆத்மா வெந்தபோயிற்று" என்று சொன்னபின்பு மறுபடியும் "கதுவப்பட்டு" என்கையாலே, வெந்த இடமே விநகாக எரிபாநின்றது என்று தோற்றுகிறது. (இடைக்கங்குல் ஏமத்து) கங்குல் இடையில் யாமத்து; ராதிரியில் நடுயாமத்து என்று கருத்து. அன்றிக்கே, ஏமத்து என்று காவலுள்ள இடத்தில் ராதிரியில் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ரகசியுள்ள இடத்தில் ஏகாந்தத்தில் தான் அநுபூதிக்கவேண்டும் என்று மனோநித்திருத்தது அவன் வராமையாலே நிறைவேறவில்லை. கட்டும் காவலும் ஏகாந்தமுமான இடமாகையாலே ஆறுதல் சொல்லக்கூட ஒருவர் இல்லாத இடத்தில் அகப்பட்டுத் துன்புறுகிறேன் என்று கருத்து. "ஏமம்" என்றும்

111 தாத்பாயாந்தரம் (பூவபுத்த, மிடயாதி) 112 "கதுவப் பட்டு" - பூவாதைப்பட்டு. 0 "உட்புகுந்து" என்று நிர்ஸேஷமாக வெந்ததானால், பின்னே பூராதிக்க அவகாசமுண்டோவென்ன (வெந்தவிடமேயித்தயாதி) 113 "கதுவ" - கவ்வு. 114 (இடைக்கங்குலேமத்து) கங்குலிடையில் யாமத்து

[காவலும், சாபமும்] - கட்டமுகம், 9 வலியும், 1 புருந்து ஆசுவஸிப்பிப்பாரில்லாத இடத்திலே அகப்பட்டான்.

(ஓர் தென்றலுக்கு) இந்த பூராத, கபநார்த்தத்துக்குத் தம்மோபாதி ஸக்தி போராதென்றிருக்கிறதோ? 84. 'ஏவ-ஏவமாக' (பம்போபயநமாருதம்) என்று-தாமும் கால்வாசி யறியாரோ? நான் துக்காலாலே துணையுள்ளாக் கடவேலோ? (இவது) 8 "இது வரும்" என்றறிந்திருந்தால் என்னத் தம் காற்கீழே இட்டுக்கொள்ளவேண்டாவோ? 1 தாமும் நாநா

சொல்லுக்கு, கட்டமுக வலி முதலான மற்றும் பல பொருள்கள் உண்டாயினும், இங்கு யாமம் காவல் என்னும் இரண்டு பொருள்களே பொருந்தும். அந்நம்பகவுரையில் வலி என்னும் பொருளும் ஒருவாறு பொருத்திப்பட்டுள்ளது.

(ஓர் தென்றலுக்கு) என்னை நலிவதில் ஒப்பற்ற சக்தியை யுடைய தென்றல் காற்றத்து. நலிவதில் இகர்துள்ள இந்த ஒப்பற்ற சக்தியை அறிவாமையாலே எப்பெருமான் ஆறியிருக்கிறதோ? (284-ம் பக்கம் 84-வது பரமானந்தின்படி) தானும் ராமனும் அவதரித்தபோது இகரற்றின் சக்தியை அறித்தவருபிறே அவன் கால்பட ஆசைப்பட்டிருக்கும் நாந இக்காலாலே (காற்றலே) துணையுடைய தருமோ? (இங்கு) "என்னை நலிவதற்கு இக்கால வரும்" என்று அறிந்தால் என்னத் தம்முடைய கால் கீழே இட்டுக்கொள்ள

என்னுதல்; கவகுலேமவிடதென்னுதல். ஏமம் "கட்டமுக, வலி, மயக்கம், இனிமை. அழதிய படுக்கை ஸ்தூல மெனற்படி. அன்றிக்கே, 94 (வலியும்) எனறது - ஒருத்தர்க்கும கிட்டப்போகாதவிடமாய் அதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறா (புகுந்து ஆசுவஸிப்பிப்பாரித்தயாதி) புருந்து ஆசுவஸிப்பிக்கை - தோழி மாராதல்; நாயகனதல்.

8 "இங்கிலக்காய் நானிருப்பேனே" என்றதுக்குத் தாத்தாயம் (இது வருமென்றறிந்திருந்தால் இத்தயாதி) 9 அன்றிக்கே, "நான்-இங்கிலக்காய் இருப்பேனே" என்று

யிருந்தாலன்றோ இது வாய்மடிந்து போவது. (இலக்காய்) u ஸர்வவாதாரணமான வஸ்துவுக்கு நானொருத்தியும் இலக்காவதே! v தம்முடைய கரஸர்வத்தாலே ஜீவித்திருக்குமது தவிர்ந்து அதுகுப்போலியான இதுவந்து ஸர்வஸிக்க, இன்னும் நான் ஜீவிப்பேன் என்றிருக்கிறாரோ? w தம் கைபார்த்திருக்கிற நாளைக் காலாலே அமுக்குண்ணக்கடவேனோ?

வேண்டாவோ? தாமும் நானும் சேர்த்திருந்தாலன்றோ இக்கால் (காற்று) வளி அழிந்துபோகும். (நான் இலக்காய்) கடதல் நோய்க்கு ஆட்பட்ட காதலிகள் அனைவரையும் நலியும் இக்காற்றுக்கு நான் ஒருத்தியே இலக்காகும்படியாயிற்றே. (தென்றலுக்கு இலக்காய்) * அணிந்த தாமரைக் கையை அந்தோ அடிக்கியோம் தலைமிகை ரீதியையாய் [திருவாய் 10-3-5] என்ஹிபடியே தம்முடைய கரஸர்வத்தாலே உயிர் தரிக்க வேண்டிய நான் அதற்குப் போலியான இக்காற்று வந்து ஸர்வஸித்து, இழந்த அக்கரஸர்வத்தை நினைவுபடுத்தி என்னை நலிய, அதற்குப் பின்னும் நான் உயிரோடிருப்பேன் என்று நினைத்திருக்கிறாரோ? தம் கைபார்த்திருக்கும் நான் இக்காலாலே அமுக்குண்டது தருமோ? (நான் இலக்காய் இருப்பேனே) முன எடுத்த ஸ்ரீராமாயண [கிஷ் 1-105] ஸ்ரீலோகத்தின்படி இத்தென்றலுக்கு அவன் இலக்காகலாமெய்யோழிய நான் இலக்காகலாமோ? என்று கருத்து. அந்த ஸ்ரீலோகத்தின் ஒவ்வொரு பதத்தின் கருத்தும் இனி விவரிக்கப்படுகிறது.

கூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம் (தாமும் நானுமாயித்தயாதி) அத்வா, காலீமே இட்டுக்கொண்டது-கொண்ட பூர்த்தை, நவ்ருத்தமாமோ என்கிற ஸங்கையிலேயாதல்.

u “நான்” என்றத்தையும் கூட்டித் தாத்பர்யம் (ஸ்ர்வஸாதாரணேத்தயாதி) (ஸ்ர்வஸாதாரணம்) என்றது-விவ்ரிசுளுக்கெல்லாமென்றபடி. v “தென்றலுக்கு - இலக்காய் நானிருப்பேனே” என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (தம்முடைய இத்தயாதி) “இருப்பேனே” என்கிற ஏகாரம்-பிரிநிலையிலே. w அன்றிக்கே, “இருப்பேனே” என்று ஸவரத்திலேயாக்கி, தாத்பர்யாந்தரம் (தம் கை - இத்தயாதி)

x 84. “*वसन्ति वसिष्ठवत्*” (பத்மஸௌகந்திகவஹம்) கலம்பகன் குடுவாரைப்போலே. “*सिधु*” (ஸ்ரீவம்) இதின் தனை நன்மையுடையாரொருவருமில்லை. இதுக்கு நன்மையென்னென்னில்; y “*सौक्यवसन्*” (ஸோகயிநாஸநம்) நம்மைச் சித்தாவதம், பண்ணுது, ஸோகம் மறுவலிடாதபடி பண்ணும் போலேயிராதின்றது. 84. “*अथा*” (தந்யா) தநமுடையா யிருப்பார் சூழாமத்துக்கு அஞ்சார்களிறே. 84. “*सर्वज्ञ*” (ஸேவந்தே) அஞ்சாமையேயன்றிக்கே இத்தை அநுபுவிக்கைக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் தேடாதிற் பர்கள். 84. “*अपुण्यवसन्*” (பம்போபவநமாருதம்) “ஆகரத்தில்

(பத்மஸௌகந்திகவஹம்) தாமரை, செங்கழுநீர் பூக்களின் மணத்தைக்கொண்டுவருவது. இது கதம்பமலை குடிவருவது போலே உள்ளது. (ஸ்ர்வம், மங்க்ளமானது. தலைநிறந்த உபகாரத்தை எனக்கு விளைப்பது என்று கருத்து. அப்படி இது செய்க உபகாரம் என்ன? எனில் (ஸோகயிநாஸநம்) என்னை அழிப்பதன்மூலம் மறுபடியும் வராதபடி எனது வருத்தத்தை அடியோடு போக்குவது. இப்படி என்னைச் சிற்றவதம் செய்யாமல் அழிப்பதன்மூலம் எனக்குச் சிறந்த உபகாரம் செய்யும்தவே பரமமங்க்ளமானது என்று கருத்து. (தந்யா) செல்வமுடையவர்கள் பஞ்சத்துக்கு அஞ்சமாட்டார்கள் என்று. அதுபோல் இக்காற்றை அநுபுவிக்கக்கூடியவர்கள் அநுபவப் பஞ்சத்துக்கு அஞ்சமாட்டார்கள். (ஸேவந்தே) அநுபுவிக்கிறார்கள். நிகழ்கால ட்ரபோகத்தாலே இவ்வநுபவம் நித்தானுபவமாய்ச் செல்லுகையாலே அநுபவப் பஞ்சத்துக்கு அஞ்சாமலிருப்பதோடன்றியும் இக்காற்றை அநுபவிப்பதற்குரிய தனியிடங்கையும் தேடுவார்கள். (பம்போபவநமாருதம்) வெறும் தென்றல் காற்றே நெருப்புப்போல் கொளுத்துவதாகும். பம்பாஸஸீன்

x “நான்” என்கையாலே - அவனன்றோ படுவானென்று விவகரித்து அவர் காற்றுக்கு நோவுபடும்படியை அருளிச் செய்கிறார்—84. “*वसन्ति वसिष्ठवत्*” (பத்மஸௌகந்திகவஹம்) இத்தயாதி. (ஸௌகந்திகம்) — செங்கழுநீர். y (ஸோகயிநா—51

தெருப்பு" என்னுமபோலே. (இலக்காய்) ஏகலக்ஷ்யமாய். (நான்) உன்னையும் தாமாக நினைத்திருந்தாரோ? உ₂ "ஒரு கால் காணில் செய்வதென்?" என்றிருக்கிற நான். (இருப்பேனே) உ₂ என்னையொழியவும் தமக்கு ஜீவிக்கலாமென்றிருக்கிறாரோ? இரேனிறே என்றபடி. 2.

எட்டாம் திருமொழி—மூன்றாம் பாட்டு

ஒளிவண்ணம் வளைசிந்தை உறக்கத்தோ டுவையெல்லாம்
எளிமையா லிட்டென்னை ஈடழியப் போயினவால்
குளிரருவி வேங்கடத்துள்ள கோவிந்தன் குணம்பாடி
அளியத்த மேகங்கள்! ஆவிகாத் திருப்பேனே.

சோலையிலிருந்துவரும் தென்றற்காற்றோ வெனில் அக்ருகண்டத்தின் நெருப்புப்போலே மிகவும் கொளுத்துவதாகும் என்று கருத்து. (இலக்காய்) ஒரே லக்ஷ்யமாய். (நான்) என்னையும் தம்மைப்போலே இதன் நலிவைத் தாங்கக்கூடியவன் என்று நினைக்கிறாரோ? தென்றற்காற்றைக் கண்டால் என் செய்வதென்று நடுங்குகிறவனையே நான். (இருப்பேனே) உயிர் தரிக்கமாட்டேன் என்கை. நான் நலிவபட்டுக்கொண்டே உயிர்த்தரித்திருப்பேன் என்று அவர் நினைத்தாராகில் அது பொய்யாகப்போகிறது. நான் உயிர்தரிக்கமாட்டேன் என்னை இழந்தபிப்பு தாம் உயிர்வாழலாமென்று நினைத்திருக்கிறாரோ? என்று கருத்து 2.

விநாஸம்) என்றுது - முடிந்ததால் சோகமில்லாமையாலே, முடித்துவிடுமென்றபடி. உகீழே, "நான்" என்றுதகுவிரஹ்ணிகளில் வ்யாஸ்குத்தி காட்டி, ஈச்வரனில் வ்யாஸ்குத்தி (என்னையுமியாதிய₂) உ₂ (கால்காணில்) சாடு. பிறர்காண்கை - அங்குருகைய தூர்ஸம் தவவி. உ₂ "இருப்பேனே" என்றுதகு - இரேனென்றபடியாய், அத்தாலபுலித்த தாத்பர்யம் (என்னையொழியவுமியாதிய₂) இத்தால் - அவனிரானென்றபடி. 2.

பதவுரை:—அளியத்த மேகங்கள்—அருள்புரியக் கடவபயங்கள்! ஒளி தேஹத்தின் காத்தியம், வண்ணம்—மூலம், வளை வளைகளும், சிந்தை—நெஞ்சம் உறக்கத்தோடு இவை எல்லாம்—உறக்கமும் ஆகிய இவையெல்லாம், எளிமையால்—என்னுடைய தைத்தயமே காரணமாக, என்னை இட்டு—என்னை உபேகித்ததுவிட்டு, ஈடு அழிய—நான் பூலம் குலையும்படி, போயின—நீங்கிப்போய் விட்டன; ஆல் அந்தோ! குளிர் அருவி—குளிர்ந்த அருவினைப் புலைய, வேங்கடத்து—திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற, என் கோவிந்தன்—எனது கண்ணபிரானுடைய, குணம்—திருக்கல்யாணகுணங்களை, பாடி—வாயாரப் பாடிக்கொண்டு, (உந்தப் பாட்டை துரக்கமாக) ஆவி—பிராணனை, காத்திருப்பேனே—ரஹித்திருக்க என்னால் முடியுமோ?

வ்யா:—மூன்றாம் பாட்டு. (ஒளியித்தயாதி₂) உ₂ ஓர் உபாதி₂யாலே பெற்றவை. உ₂ ஸ்வாபுரவிகமானவை எல்லாம் போய்த்தன, பூரஹய பரிகரங்களும். ஆந்தரபரிகரங்களும் போய்த்தன என்கிறான். புறம்புள்ள ஆபரணமும் உள்ளுள்ள ஆபரணமும் போய்த்தன்கிறான்.

3. அவ:—எல்லாமிழ்த நிலையிலிருக்கும் நான் திருமாமஸங்கீர்த்தனத்தாலே உயிர்த்தரித்திருக்கமுடியுமோ? என்கிறான்.

வ்யா:—(ஒளி வண்ணம் வளை சிந்தை உறக்கத்தோடு இவை எல்லாம் போயின) அவன் என்னோடு கலந்த காரணத்தினாலே எனக்கு வினைந்த தேஹகாந்தி, கிறம் முதலான மேனிபின் சிறப்புக்களும், கமலாத வளைகளும், எனக்கு எப்போதும் உள்ளதான நெஞ்சம், உறக்கமும் ஆகிய எல்லாமே என்னை விட்டு நீங்கிப்போய்விட்டன. எனக்குத் துணையாயிருந்த ஒளி வண்ணம் வளைகளாகிற வெளிச் சிறப்புகளும், சிந்தை

மூன்றாம் பாட்டு. (ஒளியித்தயாதி₂) உ₂ ஒருபாதி₂யாலே இத்தயாதி₂ வாக்கம் தொடர்ந்தி மேலெல்லாம் பூங்கூயந்தரேன விவரணங்கள். உ₂ ஸ்வாபுரவிகமானவை-சிந்தை

b மெய்யிலாபுரணமும் c பொய்யிலாபுரணமுமிருக்கிறபடி.
d அவனோடு கலந்து பெற்ற புகர், அதுக்காஸ்ரமமான நிறம்,
கழற்றிப்பூணும் ஆபுரணமும், கழற்றுகே கிடக்கும்
ஆபுரணமும், நித்யரையோடேகூட e (இவைமெல்லாம்)
f அவனுடைய உபயவியூதியில் பரப்போபாதியும் போருவ்
காணும் இவைவும். (ஒளி, வண்ணம், வளை) இவை
மெய்யே விட்டுப்போய்த்தன; f₂ உறக்கத்தானே கண்ணற்றுப்
போய்த்தது. இவை இப்படி போகக்கூடியென்னென்னில்,
g (எளியமால்) நான் எளிமைப்பட்டிருக்கையாலே போய்த்

புறக்கங்களாகிற உள்சிறப்புக்கும் நீங்கிவிட்டன என்கிறார்.
ஒளி உண்ணம் வளைகளாகிற வெளியே உள்ள அணிகளும்,
சிந்தையுறக்கங்களாகிற உள்ளே உள்ள அணிகளும் போயின
என்கிறார். மெய்யான ஆத்மாவிலுள்ள ஆபுரணங்கள் சிந்தை
யுறக்கங்கள். பொய்யான (விடையில்லாத) மெய்யில் (பரீரத்தில்)
உள்ள ஆபுரணங்கள் ஒளி உண்ணம் வளைகள். (ஒளி) அவ
னோடு கலந்து பெற்ற தேஜஸும். (வண்ணம்) அதக்கிருப்பிட
மான நிறம். (வளை) இது கழற்றிப்பூணும் ஆபுரணம். ஒளி
வண்ணம் சிந்தைகள் கழற்றுகே கிடக்கும் ஆபுரணங்கள்.
(உறக்கத்தோடு) தூக்கத்தோடே கூட. (இவையெல்லாம்)
“எல்லாம்” என்றதாலே நான் இழந்தவை மற்றும் பலவும்
உண்டு. அவை அவனுடைய உபயவியூதியோலே விரிந்து
கிடக்கின்றன. ஒளி, உண்ணம், வளை ஆகியவை மெய்யி
லிருந்து (பரீரத்திலிருந்து) மெய்யே (உண்மையிலாமல்)
நீங்கின. கண்ணுறக்கமும் கண்ணற்று (குறையிலாமல்)
போயிற்று. இவை இப்படி நீக்குவதற்குக் காரணம் என்ன?
எனில் (எளியமால்) “என்னுடைய எளிமையால்” என்றும்,

புறக்கங்கள். . b (மெய்) - ஆத்மா. c (பொய்) - ஸரீரம்.
d, “ஒருபாதியாலா” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (அவ
னோடித்யாதி) ஜோகாந் பரணைத் தவாரமையாலே அந்த
கரணத்தை ஆத்மபூஷணமென்கிறது. e, f “எல்லாம்”
என்றதாக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுடைய இத்யாதி)
g “எளிமை” - தனிமை. “ஆல்” - அனச. h “இட்டு”.

தன என்னுதல்; புல்லியாரிறே ஆபந்தரைக் கைவிடுவார்.
என்னெளிமையாலே என்னுதல்; தந்தாமுடைய புன்மை
யாலே என்னுதல். டி (இட்டு; புரிந்துபாராதே சில அசேதநங்
களைப் பொகடுமாபோலே பொகட்டு. “ஒளி, வண்ணம்,
வளை” என்கிற இவை. “நாம் இவளுடனே கையும் மெய்
யும் தீண்டிப்பரிமாறினோம்” என்னுதலின்றிக்கே போயின;
உறக்கத்தானே. “நாம் கண்கலந்து பரிமாறினோம்”
என்னுதலின்றிக்கே பொகட்டுப்போய்த்து. ஆகிலும்.
போகிறது கண்ணற்றுப்போய்த்து. b (ஈடழிய) அவன் பிரி
கிறபோது பிரிவையுண்டித்தி. வருந்தனையும் துரிக்கும்பிற
லுமிதம் பண்ணியனைத்து, தன் செல்லானை தோற்றவிற
போய்த்தது. i இவை அங்ஙனன்றிக்கே, 125. “विद्वेष-
सुखा-यान” (வெதிலுயலுய்யானந்தயாமா) என்கிறபடியே

“கைவிட்டுப் போனவைகளுடைய புன்மையால்” எனும்
இரண்டு வகையாகவும் பொருள்கொள்ளலாம். எனது எளிய
நிலையைப் பார்த்து என்னைக் கைவிட்டன; தம்முடைய புன்
மைக் குணத்தாலே போரபத்திலிருக்கும் என்னைக் கைவிட்டன
என்று முறையே பொருள். (என்னை இட்டு; சில அசேதனப்
பொருள்களைத் தூக்கி எறிவதுபோலே, நிறும்பிப்பராமல்
என்னை விசி எறித்துபோயின. ஒளி, வண்ணம், வளை ஆகியவை)
“நாம் இவளுடனே கையும் மெய்யும் தீண்டிக் கலந்து பரி
மாறினோம்” என்னும் நினைவுமின்றிக்கே போயின. கண்ணுறக்
கமும் “நாம் கண்கலந்து பரிமாறினோம்” என்னும் நினைவு
மின்றிக்கே என்னை விட்டுப்போயிற்று. போனதும் கண்ணில்
வராமல் (இரக்கமில்லாமல்) போயிற்று. (ஈடழியப்போயின)
என் புலத்தை அழித்துக்கொண்டு போயின அவன் என்னைப்
பிரியும்போது. தான் பிரியப்போவதைச் சொல்லி, தான்
வருமளவும் நான் உயித்தரிக்கும்படி. புன்முறுவலோடு என்னை
அனைத்து என்னை விட்டுப் பிரியத் தனக்கு மனமில்லாமை
விளக்கும்படி. பிரிவான். இவை அப்படியில்லாமல்,

பொகட்டு. h ஈடுமிருக்கு; “ஈடழிய” - நான் பூமழிய
என்றபடி. i (இவை அங்ஙனன்றிக்கே) என்றது—தூரிப்பிக்

சடக்கெனப் பிரிந்துகொடு தின்றன. (குளிருவி இத்தபாதி) இத்த,ஸையிலி | குணஜ்ஞாந்தாலே த,ரித்தல், குண கீர்த்தந்தாலே த,ரித்தல் செய்யலாமெனக்கு என்றிருக்கிறாரோ? (குளிருவி வெங்கடத்து) இத்தபாதி அத்தே,ஸத்தை நினைக்கத் தீருங்காணும். ஸகல தாபங்களையும் ஆற்றவல்ல தே,ஸமாய்த்து. (என்) இப்போது வந்திலையாகிலும், முன்பு தன்னை எனக்காக்கிவைத்தவற்றை முந்துற முன்னம் தவிர்க்கவொண்ணாதினே. (கோவிந்தன்) ஸர்வ ஸுலப,குண நிலையைத் தவிர்க்கவொண்ணாதினே. 2 குணம்

125. அநுநாகேண ரைதி,ல்யமல்லமாஸு வ்ரஜிதே ஹரஃ
ஸைதி,ல்யமுபயாந்தயாஸு கரேஷு வலயாந்தயி |

[வி 4 5 18-29]

[கண்ணன் நம்மைப் பிரிந்துசெல்லும்போது, அவனிடம் அன்பிலுமே நாம் மெலிவடைகிறோம். நம் கையிலிருக்கும் வளைகளும் உடனே சுழல்கின்றன] என்கிறபடியே பிரிவதற்கு நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவையோலே உடனே விட்டுப் போயின. (குளிருவி...) இந்நிலையில் தம்முடைய குணத்தை அநுஸந்தித்தோ, குணத்தைச் சொல்லும் 'கோவிந்தன்' முதலான திருநாமங்களைச் சொல்லியோ நான் உயிர்த்திருப்பென் என்று நினைத்திருக்கிறாரோ? என்று கருத்து. (குளிருவி வெங்கடத்து) என்னுடைய இந்தத் தாபமும் அவனுடைய குளிரிந்த அருளிகளையுடைய திருமலையை நினைத்தவுடன் தீரும் கிடர். எல்லாத் தாபங்களையும் ஆற்றவல்ல தி,க்யதே,ஸமன்றே அது. (என்) இப்போது வராமல் என்னைத் தவிக்கவிடுகிறானாலும். முன்பு என்னோடு கலந்தபோது தன்னை எனக்காக்கி வைத்ததை இல்லையென்பமுடியாதே! ஆகையால் என் கோவிந்தனே அவன் என்கிறான். (கோவிந்தன்) அனைவர்க்கும் எளிதன் என்பது தோற்ற கோவிந்தப்பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்ட நிலையை மறைக்கவோ மறுக்கவோ முடியாதே. (குணம்பாடி ஆவிகாத்திருப்பேனே)

கைக்கு உடலன்றித்தெகெடென்றபடி. 2,3 "குணம்பாடி" என்று, குணகீர்த்தம் சொல்லி என்றது குணஜ்ஞாந்தத்துக்கும்

(மடி) k 126. "सोऽने सविन् वावान् स इक्षण" (ஸோஸ்துதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஜந ப்ரஹ்மண) என்கிறபடியே - அந் வயத்திலும் குணநுப,வமாகில் பண்ணுவது; பிரிந்தாலும் குணஜ்ஞாந்தாலே த,ரிக்கலாமென்றிருக்கிறாரோ? (அவி மூர்த்த மேசங்கன்) நீங்கள் முன்னம் அவனைப்போலையாகா தொழியப் பெற்றேன். அவன் பொகட்டுப்போன வயத்திலே முகங்காட்டுவதே நீங்கள். 1 (ஆவிகாத்திருப்பேனே) 11 ப்ராணநாதன் நானோ? 2 தன்னை அநுப,விக்குமொழிய ப்ராணரகஷணமு் எனக்குப் பணியோ? 3 ஆனைப்பண்ணைக்

126. ஸோஸ்துதே ஸர்வாந் காமாந்
ஸஜந ப்ரஹ்மண விபர்சிதா [த-ஆ 1-2]
[முக்தன் எல்லாக் கல்யானகுணங்களையும். ஸர்வஜ்ஞான ப்ராஹ்மத்தன் கூட அநுப,விக்கிறான்.] என்கிறபடியே அவனைத் தபாஸிப்பவர்கள் அவனோடு த்யானநிலையில் கூடி யிருக்கும்போது குணநுப,வமே செய்வதுபோலே அவனைப் பிரிந்திருக்கும்போதும் குணஜ்ஞானத்தாலும் குணஸங்கீர்த்தனத்தாலும் உயிர்த்திருப்பென் என்று நினைத்திருக்கிறாரோ? "ஆரம்ஸேயம்" [ரா-ஸு 27-14] என்னும் ஸ்லோகத்தில் "தஸ்மிம்ஸ ப்ரஹ்மோக,குரூ" என்று குணஜ்ஞானத்தாலே தரித்திருந்த ஸீதாபிராட்டியைப்போலே என்னையும் நினைத்திருக்கிறாரோ? (அவியத்த மேசங்கன்) அருள்புரியும் மேசங்கனே! என்னை விட்டுப் பிரித்த அவனைப்போலவும், என்னைக் கைவிட்டுப் போன ஒளியண்ணம் முதலானவையோலவும் அல்லாமல் நீங்கள் கருணையுள்ளவர்களாயிருப்பது என்பார்க்கு,யமன்றே என்கிறான். அவன் கைவிட்டுப்போந்த ஆத்தக்காலத்தில் முகங்காட்டும் நீங்கள் பரமதார்பிகாரனரே! (ஆவி காத்திருப்பேனே) உயிர்த்திருப்பேனோ? என் ப்ராணனுக்கு நானோ நாதன்? என்

* பலரகஷணமாகி, (குணஜ்ஞாந்தாலே த,ரித்தல்) என்றது; "सोऽने" (ஆரம்ஸேயம்) இத்தபாதி. k ௧, குணநுப,வம் பண்ணி, தரிக்கைக்கு ப்ராஸக்தி ஏதென்ற (ஸோஸ்துதே இத்தபாதி). l, n தாத்தப்யாந்தரம் (தன்னை நுப,விக்கும தொழிய இத்தபாதி). 1 "ஆவி காத்திருப்பேனே" என்றதுக்கு மூன்று தாத்தப்யமுண்டு; m, n, o நிகுபித்தல் (ப்ராணநாதாத்தப்யாதி). o, p (ஆனைப்பண்ண) என்ற வாக்

குதிரை சுமக்கவற்றோ? ஒரு ஸர்வலக்திதொழிலை என்னுலே செய்யலாமோ?

3.

எட்டாம் திருமொழி—நாலாம் பாட்டு.

மின்னாகத் தெழுகின்ற மேகங்காள்! வேங்கடத்துத் தன்னாகத் திருமங்கை தங்கியசீர் மார்வர்க்கு என்னாகத் திளங்கொங்கை விரும்பித்தம் நாள்தோறும் பொன்னாகம் புலகுதற்குள் புரிவுடைமை செப்புமினே.

பதவுரை—ஆகத்து மின் எழுகின்ற மேகங்காள்—சரீரத்திலே மின்னல் தோன்றப்பெற்ற மேகங்களே, என் ஆகத்து—என் மார்விலுண்டான, இளம் கொங்கை—இளமுலைகளை, தாம் விரும்பி—ஆவ்வுடைபெருமாள் விரும்பி, பொன் ஆகம் புலகுதற்கு—அழகிய தம் மார்வோடே அணையவேண்டுமென்னும் விஷயத்திலே, நாள் தோறும்—நித்யமும், என் புரிவுடைமை—எனக்கு ஆசையிருக்கிற பாயை, வேங்கடத்து—திருமலையிலே, தன் ஆகம்—தனது திருமேனியில், திருமங்கை தங்கியசீர் மார்வர்க்கு—பிராட்டி எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற திருமார்பு படைத்த பெருமை யுடையவருக்கு, செப்புவின்—சொல்லுங்கள்.

உயிரை ரக்ஷிக்கவேண்டிய பொறுப்புப் பராணமாத்மனை அவனுடையதன்றோ. அவனை அறுபவிறைத் தவிர, என் உயிரை ரக்ஷித்தகொள்வதும் என் காரியமாகுமோ? ஆனைக் குரிய அலங்காரங்கள், கட்டுகள் முதலானவற்றைக் குதிரை யால் சுமக்கமுடியுமோ? ஒரு ஸர்வலக்தியின் தொழிலாகிற எளதாளி காக்கும் காரியத்தை என்னுலே செய்யமுடியுமோ? என்று கருத்து.

8.

யத்தக்கும் (ஒரு ஸர்வலக்தி) என்ற வாக்யத்தக்கும் சேர்த்தி. 2 இரண்டாம் தாத்தர்யம் (தன்னையருபுலிக்கும் இத்தயாதி) 0 முன்னுதது (ஆனைப்பண் இத்தயாதி) ஆனைப்பண் - ஆனை சுமக்கிற அதின் ஸவணை, அதாவது - ஆனைச்சோட்டைக் குதிரை சுமக்க மாட்டாதென்றபடி. 3.

வ்யா— நாலாம் பாட்டு. 2 (மின்னாகத்தித்தயாதி) அனைப் பிடித்திருக்கிற ஸமயத்திலே மறக்கவொட்டாதே. அனை வடிவுக்குப் போலியான உங்கள் வடிவைக்காட்டி. அனை ஸ்மரிப்பிக்கிற நீங்கள், வல்லிகோளாகில் நாளும் அலனும் சேரும்படி காரியம் பாரிகோள். மேகங்களானவை நம்மில் உரோகினவாதே நடுவேயெழுவதென்றிறே மின்னாகத்து. 6 மின்னாகத்து ஆகத்திலே எழுகிற மேகங்களென்னு

4. அவா— புருஷகரமான பிராட்டியை முன்னிட்டுக் கொண்டு தன் னிருப்பத்தைத் திருவேங்கடத்தானிடம் விண்ணப்பிக்கும்படி கோருகிறான்.

வ்யா—(மின்னாகத் தெழுகின்ற மேகங்காள்) “நிலதோயத, மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பூர்வவா” [தை-நா 11] [நீலமேகமுட்கொண்ட மின்னல்கொடியோல் ஒளிவிடுவது பரமாத்மனின் திருமேனி] “நீலமுண்ட மின்னன்னமேனிப்பெருமாள்” [திருவிருந்தம் 29] என்று உபயமேதங்கள்மூலம் ஒத்தபடி அவன் திருமேனியை ஒத்திருக்கையாலே, அவனைப் பிடித்திருக்கிற காலத்திலே நான் அவனை மறக்க இயலாதபடி அவன் வடிவையொத்த வடிவைக்காட்டி அவனை நினைக்கச் செய்யும் நீங்கள், முடியுமானால் நானும் அவனும் கூடும்படி முயற்சி செய்யவேண்டும் என்று கருத்து. மேகங்கள் ஒன்றே டொன்று மோதும்போது நடுவே எழுவதன்றோ மின்னல். அதையே “ஆகத்தெழுகின்ற” என்கிறான். அன்றிக்கே “மின் னாகத்தெழுகின்ற” என்று பதம்பிரித்து ‘நாகம்’ என்னும் சொல் ஆகாயத்தைக் குறிக்குமாகையாலே, ‘மின்னல் ஆகாயத்திலே தோற்றும்படி எழுகிற மேகங்களே’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மின்னல்போன்ற பெரியபிராட்டியைவரைத் தன்

நாலாம் பாட்டு, (மின்னாகத்தித்தயாதி) 2, 6 நாமமை தேயுரே நாமகர்ஹணமென்கிற ந்யாயத்தாலே “ஆகாயம்” என்னவேண்டியனவிடத்திலே “ஆகம்” என்று கடைக்குறைத்தலாய் ஆகாசமென்னும் பேர்பெற்றுக் கிடக்கிறது; ஆகையாலே “மின்னாகத்து ஆகத்திலே” என்று கூட்டுவது; ௬—62

தல்: c மின்னாது-c₂ ஆகாஸத்திலே தோற்றும்படி எழுகிற மேகங்களென்னுதல். பதன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குப் பிடித்துக் காட்டுவாரைப்போலே, மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றனவாய்த்து. (மேகங்கள்) நடவே பெரிய வுடையார் வந்து தோற்றினாற்போலே இருந்ததே அவனைப் பிரிந்து நோவுபுகிற ஸமயத்திலே நீங்கள் வந்து தோற்றின படியும். (வேண்டித்) கடல்கடக்கவும் விரோதிபோக்கவும் வேண்டாவே உங்களுக்கு; கலங்காப் பெருநகரத் தேறப்போகச் சொல்லுகிறேனுமன்றே. e (தன்னைத் திருமயக்க தங்கியசீர் மார்வர்க்கு) i அனைந்தல்லது துரிக்க

ஆகத்தில் (திருமாற்பில்) அவன் கொண்டிருப்பதுபோலே இவையும் மின்னுகத் தெழுகின்ற மாழவிலாப் இருக்கிறபடி. தன்னுடைய இருளான மாமேனியை, கைவிளக்குபோல் ஒளியுடையவராய் திருமாற்பில் எழும்ருளியிருக்கும் பிராட்டியைப்பக்கொண்டு காட்டித்தரும் அனைப்போலே, இவையும் மின்னாவிடு கைவிளக்கக்கொண்டு தம் இரண்டமேனியைக் காட்டிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கின்றன. (மேகங்கள்) ஸ்தாபிராட்டியை ராவணன் அபஹரித்துக் கொண்டுபோன ரோபத்தின்போது நடுவழியிலே பெரியவுடையார் (ஜடாயு) வந்து தோன்றியதுபோலேயிருந்தது, அவனைப் பிரிந்த நான் வருந்தும் இப்போது நீங்கள் வந்து தோன்றியது என்று கருத்து. (வேங்கடத்து) அறுமனைப்போலே கடலைக்கடவோ விரோதினை அழிக்கவோ வேண்டாவே உங்களுக்கு. "கலங்காப்பெருநகரம்" [மூன்-திருவந்தி] எனப்படும் ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கும் உங்களை நான்தான் அனுப்பவில்லையே, உங்களை மிக எளிதில் அடையக்கூடிய மங்குலத்தோட சென்றிவடவேங்கடத்துக்கன்றே உங்களைத் தூது அனுப்புகிறேன். (தன்னுதத் திருமயக்க தங்கிய சீர்மாப்பர்க்கு) அனைந்தல்லது

g c இரண்டாமரீத்தத்துக்கு "மின் நாகத்தெழுகின்ற" என்று பதுபேதம் கொள்வது; e₂ "நாசம்" - ஆகாஸம். d இது சொன்னதற்குத் தாத்தாய்யம் (தன் வடிவிலித்யாதி) e₁, g கீழ்தாத்தாய்யம்; e h மேல்-ஸப்தாந்தம் அருளிச்செய்கிறார்

வொண்ணாத வடிவு படைத்தவர்க்கு. g பிராட்டி. "அகல ரில்லேனிறையும்" என்று விரும்பி நித்யவாலம் பண்ணும் ஸ்ரீஸுடைய மார்வு படைத்தவர்க்கு. h தான் உள்ளாகைக் காக்கும், தன் ஸத்தை பெறுகைக்காகவும் பிராட்டி நித்யவாலம் பண்ணும் மார்வு படைத்தவர்க்கு. i "அளவுடையராயிருப்பார் அனைந்தல்லது துரியாத உடம்பை, புதியராய் ஆசைப்பட்டவர்களைப் போகவிட்டால் ஆற்றப் போமோ?" என்று சொல்லும்கோள். j எனக்குப் புருஷகார மில்லாமல் இழக்கிறேனன்றே; k ப்ரணயகதை, இன்றிருந்து

உயிர்த்தரிக்கவொண்ணாத வடிவையுடையவருக்கையிலே உங்களைத் - தூதுவிடுகிறேன் என்கிறேன். பெரியபிராட்டியார் 'அகலகிளேன் இறையும்' [திருவாய் 8 10-10] என்று அவன் திருமாற்பில் இருக்கும்போதே 'என் வருகிறதோ!' என்று கலங்கி அதுஸந்தித்துக்கொண்டு விரும்பி என்றும் வாழும் சிறப்புடைய திருமாற்பை உடையவருக்கு. ஆண்டாளைப் போன்று அவன் மார்பை அணைய ஆசைப்படும் நாயகனைப் புருஷகாரஞ்செய்து சேவிட்டு ஸத்தை பெறுவீக்கவும், தன் ஸத்தை பெறுகைக்காகவும் பிராட்டி என்போதும் வாழும் திருமாற்புடைத்தவர்க்கு என்று கருத்து. "பேரளவுடையவரான பெரியபிராட்டியார் அனைந்தல்லது உயிர்த்தரிக்குடியாத திருமேனியை, அறுபுலத்தில் புதியவளம் ஆசைப்பட்ட எனக்கு அளிக்காமல் கைவிட்டால் என்னால் பொறுக்க முடியுமோ?" என்று சொல்லுங்கள். புருஷகாரமாகப் பெரிய

(தான் உள்ளாகைக்கித்யாதி) e₁ "திருமயக்கை தங்குகிற-மார்வு" என்றபோதே அனைந்தல்லது துரிக்கவொண்ணாதென்னுதல்; அன்றிக்கே, "சீர்" என்றதற்குத் தாத்தாய்யமாதல். g விவரணம் (பிராட்டியித்யாதி) e₁, j, k "திருமயக்கை-சீர்-மார்வர்க்கு" என்றதற்கு மூன்று தாத்தாய்யம் (அளவுடையார் இத்யாதி) வாக்யத்யமும்) (புதியராயாசைப்பட்டவர்களைப் போகவிட்டால்) என்றது-ஸம்ஸ்ரலக்ஷ ரஸமறியாமல் ஆசைப்பட்டவர்கள் அது கிடையாவிட்டால் ஆறியிருக்கக்கூடும், ரஸமறிந்த எனக்கு அவர்களை

சிலர் ஒதுவிக்வேண்டாவே தமக்கு. 1 (என்னாகத் திளங் கொங்கை விரும்பி) பிராட்டி முனியெழுந்தாற்போலேயோ நான் முனியெழுந்தபடி? 14. "तस्य सख्यं भवेत्" (தத் தஸ்ய ஸத்யஸம் புவேத்) என்று ஆறியிருக்கலாம்படியோ நான் முனியெழுந்தபடி? 15 (இளங்கொங்கை) 15 சொற்களோ ப்ரஜைகளைப் போலேயாய்த்து முலைகளின்படி. "விஷயத் தைக் காட்டுகிறது" என்றால் ஆறியிருக்கமாட்டாதவை. "என்கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்து" என்னக்கடவதிறே. (இளங்கொங்கை விரும்பித் தாம்) 15 127. "साक्षि साक्षिणिः संशुद्धः" (சுரத்தரையரோகாபி, சுர்ஸிதை: ஸம்ஸ்ப்ருரோயம்)

பிராட்டியார் திருமாற்பிலேயே இருக்கும்போது நான் அவனைப் பெருமல் இழக்கமுடியுமோ? திருமலக்கைய மார்பிலேயே இருத்தி அணைத்திருந்தவனாகையாலே, காதல் இலக்கியத்தை இன்று சிலர் ஒதுவிக்வேண்டியதில்லையே உமக்கு என்று சொல்லுங்கள் என்று கருத்து. (என்னுத்திளங்கொங்கை விரும்பி) பெரியபிராட்டியார் முதியவளாகையாலே அவளுடையது முதுகொங்கை. என்னுடைய இளங்கொங்கை அவளுடையதைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது என்று கருத்து. [34-ம் பக்கம் 14-வது ட்ரமானைத்தின்படி.] சீதைதையப்போலே டொறுத்திருக்கும்படியோ என்கொங்கை இந்நப்பது? (இளங்கொங்கை) தாய் சொற்களோத குழந்தைகளைப்போலேயுள்ளன என் முலைகள். "அவனது திருமாற்பில் சிறிது பொறுத்து அணையலாம்" என்றால் பொறுத்திருக்கமாட்டாதவை. "என்கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்துக் குதகித்து ஆவியை ஆகுலஞ்செய்யும்" [நாச்சி திரு 5-7] என்று இவனே அருளிச்செய்தானன்றோ. (இளங்கொங்கை விரும்பித் தாம்)

போலே ஆறியிருக்கப்போமோ என்றபடி. 1 "ஆகம்". உடம்பு. 15 "இளங்கொங்கை" - ஆசைப்பட்ட கொங்கை. "இளங்கொங்கை" என்றதன்னைப்பற்ற முலைக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி. 15, 16 "இளங்கொங்கை" என்று - சொற்களோத ப்ரஜை என்றதே, இப்படிக்கூடுமோ, அசேதந மன்றோவென்ன அருளிச்செய்துகிற் (சுரத்தரைய்யாதி.)

என்னுமாபோலே - ஒருவர் பட்டினிவிட ஒருவர் ஜீவிக்குமா போலே ஆகவொண்ணது: விடாய்த்த இக்கரணங்களாலே நான் அணையும்படி பண்ணு. 16 (நாடோறும்) காலமெல்லாம். 17 ஆசைப்படுகிறபோதே, காலமெல்லாம் அதுபுவிக் வேணுமென்று ஆசைப்படுமபடியிருக்கிறது காணும் விஷயத் தான். 18 [தன்னுத்த திருமங்கை தங்கியசீர் மார்வர்க்கு (பொன்னுகமுண்டு - வீறுடைய ஆசம்) என்னுத்த திளங்

127. "யதூ தம் புருஷவ்யாக்ரம்
சுரத்தரை: சோகாபி, சுர்ஸிதை: 1
ஸம்ஸ்ப்ருரோயம் ஸகாமாஸஹம் ததூ ருரு த்யாயம் மயி||
[ரா.ஸா 40-3]

[துன்பத்தாலே வாடிசித்தம் என் அவயவங்களாலே நான் அந்த நரஃரேஷ்டரான ராமபிரானை ஆசையுடன் தொடும்படியாக நீ என்னிடம் அருள்புரியவேண்டும்.] என்று எய்தா பிராட்டி அருளிச்செய்ததுபோலே, "என்கொங்கைகள் இரண்டுமே சேதன ஸமாதிபாலே அவன் திருமார்பை அணைய விரும்பியிருப்பவையாகையாலே, அவையிரண்டும் அணைய வேண்டும். ஒருவர் பட்டினி கிடக்க, ஒருவர் வயிறுபுடைக்க உண்பதுபோலே, இவ்வுடம்பு அவனை அணையாமல் பட்டினி கிடந்து உயிர்ப்பிட, மறுபிறவியெடுத்த அவ்வுடம்போடு அணையும் சிலையும் நேரலாகாது ஆசைப்பட்ட இக்கொங்கைகளோடே நான் அவனை அணையும்படி செய்யுங்கள்" என்கிறான். (நாசத்தோறும்) எல்லாக்காலமும். ஆசைப்படுகிறபோதே, எல்லாக்காலமும் அதுபுவிக்வேணும் என்று ஆசைப்படுமபடியிருக்கிற தன்றோ இவ்விஷயம். "இளங்கொங்கை தாம் விரும்பி" என்ற தற்கு "இளமுலைகளை எம்பெருமான் விரும்பி" என்று தொடர் பிப் பதவுரையில் காட்டியதுபோலேயும் பொருள்கொள்ளலாம். (தன்னுத்த திருமங்கை தங்கிய சீர்மார்வர்க்கு என்னுத்ததிளங்கொங்கை தாம் விரும்பி நான் தோறும் பொன்னுதம் புலகுதற்கு என் புரிவுடைமை) இங்கு பொன்னுதம் என்றது சிறப்புடைய

128 இதுக்கீர்த்தம் (ஒருவர் பட்டினியித்தப்பாதி) 18 "புலகுதல்" - தழுவுதல். 18 "புரிவு" விரும்பம் 19, 20, 21 "புலகுதற்குப் புரிவுடைமை" என்றற்போராதோ, "நாடோறும்" என்ன

கொங்கை தாம் விரும்பி - நான் தோறும் - பொன்னுசை
 r₀ புல்குத்த என்ருபுரிவுடைமை) - 8 நினைவாலே தரிக்
 வல்லவளல்லாய்த்து இவள். (என் புரிவுடைமை) தாமும்
 நாமுமாய்க் கலந்திருந்தபோது தம் புரிவுடைமையேயிறே
 கேட்டுப் போந்தது. t ஒருதலையில் ஆசையெய்யாய்த்துக்
 கேட்டுப் போந்தது. இப்போது மற்றைப்படியேயாய், நான்
 விரும்புகிறபடியைச் சொல்லுங்கோள். u ரக்ஷயரக்ஷபாவம்
 மாறாநிறென்று சொல்லுங்கோள். v "தம் ஸ்வரூபமும்
 என் ஸ்வரூபமும் அழிந்தது" என்று சொல்லுங்கோள்.

திருமார்பு எனப் பொருள்படும். "அவனுடைய பொன்னுக்கதை
 அனைவதற்கு என் ஆசையைக் கூறுங்கள்" என்று சொல்லுகை
 யாலே, ஏற்கனவே அஃதேரு கலந்த அந்த நினைவாலே உயிர்
 தரிக் கக்கூடியவளல்லன் இவள் என்று விளங்குகிறது. (என்
 புரிவுடைமை) அவனேரு கலந்திருந்தபோது புருஷோத்தம
 னாகையாலே அவன் தன் ஆசையைச் சொல்ல, இவள் தன்
 பெண்ணைக்குச் சேரக் கேட்டுப்போம்படியே இருந்தது. ஸ்வ
 தந்தரான ஆண்களின் ஆசையையே பரதந்தரையாய்,
 உத்தமநாயகியான இவள் மௌனமாக இருந்து - கேட்டுப்
 போந்தான். இப்போது பிரிவுத் தன்பத்தாலே பெண்ணைக்குப்
 பொருந்தாப்படி தூதுவிடுதல் முதலான அதிர்வருத்திகள்
 செய்யும் நிலை விளைந்துவிட்டபடியால், "என் ஆசையை அவ
 னுக்குச் சொல்லுங்கள்" என்கிறார். உடையவன் உடைமை
 யைப் பெற ஆசைப்பலவாமேபோழிய உடைமை உடைய
 வனைப் பெற ஆசைப்படுவது தகாது. இப்போது உடைமை
 உடையவனை அடைய ஆசைப்பட்டத் தொடங்கிவிட்டபடியால்

வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசைப்படுகிற
 போதே இத்தயாதி) 8 (நினைவாலே) என்றது - அத்தலையில்
 நினைவாலே என்றபடி.

t (ஒரு தலையிலாசை) - ஈஸ்வரனுடைய ஆசையென்ற
 படி. r₀u "என்புரிவுடைமை" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசுரத்
 திலே தாத்பர்யாத்ரம் (ரக்ஷய ரக்ஷகேத்தயாதி) v விவரணம்

"தான் நினைத்துப் பெறுதலும் ஸ்வரூபஹாதி" என்று
 தம் காணும் இவள்தான் நினைத்திருப்பது. (செப்புமிசே)
 ரதாமுக்கு இல்லாதவை கேட்டறிய வேணும்மே; x நந்தந
 ிய குறைதீர அதிவித்துப் போருங்கோள். 4.

எட்டாம் திருமொழி - ஐந்தாம் பட்டு

கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மாமுகில்கள! வேங்கடத்துத்
 தன் கொண்ட மலர்சிதறத் திரண்டேறிப் பொழிவீர்கள்!
 கொண்ட வள்ளுகிரால் இரணியனை புடலிடந்தான்
 தன் கொண்ட சரிவளைகள் தருமாகில் சாற்றுகியே.

'ரக்ஷயரக்ஷபாவம் மாறாநிற்போயிற்று' என்றும், "ஈம் இருவர்
 ஸ்வரூபமும் அழிந்தது" என்றும் சொல்லுங்கள் என்கிறார்.
 "தான் அவனை ஆசைப்பட்டு தூதுவிடுதல் முதலான செயலைச்
 செய்து அவனைப் பெறுவதும் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாது"
 என்றல்லவோ இவள்தான் நினைத்திருப்பது. (செப்புமிசே)
 தன்னிடம் இல்லாத பெருக்காதல் என்னும் இருப்பதை
 மங்களிடமிருந்து அவன் கேட்டே அறிவேணும் என்று
 வருந்து. "தேயிரகாலத்தீர தூதா: " [தாத்பர்யாத்ரலாபி 3]
 [தூதுவிட்டபடும் மேகங்கள் முதலானவை ஸ்வாபதேசுரத்தில்
 ஆசைநினைக் குறிப்பவை] என்கிறபடியே புருஷாரூபத்
 தினைப் பார்த்த "ஈம் அஃதேரு சேராமலிருக்கும் குறைதீர
 ிங்கள் ஈம் நிலையை அவனுக்கு அதிவிபுங்கள்" என்கிறார். 4.

(தம் ஸ்வரூபமித்தயாதி) w இத்தால் தாத்பர்யம் (தான்
 நினைத்தித்தயாதி) x தாத்பர்யாத்ரம் (நந்தநலயிலித்தயாதி)

"மின்னுக்கத்தெழுக்கின்ற மேகங்கள்-என்னுக் திளங்
 கொங்கையை - தாம் - விரும்பி - 'என் பொன்னுத்தோடே
 அவன் புல்கவேணும்' என்று நாடோறுமுண்டான என்
 புரிவுடைமையை - வேங்கடத்துத் தன்னுக் திருப்பங்கை
 தங்கிய சீமார்வர்க்கு-செப்புமின்" இத்தயந்தவம்: "விரும்பி"-
 கொங்கையை ஆசைப்பட்டு. 4.

புதுவுரை:— வேங்கடத்து — திருமலையிலே, தேன் கொண்ட மலர் சிதற — தேன் கிடைந்துள்ள புதுப்பூக்கள் சிதறும்படி, திரண்டு ஏறி பொழிவீர்கள்— திரள்திரளாக ஆகாயத்திலேறி மழையைப் பொழிகின்றவையையும், வான் கொண்டு கிளர்ந்து எழுந்த— ஆகாயத்தைக் கப்பல்கரித்தக்கொண்டு ஓங்கக் கிளம்புகின்றவையையுமுள்ள, மாழ்கில்களாள்!—காளமேகங்களே! ஊன் கொண்ட வண்டிகளால்—தகைப்பற்றுகள்ளையாய், கர்மையுடையவையான நகங்களாலே, இரணியனை உடல் இடந்தான் தான்—ஹிரண்யாஸுரனுடைய உடலைப்பிளத்தெறித்த பெருமான், கொண்ட—எள்ளிடத்தக் கொள்ளுகொண்டுபோன, சரிவன்கள்—கைவன்களை, தரும் ஆகில்—திருப்பிக்கொடுப்பதாகவிருந்தால், சாற்றுபின் — (எனது அவஸ்தையை அவர்க்குத்) தெரிவியுங்கள்.

வ்யா:— அஞ்சாம் பாட்டு. (வாண்கொண்டு) தங்களுக்கு வாஸஸ்தாநமறும்படி வந்து தோற்றுகின்றன. நம் குடியிருப்பென்று பரிஹரிக்க அறிகிறனவிலை. ௨ “அபரிச்சி, நநமாயிருக்கும் ஆகாஸம்” என்றிறே ப்ரஸித்தி.

5. அவய:—அடியார்களின் விரோதியைப் போக்குமவன்டம் தன் நிலையை விண்ணப்பிக்கும்படி கூறுகிறான்.

வ்யா:— (வாண்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மாழ்கில்களாள்) தங்களுடைய இருப்பிடமான ஆகாயத்தை விழுங்கிக்கொண்டு கிளர்ந்தெழுன்ற மேகங்களே! நாம் இருக்குமிடமாயிற்றே என்று பாராமல் ஆகாயம் முழுவதையும் ஆக்ரமித்தபடி.

அஞ்சாம் பாட்டு. (வாண்கொண்டு இத்த்யாதி.) ௨ “கொண்டு” என்று அகடித்ததைச் செய்தார்போலே சொல்லுக்கெழு, ஆகாஸத்துக்கு அதிஸாயம் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அடரிச்சித்தம் இத்த்யாதி) b, b₂ (ஆகாஸத்தை, ஆக்ரமித்தக்கொண்டு) — விழுங்கிக்கொண்டு என்றபடி.

1. அத்தை ப்ரதம பரிஸ்பந்தத்தாலே b₂ ஆக்ரமித்துக் கொண்டு பின்னையும் அதிளவல்லாதபடியாகக் கிளராதின்றதாய்த்து. ௨ இவற்றின் ஒருமைப்பாடுக்கிறபடி. இன்னவன்றென்று தோற்றுகின்றன வாப்த்து. (வேங்கடத்து இத்த்யாதி.) நல்லத்தை அழிக்கிறவித்தால் என்ன ப்ரபோஜனமுண்டு? நானும் அவனும் செரும்படி காரியம் பாரிகோள் வல்லிகோளாகில். நீங்கனெல்லாம் கூடித்திரண்டு பெரிய கிளர்ந்தியோடே பூக்களழியக் காரியம் பார்ச்சிறிகோளித் தனையிறே; இத்தால் எனக்கென்ன ப்ரபோஜனமுண்டு? ௩ ஒரு மாலை அவனோடே சேரும்வழி உண்டாகில் பாரிகோள். தேன் மிக்கிருந்துள்ள மலர்களானவை சிதறும்படி திரண்டேறி வர்லிக்கிற நீங்கள். ௪ என் விரோதியை நீங்கள்

“ஆகாயம் அன்வறத” என்று ப்ரஸித்தமன்றோ; அத்தகைய ஆகாயத்தைத் தோன்றிய கணத்திலேயே விழுங்கிக்கொண்டு தோன்றி, பிறகு அதையும் விழ்க் கிளர்ந்தெழுந்தன இம் மேகங்கள். இச்செயலைச் செய்யும்போது மேகங்கள் அனைத்தும் ஒருமைப்பாட்டுடன் தொழிப்புகின்றன. இவ்வாகரபமும் இவற்றுக்கு இடம் போராதது என்று என்னும்படி கிளர்ந்தெழுன்றன. (வேங்கடத்துத் தேன்கொண்ட மலர்சிதறத் திரண்டேறிப் பொழிவீர்களாள்) தேன்கொண்ட மலர்களாகிற மல்ல வஸ்துக்களைச் சிதறச்செய்வதால் என்ன பயன்? நானும் அவனும் செரும்படி தூது சொன்னால் பயனுண்டு என்று கருத்து. மேகங்களாகிற நீங்கள் அனைவரும் கூடித் திரண்டு பெரிய கிளர்ந்தியோடு செய்கிற காரியம் என்னவென்று பார்த்தால் பூக்களை அழிப்பதையாய்க்கிறது. இதனால் எனக்கு என்ன பயன்? இப்படிப் பூக்களை அழிப்பதைவிட்டு, பூமாவோல் டுடிவுடையவளாய், ‘கோதை’ (மாலை) என்னும் பெய

௨ “கிளர்ந்தெழுந்த” என்றத்தாலே ப்ரஸிதம் (இவற்றின் இத்த்யாதி.) ௩ (ஒரு மாலை) என்றுது. விடாய்த்தார் நாக்கு நனைக்கப்போருபென் னுமபோலே அபிபிவேராதிரயம். ௪ “மலர் சிதறத்திரண்டேறிப் பொழிவீர்களாள்” என்றதுக் கா—58

போக்கின இத்தால், நான் அவனோடே சேர்ந்தேனேனோ? 128. "नैमात् पुष्पपुलत्तुमात्" (நேமாந் புஷ்பபுலத்,ருமாந்) என்றிறே இவனுக்கிருக்கிறது. உனக்கு நாங்கள் செய்ய வேண்டுவதென்னென்றாற்போலே இருந்தன. (ஊன்கொண்ட இயாதி.) தசைந்து கூனிடான் உகிராலே. (இரணியனை யுடலிடந்தான்) தம்பன் பகையாக, மகனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா லமகாலத்திலே வந்து தோற்றி, அவன் விரோதியைப் போக்கினவன். ௨ தம்பனில் அண்ணியாரில்லையிறே; இப்படி

ருடையவளான நான் அவனோடே சேரும் வழியுண்டா என்று பாருங்கள்.

128. நைஷா பர்யதி ராக்ஷஸ்ய: நேமாந் புஷ்பபுலத்,ருமாந் |
ஏகஸ்த,ஹ்ருத்யுபா நூநம் ராமமேவாதுபர்யதி ||

[ர-ஸு 16-25]

[இப்பிராட்டி ராக்ஷஸிகளையும் காணவில்லை; இங்குப் புஷ்பங் களையும், பழங்களையும், மரங்களையும் காணவில்லை. ஒரே ஸிவகொண்டவளாய் ராமனையே காண்கிறாற்போலும்.] என்ஹிபடியே அவனைக்காண்பதற்குத் தடையாயிருக்கையாலே எனக்கு விரோதியான இந்த மலர்களை நீங்கள் சிதறடித்த தனும் நான் அவனோடு சேர்த்ததாசெய்துமோ என்றும் கருத் துரைக்கலாம். "நாங்கள் உனக்குச் செய்யவேண்டிய காரியம் என்ன?" என்று கேட்பதுபோலே இருந்தன மெய்க்கள். அதைக்கண்டு இவள்கள் செய்யவேண்டியதைப் பாடலின் பிற்பகுதியாலே கூறுகிறது. (ஊன்கொண்ட வள்ளுகிரால்) தசைப்பற்று உள்ளவையாய், கூர்மையுடையவையான நகங்க ளாலே. (இரணியனை உடலிடந்தான்) பெற்ற தந்தையே பகையானபோது மகனை பிரஹ்லாதன் "எங்குமுள்ள கண்ணன்" [திருவாய் 2-2-9] என்று ப்ரதிஜ்ஞசெய்த அதே காலத்தில் துணில் தோன்றி, அவனுடைய விரோதியான இரணியனின் உடலைப் பிளந்தவன். பிள்ளைக்குத் தகப்பனைக்

குத் தாத்பர்யாந்தரம் (என் விரோதியையிய்யாதி.) ௧ பூக்கள் விரோதியாய் அளவியாமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (நேமானித்தயாதி.) ௨ "தம்பனில்" என்றது

யிருக்க, அவனில் அண்ணியனாய் உதவினவன். "பிறர் பகையானாலுதவுமவன். தான் பகையானால் உதவ வாகாதோ?" என்று சொல்லுகிறாருளென்று சொல்லுங்கோள். தன்னைப்போலதே வந்து விரோதியைப் போக்குமவன். "தன்னைப்போலதே வரச்சொல்லுகிறேனன்றே; தன்னைப் போன நான் பிழைப்பனே; என் பருவத்திலே ஓராளுக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவலாகாதோ?" என்று சொன்னே னென்று சொல்லுங்கோள். (ஊன்கொண்ட வள்ளுகிரால்) 1 ஆபிரிதவிரோதி,கனைத் தானே கைதொடையப் போக்கு

காட்டிலும் நெருங்கியவனில்லை. இப்படியிருக்க, பிரஹ்லாத னுக்குத் தந்தையே பகையானபோது, அவனைக்காட்டிலும் நெருங்கினவனாய் இருந்து உதவினவன். இப்போது இதை இங்கு சொல்லுவதற்குக் கருத்து—"பிறர் பகையானால் உதவு ற்வான் என்னைப் பரிவதன்மூலம் தானே பகையாய்போது உதவலாகாதா? என்று கேட்கிறது என்ற சொல்லங்கள்" என்ற படி. "தேவாதிதேவனுளை தான் தன் பெருமைக்குத் தகாதபடி நரங்கலர்த் சிங்கமாய் வந்து பிறந்து அடியவனின் விரோதி யைப் போக்கினான். எனக்கு உதவுமபோது இப்படித் தன் பெருமைக்குத் தகாதமுறையில் வரவேண்டிய அவசியமில்லை. உள்ளபடியே வந்தாலே நான் உயிர்தரிப்பேனே. என்னைப் போன்ற பருவமுடைய ஆணை பிரஹ்லாதனுக்கு உதவினவன் பென்னுனை எனக்கு உதவுக்கூடாதா என்று கேட்டேன் என்று சொல்லங்கள்" என்று மெய்க்களைப் பார்த்துக் கூறு வதாகவும் கருத்துரைக்கலாம். (ஊன்கொண்ட வள்ளுகிரால்) என்கையாலே அடியானுடைய விரோதியைத் தானே நேரில் வந்து கள் கையாலே போக்குகிறவன் என்றாகிறது. "எனக்கு—பிரஹ்லாதனுக்குச் செய்ததுபோலே தன் திருமேனியை நரங் கலர்த் சிங்கமாய் மாற்றிக்கொண்டுநூரவோ விரோதியைப் போக்கவோ வேண்டிய அவசியமில்லை. தான் கலர்த்த என் உடைமையான நான் பெறும்படி நினைத்தாலேபோதும் என்

தொடங்கி மேலெல்லாம் தாத்பர்ய தேய்தல்கள். 1 "உசிரால்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆபிரித விரோதித்தயாதி.)

மவன். (இரணியனைப்பித்யாதி) விசேதாயைப் போக்கவும் தன்னை அழியமாற்றவும் வேணுமென்று சொல்லுகிறேனென லேன்; தன் i உடைமை தான் பெறுவாளென்று நினைக்க வமையும். (சரிவனைகள்) j கழலுகிற வளைகளென்னுதல். சரியும் வளையுமென்னுதல். k அவன் வந்தாலும் தொங்காது போலே காணும். l (தருமாகில்) m தாராதொழிகையே ஸ்வபாவமென்றிருக்கிறான். n ஸ்வதந்த்ரராயிருப்பார் தாரா தொழியிலும் ஒழிவரிதே. o ஆனலும் நமக்கு நசையறுதிறே.

கிருன் பாட்டின் கடைசியப்பகுதியாலே—(இரணியனை உடவிடத் தான் தான்கொண்ட சரிவனைகள் தருமாகில் சாற்றுகிறேன்) “சரிவனைகள்” என்றது சரிவின் அதாவது கழல்கின்ற வளைகள் என்று பொருள்படும். அன்றிக்கே “சரி” என்ற ஓராபரணம் உண்டாகையாலே “சரியும் வளையும்” என்று பொருள்கொள்ளலாம். சரிவனை எங்கையாலே கழல்வதையே இயல்வாக்கொண்டவனை என்று தோற்றுகிறது. அவன் வந்தாலும் கழல்வனையாதலே இருக்கும்போலும்! (தருமாகில்) ஆகில் என்று ஐயத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாலே தராமலிருக்கையே இவனது இயல்பு என்று நினைத்திருக்கிறான் எனது விளக்குகிறது. “ஆகில்” என்று ஐயமுறுவதற்குக் காரணம் என்னவெனில்: ஸர்வோவரன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவன் தராமலிருந்தாலும் இருக்கலாம் என்பதேயாகும். அப்படியானால் அவனிடம் துது அனுப்புவானேன்? எனில்: அவன் தந்தாலும் தராவிட்டாலும் நமக்கு

i (உடைமை) - வளை. j, k “கழலுகிற வளை” என்று ஸாமான்யமாய் இருக்கையைப்பற்றித் தாத்தர்யம் (அவன் வந்தாலுமிய்யாதி) l m “ஆகில்” என்ற யத்யுஸ்யத்தித்துக்குத் தாராமையை நிர்ஸித்தமாக்கித் தாத்தர்யம் (தாராதொழிகையே இத்த்யாதி) n, o அன்றிக்கே, “தரும் ஆகில்” என்று பிரித்து, “தரும்” என்றதக்கு - தருகையே நிர்ஸித்தமென்றித்தமாக்கி. “ஆகில்” என்ற யத்யுஸ்யத்தித்துக்குத் தாத்தர்யம் (ஸ்வதந்த்ரராயித்த்யாதி) o முந்தின அத்தித்துத் தலே நோக்காக்கித் தாராமையே நிர்ஸித்தமானால், “சாற்றுகிறேன்” என்பாடென்னென்ன அருளிச்செய்திருர் (ஆன

பாற்றுகிறேன்) p அவன் தரினும் தருகிறான்; தவிரலும் தருகிறான். நீங்கள் அறிவித்துப் போரும்கோள். 5.

எட்டாம் திருமொழி—ஆறாம் பாட்டு

நவங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த தன்முன்கில்கான்! மாவலியை மிவங்கொண்டான் வேங்கடத்தே நிரந்தேறிப் பொழிவீர்கள! உங்குண்ட விளங்கனிபோல் உன்மெலியப் புகுந்து என்னை நலங்கொண்ட நாரணர்க்குள் நடலேநோய் செப்புகிறேன்.

பதவுரை:—சலம் கொண்டு—குளிர்ந்த ஜலத்தைக் கொண்டு, கிளர்ந்து எழுந்த—மேற்கிளம்பி விளங்குகின்ற, தன் முன்கில்கான்—குளிர்ந்த மேகங்களே! மாவலியை—மஹாபுலியிடமிருந்து, நிலம் கொண்டான் வேங்கடத்து—புழையையா சித்தப்பெற்றுக் கொண்டவனான் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையிலே, நிரந்து—ஏறி பொழிவீர்கள!—புரந்து ஏறிப்பொழிகின்ற மேகங்களே!, (நான்) உலங்கு உண்ட—பெருங்கொசுக்கள் புஜித்த, விளங்கனி போல்—விளம்பழம்போல், உன்மெலிய—உன்மெலியும்படி, புகுந்து—என்னுள்ளே பிரவேசித்து, என்னை—என்னுடைய, நலங்கொண்ட—நிறைவுகளை அபஹரித்த, நாரணர்க்கு—நாராடனனுக்கு, என் நடலேநோய்—எனது கஷ்டவியாதியை, செப்புகிறேன்—தெரிவிப்புகள்.

ஆசைவிடாதன்றோ. (சாற்றுகிறேன்) அவன் சரிவனைகள் தந்தாலும் தரட்டும், தராமல்போனாலும் போகட்டும்; நீங்கள் சரிவனைகளைத் தரும்படி துதுசொல்லிவிடுங்கள். கழல்வனைகளைத் தருகையாவது—எம்பெருமான் வந்த கூடுகையாகும். 5.

6 அவை:—என்னை நலங்கொண்ட நாரணர்க்கு என் துன்பத்தைக் கூறுங்கள் என்கிறான்.

ஐயம் நமக்கித்த்யாதி) p இரண்டாமர்த்தத்திலே நோக்காக (அவன் தரினும் தருகிறான்). 5.

வ்யா— ஆறும் பாட்டு. (உசலங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த) குளிர்ந்த தண்ணீரைச்சேர்த்து “ஏலக்குழம்பு, ஏலக்குழம்பு” என்று திரிவாரைப்போலே திரியாதின்றனவாய்த்து. (தன்முழக்கங்கள்) நீங்கள் வர்ஷிக்கிற ஜலம் வேணுமோ? உங்கள் வடிவே அமையாதோ? (மாவலியித்யாதி) பிறர்க்காகத் தன்னை இரப்பானனாக்கினவன் வந்ததிக்கிற தேவரத்திலே வந்ததிக்கிற உங்களுக்கு, என் இரப்புக்குக் காரியம் செய்யபவனுடாவோ? b அஸுரன் பக்கலிலே உங்களைப் போகச்சொல்லுகிறேனன்றே; உடையவன் பக்கலிலே உங்களைப் போகச்சொல்லுகிறேனத்தனை யன்றோ? c (நிர்த்து) பரந்து. ஏறிப்பொழிவீசுள் சாய்கரத்தை உயரவைத்துத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்போலே

வ்யா— (சலங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த) குளிர்ந்த தண்ணீரில் ஏலம் முதலான உரலனைத் தரவயங்களைச் சேர்த்து “ஏலக்குழம்பு, ஏலக்குழம்பு” என்று கிறுத்துத் திரிவாரைப் போலே இரந்த மேகங்களுள் நீரைக்கொண்டு உயரவெழுந்து திரிவினன. பிறர்க்கு தரகமான ஜலத்தை உட்கொள்வதென்று சொல்லுகின்ற கைப்பாறு கருதாமல் உபகரிக்கும் நீங்கள் என் காரியம் செய்யவனும் என்று கருத்து. (தன்முழக்கங்கள்) நீங்கள் பொழிவின ஜலம் வேணுமோ? உங்கள் வடிவே போதாதோ உணவருடைய கனைப்பையும் ஆற்றுவதற்கு? வடிவாலே கனைப்பாற்றும் நீங்கள் என் துன்பத்தையும் போக்க வேணும் என்று கருத்து (மாவலியை நிலங்கொண்டான் வெங்கடத்தே) தேவர்களுக்காகத் தன்னை யாகசனாக்கிக்கொண்டு மாவலியிடம் நிலங்கொண்டவன் வாழும் தேவரத்திலே உள்ள நீங்கள் எனது இரப்புக்குக் காரியம் செய்ய வேண்டாவோ? அவன் செய்ததுபோல் அஸுரனிடம் நான் உங்களைப் போகச்சொல்லவில்லையே, நம்மைபுடையவனுள் நாராயணனிடமன்றோ உங்களைத் தூது அனுப்புகிறேன். (நிர்த்து) எங்கும் வியாபித்து. (ஏறிப் பொழிவீசுள்!) தண்ணீர்ப்பக்கலில் நீபடுக வருபவர்களுடைய முகத்திலே நீர்

ஆறும் பாட்டு. (சலமித்யாதி) உ—சலம். b “மாவலியை நிலங்கொண்டான்” என்றுதுக்குத் தூத்பாயாத்ரம் (அஸுரன் பக்கலித்யாதி) c “நிர்த்து”-பரந்து.

காணவே விடாய்க்கும்படி உயரவேறி வர்ஷிக்கிறதே விறே. அவன் வந்ததிக்கிற தேவரத்திலே வந்ததித்து அவனோடு உங்களுக்கு ஒரு ஸம்பந்தமுண்டானால் அவன் வடிவபாவமுண்டாகவேண்டாவோ? d (உலங்கித்யாதி) “உலங்கு” என்பது - பெருநுளம்பு. அவை விளாம்பழத்திலே மொய்த்தவாறே அதின் ரஸமெல்லாம் குடிபோமாய்த்து; அப்படியே என்னுடம்போடியேனந்து அகவாயைக் குடிபோக்கினுளய்த்து. (என்னை நலங்கொண்ட) என்னை வர்ஷவ்ஹரணம் பண்ணின. (நாரணர்க்கு) தம்முடம்பிலெழுக்கு பேரக், யமாயிருக்கும்வர்க்கு. (என்னித்யாதி) “தம்வாத்ஸலயத்துக்கும் என்னுற்றுகுமைக்கும் என்ன சோத்தி

ய்முடம்படி கண்டி போனதொரு பாத்நிரத்தை உயரவைத்திருப்பார்கள். அதைச் சாப்கரம் என்பர். விடாய்த்தவர்கள் தூரத்தில் வரும்போது இச்சாய்கரம் தண்ணீர்ப்பந்தகிருக்குமிடத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கும். அதுபோலே கானும்போதே விடாய் நீங்கும்படி உயர ஏறிகுறை பொழிவின்குளன் ஒரு நீங்கள் என்கிறான். அவன் வாலும் வெங்கடத்திலே வளிப்பவர்களாய் அவனோடு தொடர்புபெற்ற நீங்கள் அவனைப்போன்று நிர்ஹேதுகந்நபையுடைவார்களாய் இருக்கவேண்டாவோ? என்று கருத்து. நான்கள் செய்க்கூடியதென்ன? என்று பிற்பாறியாலே பதில் அளிக்கிறான். (உலங்குண்ட விளங்குகிறபோல் உன்மெலியப் புகுந்து) உலங்கு என்பது ஒருவகையான பெருங்கொக்கனைக் குறிக்கும். அவை விளாம்பழத்தில் மொய்த்தவுடன் அப்பழத்தின் ரஸமெல்லாம் வற்றிவிடும். அப்படியே என் உடம்போடே அனைந்து, என் நலனும் என்நிறையும் என்நிறையும் என்வளையுமாயிற்றாரத்தை உடம்பெல்லாம் அபஹரித்துக்கொண்டாயிற்று. (என்னை நலங்கொண்ட) என்னிடம் உள்ளதையெல்லாம் கொள்கொண்ட. (நாரணர்க்கு) அனைத்துக்கும் இவர் ஆம்மாவாகையாலும், அனைத்தும் இவருக்கு ராரீமகையாலும் அழுக்குப் பதித்த உடம்பாற ஸீலாஷி, சிவின் அருக்கையும் போக்யமாகக் கொண்டவர்க்கு. (என்கடல்கோய் செய்யுமினே) எனது பிரிவுத் துன்பகோவைச் சொல்லுங்கள். “வாத்ஸலய குணத்தைக் காட்டும் நாராயணன் என்னும் பெயருக்கும் நான்

d “உலங்கு” - பெருநுளம்பு; பெருங்கொக்கென்றபடி.

யுண்டு?" என்று சொல்லுங்கோள். (என் று கடலைநோய்) தமக்கும் இந்நடலைநோயுண்டாகில் அறிவிக்க இராசிரே. நிற்பது இருப்பது விருவது எழுவதாய்ப்படுகிற என்னுறுமையை அறிவிப்புகோள்.

எட்டாம் திருமொழி—ஏழாம் பாட்டு

சங்கமா கடல்கடைந்தான் தன்முகில்காள்! வேங்கடத்துச் செங்கண்மால் சேஷக்கீழ் அடிவீழ்ச்சி விண்ணப்பம் கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னுவி தங்குமென் றுரையீரே.

பதவுரை— சங்கம் — சங்குகளையுடைத்தாயும், மா— பெருமைவாய்ந்ததுமான, கடல்—கடலை, கடைந்தான்— கடைந்தருளின பெருமன் எழுந்தருளியிருக்கிற, வேங்கடத்து—சிருமலையில் திரிகிற, தன் முகில்காள்—குளிர்த்த மேகங்களே! செம் கண் மால்—சிவந்த கண்களையுடைய அவ்வுமட்டுமொனுடைய, சே அடி கீழ்—செவ்விய திருவடிகளின் கீழ், அடிவீழ்ச்சி—அடியேனுடைய, விண்ணப்பம்—விஜ்ஞாபம் (பா உதலில்), கொங்கைமேல்—எனது முலைகளின் மேல் (பூசப்பட்டான்), குங்குமத்தின் குழம்பு— குங்குமக் குழம்பானது, அழிய—நன்றாக அழிந்துபோம்படி, ஒருநாள்—ஒருநாளிலும், புகுந்து தங்கும் ஏல்—அவன் வந்து எம்ச்லேஷிப்பனாகில், (அப்போதுதான்) என் ஆவி தங்கும் என்று — என் பிராணன் நிலநிற்கும்—என்பதாம்; உரையீர்— (இவ்விண்ணப்பத்தை அப்பெருமா ளிடத்தச்) சொல்லுங்கோள்.

படுகிற துன்பத்துக்கும் என்ன பொருத்தமுண்டு?" என்று கேளுங்கள். (நடலையோய்) கீற்பது, இருப்பது, விழுவது, எழுவதாய்ப்படுகிற பிரிவுத் துன்பமே. (என் நடலையோய்) தமக்கும் இந்நடலையோய் இருந்திருந்தால் நான் து துவிடும்படி இருக்கமாட்டார்; ஆகையால் எனக்கே உரிய நோய் என்று கருத்து. (செப்பியினே) அறிவிக்கவேண்டியதொன்றே நீங்கள் செய்யவேண்டியது. அவர்வார்த்தையாலே தண்ணீர்ப்பந்தல் வையுங்கள் என்கிறார்.

6. "நடலை" து:க்கம். "நடலை" என்று நிற்பதிருப்பதான ளஞ்சாரம்.

6.

வ்யா:— ஏழாம் பாட்டு. (சங்கமாமகடல் கடைந்தான்) a கீழ்க்கிடந்த சங்குகள் மேலேறிக் கொழிக்கும்படி அபரிச் சிந்தமான கடலைக் கடைந்தவன்; b தன்னை அர்த்தித் தார்க்குத் தன்னை வருத்திக் கடலைக்கடைந்து அவர்கள் ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கும்வன் வர்த்திக்கிற தேயுத் திலையன்றோ நீங்கலும் வர்த்திக்கிறது. (தன்முகில்காள்) c கடல் கடைந்தபோதுண்டான ஆயாஸத்தால் வந்த ஸ்ரம மாறும்படி குளிர்த்த வடிவைக்காட்டி வர்த்திக்கிறனவாய்த்து. d தன்னையே ப்ரயோஜனமாகவேனுமென்றிருப்பார்க்காக வந்து நிற்கிற தேயுமாய்த்து. "அவன்ருன் வாராதிருக்க, இவன் இப்பாடு படுகிறதென்?" என்றிருக்கிறிகோளாகில்,—

7. அவ:—அவன் அணைந்தாலல்லது என் உயிர் தரிக்காது என்று கூறுங்கள் என்கிறார்.

வ்யா:—(சங்கமா கடல்கடைந்தான்) அளவுகாணமுடியாத கடலை, கீழே கிடந்த சங்குகள் மேலேயேறிக் கொழிக்கும்படி கடைந்தவன். (கடைந்தான் தன்முகில்காள்) தன்னிடம் ப்ரயோஜனத்தற்காகவே எண்டியவர்களுக்கும் தன் திருமேனியை வருத்திக் கடலைக் கடைந்து அவர்கள் கிருப்பியதைக் கொடுக்கிறவன் வாழ்கிற தேயுத்திலே வாழும் நீங்கள் என்காய்த்தைச் செய்யவேண்டும் என்று கருத்து. (கடைந்தான் தன்முகில்காள்) கடலைக் கடைந்தபோது ஏற்பட்ட களைப்பு ஆறம்படி குளிர்த்த வடிவைக்காட்டி இந்த மேகங்கள்

ஏழாம் பாட்டு. (சங்கமித்யாதி) a "சங்கம்" என்றதுக் குத் தாத்பர்யம் (கீழ்க்கிடந்த இத்யாதி); b "சங்கமாமகடல் கடைந்தானுள்" செங்கண்மாலானவனுடைய-வேங்கடத்துத் தன்முகில்காள்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (தன்னை யித்யாதி); c "கடல்கடைந்தான் - தன்முகில்காள்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (கடல்கடைந்தபோதித்யாதி); d "சங்கமா கடல் கடைந்தவனும், அநந்தரம், வேங்சடத்துச் செங் கண்மாலானவன்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (தன்னையே நா—54

6 (செங்கண்மால்) அங்கே சென்றவாறே காண்கிறிகோளிறே. அவன் கண்ணுறங்காமையும், அவனுடைய வ்யாமோஹமுமெல்லாம் அங்கே சென்றவாறே காண்கிறிகோளிறே. 35. "अनिष्टसप्त राः" (அநித்தூஸ்பதம் ராம:) . g (சேவடிக் கீழித்யாதி) h திருவடிகளிலே விழுந்து விண்ணப்பம் செய்யுங்கோள். விண்ணப்பம் செய்யும் பாசுரமென்னெனில்; i (கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமெலென்னுவி தங்கும்) என்று சொல்லுங்கோள். "தம் வரவை விஸ்வஸித்து உத்யோகித்

ஸஞ்சரிக்கின்றன என்று கருத்து. (வேங்கடத்துச் செங்கண்மால்) ப்ரயோஜனாத்நரங்களை அபேக்ஷித்த தேவர்களுக்கு உதவிய குறைதீர, தன்னைப் ப்ரயோஜனமாக நினைத்திருப் பார்க்கு அருள்புரிவதற்காக அவர்களிடம் வாத்ஸல்யத்தைத் திருக்கண்களாலே தோற்றுவீத்துக் கொண்டு வந்து நிற்குமிடம். "அவன் இவளுக்கு அருள்புரிய வராமலிருக்க இவன் இப்பாடு படுவதென்?" என்று நினைத்தீர்களாகில், அங்கு சென்று அவன் திருக்கண்களைப் பார்த்தால் அவன் எனக்காக உறங்காமலிருப்பதையும், என்னிடம் பெருங்காதல் கொண்டிருப்பதையும் நீங்களே நேரில் காணலாம் என்று கருத்து. (115-வது பக்கத்தில் 35-வது ப்ரமாணத்தின்படி) எதையைப் பிரிந்து இப்பாடுட்டா னன்றோ. (சேவடிக் கீழித்யாதி) விண்ணப்பம்) திருவடிகளில் விழுந்து விண்ணப்பம் செய்யுங்கள்; விண்ணப்பம் செய்யும் பாசரம் என்? என்னில்; (கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னுவி தங்கும்) என்று சொல்லுங்கள். "தேவரீ வரவரீ என்று ஈழப் தேவரீர் அனைப்பதற்காகக் கொங்கைமேல் குங்குமத்தை உச்சேரித்துக்கொண்டிருந்தேன். அது பயனுடையதாம்படி. செப்பிராகில் உயிர்த்தரிக்கலாம்" என்றும்

யித்யாதி) o, i உறங்காமையாலே கண் சிவக்கும், g "சேவடிக் கீழித்யாதி" விண்ணப்பம்" என்றாதுக்கு, "அடிவீழ்ச்சியான - என்னுடைய - செங்கண்மால் சேவடிக் கீழிவடிவமான - விண்ணப்பத்தை" என்றவயித்தருளிச் செய்வர், "அடிவீழ்ச்சி" - அடியாட்டி. h, i, j, k, l "அடி

றுக்கொண்டிருந்தேன். அது ஸப்ரயோஜனமாம்படி பண்ணுவாராகில் தரிக்கலாம்" என்று சொல்லுங்கோள். j முலையெழுந்தார்ப்படி மோவாயெழுந்தார்க்குத் தெரியாதிதே k "நாம் சென்றாலும் இனி ஜீவிக்கமாட்டோம்" என்றிருக்கிலும் இருப்பிரிதே; அக்குறைதீர அறிவித்துப் பேசுகோள். l (கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புகுந்து) வெறுப்புறத்திலே கொண்டு ஆற்றவொண்ணாத முலைகளை. அதுக்கு மேலே குங்குமத்தாலும் அலங்கரித்தாளாப்பத்து.

என் விண்ணப்பத்தைச் சொல்லுங்கள். "ஸர்வஜ்ஞான அவன் அறியானோ? சொல்லவேணுமோ? ' என்னில்; முலையெழுந்தாரான பெண்கள் படும் தன்பம் மோவாயெழுந்தாரான ஆண்களுக்குத் தெரியாதாகையாலே எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். அப்படியல்லாமல், "நாம் சென்றாலும் இனி உயிர்த்தரிக்கமாட்டோம்" என்று நினைத்திருந்தாலும் இருக்கலாமன்றோ. அக்குறைதீர நான் உயிர்த்தரிப்பதற்கு ஒருவழிபிட்டு என்று எடுத்துச் சொல்லுங்கள் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். (கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து) பரிஷ்காரம் செய்பாநகிலியிலும் அவனைப் பிரிந்து தரிக்கவொண்ணாத முலைகளைக் குங்குமம்பி அலங்கரித்து வைத்தது மேலும் துன்புறக் காரணமாயிற்று. (குழம்பு)

வீழ்ச்சி" - அடியிலே விழுந்து என்றும் (பாசுரமென்னென்னில்) என்று அந்தரம், " (கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமெலென்னுவிதங்கும்) என்று சொல்லுங்கோள்; தம்வரவை விஸ்வஸித்து உத்யோகித்துக்கொண்டிருந்தேன், அது ஸப்ரயோஜனமாம்படி பண்ணுவாராகில் தரிக்கலாமென்று சொல்லுங்கோள். முலையெழுந்தார்ப்படி அவருக்குத் தெரியாதிதே;...கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புகுந்து" என்றும் இவ்வளவும் திருத்துவாக்யம். j "அவனறியானோ? சொல்லவேணுமோ" என்ன (முலையெழுந்தாரித்யாதி) k அவன் வரவுக்குடலாக வெப்பித்து பேராகுத்திலே அவ்வயிக்க அவரைப் பார்த்திருக்கிறா கில், " தங்குமெலென்னுவிதங்கும்" என்பா

(குழம்பு) ம இவை சென்று அறிவித்து நசையற்றவரே
 ம, அவை பொறியெழுதது. ந செருக்கனும் ஸ்வதந்தரான
 யிருப்பானெருவனாகையாலே “ இன்னபோதுவரும் ” என்று
 அறுதியிடவொண்ணாதே. “ இப்போது வந்தான்”, “ இப்போது
 வந்தான்”, என்று அலங்கரித்தபடியே இருக்கவேணுமிதே.
 இத்தலை பரதந்தர வஸ்துவாகையாலே. (குழம்பழிப்
 புகுந்து) ௦ முன்னடி தோற்றதேயிரே வந்து புகுவது.
 (ஒரு நாள் தங்குமேல்) ஒருநாள் தங்குமாகில் போருமோ
 பின்னை இப்பாரிப்புக்கெல்லாமென்னில் (என் னுவிதந்தும்)

குங்குமம் எப்போதும் காயாமல் இருக்கிறபடி. இந் த
 மேகங்கள் அவ்விடம் சென்று அறிவித்து, அதற்குப் பின்னும்
 அவன் வராமல், வருவான் என்ற ஆசையும்ற்றுப் போனால்
 தான் அக்குங்குமக் குழம்பு காய்ந்துபோகும். மதிப்புடைய
 வனும், ஸ்வதந்தரானிருப்பவனாகையாலே “ இன்னபோது
 வருவான் ” என்று உறங்கியாகக் கூறமுடியாது. இவன் அவ
 னுக்குப் பரதந்தரானாகையாலே, “இதோ வந்தவிடுவான், இதோ
 வந்துவிடுவான்” என்று குங்குமத்தால் அடிக்கடி அலங்கரித்த
 படியே இருக்கவேணுமாகையாலே குழம்பாகவேயிருக்கும்
 என்றும் கொள்ளலாம். (குழம்பழியப் புகுந்து) தான் வருவது
 எவர்க்கும் அறிபமுடியாதபடியன்றே வந்து புகுவான்
 கண்ணன். (ஒருநாள் தங்குமேல்) ஒருநாள் தங்குவான்கில்.
 இப்படி இடைவிடாமல் குங்குமத்தால் அலங்கரித்துக்கொண்ட
 பாரிப்புக்கெல்லாம் ஒருநாள் தங்குவது போதுமோ? என்னில்:
 (என் ஆவி தங்கும்) போகத்தக்கது போதாது. என் உயிர்

னென்னென்ன (நாம் சென்றுலுமித்யாதி) ம விஸ்வேஷ
 த்வேரையில் குழம்பு அஸ்தையாயிருக்குமோவென்ன அரு
 ளிச்செய்கிறார் (இ.வ சென்றித்யாதி) ம, பொறியெழுதகு
 தனலாய்ச்சுடுகை. ந ஆனாலும் அலங்கரித்திருக்கக் கூடு
 மோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (செருக்கனாயித்யாதி) ௦
 குழம்பழிய வேண்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்
 (முன்னடியித்யாதி) 7.

போகத்துக்குப் போராது. பராண ரக்ஷணத்துக்குப் போரும்.
 (ஒருநாள் தங்குமேல் என்னுவி தங்கும்) “ குணஜ்ஞாந்த
 தாலே தயியானோ?” என்றிருக்கவொண்ணாது; அநேயு
 மாகில் தரிக்கலாம். 7.

எட்டாம் திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு

கார்காலத் தெழுமின்ற கார்குமிகளான்! வேங்கடத்துப்
 போர்காலத் தெழுந்தருளிப் பொருதவனார் பேர்சொல்லி
 நீர்காலத் தெருக்கில்லும் பழுவிலைபோல் வீழ்வேனை
 வார்காலத் தொருநாள் தம் வாசகந்தத் தருளாரே.

பதவுரை— கார்காலத்து—வர்ஷாகாலத்திலே, வேங்
 கடத்து எழுமின்ற—திருமலையிலே வந்து தோற்றுகின்ற,
 கார்குமிகளான்—காளமேகங்களே! போர்காலத்து—
 புத்ததுலமையுத்திலே, எழுந்தருளி—(போர்க்களத்தில்) எழுந்
 தருளி, பொருதவனார்—பேர்செய்து வெற்றிபெற்ற
 பெருமானுடைய, பேர்—திருநாமங்கள், சொல்லி—என்
 கீர்த்தகம்பண்ணி, நீர்காலத்து எருக்கில் அம் பழ இலைபோல்
 வீழ்வேனை—மழைகாலத்தில் அழகிய எருக்கம் பழுப்புகள்
 ஆற்றுவியுதபோல் ஒசித்து விழுகின்ற எனக்கு, வார்
 காலத்து—நெடுகிச்செல்லுகிற காலத்திலே, ஒரு நாள்—
 ஒருநாளாகிலும், தம் வாசகம் தந்தருளாரே—தம்முடைய
 ஒரு வார்த்தையை அருளாதொழிவரோ?

தரிப்பதற்குப் போகும். (ஒருநாள் தங்குமேல் என் ஆவி
 தங்கும் என்று உரையீரே) “கோவிர்தன் குணம்பாடி.....
 ஆவிகாத்திருப்பேனே” (3) என்னும் முன் பாகரத்தின் ரீலையும்
 மீறிப்போயிற்று. அவன் ஒருநாளாகிலும் அனைத்தால்தான்
 உயித்தரிக்கலாம் என்று சொல்லுங்கள். 7.

8. அவா—ஒருநாள் ஒரு வார்த்தையாவது அருளாம
 விருப்பது அமகல்ல என்று விண்ணப்பிக்கச் சொல்லுகின்ற.

வ்யா:— எட்டாம் பாட்டு. (a கார்காலத்தெழுக்கின்ற) அவன் வரவு குறித்துப்போன காலத்திலே தோற்றினவர்க ளன்றோ நீங்கள். (கார்முகில்கள்) b தனக்கடைத்த காலத் திலே தோற்றுக்கிறவையாகையாலே தன்னிறம் பெற்றுத் தோற்றி உதவுமாபோலேயாய்த்து, இவனும் - முன்பெல் லாம் தோற்றுகே, ஆபிரகீ நலிவுபடுமளவானவாரே வந்து தோற்றி, அவர்கள் விரோதிகளைப் போக்கி உதவி, தான் நிறம் பெறும்படியும். இத்த,ஸையிலே திருநாமஸங்கீர்த்தநத் தாலே துரிக்கலாமென்றிருந்தோம்; அதுதானே ஸைதிலிய ஹேதுவாகாநின்றது. (நீர்க்கால மித்யாதி) கோடையிலே பாலநலுர்ந்த எருக்கிலையிலே மழைத்துளியிட்டவாரே அற்று விழுமாபோலேயாய்த்து, விரஹத்தாலே நொத்தி ருக்கிற ஸமயத்திலே திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தைப் பண்ண,

வ்யா:— (கார்காலத் தெழுக்கின்ற) அவன் வருகிறேன் என்று நான்குறித்துப்போன மழைகாலத்திலே வந்து தோற்றி னவர்களன்றோ நீங்கள். அவன் வரவிட்டாலும் அவனுடைய நிறம் பெற்ற உங்களைப் பார்த்து நான் ஆறியிருக்கலாம்படி. தோன்றிய உங்களுது வரவு நல்லவரவு என்று கருத்து. (கார் முகில்கள்.....பொருதவனார்) தமக்கு ஏற்பட்ட காலத்திலே தோற்றுகையாலே தமக்குரிய கருகிறம்பெற்றுத் தோற்றி உலகிற்கு உதவுந் இவைகளைப்போலே, எம்பெருமானும் முன் பெல்லாம் தோற்றும் அடிபார் தன்புறம்போது வந்து தோற்றி, அவர்களது எதிரிகளைப் போக்கி உதவித் தன் நிறம் பெறுவான் என்று கருத்து. (நீர்க்கால மித்யாதி.....வீழ்வேனை) இந்த துரித,ஸையிலே திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தால் துரிக்கலா மென்று நீனைத்தோம். அதுவே நமக்கு நலிவடையக் காரண மாயிற்று என்பிடுகள். (நீர்க்காலத் தெருக்கிலம் பழிவினைபோல் வீழ்வேனை) கோடையிலே பால்வற்றியுலர்ந்த எருக்கிலையிலே மழைகாலத்தில் மழைத்துளி பட்டவுடன் அது உதிரிந்து விழுவதுபோலே, போர்சோன்னவுடன் தருமாரி விழுகிறேன் நான். பிரிவுத் துன்பத்தாலே நொத்திருக்கும் சமயத்தில் திரு

எட்டாம் பாட்டு. (கார்காலத்து இத்தியாதி) a “கார்காலம்”-வாஷாகாலம். b “போர்காலம்”-என்ற பதத்தைக் கடாசுவித்து, இப்பதத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்

அதுதானே ஸைதிலிய ஹேதுவாக இற்றிற்று விழுகிறபடி. (வார்காலத்து) d ஓடவொழுகிச் செல்லுகிற காலத்திலே, (e) நூள் தம் வாசகம் தந்தருளாரே) e என்றும் ஒருபடிப் பட்டிருக்கவேணுமோ e இதினும்? 80. “वाचा चमिवामुदि” (வாசா தர்மமவாப்நுஹி) என்று-ஒரு வார்த்தை சொன்ன லாகாதோ? அங்கு தூதர்க்குச் சொன்ன வார்த்தையிறே; (இங்கும் இவற்றுக்கிறே சொல்லுகிறது. 8.

நாமஸங்கீர்த்தனத்தைப்பண்ண, அதுவே தளர்ச்சிக்குக் காரண மாகித் தருமாரிவிழும்படி செய்தவிட்டது என்று கருத்து. (வார்காலத்து ஒருநாள்) நீண்டுசெல்லும் காலத்திலே ஒருநாள். “வார்த்தை போதல் ஒழுகல் இவை நெடுமையாகும்” எனும் நிகண்டு அருப்பத உரையில் எடுக்கப்பட்டது. (ஒருநாள் தம் வாசகம் தந்தருளாரே) என்றும் முகம் காட்டாமலிருப் பதில் ஒருபடிப் பட்டிருப்பதுபோலே, வார்த்தை சொல்லாம லிருக்கும் இதினும் என்றும் ஒதுபடிப்பட்டிருக்கவேணுமோ? என்று கேளுங்கள். முகங்காட்டுவதில்லையெனும் வார்த்தை உவது சொல்லக்கூடாதோ என்று கருத்து. (289-வது பக்கத்தில் 80-வது பரமானந்தின்படி) வார்த்தை சொல்லுக யாமிந் தர்மத்தைப்பவது செய்யலாமே. அங்கு எதோபோட்டி தூ,கனை அனுமனிடம் வார்த்தை சொன்னதுபோலே இங்கும் ஆண்டான் தூதுசொல்லும் மேகங்களுக்கு இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறான். 8.

செய்கிறார் (தனக்கடைத்த இத்தியாதி) c “வார்த்தல்” - நீளுதல். d (ஓடவொழுகி) - மிசலம் நெடுகி. e “வார்த்தல் போதலொழுகலிவை நெடுமையாகும்” என்னக்கடவதிறே. e முகங்கொடாமையிலே ஒருபடிப்பட்டிருக்குமாபோலே வார்த்தைசொல்லாமையினும்ஒருபடிப் பட்டிருக்கவேணுமோ? என்றபடி. e (இதினும்)-வார்த்தை சொல்லுகிற இதினும், எம்மில்லேவுமில்லாவிட்டால் வார்த்தைதான் சொல்ல வொண்ணாதோ? என்றபடி. f “அவன் வார்த்தை சொல்லி கிறுனில்லை” என்றதுக்கு இஸ்லோகம் எம்வாதுமானபடி எப்படியென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இங்குமிவற்றுக்கிறே 8. இத்தியாதி).

கிறது. இரண்டாற்றுக்கும் நடுவில் வாஸம்போலே; “நல் லார்கள் வாலும் நளிரரங்கம்” என்னக்கடவதிறே. c “பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ” “இன்னக்கெடுப்பாயோ?” என்கிற படியே - இதர விஷயப்ராவண்யம் விதாஹேதுவாயிருக் கும்; புகுவத்ப்ராவண்யம் வாழ்வாயிருக்கும். (பாம் பண் யான் வார்க்தையென்னே) படுக்கதைத் தலைமில் சொல்லும் வார்த்தைகள் d அந்தரங்கர்க்குத் தெரியுமீற. (கதிபென் றும் தானுவான்) e 130. “देवाङ्ग दानवानः समाधायिष्यन्म”

வாழ்வாகச் சொல்லுகின்றனரே. தொண்டரடிப்டொடியபாற் வாள் இரண்டாற்றுக்கும் நடுவில் வாஸத்தைபே ரெழ்வாகச் சொன்னாற்போலே “நல்லார்கள் வாலும் நளிரரங்கம்” [நாச்- திரு 11-5], என்று இவ்வாண்டாளும் திருவரக்கவாஸத்தையே வாழ்வாகச் சொன்னுள்ளரே. அன்றிக்கே வேல்கடத்தை இருட்டிடமாகப்பெற்று புகுவத்ப்ராவண்யமாவிற வாழ்ச்சியைப் பெற்றவர்களை! என்றும் கொள்ளலாம். “உல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” [திருவாய் 6-9-9] “புறத்திட்டின்னம் கெடுப் பாயோ” [6-9-8] என்றபடியே மற்ற விஷயங்களில் *ரு படுவது ஸ்வரூபம் அழிவதற்குக் காரணமாயிருக்கும். எம் பெருமானிடம் *ருபடுவது வாழ்வாயிருக்கும் என்று கருத்து. (பாம் பண்யான் வார்த்தையென்னே) ஆதிபேஷன் என்றும் ரயனித் திருக்கும் அவை சொன்ன வார்த்தை - அவ் வாதிபேஷனைப்போலே அந்தரங்கர்களாயிருந்துகொண்டு வேல்கடத்தைப் பதியாக வாழும் உல்களுக்குத் தெரிந்திருக் குமே. அவ்வார்த்தை என்னவென்று எனக்குச் சொல்லுங்கள். (கதியென்றும் தானுவான்)

130. தேவநாதம் தூநவநாஞ்சு ஸாமாந்யமதிதைவதம் | ஸர்வதூ சரணத்துவந்தவம் வரஜாமி ரரணம் தவ || [ஜித்தகே-2]

என்று பூரிப்பது. c அன்றிக்கே, சூப்படி வர்த்தாத்தைக கெண்டாடுகைக்கு ஏற்றமே தென்ன அருளீச்செய்கிறார் (பல நீ காட்டியித்யாதி) என்னுதல். d ஏகதேயவாஸத் தாலே (அந்தரங்கர்) என்கிறது. அன்றிக்கே, அங்குத்தை வர்த்தாத்தக்கும் அடி - புகுவத்ப்ராவண்யமாகையாலே, ஏகார்த்தமாகவுமாம், e, ஆதிதேவநாதம்.....அல்லென் ஆவே

ரீதா” (தேவநாதம் தூநவநாஞ்சு ஸாமாந்யமதிதைவ தம் ஸர்வதூ) என்கிறபடியே. e, அல்லென்றும் ஆவே னென்றும் சொல்லும் e, இவனைப்போலன்றிக்கே. என்று மொக்க ஒருபடிப்பட்டேயிருக்குமாய்த் து அவன். “ஆன் பார்த்துதிருவாய்” என்கிறபடியே. (கருதாது) தனக்கு வருகிற ஸவருபஹாநியை புத்திபண்ணுதே. (ஓர் பெண் கொடியைப் புகுத்தெய்தையென்னும் சொல்) ஓர் கொள் கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டும் கொடியை, தரையிலேயிட்டு வைக்கையாவது - வதிக்கையிறே. 131. “न च सीता रव्या णि” (ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா). புகுவது, விஸ்வஷ்ணும்

[புகுதுபுடைய தேவர்க்கும், புகுத்திற அஸ்ரீச்சும் எப் போதும் பொதுவாகப் பற்றக்கூடிய தேவதையாயிருக்கும் உன் திருவடியினையை உபாயமாக நிச்சயிக்கிறேன்.] என்றி ரபடியே அனைவர்க்கும் என்றும் தஞ்சமாயிருப்பவன் இவனே யன்றே. (என்றும்) “உனக்கு அடிமையாகமாட்டேன்” என்று ஒருசமயமும், “உனக்கு அடிமையாவேன்” என்று ஒருசமயமும் சொல்லும் ஜீவனைப்போலல்லாமல், எப்போதும் இவனை ரகிப் பவனாகவேயிருப்பவன் அவன் “ஆன்பார்த்துதிருவாய்” [நான்-திருவ 80] என்றிபடியே “சேதனனெருவன் மமக்குக் கிடப்பானே” என்று ஆசைப்பட்டுத் திரிகிறவனன்றே ஸரீவேவ்வான். (கருதாது) என்னை ரகிக்காமையால் தனக்கு வருகிற குணக்கெட்டை நினைமால். (ஓர் பெண்கொடியை வதைசெய்தான் என்னும் சொல்) ஓர் கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டிய கொடியை, தரையிலே படரவிடுவது அதைச் சாகடிக்கையேயாகும். அதுபோலே அவனை அணையவேண்டிய கொடியானான் என்று வந்து ஆட்கொள்ளாமலிருப்பதும் என்னைச் சித்திரவதைசெய்வதெயாகும்.

131. ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா த சாஹமி ராகவ |

முஹுர்த்தமபி ஜீவாவோ

ஜலாந்மதஸ்யாவிவோத்த, ருதென || [ரா-அ 53-31]

னென்கை) - சேஷத்தவத்துக்கு உடன்படுகையும், படாமையுள், e (இவனைப்போல்) என்று - சேதனை. f “வைய

வதும் பரியாய்காணும். (ஹலுகத்தார் மதியாரே) ! அத்தலையில் ஸத்யாவத்தாலே இத்தலையில் ஸத்தையென்னுமது f, போய்த்தே. g ஒருகால் முடிந்தார்க்கு இருகால் முடியவேண்டாவே? இனி நாட்டார் தம்மை ரக்ஷகரென்று விரும்பார்களென்று சொல்லுங்கோள். தந்தாம் அழிந்தாலும் அத்தலைக்கும் வரும் அவத்யம் பரிஹரிக்கும் h குடியிறோபோ! 9.

[ராகுவரே! உம்மைப் பிரித்த லீதையும் உளளாகான்; (உம்மைப் பிரித்த) ஈனும் ஸத்தை பெருமாட்டேன். (ஒருகால் ஜீவித்தாலும்) ஜலத்தைப் பிரித்த மீனோலே முறையிற்றோமே ஜீவிப்போய் என்கிறபடியே எம்பெருமானைப் பிரிந்திருப்பது அழியேயாகும் என்று இனியபெருமான் அழித்திட்டாரெனோ (ஹலுகத்தார் மதியாரே) "என்னை வதை, செய்தபின் உலகினர் உம்மை ரக்ஷகராகக் கொள்ளமாட்டார்கள்" என்று சொல்லுங்கள், நாடகன் உயிரோடிருப்பதாலேயே, அவைப் பிரிந்து ஸவியும் காலத்திலும் நாயகி உயிருடன் இருக்கிறான் என்பது அனாவும் இதரைத்து. இதைத் தமிழ் நூலார் "இன்றியமைபாமை" என்று கூறுவர். என்னை வதை, செய்தவிடத்தால் இந்த ரிபாயறும் அழிந்தது இப்படிச் செய்ததால் எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும் அபவாதும் இவனுக்குப் பொறுக்கக்கொள்ளாததாய் மறுபடியும் சித்திரவதை, செய்திருந்தது. ஒருமுறை அழித்தவர்கள் மறுபடியும் அழியவேண்டுமோ? அழிந்த இவனுக்கு அழித்தவனுக்கு வரும் அபவாதத்தைப்பற்றி என்ன கவலை? எனில், பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த டென்பிள்ளையாகையாலே, தான் அழியட்டிக்க வளவிலும் எம்பெருமானுக்கு ஒருகுறை வரக்கூடாது என்று நினைக்கிறான். 9.

கத்தார் மத்யாரே" என்றதற்கு அவதாரிகை அத்தலையில் இத்தயாதி. "இன்றியமைபாமை" என்கிற த்யாயத்தாலே, தானுண்டானால் என் ஸத்தையுமுண்டென்கிறது. f, (போய்த்தே) இனி முடியும்தனையாரே? g "ஒருகால் முடிந்தால் இருகால் மட்டு முடியவேண்டா" என்று வாக்ய தாதர்யம். h குடியோ! - குடியன்றோ என்றிற்பாடு. 9.

எட்டாம் திருமொழி—பத்தாம் பாட்டு

நாகத்தி னணையானே நன்னுதலான் நயந்துரைசெய்
மேகத்தை வேங்கடக்கோன் விடுதூதில் விண்ணப்பம்
பேரகத்தில் வருவாத புதுவையர்கோன் கோதைதமிழ்
ஆகத்து வைத்துரைப்பா ரவர்அடியா ராகுவரே.

பதவுரை:— நல் நுதலான்—விஸக்ஷணமான முகத்தை அடையாளம் பேரகத்தில் வருவாத புதுவையர் கோன் கோதைபுகுவது, நுபுவத்தில் குறையாதவரான பெரியாழ்வாருடைய மகளின் ஆண்டாள், நாகத்தின் அணையான் வேங்கடக்கோனை— திருவனந்தாமலானைப் படுக்கையாக வுடையனான திருவேங்கடமுடையானே, நயந்து—ஆசைப்பட்டி, உரைசெய்—அருளிச்செய்ததாய், மேகத்தை விடுதூதில் விண்ணப்பம்—மேகத்தைத் தூதுவிடுவதாக அமைந்த விண்ணப்பமாகிய, தமிழ்— இத்தமிழ்ப் பாசரங்களை, ஆகத்துவைத்து— ஹந்தாபத்திலே வைத்துக்கொண்டு, உரைப்பாரவர்—ஒதவல்லவர்கள், அடியார் ஆகுவர்—எம்பெருமானுக்கு கித்ய கைங்கரியம் பண்ணப்பெறுவர்கள்.

வ்யா:— நிகழத்தில்—(நாகத்திணையானே) நீங்கள் சென்று அறி கிக்குமித்தனைபே வேண்டுமது; அத்தலையில் ஒரு குறையில்லை; உநம் வரவுக்குறுப்பாகப் படுக்கை படுத்துச் சாய்ந்து கிடந்தான். b (நன்னுதலான்) அப்படுக்கையிலே துகைத்து ஏறத்தரும் அவயவஸோபையை உடையவன்.

10. அவ:— இத்திருமொழி கற்றுகீர்த்துப் புலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறான்.

வ்யா:— (நாகத்திணையானே) மேகங்களாகிற நீங்கள் சென்று அறிக்கவேண்டியுடனே குறை, நான் வருவேன் என்று எதிர்பார்த்துப் படுக்கையில் படுத்திக்கிடக்கிறான். (நன்னுதலான்) அப்படுக்கையிலே துகைத்து ஏறலாம்படியான

பத்தாம் பாட்டு. (நாகத்திணையித்தயாதி) உவிரவனம் (நம்வரவுக்கு இத்தயாதி) d "வேங்கடக்கோன்" என்கையாலே

(நயத்துரைசெய் - விண்ணப்பம்) ஆசைப்பட்டுச் சொன்ன விண்ணப்பம். (மேகத்தை வேங்கடக்கோன் விடுதூதில் விண்ணப்பம்) ராமாவதாரத்தில், ஐந்த்ரவயாகரண பண்டி, தனைத் தூதாகவிட்டது; இங்கு, திருமலையிலே மேகங்களைத் தூதாகவிடாநின்றான்; இதுவே வாசி. அங்குநின்றும் வந்தாரையே விடுகை இரண்டிடத்திலும் ஒக்கும். d அல்லவ தாரத்தில் பிற்பாடர்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி, திருமலையிலே வந்து "தூதுவிடுவார் ஆரோ" என்று அவலரம் பார்த்து இரா நின்றாலுய்த்து.

(மேகத்தில் வருவாத புதுவைப் கோன் கோதை தமிழ்) புகுவத், பேராகுத்தில் ஒன்றும் தப்பாதபடி எல்லா வகையாலும் அநுபுவித்த பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப் பாய்த்து - இவ்வாசைக்கு ஊற்று. e விபு,வுமுண்டானவன்று

திருமுகமண்டல ஒளியாகிற பெருமைடைப் பற்றவன். (நயத்துரைசெய் விண்ணப்பம்) எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுச் சொன்ன விஞ்ஞாபனம். (மேகத்தை வேங்கடக்கோன் விடு தூதில் விண்ணப்பம்) ராமாவதாரத்தில் எரிதாட்பிராட்டி ஐந்த்ரவயாகரண பண்டி, தனது அனுமனைத் தூதாகவிட்டான்; ஆண்டான் இங்கு திருமலையிலே மேகங்களாகிற அசேதனங் களைத் தூதாக விடுகின்றான். இரண்டு தூதற்கும் இதவே வேற்றுமை நாயகனிடமிருந்து வந்தவர்களையே தூதாக விடுவது இரண்டுக்கும் ஒற்றுமை. (வேங்கடக்கோன்) அந்த அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டவர்கள் தூதனிடம் ரஸத்தை இழக்கவேண்டாதபடி. "திருமலையிலே உன் என்மைக் குறித்து எவரேனும் தூதுவிடுவார்களோ" என்று எதிர்பார்த்து, திருமலையிலே வந்து நின்றாலுய்த்து (மேகத்தில் வருவாத புதுவைக்கோன் கோதை தமிழ்) எம்பெருமானுடைய அநு பவத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி 'வண்ணமாடங்க'ளிலே திருவவதாரச் சிறப்பு தொடங்கி திருப்பாதாதி,கேரவண்ணம்,

வயாங்குத்தியம் சாட்டுகிற (தவ்வவதாரத்திலித்யாதி) e விபு,வம் - சாடு - அவதாரம் அர்த்தம்; ஐஸ்வர்யம் - த்வரி. b "நூதல்" - நெற்றி. c "நயத்து" - ஆசைப்பட்டு,

மதாடங்கி பேராகுத்திலே அந்நவியத்தவரிதே பெரியாழ்வார்: "கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று தொடங்கி அநுபுவித்தவரிதே. இது அப்யஸிக்கைக்கு எவ்வளவதி, காரம் வேறுமென்னில்:-(1 ஆகத்து வைத்தரைப்பாரவர்) "ஒருத்தி ஒரு விஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் படுப்பாடென்!" என்று அநுஸந்தித்துச் சொல்லவல்லவர்கள். (அடியா ராசுவரே) மேகங்களைத் தூதுவிடவேண்டாததே. இவ்வதான் மேகங்களைத் தூது விடவதுவே ஹேதுவாக இவ்வாசைப் பட்ட கைங்கரியத்தைப்பெற்று வாழப்பெறுவர். g "சேஷத் தவம் த்யாஜ்யம்" என்றிறே புறம்புள்ளார் நினைத்திருப்பது.

தாளாட்டு. அம்புலிப்பருவம், செங்கீரைப்பருவம், சப்பாணிப் பருவம், தளர்நடைப்பருவம், அச்சோப்பருவம், புறம்புக்குதல், பூச்சிகாட்டுதல், முடையுண்ணல், காதுக்குதல், நீராட்டம், குழல் வாரல், கோல் நகாண்டு வாவென்னல், பூச்சுட்டல், காப்பிடல், பூலக்கீடைகள், அம்மம் தாரேனென்னல், கன்றின் பின் போக்கினென் என்று இரங்கல், வரவு கண்டு மகிழ்தல் முத லான பேராகுங்கள் ஒன்றிலும் ஒரு குறையில்தாதபடி அநு பவித்த பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறந்ததே இவ்வாசைக்கு அடியாகும். விபு,வம் (1 அவதாரம். 2 செவ்வம்) உண்டான வன்று தொடங்கி பேராகுத்தில் அந்நவியத்தவரன்றே பெரி யாழ்வார். "கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" [பெரியாழ் திரு 1-1-1] என்று தொடங்கி அநுபுவித்தவரன்றே. இத் திருமொழியைக் கற்பதற்கு எவ்வளவு தகுதிவேண்டும்? எனில் (ஆகத்துவைத்துரைப்பார் அவர்) "ஆண்டான் புகுவத், விஷயத்தை ஆசைப்பட்டு என்ன பாட்டுகிறான்!" என்று அநு ஸந்தித்து இத்திருமொழியைச் சொல்லவல்லவர்கள். (அடியார் ஆகுவரே) மேகங்களைத் தூதுவிடவேண்டிய அயர்மயில் லாமல் இவன் மேகங்களைத் தூதுவிடவேண்டிய அநுஸந்தித்ததே ஹேதுவாக, இவன் ஆசைப்பட்ட புகுவத்தைங்கரியத்தைப் பெற்று வாழப்பெறுவர். (அடியார் ஆகுவரே)

'உன் ரசெய்' - உரைக்கப்பட்ட. f "ஆகம்" நெஞ்சு. g இத் தைப் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன

h ஸேஷத்வம் புருஷார்த்தம்,மென்று கேட்கலாவது — இவ்வாழ்வார்கள் பக்கவிலேயேயுள்ளனர். அபிமானத்தினால்தான் தாஸ்யம் போகாமாயிருக்குமிறே. j இதரவிஷயங்களில் ஸேஷத்வமிறே கழிக்கிறது. k வகுத்த விஷயத்தில் ஸேஷத்வம் உத்தேசபயமாகக்கூடவது. அந்நியஸேஷத்வமாய்த்துத் தவிர்க்கிறது. 10.

ஆண்டான் திருவடிகளே ஈரணம்.

பெரியகாச்சான்பள்ளை திருவடிகளே ஈரணம்.

எட்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

“ஸேவா ஸ்வவருத்திர் வ்யாக்யாதா

தன்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்” [மது 4.6]

[பிறருக்கு அடிமைத் தொழில் செய்வது நாயின் தொழிலாகும்; ஆகையால் அதை அடிமோடு விலக்கவேண்டும்.]

“ஸர்வம் பரவஸம் து:க்கம், ஸர்வமாத்மவஸம் ஸாக்ம்”

[மது 4.160]

[பிறருக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது அனைத்தும் தன்பம், தனக்கு வாரம்பட்டிருப்பது அனைத்தும் இன்பம்] முதலான ப்ரமாணங்களை மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்துப் பரீ எம் பெருமான் விஷயத்திலும் அடிமைப்பட்டிருப்பது கூடாது என்று நினைத்திருப்பார்கள். அக்கொள்கையை அறத்து, பகுவச்சேஷத்வம் பரமபுருஷார்த்தம் என்பதை அறியிடுவதற்கே ஆழ்வார்கள் அவதரித்தனர். தன் மனைவிக்கு அடிமை செய்வதை ஒவ்வொருவரும் போகாமாக்கக்கொள்வதைக் காண்கிறோம். மிக இனிமையான எம்பெருமான் விஷயத்தில் அடிமை மிக இன்பது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

(ஸேஷத்வமியத்யாதி.) h “சேவா ஸ்வபு:” (ஸேவா ஸ்வவருத்தி:) என்று த்யாஜ்யமன்றே, அடியாரென்றை புருஷார்த்தமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷத்வம் புருஷார்த்தமியத்யாதி.) i ஆனால் ஸேஷத்வம் து:க்கருபாயிராதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அபிமான இத்த்யாதி.) j “சர்வம் பரவஸம்” (ஸர்வம் பரவஸம் து:க்கம்) என்றும், “சர்வம் பரிவர்ஜயேத்” (தாம் பரிவர்ஜயேத்) என்றும் நிஷேதிக்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதர விஷயங்கள் இத்த்யாதி.) k விவரணம் (வகுத்த விஷயத்திலித்த்யாதி.), 10.

ஜீயர் திருவடிகளே ஈரணம்.

ஒன்பதாம் திருமொழி சித்தூர்ச்செம்பொடி ப்ரவேஸம்

அவா— 132. “मृगानामपि सन्देशे मम स्यात्” (ப்ராணநாமபி ஸந்தேஹோ மம ஸ்யாத்) என்னும் தஸையாய்த்து கீழ் நின்றது. அந்தஸைதன்னை அங்குச்சென்று அதிவிக்கைக்கு ஆள்பெற்றதிறே a அங்கு. அங்ஙனப்போய் அதிவிக்கைக்கும் ஒருவரின்றிக்கே, “பேயறிவிக்கவேண்டும்” என்று சொன்ன மேகங்களும் போகாதே. நின்றவிடத்திலே

முற்கூறிய ப்ரமாணங்கள் எம்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்ற ப்ராக்ருதவிஷயத்தில் அடிமையையே நிர்த்தித்துக் கழிக்கின்றன. மிக இன்பதாய் வகுத்த விஷயமான பகுவத்துவிஷயத்தில் ஸேஷத்வம் மிகவும் உத்தேசபயமாகும். பகுவத்துபகுவதர்கள் தவிர்த்த மற்றவர்கள் விஷயத்தில் அடிமையையே ஸாஸ்த்ரங்கள் விலக்குகின்றன.

சூக்ருணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய

எட்டாம் திருமொழி விவரணம் நிறைவு பெற்றது.

ஒன்பதாம் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம் சித்தூர்ச்செம்பொடி ப்ரவேஸம்

132.க,தே ஹி ஹரிஸார்தூல புநராக்யமத்யாதி.

ப்ராணநாமபி ஸந்தேஹோ மம ஸ்யாத் தாத்ர ஸம்ஸய: || [ரா-ஸா 39-22]

[வானரர் தலைவனுன அநுமனே! நீ நிரும்பி வருவதற்காகப் போனாலும் நான் உயிர்வாழ்வது ஸந்தேஹமாகும். இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமிக்கலை] என்று வீரதாப்ராட்டி அருளியது போல் சென்ற திருமொழியில் உயிர்க்கிடுமுடியுமோ முடியாதோ என்னும் நிலை ஆண்டானுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. ஆனாலும் தனது அந்த நிலையை அந்த சென்று அவனிடம் அறிவிப்பதற்கு அனுமனுகிற தூதன் வாய்க்கப்பெற்ற சிறப்பு

அரு— சித்தூர்ச்செம்பொடி ப்ரவேஸே. a (அங்கு)-பிராட்டிக்கு. கீழ் மேகங்களைத் தூதுவிட்டாளாய் நின்றுது; நா—66

நின்று வர்ஷித்தன; அத்தாலே அக்காலத்துக்கு அடைத்த பதார்த்தங்களடங்கலும் அரும்பிற்று அலர உபக்ரமிப்பனவும், கழிய அவர்வனவுமாய், அவைதான் செவ்வி பெற்று, திருமேனிற்கும், அவயவஸோபையும் ஸ்மாரக மாய்க்கொண்டு, கண்டதடங்கலும் புராதகமாகிறதாய், சில புராதிகளைக்கு ஒருப்பட்டபடியாய்த் து - இத்திருமொழி. அதுதான் பேராய் மறுகி ப்ராணன்கள் கொண்டு ஜீவிக்க அரிதாய்ப்படியான அவையாய்த் மலையில் திருமொழி. ஆக, இரண்டுங்கூட இன்னுயிர்ச் சேவலினுடைய அவஸ்தையாய்ச் செல்லுகிறது.

எனோ பிராட்டிக்கு இருந்தது ஆண்டானுக்கு அப்படி தூது சென்று அறிவிக்கக்கும் ஒருவரில்லாமல், சென்ற திருமொழியில் அறிவித்தப்படி. நியமிக்கப்பெற்ற மேகங்களும் டோகாமல் ஆண்டான் இருந்த இடத்திலேயே மறைபொழிந்தன. அதனால் அந்தக்காலத்தில் தோன்றக்கூடிய மலர்கள் முதலான பொருள்கள் அனைத்தும் அரும்பத் தொடர்ந்தன, அவற்றில் சில மலரத் தொடர்ச்சியடையவும், சில மலர்த்தவைபாகவும். இருந்தன. இப்படி அழகு பெற்ற இவை எம்பெருமானுடைய திருமேனியையும் கண்கள் முதலான அவயவங்களின் அழகையும் நீண்டபடுத்திக்கொண்டு, கண்டதனைத்தும் இவனை நலியும் பொருள்களாய், சில பொருள்கள் நலிபத் தொடர்ச்சியதைச் சொல்லுகிறது இந்த ஒன்பதாந்திருமொழி. இக்கிலை வளர்த்து ஆண்டானுக்கு உயிர்த்தரிக்க அரிதாயிக்கும் நிலைமைச் சொல்லுகிறது அடுத்தான பதாம் திருமொழி. ஆக இவ்விரண்டு திருமொழிகளும் சேர்த்து "இன்னுயிர்ச்சேவல்" [திருவாய் 9-5] என்னும் திருவாய்மொழியில் ஸ்மாரகவருக்கு ஏற்பட்டகிலை ஆண்டானுக்கு ஏற்பட்டபடியைக் கூறுகின்றன.

அவை அக்காலத்தில் வர்ஷித்து மறைந்தது. அவ்வாஷ்த்தால் உத்தப்நாமன பதார்த்தங்களடைய இவனுக்கு புராதகமாய் இன்னுயிர்ச் சேவலின் அவஸ்தையாய்ச் செல்லுகிறது மேலிரண்டு திருமொழி.

ஒன்பதாம் திருமொழி—முதல் பாட்டு

சிந்துரச் செம்பொடிப்போல் திரு மாலிருஞ் சோலையெங்கும் இந்திர கோபங்களே எழுந்தும்பரத் திட்டனவால் மந்தரம் நாட்டிஅன்று மது ரக்கொழுஞ் சாறுகொண்ட சுந்தரத் தோளுடையான் சுழலையில்நின்றுய்துங்கொலோ?

பதவுரை:— திருமாலிருஞ்சோலை எங்கும்— திருமாலிருஞ்சோலையில் பார்க்க பார்க்கவிடமெங்கும், இந்திரகோபங்கள்—பட்டுப்பூச்சிகளானவை, செம்—சிவந்த, சிந்துரம் பொடிபோல்— ஸிந்துரப்பொடி போலே, எழுந்து—மேலெழுந்து, பரத்திட்டன—பரவிக்கிடக்கின்றன; ஆல்—அந்தோ! அன்று—(கடலைக்கடைத்து அமுதமளிக்கவேண்டுமென்று தோர்சர் சரணம்புகத்து வேண்டின) அக்காலத்திலே, மந்தரம்—மந்தரமலையை, நாட்டி—(பாற்கடலில் மத்தாக) நாட்டி, (கடல்கடைத்து) கொழு மதுரம்—மிகவும் மதுரமான, சாறு—அமுதரஸம்போன்ற பிராட்டியை, கொண்ட—ஸ்வீகரித்த, சுந்தரத்தோளுடையான்—புரிஸுந்தர புராதகாதானுடைய, சுழலையில்நின்று—குழலையில்நின்றும், உய்தும் கொல்—பிழைப்போமோ?

வயா:— முதற் பாட்டு. (சிந்துரச்செம்பொடியித்யாதி) "திருமலையைக் கண்ணுலே கண்டாகிலும் தரிப்போ

1. அவை— திருமலையையும் காணமுடியாதபடி இந்திர கோபங்கள் (பட்டுப்பூச்சிகள்) அதை மூடிமறைத்துக்கொண்டு விட்டன. அழகர் விரித்த லலையிலிருந்து நாம் தப்பிவோமோ? என்கிறார்.

வயா:— (சிந்துரச்செம்பொடி பரத்திட்டனவால்) "அவனைப் பிரிந்திருக்கும் இக்கிலையில் அவன் வாழும்மான திருமாலிருஞ்சோலைமலையைக் கண்ணுலே சண்டாவது உயிர்

முதற்பாட்டு. (சிந்துரமித்யாதி) 2 (கண்ணுலே கண்டாகிலும் தரிப்போம்) என்றது. அவன் எம்புகந்தமுடைய

மென்றால் அதுவுங்கூட அரிதாம்படியாவதே! b நம் துஸையிருந்தபடியென்!" என்கிறான். e "அவன் நாட்டில் குன்றும் கொடியவோ ஒன்றும் தோன்று" என்பார்களிறே; d "அவன் நன்னைக் காணப்பெறுவிட்டால் நாட்டில் மலைகளும் தோன்று தொழிபவேணுமோ?" என்னுந்நிபர்களாய்த்து! e அவன் வடிவுக்குப் போலியான திருமலையைக் கண்டாகிலும் துரிப்போமென்று பார்த்தால் அதுவும் e அரிதாம்படியாய் விடுவதே! f (சித்தூர்ச் செம் பொடிப்போல்) ஒரு மத்த

துரிப்போமென்று பார்த்தால் அதுவும் நமக்கு வாப்க்காதபடி சித்தூர்ச் செம் பொடியைப்போன்ற பட்டுப்பூச்சிகள் திருமலை முழுவதையும் மறைத்தவிட்டனவே நம்முடைய தெளிப்புக்கும் இருந்தபடியென்!" என்கிறான். தமிழிலக்கியங்களிலும் "அவன் நாட்டில் குன்றும் கொடியவோ ஒன்றும் தோன்று" என்று கவி பாடியுள்ளனரே. நாயகனைக் காணப்பெறுவிட்டாலும் அவன் நாட்டில் மலைகூடாவது கண்டு துரிக்கமுடியாதபடி அவையும் தோன்றுதொழிபவேண்டுமோ? என்று இதற்குப் பொருள். அதோலவே "சம் பெருமானுடைய வடிவ ரினைவுபடுத்தும் திருமலையைக் கண்டாவது துரிப்போம் என்று பார்த்தால், அதுவும் அரிதாம்பட்டதே" என்கிறான் ஆண்டான். (சித்தூர்ச் செம்பொடிப்போல்) திருமலை ஒரு மகாபாணோலேயிருக்கிறது.

தன்றே என்று கண்ணுடைய கண்டாகிலும் துரிப்போமென்றுள்ளோடி. b (நம் துஸையிருந்தபடி) நம்முடைய பாக்கடிவறாநிபிருந்தபடி. e விரஹிணிகளுக்கு நாபகனுடைய தேயுதத்தில் மலை அபேக்ஷிதமாகியிருக்குமோவென்ன; அபேக்ஷிதமென்றுத்ததைத் தமிழர் துறையிலே அருளிச் செய்கிறார் (அவன் நாட்டிலித்தபாதி) d எடுத்த வசந்தத்துக்கு அரித்தும் (அவன் நன்னைபித்தபாதி) e கீழ் - திருமலையைக் கண்டு துரிக்கைக்கு ஹேது - வம்புத்துமென்றருளிச் செய்தாராய், தத்தம்மாரகத் வை என்று ஹேதவந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் வடிவுக்கித்தபாதி) e (அரிதாம்படியாய் விடுவதே) அதாவது-இத்திர கோபங்கள் மறைக்கையாலே என்றபடி. f "சித்தூர்"-சாதிலிங்கம். "செம்மை".

கூலும்போலேயாய்த்துத் திருமலை. அது ஸித்தூரிதமானுப் போலே இராநின்றதாய்த்து இவைவந்து பரம்பினபோது. மத்தகூஜத்துக்குத் துயவருட்டினும்போலே இராநின்றதாய்த்து. h (திருமாலிருஞ்சோலெங்கும்) ஜகத்தெல்லாமென்றபடி. ஜகத்தாவது - கண்ணுக்கு விஷயமாயிருப்ப

அதற்கு சித்தூர்ச்செம்பொடியை மத்தகத்திலே பூசினதுபோலே பூசிக்கிறது பட்டுப் பூச்சிகள் வந்து பரவினபோது. மதயானை களுக்கு மத்தகத்திலே சித்தூர்ப்பொடியைப் பூசுவது வழக்கம். அதைத் 'துவருட்டுதல்' என்பர். மலையாடு மதயானைக்கும் அது செய்தார்போல இதுவிறது. 'சித்தூர்' என்று அப்பொடியின் சிவப்பு நிறத்தையும், 'செம்' என்று அதன் அழகையும் குறிக்கிறது. "சித்தூரிலங்கத் தன் திருநெற்றமேல்" [பெரியாழ்-திரு 8-4-6] என்றார் என்றே பெரியாழ்வாரும். (திருமாலிருஞ்சோலெங்கும்.....பரந்திட்டனவால்) அவனது திருவசுரத்தின் சிவந்த நிறத்தை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு

அழக. "சித்தூர்" என்று - ஆகா. துயவருட்டுகளை-அந்தப் பொடியை அதின் பஸ்தகத்திலே பூசுகை. தகீழ் வாக் தத்துக்கு விவரணம் (மத்த கூஜத்துக்கு இத்தபாதி) h கீழே அவன் வம்புத்துங்கொண்டும் திருமலையைக் கண்டு துரிப்போமென்றால் அது செய்யவொண்ணாதபடி இத்திரகோபங்கள் மறையாநின்றதென்றார்; அன்றிக்கே, இத்திரகோபங்கள் அவனுடைய திருவதூர்த்துக்குப் போலியான ஆகாரத்தாலே நலிபாநின்றதென்று அரித்தூரந்தரம் விவகித்து, ஆனால் இத்திரகோபங்கள் அதூர்த்துக்குப் போலியாய் நலிபிறதால் ஜகத்தில் இத்திரகோபங்களுக்கும் டூதூதத்தவமுலாடா. ஆனபின்பு, "ஜகத்தில் இத்திரகோபங்கள் நலிகிறது" என்றதே "திருமாலிருஞ்சோலெங்கும்" என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன (திருமாலிருஞ்சோலெங்கும்-ஜகத்தெல்லாமென்றபடி) என்கிறார்; அதாவது, எவ்வகாலத்தில் ஜகத்தெல்லாம் இத்திரகோபங்கள் பரத்திராதோ, "திருமாலிருஞ்சோலெங்கும்"

தொன்றிறே இவள் கண்ணுக்கு விஷயம் திருமலையொழிய
இல்லையாய்த்து. i (சித்திரம்) - சிவப்பு. (செம்மை) -
அழகு. "சித்திரமில்லக்கத் தன் திருநெற்றிமேல்" என்னக்
கடவதிறே.

j (இந்திரகோபங்களே) k 133. "நாகர் நாகரிகர்" (ப்ரா
காரம் வாநர்க்குதம்) என்னப்பெற்றதில்லை; லங்கையடங்க
) ராகுஸரேயாயிருக்குமாபோலேயாய்த்து. (எழுந்தும் ப, j,

திருமலிருஞ்சோலையெங்கும் பரவிய பட்டுப்பூச்சிகள் என்னை
நவிகின்றன என்னும் கருத்திலே செல்லுதலாகவும் கொள்ள
லாம். மழைகாலத்தில் உலகெல்லாம் பட்டுப்பூச்சி டரவும்
போது "திருமலிருஞ்சோலை எங்கும் பரவின்" என்று கூற
லாமோ? எனில் இவள் கண்ணுக்குப் புலப்படுவது திருமலை
ஒன்றேயாகையால்; இங்கு திருமலிருஞ்சோலையெங்கும்
என்றது உலகெங்கும் என்றபடியேயாகும்

(இந்திரகோபங்களே)

133. துத்ருவாசி ராகுஸா தீநா: ப்ராகாரம் வாநர்க்குதம் |
ஹாஹாகாரம் ப்ரகூர்வந்தி ராகுஸா ப்யமோஹிதா: ||
[ரா.யு 41-99]

[மனம்வருந்திய ராகுஸர்கள் மறிக்கெல்லாம் குறங்குகளால்
நிறைந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். ப்யந்தால் மோஹித்த
ராகுஸர்கள் ஐயோ ஐயோ என்றனர்.] என்கிறபடியே
புதுவந்துத்தரிகளான வாகரர்கள் எங்கும் நிறைந்துபோவல்
லாமல், இலங்கை முழுவதும் ராகுஸர்களேயாயிருப்பது
போலே நம்மை நலியும் பட்டுப்பூச்சிகளே எங்கும் பரவின்.
(எழுந்தும் பரந்திட்டனவாக்)

என்பானென்? என்கிற ஸங்கையிலேயாகவுமாம். i "சித்
திரம்" என்றதற்கு அத்திரந்தரம் (சிவப்பென்று) j க அவ
தாரணத்திதழைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் 133. "நாகர்"
(ப்ராகாரம்) இத்தபதி, அநுகூலராலே சூழுகையன்றிக்கே

றிட்டனவால்) m 134. "एवैवृक्षे सङ्ग" (ஏஷ்வரஸம் -
ஸதே லங்காம்) என்னுமாபோலே, பூமியிலே தேன்றுவன
சிலவும், ஆகாஸத்தில் எழும்புபவன சிலவும், நாலடியிட்டு
மேலே விழுந்தாற்போலே இருப்பவன சிலவுமாயிராநின்றன
வாய்த்து. n "இந்திரகோபங்களெம்பெருமான் கனிவா
யொப்பான் சிந்தும் புறவிஸ்" என்கிறபடியே-திருவதரத்தில்
பழுப்புக்கு ஸ்மரகமாகாநின்றதாய்த்து.

134. யே து விஷ்டப்ய க்யாத்ராணி க்ஷவேனந்தி நதந்தி ச.
உத்தூய ச விஜ்ஞம்புந்தே க்ரோதே ந ஹரிபுங்கவாபி
ய ஏநநதுக்ச்சந்தி வீரா: சந்தநவாஸிந: |
ஏஷ்வரஸம்ஸதே லங்காம் ஸ்வேநாநீகேந மந்திதும் ||
[ரா.யு 26-20, 22]

[உடம்பை உயர்த்திக்கொண்டும், எரிவாக்ரஜனை செய்து
கொண்டும், சபித்துக்கொண்டும், கோபத்தினால் எழுந்து
குதித்துக்கொண்டுமிருக்கும் சந்தனவனவாஸிநரான இந்த
வானர வீரர்களால் பீன் தொடரப்படும் இந்த நளன் என்னும்
வானரன், தன் ஸேனையாலேயே லங்கையை அழிக்கப்பரிக்
கொண்டு] என்கிறபடியே இலங்கையில் வானரஸேனை கிளர்க்
விருந்] என்கிறபடியே இலங்கையில் வானரஸேனை கிளர்க்
தெழுந்து பரவியதுபோலே பட்டுப்பூச்சிகளும் பூமியில் காட்சி
உளிப்பவை சிலவும், ஆகாயத்தில் எழும்புபவன சிலவும், சிறிது
கிளம்பி மேலே விழுந்தாற்போலே இருட்டன சிலவுமாய் இரா
நின்றன. "இந்திர கோபங்கள் எம்பெருமான் கனிவாயொப்
பான் சிந்தும்புறவிஸ்" [பெரியாழ்-திரு 4-2-9] என்று பெரியாழ்
வார் அருளிப்படியே இப்பட்டிட்டுப்பூச்சிகள் எம்பெருமானுடைய
கனிகையை நனைவுபடுத்திக்கொண்டு என்னை நவிகின்றன என்று
கருத்து.

ப்ரதிகூலரேயாய்த்து என்றபடி. m இது கிளம்பினது
எப்படிடென்ன அருளிச்செய்கிறார் 134. "एवैव" (ஏஷ்வ)
இத்தபதி, நானொருவனுமே லங்கையை ஸேனையோடே
ஸம்ஹரிக்கிறேன் என்று கிளம்புமாபோலே என்றபடி.
n (ராகுஸரேயாயிருக்குமாபோலே) என்ற புராதததவம்
எவ்வழியாலேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இந்திரகோபங்

(மந்தரம் காட்டி) ஒருவர் பக்கலிலே ஒன்று கொள்ளப் பூக்கால் பின்பு அவர்களுக்கு ஒன்றும் தொங்காதபடி கொள்வானெருவனுய்த்து. மந்தர பர்வத்தைக்கொடுவந்து கடலின் நடுநெஞ்சிலே நட்டுநெருக்கி. தானே அகவாயிலுள்ளது காட்டிக் கொடுக்கும்படி கடைந்தாய்த்து வாய்கிற்று. 10 135. “*मन्तराग्राह*” (மந்தரமுடவாத) இத்தயாதி. 9 ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாத பெரியதவ்வக் களையும் கலக்கி அவர்கள் பக்கலுள்ளது கொள்வானெருவன். 9 ஸ்திரீத்வாபிமாநந்தாலே “நம்மை வந்து மேலிட்டழிக்கையாவதென்?” என்றிருந்தான்போலேகாணும் இவ்வந்தான்.

(மந்தரம் காட்டியவற்று மதுரக்கொழும் சாறுகொண்ட) மந்தரமலைபைக் கொண்டுவந்து கடலின் நெஞ்சுகொன்ற நடுப்பகுதியில் நட்டு நெருக்கி, அக்கடல்தானே தன் உள்ளே உள்ளதனைத்தையும் வெளிவிடும்படிக்க கடைந்தாயிற்று தனக்கு உரியதையும் பெற்றுக்கொண்டது / “மந்தரமுடவாத” முதலான வற்றில் சொன்னபடியே வரையாலும் கலக்கமுடியாத கடல் போன்ற பெரிய கத்துவங்களையும் கலக்கி அவைகளிடம் உள்ளதைக் கொள்கின்றவன் என்றும் அட்டபடிக் கொள்ளும்போது அவர்களுக்கு ஒன்றுமில்லாதபடி ஸாரமனைத்தையும் கொள்வனவன் என்றும் கருத்த. இதை இங்கே சொல்லுவானென்? என்னில் “எம்பெருமான் நம்மை வந்து ஆசீர்மித்து அழித்தவிடமுடியுமோ?” என்றிருந்த தன்னுடைய (ஆண்டாளாடைய) ஸ்திரீத்வாபிமாநந்தை அழித்தபடியையையும்; தன்னிடமுள்ள கைவளை முதலான அனைத்தையும் கொண்டட்டடியையும் உணர்ந்துவதற்காகக் கூறுந்ருள்.

எம்பெருமான் இத்தயாதி. 9 கடைந்தானே என்ன அருளிச் செய்கிறார் “*मन्तराग्राह*” (மந்தரமுடவாத) இத்தயாதி. 9, 9 இப்போது கடல்கடைந்ததைச் சொல்லுவானென்? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஒருவரால் கலக்க இத்தயாதி) இத்தால் - தான் மதித்திருந்த ஸ்திரீத்வாபிமாநந்தையும்போக்கி. தனக்குள்ளுத்தையும் தொண்டமை தோற்றுச் சொன்னான் என்றபடி.

/ முழுப்ரமானமும், பொருளும் தெரியவில்லை.

(மதுரக்கொழும் சாறுகொண்ட) ரதாங்கொண்ட ப்ரயோஜநத்தைக் குறித்து. அல்லாதார் கொண்ட ப்ரயோஜநமாக நினைத்த உப்புச்சாறு-கடலில் ஜலத்தோபாதியிறே. 8 விண்ணவரமுதுன அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்டவனுய்த்து.

(சந்தரத்தோருடையான்) 6 நெருக்கினையாகிலும் கைவிடவொண்ணாதய்த்துத் தோளழகிருப்பது. (சமுலையில் மின்றுய்துக்கொலோ) அவன் நம்மைத் தப்பாதபடி அகப்படுத்திக்கொள்ளப்பார்த்த சமுலையாய்த்து இம்மேகஸ்ருஷ்டி.

(மதுரக்கொழும் சாறுகொண்ட) இப்படிக்கடலைக்கடைந்த அவன்கொண்டது உத்தவர்களுக்கிரிய அம்ருகமாகிற உப்புச்சாறும், தனக்குரிய இனிமையும் அமுது வெள்ளமிடும் பெரியபிராட்டியாராகிற மதுரக்கொழுஞ்சாறுமேயாகும். எம்பெருமான் தான் கொண்டபயனோடு ஒப்பிட்டால் தேவர்கள் கொண்ட பயனாகிற தேவாம்ருகமாகிற உப்புச்சாறு கடலில் உள்ள உவரீரீர்போன்றதேயன்றே. “விண்ணவரமுதுன அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமனை” [பெரியதிரு 6-1-2] என்று இதைத் திருமங்கையாழ்வாரும் தெளிவாக அருளிச்செய்தார். (சந்தரத்தோருடையான்) ஸ்திரீதானையானும் இவனைக் கைவிட்டமுடியாதபடியாயிற்று இவனது தோளமுது இருப்பது. (சமுலையில் மின்றுய்துக்கொலோ) அவன் நம்மைத் தப்பிப்போகமுடியாதபடி அகப்படுத்திக்கொள்ளுவதற்காக வைத்த சமுலை. (குழுவல்) ஆயிற்று இந்த மேகஸ்ருஷ்டி. ஆகவே அது நம்மை ஸவிதிவீருந்து தப்பி நம்மால் உஜ்ஜீவிக் கமுடியுமோ?

r (தான் கொண்ட) பிராட்டியை ப்ரயோஜநமாகக்கொண்டு, கடலில் அம்ருதத்தை அவன் ப்ரயோஜநமாக கினைக்க, அந்த உப்புச்சாறு கடலில் ஜலத்தோபாதியாய்த்து என்றபடி. 8 அம்ருதம் ஜலமென்னும்படி பிராட்டி அம்ருதமாயிருப்பாளோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (விண்ணவர் இத்தயாதி) 6 நெருக்கினையாகிலும் என்றது - கோவு
18-57

அத்தைத்தப்பி உஜ்ஜீவிக்க வல்லோமாவோமோ? v 136.
“सिद्धयश्चागारसिद्धयः” (மேகோத்யஸஸாகாரஸந்நிவ்ருத்தி)
என்னக்கடவதிறே. ஒரு மஹாபாஹு, நம்மை அகப்
படுத்துகைக்குப் w பார்த்துவைத்த வலையை நாம் தப்பி உஜ்
ஜீவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ? இனி முடிந்து
போயித்தனாயன்றே? 1.

ஒன்பதாம் திருமொழி - இரண்டாம் பாட்டு
போர்க்களிறுபொருமமா லிருஞ் சோலையம் பூம்புறவில்
தார்க்கொடி முல்லைகளும் தவள நகை காட்டுகின்ற
கார்க்கொள் படாக்கள்தின்று கழ நிச்சிரிக் கத்தரிபேன்
ஆர்க்கிடு கோ?தோழி! அவன் தார்க்கெய்த பூசலைபே.

பதவுரை— போர் களிறு—போர்செய்வதையே தொழி
லாகவுடைய யானைகள், பொரும்—பொருது வினையாடு
மிடமான, மாலிருஞ்சோலை—திருமா லிருஞ் சோலைமலைபி

136. மேகோத்யஸஸாகாரஸந்நிவ்ருத்திர்
வித்யுத், விபூங்கு: ஸ்புரிதாநி. வாயோ: |
இந்தோர் விபாகோ கருமுண்ணரஸமேர்
விஷ்ணோ விசித்ரா: ப்ரபுவந்தி மாயா: ||

[மேகம் தோன்றுவது, ஸமுத்ரம் அலைப்பாங்கித் திரும்புவது,
மின்னல் தோன்றி மறைவது, காற்று அசைவது, சந்திரனின்
வருத்தி, சூரியன் பிரிவுகள், ஸூரியன் செல்வது ஆகிய இவை
பெல்லாம் விஷ்ணுவின் சித்திரமான மாயைகள்.] என்கிற
பரமாணத்தின்படி. மேகம் உண்டாவது எப்பெருமானுடைய
ஸங்கல்பத்தாலன்றோ. கந்தர்த்தோளுடையானாகிற ஒரு மஹா
பாஹு ஸம்மைப் பிடிப்பதற்காக விரித்த வலையிலிருந்து தப்பி
நாம் உயிர்தப்புவது என்பது முடியுமோ? இனி அறிவது
ரிச்சயமன்றோ என்று கருத்து. 1.

படவிட்டாளேயாகிலும் என்றபடி. v மேகம் அவன்
ஸ்ருஷ்டியோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் “सिद्धयः”
(மேகோத்யஸ) இத்யாதி. u, w “சமுலை” - சூழ்வலை. 1.

நரபடை, அம் பூ புறவில்—மிகவும் அழகிய தாழ்வரை
யிலே, தார்க்கொடி முல்லைகளும்—அரும்புகளையுடைய
கொடி. முல்லைகளும், தவளம் நகை—(அழகுருடைய)
பெருந்த புன்சிரிப்பை, காட்டுகின்ற—நினைப்பூட்டா
ரின்றை; (அந்நிபும்) கார்க்கொள்—கிண்கொண்ட,
படாக்கள்—படா என்னுங்கொடிகள், நின்று—பூத்துவின்று,
கழறிச் சிரிக்க—‘எமக்கு நீ தப்பிப்பிழைக்க முடியாத’
என்று சொல்லிக்கொண்டே சிரிப்பது போல மலர்,
தரிபேன்—(அத்கண்டு) தூரிக்கமாட்டுகின்றிலேன்; தோழி—
எனது உயிர்த்தோழியே! அவன் தார்—(நாம் ஆசைப்
பட்ட) அல்லுடைய தோன்மாலையானது, செய்த—உண்ணு
பண்ணின, பூசலை—பரிபுலத்தை, ஆர்க்கு இடுகோ—
யாரிடத்து முறையிட்டுக் கொள்வது?

வயா:—இரண்டாம் பாட்டு. a (போர்க்களிறுபொரும்
மாலிருஞ்சோலை) களிறுகள் களிக்கமுராய்த்து; பிடியே
யாய்த்து உருவுகிறது. ஆனைகள் திருமலையிலே கரை
பொருது திரியாநிற்குமாய்த்து; அழகியதாகப்பூத்த பாய்த்

2. அவ:—அவன் தோன்மாலையை ஆசைப்பட்டு நான்
படுப்பாட்டை யாரிடம் முறையிடுவது? என்கிறான்.

வயா:—(போர்க்களிறு பொரும் மாலிருஞ்சோலை) போர்
செய்வதையே தொழிலாகவுடைய யானைகள் ஒன்றோடொன்று
போர்செய்து விளையாடிக்களக்கும் இடமான மாலிருஞ்சோலை.
எம்பெருமானைப்போல் ஆண்யானைகள் களித்துத் திரிவின்றன.
என்னைப்போலே பெண்யானைகளான பிடிக்கள் பிடித்தன் பத்
தால் ஸலிவடைகின்றன. (போர்க்களிறு பொரும்) ஆண்
யானைகள் திருமலையில் மேட்டுநிலங்களை தந்தத்தாலே குத்தி
விளையாடுகிறதைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (அம்புபுறவில்)
திருமலையிலே உள்ள அழகாகப் பூத்த தாழ்வரைகளில். (தார்க்

இரண்டாம் பாட்டு. (போர்க்களிறு இத்யாதி.)
a “போர்க்களிறு”-யுத்தோர்முகமான யானை. b “கார்”-

தங்களிலே. (தாரிய்யாதி) அழகிதாகப் பூத்த முல்லைக் கொடியானது ஸம்பேகாதத்தினுடைய உபோத்யகாதத்தில் அவனுடைய மந்தஸ்யிதத்துக்கு ஸ்மாரகமாகாதின்ற தாய்த்து. விஜாதியராய் நம்மை நவியப்பெற்றோமோ?

b (காரிய்யாதி) சினைகொண்ட படர்க்களானவை எங்கு மொக்க முட்டாக்கிப் பூத்துக் கிடந்தபோது ஸம்ஸலேஷம் போய் உந்மஸ்தகரஸமாய், பின்னை ஒருதலையில் பேற்றுக்கு c விட்டுச்சிரிக்குமதுக்கு ஸ்மாரகமாகாதின்றதாய்த்து. (ஆர்க்கிடுகோ தோழி அவன்தார் செய்த பூசலையோ) நாம் அவன் தோளிலிட்ட மாலையை ஆசைப்பட்டு அது விளைத்த மஹாபாரதத்தை யார்க்குச் சொல்லுவோம்? d தோழி

கொடி முல்லைகளும் தவளநகை காட்டுகின்ற) அழகாகப்பூத்த முல்லைக் கொடியானது எம்பெருமான் நம்மோடு கலக்கத் தொடங்குகையில் செய்யும் புன்முறையாகி நினைவுபடுத்தி நம்மை நலிவின. பெண்கொடியான என்னை, என்னைப்போன்றதான முல்லைக்கொடி நலிவின்றது. ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த வஸ்துவை மற்றொரு ஜாதியைச் சேர்ந்தவை நலியலாம். கொடி தன் ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்றொரு கொடியை நலியலாமோ? என்று கருத்து.

(கார்க்கொன் படர்க்களின்றி கழறிச்சிரிக்கத் தரியேன்) கருக்கொண்ட (சினைகொண்ட) படர்க்கள் என்னும் கொடிகளானவை கொடிமுழுப்படியாகப் பூத்துக்கிடந்தது—எம்பெருமான் என்னோடு கலந்த கலவியின் உச்சநிலையில் புஷ்ணன தனது ஸ்வதந்த்ரமான ஆநந்தத்தாலே வாய்விட்டுச் சிரிப்பதை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு என்னை நலிவின்றது. (ஆர்க்கிடுகோ தோழி அவன் தாள்செய்த பூசலையோ) நாம் அவன் தோளிலிட்ட மாலையை ஆசைப்பட்டு அது விளைத்த மஹாபாரதப்போரை ஆருக்குச்சொல்லி ஆதரவ் அடைவது? 'தோழி' என்று விளக்கப்பட்ட தோழிக்குச் சொல்லக்கூடாதோ?

சினை. "படா"-புஷ்பவிசேஷம், c (விட்டுச்சிரிக்க)-பெரிய

தான் இவளுக்கு முன்னே மோஷித்துக் கிடந்தான்; இவ்விழவுக்கு. இவளுக்கு முன்பே தறைப்பட்டாளாய்த்து ஆகின். "எம்மில் முன் அவளுக்கு மாய்வராலோ" என்னுமாய் போலே. லாபாலாபங்கள் இரண்டுதலுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே நீ எனக்கு முன்னே நோவுபடாநின்றாய்; என்முற்றுமையை உனக்குச்சொல்லி தரிக்கப்பெறுகிறிலேன்; இனி இதுகொடு காரியயினிற்றிக்கே. புறம்பே அந்நயராய்விருக்கிறவர்களுக்குச் சொல்லவோ நான்? 2.

ஒன்பதாம் திருமொழி—மூன்றாம் பாட்டு

கருவினை யொண்மலர்கான்! கா யாமலர் கான்! திருமால் உருவொளி காட்டுகின்றீர் எனக் குய்வழக் கொன்றுறையீர் திருவினை யாடுதிண்டோள் திரு மாலிருந் சோலைநம்பி வரிவளை யில்புகுந்து வந் திபற்றும் வழக்குளதே.

பதவுரை:— ஒண்—அழகிய, கருவினை மலர்கான்—காக்கண்ம பூக்களோ! காயாமலர்கான்—காயம்பூக்களே! (ரிங்கன்) திரு மால்—பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமான்; உரு ஒளி—திருமேளியின் நிறத்தை, காட்டுகின்றீர்—நினைப்பூட்டாநின்றீர்கள்; எனக்கு—(அதனை

எனில்: அத்தோழியானவை இவள் படும் பாட்டைக் கண்டு இவளுக்கு முன்னே மயங்கித் தரையிலே சாய்ந்தான். "எம்மில்முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ" [திருவாய் 9-5] என்று நம்மாழ்வாரும் இவ்விஷயத்தை அருளிச்செய்தாரன்றோ. 'லாபநஷ்டங்கள் நம் இருவருக்கும் பொதுவாகையாலே, நீ எனக்கு முன்னே வருந்தி மயங்கினாய். ஆகையால் என்முற்றுமையை உனக்குச் சொல்லி என்னால் உயிர்தரிக்கமுடியாநிலை. இனி நான் படும் பாட்டைப்பற்றிக் கவலையெய்தலாமல் மற்றையோர் கவலைகளைச் சுமந்து திரியும் மற்றுள்ளாரிடமோ நான் முறையிருவது?" என்று கருத்து. 2.

மூறாஸம்பண்ண. d தோழியிருக்க, "ஆர்க்கு" என்பானென்? என்ன அருளிச்செய்கிற (தோழிதான் இத்தயாதி'. 2.

கினைத்து வருந்துகின்ற) எனக்கு, உய்வழக்கு ஒன்று — பிழைக்கும் வகையொன்றை, உரையீர்—சொல்லுங்கள்; திரு வினையாடு — பெரியபிராட்டியார் வினையாடுமிடமான, திண் தோள் — திண்ணிய திருத்தோடையுடையாரை, திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி—அழகர், இல் புருந்து — (எனது) வீட்டினுள்புகுந்து, வரிவளை—(எனது) அழகிய வளைகளை, வந்தபிறும் வழக்கு உளதே—பூலாத்தகராமராகக் கொள்ளை கொண்டு போவதும் நியாயமோ?

வ்யா:— மூன்றாம் பாட்டு. (கருவினையித்யாதி) கருவினையி னுடைய அழகிய மலர்களா! (கருவினை) காக்கணம். (காயா) மலர்களா திருமாலித்யாதி) பெரியபிராட்டியாரும் அவனு மாய்க் கலந்திருந்தபோது தன்னிறம் பெற்றிருக்கும்போதைப் புகரைக் காட்டாநின்றிகோள். (எனக்கு) என்றும் அவனு ளாய் அவன் காரியமே செய்து தலைக்கட்டப்பார்க்கு மித்தனையோ? உ இருவரானால் நெரந்தாரை 'ஐயோ!'

3. அவ:— சில மலர்களைப்பார்த்து, "திருமால் நிறத்தை நினைவுறத்தும் நீங்கள் அவன்செய்த காரியம் நியாயமா என்று கூறுங்கள்" என்கிறார்.

வ்யா:— (கருவினையொன் மலர்களா!) கருவினை எனப் படும் காக்கணப் பூச்செடியில் மலர்க்கு ஒளியொங்கிய மலர்களை! (காயா மலர்களா!) காயாம் பூக்களை! (திருமால் உருவொளி காட்டுகின்றீர்) பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமாய்க் கலந்திருக்கும் சமயத்தில் குறையற்ற நிறத்தையுடைய எம் பெருமானின் திருநிறத்தை நினைப்பூட்டாவினீர்கள். (எனக்கு உய்வழக்கொன்றுரையீர்) என்னை நவிவதற்காக அவனுல் படைக்கப்பட்டவர்களாயிருந்தபோதிலும், என்றுமே அவனுடைய ஆட்களாய் அவன் காரியமே செய்யாமல், எனக்கும் ஒரு நியாயம் சொல்லுங்கள். நானும் அவனுமான இருவரில் நொந்துவிடக்கும் என் விஷயத்திலும் 'ஐயோ' என்று இரக்க!

மூன்றாம் பாட்டு. (கருவினை இத்யாதி) உ இருவரானால்— தானுமவனுமானால், உ அவைதான் பூர்த்திப்பானென்ற?

என்னவேண்டாவோ? உ "ஸர்வேஸ்வரன் கருத்தைப் பின் செல்லவேண்டாவோ எல்லார்க்கும்" என்றிராநின்றன வாய்த்து அவை. உ நஞ்சீயர், ஸுந்தரபாண்டிய தேவரைக் கண்டிராநிற்கச்செய்தே, 138. "ஸுந்தரபாண்டிய" (குணீந் துரபாண்டியம்) என்கிறவிடத்துக்கு — "பிறந்தது படைத்த குணங்களும், ஸ்வரூபாவிக் குணங்களும்மெல்லாங்கூறா

படவாவது வேண்டாமா? என்று கருத்து. அவை இவனை நவிவதற்குக் காரணம் என்ன? எனில் "நம் அனைவர்க்கும் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை நாம் அனைவரும் பின்சென்றாகவேண்டும். ஆகையால் அவன் திருவுள்ளப்படி இவனை நவிவோம்" என்னும் நினைவுடைய வையாயிருந்தன. அவை. "பிராட்டியோடு தொடர்பாலே பெருமான் நிறம் பெறுகிறார்" என்று கூறியதைப், "எல்லோரும் பிதாவான எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தைப்பின்செல்லவேண்டும்" என்று கூறியதைப், நிலைநிறத்தும் பின்வரும் ஜதிநம்பம் இங்கு அநுஸந்திக்கக்கூடாது. நஞ்சீயர் காலத்தில் ஸுந்தர பாண்டியபேரகரர் என்று ஓர் அரசர் இருந்தார். அவர் நஞ்சீயரைச் சந்திக்கும்போது ஸ்ரீராமபுரத்தில் பல ஸந்தேஹங்களைக் கேட்டுத் தெளிவடைவதண்டு. அந்த நிலை—

138. ஸ ஹி வீர்யோபநந்தஸ்ச ரூபவாதநஸ்தியக: |

பூமாவநுபமல் ஸதிந்ர குணீந் துரபாண்டியம்: ||

[ரா—அ 1.9]

[அந்த ராமபிரான் வீரபமுன்னவன்; வடிவமுன்னவன்; பொருமையற்றவன்; உலகிலேயே ஒப்பற்ற பிள்ளை, குணங்க ளாலே தந்தையான துரபாண்டியை ஒத்தவன்] என்னும் ஸ்ரீராம கத்தைப் பற்றிய விசரம் ஒருநாள் நேர்க்கது. "எம்பெருமான் ஸ்ரீராமபிரானாகப் பிறந்த படைத்த குணங்களும், அவனுக்கு

என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி) உ பெரியபிராட்டியாரும் தானுமரசக் கலந்தபோது தன்னிறம் பெற்றிருக்கும் என்றத்தைப் பிடித்து, அப்படி அவளாலே தனக்கு நிறமாம்படிபிறக்குமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (நஞ்சீயரித்யாதி) உ இவர்களைவும் பூக்கள்களைவும் வெல்ல

லும் ௨ மார்(அரை)மட்டையாய், சக்கரவர்த்தித் திருமகன் என்னப்போருமித்தனை" என்றருளிச்செய்ய, அதைக்கேட்டு "பரமபுருஷனுக்கு ஒருவன் வயிற்றிலே பிறந்து ஒரேற்ற முண்டாகவேணுமோ? அவன் பிறக்கையாலே அக்குடி தனக்கும் ஏற்றமாயித்தனையன்றோ?" என்றனும். ௨, நாம் போன ஸமாதி, இவனறிந்திலென்றுபார்த்து, "அதெல்லாம் கிடக்க; பரமபுருஷன் என்னும்படி ௨, எந்தான்!" என்றாராம்;

இயல்வாகவே உள்ள பரத்தவம் முதலான குணங்களும் எல்லாம் கூடினாலும் சக்கரவர்த்தியான த,ர,ர,த,னின் (சு,ணங் களுக்கு அரைவாய்யெயப்) சக்கரவர்த்தித்தி நமகன் என்ற சொல்லப் போதுமானவையாயிருக்கும்" என்று நஞ்சேயர் அருளிச்செய்தார். "ஆத்மநாம் மாதுளம் மந்தேய ராமம் த,ர,ர,த,னத்தமழம்" [ரா-பு 120-11] [நான் என்னை மனிதனாகவும் த,ர,ர,த,னின் பிள்ளை ராமனாகவும் நினைத்திருக்கிறேன்] என்ற பெருமான் திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்தும், "த,ர,ர,தேரபம:" என்று சொல்லியிருக்கையாலே உபமானத்தைக் காட்டினும் உபமேயம் மட்டமாயிருக்கும் என்னும் ஆலங்காரிகமரிபா தையை ஒட்டியும் இப்படி அருளிச்செய்தபடி, அதைக்கேட்ட ஸுந்தரபாண்டியன் "பரமபுருஷனுக்கு ஒருவன் வயிற்றில் பிறந்ததனால் ஒரு சிறப்பு உண்டாகவேணுமோ? அவன் பிறக்கையாலே அக்குடிக்குத்தானே நிற்புண்டாகும்" என்று ஆகேழித்தான். "நாம் நினைத்த அர்த்தங்களைஇவன் அறிந்திலன்; சொன்னாலும் புரியாது" என்று உணர்ந்து அதற்குப் பதில் சொல்லாம் "அறிக்கட்டும்; நீ பரமபுருஷன் என்று சொன்னது எவ்வளவு அழகான வார்த்தை!" என்று ஆழப்பொருள்பட்ட பேசி அவிஷயத்தை முடித்துவிட்டார் நஞ்சேயர்.

வேறுபிரந்தத்துக்கு ஸம்வாதாமாக ஓரைதிறமருளிச்செய்கிறார் (நஞ்சேயரித்தயாதி) ராஜா, "ஸ்ரீவாதி,களுவலனை த,ர,ர,த,னற்கு ஸமமாகச் சொல்லாமோ?" என்று ஜீயரைக்கேட்க, "சாஸா! சாஸு! சாஸு!" (ஆத்மநாம் மாதுளம் மந்தேய) என்று "த,ர,ர,த,ன மகன்" என்கிறதே தமக்கு ஏற்றமாக நினைத்திருக்கையாலே ஸாமரென்னலாம்; லௌஸீர்பமன்றிககே பரமபுருஷத்வபுண்டோ, ஸீலஞ்ஞனம் உண்டானபோது காண் "பரமபுருஷத்வம்" என்று ஜீயருக்கு விவகைடி.

ட ஸ்ரீவிபீ,ஷுணும்வானை ப்ரஸங்கி,த்தவாரே, "விபீ,ஷு ணனோதான் அழகிதாக்கச்செய்தான்! ஆ பத் ஸ ம ய த் திலே ப்,ராதாவை விட்டுப்போந்தானே!" என்றனும்; ட, எல்லாவற்றையும் விட்டுக்கொடுக்கவொண்ணாதென்று, "பிதாவும் இயேஷ்ட,னான ப்,ராதாவும் சேரப்போந்தவன்று ப்,ராதாவை அநுவர்த்திக்கக்கடவன்; பிதாவோடே அவன் ட, விரோதி,த்தவன்று இயேஷ்ட,னென்று பாராதே பிதாவை அநுவர்த்திக்கவேணும்" என்றருளிச்செய்தார்.

இங்கு த,ர,ர,த,ன பிள்ளையானதால் பெருமானுக்கு நற்குணங்கள் அமைந்தன என்று கூறிவது போன்றது—பிரட்டியின் தொடர் பால் பெருமான் நிறம்பற்றார் என்றதும் என்று கருத்து, மற் றொரு ஸமயம் ஸுந்தரபாண்டியனோடு ஸ்ரீராமாயண விசாரம் செங்கையில் விபீ,ஷுணும்வானைப்பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் வந்தது. அப்போது ஸுந்தரபாண்டியன் "விபீ,ஷுணன்செய்த காரியம் மிக அழகாயிருக்கிறது! ஆபத்தக்காலத்தில் தமையனைவிட்டு வந்தவனன்றோ அவன்" என்று விபீ,ஷுணும்வான் மேலே குற்றம் சாட்டினான். இங்கு அவனுக்குப் புரியப்படி சொல்லவாகையாலே நஞ்சேயர் இவ்விஷயத்தை விட்டுக்கொடுக்காமல் "தந்தைக்கும் தமையனுக்கும் முரண்பாடு ஏற்படும்போது, தம்பியானவன் தந்தையையே பின்பற்றவேண்டுமெய்யாழிய, தமையனைப் பின்பற்றக்கூடாது. இங்கு ராமபிரான் ஸர்வலோகபிதா வாகையாலே தமையனான தமையனைக் கைவிட்டுத் தந்தையான பெருமானோடே சேர்த்தது தவறவில்லை" என்று அருளிச்செய்தார்.

ந, (நாம்)போன ஸமாதி, நம் திருநடையும், ௨, (என்னென்றாராம்) அவனைக் கொண்டாடினாராம், ௨, (மார்மட்டையாய்)—அளவு பட்டு என்றபடி. ட இவன் நோவுபட, பூக்கள் அவனோடே கூடி நலிகிறதற்கு ஒருரதித்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவிபீ,ஷுணும்வான் இத்தயாதி) ட, (எல்லாவற்றையும் விட்டுக்கொடுக்கவொண்ணாது) என்றது — ராஜாவன்றோ என்று கீழ் விட்டிருந்தார்போலே, இங்கும் விட்டுக்கொடுக்க வொண்ணாதென்றபடி, ட, (விரோதி,த்தவன்று) என்றது

139. “सर्वानिव ज्ञानां पिता मया च माधवः” (ஸ்ர்வேஷா மேவ லோகநாதம் பிதா மாதா ச மாத,வ:) லோகத்துக் குள்ளே அந்தர்ப்பூ, தனிறே ராவணனும்.

(உய்வழக்கு) முடிக்கும் வழக்கேயோ நீங்கள் கற்றது? உஜ்ஜீவிக்கும் வழக்கு சொன்னாலாகாதோ? “நீ அஞ்சாதே கொள், நாங்கள் மறைய நிற்கிறோம்” என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னாலாகாதோ? உபூப்போலே வந்து புலியானிகோவீ! (ஒன்றுரையீர்) இவையே சைத்யம் பெற்று ஒருவார்த்தை சொன்னால், அதுகேட்டு [பின்பு

139. ஸர்வேஷாமேவ லோகநாதம் பிதா மாதா ச மாத,வ: |
கூச்சுத்,வமேநம் ஸரணம் ஸரண்யம் புகுஷர்ஷபா: ||
[புர-ஆர 192.56]

[புருஷர்ரேஷ்டரீகனே! எல்லா உலகங்களுக்கும் தந்தையும், தாயும் லக்ஷ்மீநாதனே. ஸரணமடைந்ததற்குத் இவனை ஸரண மடையுங்கள்.] என்று பிரமாணங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் முழங்கினவன்றோ! “ஸ்ர்வேஷாம் லோகநாதம்.” என்கிற ஸர்வலோகத்துக்குள்ளே ராவணனும் அடங்கினவனையன்றோ. இந்த ரீதியில் கருவினையொண்மலரீ களும், கயாமலரீகளும் “ஸ்ர்வலோகாதோவான எம்பெருமான் கருத்தைப் பிண்டெல்லவேண்டியதே அனைவரிக்கும் கடமையாகும்” என்று நினைத்திருந்தன என்று கருத்து.

(உய்வழக்கொன்றுரையீர்) முடிக்கும் வழக்குத்தான் நீங்கள் கற்றதோ? உய்விக்கும் வழக்கு ஒன்று சொல்லக்கூடாதோ? “நீ வந்ததாபடி, நாங்கள் உன்னை நலியாமல் மறைத்து நிற்கிறோம்” என்று ஒருவார்த்தை சொல்லக்கூடாதோ? என்று கருத்து. பூப்போலே தோன்றிப் புலியின் காரியத்தைச் செய்கின்றீர்களே என்றபடி. (ஒன்றுரையீர்) ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கள் என்று யாசிக்கிறீர். இவையே அறிவுபெற்று ஒருவார்த்தை சொன்னால், அதைக்கேட்டுப் பின்பு அதை நினைத்தே உயிர்க்கவேண்டும்

பிதாவை விரோதித்தவன்று என்றபடி. உ (பூப்போலே)

அவற்றைக்கொண்டு துரிக்கவேண்டும் துஸகானும் இவந்தன்னது!

(திருவிளையாட்டியாதி) ப்ரணயியல்லாதானெருவனல்லன். ஒரு நத்தத்தில் பிறவாதானெருவனல்லன். ஒருரிலே பிறந்து வளந்தார் (வந்தியிடார்களிறே. (திருவிளையாடு திண்டோள்) பெரியபிராட்டியார்க்கு லீலார்த்தமாகச் சேண்குன்று சமைத்தாற்போலேயாய்த்துத் திருத்தோள்க ளிருப்பது. (திருமாலிருஞ்சோலை நம்பி) ஆர்யர்கள்இதழ்ந்த ம்லேச்சு, பூ,மியிலுள்ளார்க்கு ஸுலப,னுவன். ஐ அதுக் குள்ளேயுண்டிறே ஸீலமும். (நம்பி) சொல்லிச் சொல்லாத

நிலையன்றோ இவனாடையது. (திருவிளையாடு திண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி) நாயகியிடம் அன்பில்லாதான் ஒரு வனல்லன் இவன். ஒருரில் பிறக்காதவனல்லன் இவன். லல்லார் பலர் வாழும் ஒருரில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் பிறர் துன்புறும் படி சண்டையிடமாட்டார்களன்றோ.

(திருவிளையாடு திண்டோள்) பெரியபிராட்டியார் விளையாடு வதற்குச் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த குன்றங்கள் போலேயுள்ளன திருத்தோள்கள். (திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி) பண்டைக்காலத் தில் தென்னாடு தண்ட,கரண்யமாக இருந்தபோது அகரரீ அரக்கர் முதலான கீழ்மக்களுக்கே இருப்பிடமான ம்லேச்சு, பூ,மியாய் வடநாட்டிலுள்ள ஆரியர்கள் (நல்லோர்கள்) இதை இகழ்ந்திருந்தனர். அத்தகைய தென்னாட்டிலுள்ள குறவர் முதலான கீழ்மக்களுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஸௌலப்பறமும், “இனக்குறவர் புதியதன்னும் எழில் மாளிகுற் றோலை எந்தாய்” (பெரியாழ்-திரு 5-8-8) என்று அறண்திக்கப் பட்ட ஸௌரீசீயமும் சிறைத்திருக்கப் பெற்றவன். (நம்பி) மற்றமுள்ள எல்லா நற்குணங்களாலும் சிறைத்தவன். (வரிவனை இல்புகுந்து வந்திப்பற்றும் வழக்குளதே) இவரீ இருந்த இடத் துக்கு நாங்கள் சென்றிருந்தோமாகில் எங்களை நலிவது உரி

என்றது - சாடு. f (வந்தி)-சண்டை. h “இல்புகுந்து - வரி

குணங்களால் பூர்ணனாயிற்று. b (வரிவளைபித்தயாதி) b, தாமிருநதவிடத்திலே நாங்கள் சென்றோமுகளில் எங்களை நலியப் பரப்பும்; நாங்களிருந்த இருப்பிலே தாமேவந்து எங்களுடைய b, உயிர் நிலையறிந்து. i (வந்தி பற்றும்) எங்க ளிசையின்றிக்கேயிருக்க, எங்கள் வளை கைக்கொள் ளுகைக்கு வழக்குண்டோ? தாம் விரும்பின வளையென்று நாங்கள் இத்தைக்கொண்டு தூயிர்போனால் இத்தையும் கைக்கொள்ளுகைக்கு வழக்குண்டோ? வழக்குள்ளவிடத் திலேயன்றே j கைக்கூலிகொள்வது? ஆனபின்பு எனக்கு ஜீவிக்கைக்கு ஒரு விரகு சொல்லிகொள். 3.

தமே. நாங்கள் எங்கள் வீட்டிலிருந்தபொது அதனுள் தாமே வந்து எங்களுடைய உயிர்நிலையை (வளையை) அறிந்து நலி உதோ சியாயம்? (வந்தி பற்றும் வழக்குளதே) எங்களுடைய இசையில்லாபலிருக்க எங்கள் வளையைக் கைக்கொள்வது சியாயமோ? “இவர் விரும்பின வளை” என்று நாங்கள் இதைக் கொண்டு உயிர்தரிக்கப்பார்த்தால் இத்தையும் கைக்கொள்வது எந்த நிலையத்தில் சேர்த்து? வழக்குள்ள இடத்திலேயன்றே கைக்கூலியை (1. கையில்லவளையை, 2. கையிலுள்ள பொருளை) பறித்துக்கொள்வது. இப்படி எங்கள் உயிர் நிலையை யும் பறித்துக்கொண்ட பிறகு நாங்கள் உயிரிலாவதற்கு நீங்களே ஒருவழி சொல்லுங்கள் என்று கருத்து. 8.

வளை - வந்தி பற்றும்” என்றவயம். i (வந்தி பற்றுகை)- பலாக்காரேண அபஹரிக்கை. 9 தாழ்த்தாருக்கு முகங் கொடுக்கை சீலமன்றே, ஸுலபுனென்று லொளப்யம் சொல்லுவானென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக் குள்ளே இத்யாதி) b, b, “இல் புழுத்து - வரிவளை - வந்தி பற்றும் - வழக்குளது” என்று அந்நவபித்து அருளிச்செய் கிறார் (தாமிருந்தவிடத்திலே இத்த்யாதி) b, (உயிர்நிலை)- வளை. j (கைக்கூலி)-சாடு. கையில் வளை - அர்த்தம்; பரி தூநம் - த்வரி. 8.

ஒன்பதாம் திருமொழி - நாலாம் பாட்டு

பைம்பொழில் வாழ்குயில்காள்! மயில்காள்! ஒண் கருவினை வம்பக் களங்கனிகாள்! வண் ணப்புவை நறுமலர்காள்! [காள் றும்பெரும் பாதகர்காள்! அணி மாலிருஞ் சோலைநின்ற எம்பெரு மானுடைய நிறம் உங்களுக்குக் தென்செய்வதே?

பதவுரை:- பைம்பொழில்வாழ் - பரந்த சோலையில் வாழ்கின்ற, குயில்காள் - குயில்களே! மயில்காள் - மயில் களே! ஒண் கருவினைகாள் - அழகிய காக்கணம் பூக்களே! வம்பக்களங்கனிகாள் - புதிய களாபட்டழங்களை! வண்ணம் நறு பூவைமலர்காள் - அழகிய நிறத்தையும் பரிமளத்தையு முடைய காயாம் பூக்களே! ஐ பெரு பாதகர்காள் - (ஆகிய) பஞ்சமஹாபாதகர்களே! உங்களுக்கு - உங்க ளுக்கு, அணி மாலிருஞ்சோலை நின்ற எம்பெருமானுடைய நிறம் என்செய்வது - திருமாலிருஞ்சோலையிலுள்ள அழக குடைய திருமேனி நிறமானது எதுக்காக?

வ்யா:- நாலாம் பாட்டு. (பைம்பொழிலித்தயாதி) பரந்த பொழிலிலே வர்த்திக்கிற குயில்காள்! உங்களுக்குச் சோலை நோக்கித் தருவாரா? b (மயில்காள் இத்யாதி)

4. அவ:- தன்னை நலியும் பஞ்சமஹாபாதகர்களைக் கண்டுகொள்.

வ்யா:- பாட்டில் முற்பாடியாலே பஞ்சமஹாபாதகர்களைக் குறிப்பிடுகொள். (பைம்பொழில் வாழ்குயில்காள்) பரந்த சோலையில் வாழ்கின்ற குயில்களே! நான் வளர்த்துவைத்த சோலையில் வாழ்ந்துகொண்டு என்னையே நன்கிநிர்களை என்று கருத்து. அன்றிக்கே உங்களால் நலிப்பட்டு நான்முடிந்தால் இந்தச் சோலையை நோக்கித் தருவதற்கு ஆள் இல்லையென்பதை உணராமல் உங்களுக்கு நீங்களே தீங்கு விளைத்துக்கொள்கிறீர்

நாலாம் பாட்டு. (பைம்பொழிலித்தயாதி) 8 (தருவாரா) “நான் முடிந்தால்” இதி யோஷ:- b “பைம்பொழில்

ஏகதேயுலாவளித்வமே றேறுவாக பூத,கமாகாநின்றி கோளி; காது,சுத்தமாகப் பழுத்த களாப்பழங்கள் நலிகிறபடி. அழகிய நிறத்தையுடைய பூவைகள்! உபஞ்ச மஹாபாதகரைப்போலேயாய்த்து நலிகிறது. (அணியித் பாதி) பூத,களுனவன் வடிவைக்கொண்டு டிரக்ஷகரான நீங்கள் என்செய்ய நலிகிறீர்கள்? உலோஷலோஷிகளானால் ஸேஷபூதர் தங்களிலே ஒருமிடறாய் நின்று பிழைக்க வேண்டாவோ? திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டி

களை என்றும் கருத்துரைக்கலாம். (மயில்கான்) பைம்பொழில் வாழ் என்பதை இங்கும் கூட்டிக்கொள்வது. நீங்கள் வாரும் சோலைபிலேயே நானும் வாரும் இதுவே காரணமாக என்னை நலிவின்றிக் களை. (ஒன்சுருவினைகான்) ஒளிபொருந்திய மலர்களாகி நீங்கள் உங்களைப்போன்ற என்னை நலிகையாகி இச்செயலைச் செய்யலாமோ? (வம்பக்களங்கனிகாள்) எப்போதும் வாரும் குயில்கள், மயில்கள் நலிவிதோடில்லாமல், எப்போதோ பழக்கும் களாப்பழங்களும் நலிகிறபடி. (வண்ணப்புவை நறுமலர்கான்) நல்ல நிறத்தையும், மனத்தையும் உடைய காயம்பூக்களும் காயாப் பூவண்ணை நனைவுபடுத்தி நலிகிற படி. (ஐம்பெரும் பாதகர்கான்) ப்ரஹ்மமந்தி, ஸூரடானம், ஸ்ரீமண்ணத்தேதம் முதலானவை மாலத்தீர்களில் பஞ்சமஹாபாதகங்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவைகளைப்போலே பரமறினை செய்கையாலும், ஐந்தாயிருக்கையாலும் இவற்றையும் பஞ்சமஹாபாதகர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். (அணிமாலிருஞ்சோலை.....என்செய்வதே) என்னை நலிவின்றவன் வடிவுபோன்ற வடிவை வைத்துக்கொண்டு, என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டிய நீங்கள் எதற்காக என்னை நலிவின்றீர்கள்? அவன் நமக்கு ஸ்வாமி. நாம் அவனுக்கு தாஸராயிருப்பவர்கள். நாம்

வாழ் - மயில்கான்" என்றும் கூட்டுவது. உபபூத,கத்தின் உறைப்பாலும், அவைதான் அஞ்சாயிருக்கையாலும் ரஸோக்தியாக (பஞ்சமஹாபாதகர்) என்கிறது. டிரக்ஷகரான நீங்கள்" என்றது - இவ்வளவில் வந்தாஸ்வஸிப்பித்த வழியாலே ரக்ஷகரான என்றபடி. உலோஷலோஷத்திலே

என்னை அநந்தயாற்றையாக்கினவனுடைய நிறத்தை நீங்கள் என்செய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டீர்களே?

1 (பைம்பொழிலித்யாதி) உபரமசேதநனோடு, உசைதந்தய மாத்ரமுடையாரோடு, அசேதநங்களோடு வாய்ப்பு எல்லாருமொக்க பூத,கரானால் எங்ஙனே பிழைக்கும்படி? பிரிந்தான் ஒருவரும், பூத,கர் பலருண்டானால் எங்ஙனே பிழைக்கும்படி? உகலந்தார் பூத,கராகையன்றிக்கே, அவ்வளவில் அவன் பிரிந்த ஸமயத்திலே முகங்காட்டி ஆஸ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவ நீங்கள் பூத,கரானால்

எல்லாரும் ஒரு கட்சியாயிருந்து அவளிடமிருந்து நம்மைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டாமா? தொழிலாளிகள் சிலர் முதலாளிகள் கட்சியில் சேருவதுபோலல்லவோ இது இருக்கிறது. அழகிய திருமாலிருஞ்சோலையில் நிற்கிற நிலையைக் காட்டி என்னை வசப்படுத்திக்கொண்ட எப்பெருமானுடைய நிறத்தை நீங்கள் எதற்காக ஏறிட்டுக்கொண்டீர்கள்?

வேறு கருத்து அருளிச்செய்வதற்காக மறபடியும் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. (பைம்பொழில் வாழ்குமயில்கான்.....வண்ணப்புவை நறுமலர்கான்) எம்பெருமான் பரமசேதன். குயில்களும், மயில்களும் அறிவுமாத்ரமுடைய பிராணிகள். கருவினை, களங்களை, பூவை ஆகிய மூன்றும் அறிவற்ற அசேதனங்கள். இப்படி அவைகளும் சேர்த்துகொண்டு என்னை நலிந்தால் நான் எட்டிப் பிழைக்கமுடியும்? பிரிந்தவன் அவனெனவன். பிரித்து வருந்தும் நானும் ஒருந்தி. ஒருந்தியான என்னை நீங்கள் பலர் சேர்த்து நலிந்தால் நான் எப்படியும் பிழைக்கமுடியும்? கலந்து பிரிந்த அவன் நலிவதில் ஆஸ்ரைய

நாத்பர்யாத்நம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷலோஷிகளித்யாதி) 1 தாத்பர்யாத்நம் அருளிச்செய்கைக்கு மீளவும் பதோபாதாநம் பண்ணுகிறார் (பைம்பொழிலித்யாதி) 2 "எம்பெருமான்" என்கையாலே (பரமசேதநனோடு) என்றது. 3 (சைதந்த்யமாத்ரம்) - குயில், உயில் மயில்

எங்ஙனே பிழைக்கும்படி? i பிரிந்தான் ஒருவனும் பூதக கோடி பலவானும் பிழைக்கப்போமோ? (அணியித் பாதி) நலியாதித்திறவன் நிறத்தை ரக்ஷகரான நீங்கள் என் செய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டுகோள்? அவன் நிறத்தைத் தாப்புக்கால், “எங்களுக்கு இந்நிறம் வேண்டா” என்ன வேண்டாவோ? 4.

ஒன்பதாம் திருமொழி—ஐந்தாம் பாட்டு

துங்க மலர்ப்பொழில் சூழ திருமாவிருஞ் சோலைநின்ற செங்கட் கருமுகிலின் திரு வுருப்போல் மலர்மேல் தொங்கிய வண்டினங்காள்! தொகு பூக்களைகாள்! சுனையில் தங்குசெந் தாமரைகாள்! எனக் கோர்சரண் சாற்றுகின்றேன்.

பதவுரை— துங்கம் மலர் பொழில் சூழ—ஒங்கின மலர்களை யுடைய சோலைகள் சூழ்ந்த, திருமாவிருஞ் சோலை— திருமாவிருஞ்சோலையில், நின்ற— நின்ற திருக் கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற, செம் கண் கருமுகிலின்—

மிகலை. அவன் பிரிந்த ஸமயத்தில் முகங்காட்டி எனக்கு ஆறுதலளிக்கவேண்டிய நீங்களும் என்னை நலிந்தால் நான் எப்படிப் பிழைக்கமுடியும்? பிரிந்த அவன் ஒப்பற்றவன் ஐம்பெரும் பாதகங்களாய் நலிவென்ற நீங்களும் ஒவ்வொரு வகையிலும் பலரீகூடியிருக்கிறீர்கள். இப்படி பலர் நலிந்தால் ஒருத்தியானான் எப்படிப் பிழைக்கமுடியும்? (அணிமாவிருஞ் சோலை நின்ற.....என்செய்வதே) பிரிந்து நலிவென்றவனுடைய நிறத்தை என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டிய நீங்கள் எதற்காக ஏறிட்டுக் கொண்மீர்கள்? அவன் தந்ததால் ஏற்றுக்கொண்டோம் என்பீர்களாகில், அவன் நிறத்தைத் தரும்போது “எங்களுக்கு இந்நிறம்வேண்டா” என்று சொல்லவேண்டாமோ? 4.

களுக்கு, புங்க்யந்தரேண விவரணம் அருளிச்செய்கிறார் (கலந்தாரித்யாதி) i “குயில்கான்” என்ற பன்மைக்குத் தா த் ப ர ய ம் அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தாறொருவனுயித்யாதி). 4.

தாமரைடோன்ற திருக்கண்களையும் காளமேகம் போன்ற வடிவைபுழைய எம்பெருமானுடைய, திரு உரு போல்— அழகிய வடிவம் போலே, மலர்மேல் தொங்கிய வண்டு இனங்காள்— மலர் மேல் தங்கியிருக்கிற வண்டுக்கூட்டங்கள்! தொகு—நெருங்கியிருக்கின்ற. பூ சுண்காள்—அழகிய ருண்களே! சுனையில் தங்கு—அச்சுண்களில் உள்ள, செம் தாமரைகாள்—செந்தாமரை மலர்களே! என்ரு—எனக்கு, ஓர் சரண் சாற்றுகின்ற—ஒர் அடைக்கலம் சொல்லுங்கள்.

வ்யா— அஞ்சாம் பாட்டு. (துங்கமலரித்யாதி) ஒங்கின மலையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருமாவிருஞ் சோலையிலே நின்ற. உருவரால் சென்று ப்ரவேசிக்க அரிதாயிருக்கை. b 140. “नगोसं पुष्पिमासना” (நகோதத

5. அவா— வண்டுகளையும் சுண்களையும் தாமரைகளையும் தனக்கு ஒரு புகல்சொல்லும்படி வேண்டுகிறான்.

வ்யா— (துங்கமலர்ப் பொழில்குழ் திருமாவிருஞ்சோலை நின்ற) ஒங்கிய மலர்கையுடைய பொழில்களால் சூழப்பட்ட திருமாவிருஞ்சோலையிலே நின்ற. எனைப்போன்று பிரிந்து நலிவென்ற ஒருத்தியால் நுழைய அரிதாயிருக்கும்பிடம் என்று கருத்து.

140. இத்வ தேவீ பஹுதா விலபய
ஸர்வாத்மநா ராமமநுஸ்மரந்தி

ப்ரவேபமாநா பரிஸாங்கவகத்தா

நகோததம் புஷ்பிதமாஸஸாத. || [ரா-ஸா 28-17]

[இம்மாதிரியாகப் ப்ராட்டியபாணவன் பலபடியாக அழுது, ராமனையே நினைத்திருப்பவளாய், நடுங்குபவளாய், உலர்ந்த

அஞ்சாம் பாட்டு. (துங்கமலரித்யாதி) & “மலர்ப் பொழில்குழ்” என்றதுக்குத் தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவராலித்யாதி) (ஒருவரால்)—விவ்ரிணிகளால். b அப்படி விரிவானிகளுக்குக் கிட்டப்போகாதே வெண்ண அருளிச்

மம் புஷ்பிதமாஸல்லாதது.) c ஆற்றுகமை கரைபுரண்டால் தீப்
பாய பமொபோலே. d 128. "நெமடி புஷ்பயலத்ருமாந்"
(நேமடி புஷ்பயலத்ருமாந்) என்னும்படியாயிற்று இவளுக்கு
கிருக்கிறது. e ராக்ஷஸீதர்ஸநத்தோபதி கொடிதாயிரா
நின்றதாய்து இவளுக்கு இவற்றினுடைய தர்ஸநமும்.
(செங்கட்கருமில்) f இத்தெருப்பைக் கடந்து புகவேணும்
காணும் g அ(நுப.)விக்க. அகவாயில் நீர்மை அடங்கலும்
தெரியுமாய்த்துக் கண்ணில் தண்ணளிபிலே.

வாயை உடையவனாய், பூத்திருந்தகேட்கு ஸ்ரீரந்த மலையை
அடைந்தான்.) எனனும் ப்ரமணத்தின் ஆற்றுகமை கரை
புரண்டவர்கள் பூக்கள் ஸ்ரீரந்த இடத்தை அடைவது
தீக்குளிக்கச் செல்வது போன்றது என்ற உணர்த்தப்பட்ட
தன்றே. (418-ம் பக்கத்தில் 128-வது ப்ரமாணத்தின்படி.)
ஸீதாப்ரபாட்டிக்குப் பூக்களோடும், பழங்களோடும், கூடிய
மரங்களையும் பார்ப்பது ப்ரமபிராண சினைவுபடுத்தி நலிகைக்குக்
காரணமாகையாலே, ராக்ஷஸிகளைக் காண்பதுபோலே பொறுக்க
வெண்ணாத்தாயிருந்தது. இவளுக்கும் துங்கமலர்ப் பொழில்
குழ் திருமலிருஞ்சோலை அப்படியே இருக்கிறது. (செங்கட்
கருமுவின்) எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலுள்ள
கருணை முழுவதும் செர்நாமரைக் கண்ணிலே தெளியின்றது.
ஆனால் அதை அநுபவிப்பதற்கு துங்கமலர்ப்பொழில்களாற
இந்த நெருப்பைக் கடந்துசெல்வேண்டும். "அநுபவிக்க"
என்பதற்கு பதிலாக அநுபவவரையில் "அவிக்க" என்று
பாடங்கொண்டு "தங்கள் தாபத்தை அவன் அவிக்க" என
விவரணம் செய்யப்பட்டது.

செய்கிறார் (நேமாதித்தியாதி.) c ஆனால் கிட்டல்லாமோ
வெள்ள அருளிச்செய்கிறார் (ஆற்றுகமையித்தியாதி.) d தரிக்
கைக்குடலாகக் கிட்டினுள்ளிருவோவென்ன அருளிச்
செய்கிறார் (நேமாதித்தியாதி.) e எடுத்த ச்லோகத்தில்,
128. (தைவா பஸ்யதி ராக்ஷஸ்ய.) என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்
செய்கிறார் (ராக்ஷஸீதர்ஸநத்தோபதி.) f (நெருப்பை) என்
றது - கீழ்ச்சொன்ன புஷ்பிதமாஸப்பொழிலை, h "இனங்காள்"
என்றதுக்குத் தாத்திட்டம் (குறைவற்றிரிய்யாதி.) i (அவிக்க).

g (மலர்மேல் தொங்கிய வண்டினங்காள்) நெருப்பிலே
கால் பொருத்துமாபோலே இருக்கிறதிறே இவளுக்கு.
h குறைவற்றார் குறைவானர் குறை தீர்க்கவேண்டாவோ?
(தொட) அதின் கீழில் நீர் - திருமேனிக் குறைவாகா
நின்றது. (சுணையித்தியாதி.) அதில் பூத்த பூக்கள் திவ்யா
வயவாதி,களுக்கு ஸ்மாரகமாகாநின்றது. (என்கித்தியாதி.)
தர்மபுத்ரன் பீஷ்மத்,ரோணாதி,கள் பக்கவிலேசென்று
"உங்களை நான் கொல்லும் விரகு நீங்களே சொல்லவேணும்"
என்றதுபோலே, பூதி,க்கவொருப்பட்டு நிற்கிற இவற்றைப்
பார்த்து, * நான் உங்களைத் தப்பி ஜீவிப்பதொரு விரகு

(தருவுருப்போல் மலர்மேல் தொங்கிய வண்டினங்காள்)
அவனுடைய திருவுருவைக் கொண்டிருக்கிறவையாய், மலர்
மேல் தங்கியிருக்கின்ற வண்டுக்கூட்டங்களே! இவற்றைப்
பார்ப்பது நெருப்பிலே கால்வைப்பதுபோலேயிருக்கிறதன்றே
இவளுக்கு. (வண்டினங்காள்) கூட்டங்கூட்டமாயிருந்து
குறைவற்று வாழும் நீங்கள் தலியாயிருந்து குறையோடு
வாழும் என்னுடைய குறையைத் தீர்க்கவேண்டாமோ?
(தொகு பூஞ்சனகாள்) நெருங்கியிருக்கிற அழகிய கன்களே!
கன்களில் இருக்கும் நீர் எம்பெருமானுடைய திருமேனியை
நினைவுபடுத்தி இவளை நலியிறது. (சுணையில் தங்கு செந்தாமரை
காள்) அதில் பூத்த செந்தாமரைப்பூக்கள் கண், கை, கால்
முதலான திவ்யாவயவங்களை நினைவுபடுத்தி நலியின்றது.
(எனக்கு ஓர் சரண் சாற்றுமினே) நான் உங்கனிடமிருந்து
தப்பிப்பிழைக்கும் வழியை நீங்களே எனக்குச் சொல்லித்தர
வேண்டும். தர்மபுத்ரன் மஹாபாரதயுத்தத்தின் காலிடம் சென்று
தீ,ரோணர் முதலான ஏதிரக்கடிகள் தலைவர்களிடம் சென்று
"உங்களை நான் கொல்லும் வழியை நீங்களே எனக்குச்
சொல்லித்தரவேண்டும்" என்றதுபோலே, இவளை நலியின்ற
இவற்றைப் பார்த்து நான் உங்கனிடமிருந்து பிழைக்கும்
வழியை நீங்களே சொல்லித்தரவேண்டும் என்று ஆற்றுகமை

தங்கள் தாபத்தை அவனவிக்க. g (மலர்மேல் தொங்கிய
வண்டினங்காள்) திருக்கண்களில் கருவிழிக்கு ஸ்மாரகமா

சொல்லவல்லிகோளே? என்று கேட்கிறான். 'பரிசு, ன் டியை முன்னே நிறுத்துவது. வில்லைப்பொகடுகிறோம். கொன்று கொள்' என்றும்போலே ஒருவிரகு சொல்லவல்லிகோளே? "நாங்களில்லாதவிடம் இன்னவிடம், அங்கேபோய் நீ ஜீவி" என்று ஒருபுகல் சொல்லவல்லிகோளே? இவை தனக்கொரு புகல் சொல்லவேண்டும்படி காரணம் இவன் தான் புகலற்றபுகல்! 5.

ஒன்பதாம் திருமொழி—ஆறாம் பாட்டு

நாறு நறும்பொழில்மா லிருஞ் சோலை நம்பிக்குநான்
நாறு தடாவிவெண்ணெய் வாய் நேர்ந்து பராவிலைத்தேன்
நாறு தடாநிறைந்த வக்கார வடிசில்சொன்னேன்
ஏறு திருவுடையா னின்று வந்திவை கொள்ளும்கொலோ.

பின் மிகுதியிலே கேட்கிறான். "புகலறும் வடிவெடுத்த
ஸ்தீர்பா னரிசுண்டியை முன்னே நிறுத்தினால் நான் எதற்கு
காது வில்லை எறிந்து விடுவேன்" என்று பிஷ்மர் வழி சொல்லிக்
கொடுத்தார். "என்பின்னையான அஸ்வத்தாமா இறந்தவிட்டான்
என்று காதிப்பட்டால் நான் போகவேண்டி நிறுத்திவிடு
வேன்" என்று தீரோணர் வழி சொல்லிக் கொடுத்தார். அது
போல் உங்களிடமிருந்து தப்பிப்பிழைக்க நீங்கள் வர
சொல்லுங்கள் என்று கேட்கிறான் இவற்றை. "நாங்கள்
இல்லாத இடம் இன்ன இடம், நீ அங்கேபோய் பிழைத்துக்
கொள்" என்று இவை வழி சொல்லும் என்று எதிர்பார்க்கிறான்.
(எனக்கோர் சரண் சாற்றுகிறேன்) இவை தனக்கு ஒர் புகலிடம்
சொல்லவேண்டும் படியன்றோ இவன் புகலற்றவனாகிவிட்டான்!

யிராநின்றதென்று கண்டுகொள்வது. i (கேட்கிறான்) ஆற
றமையின் கனத்தகாலே என்றபடி. j (பரிசு, ன் டியை)
/ நிர்வாணையான ஸ்தீர், இவனக்காணவே பிஷ்மர்க்கு
முடிக்கெக்குக் காரணம், (அஸ்வத்தாமா ஹத:) என்றுது-
தீரோணன் வில்லுப் பொகடுகெக்குக் காரணம். 5.

/ இது தவறு.

பதவுரை:— நறு பொழில் நூறும்—பரிமளம் மிகுந்த
பொழில்கள் பணங்காழாகித் தப்பெற்ற, மாலிருஞ்சோலை—
நிருமலமிருஞ்சோலையில் (எழுத்தருளியிருக்கிற), நம்பிக்கு—
எம்பெருமானுக்கு, நான்—அடிமேன், நூறு தடாவி—
நூறு தடாக்களில் நிறைந்த, வெண்ணெய்—வெண்ணெயை,
வாய் நேர்ந்து—வாயாலே சொல்லி, பராவிலைத்தேன்—
ஸம்ஸ்பித்தேன்; (இன்னமும்) நாறு தடா நிறைந்த—
நாறு தடாக்களில் நிறைந்த, அக்கார அடிசில்—அக்கார
வடிசிலும், சொன்னேன்—வாயாலே ஸம்ஸ்பித்தேன்;
இவை—இந்த வெண்ணெயையும் அக்காரவடிசிலையும்;
ஏறு திரு உடையான்—(நாட்செல்லநாட்செல்ல) ஏறிவருகிற
எம்பெருமானுடையான் அழகர், இன்று வந்து—இன்று
எழுந்தருளி, கொள்ளும்கொல்—திருவுள்ளம் பற்றுவரோ?

ஃபாக்யானம்—ஆறாம் பாட்டு. (நாறு நறும்பொழில்தயாதி)
a சோலையில் பரிமளம் b, தன்னுடைய நாற்றத்தோடே
கூடினார்போலேகாணும் பூர்ணமாவது. குறைவற்றாரை
வழிகரிக்கும்போது வெண்ணெயாலே வஸீகரிக்க வேணும்

6. அவ:—நாறு தடாவிவெண்ணெயும், நூறுதடா
நிறைந்த அக்காரவடிசிலும் அழகருக்கு ஸம்ஸ்பிக்க
படுகிறது. பிற்காலத்திக்கு இதை நிறைவற்றவைத்து பூரீயில்
புத்தர் எழுந்தருளியபோது, "கோபிலண்ணர்" என்று
எம்பெருமானார் ஆண்டாளால் கொண்டாடப்பெற்றார்
என்பது ஸுப்பரீதி, தப்த.

ஃபாக்யானம்—(நாறு நறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு
நான்) மாலிருஞ்சோலையில் இயல்வாகவே உள்ள பரிமளம்—
சுந்த, வதியான பூமிதேவியின் அவதாரமான ஆண்டா
ஸுடைய நறுமணத்தோடு கூடின பின்பே நிறைவடைகிறது.

ஆறாம் பாட்டு. (நாறு நறும்பொழில்தயாதி) a "நாறு
நறும்பொழில்" என்று விசேஷிக்கிறதற்குத் தாத்தியம்
(சோலையில்லாதயாதி) b, (தன்னுடைய) என்றுது ஆண்டாளை.

போலேகாணும். (நூறுதடாவில் வெண்ணெய்) இடைச்சிகள் ப்ரார்த்திப்பது வெண்ணெயாமிருக்கும்மிறே. (வாய்நேர்த்து) o 141. "नियतामिति मां च" (க்ரியதாமிதி மாம் வத்ய) o, என்னுமாயோலே இராநின்றதாய்த்து இத்தலைக்கு.

(நம்பிக்கு நூறுதடாவில் வெண்ணெய்) குறைவற்றவனை வாரீகரிப்பதற்கு வெண்ணெயாலேயே வாரீகரிக்கவேண்டும் போதும்! (நான் நூறுதடாவில் வெண்ணெய்) தான் இடைச்சி பூவகையில் இருப்பதால், இடைச்சிகள் ஸமர்ப்பிக்க கிறுப்பும் வெண்ணெயை முழுவில் கூறுகிறும். அவன் தன்மையைப் பார்த்தாலும், இவன் தன்மையைப் பார்த்தாலும் வெண்ணெயை ஸமர்ப்பிப்பதே டொருத்தமன்றே. (வாய்நேர்த்து பராவிரி வைத்தேன்) நினைவில் நினைத்தால் மாதிரிப் போராத. வாயால் சொல்லியும் ஸமர்ப்பித்தேன்.

141. பரவாநஸ்யி காகுத்தஸ்த, த்வயி வர்ஷஸ்தம் ஸ்தி,தே! ஸ்வயம் து ருசிரே தேயே க்ரியதாமிதி மாம் வத்ய, [சு-ஆ. 18.7]

[ககுத்தஸ்த, வம்ஸத்தில் பிறந்தவரே! நீ இருக்கையில் எப் போதும் நான் (உமக்கு) அடிமையாயிருக்கிறேன். நீராகவே "அழகிய தேயத்தில் பரிணாமமாக கட்டப்பட்டும்" என்று என்னை ஆஜ்ஞையிடுகிறாக! என்று இனியபெருமான் "நிருவுள்ளத்தால் நினைப்பதோடல்லாமல் 'இன்னதைச் செய்' என்று வாயாலே அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று அருளிச் செய்ததுபோலே இவனும் ரெஞ்சால் நினைப்பது மாதிரி

b"நான்" என்றதற்குத் தாத்தப்பம் (இடைச்சிகளிட்யாதி) இத்தால் - அவன் ஸ்பபூவத்தாலும் தன் ஸ்பபூவத்தாலும் வெண்ணெயை ப்ரார்த்திக்கிறுள்ளேற்படி. o141. "க்ரியதாமிதி மாம் வத்ய" என்று திருவுள்ளத்தாலே நினைத்தவனவற்றிக்கே, "இன்னதைச் செய்யென்று அருளிச்செய்ய வேணும்" என்று இனியபெருமான் அருளிச்செய்தாற்போலே, இவனுக்கும் மனோரத்யுமாரம் போராமல் வாயாலே சொல்லி ப்ரார்த்திக்கவேண்டுமென்றபடி. o, (என்னுமாயோலே இராநின்றதாய்த்து இத்தலைக்கு) என்று பாடாம

(நூறுதடா நிறைந்த) "பெண்ணின் ப்ரார்த்தித்து வைத்தான்; கொடுத்தானாகச் சொல்லக் கேட்டிலோம்; ப்ரார்த்தித்துவற்ற இறுக்கை அஸ்ஸந்தநஜாதர்க்கு பூமிறே" என்று தாம் அமுதுசெய்வித்தருளினாராம். 142. "अश्वत्थानां कुशमाश्वत्थानां च" (அந்யத் பூந்ந தபாம் கும்பூதந்யத் பாதாவநேஜநாத்) என்கிற வஸ்துவுக்கு "நூறுதடா நிறைந்த" என்று இங்ஙனே போரச் சொல்லுவானென்? என்று, நான் தியரைக்கேட்டேன்: "திருவாய்ப்பாடியில் ஐஸ்வர்யத்துக்கு இதெல்லாம் கூடியும் ஒரு பூர்ணகும்பஸ்தூநியம்" என்றருளிச்செய்

ம்ஸமால் வாயாலும் சொல்லி ஸமர்ப்பிக்கிறும். (நூறு தடா நிறைந்த...சொன்னேன்) "பெண்ணின் ப்ரார்த்தித்து வைத்தான், ஸமர்ப்பித்ததாக வரலாறு இல்லை. ப்ரார்த்தித்ததைக் கிறதவேற்றவைப்பது அவனது வம்ஸத்தில் பிறந்த நமக்குக் கட்டமையன்றே" என்று எம்பெருமானார் அழகருக்கு நூறு தடாவில் வெண்ணையும், நூறுதடா நிறைந்த அக்கார வடிவிலும் ஸமர்ப்பித்தது ஸுப்ரஸீத்தமன்றே.

142. அந்யத் பூர்ணதபாம் கும்பூதந்யத் பாதாவ- நேஜநாத்! அந்யத் குரலஸம்ப்ரஸநாத் ந சேச்சு, தி ஜநார்த்தநாமி [புரா-உத். 87-13]

[ஒரு பூர்ணகும்பத்தைக் காட்டிலும் வேறென்றையோ, திருவடி வளக் துவதைக்காட்டிலும் வேறென்றையோ, கேடும் விளவுகதைக் காட்டிலும் வேறென்றையோ கிருஷ்ணன் விரும்பமாட்டான்.] என்கிறபடியே "எவ்வளவு குறைந்த பொருளை ஸமர்ப்பித்தாலும், திருப்தி அடையும் எம்பெருமானுக்கு நூறுதடாவில் வெண்ணையும், நூறுதடா நிறைந்த அக்காரவடிவிலும் ஸமர்ப்பித்ததாக மிகுதியாகச் சொல்லுவானென்" என்று ருப்ரின்னை நஞ்ஜியரைக் கேட்டாராம். அதற்கு நஞ்ஜியர் "திருவாய்ப்பாடியின் செல்வத்தைப் பார்த்தும்போது இவையெல்லாம் ஒரு பூர்ணகும்பம்போலே

யிருந்ததாகில், யத்யுமோக்யம் அர்த்தம் கண்டுகொள்வது அப்போதும், தாத்தப்பம் இப்படியே பூலிக்கும்.

என்றருளிச்செய்வார். டீபூர்வார்த்த, நிஷ்டுர்க்கு இட்டவடிவ மாறியிடப் பரபதிபிலை: உத்தரார்த்த, நிஷ்டுர்க்கு 143. "अहं सवि करिण्यमि" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிற படியே இருக்கவேண்டும். பூர்வார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் 14. "अस्य" (தத்தல்ய) என்று - பிராட்டி இருந்தாற்போலே இருக்கவேண்டும்; உத்தரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இனையபெருமானைப்போலே கண்ணுறங்க அவஸரமில்லை.

அல்பமானவையே" என்று அருளிச்செய்தார். த்வயத்தின் முற்பாதியை அநுஸந்தித்தால், 'எம்பெருமான் வேறெதையும் எதிர்பாராத உபாயம்' என்று கூறுகையாலே உபாயபூத்தியுடன் இரண்டடி நடப்பதும் உசிதமன்று. ஆகையால் முற்பாதியில் ஊன்றியிருப்பவர்கள் ஸ்வரயத்தனலோமும் அற்றவர்களாய் இருப்பார்கள். பிற்பாதியை அநுஸந்தித்தால் எல்லாக் கைங்கரியங்களையும் செய்யவேண்டுமென்று கூறுகையாலே,

143. புவாமஸ்து ஸுற வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு

ரம்ஸ்யதே |

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபத்யஸ்ச தே ||
[ரா.அ 31-25]

[ரீர் வைதேஹியுடன் கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர்; அடியேன் ரீர் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், தூங்கும்போதும் உமக்கு எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்.] என்றபடியே ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமைசெய்யப் பார்த்திருக்கவேண்டும். பிற்பாதியில் ஊன்றிநிற்பவர்கள் இனையபெருமானையும் நம்மாழ்வாரையும்போலே ஸ்வயம்ப்ரபோஜன கைங்கரியபருபமான முயற்சிகளை மிகுதியாகச் செய்வார்கள். முற்பாதியை அநுஸந்தித்தால் (34-வது பக்கம் 14-வது பரமணத்தின்படி) எந்தாப் பிராட்டியைப் போலே இருக்கவேண்டும். பிற்பாதியை அநுஸந்தித்தால் இனையபெருமானைப்போலே கண் உறங்காமல் எல்லாக் கைங்கரியமும் செய்யவேண்டும்.

டீ ஆனால் அந்நியஸாத,நனுக்கு இது ஸாத,நமாயந்வயியாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பூர்வார்த்த, நிஷ்டுர்க்கு இத்தயாதி)

(ஏறுதிருவுடையான்) நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஏறிவருகிற ஸம்பந்தையுடையவன். நிரபேக்ஷணுகையாலே இவன் இடுகிற த்ரவ்யத்தில் தாரதம்யம் பாராணயத்து. (இன்று வந்தியாவ கொள்ளுங்கொலோ) இதொரு வாய்மாத்ரமே வாய்ப் போகாமே, இத்தை அதுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கி ஸ்வி கரிக்கவல்லனையோ? அத்நிப,குவான் ஆஸ்ரமத்திலே ஸயம் ஸயத்திலே சென்று, "நான் ராமன், இவன் மைதி,லி, இவன் லக்ஷ்மணன்" என்று நின்றாற்போலே, இவற்றை ஸ்வி கரிக்கவல்லனையோ?

(ஏறு திருவுடையான்) ிவ்விப்பூர்த்து நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலேயாய்த்துச் சிறியாத்தான் ஆஸ்ரயித்தது. போஸன

அண்டாளுக்கு இப்போது பிற்பாதியின் அனுஸந்தானமா யிருக்கையாலே, நூறுதடாநூறுதடாவாக ஸமர்ப்பிக்க ஆசைப்படுகிறார். (ஏறு திருவுடையான்) நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஏறிவருகிற செல்வத்தையுடையவன். இப்படி செல்வத்தால் நிறைந்து, ஒருவரிடமிருந்து ஒன்றைப் பெற்றுக்கொண்டுமென்ற அவஸ்யமில்லாமையாலே, ஒருவன் மிகுதியாக இட்டான் என்று மகிழ்வதும், மற்றொருவன் குறைவாக இட்டானென்று இசுழ்வதும் செய்யாதவன் என்று கருத்து. (இன்று வந்து இவை கொள்ளுங்கொலோ) இது நான் வாயால் சொன்னதுமாத்ரமாய்ப்போகாமல் என்னை ஸமர்ப்பிக்கவல்லவனாக்கி, தான் இவற்றை ஸ்வி கரிப்பானோ? அத்நிமஹர்ஷியின் ஆஸ்ரமத்தில் மாலேவேளையில் சென்று "நான் ராமன்; இவன் மைதி,லி; இவன் லக்ஷ்மணன்" என்று கூறிநின்ற, அத்நி அஸுத்யைகளுடைய உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டாற்போலே இவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்வானோ?

(ஏறு திருவுடையான்) கூரத்தாழ்வான் நம் ஸுந்தர பூஷாஸ்தவத்திலே இப்படித்ததை "ஆருட,ஸ்ரீ" (திருமார்பில்)

6 "வந்திவைகொள்ளுங்கொலோ" என்கைக்கு அவன் வந்தவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அத்நி ப,குவானித்தயாதி); ஏறுதிருவுடையானுக்கு ஸ்ரீய:பதித்
18-60

ராஜ்யத்தில் நின்றும் வந்த நாளிலே ராஜகேஸரிபிலே ஆச்சாரன் நடந்திருந்தானாய், காளவேனுமென்று அங்கே சென்று கண்டிருக்கிறவனவிலே, நம்பி என்ரு இங்ஙனே பணிக்குக்கேட்டேன்—“பூரூய ஸமயங்களிறுள்ளாரும் ஒரு வஸ்துவைக்கொண்டு அதுதனக்கு ஜூருநாதி, க்யத்தையும் உண்டாக்கிக்கொள்ளாதின ரூர்கள் :- அவர்களிரகாட்டில் வைதி, க ஸமயமான நமக்கேற்றம்;—“ஸ்ரியபதிஆஸ்ரபணியன்” என்று பற்றுதித இதுகாண்” என்று பணித்தானும்.

ஏறியிருக்கும் ஸ்ரீதேவியையுடையவன் என்று மொழிபெயர்த்திருளினார். இவ்விர்த்தும் ஸப்பதாஸ்திதும் என்பதைக் காட்ட ஓர் ஜஸ்யம் வ்யாக்யானத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது. எம்டெருமானுடைய ஸ்ஷ்யாஸ்தி, “வம்ஃ” பதத்து நப்பி என்பவர் ஒருவர், சிறியத்தான் அல்லது சிறியாச்சான் என்று அழைக்கப்படும் மஹாநுபாலி அந்த நப்பியின் ஸிஷ்யராவார். ஒருஸமயம் சிறியாச்சான் டோஸனரஜ்யத்திலிருந்து தமிய் நாட்டுக்கு வந்திருந்தோது, “ராஜகேஸரி” என் னுமிடத்திலே எழுந்தருளியிருந்த நப்பியைக் காண்சென்று, அவரோடு ஸார்த்தை சொல்லும்போது அவர் ஆச்சானிடம் “ஸஸவம் மதலான புரட்சமயங்களிலுன் னவர்களும் ஸ்ரீனைப்போன்ற ஒரு தெய்வத்தைப் பரம்பொருளாக்கொண்டு, அவனை ஸர்வ ஜ்ஞகைவும் கொண்டிருக்கின்றிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காட்டிலும் கைதி, கமத்திஜுள்ளவர்களான ராக்கச் சிறப்பு ‘ஷஷ்மிநாதனே ஆஸ்ரமிக்கத்தக்கவன்” என்று ஒரு மிது, னத்தைப் பற்றுதித இதுவேயாகும்” என்று சொன்னதாக ஆச்சான் அருளினார் என்று ஜதிஸ்யம் இங்கு அஸஸந்திக்கத்தக்கது. நம்முடைய தர்சனாத்தம் இப்படி இருப்பதுவேயே த்வயத்தில் முந்தாதிபாலே எம்பெருமானைப் பற்றும்போது புரஷ்காரமான பிராட்டி மன்னகையே பற்றுகிறோம். பிற பாதியில் எம்பெருமானை ப்ராப்யமாகப் பற்றும்போது ப்ராப்யையான இவன் மன்னகையே பற்றுகிறோம்.

வத்தையும் ஓரர்த்தமாக விவக்ஷித்தித் ததூர்த்தமாக ஒருரத்தஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (வங்கப் புரத்தித்தபாதி) நம்பியும் ஆச்சியும் ஒருத்தர்; *நம்பி குமாரர் ஆச்சியென்றும்,

* “நம்பியின் தத்தையும், குமாரரும் ‘ஆச்சி’ எனப் பெயர்பெற்றவர்” எனப் பெரிய திருமுடியுடைய.

ஆகையால்தே நாம் இரண்டிடத்திலும் அவன் மன்னகை அதுஸந்திக்கிறது. ஐ ஜகத்காரணத்தவாதிகளைக் கொள்ளப் பக்கால் ஒருருக்கு ஒருத்தன் ஸ்ரஷ்டாவாஸிருக்கும்; ஸ்ரிய: பதிவந்தான் ஆஸ்ரயாந்தத்தில் கிடப்பதொன்றன்றே.

ஒன்பதாம் திருவிமொழி—ஏழாம் பாட்டு

இன்றுவன் தித்தனையு மமு துசெய்தி டப்பெறில்தான் ஒன்றுநூ ருயிரமாகக் கொடுத்தபின்னு மானும்செய்வன் தென்றல் மணங்கமழும் திரு மாலிருஞ் சோலைதன்னுள் தின்ற பிரான்அடியேன் மனத் தேவந்து நோப்பிலே.

பதவுரை: தென்றல் மணம் கமழும்—தென்றல் காற்றானது மணத்தைக்கொண்டு வீசுகின்ற, திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள்—திருமாலிருஞ்சோலைமையிலே, தின்ற—எழுந்தருளியிருக்கிற, பிரான்—ஸ்வாமியான அழகர், இன்று—இன்றைக்கு, வந்து—இவ்விடமெழுந்தருளி, இத்தனையும்—நூறு தடா நிறைந்த வெண்ணெயையும், அக்காரவடிசிலையும்.

144. “காரணம் து த்யேயம்” [அதர்வஸிசேக்யபநிஷத்]

[காரணவஸ்துவே தியானிக்கத்தக்கது.] என்ஹிபடியே ஜகத்காரணத்தவத்தைப் ப்ரஹ்மஸக்ஷணமாகக் கொள்வதண்டாயினும், பிரமன் முதலான பலரும் பல பெருஞ்களைப் படைப்பவர்களாகையாலே அவர்களும் ஜகத்காரணர்களோ என்று ஐயத்துக்கு இடமேற்படும். புருஷனைத்தத்தில் கிலாடப்பட்டபட்ட ஸ்ரிய:பதிவத்தைப் ப்ரஹ்மஸக்ஷணமாகக்கொண்டால், அதுவேருருவரிடம் இல்லாததாகையாலே ஐயத்துக்கு இடமில்லாமலிருக்கும். ஆகையால் ‘ஏறு திருவுடையான்’ என்று ஆண்டான் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வது மிகப்பெருத்தம். 6.

ர 144. “காரன் து த்யே:” (காரணம் து த்யேயம்) அன்றே காரணத்தவம் போராதோ, ஸ்ரிய:பதிவம் வேணுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஜகத்காரணத்தவாதிகளை யித்தாதி.) 6.

அமுதுசெய்திட பெறில் — அமுது செய்தருளப் பெற்றால் (அவ்வளவுமன்றி), அடிவேன் மனத்தே வந்து நேர்படில் — அடியேனுடைய உறுதுய்பத்திலேயே நித்தவாறும் பண்ணப் பெற்றால், நான் — அடிவேன், ஒன்று — ஒருதடாகவும், நூறு ஆயிரம் ஆக கொடுத்து — நூறுமீர் தடாக்களாகவும், பித்தது, பின்னும் — அதற்குமேலும், ஆனம் செய்வன் — கைவல விதிகைக்கரியங்களும் பண்ணுவேன்,

வ்யா:— ஏழாம் பாட்டு. ௩ (இன்று இத்தியாதி) நான் ப்ரார்த்தித்திருக்கிற இன்று வந்து; என்னிர்ப்பு மறுமைக்கு ஒன்று செய்தானாய் விடுகையன்றிக்கே, தனக்கு இத்தியாய்ச் செல்லாமையுடையதாய்க்கொண்டு உவந்து அமுதுசெய்திடப்பெறில். (இத்தியாயும்) நூறுதடாவில் வெண்ணையும்

7. அவ:— அடிவேன் ஸமர்ப்பித்த நூறுதடாவில் வெண்ணையையும் நூறுதடாற்றைத் தக்காரவடிசிலையும் அமுதுசெய்தானாயில், ஒன்று நூறுமீர்மாதக்கொடுத்துக் கைக்கரியமும் செபவேன் என்கிறான்.

வ்யா:— (இன்று வந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில்) “இன்றுவந்து” என்பதை “இன்று வந்து” என்றும், “இன்று உவந்து” என்றும் பிரித்தப் பொருள்கொள்ளலாம். முதற் பொருள் பதவுரையில் காட்டப்பட்டது. (இன்று உவந்து அமுதுசெய்திடப்பெறில்) அடிவேன் பாசித்ததை மறுக்கமுடியாமல் அமுதுசெய்வது போதாது. அமுதுசெய்யாவிடில் தான் தரிக்கமாட்டான் என்பது தோற்ற உவந்து அமுதுசெய்ய வேணும். (இத்தனையும்) நூறுதடாவில் வெண்ணையையும் நூறுதடாற்றைத் தக்காரவடிசிலையும். “அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்பதமும் தயிர்வாயியும் நெய்யளறுமடங்கப் பொட்டத்துற” (பெரியாழ்-திரு 8-5-1) என்கிறபடியே சோற்றுமலையையும், தயிர்க்குளந்தையும், நெய்மடுவையும் உண்ட உலகமுண்ட

ஏழாம் பாட்டு. (இன்று வந்தித்தியாதி) ௩ இன்றுவந்தென்னுதல். இன்று உவந்தென்னுதல். ௪ உவப்பால் -

நூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசிலும். (அமுதுசெய்திடப் பெறில்) இவளுக்குப் பேறு இதுவே; பின்னையும் அவனுக்குக் கொடுக்கும்தனை. அவன் அமுதுசெய்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜனமென்? என்னில்: (நான் ஒன்று நூறுமீர்மாதக் கொடுத்தப் பின்னும் ஆளுக்குச் செய்வன்) ௫ இது எனக்கு ப்ரயோஜனம். (நான்) அவன் ஆசைப்படவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்திற நான். (ஒன்று நூறுமீர்மாதக்கொடுத்து)

பெருவாயனுக்கு இது ஒரு பெரிதல்லவே. (அமுதுசெய்திடப் பெறில்) இவளுக்குப் பயன் இதுவே. இதை எதனாமாக்கி வேறொருபயன்பெற்று அகலும் குடியில் பிறத்தவனல்லவே. “கதையோற்றைவ வேண்டுவதில்லை” (பெரியாழ்-திரு 5-1-4) என்னும் பெரியார்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளையல்லவோ; மேலும் அவனுக்கு ஒன்று நூறுமீர்மாதக் கொடுப்பதாக வன்றே அருளிச்செய்கிறான், அப்படியானால், அமுதுசெய்வதால் அவன்கொள்ளும் பயனைன்? மேலும், “ப்ரயோஜன மறுத்திரிய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே” [ஒர் பயன் கருதாது, ஒரு முட்டாளும் ஒரு கார்யத்தில் ஈடுபடமாட்டான்] என்று உலகவழக்கிற்குப்போது படனில்லை என்பது எப்படி? எனில்— (நான் ஒன்று நூறுமீர்மாதக்கொடுத்துப் பின்னும் ஆனம்செய்வன்) நான் கொடுக்கவந்தவளையொழியக் கொள்ளவந்தவனல்ல. நூறுதடா அமுதுசெய்தால் நூறுமீர் தடாவாகக்கொடுப்பேன்; இத்தடவ் கைக்கரியமும் செய்வேன். நூறுமீர் தடாவில் வெண்ணையும் நூறுமீர் தடாற்றைத் தக்காரவடிசிலும் நான் செய்யும் கைக்கரியமும் அவன் கொள்ளும் பயன்கள். இவற்றைக்கொள்வதால் அவனுக்கு ஏற்படும் உகப்பு எனக்குப் பயன். (நான்) அவன் உகக்க வேண்டும் என்று யாசித்திருவனன்றே நான். அன்றிக்கே, இவன் ஒன்று நூறுமீர்மாதக் கொடுப்பதைக்கொள்வது அவனுக்குப் பயன். ப்ராயத்தவரையாலே கைக்கரியம் செய்யத் தடிக்கும் எனக்குக் கைக்கரியம் பயனாகிறது என்றும்

ஆற்றமை சொல்லுகிறது. ௫ ஒன்று நூறுமீர்மாதக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்கை ப்ரயோஜனமென்றபடி.

நூறுதடாவுக்கும் நூறுபிரம் தடாவாகக்கொடுத்து. (பின்னும் ஆளும் செய்வன்) அவனுக்கந்து கொடுக்கிற நான் ஆசைப்பட்டத்தை விடுவேனோ?

(தென்றல் மனம் கமழும் திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள் நின்ற பிரான் அடியேன் மனத்தேவந்து நேர்ப்புடல் பின்னுமாளும் செய்வன்) டு வேறென்ற புறமுதிற்காட்டிலும் அடிமைசெய்யுமித்தையாகாதேதான் அவன் விரும்பியிருப்பது. உபதியதொன்று பெறுமதிற்காட்டிலும், பழையதா யிழந்தது பெற்றலன்றோ அவனுக்கும். (ஆளுஞ்செய்வன்) f "வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்று தம் பணர் பாரித்திருக்குமதே காளும் - இவனுமாசைப்படுகிறது.

பொருள்கொள்ளாமல், (பின்னும் ஆளும்செய்வன்) அவன் உகந்ததை ஒன்று நூறுபிரமாகக்கொடுக்கிற நான், அடியே னுக்கத் தைக்காயத்தை விடுவேனோ?

(தென்றல் மனம் கமழும் திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள் நின்ற பிரான் அடியேன் மனத்தேவந்து நேர்ப்புடல் பின்னு மாளும் செய்வன்) வெண்ணெய், அக்கரவாடிக் குதலான வற்றைப் பெறுவதைக் காட்டிலும், இவன் அடிமைசெய் வதையன்றோ அவன் விரும்பியிருக்கிறான். புதியதாய் ஒன்றைப் பெறுவதைக் காட்டிலும், அதுவிடமிடையாகையாலே பழையதாய், தான் இழந்ததிடக்கும் அடிமையைப் பெற்று லன்றோ அவன் உகப்பான். கண்ணைய வெண்ணெய் முதலானவற்றைக் களவுகண்டதும் சேதனர்களை ஆட்கொள் ளுக்கைக்கரவாடையன்றோ. (ஆளும் செய்வன்) "வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" [திருவாய் 8-3-1] என்று அஞ்சு குடிக்கொரு சந்தியான இவனுடைய தகப்பனாரான் நம்மாய்வார் ஆசைப்பட்டதையே இவளும்

d "நேர்ப்புடல்"-கிட்டாமாகில், டு "ஆளும் செய்வன்" என்று துக்குத் தாத்தாய்ம் (வேறென்றிற்பாதி) e இவள் கொடுக்கிறதைப் பற்றுவம். அடிமையை அவனுக்கறிந்திருக்குமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புதியதொன்றிற்பாதி).

(தென்றல் இத்தாதி) f அவன்பக்கல் குறையில்லையிறே அத்தே, ஸவாஸம் h தட்டாதாகில். அவன் உபகரிக்கையிலே பொருப்பட்டான்; அது தலைக்கட்டுமாகில். (அடியேன் மனத்தே வந்து நேர்ப்புடல் பின்னுமாளும் செய்வன்) "வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்று மதோ ரதித்திருந்தபடியே வந்து கிட்டப்பெறில், பின்னுமாளும் செய்வன். (அடியேன்) புதியதொன்றை பார்த்தி, க் கிறேனோ? 7.

ஒன்பதாம் திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு.

காலை யெழுந்திருந்து கரியரு விக்கணங்கள் மாலின் வரவுசொல்லி மருள் பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ? சோலை மலைப்பெருமான் துவ ராபதி யெம்பெருமான் ஆலி னிலைப்பெருமா னவன் வார்த்தை யுரைக்கின்றதே.

ஆசைப்படுகிறான். (தென்றல் மனம் கமழும் பிரான் அடியேன் மனத்தே வந்து நேர்ப்புடல்) உபகரிப்பதையே இயல் வாக்கொண்ட பிரானையால், அடியேன் மனத்தே வந்து நேர்ப்பாத்து அவனிடமுள்ள குறையாலன்றி; அவன் என் மனத்தில் வந்து புகைக்காகப் புறப்பட்டுமோது, திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள் கமழ்கின்ற தென்றல் மனம் அவனைக் கால் கட்டியிருக்கவேண்டும். அப்படி அந்த தே, ஸவாஸமாகிற தடையையும் மீறி அடியேன் மனத்தே ஈழந்தருளினாலும். (அடியேன் மனத்தே வந்து நேர்ப்புடல் பின்னுமாளும் செய்வன்) "வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்று ஆசைப் பட்டிருந்தபடியே, அவன் அடியேன் நெஞ்சில் எழுந்தருளினாலும் அடிமையும்செய்யவேன். (அடியேன்) அடிமைசெய்கை அனுகூலமாக ஸ்ரீபுராப்தமாகின்றே. புதியதொன்றைப் பிரார்த்திக்கின்றேனோ அடியேன்? 7.

f "செய்வன்" என்ற பார்த்துக்கொடுத்த தாத்தாய்ம் (வழு வினாவிற்பாதி) இதிலும் கைங்கர்யமே அவனுக்குப் புரு ஷார்த்தம், g "பிரான்" என்னகயாலேகுறையில்லை, h தென் றல் பூரதிகமா கையாலே (தட்டாதாக்கென்கிறது). 7.

பதவுரை:— கரிய குருவி கணங்கள்—கரிய குருவிக் கூட்டங்கள், காலை—விடியற்காலத்திலே, எழுந்திருந்து—எழுந்து, சோலைமலை பெருமான்—திருமாலிருஞ்சோலைக்குத் தலைவனாயும், துவராபதி எம்பெருமான்—தூவாரகாபுரிக்குத் தலைவனாயும், ஆவின் இலை பெருமான் அவன்—ஆலையில் வளர்ந்த பெருமானாயுள்ள அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய, வார்த்தை—வார்த்தைகளை, உரைக்கின்ற—சொல்லா மின்றன; (இப்படி) மாலின்—எம்பெருமானுடைய, வரவு—வருகையை, சொல்லி—சொல்லிக்கொண்டு, மருள் பாடுதல்—மருள் என்கிற பண்ணைப் பாடுவதானது, மெய்ம்மை கொல்—மெய்யாகத் தலைக்கட்டுமா?

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (காலையெழுந்திருந்து) ஆச்சான் பணித்ததாக ஜியரூளிச்செய்யும்படி—“இவன் பிறந்தவூரில் திரியக்குக்களுக்குதான் வேறு போதுபோக்குண்டோ? கண்ணுறக்கந்தான் உண்டோ?” என்று. ஊரும் நாளும் உலகமும் தன்னைப்போலவ்ஹே பண்ணிக்கொண்டிருப்பது.

8. அவா— குருவிக் கணங்கள் எம்பெருமான் வரப் போவதைச் சொல்லுவது நிறைவேறுமோ? என்கிறான்.

வ்யா— (காலையெழுந்திருந்து) விடியற்காலையில் எழுந்திருந்து, அறிவு குறைந்த குருவிக் கணங்கள் விடியற்காலையில் எழுந்திருப்பதும், எம்பெருமானது வரவை உணர்ந்தவதும் கூடுமோ? என்னும் கேள்விக்கு (6-ம் பாட்டு வ்யாக்யானத்தில் வந்திப்புரத்த நம்பியின் சரிஷ்பராக எடுக்கப்பெற்ற) சிறியாச்சான், “இவன் பிறந்த ஊரில் பறவைகளுக்குத் தான் வேறு போது போக்குண்டோ? கண்ணுறக்கந்தான் உண்டோ?” ஆகையாலே விடியற்காலையில் எழுந்திருப்பதும், எம்பெருமான் வரவை உணர்ந்துவதும் கூடும்” என்று ஸமாதாரண அருளிச்செய்தார் என்று நல்லேர் அருளிச்செய்வாரும்; “ஊரும் நாடுமுகமும் தன்னைப்போல் அஃனுடைய போரம் தார்களுமே பித்தம்” [திருவாய் 6-7-2] என்கிறபடியே ஆண்டான் பிறந்த ஊரில் அறிவற்ற ஜந்துக்களும் எம்பெருமானைப் பற்றியே பேசுமன்றே.

எட்டாம்பாட்டு. (காலையித்யாதி) 8 அசேதநமான இவை காலை எழுந்திருக்கவும், ஸர்வேஸ்வரன் வரவைச் சொல்லவக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்திருர் (ஆச்சானித்யாதி).

145. ‘‘ਭਾਵਿ ਸੁਭੈ ਚੋ:ਯਾਧ ਚਿ:ਯੋ:ਯਾਮਨੋ: ਫਿ:’’ (புராஹ்மே முஹுர்த்தே சோத்தாய சிந்தயேதாத்மனோ ஹிதம்) என்னுமாபோலேயாய்த்து. (கரியவித்யாதி) வடிவாலும் பேச்சாலும் உபகரிக்குமவையாய்த்து. (மாலின் வரவு சொல்லி) அவன் முன்னடி தோற்றுவது வரும்படியைச் சொல்லி, “மருள் இந்தளம்” என்கிற பண்ணைப் பாடுகிறது மெய்யாகவற்றே? 146. ‘‘ਫਿ:ਤੁ ਧਾ:ਯਿ:ਯੋ:ਫਿ:’’ (கிற்று ஸ்யாச் சித்தமோஹோதயம்) என்னுமாபோலே.

(சோலைமலையாதி) எல்லாருடையவும் ரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டிருக்கிறவன், பதினாறுபிரம் பெண்களோடு

145. புராஹ்மே முஹுர்த்தே சோத்தாய

சிந்தயேதாத்மனோ ஹிதம்!

ஹரிர் ஹரிர் ஹரிரிதி

வ்யாஹரேத் வைஷ்ணவ: புமாத் ||

[வங்கிபுரத்துத்தபி நித்யகந்தம்.]

[வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் விடியற்காலையேனாயில் எழுந்து தனக்கு நன்மைடைச் சிந்திக்கக்கடவன்; ஹரிநாமத்தை மூன்று நடவை உச்சரிக்கக்கடவன்;] என்று அறிவுடைய வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸாஸ்தர் விரித்தது. அறிவற்ற பறவைகளும் அனுஷ்டிக்கும்படியாயிற்று. (கரிய குருவிக் கணங்கள் மாலின் வரவுசொல்லி) கரியகுருவிகளாகையாலே கரியபிரானுகிற அலனைக் கண்டாற்போலேயிருந்து வடிவால் உபகரித்தன. மாலின் வரவு சொல்லுகையாலே பேச்சாலும் உபகரித்தன. (மாலின் வரவு சொல்லி மருள் பாடுதல் மெய்ம்மை கொளோ) ஆண்டானைப் பெறப்போகிறோம் என்னும் ஆசையாலே அவன் முன்னடி தோற்றும் கலங்கிவரும்படியைச் சொல்லி “மருள் இந்தளம்” என்னும் பண்ணைப்பாடுவது உண்மையாகவே நடக்குமோ, அல்லது என்னுடைய மதிமயக்கம்தானோ? [120-ம் பக்கத்தில் 89வது ப்ரமணத்தின்படி] ஸீதாப்பிராட்டி பட்டபாடெல்லாம் ஆண்டாளும் படுகிறாள்.

b ஆணைக்குக் குதிரைவைத்துப் பரிசாநின் பரமரஸிகள் அகடிதகடநாலாமர்த்தியத்தையுடையவன்; அவன்வார்த்தைச் சொல்லாநின்றன. (மாலின்வரவு செல்லி மருள்பாடுதல் மெய்மைகொலோ)—இது மெய்யாகவற்றே? 8

(சோலைமலைப் பெருமான்) சேரநன் அனைவரையும் ரசுதிப் பதற்காகத் திருமாலிருஞ்சோலையில் எழுந்தருளியிருப்பவன். (துவராபதி எம்பெருமான்) துவராபதி என்பது துவாரகையிலுள்ள பதினாறுமாயிரவரான தேசிமார்களை அகடையையாகக் குறிக்கிறது. 'பெருமான்' என்கையாலே அவர்கள் அவ்வளவு பெரும் சேரித்தாலும், ஆணைக்கும் குதிரைக்கும் ஒட்டப்பட்டு வந்திலே, பெருந்திருந்தாலும் ஆணை குதிரைக்குப் பின் தங்கியே வருவதுபோலே காதல்பரிமாற்றத்திலே அப்ரதாஸர்களாகவே இருப்பார்கள் என்றும், இவன் அவர்களிலும் விஞ்சியிருக்கும் பரமரஸிகள் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. (ஆலினிலைப் பெருமான்) எல்லாவகையும் தன் சிறிய வயிற்றிலே அடக்கி, கொண்டு அப்போதே தள்ளியிட்ட ஓராலையில் எய்தித்திருக்கும் அகடிதகடநா (சேராதவற்றையும் சேர்த்துவைக்கும்) னாமர்த்தியத்தையுடையவன். (அவன் வார்த்தையுரைக்கின்றதே) அவன் விஷயமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதன் மூலம் மாலின் வரவை உணர்த்துவது மெய்யாகுமோ? என்று மேலோடே கூட்டிப் பொருள் சொல்வது. 8

b (ஆணைக்குக் குதிரைவைக்கை) ஆணை பெருந்திருந்தாலும் குதிரைவைக்கீட்டித் தட்டாட்டாதாப் போலே, அவர்கள் அநேகரும் தானொருவனுமாயிருந்தாலும் "பெருமான்" என்கையாலே அவர்களெல்லார்க்கும் தயிவருகாய், பரணயதாரையில் விஞ்சியிருக்குமென்று நம்பி. "கரிய குருவிக்கணங்கள் — காலை எழுந்திருந்து — சோலைமலைப் பெருமானென்று தொடங்கி, அவன் வார்த்தையுரைக்கின்றது; இப்படி மாலின் வரவுசொல்லி மருள்பாடுதல் மெய்மைகொலோ" இதயத்தவய: 8,

ஒன்பதாம் திருமொழி — ஒன்பதாம் பாட்டு

கோங்கலரும்பொழில்மா விருஞ் சோலையில் கொன்றைகள் மேல்
தூங்குபொன் மாலைகளோடு மூய்நின்ற தூங்குகின்றேன்
தூங்கொன் திருமுக்கு மடுத் தூதிய சங்கொலியும்
சார்ங்கவில் நானொலியும் தலைப் பெய்வதெஞ்
ஞான்றுகொலோ?

பதவுரை: --கோங்கு அலரும் பொழில்—கோங்கு மரங்கள் மலரப்பெற்ற சோலைகளையுடைய, மாலிருஞ்சோலையில்—திரும்பலி நஞ் சோலை மலையில், கொன்றைகள் மேல்—கொன்றை மரங்களின் மேலே, தூங்கு—தொங்குகின்ற, பொன் மாலைகளோடு உடனாய் நின்று—பொன்றிறமான மாலைகளோடு ஸம்மாக, தூங்குகின்றேன் — வீணாகக் கிடக்கிறேன்; தூ கொள்—அழகு பொருத்திய, திரு முக்குது—தருப்பல எத்தலே, மடுத்து—வைத்து, ஊதிய—ஊதப்படுகிற, சங்கு — ஸ்ரீபாஞ்சஜநயத்தினுடைய, ஒலியும்—தவறியும், சார்ங்கம் வில் தாண் ஒலியும்—சார்ங்க மென்றும் வில்லின் காணோசையும், தலைப்பெய்வது—ஸமிப்பிப்பது, எஞ்ஞான்று கொல்—என்றைக்கோ?

வயா:— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கோங்கித்தாயாதி) கோங்கலரநின்றுள்ள பொழிலையுடைய திருமாலிருஞ்சோலையில். (கொன்றையித்தாயாதி) உதாமஸுருஷர்கள் புருரும்

9 அவா:— மாலிருஞ்சோலைமலையில் கொன்றைமரங்கள் போலே வீணாகிக் கிடக்கின்ற நான் எம்பெருமானுடைய சங்கொலியையும் சார்ங்கவில் நானொலியையும் கேட்டு உயிர் தரிக்கப் பெறுவது எவ்வளவோ? என்கிறான்.

வயா:— (கோங்கலரும் பொழில்.....தூங்குகின்றேன்) கோங்குமரங்கள் மலரப்பெற்ற சோலைகளையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் கொன்றைமரங்கள் மேலே தொங்குகின்ற

ஒன்பதாம் பாட்டு. (கோங்கலருமித்தாயாதி) உதாமலிருஞ்சோலையில் கொன்றை" என்றத்க்குத் தாத்தியம் (தாமல

தேசமன்றும்; b ஸாத்திகர் இதுகொண்டு காரியங்கொள்ளார்கள். பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்து புகுவதற்குமான வஸ்து o இவ்வளவே இழந்திருந்து o, க்வேஸப்படுவதே! (பூங்கொளிப்பாதி). இரண்டவதாரத்தில் இரண்டு

பொன்றமான பூமலைகளையொத்து நான் வீணாகக்கிடக்கின்றேன். திருமாவிருஞ்சோலைமலையின் கொன்றைமரங்களின் பூக்கொத்துக்கள் வீணாகக்கிடக்குமோ? எனின்: இது எம்பெருமானுடைய மலைபாகையாலே தமோதுணம் சிறைந்தவர்களான சரிவர்த்தர்கள் இத்த மலைக்கு வரமாட்டார்கள். ஸத்வகுணம் சிறைந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சரிவர்த்த உரியதான இதைப்பறித்து உபயோகிக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் திருமாவிருஞ்சோலைக் கொன்றைமரங்களின்மேல் பூக்கொத்துக்கள் பயன்படுத்தப் பெருமல் வீணாவே போயித்தனை. பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்து “கோவிர்த்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா” [நாச் திரு 12-4] “மாவிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ்வாழகிலேன்” [நாச்-திரு 1-5] என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கே உரியவனான இவ்வாண்டான் இப்படி அவலை இழந்திருந்து தன்புறுவதே! என்று பெரியவாச்சான்பின்னை கூடுபடுவர். ஆண்டான் தன்னைக்குறித்தே சொல்லுவதாக அரும்பதவுரை. திருஷ்டாந்தத்தைப்போட்டிப் பார்க்குர்டோது “எம்பெருமானுடைய ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் எம்பெருமானுக்குரியவன் என்பதே காரணமாக எம்மாரிகளுக்கும் படம்படாமல் இப்படி வீணாகப்போவதே” என்று கருத்து. (பூங்கொள்.....எஞ்ஞான்று கொலோ) இங்கு சங்கொளியை

புருஷர்களிப்பாதி) b “கொன்றை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸாத்திகரிப்பாதி) “கொன்றைமாவிருஞ்சோலையின்” என்றவயிற்று ஆருளிச்செய்தி. o (இவ்வளவே இழந்திருந்து க்வேஸப்படுவதே! என்ற வாக்யத்துக்கு - திருஷ்டாந்தாதுகுணமாக, புகுவதற்குக் காரமுமின்றிக்கே, புகுவத் எம்புந்தமே ஹேதுவாக எம்மாரிகளுக்கும் கூட்டினறிக்கே இப்படி க்வேஸப்படுவதே! என்று தாத்பர்யம். o (க்வேஸப்படுவதே) என்று இவள் வார்த்தை.

புருஷமார்க்கு உதவினது தனக்கொருத்திக்குமே வேண்டும் படியாய்த்து இவள் து:ஸ. சரிசுபாலன் ஸ்வயம்வரார்த்தமாக வொருப்பட்ட ஸமயத்திலே, புறச்சோலையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜத்ய கோஷமானது வந்து செவிப்பட்டு துர்ப்பித்தது குய்மிணிப் பிராட்டியை; ராவணன் மாயாசரிஸஸைக் காட்டினபோது, ஸ்ரீசார்க்குத்தின் ஜயகோஷமானது வந்து செவிப்பட்டு துர்ப்பித்தது ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை; திருண்டவதாரத்திலுள்ளவையும் மடுத்தொலிக்க வேண்டும் படியாய்த்து இவள் விடாய். d அவர்களளவல்லவாய்த்து இவளாற்றமை. 9.

ஏழாம் சார்க்கில் நாணெலியையும் கூறியது ஆழ்ந்த கருத்துடையது. ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் அசோகவனத்திலிருந்த வீரதாப் பிராட்டியின் நிலையைக் காட்டியும், சரிசுபாலனுக்கு மணம் முடிக்க நிச்சயித்திருந்தபோது குய்மிணிப் பிராட்டியின் நிலையைக் காட்டியும் வருந்தத்தக்க நிலையிலுக்கும் தனக்குள்ளிருந்த பிராட்டிமார்க்கையும் உயிர்த்தரிப்பித்த அவ்விரண்டு ஒலிகளையும் கேட்டாத்தான் உயிர்த்தரிக்கமுடியும் என்கிறான். சரிசுபாலனுக்கு மணம்முடிக்க நிச்சயித்திருந்த ஸமயத்திலே புறச்சோலையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜத்யத்தின் பெருமுழுக்கம் வந்து காதல்பட்ட பின்புதான் குய்மிணிப்பிராட்டி உயிர்த்தரித்தான். அசோகவனத்திலே இருந்தபோது கடலைத்தாண்டி இவங்கைக்கு வந்த ஸ்ரீராமபிரான் செய்த சார்க்கில் நாணெலியைக் கேட்டு, ராவணன் மாயாசரிஸஸைக் காட்டினபோது வீரதாப் பிராட்டி உயிர்த்தரித்தான்; இவளுடைய ஆற்றுகமை அவர்களுடையதைக் காட்டியும் மிக்கதாகையாலே, அந்த இரண்டு ஒலிகளும் சேரித்து ஒலித்தால்தான் உயிர்த்தரிப்பென் என்கிறான் ஆண்டான். அவ்விரண்டு பிராட்டிமார்களில் ஒவ்வொருத்தியைக் காட்டியும் தான் ஆற்றுகமைமிக்கவன் என்ற டி. 9.

கொன்றைப் புஷ்பம்போலே ஒன்றுக்கும் அர்ஹமன் றிக்கே நிஷ்ப்ரியோஜகமானேனென்று கருத்து. d (அவர்களளவல்ல வாய்த்து) என்றது - அவர்கள் ஒரொருத்தருடைய ஆற்றுகமையினளவல்லவாய்த்து என்றபடி. 9.

ஒன்பதாமிதி துமொழி—பத்தாம் பாட்டு

சந்தொடு காரகிலும் சுமந் துதல் கன்பொருது
வந்திழி யுஞ்சிலம்பா றுடை மாலிருஞ் சோலைநின்ற
சந்தரணைச்சுரும்பார் குழற் கோதை தொகுத்துரைத்த
செந்தமிழ் பத்தும்வல்லார் திரு மாலடி சேர்வர்களே.

பதவுரை— சந்தொடு—சந்தனக்கட்டைகளையும், கார் அகிலும்—காரகிறக்கட்டைகளையும், சுமந்து—அடித்துக் கொண்டு, தடங்கள் பொருது வந்து—கரைகளை அழித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து, இழியும்—பெருகுக்கின்ற, சிலம்பாறு உடை—நாபுர கூழையைய உடைத்தான, மாலிருஞ்சோலை நின்ற சந்தரணை—திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற அழகமாகக் கூறித்து, சுரும்பு ஆர் குழல் கோதை—வண்டுசுள் படித்த கூந்தல் முடியை உடைய வளான ஆண்டாளர், தொகுத்து உரைத்த—நாபுர அருளிச்செய்த, செம் தமிழ் பத்தும் வல்லார்—செந்தமிழ் வளாகிய இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் ஓதவல்லவர்கள், திருமால் அடி ஸ்ரீமத் நாராயண ஹ்ருதைய திருவடிகளை, சேர்வர்கள்—அடையப்பெறுவர்கள்.

வ்யா—பத்தாம் பாட்டு. a (சந்தித்தியாதி) பிறந்தகத்தி னின்றும் புகக்கத்துக்குப் போம் ஸ்தீர்கள், தந்தங்கொண்டு பொமபோலேயாய்த்து. (தடங்கள் பொருது) ஒரு மத்த

10. அவா—இப்பத்தையும் ஓதவல்லவர்களுக்குப் பயனைக் கூறிய பதினத்தை நிறைவடைவிக்கிறான்.

வ்யா—(சந்தொடு.....சிலம்பாறு) பிறந்தகத்திலிருந்து புகக்கத்துக்குப் போகும் பெண்பிள்ளைகள் தனம் கொண்டு போவதுபோலே, மலையில் பிறந்த சிலம்பாறும் எம்பெருமான் இருப்பிடமான இடபுகக்கத்துக்குப் போகும்போது, சந்தனத் தோடு காரகிறக்கட்டைகளை அலைக்கரங்களாலே சுமந்துகொண்டு, புகக்கத்துக்குச் செல்லும் வேகத்தாலே கரைகளை அழித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து பெருகுகிறது. (தடங்கள் பொருது) மதம்

மதம் கரைபொருது வருமாபோலே. (சிலம்பாறுடை) ஸ்ரீமபதத்துக்கு விரைவோலேயாய்த்து—திருமலைக்குத் திருச் சிலம்பாறு. (சந்தரணை) ஸர்வாங்க, ஸுந்தரணையாய்த்துக் கூறியாடிற்று. b (சுரும்பார் குழல் கோதை) தன்னுடைய வளங்க, லொனத்தாய்த்தாலே இவையடையக் குமிழ் நீருண்ணும்படி பண்ணவல்லவனாய்த்து இப்பாடுபட்டான். (தொகுத்துரைத்த) ஏந்தல்களைச் சேர்த்த திரட்டினர்போலே கல்பாணகுணங்களைச் சேர்த்துச் சொன்ன.

(செந்தமிழ்) c செவ்விய தமிழ். d புரவபுத்தம் வழிந்து சொல்லாய்ப் புறப்பட்டவித்தனை. (திருமால்தியாதி) பிராட்டி

கொண்ட யானை கரைகளை துத்தத்தாலே குத்திக்கொண்டு வருவதுபோலே வருகிறது இச்சிலம்பாறு. (சிலம்பாறுடை) ஸ்ரீமபதத்துக்கு விரைவானபோலேயாய்த்து இத்திருமலைக்கு நாபுர அடிகை, (மாலிருஞ்சோலை நின்ற சந்தரணை) மிக அழகிய மாலிருஞ்சோலையிலிருந்து ஸர்வாங்க, ஸுந்தரணையாய்த்து இவன் களிப்பாடினது. பாடினவன் யானையில் (சுரும்பார் குழற்கோதை) வண்டுக்கட்டிடந்த கூந்தல் முடியையுடையவளான ஆண்டாளர்; தன்னுடைய ஓரவயவமான குழலின் அழகாலேயே மாலிருஞ்சோலையின் அழகையும், அழகருடைய அழகையும் வெற்றி கொள்ளவல்ல ஆண்டாளாய்ந்து இப்பாடுபட்டான். (தொகுத்துரைத்த) பலவகைப்பட்ட ஏதனங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து மாலைபாகத் தொடுத்தார்போலே அழகருடைய கல்பாணகுணங்களைச் சேர்த்துப் பாலைபாகத் தொகுத்தபடி.

(செந்தமிழ்) ஆண்டாளருடைய காதல்பெருக்கு வழிந்து இப்பாலைபாகப் புறப்பட்டதானகையாலே இது செவ்விய தமிழாயிருக்கிறது (பத்தும் வல்லார்) இப்பத்துப் பாசுரங்களை யார் தந்ததோடு அனுஸந்திக்கவல்லவர்கள். (திருமாலடி சேர்வர்களே) பிராட்டியும் அவனுமான சேரித்தியிலே அடிமை செய்யவேண்டும் என்று ஆணைப்பட்டது அது கிடையாமை

நிகழத்தில்(சந்தித்தியாதி)a“சந்து”-சந்தநம்.b“சுரும்பு”- ஸ்ருந்து. c,d புரவபுத்தம்முடியாத ஆண்டாளையாலே

பும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யவணுமென்ற யத்து இவளாசைப்பட்டது: அப்பேறுபெறுவர்கள். e 147. “ஷ் யுயா ச” (அஹம் ஸிஷ்யா ச) ஐஞாதவ்யங்கடங்கக் கேட்டதும் உம்மோடே; 147. “தாஸீ ச” (தாஸீ ச) பெரிய பிராட்டியாரும் நீரும் சேரவிருந்து “இன்னத்தையெடு. இன்னத்தையெ” என்றால் அப்படி செய்யவுரியேன்; 147. “யுயா ச” (புக்தா ச) உம்முடைய அடியாரோடே கூடக் கவிபாடவுரியேன், ஒரு வ்யக்திகே இப்படி அநேகாகாரமாகப் பிரியவொண்ணுமோ? இப்படி கூடுமோ? என்னில்,

யாலே இத்திருமொழியில் இவன் இப்பாடுபட்டான். இதை அனுஸந்திக்கவல்லவர்கள் இப்பாட்டெல்லாம் படாமல், இவன் ஆசைப்பட்ட பேற்றைப் பெறுவர். (அடிசேர்வரீ) என்றது உரமபுருஷார்த்தமான கைங்கரியத்தைப் பெறுவர் என்றபடி. இவன் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டிருந்ததுண்டோ? எனில்,

147. அஹம் ஸிஷ்யா ச தாஸீ ச புக்தா ச புருஷோத்தம |
(வரஹபுரணம்)

[புருஷோத்தமனே! நான் உனக்கு சிஷ்யையாகவும், தாஸீ யாகவும், புக்தையாகவுமிருக்கிறேன்.] என்னிற்படியே இவன் தான் பூமிப்பிராட்டியாக இருந்தபோது ‘தாஸீ’ என்று அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டிருப்பவன் என்று கூறியதாக வரஹபுரணம் சொல்லிற்றன்றோ. (அஹம் ஸிஷ்யா ச) அறிய வேண்டிய அரித்தும் அனைத்தும் கேட்டது உம்மிடமே. (தாஸீ ச) பெரியபிராட்டியாரும் நீரும் கூடியிருந்து “இன்ன பொருளை எடு. இன்னபொருளை வை” என்று நியமித்தால் அப்படியே செப்டக்கடமைப்பட்டவன் அடியேன். (புக்தா ச) உம்முடைய அடியாராகுகிற ஆம்வார்களாகிற அங்குடிக் கொரு சந்தியாய்ப்பிறந்து கவிபாடப்போகிறவன். ஒருத் தியே இப்படி பல ஆகாரங்கையுடையவனாகப் பிரிந்திருக்க முடியுமோ? இது கூடுமா? என்னில்: (புருஷோத்தம)

(செவ்விய தமிழ்). e அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டிருக்குமோ இவன்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அஹம் ஸிஷ்யேத்யாதி.)

147. “புருஷோத்தம” (புருஷோத்தம) நீர் புருஷோத்தமர்; நீரெவ்வளவு அழிக்கவல்லீர் அவ்வளவும் அழியும்தனையன்றோ எதிர்த்தலை. f ஆறுபெருகியோடாநின்றால், வாய்த்தலைகளாலும் கைவாய்க்கால்களாலும் பிரியுண்டுபோகாநின்றாலும் கடலில் புகும் அம்சம் குறைவற்றுப் புகுமிதே; அப்படியே எல்லாவகையாலும் அநுபுஷியாநின்றாலும் அபிநிவேசம் குறையாதிருக்குமாய்த்து இவர்க்கு. 10.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சானபிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம் திருமொழி கார்க்கோடல் ப்ரவேசம்

அவா— உகீழ்த் திருமொழியில்—தன் ஜீவநத்தினுண்டான நசையாலே புறம்பே சிலவற்றின் காலிலே விழுந்தான்; அது காரியகரமாகப் பெற்றதில்லை; b அவன்தான் வந்து

நீர் புருஷோத்தமர். நீர் உமது அடியார்களை எவ்வளவு அழிக்க (சடுபடுத்த) வல்லீரோ அவ்வளவுக்கு அடியார்கள் அழிவர்களன்றோ. ஆறுபெருகி ஓடும்போது மதகுள்முலமும் கிளை வாய்க்கால்கள்முலமும் ஆற்றநீர் பல பிரிவுகளாகப் பிரிவுண்டு போனாலும், கடலில்சென்று சேரும் நீரின் அளவும் குறை வில்லாமலிருக்கும்ன்றோ. அப்படியே எம்பெருமானே ஸிஷ்யை, தாஸீ, புக்தை இப்படி எல்லாவகையாகவும் அனுபவித்தாலும் எதல் குறையாமல் கடலின் மிகப்பெரிதாய் வளருமாயிற்று பூமிப்பிராட்டிக்கு.

ஒன்பதாம் திருமொழி விவரணம் நிறைவு பெற்றது.

【எல்லா அவஸ்தையுமுண்டானால் அபிநிவேசம் ம் குறையாதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆறுபெருகி இத்தயாதி). 10.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முகங்காட்டெல், அவன் வரவுக்கு ஸூசகமாயிருப்பன சிலவுண்டாதல் செய்யப்பெற்று அத்தாலே சூரிக்கவேண்டும் படி ஆற்றுமை கரைபுரண்டது; இவரை தரிப்பிக்கைக் குடலாயிருப்பதொன்றிற்க்கே, அவன் வரவு குறித்துப் போன ஓபருவம் வந்து, அப்பருவத்துக்கலத்த பதார்த்தம், நங்கும் ஒருமுகஞ்செய்து, அவனுடைய திருமேனிக்கும் தீவ்யாவயவங்களுக்கும் அவயவஸோபைக்கும் பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு, டிஎடுப்பும் சாய்ப்புமாய் மேல்

புத்தம் திருமொழி — வ்யாக்கியான விவரணம்

கார்க்கோடல் ப்ரவேஸம்

தான் வாழவேண்டும் என்னும் ஆசையாலே கீழ்த் திருமொழியான சிந்தூரச்செம்பொடியில் "எனக்கோர் சரண் சாற்றுமினே" (9-5) என்னும் பாசத்தில் வண்டுகள் முதலான வற்றின் காலிலும், அதற்கு முந்திய "விண்ணிலே மேலாப்பு" திருமொழியில் மேகத்தின் காலிலும் விழுந்தான், அவை போன்றும் பூக்கவிலிலே. இவளுடைய ஆற்றுமையோ "அவன் நேரே வந்து முகங்காட்டினாலே, அவன் வரப் போகிறான் என்பதை உணர்த்தும் சில அடையாளங்கள் உண்டானாலோதான் உயிர்தரிக்கலாம்" என்னும்படி கரை புரண்டது. அவன் வருவேன் என்று குறித்தப்போன கார்க்காலம் வந்தும் அவன் வரவில்லை. அக்காலத்தில் தோன்றும் பூக்கள் முதலானவை எங்குபார்த்தாலும் தோன்றி அவனுடைய திருமேனி, அழகிய அவயவங்கள், அவயவஸோபை, பேச்சு முதலானவற்றை கிணவுறத்துவனவாய் இருந்து

அரு.— கார்க்கோடல் ப்ரவேஸோ—உ (கீழ்த்திருமொழி) விண்ணிலே மேலாப்பு; காலிலே விழுந்தது விண்ணிலே மேலாப்பில். b "பிறத்தமை பொய்யன்றே" (4) என்றது— ஸம்ஸயம்; "அதுகாண்டும்" (10) என்றது நிர்ஸயம்; இந்த இரண்டு பதத்தையும் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவன் தான் இத்தபாதி) o (பருவம்வந்து) என்றது—காலம்வந்து என்றபடி. டி (எடுப்பும் சாய்ப்புமாய்) என்றது சிந்தூரச்செம்பொடியான

விழுந்து நலிய, அவற்றாலே நலிவுபட்டு, இவற்றின் ஓருமைப்பாடிருந்தபடியால் நமக்கு ஜீவிக்கை என்றொரு பொருளின்கே இருந்தது; இனி நாம் ஜீவிக்கைக்கு முதலாக நினைத்திருப்பது இரண்டு: o அவன், 149, "ந ஸ்வேஷ்" (ந த்யஜேயம்) என்றும்; 151, "एषद्वयं मम" (ஏதத், வ்ரதம் மம்) என்றும்; 150, "न मे मोक्षं वया मयि" (ந மே மோக்யம் வசோ புவேத்) என்றும் சொல்லும் வார்த்தைகளும், பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்புமாய்த்து; அவன் சொல்லும்

கொண்டு இவன் தெளிவதும் கலக்குவதும்படிமேல்விழுந்து நலியப்புகன. அவற்றாலே துன்புற்று "இவையனைத்தும் நிரண்டு நம்மைத் துன்புறுத்துகிறபடியால் நாம் உயிர்தரிக்க முடியாதாயிருந்தது, இனி நாம் உயிர்தரிப்பதற்கு பின்வரும் இரண்டு வழிகள் உண்டு" என்று எண்ணுமாருள்:— (1)

149. மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந :

தோஷோ யத்யபி தல்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத்யகர்ஹிதம் ||
[பா.பு. 18-3]

[நண்பனுடைய பாவத்தோடு நெருங்கின இவ்விபிஷணனை ஒருபொழுதும் கைவிடமாட்டேன். அவனிடம் தோஷமிருந்தாலும் இருக்கட்டுமே. நல்லோர்களுக்கு இவனை ஸ்வேகிப்பது நிதிக்கத்தக்கதல்ல.]

150. த்யபென: பதேத் ப்ருதி, வீ ஸீர்யேத்

ஹிமவாத் ஸகலீபுவேத் |

ஸாஷ்யேத் தோயநிதி, க்ருஷ்ணே!

ந மே மோக்யம் வசோ புவேத் || [பா.உத் 70-48]

[க்ருஷ்ணயே! ஆகாயம் கீழ்விழக்கூடும்; பூமி கக்கலாகக் கூடும், ஹிமாசலபர்வதம் தூளாகக்கூடும்; ஸமுத்ரம் வற்றக் கூடும்; என்னுடைய வார்த்தை வினாகாது.]

திருமொழியில், o குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறத்தமை பொய்யன்றே" (4) என்றத்தைப்பற்ற [அவன் 149, "ந ஸ்வேஷ்" (ந த்யஜேயம்) என்றும் இத்தபாதி.]

வார்த்தைகளைக்கொண்டு லீவிக்க நினைத்திருந்தாலும் ஸ்வதந்தரனை இவையொன்றை விரைக்கொண்ணுத்திறை அவன் ஓரோவியத்திகளை உபேகஸித்தால், அதுக்கு திவாரகரிஸ்ஸையிறே, ஸ்வதந்தரனாகையாலே; இனி அது தப்பிற்றுகிலும், தப்பாதென்றிருக்கலாவது பெரியாழ்வார் வாயிற்றில் பிறப்பு. "அதுதானும் நமக்குப் புகிக்குப்புகாதின்றதோ? அதுக்குத் தான் விஷயது, தர் நாமல்லோமோ?" என்று அத்தலேயும் அதிஸங்கைபண்ணி; பின்னையும் "அல்லாதவையெல்லாம் தப்பிற்றுகிலும் பெரியாழ்வாரோடுண்டான ஸம்பந்தம் தப்பாது; அவன் ஸ்வாதந்தர்த்ததையும் மாற்றி, நம்மையும் அவன் திருவடிகளிலே சேர்த்தல்லது விடாது" என்று

151. ஸக்ருதேவ ப்ரபந்தாய தவாஸ்மிதி ச யாசதே !

அப்யம் ஸர்வபூதேப்யோ தத்தாயமேதத் வரதம் மம |
[ரா.யு 18.33]

[ஒருதடவை ஸரணமடைந்தவன் பொருட்டும், 'உனக்கு அடியேனுகிறேன்' என்று பிரார்த்திப்பவன் பொருட்டும் எல்லா ப்ராணிகளிடத்தினின்றும் அப்யமளிக்கிறேன். இது எனக்கு விரதம்.] என்று அவன் சொன்ன உரித்தைகள் பழுதாகாதாகையாலே அவற்றிலே நாம் வாழக்கூடும். (2) அல்லது பெரியாழ்வார் திருமகளாப்ப் பிறந்தமையாலே வாழக்கூடும். அவன் வார்த்தைகளைக்கொண்டு வாழலாமென்று பார்த்தால், ஸ்வதந்தரனை அவனை இவ்வார்த்தைகளைக்காட்டி ரிப்பூந்திக்க முடியாது. அவன் ஒவ்வொருவரை உதராளிப்படுத்தினால் ஸ்வதந்தரனாகையாலே அதைத் தடுப்பாதில்லையன்றோ. இனி, அவன் வார்த்தைகள் தப்பினாலும் பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாப் பிறந்தமை பேற்றைவினைக்கத் தப்பாது. 'அதுவும் புகிக்குமோ புகிக்காதோ? அதற்கு நாம் விஷயமாவோமோ ஆகமாட்டோமோ? தெரியவில்லையே' — என்று ஐயமுற்று; அதற்குமேலே "மற்றவையெல்லாம் தப்பினாலும் பெரியாழ்வாரோடுள்ள உறவு தப்பவே தப்பாது. அவனுடைய ஸ்வாதந்தரியத்தையும் மாற்றி, அவன் திருவடிகளிலே சேர்த்த

1 "நல்லவென்தோழி" (10) என்கிற பாட்டைக் கடைக்கித்து

அத்யவஸித்து, அத்தாலே துரித்தாளாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. ௧49. "न एतदेव" (நத்யஜேயம்) என்றாலும், 151*. "अस्यैव इति" (ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்டம்) என்பார் வேணுமிறே. h பட்டர், வானவதரையனைக் காண எழுந்தருளி ஸ்ரீதேவமிங்கலத்திலே இருக்கச்செய்தே, அங்குத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸம்பந்தமக்கண்டு h அருளிச்செய்த வார்த்தை.

தல்லது விடாது" என்று உறுதிபூண்டு, அல்லாவுகொண்டு உயிர்துரித்தமைடைக் கூறி இத்திருமொழியை நிறைவுபடுத்துகிறான். [491 ம் பக்கத்தில், 149-வது ப்ரமானத்தின்படி.] அவன் நம்மைக் கைவிட்டாட்டேன் என்றாலும்,

151*. ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்டம் துத்தம்ஸ்யாப்யம் மயா |

விபீஷணே வா ஸுக்ரீவ! யதி வா ராவண: ஸ்வயம் |

[ரா.யு 18.34]

[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸுக்ரீவனே! இவனை அழைத்துவா; விபீஷணையிருந்தாலும், ராவணன்தானேயாயிருந்தாலும் இவனுக்கு என்னால் அப்யமளிக்கப்பட்டது.] என்கிறபடியே அனேயம் நம்மையும் சேர்ப்பிப்பார் வேணுமன்றோ. அவ்விஷயத்தைக் கூறுவது இத்திருமொழி, ஸ்ரீபராஸரபுட்டர் வானவதரையன் என்னும் சிற்றரசனைக் காண்பதற்காக எழுந்தருளி 'ஸ்ரீதேவமிங்கலம்' என்னும் ஊரில் இருக்கும்போது, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பரபரப்போடு புட்டரிடம் ஈடுபடுவதைக் கண்டு, சிலர் "பெருமானிருக்க உம்மிடத்தே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இத்தனை ஈடுபடுவதற்குக் காரணமென்ன?" என்று கேட்க, "எம்பெருமானை அடைவதற்கு அவனடியார் கூட்கர்

(பின்னையும் இத்தயாதி) ௧ (நத்யஜேயம்) என்றானிருப்பிருநடிகாரம் வேணுவானேன்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன் நத்யஜேயம் இத்தயாதி) h பிருநடிகாரம் வேணும் என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓர் ஐதீய்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புட்டர் இத்தயாதி) h அருளிச்செய்த வார்த்தையாவது: "பெருமானிருக்க, உம்மிடத்திலே

பத்தாம் திருமொழி—முதல் பாட்டு

கார்க்கோடல் பூக்கள் கார்க்கடல் வண்ணனென் மேலும்
போர்க்கோலுந் செய்து போரவிடுத்தவ னெங்குந் துள்? [மைப்
பூர்க்கோ லினிநாம் பூச லிடுவது அணிதழாய்த்
தார்க்கோடும் நெஞ்சந் தன்னைப் படைக்கவல் லெனந்தோ.

பதவுரை— கார்க்கோடல் பூக்கள்!—கறுத்த காந்தள்
பூக்களே! உம்மை—உங்களை. போர்க்கோலம்செய்து—யுத்தத்
திற்கு உசிதமாக அலங்கரித்து, என்மேல்—என்மேலே
(பாயும்படி), போரவிடுத்தவன்—அனுப்பினவனுன், கார்க்கடல்
வண்ணன்—கறுத்த கடல்போன்ற வடிவையுடையனுன்
கண்ணிரான், எங்குந் துள்—எங்கேயிருக்கிறான்? நாம்—
(உங்களால் தன்புற்ற) நான், இனி—இனிமேல், ஆர்க்கு—
யாரிடத்தில்போய், பூசல் இடுவதோ—முறையிட்டுக்
கொள்வதோ (அறியேன்), அணி—அழகிய, துழாய்
தார்க்கு—திருத்தழாய்மாலையி ஆசைப்பட்டு, ஒழும்
நெஞ்சம் தன்னை படைக்க வல்லேன் அந்தோ!—ஒடுகின்ற
நெஞ்சையுடையவளாய் இராகின்றேனே! ஐயோ!!

(புருஷகாரபூதர்) ஆவார்களாகையாலே ஆழ்வானோடு எனக்
குள்ள ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து ஈடுபடுகிறார்கள்” என்று
பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை இங்கு அனுஸந்திக்கத்
தக்கது.

1. அவர்— மழைகாலத்தில் பூக்கும் காந்தள் மலர்களைக்
கண்டு “உங்களை என்மேல் பேசரிடும்படி அனுப்பியவன்
எங்கே இருக்கிறான்?” என்று கேட்கிறான்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இத்தனை ப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு
ஹேதுவேது?” என்று தடஸ்தரீ கேட்க; “புகுவல்லாபத்
துக்கு புகாவதர் கடகராகையாலே ஆழ்வான் ஸம்பந்த
தத்தைப் பற்றச் செய்தார்கள்” என்று அருளிச்செய்த
வார்த்தை.

வ்யா— முதற்பாட்டு. (கார்க்கோடல் பூக்கள்) கார்க்கோலத்தில் கோடல் பூக்காளென்னுதல்; (கார்க்கோடல்) a பெருத்த கோடல்பூக்காளென்னுதல்; அன்றிக்கே, b அவை தான் நானாவர்ணமாயிருக்கும்மே. அத்தாலே - கறுத்த நிறத்தையுடையதானவென்னுதல். காலபரமானபோது “அவன் குறித்துப்போன காலத்துக்கு c ஸ்மாரகமாகாநின்றன்” என்றாகிறது; மற்றபடியோது. அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடியாகிறது. (கார்க்கோடல் பூக்கள்) d முத

வ்யா— (கார்க்கோடல் பூக்கள்) “கார்க்காலத்தில் பூத்த கோடல்பூக்களே!” என்று? “பெருத்த கோடல்பூக்களே!” என்றோ பெருந் கொள்ளலாம். ‘கா’ என்பதும் பதம் கார்க்காலத்தையும், பெருமையையும் குறிக்கும். அல்லது ‘கா’ என்று கருமை நிறத்தைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு, ‘கறுத்த காந்தள் மலர்களே!’ என்பதாகவும் கொள்ளலாம். காந்தள் மலர் சிவந்தன்றோ இருத்தமெனில், கருமை நிறமுடைய காந்தள் மலரும் உண்டாகையாலே, இப்பொருளும் பொருந்தும். கார்க்காலம் என்று பொருள்படும்போது “அவன் வருவதாகச் சொல்லிப் போன காலத்தை நனைவுடுத்துவதன் மூலம் இவை என்னை தன்புறத்துகின்றன” என்று கருத்து. பெருமையையோ நிறத்தையோ குறிக்கும்போது “பெரியதாய் கருநிறமுடைய அவனுடைய நிருமேனியை நனைவுடுத்துவதன் மூலம் என்னை தன்புறத்துகின்றன” என்று கருத்து. (கார்க்கோடல் பூக்கள்.....போரவிடுத்தவன்) கார்க்கோடல் பூக்களே! உங்களை என்னோடு போர்புரியும்படி படைத்து விட்டவன். முதலிலேயே தன்னோடு கலந்தது பிரிவதற்காகவே

முதற்பாட்டு. (கார்க்கோடல்) a “கா” - பெருமை. “கோடல்”-காந்தள். “கா” கறுப்பும், பெருமையும். b அது சிவந்தன்றோ இருப்பது என்ன அருளிச்செய்கிற (அவை தான் இயாதி) c (ஸ்மாரகமாய்) - அவயவங்களுக்கும் நிருமேனிக்கும் ஸ்மாரகமாய் என்றபடி. “போரவிடுத்தவன்”-போரகவிட்டவன். d “போரவிடுத்தவன்” என்றத் தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிற (முதலிலே இயாதி)

லிலே தன்னோடே கலந்து பிரியக்கடவனாக நினைத்தவளவிலே தன்னை நலியக்கடவதாக, இப்பதூர்த்தங்களை அவன் அடியிலே ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டானென்றிருக்கிறான். e "ஐகூத் ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் மோகூம்" என்றிருக்கை தவிர்த்து, தன்னை நலிகைக்கு உடலாக உண்டாக்கினுனென்றிருக்கிறான். i ஒரு விஷயத்தைப் பிரித்து நோவுபடுவார்க்கு இத்தனை பதூர்த்தங்கள் பகையாவதே!; பிராட்டியைப் பிரித்தவனந்தரம் ராசாஸஜாதியாகப் பகையானுற் போலே, ஐ மூலபுலத்தினன்று ராசாஸஜாதியாகச் சூழப் போந்தாற்போலே, பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் இவையே யாய்க் கிடவாநின்றன.

பாகையாலே "நாம் பிரியும்போது இவகை நலிவதற்கு இவை இருக்கட்டும்" என்று இவற்றைப் படைத்துவைத்திருப்பதாக நினைக்கிறான். "உலகைப் படைத்தது மோகூமனீத் துத் தன்னை அடைவிப்பதற்காக" என்று மூன்பெல்லாம் நினைத்திருக்கும் நினைவு தவிர்த்து, "தன்னைத் துன்புறுத்தவதற்காகவே இவ்வுலகைப் படைத்திருக்கிறான்" என்று நினைக்கும்படியாயிற்று. "ஸ்தாபிராட்டியைப் பிரித்தபின்பு ராசாஸ ஜாதிமுழு வதும் பகையானதுபோலே, "எம்பெருமானைப் பிரிந்துவரும் தம் எனக்கு, பூக்கள், மயில்கள், குயில்கள் முதலான இந்தனை பொருள்கள் பகையாவதே!" என வருந்துகிறான். மூலபுலப் பொளிப்போது என்னமுடியாத அரக்கர்கள் ராமபிரானைச் சூழ்ந்ததுபோலே பார்த்தவிடமெல்லாம் தன்னைத் துன்புறுத்தும் பொருள்களையாயிருந்தன.

e கீழ் வாய்விலவரணம் { ஐகூத்ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்தயாதி } i மேலில் பாட்டுக்களையுப் பற்ற அருளிச்செய்கிறீர் (ஒரு விஷயத்தை இத்தயாதி) g பூஹுவசநத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறீர் (மூலபுலத்தினன்று இத்தயாதி) h மேகூங்களைக் கேட்பது, பூக்களைக் கேட்பதாகிற இதுக்கு வாசி ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறீர் (விண்ணீல மேலாப்பு இத்தயாதி).

h "விண்ணீல மேலாப்பு விரித்தாற்போல்" என்றவிடத்தில் வாபுப்ரேரிதமாய்க் கொண்டாகிலும் ஸஞ்சரிக்கைக்கு யோக்யதைபுண்டிறே மேகூங்களுக்கு, அங்ஙன் கால் வாங்கமாட்டாதே நிற்கிறவற்றுக்கு வார்த்தை சொல்லுகிறாளிறே கலங்கிளபடியாலே. (பூக்கள்) உங்களுடைய ஸ்வாபுரவிகமான மென்மையைப் பெகட்டு ஓரபூலையை நலிகைக்கு இவ்வன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வருவதே!

(கார்க்கடல் வண்ணன்) கறுத்த நிறத்தைபுடைத்தான கடல்போன்ற நிறத்தைபுடையவன். i இதர பதூர்த்தங்களி னுடைய i, ஸத்,பூரவம் ஸ்வேச்சுதீ,நமாய் இருக்குமா போலே, இவ்விக்குரஹ பரிக்குரஹமும் ஸ்வேச்சுதீ,நமாய் இருக்குமிறே. இவ்விக்குரஹத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டதும்

"விண்ணீலமேலாப்பு" [நாச்-திரு 8] திருமொழியில் துன்புறுத்திய மேகூங்களாவது காற்றினால் அடிக்கப்பட்டு மறைக்கடும். அப்படி மறைவதற்கும் இடமில்லாமல் நின்று துன்புறுத்தும் இப்பூக்களைப் பார்த்து மிகக் கலங்கி வார்த்தை சொல்லுகிறான். (பூக்கள்) உங்களுக்கு இயல்வான மென்மையைக் கைவிட்டு பலமற்ற அபூலான என்னைத் துன்புறுத்தவதற்கு இப்படி ஒரு வன்மையைக் கைக்கொண்டுவிட்டார்களே!

(கார்க்கடல் வண்ணன்) கறுத்த நிறத்தைபுடைய கடல் போன்ற நீலநிறத்தைபுடையவன். இத்திருமேனியை இங்கே எதற்காகச் சொல்லுகிறான்? எனில்: இத்திருமேனியைக் கைக் கொண்டதும் தன்னைத் துன்புறுத்தவதற்காகவே என்னும் நிரூபித்தாலே சொல்லுகிறான். என்னை நலிவதற்குக் கார்க்கோடல் பூக்கள் முதலான பொருள்களைத் தன் இச்சையாலே படைத்துவைத்ததுபோலே இத்திருமேனியைத் தன் இச்சையாலே எடுத்துக்கொண்டதும் தன்னை நலிவதற்கேயன்றே!

i பூராதபதூர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே விக்குரஹத்தைச் சொல்லுவானென, இதுவும் பூராதகமன்கு? என்ன அருளிச்செய்கிறீர் (இதர பதூர்த்தங்கள் இத்தயாதி) i, (ஸத்,பூரவம்) பூராதகமாகப் புஷ்பங்களை உண்டாக்கு
நா-63

தன்னை நலிகைக்கு என்றிருக்கிறான். j (எம்மேல்) k கலக்கையுங்கூட மிகையாம்படி, ஆஸ்ரயமுங்கூடவின்றிக்கே இருக்கிறான் என்றமேலே. l (உம்மை) l₁ நலிகைக்கு ஏகாந்தமான நிறத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டுவந்து நிற்கிற உங்களை. m விரஹத்தாலே முன்பே தொட்டார் மேல் தோஷமாய்ப்படி. சென்றற்றிருக்கிறான் என்றமேல். (உம்மை) n மென்மையின் மிகக்கே, வன்மையுடையாரையும் முடிக்கவல்ல உங்களை. o “நிர்ஜீவ ஸாரீரத்திலேயும் உயிரைக்கொடுத்து நலிய வல்லவை” என்றிருக்கிறான்.

என்று கருத்து. (எம்மேல்) இயற்கையிலேயே மென்மையிக்க டென்பின்னிடையி, பிரிவுத்தன்பத்தாலே மிக மெலிந்திருக்கும் என்றமேல்; அவன்வந்து அனைத்தானும் அதையும் தாங்க முடியாதபடி மிகமிக மெலிந்திருக்கையாலே ‘இந்த வஸ்துவே இல்லையோ’ என்று சொல்லாப்படி இருக்கும் என்றமேல். (உம்மை) என்னை துன்புறுத்தவற்றென்றே ஏற்பட்ட நிறத்தைக் கைக்கொண்டுள்ளது நிற்கிற உங்களை. (எம்மேல்) பிரிவுத் துன்பத்தாலே ஏற்கனவே தொட்டார் மேல்புறியாய்ப்படி மிக மெலிந்திருக்கும் என்றமேல். (உம்மை) என்னைப்போல் மென்கையுடையவளாயிராமல் வன்மையுடையாரையும் நிறத்தைக் காட்டி அழிக்கவல்ல உங்களை. “உயிர் நீங்கும் உடனிலும் அவனுடைய நிறத்தைக்காட்டி உயிரை உண்டு டண்ணி, திருப்பவும் அந்த நிறத்தைக்காட்டிச் சிந்திரவதை செய்வவை இவை” என்று எண்ணியிருக்கிறான்.

கைக்கு. j (எம்மேல்) ஸ்வாபுரணிகமார்த்துவமென்னுதல்; விரஹகாஸ்ரயமென்னுதல். l (உம்மை) நிறத்தாலே என்னுதல்; பூலத்தாலேயென்னுதல். k, m (கலக்கையுங்கூட) என்ற வாக்கியவிரணம் (விரஹத்தாலே இத்தபாதி). n (மென்மையின் மிகக்கே) என்ற வாக்கியம் - தாத்தியாதார மாதல். l₁ o (நலிகைக்கு ஏகாந்தமான) என்ற வாக்கிய விரணம் (நிர்ஜீவெத்தபாதி) o அன்றிக்கே, சென்றற்றித்த தாகில் நலியக்கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்திருர் (நிர்ஜீவத்தபாதி) என்னவுமா.

p (போர்க்கோலம் செய்து) இந்த ரஜித், வதுத்துக்கு முடியபெருமானைப் பெருமான் அலங்கரித்துப் புறப்பட விட்டாற்போலே, தன்னை முடிக்கைக்கு இவற்றை ஒப்பிட்டுப் போரவிட்டானென்றிறே இருக்கிறான். அங்கு மனையிறையைப் பிரித்தாரை முடிக்கைக்குப் புறப்படவிட்டான் - சர்வரத்தித்திருமகள்; இங்கு ப்ரணயிறியை முடிக்கைக்கு புறண்ணத் தன் தீம்பாவை இவற்றை வரவிட்டானென்றாய்த்து நிறைத்திருக்கிறது. (செய்து) இவற்றுக்கு q நிறங்கொடுத்தான் அவளிறே. 152. “கருணா எவ ஹி லோகநாநுபத்திரபி சாப்யய:” (கருண்ண எவ ஹி லோகநாநுபத்திரபி சாப்யய:). (போர பத்தவன்) “இவற்றுக்கு தவரை போராது” என்றுபார்த்து. “நீங்கள் போங்கோள்” என்று அவள்தானே பின்னே

(போர்க்கோலம் செய்து) இந்த ரஜித்தைக் கொல்லுவதற்கு இலக்குவனை ஸ்ரீராமபிரான் அலங்கரித்துப் போர்க்கு ஏற்பட்டபுறப்போலே தன்னை அழிப்பதற்கு இப்பூக்களை அலங்கரித்துத் தன்னோடு போர்ப்புரிய அனுப்பியிருக்கிறான் என்றமேலவோ நினைக்கிறான். மனத்துக்கினியானை சர்வரத்தித்திருமகள் தன் காதலியைப் பிரித்தவர்களை அழிப்பதற்காகப் போர்க்கோலம் செய்துவிட்டான்; தமமமரியாக் குறும்புனை எண்ணோடுவனில் தன் காதலியை அழிப்பதற்கு இவற்றைப் போர்க்கோலம் செய்து அனுப்பிவிட்டான் என்ற நினைத்திருக்கிறான். (செய்து) இவற்றைப் படைத்து நிறங்கொடுத்தவன் அவனல்லவோ.

152. கருண்ண எவ ஹி லோகநாநுபத்திரபி சாப்யய: |
கருண்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ, தமிதம் விஸ்வம் சராசரம் ||
[புராதம். ஸபா 33.23]

[கருண்ணனே தான் உலகங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி லயகரண மாவான்; அசைவனவும், அசையாதனவுமான உலகு கருண்ணனுக்காகவே ஏற்பட்டது.] என்றல்லவோ ப்ரமணங்கள் கூறுகின்றன. (போரவிடுத்தவன்) “இவற்றுக்கு வேகம்போதாது” என்று நினைத்து ‘விரகையாக் சென்றுங்கள்’ என்று அவனே

p கோலமாவது-நிறம். q நிறங்கொடுத்தான்-ஸ்ருஷ்டித்

நின்று தவிர்ப்பிக்கிறான் என்றிறே இருக்கிறான். ர ராஜாக்கள், எதிரிகள் அரண் அழியாவிட்டால், தாங்கள் முகந்தோற்றமுமே நின்று, தங்களுக்கு அலாதாரண சிவநாமன சூத்ரசாம ராஜிகளைப் போகவிடுமாபோலே. இவற்றுக்குத் தன் நிறத்தைக் கொடுத்துப் போகவிட்டான் அவன் என்றிறே இருக்கிறான். 8 நம்மை நலிக்கக்குடலாக இவற்றை உண்டாக்கினுன்னருகில் நம் கண்டவட்டமொழிய நிறுத்தவுமாமே.

t (எங்குற்றான்) u 153. 'तेन नानेन सहस्रा निज्याम हरीश्वरः' (தேந நாதேந மஹதா நிஜக்யாம ஹரீஸ்வர:) புகமஹாராஜ பின்னாலின்று விரைவுபட்டுத் துகிறான் என்றல்லவோ நினைக்கிறான். அரசர்கள் முற்றுக்கையிடும்போது எதிரிகளுடைய அரண் அழியாவிட்டால் தாங்கள் பின்னேகின்று தங்களுடைய தனி அடையாளங்களான குடை சாமரம் முதலானவற்றைப் போர்ப்போருக்கு அனுப்பித் தங்களது படைவீரர்களை எதிரிகளின் அரணை அழிக்கும்படி உத்தரவிடப்படுத்துவதுபோலே, தன்னை அழிப்பதற்காக இவற்றுக்குத் தன் நிறத்தைக்கொடுத்துப் போகவிட்டான் என்றல்லவோ என்னுகிறான். நம்மை நலிவதற்காக இவற்றை உண்டாக்கவில்லை யெனில் இவற்றை நம் கண்டபாக்கையில் படாமல் நிறுத்தியிருக்கலாமே! (எங்குற்றான்)

153. ததோரக்யஜ்ஜத் ஹரிவா: ஸுக்ரீவோ ஹேமபிங்குள: |

தேந நாதேந மஹதா நிஜக்யாம ஹரீஸ்வர: || ரா. புக. 1.68 |

தான். r "போர்க்கோலம் செய்து" என்றதக்கூத் தாற்பாய்ந்தரம் ராஜாக்கள் இத்தயாதி) முந்தினது-ஸாமாயேக அவற்றுக்கு நிறங்கொடுக்கை; இரண்டாவது தன் நிறத்தைக் கொடுக்கை. ஸ்மாரகத்தவேக பூததூதவம், இரண்டு தாற்பாய்த்துக்கும் ஸாமாநம், r, 8 அவன் போரவிட்டாவென்றதைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களிட்யாதி, வாக்யதூதவத்தாலே) 8 இவற்றுக்குத் தன்னிறத்தைக் கொடுத்துவிட்டது தன்னை நலிக்கக்கோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நம்மையித்தயாதி) t, u "எங்குற்றான்" என்று இவற்றைக் கேட்கைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன 'அருளிச்செய்கிறார்' (தேந நாதேநேத்யாதி.)

முதலாய் மிடற்றேசையின் தசைப்பைக்கேட்டு, "முன்பு போலே கோழைத்தனமாய் இருந்ததில்லை. ஓரடி இவனுக்குண்டாகவேனும், நமக்கு இரையோருமாகில் பார்ப்போம்" என்று புறப்பட்டானிடு. அப்படியே, இவற்றினுடைய * தயோக்யமிருந்தபடியையும் பூததூதவமிருந்தபடியையும் கண்டோமுக்கு. "இவற்றினளவல்ல, அவன் பின்னேவந்து நின்றான்" என்று, "எங்குற்றான்" என்கிறான். தன்னை முடிக்க நிற்கிற இவற்றை "எங்குற்றான்" என்கிறதென்? என்னில், இவை முடிக்கை தவிராதாகில், அவ்வுடவை ஒருகால் கண்டு முடியலாமென்னுமத்தாலே; நம் அபிமதமும் பிறற்றோமாகில் பெறுகிறோம், அவன் நினைவும் தலைக் கட்டிற்றுகிறது. இவளுக்கு அபிமதம் அவன்வடிவைக்

(அதற்குப்பின் பொன்போன்ற நிறமுள்ள வாகரஸ்ரேஷ்டுண ஸுக்ரீவன் கூர்ஜித்தான். வாகரத்ரீஸைண வாகி அந்தப் பேரொலியைக் கேட்டவுடன் வெளிவந்தான்.) என்கிறபடியே ஸுக்ரீவனின் குரல் ஒலியின் வலிமையைக்கேட்டு "முன்போல் இல்லவெனிகோழைத்தனமாயிருக்கவில்லை. இவனுக்கு ஓர் பக்க பலம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும்; அந்தப் பக்கபலம் நமக்குத்தக்க எதிரியாகில் ஒருகைபார்ப்போம்" என்று வாகி புறப்பட்டான் என்றே. அப்படியே இவற்றினுடைய தன்புறத்தும்பெருமுயற்சியையும், எதிரியாயிருக்கும் தன்மையையும் பார்க்கும்போது, "இவை தனியே வரவில்லை. இவற்றை அனுப்பிய அவன் பின்னே வந்துநிற்கு"ன்னும் கருத்தாலே "எங்குற்றான்" என்கிறான். தன்னை அழிக்கமுற்பட்டிருக்கும் இவற்றை "எங்குற்றான்" என்று கேட்பானேன்? எனில்: "இவை ஏம்மை அழிக்கப்போவது நிர்சயம். அழிவதற்குமுன் அவன் வடிவை ஒருமுறைபார்த்து விட்டு அழியலாம்" என்னும் எண்ணத்தாலே "எங்குற்றான்" என்கிறான். அவை அவனைக் காட்டினால் அவன் வடிவைக் காண்கையாதிரும் இஷ்டமும் பெறவதற்கு வாய்ப்புண்டு. அவனைக் கண்டவுடன் உயிர்ப்பிட்டுப்போகிறோமாய்கையாலே அவன் இஷ்டமும் நிறைவேறினிகிறது-என்று என்னுகிறான்.

புக "எங்குற்றான்" என்கைக்குக் கிட்ட நிற்கிறோவென்ன

காண்கை; அவனுக்கு அபிமதம் இவளை முடிக்கை. v “எங்குந்ருன்” என்றால். “இங்குந்ருன்” என்று அவற்றுக்கு மறுமாற்றம் சொல்லவேண்டும்படியிறே தன் அவஸ்தை, தான். w 154. “शिर्षं रात्र्यां रक्ष” (சுழிப்ரம் ராமாய ஸம்ஸ த்வம்) x அவற்றுக்கு அபிமாநியான தேவதா முகத்தாலே யாகிலும் வார்த்தை சொல்லுக்கைக்கு யோக்யதையுண்டிறே-அங்கு; அதுவுமில்லையிறே இவற்றுக்கு. y இவை ஒரு வார்த்தை சொல்லக்கேட்டலன்; “இவையொரு வார்த்தை சொல்லமாட்டா” என்றறியாதே. “அவன் வாராமையாலே யிறே இவை பேசாதேறிகிறது” என்று பார்த்து,

“எங்குந்ருன்” என்று இவன்கேட்டால் அறிவற்ற அட்புக்கள் பதில் சொல்லுமோ? எனில் “இதோ இங்கே இருக்கிறான்” என்று தன்னுடைய தீனமான நிலைப்பார்த்து, அலை பதில் சொல்லும் என நினைக்கிறார். இப்படி அசேதனத்தைக் கேட்டார் யாரேனும் உண்டோ? எனில்,

154. ஹம்ஸகாரண்டுவாகீர்ணம் வந்தே கோதாவரீம் நதிம்,
சுழிப்ரம் ராமாய ஸம்ஸ த்வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவணை: ||

[ரா.ஆ. 49 32]

[ஹம்ஸகாரண்டுவடசுக்கள் சிறைந்த கோதாவரீநதியை வணங்குகிறேன். “ஸ்தேதயை ராவணன் எடுத்துப்போகிறான்” என்று சிக்குரமாக ரீ ராமபிராண்டம் சொல்லுவாயாக.] என்று ஸீதா பிராட்டி அறிவற்ற கோதாவரி நதியைக் கேட்டுக்கொண்டாள் என்றே. கோதாவரி நதிக்கு அபிமானியான தேவதையாவது அங்கு வார்த்தை சொல்லத் தகுதியுண்டு. இங்கு அதுவுமில்லை யன்றே இப்புகளுக்கு. ஆகையாலே அசேதனமானதும் தன் துரவஸ்தைகூடப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லும் என்றிருக்கிறார்.

அருளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரித்யாதி) v அசேதனத்தைக் கேட்டால் சொல்லுமோடென்ன அருளிச்செய்கிறார் (எங்குந்ருனென்றலித்யாதி) w அப்படி அசேதனத்தைக் கேட்ட பேருண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (சுழிப்ரம் ராமாயேத்யாதி) x, w, x பிராட்டி கோதாவரியாகிற நதியைச்

(ஆர்க்கோ இனி நம் z பூசலிடுவது) என்கிறார். அவனே வந்திலன்; a அவன் விபூதியோ நமக்குப் பகையாய்த்து; க்ருத்தகீர்த்தம் பண்ணி தரிப்போமென்றால், 155. “विष-यसः परस्पर” (பேயுதயந்தை; பரஸ்பரம்) பண்ணுக்கைக்கும் ஆளில்லையாய்த்து இனி நாம் ஆர்வாசலிலே கூப்பிடுவோம்? b அவன் நமக்கு பூத, கஞ்சனவன்றும் அவன் விபூதி b₂ ஓரகத்தடியாராய் நம் கருத்திலே நிற்குமென்றிருந்தோம். அதுவும் அவன் கருத்திலே நின்றபின்பு, நாம் இனி யார் வாசலிலே கூப்பிடுவோம்?

இவன் எதிர்பார்த்தபடி பூக்கள் ஒரு வார்த்தை சொல்லக் கேட்டலன் “இவை ஒருவார்த்தை சொல்ல இயலாதவை” என்று அறிபால் “அவன் வாராமையாலேயே இவை பேசாமல் இருக்கின்றன” என்று நினைத்துக் சொல்லுகிறார்—(ஆர்க்கோ இனி நாம் பூசலிடுவது) ஆரிடம் சென்ற இனி நாம் முறை யிடுவது? அவனே வரவில்லை. அவன் படைத்தவன்ட்ட ஆட்களான நீங்களோ எனக்குப் பகையாயிருக்கிறீர்கள். [51-வது பக்கத்தில் 19-வது ப்ரமாணத்தின்படி] நமக்கும் அனுக்கும் நடந்த கலவியைப் பேசி தரிப்போமென்று பார்த்தால் அதற்கும் ஆளில்லை இனி நாம் யார் வாசலிலே சென்று முறையிடுவது? அவன் பகையானபோதும் நம்மைப் போலே அவனுக்கு அடியாராயிருக்கும் இப்பூக்கள் முத லானவை நம்போடு ஒத்துமையும் என்று நினைத்தோம். அவையும் அவனிடம் பகையாதமாயிருக்கும்போது நாம் இனி யார் வாசலிலே கூப்பிடுவோம்?

குறித்துச் சொன்னொன்றையடி. வயாங்குந்தி அவற்றுக்கு; அதுவுமில்லை யிறே இவற்றுக்கு. இப்படியிருக்க, அவற்றுக்கு மறுமாற்றம் சொல்லவேண்டும்படியிறே (தன்னவஸ்தை தான்) என்று கீழோடே ஸம்ஸுத்தம். z “பூசலிடுவது”-கூப்பிடு. c “அணி”-அழகு. y மேலுக்கவதாரிகை (இவை யித்யாதி) d (அவன் விபூதி) என்றத-கார்க்கோடல் பூக்களை,

b அவன் பகையானால் விபூதியும் பகையாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன் நமக்கு இத்த்யாதி)

e (அணிபித்யாதி) அவனும் அவன் விபூதியும் ஒரு மிடறனால் நானும் d என் விபூதியும் d₂ ஒருமிடறாகப் பெற்றேனோ? அதுவும், அவன் திருமேனியிலே சாத்தின திருத்தழாய்மாலை என்றவாறே e உடைகுலைப்பாநின்றது. 1156. "मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः" (மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ) என்னக்கடவதினே. அதுவும் இப்போது பந்த,கமாய்விட்டதித்தனை.

(அணிதுழாய்த் தார்க்கோடும் நெஞ்சம் தன்னைப் படைக்கவல்லேன்) அவனும் அவனது விபூதியான பூக்களும் என்னை நவிலவிலே ஒத்துழைக்கும்போது என் விபூதியான நெஞ்சு என்னோடு ஒத்துழைக்கப் பெற்றேனோ? அதுவும் அவன் திருமேனியிலே சாத்தின திருத்தழாய்மாலை என்றவுடன் உருகி அதன்பின்னே ஓடாநின்றது.

156. மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ; |
பந்த்யாய விஷயாஸங்கி, முக்த்யை நிர்விஷயம் மந: ||

[எ.பு 6.7-28]

[மனிதர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் மனம்தான் காரணம். பந்த, தாதி, விஷயங்களில் ஈடுபட்ட மனம் ஸம்ஸாரமேதுவாகிறது. விஷயங்களில் பற்றற்ற மனம் முக்திமேதுவாகிறது.]
என்றபடியே எனது நெஞ்சே எனக்கு பந்த,கமாய்விட்டது.

b₁ (ஒரகத்தடியாய்) - அகத்திலவளாவிருக்கிற க்ருஷ்ணிணிக்கு அடியாய் என்றபடி. d (இவன் விபூதி) நெஞ்சு. d₂ (ஒருமிடறாகப்பெற்றேனோ) என்றது - தாரகத்தவோ ஒருமிடறாகப் பெற்றேனோ? என்றபடி. e ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே உடைகுலைப்பாநின்றது என்றபடி. f நெஞ்சு போனால் துரிக்கவொண்ணாதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மந இத்தியாதி) நெஞ்சு எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவாகையாலே, அதில்லாவிட்டால் துரித்திருக்கப்போகாது என்று தர்ப்பாய்ம். அதாவது - புகுவத்யவிஷயத்தைப் பற்றுகையாலே மோக்ஷமேதுவாகிற ஆகாரம்போய், து:க்ஷமேதுதவோ பந்த,கமாய் விட்டது என்றபடி.

g (நெஞ்சு, தன்னைப் படைக்கவல்லேன்) h நெஞ்சு எனக்கில்லாவிட்டால் நாளுதான் எனக்குளேனுய் இருக்கிறேன்? i நெஞ்சுக்கு i₂ ஆஸ்ரயமான தேஹபரிக்ரஹத்துக்கு அடியான i₁ கர்மம் பண்ணினேன் நானேயன்றோ? (அத்தோ) அவனில்லாயாய்த்து, அவன் விபூதியில்லாயாய்த்து; தானில்லாயாய்த்து. தன் விபூதியில்லாயாய்த்து. இத்த, கஸண்டு இரங்கி க்ருபைபண்ணுகைக்குப் புறம்பு ஒருவருமில்லாயாய்த்தே! தன் து:ஸகக்குத் தானேவிரங்கி ஐயோ! என்சிறுன். 1.

(நெஞ்சம் தன்னை படைக்கவல்லேன்) இப்படிப்பட்ட நெஞ்சைப் படைக்கும்படி, பாபத்தைப் பண்ணினேன். நெஞ்சு எனக்கில்லாவிட்டால் நானாவது எனக்காய் இருக்கிறேனோ? நெஞ்சுக்கு இருப்பிடமான தேஹமெடுப்பதற்குக் காரணமான கர்மத்தைப் பண்ணினவன் நானேயன்றோ. (அத்தோ) அவனும் எனக்கில்லை, அவன் விபூதியும் எனக்கில்லை, நானும் எனக்கில்லை, என் விபூதியும் எனக்கில்லை. இந்த நிலை கண்டு இரங்கி 'ஐயோ' என்று கருணைகாட்டுவதற்கும் வேறொருவர் இல்லாமல் போய் விட்டதே! அதனாலே தன் நிலைக்குத் தானே இரங்கி 'ஐயோ' என்கிறுன். 1.

அவனை விடுகை இஷ்டமாய், க்ருபை அகிஷ்டமாயிருக்கையாலே பந்த,கமாய் விட்டதென்று வெறுப்பு. g (நெஞ்சு, தன்னை) என்று முழுச்சொல்லாய், இப்படிப்பட்ட நெஞ்சைப் படைக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்று சப்த, து:ர்த்தும். h நெஞ்சில்லாமையாலே அர்த்த, து:ர்த்த தானுமில்லை என்கிறுள் (நெஞ்சு எனக்கில்லா இத்தியாதி) i இரண்டுமில்லாமையை வேறு து: கர்மம் என்கிறுள் (நெஞ்சுக்கு ஆஸ்ரயம் இத்தியாதி) i₂ (ஆஸ்ரயமான கர்மம்) - வேறுதுவான பாய். j (தானில்லாயாய்த்து) என்றது - தன்னுடைய ஸ்தீர்தவ ஸ்வரூபமில்லையென்றாய், அதுண்டானால் வாய்திறக்கவொட்டாது, ஸ்தீர்தவமில்லாமையாலே கூப்பிடுகிறுள் என்றபடி. 1.

பத்தாம் திருமொழி—இரண்டாம் பாட்டு

மேல்தோன்றிப் பூக்கார்! மேலுலகங்களின் மீதுபோய்
மேல்தோன்றிற் சோதி வேத முதல்வர் வலங்கையின்
மேல்தோன்று மாழியின் வெஞ்சுடர் போலச் சுடாதுஎம்மை
மாற்றேலைப் பட்டவர் கூட்டத்து வைத்துக்கொள் கிற்றே.

பதவுரை:—மேல் தோன்றிப் பூக்கார்—உடர்ப் பூக்கி
ருக்கிற காத்தன் பூக்களே! மேலுலகங்களின் மீது போய்
மேல் தோன்றும் சோதி—மேலுள்ள உலகங்களெல்லா
வற்றையும் கடந்து அவற்றுக்கு மேற்பட்டு விளங்குகிற
'தன்னுடைச்சோதி' என்கிற பரமபதத்தில் எழுந்தருள்
யிருக்கிற, வேதமுதல்வர்—வேதபுரத்தியாழ்வான பரமபுருஷ
னுடைய, வலம் கையின் மேல் தோன்றும்—வலத்திருக்கை
யிலே விளங்குகின்ற, ஆழியின்—திருவாயிற்று வானுடைய,
வெஞ்சுடர் போல—வெவ்வித தேஜஸ்ஸுபோல, சுடாது—
எரிக்காமல், எம்மை—என்னை, மாற்றேலைப் பட்டவர்
கூட்டத்து—கைவலய நிஷ்டைகளுடைய திரளில், வைத்துக்
கொள்கின்றே—கொண்டு சேர்க்க வல்லீர்களோ?

வ்யா:—இரண்டாம் பாட்டு. (உமேல்தோன்றியித்யாதி)
b திருஷ்டி விஷம்போலே கோடல் பூக்கள் புகதுகமாகப்பூக்க
வாதே. அவற்றுக்கு இருபத்துக் கண்ணை மேலேவைத்தான்;
அங்கே மேல்தோன்றிப் பூக்களாய்க் கிடந்தது; அவற்றை

2. அவ:—“திருவாயிற்று வானைப்போல் சுடாமல் எம்மை
புகவதுபுகவியில்லாதார் கூட்டத்திலே சேர்த்துவிடுங்கள்”
என்று மேல்தோன்றிப் பூக்களைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்.

வ்யா:—(மேல்தோன்றிப் பூக்கார்) பார்வையாலேயே
கொள்ளும் பாம்புபோலே கோடல்பூக்கள் நலியத் தொடங்கிய
வுடன் அவற்றினிடமிருந்து தப்புவதற்காகக் கண்களை மேலே
வைத்தான்; அங்கே மேல்தோன்றிப் பூக்கள் காணப்பட்டன.

இரண்டாம் பாட்டு. (மேல்தோன்றியித்யாதி) உமேல்
தோன்றி—காத்தன். b (திருஷ்டிவிஷம்பு) - கண்ணுக்கு

நோக்கி (மேல்தோன்றிப் பூக்கார்) என்கிறார். “அதுக்குத்
தப்பினாரையும் அழிக்கக்கடவோம்” என்று அதுக்கு ஒரு
பேரும் பெற்று நீங்கள் மேலே புகுந்திற்பதே! c 157. “ஐ
யா” (புஹு ஸ்யாம்) என்று “அவன் அநேகங்களை ஸ்ருஷ்
டிக்கும்” என்று கேட்டிருந்தோம், d நாட்டில் கோடல்
பூக்களில்லையோ? e தேவாதி, பேதங்களுண்டாம்படி
யிறே ஸ்ருஷ்டிப்பது. (மேலுலகங்களித்யாதி) அண்டிய
களையும் ஆவரணஸ்பத்தத்தையும் கடந்து மேலேபோய்,

அவற்றை கிளிகிறார். “கார்க்கோடல் பூக்களுக்குத் தப்பின
வர்களையும் அழித்துவிடவேண்டும்” என்று உறுதியுண்டு
அதற்காகவே “மேல்தோன்றிப் பூக்கள்” என்ற பெயரையும்
பெற்று, நான் மேலேயும் பார்க்கவொண்ணாதபடி நீங்கள் மேலே
புகு நிந்திரீர்களே! [77-ம் பக்கத்தில், 27-வது ப்ரமாணத்தின்
படி] அவன் பல பொருள்களைப் படைத்து வைத்திருக்கிறான்.
அவைகளில் கார்க்கோடல் பூக்கள், மேல்தோன்றிப் பூக்கள்
என்னும் நான்கள் பூவகைகளைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆகையால்
எங்களை வெறுக்கவேண்டாம் என்று அவைகள் கூறுவதாகக்
கொண்டு தேவர், மனிதர், நிரயக் (கிலங்கு), தாவரங்கள்
என்ற நான்குவகைப்பட்ட படைப்புக்களில் இவ்விழியினுள்ள
மற்றவையெல்லாம் கிடக்க, என்னை நலிவதற்காகவே படைக்கப்
பட்டவை நீங்கள் என்கிறார். (மேலுலகங்களின் மீதுபோய்)
அண்டியங்களையும், எழு ஆவரணங்களையும் கடந்து மேலேபோய்.

அனெஹயாமயிருக்கை. c கார்க்கோடல் பூக்களோபாதி,
நான்களும் அவன் ஸ்ருஷ்டிக்க வந்தோம், எங்களை
வெறுக்கவேண்டாவென்று கருத்து; (புஹு ஸ்யாம்)
இத்யாதி, வாக்யத்துக்கு “கேட்டிருந்தோம் அப்படியே
அநேகமாயிருந்தீர்கள்” என்றபடி. d மேல்தோன்றிப் பூக்க
ளும் கோடல்பூக்களிலே ஒரு அவரத்தரமாகையாலே
மேலே தோன்றுகிற பூக்களொழிய, நாட்டில் கோடல்
பூக்களும் இல்லையோவென்கிறார் என்றபடி. e பூக்களையும்
ஸ்ருஷ்டிக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார். (தேவாதி,
பேதங்கள் இத்யாதி)

158. "अयं अयं तमः" (அவ்யத்தம் அசுதரம் தம:) என்றார் போல சொல்லுகிறவற்றுக்கு மேலேபோய்.

(மேல்தோன்றும் சோதி)யுண்டு—159. "अयं अयं तमः" (அத்யர்க்காநலதிப்பதம் தத்ஸ்தாநம்) என்று சொல்லும்படியிருக்கிற பரமபதத்திலே 160. "तमः"

158. அவ்யத்த மகூரே ஸ்யதே. அசுதரம் தமஸி ஸ்யதே. தம: பரே தேவ ஏகீபவது: || [ஸுப்யாஸ 2]

[அவ்யத்தம் அசுதரத்தில் லயிக்கிறது; அசுதரம் தமஸ்ஸெஃ லயிக்கிறது தமஸ் மேலான தேவனிடம் ஒடுங்குகிறது.] எங்கிற படியே அவ்யத்தம், அசுதரம், தமஸ் என்று சொல்லப்படும் மூலப் பகுதியில் நிலைகளுக்கு மேலேபோய். (மேல்தோன்றும் சோதி)

159. அத்யர்க்காநலதிப்பதம் தத்ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: || ஸ்வயைய ப்ரபுயா ராஜந்! துஷ்ப்ரேசகம்

தேவதூநவைய: || தத்ர கத்வா புநர்நேமம் லோகமாயாந்தி பராத || [புர-அர 136-18 & 3]

[மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய அந்த ஸ்தாநம் ஸுரீயனுடையவும், அக்ரீயனுடையவும் ஒளியை விழிப்பது. அரசனே! அது தன்னுடைய ஒளிவிலையே தேவர்களாலும், அனூரர்களாலும் காண அரியது. பரதவம்சத்தில் உத்திகவனே! அங்குட்போய் மறுபடியும் இவ்வுலகுக்குத் திரும்பிவருவதில்லை] என்று சொல்லப்படுகிற சோதிமயமான பரமபதத்திலே.

160. வ்யத்தமேஷ மஹாயோகீ, பரமாத்மா ஸநாதத: || அதநாதி,மத்யநித்யோ மஹத: பரமோ மஹந் || தமஸ: பரமோ தூநா மஸக,சக்ரக,தூநா || [ர-பு 114-15]

[இந்த ராமபிரான் மஹாயோகியும் பழையவருமான பரமாத்மாவே; இவர் ஆதிமத்யநித்யமற்றவர்; பெரியவரான இவர் மஹானுக்கும், தமஸ்ஸுக்கும் அடாற்பட்டவர். ஸர்வாதாரர், ஸங்கதக்ரக,கண தநிதவர்] என்று ஸ்ரீராமாயணத்தினுள் சொல்லப்பட்டதன்றோ. (வேதகுதல்வர் வலங்கையின் மேல் தோன்றும் ஆழியின் வெளுகடர்போலச் சுடாது)

"यसो धाम" (தமஸ: பரமோ தூநா). 161. "यसो यस्तान्" (தமஸ: பரஸ்தாத்) என்கிறபடியே வேறையுக் ஸமதி,கும்ய ராபிருக்கிறவருடைய வலத்திருக்கையின் மேலே தோன்றுகிற திருவாழியின் வெவ்விய சுடர்போலச் சுடாதே.

161. வேதாஹமேதம் புகுவம் மஹாந்தம் ஆதித்யவரணம் தமஸ: பரஸ்தாத் தமேவம் நித்வாநம்நத ஹுஹ ப,வதி தாந்ய: பந்தா வித்யுபதேயநாய || [பு ஸ 2-2]

[வேதபுகுவத்யை] நான் (ஸ்வரூபரூபருணயிபுதிநிலம்) பெரியவனும், ஸுரீயனோல் ப்ரகாசிப்பவனும், ப்ரகதிக்கு அடாற்பட்டவனுமான இந்தப் புகுவதே அநிகிறேன். அவ்வா இம்மாதிரி அறிவனில் இங்கே, முத்தனாக ஆகினால். மோகத்திற்கு வேற வழி கிடையாது.] என்கிறபடியே வேதத்தினால் பரம்போருளாகச் சொல்லப்படும் எம்பெருமானுடைய வலத்திருக்கையின் மேலே தோன்றுகிற ஸுதர்சனத்தின் வெம்மைமிக்க சுடர்போலே சுடாமல். (வேதகுதல்வர்) வேதத்தில் ஐக்ககாரணத்தவம் முதலானவற்றையுடைய பரம்போருளாகச் கூறப்படுபவர். சங்ககாலத்தமிழர்களும் "நிசலவையின் நிறத்தும் ஏவல் உழந்தமை கூறும் நாவல் அந்தணர் சருமறைப் பொருளே [பரிபாடல் 1] [எல்லாவிலும் உன்னுடைய ஏவலுக்குப் பணிந்து நிதின்ற மனைய நரவன்மையுடைய அந்தணர் இதும் அரியமறைபுகிற பொருள் கூறும்] "நலம்முழுது அனைய புகர்நறு காட்சிப் புலமும் பூவனும் நாற்றமும் நீ" [இப்] [(உயிர்கள் அனைவர்க்கும்) நன்மைகளை ஒன்றுகிடாமல் காட்டுவதும், எந்தக் குற்றமும் அற்றதும், அனைத்தையும் அறிவிப்பதும், பொருள்களைப் புகட்டுத்த உதுமான தேவமும் (அதை உன்னிடமிருந்து ஓதிய) உன் உந்தித்தாமையில் பிறந்த பிரமனும் அவனுடைய உடைப்பத் கோழியும் உன் அதிசயமே] "வாட்மோதிப்புவை" [இப்] [வாட்மோதிபுகிற தேவத்தின் புலப்படுகிறவனே] "வடுதில் கொண்கையின் உயர்ந்தோர் ஆங்கத் கெடுதில் கேள்விபுந் நடுஆகுதலும் [பரிபாடல் 2] [குற்றமற்ற கொண்கைகையுடைய குணம்மிக்கவர்களால்

இவ்வருகுண்டான ஆதி,தப்பாதி,களுடைய தேஜஸ்ஸிற் காட்டில் இந்த்,ராதிகளுடைய தேஜஸ்ஸு விஞ்சியிருக்கும்; அதிற்காட்டில் பூரஹ்மாதி,களுடைய தேஜஸ்ஸு விஞ்சியிருக்கும்; அதில் காரணத்வ ப்ரபுத்தமாய் வருமதாகை

ஆராயப்படுவதும், அழிவில்லாததும், கரதால் கேள்விப்பட்டே பரவுவதால் "கேள்வி" எனப்படுவதுமான வேத,த்தினுள் அனைத்துக்கும் அந்தரியாமியாகச் சொல்லப்படுகிறவனும் நீயே! "நாவல் அந்தணர் அருமறைப் பொருளே" [பரிபாடல் 2] "மாயோய்! நீன் லயின் பரந்தவை உரைத்தேம் மாயா வாய் மொழி உரைதர வலந்து" [பரிபாடல் 3] [மாயோனே! அழிவில்லாத வேதம் சொல்லுகிறபடி உன்னிடமிருந்து உண்டாகும் பொருள்களை முறைதப்பிக் கூறினோம்] "முன்னே மரபின் முதுமொழி முதல்வ" [ஐடி] [அராதி, சிஷ்யா சாரிய பரம்பரையின்மூலம் பரவியரும் வேத,த்தில் முதல்வனாக ஒதுப்படுபவனே!] "காலமுதல்வனே; ஏன இன்ன கிளத்தலின் இனமைய நற்கு அறிந்தனம்" [ஐடி] [ஸாமவேதம் காலமுதல்வனாகக் கூறுவதால் நாங்கள் அதை அறிந்தோம்] "தொடல்விப் புவவ" [ஐடி] [அராதி,வேத,த்தில் புலப்படும் திருமாலே] "கோடாச்செல்வனை ஏவலின் முதமொழி கூறும்" [பரிபாடல் 13] [அழியாத செல்வத்தை உடைய திருமாலே! உனது பெருமைகளை வரையாலும் இயற்றப்படாத வேதம் கூறும்] "நலம்புரிஇ அசிம் நலமகாட்மொழி இது என உரைத்தலின்" [பரிபாடல் 15] [அனைவர்க்கும் நலத்தை விரும்பி அமுசிய சிறப்பையும் புகழையும் உடைய வேதமானது திருமாலுக்குச் சொல்லும்] என்று பவலென்களில் "திருமாலே வேதமுதல்வர்" எனக் காட்டிலான்களன்றோ. (வெஞ்சுடர்) இவ்வுலகினுள்ள ரூபின் முதலான சுடர்களுடைய தேஜஸ்ஸைக் காட்டிலும் இந்நிரன் முதலான தேவர்களுடைய தேஜஸ் மிக்கிருக்கும். அதைக்காட்டிலும் பிரமன் முதலான தே,வதே,வர்களுடைய தேஜஸ் மிக்கிருக்கும். அதைக்காட்டிலும், அவர்களுடைய

பூரத,கதவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லும் போது ஆதி,தப்பாதி,களைச் சொல்லாமல் திருவாழி யாழ்வானைச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்

யாலே மூலப்ரக்ருதியினுடைய தேஜஸ்ஸு விஞ்சியிருக்கும்; "அதுதான் தமஸ்ஸு" என்னும்படி பரமபத,த்தில் புகர் அதுக்கு ப்ரகாஸத்தைப்பண்ணும்; தி,வ்ய மங்க,ள வி,க,ரஹம் அதுக்கு ப்ரகாஸத்தைப்பண்ணும்; அதுக்கு மேலேயிறே திருவாழியாழ்வான் தேஜஸ்ஸு.

(ஆழியின் வெஞ்சுடர்போலச்சுடரது) ஐ மஹாநஸாதி, களிலே அக்,திக்கும் தூ,மத்துக்கும் ஸாஹச்யத்தைக் கண்டு, பின்னையிறே பர்வதத்தில் அநுமிப்பது; அப்படியே இந்ருள்ளவற்றுக்கும் அவ்விதி,தியிலுள்ளவற்றை த்ருஷ்

சரித்திரும், காரணமாகையாலே மூலப்ரக்ருதியின் தேஜஸ்ஸு மிகுந்திருக்கும். அதுதான் தமஸ் (இருள்) என்னும் படி பரமபத,த்தின் ஒளி மூலப்ரக்ருதியையும் ஒளினிடச் செய்யும். எம்பெருமானுடைய தி,வ்யமங்க,ள வி,க,ரஹம் அந்தப் பரமபத,த்தையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்யும். திருவாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ் அந்த தி,வ்யமங்க,ள வி,க,ரஹத்தின் தேஜஸ்ஸுக்கும் மேற்பட்டதாயிருக்கும். அதனுலேயே அதை வெஞ்சுடர் என்கிறார். (ஆழியின் வெஞ்சுடர்போலச் சுடரது) ஸு,தரிசனத்தின் கொடிய சுடர்போலச் சுடாமல், இவ்வுலகினுள்ள ஸூரியன்போன்ற சுடர்களைச் சொல்லாமல் கண்காணாத திருவாழியாழ்வானைச் சொல்லாமோ? கண்ணுக்கண்ட இடத்தில் வ்யாப்தியை அறிந்தன்றோ காணாதில் அனுமானம் செய்வனம். சமையலறை முதலானவற்றில் புகையிருக்கும்படித் திலெல்லாம் நெடுப்பு இருப்பதைத் டார்ந்து, அதற்குப் பின் பன்றோ மலையில் கண்ணுக்காணாத நெடுப்பை அனுமானம் செய்வது எனில் - ஆண்டாளுக்கு உப,பவீதி,தியும் மிசத் தெனியாகக் காட்சியளிச்சிறப்படியாலே இந்ருள்ளவற்றுக்கும் ந்யவியி,தியிலுள்ளவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லாம். உண்மையில் ப,க,வத,னுப,க,ம் கிட்டாத இந்த வி,தி,தி மோடப், ஒரு வி,தி,தியாக ப,க,வத,னுப,க,த்தில் தினைக்கும்

(இவ்வருகுண்டான இத்தாதி) ஐ ப்ரத்தபக்ஷம,எனத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லாதே ப்ரோசுத்திலே ஒன்றைச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மஹாந

டாந்தமாகச் சொல்லலாம்படியாய்த் து-அவ்விடம் டி விதேயு
மாணபடி. ி இவ்விடம் மேடாய் அவ்விடம் பள்ளமாய்த்
தோற்றின்படி. ிப்ரஸித்தி, க்திவேயிறே வ்யாப்தி க், ரஹிப்பது.
k “அயர்வறும் அமரர்களதிபி” என்று - முற்பட நிதய
விபூ, தியைச் சொல்லி, பின்னே மூன்றும்பாட்டிலேயே பிறே வீலா
விபூ, தியநுஸந்தாநம் பண்ணிற்று. (கடா தெம்மை) 1 அவன்
உகவாதாரையிறே முடிப்பது. நீ உகந்தாரை முடியா
நின்றாய். “அருளார் திருச்சக்கரம்” என்றும். “அருளாழி”
என்றுமிதே உகப்பார்க்குகிறப்பது.

பாமபதம் பல்லமாவனே ஆண்டாருக்குத் தோற்றுறது.
ப்ரஸித்தி, மாண சமையலறை முதலானவற்றிலன் றே அதுமானத்
துக்கு உறுப்பான வ்யாப்தியை (எங்கெங்கு ஹேது உள்ளதோ
அங்கங்கு ஸாத்யமும் இருக்கும் என்னும் நியமத்தை) அறிவது.
இவனுக்கு மித்யன்பூ, நிமிதூன் என திருவாழியாழ்வான் அப்படி
ப்ரஸித்தி, மாயருக்கிறபடி. இவனுடைய தம்பபுராண ஸம்மா
வாரும் ‘அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி’ என்று முதற்பாட்டிலே
மித்யவிபூ, தியைச் சொல்லி, பிறகு ‘இனனது’ என்னும் மூன்றும்
பாட்டிலுள்ளே லீலாவிபூ, தியை அதுவந்தி, தார். (கடாதெம்மை)
திருவாழியாழ்வான் எம்பெருமானிடம் அன்பினாதவரையே
கூட்டிப்பான். “அருளார் திருச்சக்கரம்” [திருவிருத்தம் 33]
“அருளாழி” [திருவாய் 1-4-6] என்கிறபடியே அன்புடை
யாரிடம் அருளையே போழிவான். மேல்தோன்றப் பூக்களான
நீங்கள் உகந்த என்னையன்றே கூட்டு அழிக்கின்றீர்கள்.

ஸாதிக்ஷுலித்தபாதி. டி (விதேயுமாணபடி) விஸ்துமாணபடி.
i இவ்விடம் விதேயுமன்றேவென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(இவ்விடமித்தபாதி) ிவிஸ்துமாணதுகொண்டு இங்குத்தைக்கு
அவ்விடத்தில் அது திருஷ்டாந்தமாகவேனுமோவென்ன
அருளிச் செய்தார் (ப்ரஸித்தி, க்திவேயிறேயித்தபாதி.) (ப்ர
ஸித்தி, க்திவேயிறே) என்றது - ப்ராயசங்கத்திலே என்று தாத்
பாயம். k இவ்விடத்தைப் பற்றுவம் அவ்விடம் அண்ணிமை
யாகச் சொன்னபெருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(அயர்வறும்பாதி) 1 (அவன்) திருவாழியாழ்வான்.

m (மாற்றித்தபாதி) இதுக்குத் திருமலைநம்பி பணிக்கும்
படி— “தான் பிரிவாலே தொந்தபடியான 162. “சுரமரண-
நிதாய” (ஜாமரணமோக்ஷாய) என்று ஆஸ்ரயிக்கும் திரளின்
நடுவே என்னைக்கொடுபோய் வைக்கவல்லையே என்கிறான்”
என்றருளிச்செய்வார்; n புகுவது, துபுவம் பண்ணுமதிலும்
துக்க, நிவ்ருத்தி தேட்டமானபடியாலே சொல்லுகிறுளென்று.

(மாற்றேலைப் பட்டவர் கூட்டத்து வைத்துக்கொள்கிறிறே)
இதற்குத் திருமலை நம்பியின் நிர்வாணம் பின்வருமானு—பிரி
வாலே மிகத்துன்பமும் ஆண்டான் எம்பெருமானிடம் அன்பு
கொண்டமையாலன்றே இப்பாடுபடுவென்கிறுக்கிறது என்று
புகுவது, துபுவத்தில் வெறுப்புற்று.

162. ஜாமரணமோக்ஷாய

மாமாழித்ய யதந்தி யே |

தே ப்ரஹ்ம தத், விது: க்ருத்தஸ்தம்

அத்யாதமம் கர்ம சாக்ஷி, லம் || [தி, கை 7-29]

[கிழத்தனம், மரணம் என்பவை நீங்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்
காண்பதற்காக எவர்கள் என்னையடைந்து முயலுகிறார்களோ,
அவர்கள் ‘ப்ரஹ்மம்’ எனப்படும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும்,
‘அத்யாத்மம்’ எனப்படும் ப்ரக்ருதி முழுவதையும், ப்ரஜோத்
பத்தியாகிற கர்மம் முழுவதையும் அறிகிறார்கள்.] என்கிற
படியே புகுவது, துபுவத்தில் விருப்பமில்லாமல் ஆத்மாது
புவத்தை மாத்திரம் விரும்பும் கேவலர்களின் கூட்டத்தின்
நடுவே என்னைக்கொண்டுபோய் வைக்கவல்லையே என்கிறான்—

m “மாற்றேலைப்பட்டவர்” - கேவலர்; மாற்றுகை—நீங்குகை,
(மாற்றேலை) - ஒலை மாற்றப்படுகை; கேவலர்க்கும் முத்தர்க்கும்
ஒக்கும். திருமலைநம்பி நிர்வாணத்துக்கு, “மாற்றேலைப்
பட்டவர்” என்றது - புகுவது, துபுவத்துக்கு மாற்றேலைப்
பட்டவரென்றபடியாய், கேவலர் கூட்டமென்றபடி. அன்
றிக்கே; ஸம்ஸாரத்திலே ஒலைமாற்றப்பட்டவரென்னவுமாம்.
n அத்தைச்சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்

“கேவலர் தனித்தனியேயாய்த்து அநுபுவிப்பது திரளாயிருக்கக்கூடாது” என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி, “மாற்றேழைப்பட்டவர் கூட்டமாகிறது-அடியார்கள் குழாங்களாய், என்னை அத்திரளின் நடுவே கொடுபோய் வைக்கவல்லையே” என்கிறுளென்று. ஸம்ஸாரத்தில் ஒலை மாற்றப்பட்டவர்கள். ௦ நாம் ரஹஸ்யத்திலும் அநுஸந்திப்பது ஸம்ஸாரநிலிருத்தி பூர்வமாக அதுபுவிக்கும் அநுபுவத்தை

என்று. தன்பத்தை விசேக்கும் புகுவது, நுபுவத்தைக் காட்டிலும் தன்பத்திலிருந்து நீங்குவதே இட்போது இவனுக்குத் தேவையாகையாலே ஸம்ஸார அடக்கம் நிலுத்தியை மாத்திரம் விரும்பும் கேவலர்திரளிலே சேரவிரும்புகிறான் என்று கருத்து.

எம்பார் இவ்விடத்தில் வேறுவிதமாக நீர்வழிப்பார். “கேவலர் தனித்தனியே இருந்து தத்தம் ஆத்மாக்களை அனுபவிப்பார்கள். திரளாயிருந்து அனுபவிப்பதில்லை. இங்கு ‘கூட்டம்’ என்கையாலே கேவலரைச் சொல்லுவதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை. ஆகையால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஒலைமாற்றப்பட்டவர்களாகையாலே மாற்றேழைப்பட்டவர்கள் எனத்தக்க முக்தர்கள் கூட்டத்தின் நடுவே என்னைக்கொண்டுபோய் வைக்கவல்லையே என்கிறான்” என்று. “அடியார்கள் குழாங்கள்” [திருவாய் 2-3-10] நடுவே தன்னைக்கொண்டுபோய் வைக்கச்சொல்லுகிறான் என்று கருத்து. புகுவது, நுபுவதரக்களை அவ்வனுபுவத்தைபிட்டு நீரூபியாமல் ‘மாற்றேழைப்பட்டவர்’ என்று ஸம்ஸாரநிலிருத்தியை பிட்டு நிரூபிக்கலாமோ? எனில், நிருவண்டாகாரத்திலும், துவயத்திலும் ‘நமோ நாராயணாய’ என்னும் இடத்தில் நமஸுபத்தத்தாலே ஸம்ஸாரநிலிருத்தியையும், ‘நாராயணாய’ என்று

(புகுவது, நுபுவம் இத்தியாதி) ௦ அநுபுவத்தைபிட்டு நிரூபியாமல், “மாற்றேழைப்பட்டவர்” என்று ஸம்ஸாரநிலிருத்தியை பிட்டு நிரூபிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாம் ரஹஸ்யத்திலும் இத்தியாதி) உத்தர வாக்கியத்தில், நமஸுபத்தத்தாலே-ஸம்ஸார நிலிருத்தியையும், சதூர்த்தியாலே-

லிறே. ௫ இங்கே புகுவது, நுபுவமுண்டானாலும் காதாபித்தமிறே. ஸம்ஸார நிலிருத்தி பூர்வமாகப் பெறுமன்றிறே பரிபூர்ண கைக்காயத்தைப் பெறலாவது.

அங்ஙனன்றிக்கே, ஆப்பான் பணிக்கும்படி- ஆழ்வான் பணிக்கக் ௫ கேட்டிருக்கவுமாமிறே— r¹ அவன் r₁ கொடுவரச்

சுதை முன் விட்டுக்கொண்டுவரும் புகுவது, நுபுவகைக்காயம் கையுமன்றே முக்தர்களுடைய பூமமாக அனுஸந்திப்பது. ஆட்கே அர்ச்சாவதாரத்தில் புகுவது, நுபுவம் உண்டானாலும் அது எப்போதாவது ஏற்படுவதேயன்றே. ஸம்ஸாரம் நீங்கிய பின்பன்றே பரிபூர்ணமான அநுபுவகைக்காயங்களைப்பெறுவது.

சுரத்தாழ்வானுடைய மலிஷ்யரான ஆப்பான் வேறுவகையாக நீர்வழிப்பார். ஆழ்வான் இப்படி நீர்வழிக்கக் கேட்டிருக்கக் கூடியவரன்றே அவர். அவரது நீர்வழிமாவது- ஸர்வோஸ்ரன் என்னை நலிவதற்காக உங்களை அனுப்பியிருக்கிறான். சிலரைத் தானே நேரே நலியவேண்டும் என்னும்

அநுபுவகைக்காயத்தைபுறிறே அநுஸந்திப்பதென்றபடி. ௫ ஸம்ஸாரநிலிருத்தி பூர்வமாகவேணுமென்கிறதென்? இங்கே அர்ச்சாவதாரத்திலே அநுபுவமுண்டேடென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்கே புகுவது, நுபுவம் இத்தியாதி) ௫ கேட்டிருக்கவுமாமிறே “மலிஷ்யராகையாலே” இதி ஸேஷம். r மூன்றாம் பொருளுக்கு “மாற்றேழைப்பட்டு, அவர் கூட்டம்” என்று பத்யமாய், ஒலை மாருடிக்கொண்டுவந்தோமென்றபடி. என்று விவசுஷித்துப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அவன் கொடுவர) என்று; (அவன்) - ஈஸ்வரன். ஒலை மாருடுகையாவது- “ஒருத்தியை பூர்த்திக்கவேணும், கொடுவாருங்கோள்” என்று சிலரை வரவிட்டால், வந்தவர்கள் அவனைப்பிட்டு இவனைக் கொடுபோய் முன்னேவிட்டால், “இது எந்தான்? சொன்னவளெங்கே?” என்று ஈஸ்வரன் கேட்டால், ஒலை மாருடினேமென்று சொல்லுகை; இது கோஸாரத்தரே. r₂ அத்வா, (கொடுவரச் சொன்னவர்களை) என்று.

சொன்னவர்களைத் r_3 தவிர்த்து r_4 'மாற்றேழைப்பட்டோம்' என்று அவர்கள் திரளிலே என்னை வைக்கவல்லையே எச்சிருள்" என்று. 2.

திருவுள்ளத்தாலே அவர்களை அழைத்து வரச்சொல்லியுங் உங்களை அனுப்பியிருப்பான். உங்களை நலியப்பட்டுவெண்டியுங் வர்கள் கூட்டத்திலிருந்து என்னை எடுத்த, ஸர்வோவரன் நேரே நலியவேண்டும் என்று அழைத்துவரச் சொல்லப்பட்டவர்கள் கூட்டத்திலே என்னைச் சேர்த்து அவன் முன்னே கொண்டு செல்லுங்கள். "அவன் அவனைவிட்டு இவனை ஏன் கொண்டுவிட்டிருக்கன்" என்று கேட்டால் "ஓலைமாறிப் போய் விட்டது" என்று சொல்லுங்கள். அவன் நேரே என்னை நலிந்தானாலும், அவனை நேரில் பார்த்த திருப்தி எனக்கு ஏற்படும் என்று கருத்து. அரும்பதவுரையில் இந்த நிர்வாணத்திற்கு மற்றும் சில பொருள்கள் உரைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். 2.

பூரதிப்பதாகக் கொடுவார் சொன்னவர்களை என்றபடி. r_3 (தவிர்த்து) என்றுதான் நீங்கள் கொடுபோகவேண்டாவென்று தவிர்த்தென்றபடி. r_4 (மாற்றேழைப்பட்டோமென்று) அதாவது நீங்கள் பூரதிக்கைக்கு உறுப்பாகக் கொடுவந்த ஒலைக்கு மாறான ஒலையாவது-பூரதிக்கைவேண்டாவென்று ஒலை கொடுவத்தோமென்று சொல்லி என்றபடி.

அன்றிக்கே, ஈஸ்வரன் முன்னே கொடுவார்ச்சொன்னவர்களைக் கொடுபோக வேண்டாவென்று நீங்கள் நிஷேதித்து இவன் ஈசுக்கு ஸத்ருவென்று ஈஸ்வரனாலே ஒலை யெழுதப்பட்டோமென்று அந்த ஸத்ருக்கள் கூட்டத்திலே வைக்கவல்லையே என்கிறுள்ளோம். இத்தால் அவர்கள் நடுவேயிருக்குமதிலும் கொடிதாமிருக்கிறது நீங்கள் பூரதிக்கிறபடி என்று தாத்பர்யம், அங்ஙனமன்றிக்கே, ஸர்வோவரன் தன்பக்கிலே கொடுவார்ச்சொன்னவர்களை "வேண்டா" என்று தம்முடைய ஸத்ருக்களான ஸிஸு-பாலாதிக்கள் நடுவே கொடுபோகச்சொல்லி ஒலையெழுதப்

பத்தாம் திருமொழி—மூன்றாம் பாட்டு

கோவை மண்டி! நீ உன் கொழுங்கனி கொண்டுஎம்மை ஆவி தொலைவியேல் வாயழகர் தம்மை யஞ்சுதும்; பாவியேன் தோன்றிப் பாம்பினை யார்க்கும்தம் பாம்புபோல் நாவு மிரண்டுள வாய்த்து நாணிலி யேனுக்கே.

பதவுரை:—கோவை மண்டி!—அம்மா! கோவைக் கொடியே!! நீ—நீ, உன்—உன்னுடைய, கொழுங்கனி கொண்டு—அழகிய பழங்களாலே, எம்மை—என்னுடைய, ஆவி—உயிரை, தொலைவியேல்—போக்கலாகாது; வாய் அழகர் தம்மை—அழகிய வாய்படைத்த பெருமான் விஷயத்திலே, அஞ்சுதும்—பயப்படாதின்றேன்; பாவியேன்—பாவியான நான், தோன்றி—பிறத்தின்பு, நாணிலியேனுக்கு—லஜ்ஜை அந்நவளான என் விஷயத்திலே, பாம்பு ஆணையார்க்கும்—சேஷசாரியான பெருமானுக்கும், தம் பாம்பு போல்—தமது (படுக்கையான) திருவனத்தாழ்வானுக்குப்போலே, நாவு மிரண்டு உள ஆய்த்து—இரண்டு நாக்குகள் உண்டாயின.

அவ:—மூன்றாம் பாட்டு. (கோவைத்தியாதி) மேலில் கண்ணை மாறி. பக்கத்திலே கண்ணை வைத்தான் அங்கே

3. அவ:—மேலே இருக்கும் மேல்தோன்றிப் பூக்களிடமிருந்து தன் கண்ணை எடுத்துப் பக்கத்திலே கண்ணை

ட்டோமென்று அந்த ஸத்ருக்கள் நடுவே கொடுபோய் வைக்கவல்லையே என்கிறுள்ளோம். இவ்வகையில் மூத்தினதே ஸ்வரஸம். மூன்றாம் நிர்வாணத்தில், மாற்றேழைப்பட்டோமென்றுவர்கள் திரளாவது-யமலோகத்திலே போய், ஒலைமாற்றப்பட்டுத் திரும்பிவந்தோமென்று ஸம்ஸாரிகள் திரளிலே என்னுதல். யமன் "இவனை ஏன் கொண்டு வந்திகோள்?" என்று தூதரைக்கேட்டால், "மாற்றேழைப்பட்டோம்" என்னும் தூதர்திரளிலே என்னுதல்; முடித்து 2. விடவல்லையே என்றபடி.

செடியிலே கோவை படர்ந்து பழுத்துக்கிடந்தது; அதைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறான். கார்க்கோடல், நிறைத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிந்தது; மேல்தோன்றி திருவாழிக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிந்தது. கோவைப்பழம், திருவதர்சத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறதாய்த்து.

வ்யா:— a (கோவைமணட்டி) கொடியாகையாலே ஸாபத்தயத்தாலே நலிந்தாற்போலே இராநின்றது; b மணமுடைமை சொல்லுகிறது. அது இவ்ருண்டோ பின்னை? என்னில், உபமேயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. 3. “சஷ்-

வைத்தான், அங்கு படர்ந்துக்கும் செடியிலே கோவைப்பழம் பழுத்துக்கிடந்தது. அதைப்பார்த்து “என்னை நலிய உன்னையும் அனுப்பினாரோ?” என்கிறான். முதற்பாட்டில் கார்க்கோடல் பூக்கள் எம்பெருமானுடைய கருமை நிறத்தை நனைவுபடுத்தி நலிந்தன. இரண்டாம் பாட்டில் மேல்தோன்றிப் பூக்கள் ஸாதர்சனத்தின் கடரை நனைவுபடுத்தி நலிந்தன. இப்பாட்டில் கோவைப்பழம் எம்பெருமானுடைய பவளவாயை நனைவுபடுத்தி நலிகிறது.

வ்யா:— (கோவை மணட்டி) கோவைக்கொடியாகிற பெண்ணே! வேயந்தங்கள் குலக்கொடியாகிற என்னோடு கோவைக்கொடியாகிற நீ சக்கனத்தி் போராட்டம் செப்பினாயோ? ‘மணட்டி’ என்று எம்பெருமானுடைய தேவியாக வைத்துச் சொல்லுகிறான். அல்லது மணமுடையவள் என்னும் பொருளிலே சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். கோவைக்கொடிக்கு மணம் உண்டோ? எனில்: எம்பெருமானுடைய திருப்பவளச் செல்வாக்குக் கோவைப்பழம் உபமானமாகையாலே, உபமேயமான திருப்பவளச்செல்வாய்க்குள்ள நறுமணம் இதுக்கும் இருக்கும் என்று வைத்துச்

மூன்றாம் பாட்டு. (கோவையித்தாயிது) a “மணட்டி” என்றது-ஸத்தீ தவமென்னுதல்; மணமுடைமையென்னுதல்; b மணட்டியாவதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மண

அரு:” (ஸர்வகூந்தா) என்கிற ஸஸ்துவையிறே உபமேயமாகச் சொல்லுகிறது. “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ” என்று கேட்பதும் செய்தானே. (நீ) கோடலும் மேற்றேன்றியும் அமையானோ? ஒரு தூற்றிலே கிடந்து தலிகைக்கென்றே பழுப்பதே! (உன்) உனக்கு மூன்னம் நலிவிலையே. d தன்னைத் தானே நலிந்துகொள்ளவேணுமென்னுமது d இல்லையிறே அதுக்கு. e “தன்னைத்தானறிந்ததாகில் ‘பிறர்க்கு நலிவுபண்ணக் கடவோமல்லோம்’ என்று

சொல்லுகிறான். 9-வது பக்கத்தில், 9-வது பரமானத்தின்படி] எம்பெருமானுடைய நறுமணமுள்ள பவளச்செல்வாயன்றே இதற்கு உபமேயம். இவ்வாண்டாளும் “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ திருப்பவளச் செல்வாத்தான் தித்தித்ருக்குமோ” [நாச்சு-திரு 7-1] என்று இவ்வாயின் மணமும், சுவையும் எத்தகையது என்று சர்க்கத்தைக் கேட்டாளன்றே. (நீ) கோடற்பூவும் மேல்தோன்றிப் பூவும் என்னை நலிந்தது போதானோ? ஒரு புதரிலே கிடந்து என்னைத் துன்புறுத்துவதற்கென்றே நீ பழுப்பதே! (உன்) பெண்ணை நீ சிறிதும் நலிவில்லாமலிருக்கிறயே. அதேபோல் நாடி மிருக்கவேண்டாமா? பிரிவுத் துன்பத்தை அநியாயமாகையாலே உன்னை நீயே நலிந்துகொள்ளவேண்டிய அவர்யமில்லையே உனக்கு. ‘கொடியாகிற நீ உன்னை ஒரு பெண்ணைப் பிறந்தவனாக அறிந்தாயாகில். மற்றொரு

முடைமை சொல்லுகிறது) என்று. e அவன்றன்னை, “உன்னைக் கண்ணாறுப் புறத்திலும் கண்டறிபாயே, கண்டால் பிரியாயே” என்னுமா? உபமேயம், கொடியாகையாலே ஸத்தீ தவ ஸாம்யத்தை வகைபித்தருளிச்செய்கிறார் (உனக்கு முன்னமித்தாயிது) d தான் ஸைலக்ஷணமும் அநியாத்தாவென்ன (தன்னைத்தானறிந்ததாகில்) d இல்லையிறே அதுக்கு ஆகையாலே, “எம்மையாவி தொலையியே” என்கிறுளென்று தாத்தாயம். e “கொடியும்” என்று விஸேஷணத்துக்குத் தாத்தாயம் (தன்னைத்தானறிந்ததாகில்) என்று. (தன்னைத் தானறிந்ததாகில்)-தன் வைலக்ஷணமறிந்ததாகிலென்ற

கண்வட்டத்தினின்றும் கடக்க நிற்கவேண்டாவோ? " என்றிருக்கிறான். i (கொழுங்கனி கொண்டு) g அதுக்குச் செவ்விபுண்டாயிருக்கும்மே. (எம்மை) இப்பாரிப்புக்கெல்லாம் இங்கு விஷயமுண்டோ?

h (ஆவிதொலையெல்) i தோற்புரையே நலிந்துவிடுகையன்றிக்கே. உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றது. j கோடலும் மேல்தோன்றியும் ஆலைத்த ஆவியை நீ என்செய்யத் தொலைக்கிறாய்? " தொலையெல் " என்றதுக்கு " நான் தொலைக்கிறதுண்டோ " என்ன அதுக்கு k வாயிலையே.

பெண்ணுன என்னைத் துன்புறுத்தக் கூடாது என்று என் கண்பார்வையில் படாமல் நிற்கவேண்டாமா" என்று நிலைக்கிறான். (கொழுங்கனி கொண்டு) உன்னுடைய பழம் உபமேயமான பவளச்செவ்வாய்போலே மிகச் செழுமைபெற்றன்றோ இருக்கிறது. (எம்மை) நீ படுத்துகிற பாட்டைடெல்லாம் தாங்குவதற்கு எனக்கு வலிமையுண்டோ?

(ஆவிதொலையெல்) மேலாகத் துன்புறுத்தாமல் என் உயிர் நிலையிலே நலிவதை நிறுத்தவாய். ஆவி-மர்மஸ்தானம்; உயிர்நிலை. அன்றிக்கே உயிர் என்று பொருள்கொண்டு, ஏற்கனவே கோடலும் மேல்தோன்றியும் துன்புறுத்தி நொந்துகிடக்கும் என் உயிரை நீ என் மேலும் நோவச்செய்கிறாய் என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

படி. f, g "கொழுங்கனி" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன (அதுக்கிப்பாதி) அதுக்கு - திருவதூர்த்துக்கு.

h (தொலையெல்) "மர்மத்திலே என்னுதல்; நொத்திருக்கிற ஆவியென்னுதல்" என்று தாத்தாயம். i, j இவற்றை வாக்யத்துவயத்தாலே அருளிச்செய்கிற (தோற்புரையே வித்யாதி) h ஆத்மாவை நம்பிப்பியாதேகொள்ளென்று ஸப்ததூர்த்தம்; j பூலிதம் (சோடலுமித்யாதி) f கொழுமை-அழகு; h ஆவி-உயிர்; தொலைவு-மாள்வு. k "வாயிலை" என்றது * அசேதநத்தா என்னுதல்; பூதாதிகதவமுண்டாகையாலே என்னுதல்.

i (வாயுநகர் ஏம்மையருள்கும்) கலக்கப்படுக்காலும், அஞ்சி நான் யகண் செம்பளித்தபடியேகான் இருப்பது-முன்பேயருளிக் காண் நான் அனுக்கிருப்பது. "அஞ்சுதும்"

அசேதமான கோவைக் கொடியைப் பார்த்து இவள் இப்படிச் சொன்னால் அது புரிந்துகொள்ளுமோ? புரிந்து கொண்டு பதில் கூறுமோ? எனில்: இவள் 'என் ஆலையைத் துன்புறுத்தாதே' என்று சொன்னால் அதைப் புரிந்துகொண்டு 'நான் எங்கே துன்புறுத்துகிறேன்?' என்று பதில் சொல்ல அங்கு வாயிலையே, ஆயினும் அது எம்பெருமானுடைய பவளச்செவ்வாயை நினைவுபடுத்தவதன்மூலம் இவனைத் துன்புறுத்துவது உண்மையாகையாலே, அது அசேதனமென்பதை மறந்து 'ஆவிதொலையெல்' என்று கூறுகிறான். "காமார்த்தா ஹி ப்ரக்ருதிக்கருணா: சேதநாசேதநேஷு" என்று காளிதாஸன் மேகஸந்தேயூரத்தில் கூறியபடியே விஹ வேதனையில் இருப்பவர்கள் சேதனத்துக்கும் அசேதனத்துக்கும் வேறுபாடு அறிய மாட்டார்கள்ன்றோ. கொடைப்பழத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தால், அதை எம்பெருமானுடைய பவளச்செவ்வாயாகவே நினைத்துக் கூறுகிறான்—(வாயுநகர் தம்மை அஞ்சுதும்) வாயுநகரான எம்பெருமானோடு கூடியிருக்கும் காலத்திலும், அதன் இனிமையைத் தாங்கமாட்டாமையாலே துச்சத்தாலே கண்ணை மூடிக்கொண்டே நான் இருப்பேன். பிடிப்போடாது இதை நினைவுபடுத்தி மற்ற பொருள்கள் என்னைத் துன்புறுத்தும் என்னும் காரணத்தாலும் நான் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருப்பேன். ஏற்கனவே அந்தப் பவளச்செவ்வாயைக் கண்டு அஞ்சிப்படுக்கிறேன். இப்போது அஞ்சுகின்ற என்னை 'அஞ்சேல்' என்று சொல்லாமையாலே மிகவும் பூயப்படுகிறேன். 'அஞ்சுகிறேன்' என்று நான் கூறினால்.

i உபமாநமான பழத்தை உபமேயமாக விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (வாயுநகரித்யாதி) n (கண்செம்பளித்த படியே) என்றது - பேராசுபதா ப்ரக்ஷத்தாலே வாய்ப்பு நிராகையாலே என்றபடி. அன்றிக்கே, விஸ்வலக்ஷ எய

என்றால் “நீ அஞ்சவேண்டா” காண். 162* ‘மா ஞ்சு:’ (மா ஸாசு:) என்று - என் கண்ணவட்டத்தினின்றும் கடக்க நிற்கவிதே அடுப்பது; அது செய்ததில்லை.

(பாவியேன் தோன்றி) இத்தைக் காற்கட்டும்படி அவன் ஸ்வபாவம் அந்நத, காசித்தது என்னைத் தோற்றிக் கிடர். பெரியாழ்வாரும் ஸர்வேஸ்வரனுமாய் ரஹஸ்யங்க ளுண்டாய்ப் போருகிற காலங்களில் இவையெல்லாமில்லை கிடர். (பாவிஷயன் தோன்றி...நாவுமிரண்டுளவாய்த்து) பெரியாழ்வார் காலத்தில் இரண்டு வார்த்தை சொல்ல

162* ஸர்வதர்மாத் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ।

அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ

மோக்ஷபிஷ்யாமி மா ஸாசு: || [கீதை 18-66]

[புலஸாதனமான] எல்லா தர்மங்களையும் வாஸனையுடன் விட்டு, என்னை ஒருவனையே உபாடமாக அடை; நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்; துன்புருதே.] என்றற்போலே நீ அஞ்சவேண்டியதில்லை என்று என் கண் பார்வையிலிருந்து விலகிப் போகவேண்டாமோ? அது செய் யாமையாலே மிகவும் புயப்படுகிறேன்.

(பாவியேன் தோன்றி) “இத்தக் கோவைக்கொடியின் காலிலே விழுப்படி. எம்பெருமானுடைய இயல்வு வேறு பட்டது நான் பிறந்தபின்பேயன்றே. நான் பிறப்ப தற்குமுன் பெரிப்பாழ்வாரும் எம்பெருமானும் ஒருவரோடு ஒருவர் ரஹஸ்யங்களைப் பரிமாறிக்கொண்டிருந்த காலங் களில் இவையெல்லாம் இல்லையென்றே. அவர்கள் இருவருக்கும் நடந்த பரிமாற்றமெல்லாம் குலைந்தது நான் பிறந்தபின்பன்றே. (பாவியேன் தோன்றி...நாவுமிரண்டுள வாய்த்து) பெரியாழ்வார் காலத்தில் அவன் இரண்டுசொல் சொல்லமுடியாதே. முரணாக இரண்டுவார்த்தை பேசினாலும் அவரோடு தொடர்பு விட்டு

யத்தில் இதுக்கு ஸ்மாரகமாய், பதார்த்தங்கள் நலியு மென்னுமத்தைப் பற்றவாதல்.

வொண்ணாதாய்த்து அவனுக்கு. அதாவது - இரண்டு வார்த்தை சொல்லில் அவரைக் கிடையாதே. ஆகையால் ஒரு வார்த்தையையாய்த்து அவர் காலத்தில் உள்ளது. n “ஒன்றேயுரைப்பான் ஒரு சொல்லே சொல்லுவான்” என்று ஐயரை இடுவித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டதித்தனை யிதே. நடுவே o “ஜீவிக் கிலும் ஜீவிக் கிருள். முடியிலும் முடிகிருள் நாம் வெண்டிற்றுச் சொன்னால்” என்றிருக்க லாவது எனக்கிறே. (பாவியேன் தோன்றி) p 163. “शङ्क मङ्गलसङ्ख्यात्” (ஸங்கே மத், பூக்ய ஸங்க்ஷயாத்) 28. “मङ्क-

विदुमः. ஆகையால் அவர்காலத்தில் ஒரு சொல்லே சொல்ப லையிருந்தான் எம்பெருமான். “ஒன்றேயுரைப்பான் ஒரு சொல்லே சொல்லுவான்” [டெரியாழ்நிறு 2-3-4] என்று தன் உண்மையான தன்மையை அறியாத அவரைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்டானன்றோ அவன். “நாம் மனம்போன படி பேசினால் அவன் உயிர்வாழ்ந்தால் வாழட்டும், அழிந்தால் அழியட்டும்” என்று அவன் உதாரணமாயிருப்பது எனக்கேயன்றே. (பாவியேன் தோன்றி)

163. க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞஸ்ச

ஸாநுக்ரோஸஸ்ச ராக்யவ:।

ஸத், வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஸ:

ஸங்கே மத், பூக்ய ஸங்க்ஷயாத் || [ரா-ஸு 26-11]

n அவர் காலத்திலேதான் ஒரு வார்த்தையாயிருக்க மதுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றேயித்யாதி) அதாவது - எனக்கு இப்போது பூவியர்மையாலே அதுவும் வலியக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டானுமித்தனை என்றபடி. அன்றிக்கே, என்னைத் தோன்றிப் பெரியாழ்வார் காலத்தி லும் வார்த்தை இரண்டு என்று தாத்பர்யாத்நரம் விவசுடித்து, ஆனால் அவரேயன்றே ‘ஸத், வ்ருத்தோ’ என்றுதான் என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றே) என்றமாம். o முந்தின அர்த்தத்திலே (ஜீவிக் கிலும்த்யாதி) p ஆனால் இது வாஸ்

“*சூதர் கிசிவ்*” (மமைவது, துக்குதம் சிஞ்சித்) 164. “*சயாசெவ்*” (மத்பாபமேவ) என்னுமாபோலே சொல்லுகிறார்.

(பாம்பணையார்க்கும்) இவனும் இரண்டு வார்த்தை சொல்லுவானாய்ச் சொன்னால்லன்; நடுவே 9 பள்ளித் தோழமை ப,லித்தது; அதுவேயவ்நிக்கே, ஒத்தும்

[அறவாளியாகவும், நன்றமறவாதவராகவும் பிரசித்தம், ராம பிரான் என்புக்கடவாணியால் இரக்கமற்ற பரவலுடையார் என்று ஸந்தேஷிக்கிறேன்.] என்றும், [82-ம் பக்கத்தில், 28-வது பரமாணத்தின்படியும்] வீதாப்பிரட்டி கூறியதுபோலவும்.

164. ந மந்திராயா ந ச மாதுரஸ்யா

தோஷோ ந ராஜ்ஞோ ந ச ராக்யவஸ்ய |

மத்பாபமேவாதர நிமித்தமாஸீத்

வநப்ரவேஸோ ரகு,நந்த,நஸ்ய |

[ர-அ-4?]

[ராக்யவன் வனம் சென்றதற்கு மந்திரையினுடையவும், என் தாயினுடையவும், தந்தையினுடையவும், ராமனுடையவும் தோஷம் காரணமன்று. என் பாபமே காரணமாயிற்று.] என்று பரதாபுவாஸ் பேசியதுபோலவும் சொல்லுகிறார் ஆண்டான் இங்கு.

(பாம்பணையார்க்கும்) எம்பெருமானும் முரணாகப்பேசும் இயக்கவாலே இப்படி இரண்டு வார்த்தை சொன்னால்லன். ஆதிபேஷுனோடு ஸைவஸ்தோஷம் இப்படி வந்து முடிந்தது. டள்ளித்தோழமை (1. ஒருகூடப்படித்தாட்பு 2. படுக்கைகூட்பு) ப,லித்தபடி; அதுவேயல்லாமல் ஒசியதும் (1. வசித்ததும் 2. பேசியதும்) ஒரு கிடையிலேயன்றோ (1. ஓரிடத்திலேயன்றோ

தவமான ஆகாரமோ? என்ன அருளிச்செய்திருர் (ஸங்கே இத்யாதி.) அதாவது — அதற்குக்கு ஒரு குறை சொல்ல வொண்ணாதென்று தன்மேலே ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறு னென்றபடி.

9 (பள்ளி) வாசித்ததும், அத்தடியாகப் பண்ணிற்றும் அவதாரங்களிலே கண்டுகொள்வது. x (ஒத்திறும் ஒரு

x ஒரு கிடையிலேயிறே. (பாம்பணையார்க்கும்) 8 தம்முடம் போடே அணையவேன்று ஆசைப்பட்டார்க்கு உடம்பு கொடுத்துப் போருமவர்க்கு. (தம் பாம்புபோல்) அவனோடுண்டான சோஷம் திருவந்தாதியானவளவும் செல்ல அசலிட்டு. தன் படுக்கையாயிருக்கச்செய்தேயும் “தம் பாம்பு” என்று அவனோடே சேர்த்துச் சொல்லுகிறான். 6 இப்போது, தத்தாலே யிறே நம்மை மறந்து த,ரிக்கவல்லானாய்த்தென்னுமத்தாலே. 11 பிறரைக்கெடுக்க நினைத்தால் சேர்த்துச் சொல்லுவது அவனோடேயாய்தது. “பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாப னோடும் வாய்த்த பெருஞ்ஞற்றம்” என்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானை அவனோடே சேர்த்துச்சொன்னார்போலே, இவனை

2. படுக்கையிலேயன்றோ (பாம்பணையார்க்கும்) தம்முடம்போடு அணையவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட அனந்தனுக்கு உடம்பு கொடுக்கும் எம்பெருமானுக்கு. (தம் பாம்புபோல்) எம்பெருமானோடு மினைத்த கோபம் திருவந்தாதியானவளவும் பாபர்து. தனக்கும் படுக்கையாயிருந்தபோதிலும் தன்னோடு உறவறுத்து அவனோடுகோளவன் போல் வேறுபடுத்தி “தம் பாம்பு” என்று அவனோடே இனைத்துச் சொல்லுகிறான். இந்த பேராகத்தாலேயன்றோ (1. பாம்பின் உடம்பு 2. இன்பம்) நம்மை மறந்து எம்பெருமான் உயிர்தரிக்கவல்லவனான என்னும் கருத்தாலே. ஒருவரோடுள்ள உறவை அறுக்க நினைத்தால், எதிர்த்தையான எம்பெருமானோடு அவரைச் சேர்த்துச் சொல்லுவது உண்டன்றோ. “பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடும் வாய்த்த பெருஞ்ஞற்றமாகிய கோதை” [நாச்-திரு 7-10] என்று ஸ்ரீபாஞ்சசன்னியாவாணைத் தன்னோடு உறவறுத்து அவனோடே சேர்த்துச் சொன்னார்போலே, இங்கு திருவந்தாதியாவானோடே சேர்த்துச்

கிண்டியிலே திருவந்தாதியானோடே சேர்த்தியாலே இரண்டு வார்த்தை சொன்னானென்றுதல்; சொன்னது தான் கண்வளர்ந்த அவஸ்தையிலே என்னுதல். 8 தாத்த பாயாத்தரம். (தம்முடம்பித்தபாதி) 6 “தம்பாம்பு” என்று வெறுக்கைக்கு ஹேதவத்தரம் (இப்போதுகத்தாலே) என்று.

யும் அவனோடே சேர்த்துச் சொல்லுகிறார். v தன்னோடு உறவறுக்கையிறே அவனைக் கெடுக்கையாவது; w படுக்கை தன்னதே. w₂ தனக்கு w₃ விஷயமாக விட்டத்தையும் “படுக்கைப் பற்று” என்றிறே சொல்லுவது. x பெரியாழ்வாரை அவனோடே சேர்த்துச் சொன்னாற்போலேயிறே - இவனையும் அவனோடே சேர்த்துச் சொல்லுகையாவது.

γ (நாவுமிரண்டுளவாய்த்து) z இரண்டு நாவுண்டானால் z₂ பிறக்கும் காரியம் பிறக்கையாலே, “நாவுமிரண்டின

சொல்லுகிறார். தன்னோடு உறவறுப்பதற்குமூலம் அவன் ஸ்வரூபத்தை அழிக்கிறார். “புனரிபுதியாய்நாளை” [சது:ர்பலோசி 1] [திருவனந்தாழ்வான் பிராட்டிக்குப் படுக்கை யாகவும் ஆஸனமாகவும் இருக்கிறான்] என்றிறபடியே இவ னுக்கும் படுக்கையாயிருப்பவனன்றோ அவன். ராஜாக்கள் மஹிஷிக்கு உரியதாக விட்ட நிலத்தையும் “படுக்கைடற்று” என்றே சொல்லுவதுண்டாகையால் “படுக்கை மஹிஷிக்குட் உரிமையானது” என்று விளங்கும். திருவனந்தாழ்வான் எப்பெருமானோடு சேர்த்துச்சொல்லுவது “தங்கள் தேவர்” [10] என்ற பெரியாழ்வாரை அவனோடு சேர்த்துச் சொன்னதுபோலே கோபத்தால் சொல்வதன்றோ.

(நாவுமிரண்டுளவாய்த்து) இரண்டு நா இருந்தால் இரண்டு விதமாகப் பேசுவதுபோலே முன்னுக்குப் பின் முரணாக

v புலிதம் (பிறரை இத்தபாதி) v₁w (தன்னோடுஉறவறுக்கை) என்னைக்கு அப்படி தன்னையிருக்குமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (படுக்கை தன்னதே) என்று. w₂ தன்ன தென்னுமத்தை இலசவிக்கிறார் (தனக்கித்தபாதி) w₃ (விஷயம்) ஸ்திரீநாமாய் விட்டதேயும். x ரீத்யந்தரேண தன்ன தென்னுமத்தைச் சொல்லுகிறார் (பெரியாழ்வாரை இத்தபாதி) “தங்கள் தேவர்” என்று - அவனோடே சேர்க்கை.

γ z “நாவுமிரண்டுளவாய்த்து” என்னைக்கு இரண்டு நாவுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டு நாவுண்டானால் இத்தபாதி) z₂ (பிறக்கும் காரியமாவது)-

வாய்த்து” என்றார். & இரண்டு நாவுடையார்க்கல்லது இரண்டு வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதென்றிருக்கிறார். b165. “ராமோ த்விரநாபிபுஷதே” (ராமோ த்விரநாபிபுஷதே) 150. “ந சி மொ வொ ஸ்வே” (ந மே மோக்யம் வசோ புலேத்) என்றவை எல்லாம் b₂ தமக்கன்றாய் விட்டது. c “நின்னைப் பிரியேன், பிரியில் ஆற்றேன்” என்று சொல்லிவைத்துப்

இரண்டுவிதமாக எம்பெருமான் பேசுகையாலே “அவனுக்கு இரண்டு நா உண்டாயிருக்கிறது” என்கிறார். இரண்டு நாவிரந்தரலொழிய இரண்டுவிதமாக வார்த்தை சொல்வது இயலாதென்று நினைக்கிறார்.

165. தத், ப்ருஹி வசநம் தேவி! ராஜ்ஞோ பத்யுகிநாஸ்கிதம் |

கரிஷ்யே ப்ரதிஜாநே ச ராமோ த்விரநாபிபுஷதே ||

[அம்மா! அரசர் விரும்பியதான அந்த வசனத்தைச் சொல்லுவாயாக. அப்படியே செய்கிறேன்; ப்ரதிஜ்ஞையும் செய்கிறேன். ராமன் இரண்டுவிதமாகப் பேசமாட்டான்.] என்றும். [491-ம் பக்கத்தில் 150-வது ப்ரமாணத்தின்படியும்] சொன்னவையெல்லாம் ஆண்டாளாகிற தன் விஷயத்தில் இல்லை யாய்விட்டது. “உன்னைப்பிரியேன், பிரிந்தால் தரியேன்” என்று கூடியிருக்கும்போது சொல்லி அவ்வார்த்தையைப் பொய் பாகிக்கொண்டு பிரிந்தது இவ்வாண்டாளுக்கன்றோ, “இப்படியென் விஷயத்தில் பொய்யான வார்த்தைகள் இப்போதும்

இரண்டு வார்த்தை. & இரண்டு நாவுண்டானால்ல்லது இரண்டு வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டு நாவுடையார்க்கல்லது. இத்தபாதி) b(ராமோத்,விரநாபிபுஷதே) என்று (ராமோத்,விர இத்தபாதி) b₂d(தமக்கன்றாய்விட்டது) என்கிற வ்யதிரேகண புலித்த அர்த்தம் (இப்போதும் இத்தபாதி) தாமாய்விடுகை தம்நினைவிலே தமக்குண்டென்றிருக்கிற ரத்தனை. இங்கு புலிக்கக் கண்டதில்லை என்றபடி. c இவ னுக்கு புலித்ததெதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நின்னைப்

பிரிந்தது தனக்கிறே. d இப்போதும் அவை எல்லாம் ஒரு வார்த்தையாயிராநின் திறே நாட்டார்க்கு, (நாணிலியே. னுக்கே) அவன் ஸ்வரூபம் அந்நாடாபுவிக்குங்காட்டில் என் ஸ்வரூபம் அந்நாடாபுவிக்கவேணுமோ? அவன் ரக்ஷ கத்வத்திலே சிறிது குறைய நிற்குங்காட்டில், அத்தை மறக் கையன்றிக்கே ஜீவிக்கைக் குறுப்பாக அவன் குணவாநிவய வினைக்கும்படி வஜ்ஜா ஸாநியையாகவேணுமோ நான்? உதம்மப்பேணுதே அத்தலைக்கு வரும் அவத்யததைப் பரிஹரித்து, அஃவணப் பேணும் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்புக்கும் இதுக்கும் என்ன சேர்த்திபுன்கு? 3.

உலகத்தில் மதிக்கப்படும் வார்த்தைகளாயிருக்கின்றனவே' என்னும் கருத்திலே நாவும் இரண்டுனவாய்த்து என்ஈருள். (நாணிலியேனுக்கே) வார்த்தை மாறவதன்மூலம் அவனுடைய இயல்பு மாறிற்றென்றால், பெரிதாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண் பிள்ளையாகிற எனது டென்னெமக்குரிய பெருமைபாஈற நாண மும் மாறவேண்டுமோ? அவன் என்னை ரக்ஷிப்பதில் சிறிது காலம் தாமதிக்கிறான் என்றால், அதை மறந்துவிடாமல், நான் அவனைப்பெற்று அனுபவிப்பதற்காக அவனுக்கு சிறக் கேட்டை உண்டாக்கும்படி நாணமற்றுப் போகவேண்டுமோ? தாம் புகுவதுபுவகைங்கரியக்கூடப்பெற்று உய்ய ஆசைப் படாமல், "அவனுக்கு என்ன தீர்க்குவரும்தோ" என்று வயிறு பிடித்து அவ்வச்செய்திப் பல்லாண்டுபடி அவனுக்கு நன்மை களையே விரும்பும் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறந்தமைக்கும் இந்த நாணமின்மைக்கும் என்ன பொருத்தமுண்டு. 3.

பிரியேன் இத்யாதி, d இவளுக்கு இப்படியானால் அவன் வார்த்தை நாட்டார் கேட்பபடியென்? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (இப்போதும் இத்யாதி) அவன் வார்த்தை தனக்கு பேதித்ததொழிய நாட்டார்க்கும் அவனுக்கும் ஏகரூபம் என்றபடி. உலஜ்ஜையின்நிக்கே பதறினால் விரோதம் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தம்மைப்பேணுதே இத்யாதி) 3.

பத்தாம் திருவிழா—நாலாம் பாட்டு

முல்லைப் பிராட்டி! நீஉன் முறுவல்கள் கொண்டுஎம்மை மூலல் வினைவியேல் ஆழிநன் காய்!உன் னடைக்கலம் கைகால் யரக்கியை மூக்கரிந் திட்ட குமாறார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே.

பதவுரை:— முல்லைப் பிராட்டி!—அம்மா! முல்லைக் கொடியே! ஆழி நங்காய்!—கும்பீரமான தன்மையை உடையாய்! நீ—நீ, உன் முறுவல்கள் கொண்டு—(எம் முறுவல்கள் முறுவல் டேன்ற) உனது மலர்த்தியாலே, எம்மை—என் விஷயத்திலே, அல்லல் வினைவியேல்—வருத்தத்தை உண்டாக்கவேண்டா; உன் அடைக்கலம்—(இதற்காக) உன்னைச் சரணமடைகிறேன்; கொல்லை அரக்கியை—வரம்புகடந்தவன் என குர்ப்பணகையை, மூக்கு அரிந்திட்ட—மூக்கறுத்ததத் துர்த்தின, குமாறார்—சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய, சொல்லும் வார்த்தையே, பொய் ஆனால்—பொய்யாய்விட்டால், நான் பிறந்தமையும் பொய் அன்றே—நான் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறந்ததும் பொய்யாகக் கடவதன்றே.

அவ:— நாலாம் பாட்டு. கோவைப் பழமானது திரு வதாரத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் புராதகமாகப் புக்கவாறே, அதுக்கு அவ்வருகாகக் கண்ணைவைத்தான். அங்கே முல்லை யானது நன்றாகப் பூத்துக்கிடந்தது: 3 "உள்ளே வெண்

4. அவ:— கோவைப்பழமானது பலனச் செவ்வாயை நினைவுத்தி நலிந்ததைச் சொன்னார் சென்றபாட்டில்; அந்த அருளிச் செய்தான். அங்கே முல்லைக்கொடியானது நன்றாகப் பூத்துக்கிடந்தது. "உள்ளே வெண்பல் இலகு சுடரிலகு [திருவாய் 3-8-1] என்றபடியே எம்பெருமானுடைய புன்

நாலாம் பாட்டு. (முல்லை இத்யாதி. 3 திருவதாரத் துக்குப் பின்பு திருமுத்து அநுபூவ்யமென்னுமத்தை 3-67

பலிலகு சுடரிலகு" என்னக்கடவதிறே. அது ஸ்மிதத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (முல்லைப்பிராட்டி) வழிபறிக்குமவனைக் கண்டால், b "பிரான்" என்னுமாபோலே. (d) ஒரு c கோவையிலேயகப்பட்டுத் தப்பி உள்ளே புகுந்தாரையும் நலியக் கடவையோ? e அக்கோவையைத் தப்பினேயிறேயென்றிருந்தோம்; திரியவும் நீ புகுந்து தனியாநிற்பதே! நொந்தாரை "ஐயோ!" என்வையன்றிக்கே, நலிகைக்கொரு கொடியாயிருந்தாய் நீயும். (a என் முறுவல்கள் கொண்டு) உன் பூவில் விகாஸத்தைக்கொண்டு. (b மலம்) முன்பே முடிந்தாரை முடிக்கத் தேடுவார்களோ?

முறுவலை நீனைவுறுத்திக்கொண்டு அந்த முல்லைக்கொடி நலிகின்றமையைச் சொல்லுகிறான் இப்பாட்டில்.

வ்யா:— (முல்லைப்பிராட்டி) வழிபறிக்கொள்ளையடிப்பவனைக் கண்டால் அவன் கம்மைத் துன்புறுத்தாமலிருப்பதற்காக "பிரான்" முதலானவற்றைச் சொல்லி அவனைத் துன்புறுத்தாமலே தன்னைத் துன்புறுத்தும் இதையும் "முல்லைப்பிராட்டி" என்று துதிக்கிறான். (d) ஒரு கோவையிலே (1. கோவைப் பழத்திலே, 2. கொள்ளையர் கூட்டத்திலே) அகப்பட்டுத் தப்பிவந்தபின்பும் நீ துன்புறுத்தலாமோ? கோடல்பூ, மேல் தோன்றிப்பூ, கோவைக்கொடி என்னும் கொள்ளையர் கூட்டத்தைத் தப்பிவந்த பின்பும் நீ புகுந்து துன்புறுத்தவதே! துன்புற்றாரை "ஐயோ" என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அது செய்யாமல், என்னைத் துன்புறுத்தவதற்கென்றே ஒரு கொடிய கொடியாயிருந்தாயே நீ. (உன்முறுவல்கள்கொண்டு) உன்பூவில் மலர்ச்சியைக்கொண்டு. (எம்மை) முன்னமே கோடல் முதலானவற்றால் செத்துப்போகிருக்கும் என்னை நீயும் சாகடிக்க முற்படலாமோ?

அருளிச்செய்கிறார் (உள்ளே வெண்பலித்தபாதி) b பிரானே யென்னுமாபோலே, "பிராட்டி" என்று உபசாரம், c (கோவை) - சாடு; கூட்டம்: தீவல், கொடி - சாடு.

(அல்லல் விளைவிடலில்) திருவதாரத்துக்குள்ளான திருமுத்துநிரைக்கு ஸ்மாரகமாய், இது நலிகிற நலிவு பேச்சுக்கு நிலம்லாமையாலே "அல்லல்" என்கிறுளாய்த்து. அவனுடைய ஸ்மிதத்தை ஸ்மரிப்பித்து என்னைத் தடுமாறப்பண்ணுதேன்கொள். d (ஆதிநங்காய்) மேலே கடலைச் சொல்லுகிறதொரு பாட்டுண்டாகையாலே, முல்லைதன்னையே சொல்லுகிறது. சூரியத்தாலும், e நிறைவுடைமையாலும் இரந்தார் காரியஞ்செய்யவேண்டாவோ? f வட்டமாகப் பூத்த பூக்களும் மதுவுமாய், ஸந்திவேஸத்தானே பரியமா

(அல்லல் விளைவியேல்) "வாயும் சிவந்து கனிந்து உன்னை வெண்பல் இலகு" [திருவாய். 8-8-1] என்கிறபடியே பலவாச் செவ்வாப்ட்டுள்ளே இருக்கும் பல்வரிசையை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு இந்த முல்லைக்கொடி படுத்துகிறபாடு தன்னால் மேல் கொண்ணுதிருக்கையாலே "அல்லல்" என்கிறான். (அல்லல் விளைவியேல்) அவனுடைய புன்முறுவலை நீனைவுபடுத்தி என்னைத் தடுமாறப்பண்ணாமல் இருப்பாயாக. (ஆதிநங்காய்) ஒன்பதாய் பாட்டில் கடலைத் தனியே சொல்லப்போகிறுளாகையாலே இங்கு "ஆழி" என்று கடலைச்சொல்வதாகக்கொள்வது பொருத்தமன்று. ஆகையால் இதை முல்லைக்கே அடைமொழியாகக் கொள்வதே பொருத்தமானது. கடல்போலே கும்பீரத்தன்மை (ஆழத்த நெஞ்சடைமை), நிறைவுடைமை ஆகிய தன்மைகள் உனக்கிருக்கும்போது நீ உன்னைக் குறித்து யாசிக்கும் என் காரியம் செய்பவென்பாவோ? வட்டமாகப் பூத்த பூக்களும் தேறுமிருக்கையாலே இளிய அமைப்பையுடைய இந்த முல்லை "ஆதி நங்காய்" என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆழி - வட்டம், (உன் அடைக்கலம்)

கூறை - தீவலி. d "ஆழி" என்று - சூரியத்தாமதல்; வட்டமாதல். f சூம்பீரமும் நிறைவுமேனென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வட்டமாக இத்தபாதி) e 'நங்காய்' என்றதுக்கு அர்த்தம் (நிறைவுடைமையாலும்) என்று. g h "அடைக்கலம்" என்றால் காரியமாமோனென்ன அருளிச்செய்கிறார்

யிருக்குமிதே. g (உன்ன லைக்கலம்) h 166. “अरिः शत्रोः परित्यज्य शत्रोः कृतार्थम्” (அரி: ப்ராணத் பரித்யஜ்ய ரகதி தவ்ய: க்ருதாத்மநா) என்னக்கடவதிதே. i ஸாத்ரவம் மாறுதே செல்லச்செய்தேயும் “ஸாணம்” என்கிற உக்தியுண்டாய், அது செவிப்பட்டால் சேதநாசேதந விபாகமற இரங்கவேண்டியிருக்கும் தன் வாஸநையாலே சொல்லுகிறான்.

i, (கொல்லையரக்கிலை) வரம்பழிந்த செயலையுடைய வன். மர்யாதையைத் தப்பி நின்றவளினே. பிராட்டியைப் புகளுகாரமாகக்கொண்டு பெருமாளிப்பற்ற ப்ராப்தமா

i66. ஆர்த்தோ வா யதிவாத்ருப்த: பரேஷாம் ஸரணாக்த: | அரி: ப்ராணத் பரித்யஜ்ய ரகதிதவ்ய: க்ருதாத்மநா ||

[ரா-யு 13:28]

[புபந்தவனாகவோ, புபமற்றவனாகவோ எதிரிகளுக்குள் ஒருவன் ஸரணமடைந்துவிட்டானாகல், அவ்வெதிரி, நன்னெஞ்சையுடையவனால் ட்ராணனைவிட்டும் ரகிக்கப்படவேண்டும்.] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ! அறிவற்றதும் எதிரியுமான இந்த மூலம் இவனை ரகிக்குமோ? எனில், அரக்கிகளுக்கு விரோதபுரவம் மாறுமென்கிறபோதிலும் ‘ஸாணம்’ (அடைக்கலம்) என்று அவர்கள் கூறியதை மாத்மிரங்கொண்டு எதிர்ப்பிராட்டி அவர்களுக்கு அபயம் அளித்ததுபோலே, தான் ‘அடைக்கலம்’ என்று சொன்னதைக்கேட்டு அறிவுள்ளது அறிவற்றது என்ற வாசி இல்லாமல் எல்லாமே இரங்கும் என்று நினைத்துச் சொல்லுகிறான்.

(கொல்லை அரக்கியை) வரம்பழிந்த செயலையுடைய அரக்கியை, பிராட்டியைப் புகளுகாரமாக (சேரதிடுபவளாக)க் கொண்டு பெருமாளிப் பற்றுவது தக்கதாயிருக்க, அவனை எதிரிட்டுக்கொண்டு அவனையடையப் பார்த்தவளாகையாலே

(அரி: ப்ராணத் இத்த்யாதி) i ஸத்ருஷமாய் அசேதனமுமானது ரகதிக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸாத்ரவம் இத்த்யாதி)

யிருக்க, அவளோடே மலைத்து பெறப்பார்த்தவனை. j “இவளே யிறே இவனோடையதுபுவத்துக்குத் தண்ணீர்த்துரும்பு” என்று அவள்மேலே விழுந்தானாய்த்து. (மூக்கரித்திட்ட) தமக்கு அந்நயார்ஹராயிருப்பாரோடுண்டான ஸம்ஸலேஷத்துக்கு விரோதிகளாய் வருவாரை அழியச்செய்யும்வார்க்கவர். (குமரஞர்) தோஷப்பட்டவன் 167. “शत्रोः कृतार्थम्” (தருணௌ ருபஸம்பந்தௌ) என்று கூப்பிடும்படியான பருவம் படைத்தவர். k தான் பட்ட பரிபுவத்தை முறைப் பட்ச்சென்றவளினே 167. “शत्रोः” என்கிறான். அப்பருவத்திலே துவக்குப்பட்டபடியாலே. l தான் பட்ட நலிவை

வரம்புதவறிச்சென்றவளன்றோ இவன். “இந்த ஸீதையன்றோ இவ்விசிரமனை நாம் மணம்புரிந்து அனுபவிக்கமுடியாதபடி தடையாயிருப்பவன்” என்று நினைத்து, அவனை அழிக்கமுற்பட்டாளாகையாலே அவனை அங்குபுங்கும் செய்தானன்றோ. (மூக்கரித்திட்ட) தம்மையல்லது அறிபாத ஸீதையை அணைப்பதற்குத் தடையாய் வந்தவனை அங்குபுங்கும் செய்தவரன்றோ தம்மையல்லதறிபாத என்னை நலிவதற்குப் பல பொருள்களை அனுப்புகிறார். (குமரஞர்) நித்யபௌவனத்தையுடையவர். மூக்கறுபட்ட ஸாந்திடானகை—

167. தருணௌ ருபஸம்பந்தௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபுலௌ | புண்டூர்கவிஸாலாசெஷௌ சீரக்ருஷ்ணாதிநாம்புரௌ ||

[ரா-ஆ 19:14]

[(ராமலக்ஷ்மணர்கள்) வாலிபமானவர்கள்; ஸௌகுமாரியத்தை (மென்மையை)யுடையவர்கள்; அதிகமான புலமுள்ளவர்கள்; தாமரைபோன்ற அகன்ற கண்களையுடையவர்கள்; மரவுரியையும் மாந்தோலையும் உடுத்தவர்கள்] என்று தான் பட்ட அவமானத்தை

j பர்யாதது தப்பலத்தால் அங்கீகரிப்பாமையொழிய வறியென்கலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவளே யிறே இத்த்யாதி) k பருவத்திலே தான் ஈடுபட்டாலும் வைரூப்யத்தைப் பண்ணினாரேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான் பட்ட இத்த்யாதி) l தோஷப்பட்டால் (தருணௌ)

ஸம்பேரகமத்யத்திலே பிறந்த பேரக, சிஹந்ததோபாதி யாக நினைத்திருந்தானாய்த்து; இல்லையாகில் பருவத்தைப் பேசக்கூடாதுமே.

(சொல்லும் பொய்யானால்) n அபுதஸம்ஸலேஷ விரோதி,கனைப் போக்குமிடத்தில் அந்தக் கரியாகாசியாம்படி பண்ணித் தலைச் சட்டுமவர், இங்கு உக்கிரியையும் தலைக் கட்டுகிறிலர்; தலை ஆர்சயித்தவர்கள் விரோதி,யைப் போக்கெட்டவ துவர், தம்மையும் n அப்போது நிமிக்க

முறையிட்டுச் செய்து, பிறகுதான் வையா வல் “பேரக மனக்கையுடையவர்” என்று புகுந்தானன்றோ, அப்பருவச் சிலே ஈடுபட்டபடியாக, நான் அடைந்த அக்கபுத்தத்தை நாமகேட்டுக் கலக்குந்தோது நாமகிடையும் நகக்குநிகர் முதலான கலையுடையவர்களுப்போலே நினைத்திருந்தான் இவன்; இல்லாவிடில் மெனவனப்பருவத்தைப் பேசமாட்டா னன்றோ.

(சொல்லும் பொய்யானால்) அடிவார்களை அணைப்ப தற்குத் தடைகளைப் போக்குப்போது அத்தடைகளை அகற்றியே நிறுமவர் என் விஷயத்தில் வார்த்தையையும் சிறைவேற்றுசிறு ரல்லர், தன்னை உடைந்தவர்களின் தடைகளை அகற்றக்கூடிய அவர், என் தடைகளை அகற்றுகிட்டாலும், [491ம் பக்கத் தில் 149, 150-வது பர்மணங்கனிச்சபுடும், 527ம் பக்கத்தில் 185-வது பர்மணத்தின்படியும்] வார்த்தை சொல்லாமலாவது தம்மைத் தட்டுவதற்குக் கொள்கை நுக்கலாம். அதையும் செய்ய

என்னக்கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான் பட்ட இத்தபாதி) 3 கொல்லு - வரம்பில்லாம.

n “சொல்லையாக்கிய” இத்தபாதியையுட்கொண்டு தாத்பர்யம் (அமுதிதாய்ஸ்லேஷ இத்தபாதி) n (அப்போது விடமிக்கமாட்டுகிறிலர்) என்றது - இப்பப்பாது என் காரியம் செய்யத் துடவள்ளமில்லாவிட்டால் (149, “நத்யஜேயம்”) என்கிற அப்போது தம்மையழைத்து, அவ்வார்த்தை

மாட்டுகிறிலர். o அவ்வார்த்தை பொய்யாமென்று “பொய் யானால்” என்கிறுள்ளல்லன்; அதுக்கு விஷயம் நாமாகை யாலே தப்பிலும் தப்புகென்கிறுன். (நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே) இது வயிச்சரித்தாலும் வயிச்சரியாதென்று நாம் நினைத்திருந்தது பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பே யிறே. அதுக்கும் இலக்கு நாமான பின்பு, இனி, அது நான் நமக்குக் காரியகரமாகப் புகாநின்றதோ? பெரியாழ்வா ரோட்டை ஸம்புத்தம் புகுவல்லாபத்தோடே நம்மை ஸந்திப்பித்து விடுமென்றிருத்தோம்; இனி அதுவும் தப்பிற் றிறே. “பொய்யன்றே” என்றது-பொய்யாயிடுமென்கை.

விடையே. (பொய் ஆனால்) அவ்வார்த்தை பொய்யாகும் என்கும் சிர்சயத்தோடு சொல்லிக்கொள்கையில் “ஆனால்” என்கிறுன். அவ்வார்த்தைக்கு இடோது விஷயம் நாமாகை யாலே பொய்யானாலும் ஆரணம் என்றபடி. (நானும் பிறந் தமை பொய்யன்றே) அவனுடைய வார்த்தை தப்பிப்போனாலும் தப்பாகதென்று நாம் எண்ணியிருந்தது பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பேயன்றே. அதற்கும் விஷயம் நாமான பின்பு அதுதான் நமக்குப் புலிக்கப் போகிறதோ? பெரியாழ்வாரோடுள்ள உறவு எப்பெருமானை நமக்குப் பெற்றுத்தந்ததுகென்கும் என்று நினைத்திருத் தோம். இனி அதுவும் தப்பிப்போகும் போலிருக்கிறதே என்கிறுன். “பொய்யன்றே” என்றது பொய்யாகும் போலிருக்கிறதே என்றபடி. “பெரியாழ்வாரோடுள்ள உறவுக் காரியம் செய்யா மற்போய், தனக்கு வருக்காலத்திலும் பேற்றை வினைக்காது என்று இப்போது எப்படி சிர்சயித்தான்?” எனில், அவன் முன்னமே சொன்ன வார்த்தை புலிக்கவில்லை என்பதை இட்டோது காண்கிறுன். டெரியாழ்வாரோடுள்ள உறவும் இப்போது புலிக்கவில்லை என்பதைக் காண்கிறுன். இப்போது

சொல்லாதிருக்கமாட்டாந்றிலர் என்றபடி. o யதியஸம்புதத் துக்கு அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வார்த்தை இத்தபாதி) p முன்னும் அவரையிட்டுக் கலந்து, மேலும் அவரையிட்டுக் கப்படானாயிருக்க “பொய்யாம்” என்பதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புதார்த்தத்தோடு இத்தபாதி) (புதார்த்

புதுதார்த்தத்தோடு புதுவிஷயத்தார்த்தத்தோடு வாசியெல்
இப்போது கார்பகசமாகாவிட்டால்? 4

பததாம் திருமொழி— ஐந்தாம் பாட்டு

பாடும் குயில்காள்! ஈதென்ன பாடல்? நல் வேங்கட
நாடர் நமக்கொரு வாழ்வுதந் தால்வந்து பாடுமின்
ஆடும் கருளக் கொடியுடை யார்வந் தருள்செய்து
கூடுவ ராயிடில் கூவினும் பாட்டுகள் கேட்டுமே.

பதவுரை:— பாடும்—பாடுகின்ற, குயில்காள்! என்
றோ! ஈது—(தன்னை) இக் கச்சை, என்ன
பாடல்?—என்ன பாடல்? நல் வேங்கட நாடர்—விஸ்குட
மான திருவேங்கடமல்லைய இரூப்பிடமாகலடைபெருமான்
நமக்கு—என் விஷயத்திலே, ஒரு வாழ்வு தந்தால்—ஒ
வாழ்ச்சியைப் பண்ணிக்கொடுப்பனாகில், (அப்போது)
வந்து பாடுமின்—(நீங்கள் இங்கே) வந்து பாடுங்கள்;
ஆடும்—(ஆநந்தத்தாலே) ஆடுகின்ற, கருளன்—பெரி
தருவாய், கொடி உடையார்—தீவஜமாகக் கொண்ட
ருக்கிற அப்பெருமான், அருள் செய்து—கருபை பண்ணி
வந்து கூடுவர் ஆயிடில்—(இங்கே) வந்து சேர்வானாகில்,
கூவி (அப்போது உங்களை) வரவழைத்து, நாம் பாட்டுகள்—
உங்களை பாட்டுகளை, கேட்டும்—(நாமே) கேட்போம்.

அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. முல்லைப்பூவானது கண்ணுக்
கிலக்காய் தின்று பூசாத கமாகப் புக்வாதே, அங்கு நின்று
முகத்தை மாறவைத்துக் கண்ணைப் புதைத்தாள்; செவி
புதைக்க அறியாமையாலே அகப்பட்டாள்.

புலிக்காத அது வருங்காலத்தில் புலிக்கும் என்பது என்ன
நிர்வயம்? அகன் முன்கொன்ன செல்லைப்போலே, அதுவும்
புலிக்காமல் போகுமென்றே தேவா ஹிறது என்று கருத்து. 4.

தமிழ் புகுவதுக்தி, பு(பு)விஷயத்தார்த்தம் பெரியாழ்வா
ரோட்டை ஸம்பந்தம்.

வ்யா:— a (பாடும் குயில்காள் ஈதென்ன பாடல்) b ஸம்
ஸ்கை ஸமயத்திலும் உங்கள் பாட்டுக்கேட்டு அறிவுதோ
மிதே; இன்று தொடங்கிப் பாடுகிறீர்களேன்றே; என்று
மொகக்கப் பாடிப்போராதற்குச் செய்தே செவிவழியே நெரு
பைச் சொரிந்தார்போலே, இற்றைக்கு b உதவ இதொரு
பாட்டு எங்கே தேடினீர்களே? (பாடும் குயில்காள்)
c 168. “ஈ பூ ராக்ஷஸேஷ்டு:” (நது ராக்ஷஸேஷ்டு:)

5. அவ:— சென்ற பாடலில் முல்லை பூவானது தன்
கண்ணுக்கு நேரே நின்று அவனது முறுவலை நினைவுபடுத்தி
நலியத் தொடங்கியவுடன், அந்த முல்லைப்பூவைப் பாராமல்
தன் முகத்தைத் திருப்பிவைத்துக்கொண்டு கண்ணையும்
முடிக்கொண்டாள். செவியை மூடமுடியாமையாலே குயிலின்
பாடல் செவிப்பட்ட குயில்காளுக்குள் இப்பாட்டில்.

வ்யா:— (பாடும் குயில்காள்! ஈதென்ன பாடல்) அவரு
கூடியிருக்கும்போதும் உங்கள் பாட்டைக் கேட்டறிவோ
மன்றே. அன்று தொடங்கியே நீங்கள் பாடிக்கொண்டு
தானே இருக்கிறீர்கள். என்றும் பாடிக்கொண்டிருந்தபோதும்
இற்றைக்கு எனக்குக் கொடுப்பதற்காக, காநில நெருப்பைப்
சொரிந்தார்போலே இந்தப் பாட்டை எங்கே தேடினீர்கள்?
(பாடும் குயில்காள்!)

168. விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா நது ராக்ஷஸேஷ்டு:
[ர-ஆ 17-24]

[விபீஷணனோவெனில் தர்மாத்மாவாயிருப்பவன்; ராக்ஷஸ்ச்
செயல்களற்றவன்.] என்கிறபடியே ராவண தேரடிப்பீயில்
நல்லவனான விபீஷணன் ஒருவன் இருந்ததுபோலே, பாடி
என்னைத் துன்புறுத்தாத குயில் ஒன்றுகூட உங்கள் கூட்டத்

அஞ்சாம் பாட்டு. (பாடும் இத்தயாதி) a, b “பாடும்”
என்று— ஸாமாந்யமாயிருக்கையைக்கொண்டு தாத்பர்யம்
அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரேஷ்டயாதி) b (உதவ)
கொடுக்க என்று வ்யங்க்யம். c பூஹுவசநாதததப்பற்ற
அருளிச்செய்கிறார் (நது ராக்ஷஸ இத்தயாதி) ஸங்கை
எ—68

என்கைக்கு ஒருவரைப் பெற்றிலோம்! d (நதென்னபாடல்) இக்காலத்திலே பாடுவதே! இப்பாட்டைப் பாடுவதே! e இரண்டருகும் e. நெருப்புப் பற்றி எரியாதிற்கச்செய்தே நடுவேயிருந்து சாந்து பூசுவாரைப்போலே, இருந்து பாட்டுக் கேட்கும் தலைமையே என்ஹை! i நெருப்பு கிடந்த விடத்தே சுமோபோலே அவதூறுடைய ஆஸ்பத்தையும் அங்குமென்றிருக்கிறாள். கெடுவிகாள்! உங்களுக்குச் செவியில்லையோ?

தில் இல்லைபே. (நதென்ன பாடல்) நான் அவனைப் பிரிந்ததும் இக்காலத்தில் இதைப் பாடுவதே! அவனோடு கூடியருந்த காலத்தை நனைவுடனும்படி அக்காலத்தில் பாடிய அப்பாட்டைப் பாடுவதே! இரண்டுபுறமும் நெருப்புப் பற்றி எரியுமபோது நடுவேயிருந்து சங்கனம் பூசுவதுபோலன்றோ இருக்கிறது உங்கள் காரியம். முந்திய பாடலில் முட்டை நெருப்பைச் சொல்கின்றது. அடுத்த பாடலில் மயில்கள் நெருப்பைச் சொல்கின்றன. நடுவே சந்தனம் பூசுவதுபோல் உங்கள் பாடல் எதற்கு? என்று கருத்து. இத்த பாட்டுக்கேட்டல் ஸம்பலேஷதையையோவோ நான் இருக்கிறேன்? அவனைப் பிரிந்து நோவுபடும் நிலையின்றோ இருக்கிறேன் என்கை. (நதென்ன பாடல்) நெருப்பு தாவிருக்குமிடத்தையும் சுட்டிப்பதியுபோலே இந்தப் பாடல் அதைப் பாடும் குயில்களையும் அறிக்கும் என்று நினைக்கிறார். என்னைப் பாட்டால் அறிக்கும் திடவர்களே! நீங்கள் அழியாமலிருப்பதைப் பார்த்தால் உங்களுக்குச் செவியில்லை என்றே தோன்றுகிறது என்று கருத்து.

மிலே விபுஷணன் ஒருவனுண்டானான் போலே, ஒரு குயிலா கிலும் பாடாதிருக்கக்கண்டிலோம்! என்றுபடி. d "நது" என்று - காலபரமாதல், பாட்டுக்கு விரேஷணமாதல், e பாடியுந் குறையேதென்ன (இரண்டருகும் இத்தயாதி) e (நெருப்புப் பற்றி எரிகை) கீழ்ப் பாட்டு, மேலில் பாட்டு ஸ்மாரகபதார்த்தம் புத்திக்கை. f "நதென்னபாடல்" என்று அஸ்தையந்தோற்றச் சொல்லுகைக்கு அவற்றுக்கு புத்தகமா யிருக்குமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (நெருப்புஇத்தயாதி)

g (நதென்னபாடல்) h ஆற்றுப்பெருக்கில் லுன்னே ன் பாதுமுகமோலே. அவன் b. வரவுக்குறுப்பான நற் துறையின் உண்டாகிவந்தான்; அது பல்லிதால் வந்து பாடப்பாரிகோன். i ஆற்றிதர்க்கு அருமைப்படலெண்டாதபடி வந்து நிற்கிறவராய்த்து. பரமபதம் கலவிருக்கையா மிருக்க, அத்தைவிட்டுத் திருமலையிலே வந்து முகம் காட்டினார்; ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே போலே இருந்தது பயணம். (நமக்கொரு வாழ்வு தந்தால் வந்து பாடுமின்) உங்கள் பாட்டுக்கேட்கைக்குச் செவியுண்டானால் வந்து பாடுங்கோள். இப்போது இவன் கரணங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களைக் கூரதறிகமார்ட்டாதேயிறே கிடக்கிறது; "என்னும் புலனுமெறிவிற்கொண்ட" என்கிறப்படியே. (வந்து பாடுமின்)

இப்போது பாடல் பொறுக்கவிலையானல் எப்போது பாடுவது? என்று குயில்களுக்குக்கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிறார். (நல்வேங்கடநாடர் நமக்கொரு வாழ்வுதந்தால் வந்து பாடுமின்) ஆற்றில் வேள்ளம் வருவதற்குமுன் நீ பொசிந்து மெய்யாறு படுவதுபோலே 'அவன் வரப்போகிறான்' என்பதை அறிவிக்கும் ஆறும் கருடக்கொடி முதலான நற்குறிகள் தோன்றுகின்றன. அக்குறிகள் புகிந்து அவன் வந்து நமக்கு ஒரு வாழ்வு தந்தானுதல் அப்போது வந்து பாடுங்கள். (நல்வேங்கடநாடர்) அடியார்த்து அடைய அறிதான பரமபதம்போலே இராமல் அடைதற்கு எளிகாரிருக்கும் நன்மையுடைய வேங்கடநாடர். பரமபதம் கொதுமண்டபமாயிருக்க, அதைவிட்டு நன்மை மிக்க திருமலையிலே வந்து முகங்காட்டினார். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு வருவதற்காகவே அங்கு தங்கியிருக்கிறார் என்று

g, h இப்போது அஸத்யமமானல் எப்போது பாடுவது? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆற்றுப்பெருக்கில் இத்தயாதி) h (வரவுக்குறுப்பான நற்குறிகள்) என்று து - "கருளக்கொடியுடையார்" என்றத்தைப்பற்றி. "ஆடுங்கருளக்கொடியுடையார்" என்று மேலே பரமபதநாதனைச் சொல்லுகையாலே, அவன் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே வந்து தன்னோடே கலக்கைக்குத் திருமலையில் நிலை சினைபாறு ஸ்தாராம். i "நல்வேங்கடநாடர்" என்றவிடத்தில் நன்மையைப் பற்ற

இப்போது உங்கள் ஸந்திதி, எங்கு அஸஹ்யமாயிரா நின்றது போங்கோள் என்றபடி. உங்கள் ஸந்திதி, அபேக்ஷிதமாய் இருப்பதும் ஒருபோதுண்டிறே; அப்போது வந்து பாடுங்கோள்.

j (ஆடும் கருளக்கொடி) தாம் வருவதற்கு முன்னே தம் வரவுக்கு ஸச்சகமான பரிசுத்தையுடையவர். k அலாப, த்தாலே துடிக்கைக்கென்று ஒரு விழுதியைக் கண்டி விட்டாற்போலே, லாபத்தாலே கவிக்கைக்கு ஒரு விழுதி

கருத்து. (கமக்கொரு வாழ்வதந்தால் வந்து பாடுமின) 'என் ஸம்புலனும் எழிலும்கொண்டு' [பெரியிரு 7-5-9] என்றபடியே இப்போது என்னுடைய செழிமுதலான இந்தூரியங்கள் பாட்டு முதலான வ்யபங்களை ஏற்கமாட்டாத வலையக் கிடக்கின்றன. உங்கள் பாட்டை என்செவி ஏற்கும்படியான வாழ்வை அவர் தந்தால் வந்து பாடுங்கள். (வந்து பாடுமின்) இப்போது நீங்கள் என்முன் இருப்பது டொறுக்கவொன்றாதாயிருக்கிறது; இக்கட்டைவிட்டு அகலுங்கள் என்று கருத்து. அவருக்கு நாம் கூடியிருக்கும் போது நீங்கள் என்முன் என்று பாடுவதை நான் விரும்பி யிருப்பேன். அப்போது வந்து பாடுங்கள் என்கிறேன்.

(ஆடும் கருளக்கொடியுடையார்) தாம் வருவதற்கு முன்னும் தம் வரவை உணர்த்தும் கருடனான கொடியை உடையவர். 'ஆடும்' என்று களித்திருப்பதையும் ஸஞ்சரிப்பதையும் குறிக்கும். தன்னப்போலே அவரைப்பெறுமல் துடிப்பதற்காக இந்த லீலாவிழுதியைப் படைத்ததுபோலே, தன்னப்பெற்றக் களிப்பதற்கு ஒரு ரீத்யவிழுதியை ரீத்யமாகக் கொண்டிருப்பவர் என்று கருத்து. கருடனைச் சொன்னது ரீத்யவிழுதிக்கு உபலக்ஷணம். "வாயுரீதிரையுடன்" [2-1] என்னும் திருவாய் மொழியில் நம்மாழ்வார் தம்மையோலே உலவிலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம் எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்துவதாக ரீனைத்தார்போலே, இவனும் தன்னப்போலே லீலாவிழுதி முழுதலும் அவனைப்பிரிந்து துடிப்பதாக ரீனைக்கிறான். இங்கு

அருளிச்செய்கிறார் (ஆழித்திக்கு இத்தாதி) j "ஆடும்" என்றது - கவிக்கையாதல்; ஸஞ்சரிக்கையாதல். k தான் துடிக்கையாலே விழுதியாகத் துடிக்கிறது என்கிறான்.

றையக் கண்டுவிட்டார். விடாயர் இருந்தவிடத்தே சாய்கரத்தைக் கொடுவந்து சாயப்பாரைப்போலே, ஆசைப் பட்டாரிருந்தவிடத்தே கொடுவந்து சாய்க்கும் பரிசுத்தை உடையவர். (வந்தருள்செய்து கூடுவராயிடில்) கூடவேனு மென்றிருக்கிறவோபாதி இங்ஙனையுமொரு 1 நியதிவேண்டு மாய்த்து - இவனாக்கு. n தான் அவனிருந்தவிடத்தே சென்று நன்றற்றாமையை அவிஷ்கரித்துப் பெறும்பெறு காலன் கொண்டு மோதிரமிமோபாதியாகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. o அத்தலையாலே வந்து கூடவும் வேணும்; o தன்னற்றாமையே

ஆடும் என்றது களித்தலைக் குறிக்கிறது. (ஆடும் கருளக்கொடி) ஸஞ்சரிக்கும் கருடனைக் கொடியாகவுடையவர். தன்னணிப் பந்தலில் வேட்கையாலே நீர்நடிக்க வருகின்றவர்கள் வாய்க்கு கேரே சாய்கரம் என்னும் ஓர் இயந்திரத்தைச் சாய்த்து நீர் விடுவதன்று. அதுபோலே ஆசைப்பட்டவர்கள் இருந்த விடத்தில் எம்பெருமானைக் கொண்டு வந்து அளிக்கும் வாம னமும் கொடியுமான கருடனை உடையவர். (வந்து அருள் செய்து கூடுவராயிடில்) அவனை அடையவேணும் என்று ஆசைப்படும்போது "அவனை அருள்செய்து வந்து உன்மை அடையவேண்டும்" என்னும் ஒரு சிறப்பிற்கும் இவனாக்கு உண்டு. இதுதவ் இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்தது. தான் அவன் இருந்த இடத்துக்குச் சென்று தன் ஆற்றாமையை அவனுக்கு அறிவித்து அவன் அடைவது இவனுடைய பரதந்தர ஸ்வரூபத்துக்குத் தவறாதது. தன் ஆழனைக்குறைக்கும் காலதானம் எனப்படும் பொன்னான யமபிம்பத்தின் தானத்தைப் பெற்று அதைக்கொண்டு பொன்மோதிரமிட்டு அழகு பார்ப்பதுபோன்ற செயல் இது. "அவன் தன்

1 (பிபதியாவது) அவன் தானே வருகையும், வருமிடத்தில் ஆற்றாமையோடே வருகையும். n இவன் தானே போலன் வினோதமேதென்று அருளிச்செய்கிறார் (தான் அவன் இத்தாதி) n "அருள்செய்து" என்றதற்குத் தாத்தியம் (அத்தலையாலே இத்தாதி) o "வந்து" என்றதற்குத் தாத் பரியாய் (தன்னற்றாமையே இத்தாதி) p "ஸாபராதன தன்

தத்தைச் சொல்லி நாட்டை ஹீம்ஸிக்குமதில் நம்மைத் தேய்த்துத் தின்றுகொள்ள இங்கே கிடக்கை அழகியதன்றோ?" என்று அருளிச்செய்தார்.

r பரீதிகாரிதமாக அரேஷாவலங்கை, கரும் உசிதமான கைங்கர்யத்தைப் பெறுமன்றிறே r, இது பேருவது. s "அவனே உபாயம்" என்று அது, பவலித்து ஸரணம் புகச்செய்யேயும், பரம ப, க்திபர்பந்தமாக s, பரார்த்தி, த்தாரகிறே கைங்கர்யம் ரலிக் கைங்கரக. பரப, க்தி தொடங்கி, பரம, க்திபர்பந்தமாக நடுவு பிறக்கிறவையடைய பரார்ப்பாந்தர்க்க, தமாகிறத்தே இவர்க்கு.

ஸிஷ்பன் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஊரிலிருப்பவர்களை வைத்து நன்புறத் தவறாதக் காட்டிலும் நமக்குக் குறைவை விளைத்தக் கொண்டு இனி அவன் நம்மிடமே இருப்பது நல்லது" என்று அருளிச்செய்து ததன்படியே செய்தார் என்பது. எம்பெருமானை அனுபவிப்பதனால் உண்டாகும் உகப்பினால் எல்லா நிலைகளிலும் அந்தந்த நிலைகளுக்குத் தக்க கைங்கர்யத்தைப் பெறும்போதன்றே ப, க, வந்தார்பதி பேருகிறது. எம்பெருமானார் சுத்யத்தில் "எம்பெருமானே உபாயம்" என்று உறுதி பூண்டு ஸரணம் புகுந்தோதிலும் கைங்கர்யம் ரலிக்கவேண்டும் என்பதற்காக. பரப, க்தி தொடக்கமாகப் பரமப, க்தி ஈருகப் பிரார்த்தித்தாரன்றே. பரப, க்தி தொடங்கிப் பரம ப, க்தி ஈருகப் பிறக்கும் நிலைகளெல்லாம் எம்பெருமானாரைப் போன்ற பரப்ரஸர்களுக்கு பரார்ப்யத்தில் சேருகிறதன்றே.

p, x (ருசிமுன்னு). என்றத்தை விவரிக்கிறார் (பரீதிகாரிதம் இத்தபாதி) r, (இது) மோககம். s இவனுக்கு உத்யேஷ்யம் கைங்கர்யமாய், ததஸித்த்யுத்த்யமாக ஈஸ்வரனை உபாயத்தவேக அது, பவலித்திருந்தால் ஈஸ்வரனே ததஸித்த்யுத்யைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; ருசிவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனே இத்தபாதி) s ப, க்தியை அபேஷித்தால் உபாயமாகாதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரப, க்தி இத்தபாதி) s, (பரார்த்தித்தாரகிறே) "புரஷ்யகாரர்" என்றபடி.

u ஓரதி, காரிக்கு உபாயத்தில் v, தலையாடியாயிருக்கும்; v ஓரதி, காரிக்கு பரார்ப்யத்தில் v, உபக்ரமாயிருக்கும்.

w (கூவி) உங்கள் பாட்டுக்கேட்கை அபேஷிதமாயிருப்பதொரு போதுண்டே; அப்போது x அழைத்துக் கேட்கிறோம். (பாட்டுக்கள்) ஸிஷ்யப, லத்தாலுள்ளவையும், நீங்கள் கைவந்து பாடுமதுமெல்லாம் செவிதாழ்த்துக்கேட்டுத் தருகிறோம்.

6. கணமா மயில்கார்! கண்ண பிரான்திருக் கோலம் போன்று அணிமா நடம்பயின் ருடுகின் நீர்க்கடி வீழ்வின்றேன் பணமா டரவனைப் பற்பல காலமும் பண்ணிகொள் மணவாளர் நம்மை வைத்த பரிசிது காண்மினே.

சுருப்பின் நுளியிலிருக்கும் அஸரமான கழைபோலே உபாஸக மூக்கு ஸைந்தவ கலெர்த்தோடுகடிய இந்த புக்தி உபாயத்தில் தலையாடியாப் (அஸரமான கழையாய்) இருக்கும். பரபரனுக்கு அப்படியெல்லாம் அனுபவத்திற்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே இந்த புக்தி பரார்ப்யத்தில் தொடக்கமாயிருக்கும்.

(கூவி) அவனோடு சேர்ந்திருக்கும்போது உங்களுடைய பாட்டுக்கேட்பது தேவையாயிருக்கும். அப்போது உங்களை அழைத்துப் பாட்டுக்கேட்கிறோம். (பாட்டுக்கள் கேட்டுமே) உங்களுக்கு இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கும் பாட்டுக்களும், உங்களின் முழியலர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட புலத்தால் உண்டான பாட்டுக்களும் ஆகிய அனைத்தையும் செயிசாய்த்துக் கேட்கிறோம்.

v ப, க்தி ஆருக்கு உபாயமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஓரதி, காரிக்கு இத்தபாதி) ஓரதி, காரி-உபாஸகன். v, (தலையாடி) முடிந்த நிலம். v (ஓரதி, காரி) பரபந்தன். v, (உபக்ரமம்) போஜநத்துக்கு கூறுத்துப்போலே கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபுரவி. w, x (கூவி) - அழைத்து.

பதவுரை: — கணம் — கூட்டமாயிருக்கிற, மா மயில் கான்! — சிறந்த மயில்களே! கண்ணபிரான் — கண்ணபிரானுடைய, திருக்கோலம் போன்று — அழகிய வடிவு போன்ற வடிவையுடையிராய்க் கொண்டு, அணிமா நடம் பயின்று — அழகிய சிறந்த நாட்டியம் பரவு, ஆடுகின்றிர்க்கு — ஆடுகின்ற உங்களுடைய, அடி — திருவடிகளிலே, வீழ்கின்றேன் — வணங்குகின்றேன்; (இந்த ஆட்டத்தை நிறுத்துங்கள்.) பணம் ஆடு அரவு அணை — படமெடுத்து ஆடுகின்ற திருவனந்தாவானாகிற சடந்திலே, பற்பல காலமும் — காலமுள்ளதையும், பள்ளிகொள் — பள்ளிகொண்டிருளாநின்ற, மனவாளர் — உழுவில மனவாளப்பெயர்மாள், நம்மை வைத்த பரிசு — எனக்கு உண்டாக்கித்தந்த பெருமை, இது காண்மின் — இப்படி உங்கள் காலிலே விழும்படியானதாயிற்று.

வ்யா: — ஆறும் பாட்டு. (கண்ணமாயிருக்கான்) கணமாய், நினைத்த காரியம் செய்து தலைக்கட்டுந்தீரையும் அளவுடையி கோளாயிருக்கிற நீங்கள். “மாற்றேலைப்பட்டவர் கூட்டத்து வைத்துக்கொள்கிறிறே” என்று அன்று அநுக்ஷமாயிருப்பதொரு திரளிலே போய்ப்புகவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட

6. அவர் — தன்னை ஸ்ரீயும் நடமாடும் மயில்களின் அடியில் வீழ்ந்து “எம்பெருமான் நம்மை ரக்ஷிக்கும் அழகைப் பார்த்தீர்களா?” என்கிறார்.

வ்யா: — (கணமாயிருக்கான்!) கூட்டமாயிருப்பவர்களாய், என்னை ஸ்ரீகையாகிற உங்கள் காரியத்தைச் செய்துமுடிக்கும் வரையில் ஆழங்காணமுடியாத நெஞ்சுடையவர்களாயிருக்கும் மயில்களே! “மாற்றேலைப்பட்டவர் கூட்டத்து வைத்துக் கொள்கிறிறே” (2) என்று “அனுக்ஷமாயிருக்கும் கூட்டத்திலே போய்ச்சேரவேணும்” என்று ஆசைப்பட்ட எனக்கு

ஆறும் பாட்டு. (கணமித்தாதி) 6 ப்ராதிகூல்யம் எவ்வாகாரத்தாலேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நின்றரு

வருக்கு, ப்ராதிகூலமான ஸ்ரீன் கிடந்த வெள்ளமென்? நின்றருடு கணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமொலுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடி. (கண்ணபிரான் திருக்கோலம் போன்று) 6 “மங்கல நல்வணமாலே மார்யிலிலங்க மயில் தழைப் பீலிசூடி, பொங்கிளவாடையரையில் சாத்திப் பூங்கொத்துக் காதிப் புணரப்பெய்து” என்னும்படியிருக்கும் கருவுண்ணுடைய ஒப்பண்போலே இருந்ததி!

7 (அணிமானடம்பயின்று) கண்ணுக்கு அழகிதாய், 6 ப்ரதத்திலே எழுதியறியாமையாலே ஒருவரடிபறியாதேக்கிடக்கும் கூத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் ஆடி. (ஆடுகின்றிர்க்கு) ஒரு கால் ஆற்றறுத்த தலைக்கட்டுகையன்றிக்கேயிருக்கை.

விரோதியான காகீக்கோடல், மேல்தோன்றி, கோவை, முல்லை, குயில்கள், மயில்கள் என்று எத்தனை கூட்டங்கள் ப்ரதிகூலமாய் அமைத்துவிட்டன! இவை எதிரிகளோ? எனில்: “நின்றருடு கணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமால்” [பெரியாழ் நிரு 4-8-9] என்றபடியே இவை அவனுடைய நிறத்தை நேர்ப்படுத்துவதன் மூலம் இவனை ஸ்ரீகையாலே இவைமும் எதிரிகளே. (கண்ணபிரான் திருக்கோலம்போன்று) “மங்கல நல்வணமாலே மார்யில் இலங்க மயில் தழைப்பீலிசூடி, பொங்கிளவாடை அரையில் சாத்தி, பூங்கொத்துக் காதிப் புணரப்பெய்து” [பெரு-நிரு 8-9] என்றபடியே கண்ணன் தன்னை அழகு செய்துகொண்டதுபோலேயிருக்கிறது இவற்றின் கோலம்.

(அணிமா நடம்பயின்று) கண்ணுக்கு அழகியதாய், ப்ரதஸாஸ்தீரத்திலும் எழுதப்படாமையாலே எவரும் ஆடியறியாமலிருக்கும் சிறப்புடைய கூத்துக்கள் அனைத்தையும் ஆடி. (ஆடுகின்றிர்க்கு) ஒரு சமயத்தில் ஆடிமுடித்ததற்காவல்லாமல் எப்போதும் ஆடிக்கொண்டே இருக்கின்ற உங்களுக்கு.

இத்தயாதி) 6 இன்னம் ஒருவறியாலே ப்ரதசூத்தவத்தைக் காட்டுகிறார் (மங்கலநல் இத்தயாதி) 6 “கணம்” — திரள், 7 அணி-அழகு, நடம்-கூத்து, 6 (ப்ரதம்) ப்ரதஸாஸ்தீரம்,

(அடிவீழ்ச்சி மோர்) இக்கூத்து மாறவேறுமென்று உங்கள் காலிலே விழுக்கிறேன்.

“நாங்கள் உங்காலிலே விழுத்தனைபோக்கி, கூத்தை மாறவேணும் என்று எங்கள் காலிலே நீ விழக்கடவதாகச் சொல்லக்கடவதோ?, இதுவும் ஒரு வார்த்தையே!” என்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக; (பணமித்தபாதி) செய்யலாவதுண்டோ? எல்லார்க்கும் f அவனைப் பின்செல்லவேணுமே. தம்மைக் கிட்டினாரை தரிப்பிக்கக்கடவர், நமக்கு ஸோகத்தை உண்டாக்கி உங்க்காலிலே விழும்படி பண்ணினால், இனி நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? தம்மோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விசுவமான புணங்கையுடையனாய், நித்யாநுபுவத்தாலே சரித்து வர்த்திக்கிற திருவந்தாழ்

(அடி வீழ்ச்சிமோர்) இப்படி அவனைப்போலே கோலம்புண்டு நடனமாடி என்னை நலியும் நீங்கள் இக்கூத்தை நிறுத்த வேண்டுமென்று உங்கள் காலிலே வீழ்ச்சிமோர்.

“நாங்கள் போட்டியான உன் காலிலே விழவேண்டியிருக்க, கூத்தை நிறுத்தவதற்காக எங்கள் காலிலே விழுவதற்கு நீ சொல்லாமோ? சொல்லக்கூடிய வார்த்தையோ இது?” என்று அவற்றுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு பிற்பாதிபைக் கூறுகிறார்—(பணமாடரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்) நாம் என்செய்வது? அடிமைப்பட்டிருக்கும் நாம் அனைவரும் உடையவனுள் அவன்னைவைப் பின்பற்றவேண்டுமே. தம்மையடைந்த ஆதிரோஷனை தரித்துநிறு களித்தாடுப்படி செப்பவர் நமக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கி உங்க்காலிலே விழும்படி செய்தால் இனி நாம் என்செய்வோம்? தம்முடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே வீர்த்தாகும் படங்கையுடையவனாய், எப்போதும் தம்மை அனுபவிக்கையாலே களித்துவரவும் திருவந்தாம் வானைப் படுக்கையாகவுடைய நமது மணவாளரன்றோ இக்காரியம் செய்கிறார். தம் உடம்போடு அணைய ஆசைப் பட்ட ஆதிரோஷனுக்கு உடம்புகொடுப்பவரன்றோ நான் ஆசைப்படும்

f (அவனைப் பின்செல்ல) - அவன் நீனைவைப் பின்செல்ல,

வானைப் படுக்கையாக உடையவர். g தம்முடம்போடே அணைய ஆசைப்பட்டார்க்கு உடம்பு கொடுக்கும்வர். (பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்) அவர் அநாதை, காலவசூடிப் பண்ணின கருஷிபுலமன்றோ நான் உங்கள் கலைப் பிடிக்கிறது; பெரியபெருமான்போலே காணும் இவனை இப்பாடுபடுத்தினார்.

(நம்மை இத்தபாதி) கலக்கவென்றோடு பேரையிட்டுத் தாம்வந்து எங்கடே முற்படப்பிடித்து, பின்னைப் பேரறிந்து இப்போது நான் உங்கள் கலைப்பிடிக்கும்படி அவர் பண்ணி விட்டால் நம்மாற்செய்யலாவதுண்டோ? h உங்களுக்கும்

தமது திருவேளையை நமக்கு அளிக்க மறுக்கிறார். (பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்) அவர் அநாதை, காலம் என்னைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணின முயற்சிகளின் புலனன்றோ நான் உங்கள் கலைப்பிடிக்கும்படி ஆயிற்று. “பணமாடரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்” என்செய்வோம், பெரியபெருமானே இவனை இப்பாடுபடுத்தினவர் என்று விளங்குகிறது.

(நம்மை வைத்த பரிசு இதுகாண்மின) என்னோடு கலந்ததாகப் பெயர்பண்ணித் தாம் வந்து எங்கடே முதலில் பிடித்து, பின்னர் அகன்று, இப்போது நான் உங்கள் கலைப்பிடிக்கும்படி அவர்பண்ணிவிட்ட பின்பு நாம் என்ன செய்யமுடியும்? அவர் செய்த காரியம்—எனக்கு ப்யயமான நீங்களும் எனக்குக் கால் தரவேண்டியும், உங்களுக்கு ஸ்வாமிசீயான நானும் உங்கள் கலைப்பிடிக்கவேண்டும்படியுமன்றோ ஆகிவிட்டது. அவன்

g “அனை” என்றதற்குத் தாத்தியம் (தம்முடம்போடே இத்தபாதி).

h இவ்விடத்தில் மயில்களை மரிஷ்யஸ்தாநோய்க்கி, கடிகையான நீ பிடிக்கலாமோ? நாங்கள் தான் தரலாமோ? என்ன அருளுச்செய்கிறார் (உங்களுக்குத்தபாதி) (உங்களுக்குக் கால்தரவேண்டி) என்றது - உங்களுக்கு (நான்?)

கால்தரவேண்டி, எனக்கும் உங்கள் கால்கிழக்கவேண்டும் படியன்றோ அவர் பன்னவ்விட்டது. 1 இப்படித்தியிலியலயாகில் இவற்றின் கால்கிழையானே. 2 அவ்வுட்க்கும் கால்கொடுக்க வேண்டுமிறதே பாரதத்தியிபத்தாலே. 3 171. "निष्प्राप्तिर्नृणां-परायणसिन्धुः" (நித்யாபிவாஞ்சித்யேத்யாதி.) அன்றிக்கே பரஸ்வரபுத்தியதிருமென்கைக்கு சிபாமகமேதென்ன (நித்யேத்யாதி).

இவற்றை என்னே நலிய சிபமித்திருக்கிறான் என்னும் என்னையிலைகளில் இவன் இவற்றின் கால்கிழக்கமாட்டானே. இவனுக்கு ஸிஷ்ய ஸ்தாரதத்தியிருக்கும் இவையும் தமது பாரதத்தியிபத்தாலே கால்கொடுக்கவேண்டியுள்ளதன்றோ.

171. கைங்கரியத்தியிரதைப் புவதேகபோகைர்

நித்யைநுசுணை நவீநரஸார்த்யபாவை |

நித்யாபிவாஞ்சித்யபரஸ்வரபுத்யபாவை |

மத்தைவதை: பரிஜனஸந்தவ ஸங்கஸீய ||

[ஸ்ரீவைகுண்ட உத்தமம் 77]

கைங்கரியத்திலேயே எப்போதும் சடுபட்டிருப்பவர்களும், என்னையே போக்குமாக்கக்கொண்டிருப்பவர்களும், கணந்தோறும் புதிது புதிதாக வினைகின்ற புகுவத, நுபுவத்தால் உருகின்றவர்களும், எப்போதும் ஒருவருக்கொருவர் அடிமையாயிருப்பதை ஆசைப்படுபவர்களும், எனக்குப் பூதிக்கத்தக்கவர்களும், உன்னுடைய பரிஜனங்களுடன் நித்யர்களுடன் கூடப்பெறுவேனாக.] என்று ஒருவர்க்கொருவர் தாமதிர்பதன்றோ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்வரூபம். இப்படிக்கொள்ளாவிட்டால் கால்கொடுக்க முறை

கால்தரவேண்டி என்றபடி. 1 (இப்படித்தியிலியலயாகில்) என்றது - ஈஸ்வர ருமகமென்கிற புத்தியிலியலயாகில் என்றபடி. 2 ஸிஷ்யன் பாரதத்தியிபத்தாலே கொடுத்தாலும் இவன் பிடிக்கலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நித்யாபிவாஞ்சித்யேத்யாதி.) அன்றிக்கே பரஸ்வரபுத்தியதிருமென்கைக்கு சிபாமகமேதென்ன (நித்யேத்யாதி).

(இப்படித்தியி) என்கிற வாக்யம் அநந்தமருதைதேயம், 2 (இங்ஙனன்றிகில்) இப்பாரதத்தியபுத்தியன்றிகில்.

முறையுள்ளது 2 ஒருவனுக்கிறே. 1 இவன் தன்னை இங்ஙனியோக்யார்ஹமாக்கிவைத்தால், பின்னை அவர்கள் வேண்டியபடி விநியோகம் கொள்ளுமித்தனையிறே.

ம அம்மணியாழ்வான், ஒருவனுக்கு ஹித்ததைச் சொல்லி அவன் காலிலே தண்டனாகக் கிடக்குமாம் — "நாம் ஒருவனை வைஷ்ணவனென்றன்றோ ஆதரிக்கிறது, நம் நெஞ்சுநித்த வைஷ்ணவனன்றோ இவன்" என்று; அத்தை ஸிபர் கேட்டருளி, "அது அவன் செய்தானேயாகிலும் ஸிஷ்யனுக்கு அநர்த்தம்" என்றாராம்; இவன் தண்டனிடாதவன்றாக அவன் இன்னதாகத் தொடங்குமிறே அவிவேகியானை

யுள்ளது ஸ்வாமியான ஸர்கேஸ்வரன் ஒருவனுக்கேயன்றோ. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

யாலே. “அதுபின்? இவன் விவேகியாயன்றே தன்னை அவனுக்கு இஷ்ட விதியோகாரஹமாக்ருசிறது. ‘அவனுடைய விநியோகப்ரகாரங்கொண்டு கார்பயமென நமக்கு’ என்று தன்னை அங்கே நிவேதித்தன்றே வைப்பது” என்றனும் பின்னான். ௩ “மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினான்” என்னுந்நிறதினே ௩, அந்நினைவில்லாதாரை. ௦ பின்னை திருநறையோரையர், பட்டர் சில வார்த்தை அருளிச்செய்யக் கேட்டு “இற்றைக்கு முன்பு ஓராசாரியன் பக்கவிலும் இவை கேட்டறியோம்” என்றாராய், “பிள்ளாய்! முன்பும் இவ் வார்த்தை சொன்னாருண்டு காணும்; ஒரு திரியக்கைத் திருநாமத்தைக் கற்பித்துப் பின்னை அதின் வாயிலே கேட்டு அதின் காலிலே விழுந்தாருமுண்டுகாணும்” என்றருளிச்செய்தாராம். ௬.

லவே; ஸ்ரீஷ்யன் விவேகியாயிருப்பதால்க்ரு ஆசாரியன் தன்னை அவனுக்கு இஷ்டப்படி செய்துகொள்ளும்படி ஆக்கிவைத்த கிருஞ். ஸ்ரீஷ்யனும் “ஆசாரியன் எட்டடித் தன்னை ஆக்கிவைத்தாராம் நமக்கு அந்நில் அங்கையிவ்வ” என்று தன்னை ஆசாரியனிடம் எமர்ப்பித்தன்றே கிடக்கிருஞ்; அந்தகையைவன் ஆசாரியன் கட்டளிடாதவன்று வறந்தமட்டானே” என்று அருளிக் செய்தாராம். “வெங்கையின் திருமாலிப் பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றென் வறகவேன்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினான்” [திருநெடு 14] என்று தாம் கற்பித்த கிளியையும் அவன்காரியமிவ்வது என்று அறிந்து தாம் வணங்கினதாகக் கூறினாரன்றே திருமங்கையார்வார்.

மென்று ஸ்ரீபருக்குக் கருத்த, விவேகியானவன் “ஆசாரியனுடைய விநியோகப்ரகாரங்கொண்டு கார்பமேது?” என்றிருக்கையாலே அவனுக்கு அளித்தகூபிலை, ௩ விவேகியானவனைத் தண்டனிடலாமென்னுமத்தை அருளிச்செய்திருர் (மடக்கிளியை இத்தபாதி.) ௩ (அந்நினைவில்லாதாரை) என்றது - அநுவர்த்தியாதபோது வெறுக்கும்; நினைவில்லாதாரை என்றபடி. ௦ ஸ்ரீஷ்யன வணங்கின பாத்ரமன்றிக்கே கொண்டாடவுமாம் என்னுமதுக்கு எம்வாதாமக ஓரை திஷ்யமருளிச்செய்திருர் (பின்னை திருநறையோரையர்,)

புத்தாம் திருமொழி - ஏழாம் பாட்டு

நடமாடித் தோகை விரிக்கின்ற மாயில் காள்! உம்மை நடமாட்டங் காணன் பாலியேன் நானேர் முதலிலேந் குடமாடு கூத்தன் கோவித்தன் கோமிறை செய்துளம்மை யுடமாடு கொண்டா னுங்குக் கிளியொன்று போதுமே.

பதவுரை: - குடம் ஆடி - கூத்தாடிக்கொண்டு, தோகை விரிக்கின்ற - தோலை உகர விரிக்கிற, மாயில்காள் - சிறுத்த மயில்களோ! உம்மை - உங்களுடைய, நடமாட்டம் காண - கூத்தைப் பார்ப்பதற்கு, பாலியேன் நான் - பாவிபான் நான், ஓர் முதல் இலேன் - ஒரு கைமுதலான கண் உடையேனல்லேன்; குடம் ஆடு கூத்தன் - குடக் கூத்தாடி வானுன், கோவித்தன் - கோபாலன், கோமிறை செய்து - ஸ்வதந்திரின் நிறுக்குகளைப்பண்ணி, எம்மை - என்னை, உடமாடு கொண்டான் - ஸர்வவாபஹாரம் பன்னலினான்; இனி - இப்படியிருக்க, ஒன்று - (என்முன்னே கூத்தாடி என்னை ஹிமலேக்கையாகிற) ஒரு காரியம், உங்களுக்கு - உங்களுக்கு, போதுமே - தகுமோ?

புட்டர் இப்போன்ற சில வார்த்தை அருளிச்செய்துக்கேட்டு, பின்னை திருநறையோர் அரையர் “இத்தகைய வார்த்தையை இதற்குமுன் ஓர் ஆசாரியனிடமும் கேட்டறியோம்” என்று புட்டரைக் கொண்டாடினாராம். அது கேட்டு புட்டர் “பெரியவரான இவர் ஸ்மைக் கொண்டாடுவதே” என்று இருபக்க, திருநறையோரையர் “பின்னாய் முன்பும் இத்தகைய வார்த்தை சொன்னவர்கள் உண்டு. ஒரு கிளிக்குத்தானே திருநாமத்தைக் சொல்லிவைத்து, பிறகு அதன்வாயிலே அத் திருநாமத்தைக் கேட்டு அதன்காலிலே விழுந்தாளன்றே பரகாலாயி” என்று அருளிச்செய்தாராம். ௩.

அரையர் புட்டரைக் கொண்டாட, புட்டர் இப்படிச் செய்பலாமேறென்று நடுங்க, அவரைப்பார்த்து, “பின்னாய் முன்பும் இப்படி செய்தாருண்டு” என்று அரையர் அருளிச்செய்தாரென்றபடி.

வ்யா— ஏழாம் பாட்டு. (நடமாடித் தோகை விரிக் கின்ற மாமலிகான்) b தங்கள் காலிலே விழும்படி இவ் வெளிமை பட்டாளொன்றறிந்தவரே, 'நாம் b நினைத்த காரியம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஒருகுறையில்லை' என்று வடிவைக்காட்டுவது. ஆடுவதானவளவன்றிக்கே, மயில்கள் தோகையையும் விரிக்கத் தொடங்கின. c நடமாடி, அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாகத் தோகையை விரிக் கின்ற மாமலிகான்! என்னை ரவிய உங்களுடம்பிலே கிடக்கிற o பூதாதகவெள்ளமென்?

7. அவா— நடனமாடும் அந்த மயில்களைப் பார்த்து எனக்கு முன் இப்படி நடனமாடுவது தகுமோ? என்கிறான்.

வ்யா— (நடமாடித் தோகைவிரிக்கின்ற மாமலிகான்) சென்றபாட்டில் "அடிவிதிக்கிறோம்" என்று தங்கள் காலிலே விழும்படி இவள் எளிமைப்பட்டாள் என்று அறிந்தவுடன் "நாம் இவளை நவியவேண்டும் என்று நினைத்ததை முடிப்பதற்கு ஒருதடையுமில்லை" என்று எண்ணி, சென்றபாட்டில் வடிவைக்காட்டி ஆடிவளவளவோடு சில்லாமல், மயில்கள் தோகையையும் விரித்து ஆடத்தொடங்கின. அதைக்கண்டு "நடனமாடி, அதனால் வந்த ஆனந்தத்துக்கு வடிகாலாகத் தோகையை விரிக்கின்ற பெரிய மயில்களே! என்னைத் துன்புறுத்துவதற்கு எம்பெருமானுடைய திருமோனியை நினைவுபடுத்தும் அம்சங்கள் உங்களுடைய தோகையில் வெள்ளமாகவன்றோ கிடக்கின்றன" என்கிறான்.

(உம்மை நடமாட்டம் காணப்பாவினென் னானோர் முதலிலேன்) உம்முடைய அமுதிய நடனத்தைக் காணக் கைம்முதலான

ஏழாம் பாட்டு. (நடமாடி இத்தயாதி) a "தோகை"-யில், "நடமாட்டம்"-கூத்தாட்டம். b சிழிற்பாட்டோடே ஸங்குதி (தங்கள் காலிலே) என்று. b₂ (நினைத்த காரியம்) பூதிக்க நினைக்கை, o (பூதாதகவெள்ளம்)-தோகை. d o அன்றிக்கே, நடமாடி அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே தோகையை

(உம்மை இத்தயாதி) கண்ணுடையவர்களுக்கு d நல்ல காட்சியிறே. e172. "ராம மெ" (ராமம் மே) இத்தயாதி. கடல் கொண்ட வஸ்து இனி மீளப்புகிறதோ? "மெ" (மே) [அக்கடலிலே இழியாதிருக்கமாட்டாதார்க்கேற்ப போமோ? 172. "ராம மெ" (ராமம் மே) (ராமம் மே) இத்தயாதி ந நிவர்த்ததே) அவரைக் காணப்பெறுவீட்டால் அவரைப்பெற்ற வெள்ளபூத்ய முடைய உன்னைக் காண்கைக்கு நல்ல காலியிறே இவ்வள

கண்ணே என்னிடம் இல்லை; கண்ணுடையவர்கட்கன்றோ உங்களுடைய கூத்தாட்டம் நல்லகாட்சியாகும். "ராமம் பிரியும்போது தன் கண் அவனோடு சென்றுவிட்டது" என்று

172. ராமம் மே5நுகாதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே | ந த்வா பம்யாபி கௌஸல்யே ஸாது, மா

பாணிநா ஸ்ப்ருஸா || (ரா-அ2-43)

[ராமனை என் கண் பித்தொடர்ந்தது; இன்றளவும் திரும்ப வில்லை; கௌஸல்யே! உன்னைக் காண்கிறேனல்லவென்; என்னை நன்றாகக் கையால் தொடு] என்னும் ம்லோகத்திலே தாரதன் கூறியதுபோலே எம்பெருமான் பிரிந்தபோதே என் கண் அவனோடு போயிற்றே. [ராமம் மே-ராமனை என்னுடைய] அழகுக் கடலான இராமனைப் பித்தொடர்ந்த என் கண் கடல் கொண்ட பொருளாகையாலே இனி மீளப்போகிறதோ? "என் கண் ராமனைப் பித்தொடர்வீட்டையே" என்று கௌஸல்யைக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிறான் — [மே-என்னுடைய] அக்கடலிலே இறங்கமாட்டாத உன் கண் எப்படிப் பித்தொடரும்? அதிலிறங்கிய என் கண்ணையே அக்கடல்கொண்டது. [அத்யாபி ந நிவர்த்ததே-இன்றளவும் திரும்புகிறதில்லை]

விரிக்கிறன என்னுதல். d (நல்ல காட்சியிறே) எனக்கு அவனைப் பிரிகையாலே கண் தோற்றுக்கிறதில்லையென்றபடி. e அவன் பக்கலிலே கண்போகையாலே காண்கைக்கு ஸாத்மமான கண்ணில்லை என்ற பேருள்ளோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராமம் மே இத்தயாதி) f என் ஸ்வபாலத். தாலும் மீளாதென்கிறார் (அக்கடலிலே) என்று.

விலும் மீளுகிறதில்லை. g 172. "ர சா யாமி கௌஸ்யே" (நத்வா பர்யாயி கௌஸ்யே) g, பெருமான் முகத்திலே விழிக்கப்பெருதே, கைகேயி முகத்திலே விழித்ததால் வந்த தாபமெல்லாம் ஆறும்படி உண்ணக் காணவேண்டுமா என்று ஆசைப்படுகிறேன்; அது செய்யப்பெறுகிறதில்லை. 172. 'சாது மா யாமி சூர' (ஸாது, மா பாணிநா ஸ்ப்ருஸ) இந்திரியங்கள் நியவஸ்துக்களாகையாலே காரியகல்பயிதே. ரூபக், ஸ்ரஹஸ்தாபவத்தாலே சசூர ரிந்திரியம் குடிபோய்த்தென்றிருந்தேன்; தவகிந்திரியம் சித்தத்தோ இல்லையோவென்று ஸ்பர்ஸித்துப் பார்க்க

ராமனைத்தான் காணப்பெறவில்லை; அஹைப்பெற்ற பெருமை யுடைய உன்னைக் கண்டாவது தருக்கலாமென்று பார்க்க்தால் இன்றளவும் என் கண் ராமனிடமிருந்து மீளவில்லையே. [நத்வா பர்யாயி கௌஸ்யே—கௌஸ்யமையே! உன்னைக் காண்கிறேனல்லேன்] ராமன் முகத்தில் விழிக்கப்பெருமல் கைகேயி முகத்தில் விழித்ததால் வினைத் துன்பமெல்லாம் ஆறும்படி உன்னைக்காணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்; அது கிடைக்கவில்லையே. [ஸாது, மா பாணிநா ஸ்ப்ருஸ—என்னை உன் கையாலே நன்றாகத் தொடுவாயாக] என்கை உன் கையால் நன்றாகத் தடவிக்கொடு. ஸ்பர்ஸித்துக்கு உறுப்பான தவகிந்திரியமும் கண்ணைப்போலே என்னைவிட்டுச் செல்லவில்லையாகில், உனது கரஸ்பிராபுரீக்யத்தையாவது பெறுகிறேன், இந்திரியங்கள் (புலன்கள்) எப்போதும் புலன்களால் அறிததற்குப் பொருள்களாகையால், அவ்வவற்றின் காரியங்களைக்கொண்டே அவையுள்ளதையோ இல்லாததையோ அறியவேண்டும். கண்ணால் உன்னைப் பார்க்கமுடியாமையாலே கண் சென்றவிட்டது என்றறிந்தேன், தவகிந்திரியம் இருக்கிறதோ இல்லையோ என்று நான் அறியவாழ்ப்படி நீ என்னைத்

g g (கௌஸ்யே த்வாம் ந பர்யாயி) என்றும், (ந பர்யாயி) என்று - இயல்புபடுவாக்கும் காணவேண்டுமெனக்கும் ஹேது ஏதென்ன - அருளிச்செய்திரு (பெருமான் முகத்திலே இத்தயாதி),

வல்லியோ? 172. "சாது சூர" (ஸாது, ஸ்ப்ருஸ) "கைகேயி யோடே க்ருதஸங்கேதமும் பெருமான்க் காடேறப் போக விட்டான்; *அவர் கைகியியப்போலும், இனிமீளார்" என்றறிந்தவாறே. பெய்யே கூத்தடிக்கிறார்" என்றிராதே. "இவனுக்கு இது ஸம்ஸர்க்குத்தாலே வந்தது; ஐயோ! என் செய்வான் பணி அகப்பட்டான்" என்னும் நெஞ்சோடே கூட என்னை ஸ்பர்ஸிக்கவல்லியே.

h (நாஜேர முதலிலேன்) i அவன் கூடவிருந்தால் போலேகாணும் இவனுக்குக் கண்ணுள்ளது. j விஷயத்தை யுண்டாக்கிமுல் ப்ரயோஜநமில்லை; கண்ணுண்டாய்க் காண வேணுமே. k 173. "சஜ்ஜீவான்" (சசூர்த்தேவாநாம்) என்னக்கடவதிறே.

தொடமாட்டாயா? [ஸாது, ஸ்ப்ருஸ—நன்றாகத் தொடுவாய்] "கைகேயியோடே முன்னமேயேசைத்துக்கொண்டுநீராமனைக் காட்டுக்கு கிரட்டிவிட்டான்; 'ராமன் காட்டுக்குப் போய்விட்டான். இனித் திரும்பியவமாட்டான்' என்று அறிந்தவுடன் பெய்யாக வேஷம்போடுகிறார்" என்று நினைக்காமல் "இவனுக்கு இது ஸ்ரவணாதோஷத்தாலே வந்தது; ஐயோ! என் செய்வான் பணி, கைகேயி விறித்த கலையில் விழித்தவாட்டான்" என்னும் நெஞ்சோடுகூட அன்புடன் என்னைத் தொடமாட்டாயா?

(நாஜேர முதலிலேன்) எம்பெருமான் கூட இருந்தால்தான் இவனுக்குக் கண் இருக்கத்தோறும்! நான் காண்பதற்காக அழகாகத் தோகை விரித்தருகதால் ஒரு பயனுமில்லை. கண்ணிருந்தால்கேவோ அதைக் காணலாம்

h.i கண்ணுண்டாய் நக்க "முதலிலேன்" என்பா னென்? என்ன அருளிச்செய்திரு! (அவன் கூட இத்தயாதி) அதாவது - அவன் வில்லைவிக்கையாலே கண்ணில்லை என்றபடி. j அன்றிக்கே, கண்ணுக்கு நிர்வாஹகளை வணப் பிரிகையாலும் கண்ணில்லைமென்கிறார் (விஷயத்தையித்தயாதி) k கூட இருந்தால் கண்ணுண்டாய், பிரித்தால் கண்ணில்லாமையாலே, அவன் தானே கண் என்றதாய், அவன் கண்ணோ? என்ன அருளிச்செய்திரு! (சசூர்த்தேவா

(குடமாடுகூத்தன்) அவன் 1 தன் ஸ்வரூபத்தை அந்
யதாபுவிப்பித்தது காண்பவர்கோன்; ii என் ஸ்வரூபத்தை
அந்யதாபுவிப்பித்ததும்ன்றியிலே தன்னை எல்லாரும் கண்டு
அதுபுவிக்கும்படி குடக்கூத்தாடினான்; கண்களையுமுண்டாக்கி
விஷயத்தையும் காட்டினான்; தான் கூட நிற்கையாலே
கண்ணுண்டாமிறே; திவ்ய சகசுஸ்ஸையும்கொடுத்து
வைஸ்வரூபத்தையும் காட்டினதுபோலே, தன்னங்கூடும்
களை எல்லாருங்களை அதுபுவிக்கும்படி பண்ணினவன்.

n (கோவிர்தன் கோமிறையெய்து) பசுக்களுக்கும்
இடையர்க்கும்கூட ஸுலபனுவன், ஸ்வந்தர்தான் பண்

173. சகசூர் தேவநாமுத மந்திரநாமம்

[யஜுர் கா.4, ப்ர-6, அது 5-2]

[நித்யவாஸிகளுக்கும், மனிதர்களுக்கும் கண்ணுயிருப்பவன்
பரமாத்மா.] என்கிறபடியே எனக்குக் கண்ணுயிருப்பவன்
அவனன்றே.

(குடமாடுகூத்தன்) குடக்கூத்தாடி தன் அவயவ அழகுக்களை
அனைவரும் கண்டு அதுபுவிக்கும்படி செய்தவன், பரமபதத்
தில் எவரும் காணாமலிருந்த அவன் தன் ஸ்வரூபத்தை
மாற்றிக்கொண்டு அனைவரும் கண்டு அதுபுவிக்கும்படி நான்
சந்தியிலே குடக்கூத்தாடினான், அட்டடிச் செய்வதன்மூலம்
நான் என்னுடைய டென்மைச் சரிய நானம் முதலானவற்றை
இழக்கும்படி பண்ணினான். தான் கூட இருக்கையாலே அப்
போது எனக்குக் கண் இருந்தது. திவ்ய சகசுஸ்ஸைக்
கொடுத்து அரிஜானனுக்கு விஸ்வரூபம் காட்டினதுபோலே
எனக்குக் கண்ணையும் கொடுத்து நான் கண்டுகளிக்கும்படி.

நாம் இப்போதி) i (தன் ஸ்வரூபத்தை) தன்மேன்மையை.
ii "எம்மையுடையாடுகொண்டான்" என்றத்தையிற்ற
(என் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாபுவிப்பித்தது) என்றது.
n "மிறை"-மிறுக்கு, "கோ"நிலா ஹகனென்றபடி, o "மாடு"-
தும், முந்தின அரித்தூத்துக்கு, "உடை" அவயயம்;

னும் மிறுக்கைப் பண்ணி; கோக்கள் பண்ணக்கடவ
மிறுக்குக்களைப்பண்ணி. o (எம்மை இப்போதி) என்னுடைமைய
யான தந்தைக் கொண்டாளென்னுதல்; என்னுடைமையை
யும் தந்தையும் கொண்டாளென்னுதல்; p என்னை ஸர்வ
ஸ்வாபஹாரம் பண்ணினாளென்னுதல். (உங்களுக்கு இனி
யொன்று போதுமே) q அவனல்லாத உங்களுக்கு என்முன்னே
ஆடி நலிகை போருமோ? (இனி) அவன் குடக்கூத்தாடுவதற்கு
முன்னே ஆடினிகோளாகிலன்றே ப்ரயோஜனமுள்ளது;
r சைதந்யம் நடையாடலில் பின் ஆடக்கடவதோ? அவனிற்

குடக்கூத்தம் ஆடினான். (கோவிர்தன் கோமிறையெய்து)
p சக்களுக்கும் இடையர்க்கும்கூட எளிதானவன் ஸ்வ
தந்தரான ராஜாக்கள் டன்னும் மிறுக்கைப் பண்ணினான்.
கோவிர்தன் - பசுக்களை அடைந்திருப்பவன்; கோ - அரசன்.
மிறை - மிறுக்கு; துன்புறுத்தல். (எம்மை உடைமாடு
கொண்டான்) 'என் உடைமையான் நிறம் முதலான செல்
வத்தைக் கொண்டான்' என்றே, 'நானம் முதலான என்
உடைமையையும், நிறம் வளை முதலான என் செல்வத்தையும்
கொண்டான்' என்றே, 'என்னுடைய எல்லாக் செல்வத்தையும்
கொண்டான்' என்றே பொருள்கொள்ளலாம். உடை என்று
உடைமையைக் காட்டுவதற்கு; மாடு என்று செல்வம். 'உடை
மாடு' என்று ஒரே சொல்லிய முழுச் செல்வத்தையும் குறிக்கும்.
(உங்களுக்கு இனி ஒன்று போதுமே) அவனப்போலே தன்
புறத்துவது இயற்கையாயிராத உங்களுக்கு என்முன்னே ஆடி
அவனை கிணவுபடுத்தித் தன்புறத்தை தருமோ? (இனி)
அவன் குடக்கூத்தாடுவதற்கு முன்னே ஆடியிருந்தீர்களானால்

"உடை" என்று ஸாகஸ்யவாசி p இரண்டாலும் புலித்ததை
அருளிச்செய்கிறார் (என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரமிய்யாதி)
q அவனல்லாத உங்களுக்கு - அவனைப்போலே, நலிகை
ஸ்வபூவமல்லாத உங்களுக்கு என்றபடி. ப்ராப்தியின்றிக்கே
பிறுக்கிற உங்களுக்கு என்றமாம். r அவனுடைய
எங்களுக்கும் ஆடவொண்ணாதெனென் - அருளிச்செய்
கிறார் (சைதந்யம் இப்போதி) சைதந்யம் உங்களுக்கு

காட்டிலும் உங்களுக்கு எ ஒருவாசி வேண்டாலோ? உமிறர்
ஈறிந்தாரையும் நலியக்கடங்கோனோ? 7.

பத்தாம் திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு

மழையே! மழையே! மண்புறம் பூசியுள் ளாய்நின்ற
மெழுசுற்றி னுற்போ லூற்றுநல் வேங்கடத் துள்நிஈற
அழகப் பிரானார் தம்மையென் னெஞ்சத் தகப்படத்
தருவறிந்(று) என்னைத் ததைத்துக்கொண்

தூற்றவும் வல்லையே.

பதவுரை:—மழையே மழையே!—ஒமேகமே! புறம்—மேற்
பிறத்தல், மண் பூசி—மண்ணைப் பூசிவிட்டு உள்ளாய்
நின்ற மெழுசு ஊற்றிலுள் போல்—உருவான ஆருக்கும்
மெழுகை உருக்க வெளிப்பல் தள்ளுந் தரபோலே,
ஊற்றும்—என்னை அனைந்து உள்ளோ புள்ள உயிரை
உருக்கி அழிப்பவராய், நல் வேங்கடத்துள் நின்ற அழகப்
பிரானார் தம்மம்—வில்லகணமான திரு வேங்கடமலைக் கல்
நற்குமவான அழகய பெருமானே, என் நெஞ்சத்து அகப்
பட தருவ நின்று—என் நெஞ்சிலே ஸேவைவளாதிகிற
படியே நான் அனைக்கும்படிபண்ணினி, என்னை—என்னை,
ததைத்துக் கொண்டு—அவரோடே நெருக்கிவைத்து,
(பிறகு) ஊற்றவும் வல்லையே—வாழ்க்கைவல்லையோ?.

உலகிலுள்ள மற்றுள் ளாரைப்போலே நானும் அதைக்கண்டு
களித்திருப்பேனாகையால் அது பயனுடையதாய் இருந்திருக்கும்.
நான் கண்ணிற்து நிற்கும் இப்போது ஆடி என்ன பயன்?
நான் படுகிற பாட்டைக் கண்டபின்பு, அறிவுடைய நீங்கள்
என்முன்னே ஆடி என்ன மேலும் படுத்தலாமோ? தென்னின்
வருத்தமறிவாக அனைக் காட்டிலும் உங்களுக்கு ஒரு
வேற்றமும் இருக்கவேண்டாமோ? முன்னமே அவனாக் கலிய
பட்டிருக்கும் என்னை மேலும் கலியலாமோ? 7.

உண்டானால் என்றபடி, உங் வாசிலேண்டா(வோ) என்றதின்
கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பிறர் கலிந்தாரையும் இத்
பாதி) கலிபெட்ட என்னே கலினை உங்கள் ஜுராகத்
துக்குப் போராது என்றபடி. 7.

அவ:— எட்டாம் பாட்டு. கண்ணால் கண்ட உபதார்த்
தங்கையெல்லாம் புத்தகமாக்கி, பின்னையும் விடாதே
மேகங்கள் நின்று வரவழிக்கப் புகத்தாய்க்கொள்ளீர்.
6 திருமலைநம்பி, இவ்விரண்டு பாட்டையும் ஆதரித்துப்
போருவராய்; அவ்வழியாலே நம்முடையவர்கள் எல்லாரும்
ஆதரித்துப்போருவர்கள்; இப்பாட்டையும் மேலிற்பாட்டையும்
அனுஸந்தித்து, கண்ணும் கண்ணருமாய் ஒரு வார்த்தையும்
சொல்லாதே வித்தராயிருப்பாரம்.

வயா:— d (மழையே மழையே) இவ்வீழைக்குக்
கருத்து—மேகங்கள் தூரப்போமே, அவற்றுக்குச் செலிப்

8, அவ:— மேகங்கள் மழைபொழிந்து காற்கோடல்
முதலான பூக்களை மலர்ச்செய்தும், மயில்கள் முதலானவை
ஆட்செய்தும், கண்ணால் கண்ட பொருள்களையெல்லாம்
இவளை நனிகின்றவையாக்கி, பின்னையும் விடாமல் பொழியத்
தொடங்கியதைப் பார்த்து எழுந்தது இப்பாட்டு. திருமலை
நம்பி இப்பாட்டிலும் அடுத்தபாட்டிலும் மிகவும் சுடுபடுவர்.
அதனாலேயே நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரும் இவற்றில்
சுடுபடுவார்கள். இப்பாட்டையும் அடுத்த பாட்டையும் அனு
ஸந்தித்து, கண்ணும் கண்ணருமாய் ஒருவார்த்தையும் சொல்
லாதே சுடுபட்டிருப்பாரம் திருமலைநம்பி.

வயா:— (மழையே மழையே) மழை என்று மேகத்தைக்
குறிக்கிறது. இரண்டு முறை அழைப்பது மேகங்கள் மிக
உயரமாகச் செல்லுமாய்கையாலே அவற்றுக்குச் செலிப்பட
வேண்டும் என்னும் கருத்தாலே. (மண்புறம் பூசி உள்ளாய்
நின்ற மெழுசுற்றினுற்போல் ஊற்றும்) விக்கிரமம் வாரிப்பதற்

எட்டாம் பாட்டு. (மழை இத்தியாதி) d 'மழை'—
மேகம். உங் ஷாகாலத்திலே மயில்கள் முதலானவை
ஆலிக்குமாகையாலே (பதூர்த்துங்களைபெல்லாம் புத்தக
மாக்கி) என்றது. b 'புகத்தாய்க்கொள்ளீர்'—புகத்தாக
வேணும்போலே என்றபடி. வார்த்தைப்பாடு. 7
ஈ—71

படும்படி கூப்பிடுகிறான். (மண்ணித்யாதி) மண்ணைப் புறம்பே பூசி மெழுகி உள்ளியி மொழுக்கை வெதுப்பி பூற்றுமாயோலே ஊற்றும். உடம்பிலே அணைத்து அகலாய் குடிபோம்படி பண்ணுமவராய்த்து. (கலிலேங்கடத்துள் நின்ற) உங்களுக்குச் சென்று கூடிக்கொள்ளலாம்படி அணித்தாக நிற்கிறவர்.

(அழகப்பிரானார் தம்மை) என்னை இப்பாடு படுத்துகைக் கிடான பரிசுரத்தையுடையவர். g (என்னெஞ்சுத்தகப்படத் தழுவ நின்று) நெஞ்சிலே ப்ரகாஸித்து, அணைக்கக்கோலிக்

காக அச்சு செய்பவர்கள் மெழுகாலே கிச்சு ஊத்தை உருவாக்கி அதற்கு வெளியிலே சரமண்ணப்பூசி உள்ளே இருக்கும் மெழுகைக் கட்டவைத்து வெளியே தன்ருவதுபோலே மழை நீரை ஊற்றும். எம்பெருமான் என்னை அணைத்து வெளியிலே சரமண்ணப் பூசியதுபோலே இருந்தது. அதற்குப்பின் என் நெஞ்சை உருக்கி வெளியேற்றியது மெழுகைக் கட்டவைத்து வெளியே தன்ருவது போலேயிருந்தது. (கலிலேங்கடத்துள் நின்ற) உங்களுக்குச் சென்று அணுகலாம்படி. நன்மைபுடைய வேங்கடத்திலே அருகில் நிற்கிறவர்.

(அழகப்பிரானார் தம்மை) என்னை இப்பாடுபடுத்துவதற்கு உறுப்பான அழகாவிற கருவியையுடையவர். (என்னெஞ்சுத் தகப்படத் தழுவநின்று) இப்போது போலே என் நெஞ்சிலே தோற்றி நான் அணைக்கவிரும்பிக் கையை நீட்டியவுடன் கைக்கு அகப்படாமையாலே வருத்தப்படாமல், நெஞ்சிலே தோற்றுறையுடைய வெளியில்வந்து நான் அணைக்கும்படி பண்ணி. பாணஸாரனின் பெண்ணுனை உஷைபையும்

தயதிலாபம் தோற்றியிருக்கையாலே திருமலைமீட்டி ஈடு பட்டிருப்பாராம் என்றபடி.

o திருஷ்டாந்தத்தில் ஸிஷித்த அர்த்தத்தையே தூர்ஷ்டாந்திசுத்திலே காட்டுகிறார் (உடம்பிலே இத்யாதி) f (பரிசுரம்)-அழகு. g "என்னெஞ்சுத் தகப்படத் தழுவநின்று"

கையை நீட்டி அகப்படக் காணுமையாலே தோஷபுகை காற்றிடுக்கே, நெஞ்சிலே ப்ரதிபாஸிக்கும்படியே நான் அணைக்கும்படி பண்ணி. உஷையையும் அழிந்து, தனையும் கூட விலங்கிட்டு வைத்தாற்போலே. (என்னை) h தைத்துக் கொண்டு என்னை நெருக்கிக்கொண்டு. i (ஊற்றவும் வல்லையே) அப்போது இதுதான் தேட்டமாயிருக்கும்மே. 8.

பந்தாம் திருமொழி—ஒன்பதாம் பாட்டு

கடலே! கடலே! யுள்ளைக் கடைந்து கலக்குறது உடலுள் புருந்துநின் றுற / லறுத்தவற்(கு) என்மையு முடலுள் புருந்துநின் றுற லறுக்கின்ற ||மாயற்(கு)என் நடலிக னெல்லாம் நாக்கைக் கேசென் றுரைத்தியே.

பதவுரை:—கடலே கடலே!—ஒகடலே!, உன்னை—(தனக்குப் படுக்கையிடமாக வாய்த்த) உன்னை, கடைந்து—(மலையை இட்டுக்) கடைந்து, கலக்குறது—கலக்கி, உடலுள் புருந்து நின்னு—(உனது) சாரத்திலே புருந்திருந்து,

கண்ணுடைய பேரணை அசிருத்தனையும் ஒரே சிறையில் விலங்கிட்டு கைத்தாற்போலே, எங்கனையும் வைக்கவேணும் என்று கருத்து (என்னத் தைத்துக்கொண்டு ஊற்றவும் வல்லையே) என்னை நெருக்கிக்கொண்டு ஊற்றமாட்டாயா? அப்போது அவனோடு கூடியிருக்கையாலே இது மிகவும் தைவையாயிருக்கும். அவனைப் பிரிந்திருக்கும்போது ஊற்றி என்னை ஸிபாமல் அவனோடு என்னைக் கூட்டிவைத்து ஊற்றுவாயாக என்று மேகத்தை வேண்டுகின்.

8.

நெஞ்சிலே அகப்படும்படி பூரணயத்திலும் தழுவும்படி பண்ணி என்றபடி. நெஞ்சிலே அகப்பட்டபடியே பூரணயத்திலும் தழுவும்படி பண்ணி என்றபடியும். h "தைத்துக்கொண்டு"—பூதித்துக்கொண்டு என்றபடி. i "ஊற்றவும்"—வரஷிக்கவும். "தழுவநின்று என்னைத் தைத்துக்கொண்டு—என்னெஞ்சுத்தகப்படத் தழுவும்படி பண்ணிநின்று ஊற்றவும் வல்லையே" என்று க்ரியை. 8.

/ (பா) லறுத்தவர்க்கு, || (பா) மாயர்க்கு.

ஊறல் அறுத்தவற்கு ஊராமான அமுதத்தை அபஹரித் தவனும், (அவ்வாருகவே) என்னையும் உடலுள் புகுந்துதின்று—என் உடலிலும் புகுத்திருந்து, ஊறல் அறுக்கின்ற—என் உயிரை அறுக்குமவனுள், மாயற்கு—எம்பெருமானுக்கு, (விண்ணப்பம் டண்ணும்படி) என் நடலைகள் எல்லாம்—என் துக்கங்கடையெல்லாம், நாக அணைக்கே—அவச் படுக்கையான திருவனத்தாழ்வானிடத்திற் சென்று—நீ போய், உரைத்தியே—சொல்லுவாயா? (சொல்லவேணும் என்றகை.)

அவா—ஒன்பதாம் பாட்டு. அநந்தரத்திலே கடலானது ஒதங்களரத் தொடங்கிற்று.

வ்யா—(கடலே கடலே) இங்கு உ இரட்டிக்கிறதென்னென்னில்; இவள் ஒருகால் வார்த்தைதொன்னால் அது கேளாதே கோஷியாநிற்குமாய்த்து; அதின் த்வநி அபி, பூதமாய் மேலே கேட்கும்படி கூப்பிடுமாய்த்து. (உன்னைக் கடைத்து கலக்குறுத்து) ஓ நீதான் என்செய்தாய்? d தூசித்

பி. அவா—கடலானது அலைபெறித் தொடங்கிற்று. “நான் படுகிற பாட்டை நாகணைக்குச் சென்றுரைப்பாயாக” என்றுகைகிறுள் அதைப் பார்த்து.

வ்யா—(கடலே கடலே) இங்கு இரண்டுமுறை கூப்பிடுவது இவள் ஒருமுறை கூப்பிட்டால் அது காழில் விழாதபடி முழங்குமாகையாலே அதனுடைய முழக்கத்தையும் கீழ்ப்படுத்தி மேலெழுந்து கேட்பதற்காக என்று கொள்வது. (உன்னைக் கடைத்து கலக்குறுத்து) படுக்கையான உன்னையன்றே கடை

ஒன்பதாம் பாட்டு. (கடல் இத்தயாதி) a (இரட்டிக்கிற தென்னென்னில்) என்கிற ஸங்கைக்குத் தாத்பர்யம்; கீழே மேகமாகையாலே ஸஞ்சாரித்தவத்தைப்பற்ற இரட்டிப்புக் கூடும்; கடல் ஸ்தூரியாய்க்கொண்டு ஆஸ்தநவர்த்தியாகையாலே இரட்டிப்பு என்? என்று. c (நீதான் என் செய்தாய்) உடகாரமன்றே டண்ணினாய் என்றபடி. d (தூசித்தலை

நலையிலே ட்படையறுப்பாரைப்போலே உன்னையன்றே நெருக்கிக் கடைத்து கலங்கப்பண்ணிற்று. படுக்கையென்று பாராதேயன்றே நெருக்கிற்று. இடங்கொடுத்தார் நெருக்கிலே கல்லை இட்டு நெருக்கிச் சாறுபெறுத்துமவனன்றே.

(உடலுள் புகுத்து கின்று [ஊறலறுத்தவற்கு] உன்னைப் படுக்கையாகக்கொண்டு, உன்னோடே அணைந்து, வின்னையும் உன்னை நெருக்கிக்கடைத்து, பசையறப் பண்ணிவவனன்றே? g அவன் இரந்தார் காரியமோ செய்ய

வதும் கலக்குவதும் செய்தான். நீ அவனுக்கு படுக்கையாயிருந்து உபகாரமன்றே செய்தாய். முதல் புத்தத்திலே படையை அழிப்பாரைப்போலே, உன்னையன்றே மலையையிட்டு நெருக்கிக் கடைத்து கலங்கப்பண்ணினான். தன் படுக்கையாயிற்றே என்று பாராமலன்றே நெருக்கினான் படுக்க இடம் கொடுத்தார் நெருக்கிலே கல்லையிட்டு நெருக்கி அவரிடத்திலுள்ள ஸாரத்தை பெல்லாம் எடுக்கிறவனன்றே. என்னைப்போலே நீயும் அவனால் தன்புறத்தப்பட்டவனாகையாலே என்னாய்ம் செய்யவேணும் என்று கருத்து.

(உடலுள் புகுத்துகின்ற ஊறலறுத்தவற்கு) உன்னைப் படுக்கையாகக்கொண்டு உன்னோடே அணைந்து அதற்குப் பின்பும் உன்னை நெருக்கிக் கடைத்து ஸாரத்தையெல்லாம்

யிலே படையறுக்கை—ஸந்நாஹத்தோடே வந்த படையை முதலிலே ஸம்ஹரிப்பாரைப்போலே மஹத்தத்வமான உன்னையுங்கடைத்தது. ட இத்தால் தன் வார்த்தை கேட்கைக்காக, அதுக்கு அவன்டண்ணினை நலிகைச் சொல்லுகிறான் (படையறுப்பாரைப்போலே) என்று; ஸ்வகீயனாய் அநுகூலனவனை விரோதிப்பாரைப்போலே என்றபடி. b “கலக்கு உறுத்து” மலையை உறுத்துக் கலக்கி. c (சாறு பெறுத்துகை)—ஸாரம் வாங்குகை; மூக்குச்சாரம் போடுகை என்றுமாம். f “ஊறல்”—ப்ராணன், g சாடுவுக்கு “ஊறலறுக்கின்ற” என்றததைப்பற்ற கீழ் உத்த சாடு. g (அவன்

தது? (என்னை யுமுட லுள் புருந்துகின்று ஐ ஊறலறுக்கின்ற) இவனையும் அணைத்தாய்த் து அகலாயில் பசையறுத்தது. ௩ (மாயற்கு) இப்படி நெருக்கினுளென்று யின்னையும் விடவொண்ணுதிருக்கை. (என் ி நடைகளைல்லாம்) நீ பட்டதெல்லாம் பாநின்றேன் காண் நானும்; போவது வருவது கண்ணுறங்காதொழிவது கூப்பிடுவது விடமாட்டாதொழிவதாய் பாநின்றதிறே இவளும் திற்பது இருப்பதாய் விழுவது எழுவதாய் அரதியாயிறே படுகிறது. (நாகனை மித்யாதி) நீ அங்கே சென்று அறிவிக்கையிலுண்டான அருமையே! பின்னை நம்மான் அங்கேயுண்டு. "நாகனை மிசைநமபிரான் சரணே சரண்நமக்கு" என்றிறேயிருப்பது. 9.

எடுத்தவனன்றே. அவனை யாசித்த தேவரிகள் காரியம் செய்வது என்பது வ்யாஜமாய், உன்னுடைய ஸாரத்தை எடுப்பதன்றே அவனுடைய குறிக்கோளாயிருந்தது. (என்னையும் உடலுள் புருந்துகின்று ஊறலறுக்கின்ற) என்னையும் அணைத்து நின்றாயிற்று என் ஸாரத்தை வார்த்தினான் (மாயற்கு) இப்படி ஸாரத்தைக் கொள்ளுகொண்டான் என்னும் காரணத்தினால் விடவொண்ணுதபடி. "கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றே விடக்கும்" [திருவாய் 5-8-5] என்றிறபடியே தன்னிடம் நடுபட்டடை மினைக்கும் ஆர்ச்சியுடனும். (என் நடைகள் எல்லாம்) நான் பட்ட பாட்டையெல்லாம். நீ பட்ட பாட்டெல்லாம் நானும் பட்டேன்காண்! போவது வருவது இருவபகலாகக் கண்ணுறங்காதொழிவது கூப்பிடுவது விடமாட்டாதொழிவதாய் பாடதபடுபடுகின்றதன்றே உடல்.

இரந்தார்காரியமோ) என்றது ௩ மேலுக்கு அவதாரிகை. "உடலுள் புருந்துகின்று-உன்னைக் கடைத்து கலக்குறுத்து-ஊறலறுத்தவர்க்கு" என்று அந்தவடம். ௩ "மாயர்" - ஸௌந்தர்யபாதிசுரன் ஆர்ச்சியுடையர். ௩ "நடை" - து;க்கம். ௩ திருவனந்தாழ்வானைப் புருஷகாரமாகப்பற்றின விடமுண்டோ ௧ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாகனை மிசை இத்தயாதி). 9.

பந்தாம் திருமொழி - பந்தாம் பாட்டு

நல்லவென் தோழி! நாகனை மிசை நம்பரர் செல்வர் பெரியர் சிறுமா னிடவர்நாஞ் செய்வதென் வில்லி புதுவை விட்டுசித் தர் தவகள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்ப ரேவது காண்டும்.

பதவுரை— என் நல்ல தோழி! — என்று உயிர்க் தோழியே, நாக அன்னமிசை—திருவந்தாழ்வானுகிற பருக்கையிலே சபனிக் திருக்கிற, நம் பரர்—நம்பெருமான், செல்வர்—பெருஞ்செல்வம் படைத்தவர்; பெரியர்—எல்லா ரினும் மேற்பட்டவர்; நாம் - நாமோவென்றால் சிறு மாளிட வர்—சுடூத்ர மறுஷ்யராய் இராகின்றோம்; (இப்படிப்பட்ட நாம்) என் செய்வது—என்ன செய்பலாம்? வில்லி புதுவை விட்டுசித்தர்—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு கிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார், தங்கள் தேவரை—தமக்கு விதேயராயிருக்கிற அப்பெருமானே, வல்ல பரிசு—தம்மால் கூடிய வழிகளாலே, வருவிப்பரேல்—அழைப்பாராகில், அது காண்டும் — அப்போது (அவனை) நம் ஸேவிச்சப்பெறுவோம்.

அவா—நிகழத்தில், (நல்லவியாதி) ௩ தோழியானவள் இவந்தன்னிலுங்காட்டில் இழவுபட்டு. 'இவன் தனக்குப்

இவளும் திற்பது இருப்பதாய், விழுவது எழுவதாய்த் துன்பப் படுகிறுளன்றே. (நாகனைக்கே சென்றுகரத்தியே) நாகனைக்கே சென்று உரைக்கமாட்டாயா? நீ அவனிடம் சென்று அனுதி அறிவிப்பது அரிய காரியமே; அனுதிவிட்டால் திருவந்தாழ்வானுகிற நம் ஆன் பரிசுசெய்ய அங்கு இருக்கிறான். ஆகையால் நம் காரியம் எளிதாதிக்கும் என்று கருத்து. "நாகனை மிசை நம்பரான் சரணே சரண் நமக்கு" [திருவாய் 5-10-11] என்று நம்மாழ்வானும் திருவனந்தாழ்வானைப் புருஷகாரமாகப் பற்றிஞரன்றே. 9

௩ நிகழத்தில்; ௩ இப்பாட்டிற் சொல்லுகிற பெரியாழ்வார் எம் பூந்தம், புருஷகாரத்தவெனவும் ஸ்வதந்தரேயாவது

பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது இரண்டை;-பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பையும், அவன் "ஆநுகூலயமுடையாரை விடேன்" என்ற வார்த்தையையும்பற்றி. 3. அதுதன்னிலேயும் அதிசங்கை பண்ணுநின்றான்;-இவன் ஜீவித்தாளாய்த் தலைக்கட்டுகைக்கு ஒருவழி கண்டாலோம்; எவ்வழியாலே இவளை தரிப்பிப்போம்? என்றிருந்தான்; அவனைப்பார்த்து, "நீ அஞ்சவேண்டாகாண், நமக்கு ஜீவிக்கைக்குருகுவிரகு கண்டேன் காண்" என்கிறான்.

10. அவா:- இத்திருமொழியில் கடைபிட்டு பாட்டான இதில், இவளுடைய தோழியானவன் இவனைக்காட்டிலும் வருத்தமுற்ற "இவன் எப்போதும் பேற்றுக்குக் காரணமாக நினைத்திருப்பது பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பும் "அன்புடையாரை விடேன்" என்று அவன் சொல்லியிருக்கும் வார்த்தையுமாயிடுவது இரண்டையுமேயாகும். "குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே" [4] என்று அவர் எண்ணுமே எனக்குப் பேற்றை அளிக்குமோ? என ஐயமுறுவது இவன், இவன் உயிர்ப்பாழ்வர்த் ஒருவழியும் தெரியவில்லை; எவ்வழியாலே இவளை வாழச்செய்வது? என்று எண்ணினான். முகக்கூறுமே அவளுடைய எண்ணத்தை அறிந்து "நீ அஞ்சவேண்டியுதினிலை நாம் வாழ்கைக்கு ஒரு வழியுண்டாகாண்; நம் ஐயரான பெரியாழ்வார் ஏதோ ஒரு வழியில் அவளை வருவித்துக் கொடுப்பாரகாண்!" என்கிறான் இப்பாட்டில்.

தவேளும் இரண்டு வகையாலும் தோற்ற வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார் என்று கண்டுக்கொள்வது. 3. அதுதன்னிலேயும் அதிசங்கைபண்ணுநின்றான் என்றுதான் துரனார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே" [4] என்று - அவ்விரண்டிலும் அதிசங்கை பண்ணுநின்றான் என்றபடி. பெரியாழ்வார் வயிற்றிற்றிறப்பை, கீழே அதிசங்கைபண்ணிற்று தன்னையிட்டு; இங்குத் தெளிகிறது அரித்தூஸ்தித்தையுட்பற்ற என்று தாத்தாயம்.

வ்யா:- (நல்ல எந்தோழி) என்னிலும் என்னிலுக்கு நொந்திருப்பாய் நீயேயிதே. நாகணையித்யாதி அந்த ஸாயியாய், b ஸாயி:பதியுமாய், உயர்ந்தாரொருத்தராயிருக்கிறவரை. அதிசங்கைதாராயிருக்கிற நம்மாலே செய்யலாவதுண்டோ? "அடிக்கீழார்ந்து புருத்தேனே" என்று ஸரணம்புகவொருப்பட்டவர், அதுக்குறுப்பாக "அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கை உறைமார்பா" என்றும் - "நாகணையிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு" என்றும் - தம் பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருந்தவதன்னையும் இழவுக்குடலாகச் சொல்லிக் கைவாங்கும்படி காணும் கண்ணுஞ்சுழையிட்டபடி. (நாகணையிசை) அந்தஸாயியாயிருக்கைக்கு மேற்பட இல்லையிதே ஒருவனுக்கு ஏற்றததுக்கு.

வ்யா:- (நல்ல எந்தோழி) என்னைக்காட்டிலும் என் இழப்பைப் பார்த்து மிகவும் வருத்தப்படுபவன் நீயேயல்லே. (நாகணையிசை நம்பரர் செல்வர் செய்வது என்) திருவனந்தாழ்வான் மேல் ஸயனித்திருப்பவராய், திருவிள்நாயகராய், மிக உயர்ந்தவர் என்று ப்ரஸித்திபெற்றவரை மிகத் தாழ்ந்தவரான நாம் என்ன செய்யமுடியும்? "அடிக்கீழ் அமர்ந்து புருத்தேனே" [திருவாய் 6-10-10] என்று ஸரணம்புக முற்பட்ட நம்மாழ்வார் "அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறை மாடா!" [திருவாய் 6-10-10] என்றும், "நாகணையிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு" [திருவாய் 5-10-11] என்றும் தமக்குப் பேற்றைப் பெற்றுத்தரும் புருஷகாரபூதர்களாக அனுஸந்தித்த பெரிய பிராட்டியாரும் திருவனந்தாழ்வானுக்கூடத் தான் பேறுபெறும் ழிந்ததற்குக் காரணம் என்று சொல்லிப் புகுவதில்லையென்பதில் நின்றும் விலகிச்செல்லும்படியல்லே இவன் விரகவேதனையாலே மயக்கமுற்றிருக்கிறான். (நாகணையிசை நம்பரர்) பரவங்கித்யையிலே ப்ரமாத்தமாவை அளந்தஸயனாகக்

b(ஸாயி:பதியுமாய்) அத ஏவ (உயர்ந்தாரொருத்தராய்) என்றபடி. c,d"நம்" என்ற ப்ரஸித்தியை "பரர்" என்ற னா-72

c (நம்பர்) அந்நயபரமான வாக்கங்களாலே ப்ரஸித்த, மான பரவத்தையுடையவர். 174. “नारायणं नमस्कृत्य” (நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம) இத்தயாதி,களில் சொல்லுகிற படியே. (செல்வர்) ப்ரியபதிகள். d “அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது” 175. “हृत्स्वित् स्तुतिः पश्य” (ஹ்ரீஸ்ச தே ஸத்ஸ்வீஸ்ச பத்ந்யென) என்கிறபடியே, ஆகையாலே (பெரியர்) நமக்கும் அவனுக்கும் பர்வத பரமானுக்களோட்டை வாகிபோரும். (சிறுமானிடவர்)

கூறுகையாலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே ஸபளித்திருப்பதற்கு மேற்பட ஏற்றத்தைத்தரும் பெருமை எவனுக்கும் இல்லையன்றே.

(நம்பர்) பரம்பொருளைக் குறித்து,

174. நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: |

நாராயணபரோ ஸ்யோதிதாத்தமா நாராயண: பர: || [த-தா 11]

[நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்; நாராயணனே பரம்பொருள்; நாராயணனே பரஞ்சோதி; நாராயணனே பரம்த்மா.] என்கிற படியே நாராயண ஸப்தத்தைப் பலகால் படிக்கையாலேயு எவரையும் குறிக்கமாட்டாத வேதாந்த வாக்கங்களிலே யினங்நிரிற்கும் மேன்மையையுடையவர். (நம் செல்வர்) திருவிண் நாயகர் எனப்புகழ்பெற்றவர். “அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவை ஆகம் புணர்வது” [திருவாய் 2-8-1] என்று.

175. ஹ்ரீஸ்ச தே ஸத்ஸ்வீஸ்ச பத்ந்யென [பு ஸ 2-5]

[பரமபுருஷனே ! உனக்கு பூமிதேவியும் ஸத்ஸ்வீதேவியும் பத்னிகள்] என்றும் இவர் திருவிண் நாயகராகையாலே மிகப் பெரியவர் என்று உபபேதத்தையும் உரைத்தனவன்றே. (பெரியர்) இக்காரணங்களாலேயே மிகப் பெரியவர். நமக்கும்

பத்துக்கு விசேஷ்ணமாகக் கீழே அருளிச்செய்து, “நம்-செல்வர்” என்று கூட்டித் தாத்தாயம் (அணைவதித்தயாதி), c (நம் பர்) நம் -ப்ரஸித்தி, e திருவனந்தாழ்வான் அவ்

தேவயோதியிலே பிறந்து சிறிது அணையநிற்கையு மன்றிக்கே. eப்ரா(அ)ஜ்ஞராய் அவனோடு அணையநிற்கையு மன்றிக்கே. அதிக்ஷத்ராரண மதுந்யப். (நம் செய்வ தென்) முன்பே ஒரு வார்த்தை சொல்லி வைத்தார் என்றத்தைக்கொண்டு நம்மாலே அவரை வணக்கப்போமோ?

f “ஆனால் நாம் இழந்தேபோயித்தனயோ?” என்ன, நமக்கு இழக்கவேண்டாமா? 176. “स्वित् स्तुतिः पश्य” (தவயி கிஞ்சித் ஸமாபந்தே கிம் கார்யம்

அவருக்கும் அனுவுக்கும் மலைக்கும் உள்ள வேற்றுமையுண்டு. (சிறுமானிடவர்) தேவயோதியில் பிறந்து அவனைச் சிறிது நெருங்கி நிற்கையுமல்லாமல், ஜ்ஞானிகளாயிருந்து அவனை நெருங்கியிருக்கையுமல்லாமல், பேரறிவாளராயிருக்கும் அறிவற்ற அசித்துப்போலே படுக்கையாயிருந்து அவனை அணைந்துநிற்கும் திருவனந்தாழ்வானைப் போலுமல்லாமல், இடக்கையும் வலக்கையும் அறிவாநிற்கும் அவனை அணைந்துநிற்கும் ஆய்ச்சிகளைப் போலுமல்லாமல் மிகத் தாழ்ந்த மனிதராயிருப்பவரன்றே நாம். (நாம் செய்வது என்) “ஆபிரகான் ரகிப்பேன்” என்று முன்னமே அவர் ஒரு வார்த்தை சொல்கிறவந்தார் என்ற காரணத்தால் நம்மாலே அவரை நிப்பந்திக்கமுடியுமோ?

“அப்படியானால் நாம் புகுவத்விஷயத்தை இழந்துவிட வேண்டியதுதானோ?” என்று தோழிக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு “நாம் இழக்கவேண்டிய அவர்யமில்லை;

176. தவயி கிஞ்சித் ஸமாபந்தே கிம் கார்யம் வீதயா மம | பராதேந மஹாப்யாஹோ ! ஸத்ஸ்வணேந யவீயஸா |

வறுபூவத்துக்குத் தன்னணீத் துரும்பாகவொண்ணாதென்று தன் ஜ்ஞானத்தை அமைத்து, அஜ்ஞனம், அசித்தி, வத்பரதத்த்ரனாயிருக்கையாலே (அஜ்ஞராய் அவனோடு அணைய நிற்கையும்) என்கிறது. “ப்ராஜ்ஞராய் அவனோடு அணைய” என்றும் பாடமுண்டு. f பெரியாழ்வாரை... கடவுட்கேவகை சொல்லுகிற பசுத்திலே நோக்காக மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஆனாலித்தயாதி)

ஸீதயா மம) என்றவனுக்குச் ௨ சொல்லவேண்டுமெனும் ௨, ஒரு விஷயமுண்டுகாண். h நீ பின்னையும் பேற்றுக்குடலாக நினைத்துருந்ததென்? என்ன, — (வில்லிபுத்தியாது - i சர்க்கர் தேவரை) j ஸர்வஸாதாரணமாக இருக்கும் வஸ்துவென்று பற்றுக்கடவதன்று; ஆசார்யனுக்கு விதேயம் அவவஸ்து;

ஸாத்தருக், நேந ச ஸாத்தருக், ந! ஸ்வஸாரீரேண வா புந: ||

[ராபு 41-4]

[நீண்ட கைகளைபுடைய ஸுச்சீரீயனே! உனக்கு ஏதாவது அவமானம் நேர்ந்ததாயில் வீதையால் எனக்கு என்ன பயன்? பரகனலும், இளைவனான உஷ்மனனாலும், சத்ருக்னாலும் என்ன பயன்? சத்தருக்களை அழிப்பவனே! என்னுடைய ஸாரீரத்தினும்தான் என்ன பயன்?] என்று கூறிவவனுக்கு நாம் உணர்ந்தவேண்டிய ஒருவிஷயம் உண்டுகாண்' என்கிறார் பாட்டின் பிற்பாடியிலே. "ஆர் நிலையிலும் நீ அவரைப்பெறுவதற்கு உபாயமாக நினைத்திருந்தது என்ன?" என்று தோழி கேட்கக் கூறுகிறார்—(வில்லி புதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை...காண்முமே) தேவர்களுக்கும் அஸூரர்களுக்கும் பொதுவானவர் என்னும் ஆகாரத்தைபிட்டு நாம் அவரைப் பற்றுக்கொள்வோம். "அனந்தன்பாலும்" [பெரியாய் 5-4-8] என்கிறபடியே விஷ்ணுவைத் தம் மனத்தே

௨, (ஒருவிஷயம்) மஹாராஜரைப்போலே அபிமதமான விஷயம்; பெரியாழ்வார், g (சொல்ல வேண்டுவதும் ஒரு விஷயமுண்டுகாண்) என்று து "சிவ சிவ" (விஷ்ணு: சித்தே யஸ்ய) என்றுகொண்டு, "அனந்தன்பாலும்" இத்யாதிப்படியே - அவர்களுக்கும் காற்கடைக்கொண்டு இவர் ஹ்ருதயத்திலே விறும்பி வர்த்திக்கிற்கும்படி அபிமதவிஷயமான பெரியாழ்வார் கூடகத்வேந உணர்தொணைந்துபடி. h பெரியாழ்வாரை உபாயத்வேந சொல்லுகிற பசவும் தோற்ற அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறார் (பின்னடியும்தியாது) e (அஞ்ஞராய் அனைந்த வர்கள் - இடைச்சிகள்) ij "தங்கள்" என்று வியோஷிக்கிற துக்குத் தாத்தாயம் (ஸர்வஸாதாரணத்தையாதி) இதெல்

அவன் வழியாலே நமக்குக் கிடைக்குமென்றிருக்க அறிக்கும். k ஸம்பந்தம் நாம்க்கும் k, அவனுக்கும் ஒக்குமென்று நினைக்கலாகாது; l ஸம்பந்தம், நித்யமாயிருக்கச்செய்தே யிறே இந்நான்வரை கிடந்தது. "தங்கள் தேவரை" என்று-தன்னோடு உறவறுதலும் பெரியாழ்வாரோடே சேர்த்துச்

கோயில்கொள்ளச் செய்திருக்கும் நம் ஆசார்யரான பெரியாழ்வார் இட்டவழக்காயிருப்பவா என்னும் ஆகாரத்தாலேயே அவரைப் பற்றுக்கொள்வோம் என்கிறார். பரமதீமா ஆசார்யனுக்கு வசப்படுத்தப்பட்டவன். ஆசார்யன் ஸம்பந்தத்தாலே அவன் நமக்குக் கிடைப்பான் என்றே சேதனை நினைத்திருக்க வேண்டும் நமக்கும் ஆசார்யனுக்கும் எம்பெருமானோடு ரோஷ ரோஷி ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கும்போது நமக்குப் பேற்றுக்கு நடுவில் ஆசார்யன் வேண்டிய அவச்யமென்ன? என்று நினைக்கலாகாது. நமக்கும் எம்பெருமானுக்கும் உள்ள ரோஷ ரோஷி ஸம்பந்தம் நித்யமாயிருந்தபோதிலும், நாம் இன்று வரை எம்பெருமானைப் பெருமலிருத்தது ஆசார்யஸம்பந்தம், மில்லாமையாலன்றோ. ஆகையால் ஆசார்யனைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டே எம்பெருமானைப் பெருமேனும் என்ற ஸாஸ்திரார்த்தம் இங்கு சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ஆசார்யனைப் புருஷகாரமாக மாற்றி நம் கொள்ளாமல் "தேவமற்றறியேன்" [கண்ணி-2] என்று ஆசார்யநிஷ்டையிலே ஊன்றியிருக்கும் ஸ்வமஹாத்மாக்கள் எம்பெருமானைக் காற்கடைக்கொண்டு ஆசார்யனையே உபாயமாக நினைப்பதுமுண்டு. தான் அந்த கோஷ்டியில் சேர்ந்தவன் என்பது தோற்ற ஆண்டான் "தங்கள் தேவரை" என்று எம்பெருமானுக்குத் தன்னோடுள்ள உறவை அறுத்து, பெரியாழ்வாரோடே உறவுபடுத்திச் சொல்லுகிறார். பெரியாழ்வார் உகந்தவன் என்னும் காரணத்தாலேயேயன்றே

லாம் புருஷகாரத்வபசுத்திலே. j k (ஸர்வஸாதாரணமாகவிற்கும் வஸ்துவென்று பற்றுக்கடவதன்று) என்ற வாக்யவிவரணம் (ஸம்பந்தம்மீத்யாதி) k, (அவனுக்கும்)-ஆசார்யனுக்கும்; l அவனோபாதி நமக்கும் ஸம்பந்தம் முண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்பந்தம் நித்யமாய்

சொல்லுகிறான். ம பெரியாழ்வாருகந்தவரென்றயத்து உகந்தது; ம தரிபுராதேவியார் வார்த்தையை நினைப்பது.

(வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல்) ஒரு பூவையிட்டு வரப் பண்ணவுமாம்; ஒரு இசையைச்சொல்லி இசைவிக்கவுமாம்; கிழியை அறுத்து வரப்பண்ணவுமாம்; திருமஞ்சநத்தைச் சேர்த்து அழைக்கவுமாம்; திருக்குழல்பணியைச் சேர்த்து வைத்து அழைக்கவுமாம்; அன்றிக்கே, திருவந்திக்காப்பிட்டு

இவன் எம்பெருமானை உகந்தான். எம்பெருமானாகுடைய ஸிஷையான தரிபுராதேவியார் என்ற அரசகுலப்பெண்ணினைய “நீங்கள் ஏன் மற்ற தெய்வங்களைத் தொழுவதில்லை” என்று சொல்கேட்க, “எம்பெருமானார் தொழாமையாலே தொழுவதில்லை; கரடிச்சால் முலையாகிற ஈரான்ய திக்கின் (வடகிழக்கு திக்கின்) அழிபதியாகிற ஸிவனையும் எம்பெருமானார் பற்றினால் நாங்களும் பற்றுவோம்” என்று பதில் கூறினான். இவ்வைதின்புறம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

(வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல்) பெரியாழ்வாரிடம் அவரை வரச்செய்வதற்குப் பல வழிகள் உண்டு; அவ்வழிகளில் ஏதேனுமொன்றாலே பெரியாழ்வார் அவரை வரப்பண்ணினாராகில் அப்போது நாம் அவரைப்பெற்றுப்போகிறோம். “சென்னைப்பூச்சுட்ட வாராய்” [பெரியாழ்-திரு 2-7-1] என்று ஒரு பூவையிட்டு ம அவரை அவர் வரச்செய்க்கும். “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” [திருப்பல்] என்று ஓர் இசையைச் சொல்லியும் அவரை வரச்செய்வாரவார். வேண்டிய வேதங்களை நினைவாகி கிழியறுத்தும் அவரை வரப்பண்ணுவார். திருமஞ்சநத்தைக்கு உரிய தீரவ்யங்களைச் சேர்த்து “நாரண நோட வாராய்” [பெரியாழ்-திரு 2-4-1] என்று அழைத்தாலும் அவர் வந்தே தீரவேண்டும். குழல்வார வேண்டியவற்றைச் சேர்த்து வைத்து அழைத்தாலும் அவர்

யித்யாதி; ம உபாயத்தவபசேஷ [பெரியாழ்வாருகந்தவரென்றயத்திய்யாதி] ம தரிபுராதேவியார் “கரடிச்சால் முலையின் தேவனையாகிலும், எம்பெருமானார் பற்றினால் எங்களுக்கும் அதுவேபமையும்” என்ற வார்த்தை. ஆ(அதி

அழைக்கவுமாம்; “வெண்ணையனைந்த குணங்கும்” “ஆனிரைமேய்க்க நீ போதி” “இந்திரனோடு பிரமன்” இத்யாதி,கள் அநேகமிறே. அன்றிக்கே, நான் தம்மை முன்னிட்டாற்போலே, தமக்குப் புருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டு வரப்பண்ணவுமாம். (அது காண்டுமே) அவ்வழியாலே பெறக்கடவோம். 177. “சிவாஜே ஸுசுதி விந்நா சரித” (பிதாமஹம் நாதுமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத) என்னுமாயோலே;

வந்தே ஆகவேண்டும். “அந்தியம்போதித்தவாகும் அழகனே! காப்பிட வாராய்” [பெரியாழ்-திரு 2-8-1] என்று கூப்பிட்டாலும் அவரால் வரமாட்டேன் என்று தட்டமுடியாது. “வெண்ணையனைந்த குணங்கும்” [பெரியாழ்-திரு 2-4] என்னும் பதிகத்தில் நோடவும், “ஆனிரை மேய்க்க நோதி” [பெரியாழ்-திரு 2-7] என்னும் பதிகத்தில் பூச்சுட்டவும், “இந்திரனோடு பிரமன்” [பெரியாழ்-திரு 2-8] என்னும் பதிகத்தில் காப்பிடவும் இதுபோல மற்றும் பல பதிகங்களில் மற்றும் பல காரியங்களுக்கும் பெரியாழ்வார் அவரை வரப்பண்ணினாரென்று. இப்படி வருவிப்பதற்குப் பல வழிகளுண்டாகையாலே, “வல்ல பரிசு” என்கிறான், அன்றிக்கே, தான் அவரை முன்னிட்டாற்போலே, தமக்குப் புருஷகாரமான தம்மாசாரியரை முன்னிட்டு வரப்பண்ணுவதை “வல்லபரிசு” என்பதாகவும் கொள்ளலாம். (அது காண்டுமே) இப்படி ஏதேனும் ஒருவழியாலே அவரை வரச்செய்தாராகில் அவ்வழியாலே நாம் அவரைப்பெறுவது உறுதி.

177. அக்ருத்ரிமத்தவச்சரணாரிந்தித்ய-

ப்ரேமபர்கர்ஷாவதி, மாத்மவந்தம் |

பிதாமஹம் நாதுமுநிம் விலோக்ய

ப்ரஸீத, மத், வ்ருத்தமசிந்தயித்வா ||

[ஸ்தோதர 65]

ஸங்கைபண்ணி என்றுத - “கொல்லையர்க்கியை” என்று விடத்தில்; அங்கு - ஸ்வகூதம்; இங்கு - பரகூதம்). 10,

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

178. “स्वपादुक् शरं पयः” (தவத்பாதமுலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே) என்று - ஸரணம் புக்குவதது. ப்ரபத்தி பண்ணினோம் நாமாகையாலே, அதுவும் போட்கனாகக் கூடுமென்று அக்குறைதீர. நாதமுனிகளை முன்னிட்டாற்போலே, இவளும் பெரியாழ்வாரை முன்னிடுகிறாள். 10-

ஆண்டவர் திருவடிகளே ஸரணம்.
பெரியவா சரண்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாம் திருமொழி முற்றிற்று

[என்னுடைய நடத்தையை நினைபாமல், உன்னுடைய திருவடிக் தாமரைகளில் இடற்கையாயிருக்கும் மேலான அன்பிற்கு எல்லைமையிருப்பவரும், ஆதம்ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவரும் எனக்குப் பாட்டனாகிய நாதமுனிகளைப் பார்த்து எனக்கு அருள்புரியவேண்டும்.] என்று ஆளவந்தாரும், தம் பாட்டனரும் பரமசாரியருமான நாதமுனிகள் ஸம்பந்தத்தைவிட்டே தமக்கு அருள்வேண்டும் என்றாசனேறு;

178. ந த,ர்மநிஷ்டே,ரடஸ்மி ந சாத்மவேதீ,
ந ப,க்திமாம்ஸ்தவச்சரணரநிதேது, |
அகில்சநோநந்யக,தி: ஸரணய!

தவத்பாதமுலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே ||

[ஸரணமடையத் தருந்த எம்பிரானே! அடியேன் கர்மயோகத்தில் நிலைநின்றவன்கிலேன்; ஆதம்ஸ்வரூபமுடையவன்கிலேன்; உன் திருவடிக் தாமரைகளில் புக்தியையும் உடையேன்கிலேன். ஓர் உபாயமுற்றவனும், வேறு புகலற்றவனுமான அடியேன் உன் திருவடிக் தாமரைகளை உபாயமாக நிர்சயிக்கிறேன்.] என்று ஆளவந்தார் எம்பெருமானை நேரே ஸரணம்புகுந்து, “ப்ரபத்தி பண்ணினது நாமாகையாலே அதுவும் வலிமைபற்றதாகக் கூடும்” என்று நினைத்து, அக்குறைதீர ஸ்தோதரத்தில் கடைசி ஸ்லோகத்தில் நாதமுனிகளை முன்னிட்டுப் பெற விரும்பியதுபோலே இவளும் பெரியாழ்வாரை முன்னிட்டுப் பெறவிரும்புகிறாள். 10.

பத்தாம் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம் நிறைவுற்றது.

பதினோராம் திருமொழி
“தாமுக்கம்” ப்ரவேசம்

அவ:— அவர் இரண்டு வார்த்தை சொல்லாரென்றும், அதுதான் தப்பிற்குகிலும் தப்பாததென்றுண்டு, நமக்குப் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பானது நம்மைப் புலத்தோடே ஸந்திப்பித்தல்லது விடாதென்றும் அதுபவஸித்திருக்கச் செய்தேயும், அவனான வந்து உதவக்கண்டிலன்; அர்ஜுநன் கையில் அம்புகளாலே உனைய ஏவுண்டு ஸரதல் பத்திலே கிடந்த ஸ்ரீ பீஷ்மரைப்போலே, ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே போர நோவுபட்டுக்கிடக்கிற துஸையைக் கண்டு, “இவளுக்கு ஓடுகிறது இன்னதென்றறியவேணும்” என்று தாய்மார் தோழிமார் அந்யபரையாகியிருப்பாரடையப் புருந்து திரண்டிடக்க, அவர்களைப்பார்த்து.

பதினோராம் திருமொழி—வ்யாக்யான விவரணம்
தாமுக்கம் ப்ரவேசம்

சென்ற திருமொழியில் “குமரனார் சொல்” (10-4) என்று அவர் இரண்டு வார்த்தை சொல்லாதாரென்றும் “வில்லி புதுவை விட்டுத்தித் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அதுகாண்டுமே” (10-10) என்று “அவர் வார்த்தை தப்பினதும் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பு தப்பாது; அவர் ஸம்பந்தம் நமக்குப் புலத்தை அளித்தே தீரும்” என்றும் அறுதிகொண்டிருந்தபோதிலும் அவன் உதவக்கண்டிலன்; அர்ஜுநன் கையில் அம்புகளாலே மர்மஸ்தானத்தில் அடிக்கப் பட்டு அம்புப்படுக்கையில் படுத்திருந்த ஸ்ரீ பீஷ்மரைப்போலே, எம்பெருமானை நினைவுபடுத்தும் பொருள்களாலே மிகவும் துன்புற்றுக்கிடக்கிற இவளது நிலையைக்கண்டு தாய்மர்களும் தோழிமர்களும் “இவள் எக்காரணத்தால் துன்புற்றிருக்கிறாள் என்று அறியவேணும்” என்று அவரவர் வேலையை விட்டு அனைவரும் இவள் முன்னே கூடியிருக்க, அவர்களைப்பார்த்து

நா—73

உ “நான் அதுயவஸித்திருந்தபடி கண்டுகோளே, ட என் துலையிருந்தபடி கண்டுகோளே, ௦ இவ்வளவிலே அவன் வந்துதவினபடி கண்டுகோளே, ட அவன் ஸ்வபாவமிருந்த படி கண்டுகோளே” என்று இன்னுதாய், ௭ பின்னையும் “தன் திறத்திற் பெண்களிலே சிலருக்கு உதவினவன் நமக்கு உதவாதொழிகிறுளல்லன்” என்று வருந்தி ஒருபடி துரித்தாளாய்த் தலைகட்டுகிறுள்.

பதினேறாம் திருமொழி—முதல் பாட்டு
தாமுக்கும் தங்கையில் சங்கமே போலாவோ?
பாமுக்கு மெங்கையில் சங்கமு மேந்திழையீர்!
தீமுகத்து நாகணைமேல் சேரும் திருவரங்கர்
ஆ!முகத்தை நோக்காரா ஸம்மனே! அம்மனே!

“பெரிசாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமே எனக்குப் பேற்றுக்கு உபாயம் என்று நான் உறுதியுண்டிருந்தேன். எம்பெருமான் என்னுடைய வனைகள் கழலும்படி செய்துவிட்டான். நான் இருக்கும் தெருவழிபாக வந்தும் எனக்கு உதவுகிறுளல்லன். அவனே ஸீதாப்பிராட்டிக்காக உன்னுது உறங்காது அரும் பாடுபட்டவன்” என்று வருந்தி வார்த்தை சொல்லி, மேலும், “என்னைப்போன்ற ருக்மிணிப் பிராட்டியை சிசுடாலாமிருந்து காப்பற்றிக் கைப்பிடித்தவன் எனக்கும் உதவாமலிருக்க மாட்டான்” என்று கிசேசத்தோடே ஒருவாறு உயிர்த்துரித்து நிறைவுபடுத்துகிறுள் இத்திருமொழியை.

அரு—தாமுக்கும் ப்ரவேஸே; ௩ “விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பீரல் அது காண்டும்” (10-10) என்றத்தைப்பற்ற (நான் அதுயவஸித்திருந்தபடி) என்றது. ௪ “கழல்வனையேயாக்தினர்” (2) என்றத்தைப்பற்ற (என் துலையிருந்தபடி கண்டுகோளே) என்றது. ௦ “இத் தெருவே போதாரே” (4) என்றதைப்பற்ற (இவ்வளவிலே) என்றது. ட “உண்ணாதுருங்காது” (7) இத்தபாதியைப்பற்ற (அவன் ஸ்வபாவமித்தயாதி) ௭ “கண்ணுலம் கோடித்து” (8) இத்தயாதியைப்பற்ற (பின்னையும்) என்றது.

பதவுரை— ஏந்து இறழயீர்.—ஆபுரணங்களை அணிந்துள்ள மாதர்களே! யாம் உகக்கும் எம் கையில் சங்கம்— நான் உகந்து துரித்துக்கொண்டிருக்கிற என் கையில் வளைகள், தாம் உகக்கும் தம் கையில் சங்கம் போலாவோ— தான் உகந்து துரித்துக்கொண்டிருக்கிற தன் கையில் சங்கோடு ஒவ்வாதோ? தீ முகத்து—கொடிய முகங்களை யுடைய, நாக அணைமேல் — திருவனந்தராமுவாகுறி படுக்கையின் மேலே, சேரும் — பள்ளிகொண்டருளா நின்ற, திரு அரங்கர்—ஸ்ரீரங்கநாதர், முகத்தை—(என்னுடைய) முகத்தை, நோக்கார் ஆல்—நோக்குகின்ற ரில்லையே; ஆ!—ஐயோ!; அம்மனே! அம்மனே!— அந்தோ! அந்தோ!!

அவ:— முதற்பாட்டு. (தாமுக்கும் இத்தயாதி) ௩ “இவ்வவஸாதத்தில் வந்து நீர் உதவாதொழிந்ததென்?” என்று கேட்டால், ௩ இன்னத்தாலேயென்று ந(து)மக்கு மறுமாற்றமாகச் சொல்லாவதொன்றுண்டென்று நினைத்திருக்கி

1. அவ:— தாய்மாரகையும், தோழிமாரகையும் பார்த்து “எம்பெருமான் செய்த செயல் நியாயமா?” என்று கேளுங்கள் என்கிறார். “இவன் இப்படிப் பெருவருத்தப்படுமபோது நீ வந்து உதவாமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன?” என்று நீங்கள் கேட்டால், இன்னகாரணம் என்று நமக்குப் பதில் சொல்லுவதற்கு ஒன்று உண்டு என்று நினைத்திருக்கிறாரோ? கேளுங்கள்” என்

அரு—முதற்பாட்டு. (தாமுக்குமித்தயாதி) “ஏந்திறழயீர் - தாமுக்கும் தங்கையிற் சங்கமே போலாவோ யாமுக்கும் எம் கையிற் சங்கமும் - தீமுகத்து நாகணைமேற்சேரும் திருவரங்கர் - முகத்தை நோக்காரால் - ஆ அம்மனே அம்மனே” என்றவ்யம். ஸந்தீகனைப் பார்த்து த்யாயம் கேட்டதாயிருக்கிறது இப்பாட்டு. ௩ பதங்களைக் கடாசுபித்துக்கொண்டு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வவஸாதத்திலித்தயாதி). ௩ (இன்னத்தாலே) என்றது.

றாரோ, கேளிகோள். b என்னுட்பில் குறையுண்டாயோ? b₂ தம் உட்பில் குறையுண்டாயோ? தம்முடைய b₂ ரக்ஷணத்தில் குறையுண்டாயோ?, என்னுடைய b₂ ரக்ஷணத்தில் குறையுண்டாயோ? எத்தலே “நான் உதவிறிலன்” என்று சொல்லவிரக்கியுர்? c தம் கையில் குறையிலை, என் கையில் குறையிலை, இனி என் சொல்லுவதாக இருக்கியுர்?

வ்யா:— (தாமுக்கும் இப்பாதி) d “ஸ்வதந்த்ராயிருப் பார்தாம் தாம் நினைத்தது செய்து தலைக்கட்டுமத்தனை

கிறுள்.” “நான் அவரை உகந்திருப்பதில் உள்ள குறை காரணமா?” என்று பார்த்தால், என்னுடைய உகப்பில் ஒரு குறையுமில்லை. “தாம் என்னை உகந்திருப்பதில் உள்ள குறை காரணமோ?” என்று பார்த்தால், தம்முடைய உகப்பிலும் குறையிலை. “தம்முடைய ரக்ஷணத்தில் குறையிருக்குமோ” என்று பார்த்தால் அதிலும் குறையிலை. “நான் ரக்ஷிக்கத்தக்கவளாயிருப்பதில் உள்ள குறை காரணமோ” என்று பார்த்தால் அதிலும் குறையிலை. இனி, தாம் உதவாமெக்கு என்ன காரணத்தைச் சொல்லுவதாக நினைத்திருக்கியுர்? எதுவுமில்லை என்று கருத்து.

வ்யா:— (தாமுக்கும் தம் கையில் சங்கமே போலாவோ யாமுக்கும் எம் கையில் சங்கமும்) தம் கையில் சங்கத்தைத்

என் குறையாலேயாதல்; தம் குறையாலேயாதல். b அவதாரிகையை விவரிக்கியுர் (என்னுட்பில் குறையுண்டாயோ இப்பாதி.) (என்னுட்பு)-வண் யிறுந்து அவன் லையை ஆசைப்படுகை. b₂ (தம் உகப்பு) - என்வளையைக் கைக் கொள்ளுகை. b₂ (ரக்ஷணம்) கோயிலிலே சேருகை. b₂ (ரக்ஷணபூரவம்) “முகத்தை நோக்காரால்” என்றிருக்கை. c இவற்றால் புலித்ததை அருளிச்செய்கியுர் (தங்கையில் இப்பாதி.)

d “தாமுக்கும் தம் கையிற் சங்கமேபோலாவோ யாமுக்குமெம் கையிற் சங்கமும்” என்றது - தம் கையிற்

யன்றோ?” என்று சொல்ல நினைத்திருக்குமதுவும் வார்த்தையல்ல; e “பரதந்த்ராயிருப்பார், செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையல்லது. நிர்ப்பந்திக்கக் கடவார்களோ?” என்று நினைத்திருக்குமதுவும் வார்த்தையல்ல; f “நம் கையிலுள்ள தொன்றும் கொடோம். பிறர் கையிலுள்ளது கொள்ளக் கடவோம்” என்று நினைத்திருக்குமதுவும் வார்த்தையல்ல; g “வன்மையுடையார் செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையன்றோ d₂ மென்மையுடையார்” என்று நினைத்திருக்கக்கடவரல்லர்.

தாம் உகக்குமாபோலேயன்றோ என் கையில் சங்குவளையையும் நான் உகப்பது. என் கையில் சங்குவளையைத் தாம்கொண்டால் தம் கையில் சங்கத்தையாவது எனக்குத் தரவேண்டாமோ? என்று கருத்து. “நான் ஸ்வதந்த்ரன்; என் இஷ்டப்படி எது வேண்டுமானாலும் செய்வேன்” என்று பதில் சொல்ல நினைத்தாரால் தாம் பரமப்ரணியாயகையாலே அதையும் பொருந்தாது. “பரதந்த்ரையாயிருக்கும் நீ ஸ்வதந்த்ரனான நான் செய்தபடி கண்டிருக்கவேண்டுமென்பாழிப் பிரிப்புந் திக்கக்கூடாது” என்று பதில் சொல்ல நினைத்தாரால் என்னுடைய ஆற்றமையை அறியாமல் சொல்லும் வார்த்தையாகையாலே அதையும் பொருந்தாது. “நம் கையில் இருப்பது எதுவும் கொடுக்க மாட்டோம். பிறர் கையில் இருப்பதைப் பறிப்போம்” என்று சொல்லநினைத்தாரால் அது நியாயத்துக்கு முரணானதாகையாலே பொருந்தாது. “வன்மையுடைய ஆண்கள் என்ன செய்தாலும் மென்மையுடைய பெண்கள் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமலிருக்கவேண்டியதுதான்” என்று சொல்லநினைத்தாரால்

சங்கத்தைத் தாமுக்குமாபோலேயன்றோ எம் கையிற் சங்கமும் யாமுக்கப்பதென்று அர்த்தமாய், “என்வளையொண்டால் தம்வளையென்தான் தரவேண்டாவோ” என்று இவற்றுக்குக் கருத்தாக, அதுக்கு அவன் கருத்தை அருவதித்த உத்தரம் சொல்லுகியுர் (ஸ்வதந்த்ரராயித்தபாதி, வாக்ய த்யயத்தாலே) f, g கீழை விவரிக்கியுர் (நம் கையிலுள்ளதித்யாதி, வாக்ய த்யயத்தாலே). g (வன்மை)-புருஷஸ்வபூரவம் g₂ (மென்மை) - ஸதீர்ஸ்வபூரவம். h (அது பின்னை பிறர்க்

“ உம்முடைய கையில் வளை நீர் கொடாதொழிகிறதென் ? ” என்று கேட்டால் “நானுகந்திருக்கையாலே” என்று சொல்ல நினைத்திருக்கிறாரோ? 1 அது பின்னை பிறர்க்கில்லையோ? 2 கையும் மூர்பாஞ்சுநயமுமான அழகைப்போலேகாணும் இவன்தான் கணக்கென்று கிடக்கிறது; “நாமும் கணக்கென்று கிடப்பது” இத்தையன்றே” என்று சொல்லவிறே அவரும் நினைத்திருப்பது. அது தமக்காகக் கண்டதோ? 70. “நீ நே ஸ்ரீயாசுநி-அகாநி” (நே ரூபம்-நாயுத, நாயுத்தாநாம்) என்றன்றே இருப்பது.

k (தாமுக்கும் இப்பாதி) 1 “நாமுகந்தது நம் கையிலே கிடக்குமித்தனை; பிறருகந்ததும் நம் கையிலே கிடக்கு

மிகக் ஆற்றாமையையுடைய எனக்கும் இவரைப் பணியவைக்க மடலூர்தல் முதலான உபாயங்கள் என் கையிலுமுண்டு. “உம்முடைய கையில் உள்ள என் வளையை நீர் ஏன் கொடுக்க மறுக்கிறீர்” என்று கேட்டால் “நான் உகந்திருக்கையாலே” என்று சொல்லநினைத்தாரானால் “அதுபோலவே உம்கையில் சங்கத்தை நான் உகந்திருக்கிறேன்; அதை என்னிடம்கொடும்” என்று நான் கேட்கக்கூடாதோ? கையும் மூர்பாஞ்சுநயமும சேர்ந்திருக்கும் அழகைக் காணவன்றே இவன் எப்போதும் ஆசைப்பட்டிருப்பது. “நம்முடைய பாஞ்சுநயந்திதும் நமக்கும் ஆசையிருக்கிறதே; அதை எப்படி உன்னிடம் தருவது” என்று சொல்லநினைத்தாரானால் “அது உமக்காக ஏற்பட்டதோ? [229-ம் பக்கத்தில், 70-வது பரமாணத்தின்படி] அது எங்களுடையதன்றே.

(தாமுக்கும் எம் கையில் சங்கமே போலாவோ யாமுக்கும் தம் கையில் சங்கமும்) என்று கூட்டியும் பொருள்கொள்ளாம். “நாம் உகக்கும் சங்குவளையும் நம் கையிலேயே இருக்கவேண்டும்; பிறருக்கும் சங்கமும்

கில்லையோ” என்றது - உம்முடைய சங்கிலாசை எனக் கில்லையோ? என்றபடி. 2 இவன்தான் சங்கை ஆசைப் பட்டிருக்குமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (கையும் மூர்பாஞ்சுநயமுமித்தயாதி) 3 (இத்தையன்றே) - பாஞ்சு ஜந்யத்தையன்றே.

மித்தனை. நாமுகந்ததும் கொடோம். பிறருகந்ததும் கொடோம்” என்று நினைத்திருக்குமது அழகோ? உகந்தார் உகந்தது பெறுதல், உடையார் உடையது பெறுதல் செய்ய வேண்டாவோ? உகந்தார் உகந்தது பெறும்போது தன் கையிலுள்ளவை என் கையிலே வரவேணும்; உடையார் உடையது பெறில் என் கையிலவை என் கையிலே கிடக்கவேணும்; இரண்டும் ஸம்ஸலேஷத்தையொழியக் கூடாததே.

நம் கையிலேயேயிருக்கவேண்டும். நாமுகந்த வளையையும் கொடுக்கமாட்டோம். பிறருகந்த சங்கத்தையும் கொடுக்க மாட்டோம்” என்று நினைத்திருப்பது அழகோ? உகந்தவர்கள் உகந்ததைப் பெறுவதாயில் என் கையில்வளை உம் கையில் இருப்பதுபோலே உம் கையில் சங்கம் என்கையில் வரவேண்டும், உடையவர்கள் உடைமையைப் பெறவேண்டுமாயில் என்கையில் வளை என்னிடமேயன்றே இருக்கவேண்டும். இவ்விரண்டும்—கூடியிருக்கும் நிலையிலேயே நடக்கக்கூடியதாகையால் ஸம்ஸலேஷம் (கடல்) நடக்கவேண்டும் என்று பரமதாத்தரியம்.

“நீ சங்கை ஆசைப்பட்டதால்ன்றே அவன் உன் வளையைக் கொண்டான்; இப்போது வெறுப்பதென்?” என்று தோழிமார்

k, 1 இத்தால்: “எனக்கு இஷ்டமான என் கையில் வளை தாராவிட்டால், தமக்கு இஷ்டமான தம் கையில் வளையாகிலும் தரவேண்டாவோ” என்று இவளபேசுவிக்க, அவன் “வெறத்தந்தீய காரியமான புலத்தாலும், தன் வளையில் தனக்குண்டான ஆசையாலும் கொடோம்” என்றதற்கு உத்தரம் சொன்னாளாய் நின்றது கீழ்; மேல் இரண்டாமர்த்துருளிச் செய்கிறார் (தாமுக்குமித்தயாதி) 1 “தாமுக்கும் - எம் கையில் சங்கமே போலன்றே யாமுக்கும்—தம்கையில் சங்கமும்” என்றவயித்து, “தாமுகந்த சங்கு கொண்டாராகில் நானுகந்த சங்கு தரவேண்டாவோ” என்று இவனுக்குக் கருத்தாக, அவன் கருத்தை அறிவதித்து அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார் (நாமுகந்தது நம் கையில் இப்பாதி),

in “வெள்ளை விளிசங்கிடங்கையில் கொண்ட விமலன்” என்று ஒரு சங்குபெற ஆசைப்பட்ட என்ன, “தான் கொண்ட சரிவளைகள்” என்று ஒரு ஜாதியாக இழக்கும்படி பண்ணுவதே! n “ஈஸ்வரஜாதி” என்று ஒரு ஜாதி உண்டாகியதே தம் கையில் வளைபோடு ‘வஜாதியமுண்டென்று சொல்லலாவது. o (தங்கையில் சங்கமேபோலாவோ யாமுக்கும் எம்கையில் சங்கமும்) p தம் கையில் வளை ஆபரணமாய்த் தோற்றுக்கையாலோ, அவன்கையில் மூர்பாஞ்ச ஜந்யமும் ஆபரணமாய்த் தோற்றுகிற. இத்தனையல்லது. ஆபுத,மாய்த் தோற்றுகிறதில்லை காணும் இவளுக்கு.

களும். தாய்மார்களும் கூற, “வெள்ளை விளிசங்கு இடங்கையில் கொண்ட விமலன்” [நாச்-திரு 5-2] என்று ஒரு சங்கு பெற நான் ஆசைப்பட்டதற்காக, “தான் கொண்ட சரிவளைகள்” [இட-8-5] என்று எனது வளைகள் அத்தனையையும் இழக்கும்படி பண்ணிவிட்டானே; ‘அவனுக்கதது’ என்று நினைத்து நான் தரித்திருப்பதற்குற்பாக ஒரு வளையைக்கூட என் கையில் விடவில்லை என்று. “நீயும் அவன் கையில் சங்கம் அனைத்தையும் ஆசைப்பட்டக்கூடாதோ?” எனில்: “ஈஸ்வரன் எப்படி அவன் ஒருவனோபயிருக்கிறோ, அப்படியே அவன் கையில் சங்கமும் ஒப்பற்றதாய், ஒன்றாகவேயிருக்கையாலே நான் பலவற்றை ஆசைப்பட்டமுடியாதே” என்று கருத்து. (தம் கையில் சங்கமே போலாவோ யாமுக்கும் எம் கையில் சங்கமும்) “அவன் கையில் சங்கம் ஆபுத,மன்றோ? அதை எப்படி ஆசைப்பட்டாய்?” எனில்; “என் கையில் வளைபோலே, அவன் கையில் சங்கமும் எனக்கு ஆபரணமாகவே தோற்று கிறதாக்கையாலே, ஆசைப்பட்டதில் தவறிக்கலை” என்கிறான்.

in நீ ஆசைப்பட்டக்கொள்ளவன்றோ அவன் கொண்டது; உனக்கு வெறுப்பென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வெள்ளை விளிசங்கித்யாதி). ஆசைப்பட்டவளவன்றிக்கே அதிசுமமாகக் கொள்ளுகையாலே வெறுப்பு. n தாமும் அநேகத்தை ஆசைப்படவொண்ணாதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரஜாதியாதி). o ஸங்காபரிஷாரம் பண்ணுவாராய், பதோபாதாநம் பண்ணுகிறார் (தம் கையில் சங்கமேயித்யாதி). p அது திய்யாயுதமன்றோ, அதை அபேகிப்பா நென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தம் கையில்வளையித்யாதி).

q நாரீனாருத்தமையாய் வளையிட்டாற்போலே, அவன் புருஷோத்தமத்தவத்துக்கும் வளையிட்டானென்றிருக்கிறனாய்தது.

(ஏந்திழையீர்) ஏந்தப்பட்ட இழையையுடையீர்! - தரிக் கப்பட்ட ஆபரணத்தையுடையீர்! ப்ரளயத்திலும் தப்பிக் கிடப்பாரைப்போலே நீங்கனெங்கே தப்பிக் கிடந்திகோள்? r179. “मयूरस्य वने नृनं रक्षणा न हता शिवा” (மயூரஸ்ய வநே நூநம் ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதா ப்ரிபா) என்று இருவராயிருப்

“நாரீனாம் உத்தமர வதூர்” என்று இவள் மன்கையிலகமாயிருப்பதற்கேற்ப வளைவனின்தாற்போலே, அவளும் புருஷோத்தமனாயிருப்பதற்கேற்ப சங்கத்தை ஆபரணமாக தரித்தான் என்று நினைத்திருக்கிறனாயிற்று. (ஏந்திழையீர்!) ஏந்தப்பட்ட இழையை உடையீர்! - அணிந்துகொள்ளப்பட்ட அணிகலன்களை உடையவர்களே! நான் இப்பாடுபடுகையில், ப்ரளயத்திலும் அகப்படாமலிருப்பவர்களைப் போலே நீங்கள் எங்கே யிருந்து இவ்வாபத்திலிருந்து தப்பினீர்கள்? தான் அவனாலே வளையிழந்து கிடப்பதபோலே இவர்களும் வளையிழந்து கிடக்க வேண்டியிருக்க, வளை முதலான அணிகலன்களை அணிந்திருப்பதைக் கண்டு வியப்புடன் விளக்கிறான்.

179. மயூரஸ்ய வநே நூநம் ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதா ப்ரிபா |
தஸ்மாந் ந்ருத்யதி ர்யேஷு வநேஷு ஸஹ காந்தயா ||
[ரா-கி 1-40]

[காட்டிலே ஆன்மயினின் பிரியை ராஷுனனால் அபஹிசுக்கப் படவில்லை. அதனாலேயே அழகிய காட்டில் தன் மனைவியுடன் கூட நடனமாடுகிறது.] என்கிறபடியே மூராமபிரானும்

q ஆபரணமாய்த் தோற்றுக்கைக்கு ஜ்ஞாபகமெதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாரீனாதித்யாதி).

r தான் இழக்கையாலே எல்லாரும் இழந்ததாக நினைத்த பேருண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - “मयूरस्य वने” (மயூரஸ்ய வநே) இத்யாதி; எல்லாரும் இழந்தாரென்றி
நா—74

பாரையெல்லாம் பிரித்தானென்றிருந்தாரிறே பெருமாள் ; அப்படியே “வளை கையில் தொங்கினார் ஒருவருமில்லை” என்றிருந்தான்போலே காணும். நீங்கள் தப்பிக்கிடந்தபடி எங்ஙனே? என்கிறார். அவனோடு கலந்து பிரிந்தபடியால் ப்ரா தேயலிகமாகமாட்டாதென்று தோற்றியிருந்ததாயிற்று. ஆபுரணமிழந்தார் வழக்கு ஆபுரணம் பூண்டிருந்தார் பக்கலிலே கேட்குமித்தனியிறே ; குறைவாளர் வழக்கு, குறைவற்றார் பக்கலிலேயிறே கேட்பது; புலாக்கள் வழக்கு ஸத்யானிகள் பக்கலன்றே கேட்பது; புலாக்கள் பக்கலிலேயிறே கேட்பதும். ௧ “நீயும் சிலநாள் வைத்துக்கொண்டிரு” என்பார்

தாம் மனைவியை இழந்துபோலே காட்டினான் மயில்களும் தமது போடகனை இழந்திருக்கவேண்டியிருக்க இழக்காம விருந்ததைக் கண்டு விடப்பற்றாரன்றே; அப்படியே இவனும் கையில் வளை தங்கப் பெற்றவர்கள் எவரும் இல்லை என்று நினைத்திருந்தமையாலே “நீங்கள் இவ்வாபத்தை எப்படித் தப்பிவிடுங்கள்?” என்கிறார். ஸரீரவலோக நாயகனான அவனோடு கலந்து பிரிந்தபடியால் உலகில் எவரும் வளையை இழக்காம விருக்க முடியாது என்று இவனுக்குத் தோற்றியிருந்ததாயிற்று. ஆபுரணமிழந்தவர்கள் ஆபுரணம் பூண்டிருப்பவர்களிடமன்றே குறையைத் தெரிவிக்கலாம்; குறைவாளர்கள் குறைவற்றாரிடமன்றே குறைவைத் தெரிவிக்கலாம். வாஸிபர்கள் முற்றும் துறந்தவர்களிடமோ குறைப்பட்டுக்கொண்டவர்கள்? தங்கனோ டொத்த வாஸிபர்களிடமன்றே குறைப்பட்டுக்கொண்டவர்கள். “என்னுடைய சங்கத்தை அவன் பறித்துக்கொண்டுவிட்டான்” என்று குறை கூறினால் “அவனுடைய சங்கத்தை நீ சில நாள் வைத்துக்கொண்டிரு” என்று கூறுகிறவர்களிடம் முறை

ருக்கைக்கு ஹேது, தன்னிழவாலையாதல்; அவனெடுப்பாலையாதல். ௨ இவர்களைக் கேட்பானென், வேறுசிலரைக் கேட்கவொண்ணாதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆபுரணம் இழந்தாரித்யாதி) ௧ ஸம்ஸ்லேஷமறிபாதே “நீயும் சிலநாள் அவன் வளையைக் கொண்டிரு” என்பார் பக்கல் கேட்கவொண்ணாதென்றபடி.

பக்கலன்றே கேட்பது. ஆன்களோபாதிவிறே இவனுக்கு ஒடுகிற துஸையறிபாமைக்கு இவர்களும்.

(தீயித்யாதி) இவர்களை விடர்! நம் துஸையை அறிவானொருவனும் வைத்து அவனுக்கு உடம்பு கொடுக்கிற வனைச் சொல்லீர். ௨ விஸ்வலேஷத்தால் வரும் வ்யஸநமறியாவித்தனைபோக்கி, ஸம்ஸ்லேஷஸம் அறியாமையிலேயே; ௩ ஸம்ஸ்லேஷத்தான் நிதியமாயிருக்கச்செய்தேயும் பிரித்தார் படுமது படுமவனுய்த்து. இப்படிப்பட்டவன்தான் அவனுக்கு முகங்கொடுக்கக்கடவனோ?, என்னையொழிய அவன் பேராகுத்திலே அந்வரிக்கப்படுக்கால் பேராகியான படுவதில் பயன் என்ன? இவன் படுகிற பாட்டை அறியாமையால் இவர்களும் ஆன்களைப் போன்றவர்களேயன்றே.

(தீமுகத்து நாகனைமேல் சேரும் திருவரங்கர்) இவர்கள் ஒருபுறமிருக்க நமது நிலையை அறிபவனயிருந்தும் எம்பெருமானுக்கு உடம்பு கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆறியோஷனை என்சொல்வது? அவன் பிரிவுத் தன்பத்தை அறியாவிடிலும் கூடியிருப்பதின் சுவை அறிவனே; எப்போதும் கூடியிருந்த போதிலும் “பிரிவு ஏற்பட்டுவிடுமோ” என்று அஸ்தாநே ப்யஸநகைபண்ணி, பிரிந்தார்படும் தன்பத்தை அனுபவிக்கும் தீமுகத்து நாகனையாயிருக்கையாலே பிரிவுத் தன்பமும் அறிவானே, இப்படிப்பட்டவனான அவன், எம்பெருமான் என்னைப் பிரிந்து தன்னுடைய பேராகுத்தில் (1. ஸப்ப ஸரீரத்தில், 2. அநுபவத்தில்) தொடர்பு கொண்டால் பேராகியான (ஸரப்பமான) தான் உடம்பு கொடுக்கலாமோ? என்று கருத்து. திருவநந்தாமவான் “தீ முகத்து” என்று வெறுத்துச் சொல்லலாமோ? எனில், அவனைப் பெரியாழ்வாரைப் போலே நினைத்

௨ அவன் விஸ்வலேஷத்துக்கூமே அறியானேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (விஸ்வலேஷத்தால் இத்யாதி) ௩ ஸம்ஸ்லேஷஸூக்யம் அறிந்தால் விஸ்வலேஷத்துக்கூம் அறியும்படி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸ்லேஷத்தான் இத்யாதி) பிரித்தார் படுமது படுமவனயிருக்கையாலே

தான் உடம்பு கொடுக்கக்கடவனோ? w பெரியாழ்வாரோ பாதியாகவிறே நினைத்திருப்பது x தான் வெறுத்திருக்க, பிறந்தகத்துற்றார், புக்ககத்துற்றாரோடே கைவைத்தால் சொல்லுமபோலே சொல்லுகிறுளிறே; y 180. "பிதுர்நிதேயம் நியமேத க்ருத்வா"; இவ்விடத்தில் வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொள்வது.

திருக்கையாலே "நம்மை எம்பெருமானோடு சேர்க்கவேண்டிய இவன் அட்டிச் செட்டாமல் எம்பெருமானோடு உறவு கொண்டாடுகிறானே" என்னும் வெறுப்பாலே "திமுகத்த" என்றிருள். ஓர் டென்பிள்ளை தான் கணவனைப் பிரிந்து வெறுத்திருக்கும்போது பிறந்தகத்தைச் சேரித்தவர்கள் புக்ககத்திலுள்ளவர்களோடு உறவு கொண்டாடினால் அவர்களை வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதபோலே சொல்லுகிறுள்ளோரு. பெரியாழ்வார் விஷயத்திலும் இவன் "தங்கள் தேவரை" என்று அருளிச்செய்தானன்றோ.

180. பிதுர்நிதேயம் நியமேத க்ருத்வா

வநாந் நிவ்ருத்தஸ்சரிதவர்தஸ்ச |

ஸ்த்ரீபி,ஸ்து மந்யே விபுலேக்ஷணபி,ஸ

த்வம் ஈம்ஸ்யஸே வீதபய; க்ருதார்த்தா; ||

[ரா.ஸு 28.84]

[தந்தையின் ஆஜ்ஞையைச் சரியாகச் செய்து முடித்தவிட்டு, (ஆஸ்ரிதஸ்சக்ஷணமாநி) நிரதம் முடியப்பெற்றவராய் வாத்தியிருந்து திரும்பி, புயமற்றவராய், பயனடைந்தவராய்,

விஸ்ரேஷ்டத்துக்கும் அறியுமென்றபடி. w கீழ் "திமுகத்து" என்று வெறுப்பாகச் சொல்லலாமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (பெரியாழ்வார் இத்தயாதி) x அவர் தம்மை வெறுத்ததேதக்காக? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான் வெறுத்து இத்தயாதி) நான் ஈஸ்வரனோடே வெறுத்திருக்க, பெரியாழ்வார் அவனோடே கூடியிருக்கையாலே, "தங்கள் தேவர்" என்று அவனோடே கூட்டி வெறுக்கக்கூடும், அந்த நட்புடம் இவ்வுருமென்றபடி. y (பிதுர்நிதேயம்) என்கிற வாக்யம் தெரியாது,

(திமுகத்து) நெருந்தாரை "ஐயோ!" என்று தன்னைவிடப் பண்ண வேண்டியிருக்க எதிர்விதிக்கவொண்ணாதபடி நெருப்பை உமிழ்ந்தாற்போலே இராதின்றதாய்த்து. அவர் தமக்கும் இவனோடு ஒரு குருகுலவாஸம் பண்ணவேண்டியிருந்தது வெட்டிமைக்கு. அன்றிக்கே, தான் படுக்கையிலே சாயப்புக்கால் விரோதி, போக்குகைக்கு வேறோர் ஆபத, ந்தேடவேண்டாதபடி இருப்பானோருவனாய்த்து. உகவாதார்க்கு வந்து கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கை. கிட்டினாருண்டாகில், "வாய்ந்த மதுகைடவரும் வயிறுருகி மாண்டார்" என்று முடிந்துபோம்படி இருக்குமவனென்னுதல். (சேரும்) அவர்படி விஷயாதீயமாய் இராதின்றது. இருவர்க்குப் படுத்த படுக்கையிலே தனிபே சாயவல்லராவதே!

பெரிய கண்களையுடைய டென்களுடன் கீர் ஸ்வேயாடுவீர் என்று நினைத்தோன்.] என்று வீதாட்பிராட்டியும் இவ்வண்ணமே வெறுத்து அருளிச்செய்தானன்றோ.

(திமுகத்து) என்னைப்போல் வருந்தவாரைப் பார்த்து "ஐயோ" என்று கண்ணை காட்டவேண்டியிருக்க, முகத்தில் விழிக்கவொண்ணாதபடி நெருப்பை உமிழ்ந்தாற்போலே இருக்கின்றது இந்த நாகணை. (சேரும் திருவரங்கர்) கருணை பிம்மை விஷயத்தில் அகனும் இத்திருவனந்தரழ்வானோடு குருகுல வாஸம் பண்ணிக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அல்லது, இத்திருவரங்கர் படுக்கையில் ஈடனிக்கப் புகுந்தால் விரோதிகளைப் போக்குவதற்கு வேறொரு ஆபதம் வேண்டாதபடி இத்திருவனந்தரழ்வானே விரோதிகளை எரிக்கும் திமுகத்தை உடையவனுயிருக்கிறான் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். என்னைப்போல் எம்பெருமானுடைய வெறுப்புக்கு இலக்காயிருப்பவர்கள் வந்து அணுக முடியாதபடி இருக்கிறான் இத்திருவனந்தரழ்வான் என்று கருத்து. அப்படி எவராவது அணுகினால் "ஏந்தப் பணைக்கநீர் மெல் வெல்லியிர்ப்பு.—உராய்த் மதுகைடவரும் வயிறுருகி மாண்டார்" [முன்றும் திருவ 86] என்று அழிந்து போகும்படி இருப்பவன் என்று கருத்து. (சேரும்) இவ்வெம்பெருமானுடைய தன்மை உலக நடைக்கு மாறாட்டதாயிருக்கின்

(திருவரங்கர்) ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணப்போந்தவர் அதை மறந்து படுக்கை வாய்ப்புக்கொண்டாடி சாய்ந்துகிடந்து உறங்காநின்றார். இவ்வளவில் பரமபதத்திலே இருந்தா ரென்றுதான் ஆறியிருக்கிறதே ?

(ஆ) கெட்டேன் ! (முகத்துநோக்காரால்) பிரிந்தால் கழற்ற வேண்டுமது ப்ரணயித்வமன்றே. கண்ணோக்கமும் தவிரவேணுமோ? 2 (அம்மனே அம்மனே) பிரிந்து ஆற்றாத ஸமயத்திலே அதுவந்தித்தால் நான் வரும்படி இருக்கு மவர். “புலி, ஸர்ப்பம்” என்றாற்போலே நினைக்கவும் படியாவஹமாம் படியாவதே ! இவர் படி இருந்தபடியென் ? இவர் ஸ்வபாவம் போய் வேறுபட்டபடியென் ?

றது. நாடகமான எனக்கும் இவருக்குமாக விரித்த படுக்கை யிலே தனியே படுக்கவல்லவராவதே ! (திருவரங்கர்) வருந்திவர களைக் காப்பதற்காகத் திருவரங்கத்துக்கு வந்தவர் அதை மறந்து திருவனந்தாமலானாகிற படுக்கையின் மென்மை, குளிர்ந்தி ன்றமணம் முதலானவற்றை விரும்பிப் படுக்கையிலே சாய்ந்து உறங்குகின்றாரே ! பரமபதத்திலிருந்து என்னைக் கைக்கொள் ளாமலிருந்தாலும் ஆறியிருக்கலாம். இங்கு வந்த பின்பும் என்னை உபேசுகித்திருப்பதே.

(ஆ) கெட்டேன் ! (முகத்து நோக்காரால்) பிரிவிலே நாயகன் தனது ப்ரணயித்வத்தை (அன்புடைமையை) கைவிட் டாலும் பொறுக்கலாம். கண்ணோக்கத்தையும் (1 கண்ணால் நோக்குவதையும், 2 கருணையையும்) கைவிடவேண்டுமோ ? (அம்மனே அம்மனே) இது புயத்தை உணர்த்தும் சொல், பிரிவாற்றமைக் காலத்தில் நினைத்தவுடன் ஈக்கில் நீர் வரும்படி இனியராயிருப்பவர் “புலி, பாம்பு” என்றாற்போலே நினைத் தாலும் புயத்தை வினைக்கும்படி ஆவதே ! இவர் முன்பு எப்படி இருந்தார்; இப்பொழுது இப்படி வேறுபட்டுவிட்டாரே ! இனிமை நீங்கப்பெற்று, புயத்தை விளைப்பவராகிவிட்டாரே !

2 “அம்மனே! அம்மனே!” என்று - படியாவஹமான சொல்லு. 1.

181. “सामको हि मीमः” (பரார்த்தபுலோ ஹி பீஷ்ம:) என்று முடிபுமளவில் முகத்திலே விழிக்கலாவதும் ஆண்களுக்காய்க் கொள்ளர். 1.

பதினேராம் திருமொழி—இரண்டாம் பாட்டு

எழிலுடைய அம்மனைமீர்! என்னரங்கத் தின்னமுதர் குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்புழில் எழுகமலப் பூவழக ரெம்மானார் என்னுடைய கழல்வனையைத் தாமும் கழல்வனையே யாக்கினரே.

பதவுரை— எழில் உடைய—அழகையுடைய, அம்மனை யீர்—தாய்மார்களை! அரங்கத்து—திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற, என் இன் அமுதர்—என்னுடைய இனிய அமுதம் போன்றவராய், குழல் அழகர்—அழகிய திருக் குழற்கற்றையையுடையவராய், வாய் அழகர்—அழகிய திருவதாரத்தையுடையவராய், கண் அழகர்—அழகிய திருக் கண்களையுடையவராய், கொப்புழில் எழு கமலப்பூ அழகர்—திருநாடியிலுண்டான தாமரைப்பூவாலே அழகு பெற்றவராய், எம்மானார்—எனக்கு ஸ்வாமியான அழகிய மண வாளர், என்னுடைய—என்னுடைய, கழல்வனையை—‘கழல் வன்’ என்று இருகுறிப்பெயர் பெற்ற கைவனையை, தாமும்—அவர்களும், கழல்வனையே ஆக்கினர்—‘செழ்ந்ருளி கிற வன்’ என்று காரணப்பெயர் பெற்றவனையாக ஆக்கினார்.

181. பம் யோகி, ந: ப்ராணவிநோக,காலே

யத்தேந் சித்தே விநிலேயாயந்தி |

ஸ தம் புரஸ்தாத் ஹரிமீக்ஷமாண:

ப்ராணா ஜஹௌ ப்ரார்த்தபுலோ ஹி பீஷ்ம: ||
[புராணத்தி 46:139]

[எவ்வை யோகிகள் உயிர் போகும்போது முயற்சிசெய்து தம் நெஞ்சில் நிலைநிறுத்துகிறார்களோ, அந்த ஹரியைத் தன் கண்முன்னே கண்டுகொண்டே உயிரைவிட்டார் அந்த பீஷ்மர். அவரன்றோ பயன் பெற்றவர்!] என்றபடியே அந்நிகழ்ச்சியில் முகத்தில் விழிக்கலாவது பீஷ்மரைப்போன்ற ஆண்களுக்குத் தான்போலும்! என்னைப்போன்றபெண்களுக்கு அல்லபோலும்! 1.

வ்யா:- இரண்டாம் பாட்டு. a (எழிலுடைய அம்மனைமீர்) b ஆபரணமிழந்தார் வழக்கு ஆபரணம் பூண்டாரைக் கேட்குமித்தனையிறே என்றப்போலே, எழிலிழந்தார் எழிலிழவாதாரைக் கேட்குமித்தனையிறே. (அம்மனைமீர்) c எழிலுண்டாக்கிக் காட்டவேண்டுமவர்களுக்கிறே எழிலிழந்தமை சொல்லுகிறது. தன் துறைய இருந்தபடி.

அவ:- தனனுடைய நிலையை மறைக்கவேண்டிய தாய்மார்களிடம் தனது நிலையைக் காட்டுகிறாள்.

வ்யா:- (எழிலுடைய அம்மனைமீர்) சென்ற பாட்டில் ஆபரணமணிந்தவர்களைப் பார்த்து ஆபரணமிழந்த தன் நிலையைச் சொன்னாள். இப்பாட்டில் அழகுடையவர்களைப் பார்த்து அழகிழந்த தன் நிலையைச் சொல்லுகிறாள். (அம்மனைமீர்) தான் அழகிழந்தமையை மறைத்து அழகை ஏறிட்டுக் காட்டவேண்டிய தாய்மார்களுக்கும் தனது அழகிழந்த நிலையைச் சொல்லுகிறாள். இவள் நிலை இப்படியாகிவிட்டது.

இரண்டாம் பாட்டு. (எழிலித்யாதி) a "எழில்"-அழகு. b "எழிலுடைய அம்மனைமீர்" என்று. அவர்களுடைய எழிலுடைமை சொல்லுகிறதற்குக் கருத்தேதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஆபரணமிழந்தார்வழக்கு இத்யாதி) அதாவது கீழிற்பாட்டிலே தனக்கு ஆபரணமான சங்கு இழக்கையாலே, "ஏத்திழைபீர்" என்றும், இங்கும் "எழிலுடைய" இத்யாதிடாலே அரித்தாத் தன்னெழிலிழந்தமை எரித்து, மாகையாலே சொல்லுகிறது; c ஆனால் தாய்மாரோடே தான் எழில் இழந்தமை சொல்லலாமோ? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (எழிலுண்டாக்கி இத்யாதி) (எழிலுண்டாக்கிக் காட்டவேண்டுமவர்களுக்கிறே) என்றது - தான் எழிலிழந்தாலும் தாய்மார் கொளரவ்யராகையாலே, எழிலிழந்தோமென்று காட்ட லஜ்ஜித்து எழிலுண்டாக்கிக் காட்டவேண்டுமவர்களுக்கிறே என்றபடி. அன்றிக்கே, "எழிலுண்டாக்கி" என்றது - தன் பிராவஸ்யம் தாய்மாருக்கு மறைக்கவேண்டியிருக்கச் சொல்லுகிறதென்றபடி.

182. "சீசிந் தோசை ரணா" (ஸௌமித்திரே ஸோபதே பம்பா) என்னுமாபோலே. (என்) தேவஜாதிக்குப் பொதுவான அம்ருதம் போலன்று; இவனுக்கு ஸ்வம்மான அம்ருதமாய்த்து. (அரங்கத்தி) இது ஸ்வர்க்கத்திலேயிருக்கும் அம்ருதமன்று. (இன்னமுதர்) ஸரீரத்துக்கு ஸ்வைதர்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் அம்ருதமன்று.

(குழலழகரித்யாதி) c கண்ணுலே பருகும் அம்ருதம். f அம்புக்கு நேர்நிற்கவொண்ணாதாப்போலே, நோக்குக்கு

182. ஸௌமித்திரே ஸோபதே பம்பா வைதூர்யவிலோதூகா புல்லபத்தமோத்பலவதி ஸோபிதா விவிதைர் த்ருமையி [ரா.கி 1-3]

[லக்ஷணம்] வைதூர்யத்தைப்போலே பரிசுத்தமான ஜலத்தைபுடையதாய், மலரிந்த தாமரை, நீலோற்பலம் ஆகிய புஷ்பங்களைபுடையதாய், பல மரங்களால் பிரகாசிப்பதாயுள்ள பம்பாநதியானது மிக விளங்குகிறது.] என்கிறபடியே மறைக்கவேண்டிய இளைப்பெருமாளிடம் ஸ்ரீராமபிரானும் தனது பிரிவாற்றுகமையை வெளியிட்டாரன்றோ. (என்னமுதர்) தேவர்களுக்குப் பொதுவான உப்புச்சாறான அமுதம் போலன்று எனக்கு உரிய அமுதமான இவர் என்றபடி. (அரங்கத்தி அமுதர்) இது ஸ்வர்க்கத்திலே இருப்பதன்று; அரங்கத்திலே யிருப்பது. (இன்னமுதர்) ஸரீரத்துக்கு உறுதியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் அந்த அம்ருதமன்று; உயிருக்கு உறுதியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஆனந்தம் அம்ருதம் இது.

(குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழில் எழுகமலப் பூவழகர்) வாயாடலே பருகும் தேவம்ருதத்தைக் காட்டிலும்

d அப்படி மறைக்கவேண்டும் விஷயத்திலும் ஆற்றமையாலே ஸ்வதூயராயைச் சொன்ன பேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் 182. "சீசிந்" (ஸௌமித்திரே) இத்யாதி.

வாயாலே பருகும் அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (கண்ணுலே பருகும் அம்ருதம்) என்று. f "கண்ணழகர் - குழை" - 75

நேர்நிற்கவொண்ணாமே திருக்குழலிலே ஒதுங்கினான்; அது வாய்கரையிலே போர வீசிறறு; அதுக்குத் தோற்றுத் திரு வடிகளிலே விழப்புக்கவாரே, நடுவே வயிறு பிடியாய்த்துக் கானும்; நடுவே வழிபறித்தது திருநாடீ, கமலம்; டுகாமிநி யிறே. (எம்மா லார்) h 183. "சினே" (ஜிதந்தே) என்னுமா

மிகச் சிறப்புற்றிருப்பது கண்ணலே பருகும் இவ்வருகம் என்று காட்டுகிறான். அர்த்தஸ்வாஸ்யத்தைக் கருதி "கண்ணமகர், குழலமகர், வாயுமகர், கொப்பூழில் எழுகமலப் பூவழகர்" என்ற கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். அம் புகுது நேர்நிற்க இயலாததுபோலே திருக்கண்ணோக்குக்கு நேர்நிற்க இயலாமல் திருக்குழலைப் பார்க்க முற்பட்டான்; திருக்குழலின் அலை வாய்கரையிலே (கரோடோலிருக்கும் வாயிலே) கொண்ட தள்ளிற்று. அவ்வாயுமகால் வெல்லப் பட்டுத் திருவடிகளிலே விழ முற்பட, நடுவிலே வயிறுபிடியா யிற்று. அதாவது—கொப்பூழில் எழுகமலப்பூவழகு இவன் கண்ணைக் கொள்ளுகொண்டது. காதல் வயப்பட்டுவளரகை யாலே ஸ்வரூபகுணங்களில் ஈடுபடாமல் திருமேனியழகு களிலே ஈடுபடுகிறான். (எம்மா லார்) இப்படி அழகைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவர்.

183. ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ நமஸ்தே விஸ்வபாவந |

நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷீகேசு மஹாபுருஷ பூர்வஜ |

[ஜிதந்தே 1]

[செந்தாமரைக்கண்ணு! உன்னை (இவ்வாழ்வமலத்து) ஐயிக்கப் பட்டது; (இது) என்னுடையதல்லவே; உன்னுடையதா யிற்றே. உலகையெல்லாம் உண்டாக்கினவனே! இந்திரியம்

ஸழகர்-வாயுமகர்" என்று அந்தவயம். இருந்தபடியே அர்த்த மருளிச்செய்யாமல், கண்ண முன்னுக் சொல்லுகிறது அர்த்தஸ்வாஸ்யத்தைப்பற்றி, டு ஸ்வரூபகுணமிருக்க, விசுரஹ்ருஷணத்திலேயிழிவாசென்னென்ன அருளிச்செய்கி ருர் (காமியியிறே) என்று. h, i (வார்த்தையல்ல) (ஜிதந்தே) இந்தயாதிகத், அழகுக்குத்தோற்று "எம்மா லார்" என்கிறுளென்று பூரிப்பது.

போலே. ஸ்வபாவவிமான யோஷிதவத்துக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற i வார்த்தையல்ல.

(என்னித்யாதி) j "எழில்கொண்டார்" என்று அவர்க்கு இத்தை எங்ஙனே நாம் குற்றமாகச் சொல்லும்படி? ப்ரண யிதவத்தில் k ஏதேனும் தப்பினின்றூராகிலன்றோ நம்மால் அவர்க்குக் குற்றஞ்சொல்லலாவது l ஏககண்டாராவனார்க்கு நாம் என்ன குற்றம் சொல்லுவது? m அவர் பிரிந்தாலும்

கனை நியமிப்பவனே! கொடுப்பதில் சிறந்தவனே! (இவ் வாழ்வமலத்து) எனக்காகை தளிர்ந்து உனக்கேயாகவேணும்.] என்று கண்ணமருக்குத் தோற்றதுபோலே இவளுடைய இவ் வார்த்தையும் எம்பெருமானுடைய இயல்பான யோஷிதவத்துக்கு (தலைமைக்கு)த் தோற்றுச் சொல்லும் வார்த்தையாயிராமல் அழகுக்குத் தோற்றுச் சொல்லும் வார்த்தையாயிருக்கிறது.

(என்னுடைய கழல்வளையைத் தாழும் கழல் வளையையாக்கி னரே) "கீழ் எழிலுடைய அம்மனை" என்ற இடத்தில் "என்னுடைய எழிலைக் கொண்டார்" என்று அவன்மேல் குற்றம் சொன்னேன். உண்மையில் அவர்மேல் குற்றமிருப்ப தாகத் தெரியவில்லை. அவர் அன்பிலே குறைவுடையவரா யிருந்தாலன்றோ நாம் அவர்மேல் குற்றம் சொல்லலாம். நம் மோடு ஒத்த மனத்தினராய் அவர் இருக்கும்போது நாம் என்ன குற்றம் சொல்லுவது? அவர் பிரிந்தாலும் கழனதபடி தின் மையையுடைய கழல்வளையைத்தேடி அணிந்துகொண்டோம் நாம். "கழல்வளை" என்று இருபிற்ப் பெயரிடபெற்ற அக்கை வளையை "கழல்நெடுமிற வளை" என்று காரணப்பெயர் பெற்ற வளையாக ஆக்குவதன்மூலம் அதன் பெயரை மெய் யாக்கினார். பிரிந்தபோதும் கழலாமல் கையில் தங்கும் கழல்

j எழில்கொண்டா மாத்தரமன்றிக்கே வளையும் கழல்ப பண்ணுகையாலே வ்யங்க்யமாகச் சொல்லுகிறான் (எழில் கொண்டாரித்யாதி) k (ஏதேனும் தப்பினின்றூர்) என்றது- வ்யங்க்யம்; l (ஏககண்டார்) என்றதும் - வ்யங்க்யம். m இத்தைக் காட்டுகிறார் (அவர் பிரிந்தாலுமித்யாதி) "கழல்வளை" என்றது - "வெள்வளை" என்னுமப்போலே

கழலாதபடி திண்ணிய வளை தேடியிட்டோமானோம் நாம். அவர் இதிலுடைய நாமத்தை நமெய்யாக்கினார். விஸ்வலோகத்திலும் ஓதொங்கும் வளை தேடியிட்டோமானோம் நாம்; அவர் ஒரு கண்ணும் தொங்காதபடியாக்கினார். ப "தாமும்" என்ற அழகு பாரீர்; ஓ இது அங்கும் ஏற்ப பெற்றதில்லை; அவர் கையில் வளை கழன்றதாயில் இவன்

வளையைத் தேடியிட்டோம் நாம். அவர் ஒரு கணமும் கையில் தங்காத கழல்வளை டாகவே அதை ஆக்கிவிட்டார். இதில் அவர்மேல் குற்றம் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? "தாமும்" என்ற உம்மையிலே தம்மோடு ஒத்த மனத்தினர் என்று உணர்த்தும் அழகு காணத்தக்கது. தம்முடைய வெறுப்பை மறைத்து எதிர்ப்பறையாகச் சொல்லுகிறபடியேது. "என்னுடைய கழல்வளை" என்கையாலே தம்முடைய வளை கழல்ப் பெற்றதில்லையே என்ற வெறுப்பு தோற்றுகிறது. அவர் கையில் வளை கழன்றதாயில், அவருடைய ஆற்றாமையை

வளைக்குப் பேரென்றருளிச் செய்வார், ந (மெய்யாக்கினார்) என்றது "ந ஈரம: ஈரமயிர்ஸி" (ந நாமது: கேவலமர்த்த, தோடீ) இதிற்யாயேக யோக்யுருடமாக்கினுரென்றபடி, ஓ விரைனம் (தொற்கும் வளையித்யாதி) இத்தால் தாத் பர்யம் - விஸ்வலோகமயத்தில் வளையைக் கழலப்பண்ணி, அவ்வழியாலே தன்பக்கல் எனக்கு ப்ராவண்யமுண்டென்று எல்லாருமறியும்படி பண்ணினாராகையாலே நம்மோடு ஏககண்டூரென்றபடி.

நாந் கழலாதே இட்ட வளையைக் கழலப்பண்ணினு எனென்றல் சூலம் பண்ணினுனென்று அர்த்தமாகவுங் கூடுமாயிருக்க, ஐககண்டூய்த்தக்குடலாகச் சொல்லு கைக்கு நியாமகமேதென்ன (தாமும் என்ற அழகு பாரீர் என்கிறார்) "தாம் கழல்வளை" என்னலாயிருக்க, "தாமும்" என்று ஈடுபாடு தோற்றச் சொல்லுகையாலே என்று தாத்பர்யம். ஓ அன்றிக்கே, என்னுடைய கழல்வளையையே தாம் கழல்வளையாக்கினுரென்றும், வெறுப்பிலே தாத்பர்யம்

வளையில் வளை தொங்குமிறே. அவர்க்கும் இச்செல்லாமை உண்டென்றறிந்தால் இவன் கையில் வளை கழலாதாய்த்து. ரசலிக்கிறபடி. 8 "நீயொருத்தியும் இழந்தாயாகச் சொல்லுகிறதென்? இங்ஙனையன்றே எல்லாரும் இருப்பது" என்ன; என்னையொழிய ஆரேனும் வளையிழந்தாருண்டோ? 2, என்கிறார்.

பதினேராம் திருமொழி—முன்றாம் பாட்டு

பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும்
அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்ற வெம்பெருமான்
செங்கோ லுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்
எங்கோல் வளையா லிடர்தீர்வ ராகாதே.

பதவுரை:—பொங்கு—அலையெய்யாநின்றான், ஓதம்—கூடலாலே, சூழ்ந்த—சூழப்பட்ட, புவனியும்—இப்பூமண்டூலமும், விண் உலகம்—பரமபதமும், அங்கு ஆதும் சோராமே—அங்கு சிறிதும் குறைவுபடாதபடி, ஆள்கின்ற—நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கிற, எம் பெருமான்—எம் ஸ்வாமியாய், செங்கோல் உடைய—செங்கோல் செலுத்த வல்லவராய், திரு

அறிகையாலே இவன் கையில் வளை கழலாமல் தங்குமன்றே. அவருக்கும் இச்செல்லாமை உண்டு என்று இவன் அறிந்தால் இவனுடைய கையில் வளை சலிக்கமுடியாதுபடி கழலாது. "என்னுடைய கழல் வளையையே கழல்வளையாக்கினார்" என்றும் ஏகரத்தாகக் கூட்டலாம். அப்போது "நீ ஒருத்தியே வளையிழந்ததாகச் சொல்லுவானேன்? அவனைப் பிரிந்தாரனை வருமே வளையிழந்தன்றே கிடப்பது" என்ற சிலர் கூறுவதாகக் கொண்டு, "வளையிழந்தவன் நான் ஒருத்தியே; என்னைத் தவிர டாரேனும் வளையிழந்தாருண்டோ?" என்கிறார் என்று பொருள்படுகிறது. 2.

(இது அங்குமித்யாதி) இது - கழலுகிற இது. ர(சலிக்கிறபடி) என்ற ஸப்பதார்த்தம் மணிக்கட்டுக்குக் கீழ் கழலாமல் சலிக்கிறதென்றபடி. 8 "என் - கழல்வளை" என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (நீயொருத்தியுமித்யாதி). 2.

அரங்கம் செல்வனார்—கோயிலிலே பள்ளிகொண்டிருப்பவரான ஸ்ரீமான், என்—என்னுடைய, கோல்வனையால்—கைவனையாலே, இடர் தீர்வர் ஆகாதே—தம் குறைகளைல்லாம் தீர்த்து கிறைவுபெறுவரென்று.

அவ:—மூன்றாம் பாட்டு. உண்பக்கல் உகப்பாலையன்றோ அவன் உன் கையில் வளைக்கொண்டதென்ன; தம்முடைய ஐம்பாயத்திலே ஒரு குறையுண்டாய். அது பூரிக்கவேண்டாம். இதொழிபச் செல்லாமை இடர்பட்டு, இது பெற்ற பின்னை அது தீர்த்தாராயிருந்தாரோ? என்னை இடர் விளைக்கைக்காகச் செய்தாரித்தனைன்றோ? என்று வெறுக்கிறான்.

வ்யா:—(பொங்கோதம் சூழ்த்த புலனிடும்) ஓதங்கிளர்ந்த கடலை வேலியாகவுடைய பூமியும். மர்யாதை யில் ஒன்றும் குறைந்ததில்லைமிறே a அங்கு; பூமிகு மேலே விஞ்சிவாராற்றிக் செய்தேயும் கரையேறமாட்டாதே கிடக்கிறதிறே கடல். (விண்ணிலகும்) ஒரு மர்யாதை,

3. அவ:—“உன்னிடம் உகப்பாலையன்றோ அவன் உன கையில் வளையைக் கொண்டது” என்று சிலர் கூற, “தம் முடைய செல்வத்தில் ஒரு குறையுண்டாகி, அதை கிறைவுபடுத்துவதற்காக இரக்கக் கைவனையைப் பெற்றாலல்லது தரிக் காதவராகி இது பெற்றபின்பு குறைநீர்த்தவராயிருக்கிறாரோ அவர்? என்னைத் துன்புறுத்துகக்காகச் செய்த செலவன்றோ இது” என்று வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வ்யா:—(பொங்கோதம் சூழ்த்த புலனிடும்) அலையெறியும் கடலை நரம்புறமுகுகொண்ட பூமியும். கடல் பூமியை நோக்கி அலையெறிந்தபோதிலும் கரை கடக்கமாட்டாதிருக்கிறகாகை யாலே வரம்புடைமையில் குறைபில்லாமெடுப்பது இந்த பூமி என்று கருத்து. இப்படி வரம்புடைய பூமியினாலும் என் னியைத்தில் வரம்புநீறு காரியத்தைச் செய்கிறான் எம்பெருமான் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (விண்ணிலகும்) பூமியைப் போலே

மூன்றாம் பாட்டு. (பொங்கோதமித்யாதி) a (அங்கு) இங்கு மர்யாதை தப்பிக்கிடக்கிறதென்று கருத்து.

யில்லாத த்ரிபாத், விபூதியும். b (அங்காதம் சோராமே ஸபங்கின்று) உபபவித்தியிலும் ஒரு குறை மிறவாமே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போகுகிற. அழிந்தவன்று தன் மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கியும், உண்டாக்கினவன்று தன் நிலையில் நிறுத்தியும் நடத்தும் இவ்விபூதியை நித்ய ஸம்ஸலேஷத்தாலே ஸத்தையைக் கொடுத்து நோக்கும் அவ்விபூதியை. (எம் பெருமான்) என்னையொரு மூன்றாம் பீஷத்தியாக அளாதின்றான். ஸபத்தாதி, களாலே களிக் கும்படி பண்ணிவைத்தான் இவ்விபூதியை; தன்னை அநு பவித்துக் களிக்கும்படி பண்ணிவைத்தான் அவ்விபூதியை; நான் இங்குள்ளார்க்கும் கூட்டன்றிக்கே அங்குள்ளார்க்கும் கூட்டன்றிக்கே, நடுவே நோவுபடும்படி பண்ணிவைத்தான் என்னையொருத்தியையும்.

ஒரு வரம்பை உடைத்தாயிராத பரம்பதமும். அது வரம் பில்லாத தேவரமாயிருந்தாலும் இங்கு என்னியைத்திற்போலே வரம்புநீறு காரியத்தை அங்கு அவன் செய்வதில்லை என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (அங்கு ஆதம் சோராமே ஆள்கின்ற) உபபவித்தியிலும் ஒருகுறை உண்டாகாதபடி ஆட்சிபுரிகின்ற. அழிந்தபோது தன் வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தும், மறுபடி ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஸ்தூபனிலேயே இதை நிறுத்தியும் ஆள்கின்றான் இந்த லீலாவிபூதியை. எட்டோதம் நித்யமுகத்தர்கனை தன்னை அனுபவிக்கச் செய்வதன்மூலம் அவர்களுக்கு ஸத்தை யைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறான் நித்யவிபூதியை. (எம்பெருமான்) தன் ரக்ஷைத்தக்குட் புறப்பான ஒரு மூன்றாம் விபூதியாக என்னைக்கொண்டு, எனக்குத் தும்பத்தையே கொடுத்து ஆட்சி புரிகின்றான். ஸபத்தம் முதலான விஷயங்களை அனுபவித்து இன்புற்றிருக்கும்படி செய்துவைத்தான் லீலாவிபூதியை; தன்னை அனுபவித்து இன்புற்றிருக்கும்படி பண்ணிவைத்தான் நித்ய விபூதியை நான் இங்குள்ளாரோடும் அங்குள்ளாரோடும் சோராமல் நடுவேவென்று தும்பமே படும்படி பண்ணிவைத்தான் என்னை ஒருத்தியை.

b “ஆதம்” - ஒன்றும். c (ஸபத்தாதி, களாலேயித்யாதி.) தாத்பர்யத்தாம்.

d(செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்) தம்முடைய
eஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் (ஸ்வ)ஸங்கல்பத்தாலே நடத்தும்து
போராதென்று கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தவர். பெரிய
பெருமானோ பின்னை உபயபிபூதியையும் ஆளுகிறார்
என்னில், அல்ல, அவரிடத்தோரேவலான். (திருவரங்கச்
செல்வனார்) f பெரிய பெருமானுமல்ல காணும்.

g (எங்கோலித்யாதி) தமக்கொரு குறையுண்டாய், என்
கையில் வளையொழியச் செல்லாமே குறைப்பட்டு, அவ்விடர்
தீர்க்கைக்காகக் கொண்டாரோ? எனக்கு கலேஸத்தை
வினைக்கைக்காகச் செய்தாரித்தனையுள்ளே. கழலாதபடி
h திண்ணிதாக இட்ட வளையையும் கொண்டார், கோல்வளை
யையும்கொண்டார்.

3.

(செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்) பரமபதத்தி
லிருந்து தம்முடைய ஆணையைத் தம் ஸங்கல்பத்தாலே அனை
வரும் பின்பற்றும்படி, நடத்திச் செல்வது போராதென்று
கோயிலிலேவந்து பள்ளிகொண்டவர். பெரியபெருமானோ
உபயபிபூதியும் ஆள்வார்? என்னில் (செங்கோலுடைய)
பெரியபெருமானுமல்ல, அவர் இடத்தொரு ஏவலாளான
செங்கோலே இத்தனையும் செய்கிறது என்று கருத்து.
(என் கோல்வளையால் இடர் தீர்வராகாதே) தம்முடைய
செல்வத்தில் ஒரு குறையுண்டாகி அதை நிறைவுபடுத்து
வதற்காக இந்தக் கைவளையைப் பெற்றருல்லது தரிக்காதவராகி
இது பெற்ற பின்பு குறை தீர்ந்தவராக இருக்கிறாரோ அவர்?
என்னைத் துன்புறுத்துகைக்காகச் செய்த செயலன்றோ இது.
சென்ற பாட்டில் சொன்னபடி தின்மை மிக்க கழல்
வளையையும் கொண்டார்; இப்போது கோல் வளையையும்
கொண்டார்.

3.

i (பெருமானுமல்லகாணும்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்
செங்கோலாய்த்து என்றபடி. d,e (செங்கோல்)-ஆஜ்ஞை.
g "எம்கோல்வளை" - என் அழகிய வளை; கோல்வளை-வளை
வியோஷம். h (திண்ணிதாக இட்ட வளையும் கொண்டார்)
என்றது-கீழிற்பாட்டிலது.

3.

பதினேராம் திருமொழி—நாலாம் பாட்டு

மச்சணி மாட மதிளரங்கர் வாமனனார்
பச்சைப் பசுந்தேவர் தாம்பண்டு நீசேற்ற
பிச்சைக் குறையாகி பென்னுடைய பெய்வனைமேல்
இச்சை யுடையரே வித்தெருவே போதாரே.

பதவுரை:— மச்ச—மேல்தளங்களாலே, அணி—அலங்
கரிக்கப்பட்ட மாடம்—மாடங்களிடம், மதிள்—மதிள்களை
யுமுடைய, அரங்கர்—திருவரங்கத்திலே எழுந்தருளியிருப்
பவராய், வாமனனார்—(முன்பு) வாமநாவதரம் செய்
தருளினவராய், பச்சைப் பசுந்தேவர்—பசுமைத்தகிய தேவ
ரான பெரியபெருமான், தாம்—தாம், பண்டு—முன்பு
(மஹாலிபிடத்தில்), நீர் ஏற்ற பிச்சை குறை ஆகி—
நீர்த்தாரை ஏற்றிப்பெற்ற பிச்சையிலே குறையுண்டாகி,
(அக்குறையைத் தீர்ப்பதற்காக) என்னுடைய—என்னுடைய,
பெய் வளை மேல் (கையில்) இடப்பட்டாள் வளைமேல்,
இச்சை உடையரே—விருப்பமுடையவராகில், இத்தெருவே
இத்தெருவழியாக, போதாரே—எழுந்தருளமாட்டாரோ?

அவ:— நாலாம் பாட்டு. “அல்லாதாரெல்லாம் வளை
யிட்டிருக்கச் செய்தே கையில் வளைகொண்டது உன்பக்கல்
உகப்பாலேயன்றோ; அது ஹர்ஷஹேதுவித்தனையல்லது
ஸோகஹேதுவாகவற்றே?” என்ன; “ஓம் உகப்பு ஒன்றிலே
யாய், மற்றையதிலின்றிக்கேயாகாதே இருப்பது” என்கிறான்.

4. அவ:— “மற்ற ஸ்திரீகளும் வளையிட்டிருந்தபோதிலும்
உங்கையில் வளையை அவன் கொண்டது உந்நீட்டம் அவ
னுக்குள்ள உகப்பாலேயன்றோ; இதைக் கண்டு நீ ஆனந்தப்
படலெனுமேயொழிய வருந்தலாமோ?” என்று அருகிலிருப்ப
வரிகள் கூற, “அது சரி. என் வளையிலுள்ள உகப்பு என்னி

நாலாம் பாட்டு. (மச்சணியித்யாதி) d “பண்டுகீசேற்ற”
என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உகப்பொன்றிலே
ஈ—76

b “தாம் விரும்பியிருக்கும் வனை” என்று. அதுகொண்டாகிலும் எங்கள் ஸத்தை யை நோக்கிக்கொண்டு விடக்கவேண்டும் என்றிருந்தோம். அதொழியத் தம் ஸத்தை நோக்கவரிதாய், அதிலே விருப்பத்தைப்பண்ணி அதைக்கொண்டாராய் இருக்குமாகில், எங்கள் ஸத்தை விடக்கவேண்டுமென்று கண்டவட்டத்தே இத்தெருவேயாகிலும் ஒருகால் போகாரோ?

வ்யா:—(மச்சணிமாடம்தியாதி) மச்சக்களாலே அலவ் க்ருதமான மாடங்களையும் அரணுகப்போரும்படியான மத்திய முடைத்தான கோயிலிலே வந்து தம்முடைமை பெறுகக் காகத் தாம் அர்த்திகளாய்க் களப்பளந்தருளுகிறவர். (மச்சணிமாட மத்தியங்கள் வாழ்கிறார்) மாடமெடுக்கவும்

டத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை” என்று பதில் கூறு கிறார். அதாவது—“இவர் விரும்பியிருக்கும் வனை என்ற காரணத்தாலே அதைப் பார்த்த நாம் உரித்திருப்போம் என்று நான் நினைத்திருந்தேன். என் லப்பூர்த்தம் பெற்ற அந்த லையைக் கொள்ளாடியில் உயிர்த்திருக்கமுடியாதவராய் அல்லலையை விரும்பி அதை எல்லாவிடமுந்து கொண்டாராகில் நான் உயிர்த்திருப்பதற்காக என் கண்புன்னே இத்தெருவிலே ஒருமுறை நடக்கவேண்டாமோ? அது செய்வதாகத் தெரிய வில்லை” என்பது இப்பாசரத்தின் கருத்து.

வ்யா:—(மச்சணி மாட மதிள் அரங்கர் வாழ்கிறார்) மேல்தளங்களாலே அலக்கரிக்கப்பெற்ற மாடமாளிகைகளையும், விரோதிகள் துறையமுடியாதபடி அரணுயிருக்கும் மதிள்களையும் உடைய திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே எழுந்தருவி பொருவதாரத்தின்போலே தம்முடைமையான ஜீவர்களைப் பெறுவதற்காக ‘என் டெட்டம் பெற்றால்லது போகேன்’ என்று ஸயனித்துக்கொண்டிருப்பவர். (மச்சணி மாடமதிள ரங்கர் வாழ்கிறார்) மாடமாளிகைகள் கட்டிக்கொள்வதற்குத்

இத்யாதி) b கீழ்வாக்ய விவரணம் (தாம் விரும்பியித்யாதி) “இத்தெருவே போதாரே” என்றத்தைப்பற்ற அவதாரி காந்தரமருவிச்செய்கிறார் (தாம் விரும்பியித்யாதி) c “மச்ச”-

மாளிகைகளைடுக்கவும் கற்றரித்தனைபோக்கி, ஒருகாலும் ப்ரணயித்வத்தில் புதியதுண்டல்லாநாம்! (வாமனனார்) சிறிபவன் பெற்ற செல்வமிறே d எத்தைச் செய்வனென்றறியானே. (வாமனனார்) சத்திரமேந்தித் தனியொருமானியாய் உத்தரவேதியில் நின்ற பூரணமசாரியையிறே இவ்வந்தான் ஆசைப்படுகிறது. e (பச்சைப்பசுத்தேவர்) அழைத்து அநுபவித்திரென்து, விடவொண்ணாதபடியாயிருக்கை வடிவமு. 184. “பேஷ்யா” (மேக, ஸ்யாமம்) “கைகேயிவயிற்றிற் பிறப்பால் வந்த தாபமாறுக்கிடர்—அவ்வழியி வடிவிலே

தெரித்தகொண்டாரேயொழிய, தம்மிடம் அன்புடைய நாயகியாகிய என்னிடம் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதில் அக்கராப்பாஸமும் செவ்வியில்லையே! (வாமனனார்) “அப்பனுக்குச் செல்வம் வந்தால் அந்ததாரத்தில் குடைபிடிப்பான்” என்னிற உலகவழக்கையொட்டி வாமனனாரை சிறிபவன் பெற்ற செல்வமாகையாலே இன்னது செய்வது என்பதை அறிவிக்கவில்லை. (வாமனனார்) “சத்திரமேந்தித் தனியொருமானியாய், உத்தரவேதியில் நின்ற ஒருவனை, கத்திரியர்காணக் காணிமுற்றும் கொண்ட பத்திரகாரன்” [பெரியாழ்திரு 1-9-8] என்று தகப்பனாரான பெரியாழ்வார் சொல்வதைக் கேட்டிருப்பானாகையாலே வாமனபூரணமசாரியையன்றே இவ்வந்தான் ஆசைப்பட்டிருப்பான். (பச்சைப் பசுத்தேவர்) பசுமை அழகிய நீர்த்ததைக் குறிப்பதாய், “பச்சைப்பசுத்தேவர்” என்னும் தொடர் “மிக அழகிய தேவர்” என்று பொருள் படுகிறது. என்னையழைத்து அனுபவிக்காவிடும் விடவொண்ணாதபடியிருக்கிறது அவருடைய வடிவமு.

184. மேக, ஸ்யாமம் மஹாபாஹும் ஸ்திரஸத்த்வம்
தருட, வ்ரதம் |
கதா த்ரக்ஷ்யாமஹே ராமம் ஜகத: சோகநாஸம் ||
[ர-அ 83.8]

மேல்தளம். d (எத்தைச் செய்வன்) என்றது - அல்பனுக்கு வந்த ஜஸ்வியமாகையாலே மச்ச முதலானதும் கட்டத் தொடங்குகிறார் என்றபடி. e “பச்சைப்பசுத்தேவர்” — கலப்பற்ற

விழிக்கப்பெற்றேனாகில்” என்றானிறே ஓர்புரதாழ்வான். அன்றிக்கே, கலப்பற்ற பரதேவதை. i “அங்குவைத்திற்குப் பிறந்த” என்னக்கவதினே. (பேரவர்) g தயோதநாதி, குணயோகத்தையுடையவர். (தாம் பண்டு நீர்த்து) “கொள்வன் நான் மாவலி” என்று அதுபெற்றன்றித் தரி யாதானும், “ஒண்டாரை நீரங்கை தோய நிமிர்த்தினை”

[மேயும்போல் கறுத்தவனும், நீண்ட கைகையுடையவனும், நீலயான பூல்த்தையுடையவனும், உருகாள் வரத்தையுடையவனும், உலகில் துன்பத்தைப் போக்கடிப்பவனுமான ராமபிரானை என் றும் நாம் காண்ஃ. நம்?] என்ஹிபுடியே “கைகேயி வயிற்றில் பிறந்ததானுண்டான கொதிப்பு இராம பிரானுடைய அழகிவடிவிலே கிழிக்கப்பெற்றுந் தான் ஆறும்” என்று ஓர்புரதாழ்வான் கூறினான். அப்படிப் பொருள் கொள்ளாமல் “பச்சைப் பகம் போல்” என்று கலப்பற்ற பொனைக்கூறுவதுபோலே “பச்சைப் பசுந்தேவர்” என்றதற்குக் கலப்பற்ற தெய்வத்தன்மையை உடையவர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “ஆதியஞ் சோதியுருவ அங்கு வைத்திற்குப் பிறந்த” [திருவாய் 3-5-5] என்ஹி. டியே அவதரிக்கும்போதும் பரத்வம் முதலான குணங்களில் குறைவற்றவனாய் பிறக்கிருள் என்ருரன்றோ ஆழ்வார். (தேவர்) “தி.வு.கீட்டா..... த்யுதி” என்ஹிபுடியே தெய்வத்தன்மைக்குரிய ஒளி முதலான குணங் கையுடையவர். (தாம் பண்டு நீரேற்ற) “கொள்வன் நான் மாவலி மூவதா” [திருவாய் 3-8-9] என்ஹிபுடியே தன் னுடையதான உலகை நீரேற்றுப் பெற்றருளன்றி தரியாதானும், “ஒண்டாரை நீரங்கை தோய நிமிர்த்தினை” [முதல்திருவாய் 78] என்று பொய்கையாழ்வார் அருளியபுடியே மாவலியிடமிருந்து நாம் முன்னம் நீரேற்றுப் பெற்றுக்கொண்ட. (பிச்சைக் குறையாகி..... உடையரேல்) மஹாபுலியிடம் பூமியைப்

உத்கர்ஷத்தை உடையவர், i “பச்சைப்பசும்” என்றுதய - ஸ்யாமமான திருமேனி என்று அந்ததாந்தர விவக்ஷயா (அங்குவைத்து) என்று. g இந்த இரண்டாமாந்தத்துத்திலே (த்யோதநாதிபெற்று.)

என்கிறபடியே உத்யுத்யுதவமாகக்கொண்ட. h (பிச்சைக் குறையாகி மஹாபுலியுக்கல் பெற்றுக்குறையுண்டாய், அது என் கையாலே பெறவேணுமென்னும் இச்சையாலே. (என்னுடைய பெயர்வெளியேல் இச்சை உடையரேல்) i அம் மண்ணோபாதி இச்சையும என்வனியிலே உடையராகில்

பிச்சையேற்று. “தன்னது என்று பூமியை அபிமானித்தவ னிடம் பிச்சை ஏற்கும்படி கேர்த்தே” என்று குறையுண்டாய், அக்கறையே அவ்வபிமானமில்லாத என் கையாலே பிச்சை பெறவேணும் என்னும் விருப்பமுடையராகில். (பிச்சைக் குறையாகி என்னுடைய பெயர்வெளியேல் இச்சையுடையரேல்) மற்ற எல்லாப் பெருமைகளிற்கும் “அடியார்களுக்காகப் பிச்சையெடுத்தார் என்னும் பெருமையில்லை” என்னும் குறை தீர மாவலியிடம் மூவடி மண்ணைப் பிச்சையெடுத்ததுபோலே, “அடியார்களிடம் பிச்சையெடுக்கவில்லை” என்னும் குறைதீர என் வனையைப் பிச்சையாகப் பெறவிருப்பமுடையராகில் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். என் கையில் வனையைப் பெற்று “அடியார் கையிலே பிச்சையேற்கவில்லை” என்னும் குறை நீர்ப்புவேணும் என்னும் விருப்பமுடையராகில் என்று கருத்து. (இத்தெருவே போதாரே) “நாடி நத்தெருவின் நடுவே வந்திட்டு” [நாச்-திரு 4-5] என்ஹிபுடியே எங்கள் தெருவிலே என்னிடம் பிச்சையேற்பத்தற்காக எழுந்தருளக் கூடாதோ? அலுரனுடைய பாக்யபூமிபிலே நடந்த நடையை இத்தெரு

h (பிச்சைக்குறையாகி) ஏற்ற பிச்சையிலே குறையுண்டாய், அத்தை நீர்ப் பிச்சையுடையரேலென்னதல்; i அன்றிக்கே, பிச்சை ஏவாயமையாலே குறைப்பட்டு, அக் குறைதீர மண்ணேற்றற்போலே, என்வனையையிரவாத போது குறையுண்டாய், குறைதீர இஃ.சுட்டையரேல் என்னதல்; இத்தையருளிக்கெய்கிருர் (உம்மண்ணிப்பாதி) (அம்மண்ணோபாதி) என்ற வாக்யத்தல் அத்தாந்தரத் துக்குச்சேர அந்வயிக்கும்போது “நீரேற்ற பிச்சையிலே குறையானுற்போலே” என்று அந்வயிப்பது என்ருருளிச் செயல்.

என்றும். / என்செயில் வளையலே குறைநிரப்பவேணும்
என்னும் இச்செய்யுண்டாகில். (இத்தெருவே போதாரே)
“நந்தெருவின் நடுவே வந்து” என்கிறபடியே - எங்கள்
தெருவிலே எழுந்தருளாதோ மின்னே? அஸாஸுடைய
பாஜ்ஞவாத்திலே நடந்த நடையை இத்தெருவிலே நடந்தா
லாகாதோ? 4.

விலே நடக்கக் கூடாதோ? அப்படி நடந்துவந்தாலாவது
அவனுடைய வடிவழகைப் பார்த்து தரித்திருக்கலாம் என்று
நினைக்கிறார். 4.

/ தாமிரந்த மண்ணில் வீறம் என்கையில் வளையில்
வீறும் தாம் சொல்லக்கேட்டிருக்குமத்தையிதே நாம்;
தாமிரந்த பூமி யார்க்கு ஆபரணமாகவற்று? இடப்பட்ட
வளையின்மேலே; ஸ்ரீய:பதியாம், கொடுத்தவளர்த்த
கையையுடையராயிருக்கிறவர்தாம் சமுஞ்சு மண்பெறு
கைக்குத் தம்மை இரப்பாவாரக்கி, அதில் டண்ணின
விரும்பம் என்பக்கலிலே பண்ணி இருந்தாராகில்; என்
கையில் வளையலே குறைநீரவேணுமென்னும் இச்செய்யு
ண்டாகில், (இத்தெருவே போதாரே) என்கண்டபட்டத்
திலே நடந்தாலாகாதோ? தன்னுடையமயல்லாததைக்
கொடுத்து ஒளதார்ப்பம் கொண்டிருக்கிறவனைப் போலே
இருப்பதே நான்? “ஒன்று நூறுபிரமாகக் கொடுத்துப்
பின்னுமாளும் செய்வன்” என்றிருக்குமவளன்றோ நான்.
[கொண்டாண்டல்லால் கொடுத்தாரை யார் பறிப்பார்]
தன்னதல்லாதவற்றைக் கொடுத்தவனைக் குறைசொல்லு
வாரில்லை. “தனக்குக்கொடுத்தவனுக்கு அபகாரத்தைப்
பண்ணுவதே! இவன்தன்னில் க்ருதுக்காரில்லை” என்றா
நிற்பர்கள். தன்னதல்லாதவற்றைக் கொடுத்தவனையன்றோ
நெல்லிலே வைத்துத் தெரிக்கவேண்டுவது என்கிறார்.

/ “தாமிரந்த” என்பதுமுதல் “யதோபாஸநம் பூலமாகையாலே”
என்னுமளவாக அதிகபாடும் காண்கிறது. அரும்பதவுரையில்
எடுக்கப்படாமையால் இவ்வதிகபாடும் தந்திரு விவரணம் எழுதப்
படவில்லை.

பதினேராம் திருமொழி - ஐந்தாம் பாட்டு

பொல்லாக் குறையுறவாய்ப் பொற்கையில் நீரேற்று
எல்லா வலகும் அளந்துகொண்ட வெம்பெருமான்
நல்லார்கள் வாழும் நளிரங்க நாகணையான்
இல்லாதோம் கைப்பொருளும் எய்துவா நெத்துளனே.

பதவுரை— பொல்லா குறன் உரு ஆய்—லெகுகுண்
வாமநருபியாய், பொன் கையில்—சுழுகிய கையிலே,
நீர் ஏற்று—புகைக் பெற்று, எல்லா உலகும்—கைலலோகம்
களையும், அளந்துகொண்ட—தன் வலப்படுத்திக்கொண்ட,
எம்பெருமான் ஸ்வாமியாய் நல்லார்கள் வாழும்—நன்மை
மிக்க பெரியோர் வாழ்கிற நளிர் அரங்கம்—குளிர்ந்த
திருவரங்கத்தில், நாக அணையான்—கிருவனந்தாழ்வானைப்
படுக்கையாக உடையாரான பெரியபெருமான், இல்லா
தோம்—அகிலஞ்சேராது என்குண்டைய, கைப்பொருளும்—
சைம்முதலான வஸ்துவவுடம் (சரீர்த்தையும்), எய்துவான்
ஒத்து உளன்—கொள்ளுகொள்வான் போலிராகின்றான்.

கம்முடைய ஆத்மஸம்ப்பணம்போலே அவனுடைய
ஒளதார்ப்பமும்; அவனுடைய வஸ்துவையிதே அவனுக்குக்
கொடுக்கிறது; ஆனால் ஆத்மஸம்ப்பணம் குற்றமோ?
என்னில்; “என்னது” என்றிருந்தவன்று “அவனுக்கு”
என்று கொடுக்கப் பார்ப்தம். ப்ரமித்தவன்றும் துக்ககொடுக்க
ப்ராப்தியுள்ளது. உணர்த்தியுண்டானவாறே 185. “अथवा
किञ्च समर्पयसि ते” (அதாவா கிந்து ஸமர்ப்பயாமி தே)
என்றாகின்றார்களே. ஸ்வரூபஜ்ஞாகம் பிறந்தால் அவ
னுடைய ஸ்வரூபகுணங்களைப்பாதி அங்கே தோற்றக்
கடவதாய்த்து இது; அவனுடைய ப்ராப்த்யத்தில்க்
தேயுமாய் அவ்வயிக்குமத்தனை. ஆத்மபாதா தம்பஜ்ஞானம்
முன்னாகப் பற்றினால் அனுபவமடைத்திலும் ஆத்ம
யாதா தம்பஜ்ஞானம் பூனாகுவிதே அநுபவிப்பது,
/ யதோபாஸநம் பூலமாகையாலே.

வ்யா:—அஞ்சாம் பாட்டு. (பொல்லாக் குறஞருவாய்) கண்ணெச்சில் வாராமைக்குக் கரிபூசுகிறாராதல்; அழகிலே விஜாதியதையாலே “அழகிது” என்னில், நாட்டில்லழகோ டொக்க நனைக்கக்கூடுமென்று “பொல்லா” என்கிறாராதல். (குறஞருவாய்) உகோடியைக் காணியாக்கினுற்போலே பெரிய வடிவழகையெல்லாம் இவ்வடிவிலேயாமெது அது பூவிக் கலாம்படி அடக்கினபடி. b (பொற்கையிலே நீரேற்று) c அழகிய கையிலே நீரையேற்று. அவனுக்குப் பொற்கலத்தில் பிழைப்பாய்ததே.

5. அவா:— என் வளையோடல்லாமல் என் உடம்பையும் கொள்ளுகொள்வான்போலேயிராந்ருன் என்கிறான்.

வ்யா:—(பொல்லாக்குறஞருவாய்) இவ்வாமனவேஷத்துக்கு துஞ்சுடிதோஷம் வராமலிருப்பதற்காக “பொல்லா” என்று விசேஷணமிட்டு துஞ்சுடி பரிஹாரம் செய்கிறார் நாசியார் என்றும் கொள்ளலாம். அல்லது “பொல்லாக்குறஞரு” என்று உலகில் நடையாடாததொரு வாமனவேஷம் என்றதாகவும் கொள்ளலாம். “அழகிய குறஞரு” என்றும் உலகத்திலுள்ள மற்ற அழகிய பொருள்களோடு ஒக்க நனைக்கக்கூடும் என்று கருதி, “பொல்லாக்குறஞரு” என்றிருள் என்று கருத்து. (குறஞருவாய்) ஒருபடி பாலைக்காய்ச்சி 1/8 படி குழம்புப் பாலாக் கினால் இனிமை மிகுவதுபோலே கோடிஸ்தானத்தில் இருக்கும் திரிவிக்கிரமன் வடிவைக் காணியதானத்திலேயிருக்கும் வாமன வடிவமரக்கினால் அனுபவிப்பார்க்கு இனிமை மிக்கிருக்கும் என்று கருத்து. (பொற்கையில் நீரேற்று) அழகிய கையிலே தான் நீரை ஏற்று. உலகில் பிச்சையிடுவாரெல்லாம் மன்கலத்திலே பிச்சையிடாநிற்க, பொற்கையாகிற பொற்கலத்தில் பிச்சையிடும் பாக்கியும் மாவலிக்குக் கிடைப்பதே!

அஞ்சாம் பாட்டு. (பொல்லாவித்யாதி) உ (கோடியைக் காணியாக்குகை) கோடித் தரவ்யத்தைமிட்டு ஒரு ரத்தத்தை வாங்கி, அத்ததை மாசிலே வைத்து அதுபூவிக்கை. d (அடியிடுகிறபடி) என்றதுசாடுவாய். “கைப்பொருளுமெதுவானொத்துளன்” என்ற திலும் கோக்காயிருக்கிறது.

(எல்லாவுலகுமளந்துகொண்ட) பரஸ்வாஹாரத்துக்கு d அடியிடுகிறபடி. ஒன்றைக்கொள்ளப்படுகானுகில் கொடுத்தவர்களுக்குப் பாதாளமே சுதியாம்படியியே கொள்ளுவது. இறைப்பொழுதில் பாதாளம் கலவிருக்கை கொடுத்துகந்தவனியே. e தனக்கு இரப்பிடவர்களைக் குழியிலே தள்ளி ஹ்ருஷ்டமாவனியே. (எம்பெருமான்) அச்செயலாலே என்னை அநந்யாஹையாக்கினவன். “மூவடி மண் கொண்டளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன் பயந்தேன்” என்கிறபடியே அச்செயலிலேகானும் இவன் ஈடுபட்டது.

(நல்லார்கள் வாழும் f நளிரரங்கம்) அநந்யரயோஜநர் வர்த்திக்கிற தேயும; “மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார்

(எல்லாவுலகுமளந்துகொண்ட) பொல்லாக்குறஞருவாய்ப் பொற்கையில் நீரேற்றது பிறர் திரியத்தை அபஹரிப்பதற்கு அடியிடுகிறபடி. (1 தொடங்குகிறபடி. 2 அடியாலளந்தபடி.) ஸரிடம் ஒன்றைக் கொள்ளப்படுக்தானுகில் கொடுத்துகந்தவர்கள் அத;பாதாளத்தில் விழும்படி. கொள்கிறவனன்றே. “இறைப் பொழுதில் பாதாளம்கலவிருக்கை கொடுத்துகந்த எம்மான்” [பெரியபுதிரு 4-9-7] என்றார் என்றே பெரியாழ்வாரும். தனக்குப் பிச்சையிட்டவர்களைப் படுகுழியிலே தள்ளி உடப்பவனன்றே. இவன் இல்லாதோம் கைப்பொருளும் எய்தவான் போனிருப்பது கியப்பல்ல. (எம்பெருமான்) அச்செயலாலே என்னை வேறெருவருக்கும் ஆகாதபடி எழுதிக்கொண்டவன் “மூவடி மண்கொண்டளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்” [பெரியபுதிரு 9-4-2] என்றபடியே இச்செயலையன்றே இவர்கள் ஈடுபடுவது. தனக்குப் பிச்சையிட்டவர்களுக்கும் படுகுழியில் தள்ளுமவனிடம் ஜாக்கிரதை யாயிராமல் அச்செயலிலே ஈடுபட்டு, கைப்பொருளையும் இழக்கும் நிலையடைந்தேன் என்று கருத்து.

b, c “பொற்கை” - அழகியகை. e “அளந்த” என்றத்தைப் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு இத்யாதி) f “நளிரர்”. ஈா—77

வருவிற்குந்த அளித்திருப்பார். சிறப்புடைய மறையவர் வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே” என்னக்கடவதிதே. அத்தேயுர வாஸந்தானே வாழ்ச்சி, “வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ் வீர்கள்” என்னக்கடவதிதே. (நளிரரங்கம்) நளிரர் - குளிர்ந்தி; ஸாமஹரமாய், தாபத்யங்கமும் தட்டாத தேயுரம். (நாகணையான்) அந்ந்நரமாயி. என்னையொழியவும் படுக்கை பொருந்துவதே! (இல்லாதோம் கைப்பொருளும்) அப்படுக்கையிலேற பூரூபமில்லாத என் கையகி, மஹாபூலியைப் போலே தம் அபேஷிதம் பூர்ணமாகக் கொடுக்கையில் லாத என்னுதல்; தம்மையொழியத் துணையில்லாத என்னுதல். (கைப்பொருளும்) - கைக்குதலும். g (எய்துவா னெனத் துளனே) இது கைக்கொள்ளுவான்போலே இராநின்றான்.

(நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கம்) இவனைத் தவிர வேறு பயன் கருதாதவர்கள் வாழுகின்ற திவ்யதேயுரம். “மறைப் பெருந்தி வளர்த்திருட்டார் வருவிற்குந்த அளித்திருட்டார் சிறப்புடைய மறையவர் வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே” [மெரி யாழ்நிறு 4-8-2] என்னுள்ளே பெரியாழ்வாரும். (வாழும்) அந்த தேயுரத்தில் வளர்ப்பதே வாழ்ச்சியாகும். “வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்” [நாச்-திரு 8-9] என்று நாச்சியாரும் அருளிச்செய்தாரன்றே. (நளிரரங்கம்) குளிர்ந்த அரங்கம். நளிரர்-என்னும் பதம் குளிர்ந்தியைச் சொல்லும். வாழ்பவர்க ளுடைய களைப்பை ஆற்றுவதாய், ஆத்யாத்மிகம் (தேவமும் காரணமாக வருவது), ஆதிபௌதிகம் (உஞ்சுபூதங்கள் காரணமாக வருவது), ஆதிதைவிகம் (தெய்வச் சபலாலும் வருவது) என்னும் மூவகைத் தாபங்களும் தட்டாத தேயுரம். (நாகணையான்) திருவனந்தாழ்வான் மேலே ஸயனித்திருப்பவன். நாயகியான என்னைவிட்டுப் படுக்கையில் பொருந்தியிருப்பதே! (இல்லாதோம் கைப்பொருளும்) அப்படுக்கையில் ஏற பாக்ஷிய மில்லாத என் கையில் பொருளையும், அல்லது “மாவலியைப் போலே தாம் விரும்பியதைப் பூர்ணமாகக் கொடுப்பதற்கு இல்லாத என்னிடமுள்ள பொருளையும்” என்றும் பொருள்

குளிர்ந்தியும் நடுக்கமும். g “எய்துவான்”-கிட்ருவான். 5,

வ்யாக்யானாதந்தரத்தில் வார்த்தை—(நளிரரங்கம்) இத் தேயுரத்திலே வர்த்திக்கிறவன்கிடர் ஸ்தீரீகாதுகள் செய்வுத் தைச் செய்திருள். ஒரோ ப்ரதேயுரங்களிலே ஸுக்ருதிக ளடங்கலும் வர்த்திக்கும் தேயுரமாயிருக்கும். (நல்லார்கள்) ஸாத்நாநுஷ்டாநம்பண்ணி வர்த்திக்கையன்றிக்கே பூலா நுபவம்பண்ணி வர்த்திக்கும் தேயுரமாய்த்து. ப்ரபாய வஸ்து ஸுலபமாய் நித்யஸந்நிதி பண்ணுகையாலே அநுபவ மாய்ச் செல்லாநிற்கும்; அத்தேயுரத்தில் வாஸத்தை ஆசைப் பட்டார்க்கு அநுபவமொழியவுண்டோ? “பரமபதம் வசில் செய்வதென்?” என்று நடுங்குவர்கள் போலே காணும் அல்லுரில் வர்த்திக்கிறவர்கள்; “இச்சுவை தவிர யான்போய் கொள்ளலாம். தம்மைத் தவிர வேறு துணையிலாத என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (கைப்பொருளும்) பிச்சையெடுப்பவன் கையில் இருக்கும் ஒடுபோன்ற அல்பவஸ்துக்களையும். ஸரீரத் தையும் அதைச் சேர்த்தவற்றையும் கிண்கிருன். (எய்து வானெனத் துளனே) கொள்ளுகொள்பவன் போலே இராநின்றான்.

மற்றொரு வ்யாக்யானத்தில் சில வார்த்தைகள்

(நளிரரங்கம்) இந்தக் குளிர்ந்த திவ்யதேயுரத்தில் இருப்பவ னன்றே பெண்களைக் கொலை செய்பவர்கள் புரியும் காரியத் தைச் செட்கிருள். (நல்லார்கள்) வாழும் அரங்கம் ஆங்காங்கு உள்ள பூக்யஸாரணிகள் அனைவரும் வந்து படுகாடு கிடக் கும் இடம். ஆழ்வார்கள் அனைவரும் மண்டிடின “அற்ற பற்றர் சுற்றி வாழும் அந்தணீரரங்கம்” [திருச்சந்தி 52] அன்றே. (நல்லார்கள்) ஸாத்நாநுஷ்டாநம் பண்ணிச் சிரமப் படாமல் பயனை அனுபவிப்பவர்கள் வாழும் திவ்யதேயுர மாயிற்று. பரமபதத்தில் சென்றடையவேண்டிய பரம்பொருள் அநியைக்கும் எளியதாய் என்றும் வாழுகையாலே, அங்கி ருப்பவர்களுக்கு பகவத்யநுபவமே போதுபோக்காயிருக்கும். அந்தத் திருப்பதியில் வாழ ஆசைப்பட்டவர்களுக்குப் பெரிய பெருமானுடைய அனுபவம் தவிர வேறுண்டோ? அல்லுரில் இருப்பவர்கள் “இவ்வனுபவத்தை இழக்கும்படி பரமபதம் வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது” என்று நடுங்குவர்கள்

இந்திரலோகமாளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்னும்படியே.

பட்டரை, முதுகில் புண்ணுலே நொந்துகிடக்கச்செய்தே அருள்பாடிட்டு. பெருமான், “வாராய்! அஞ்சினாயோ?” என்று கேட்டருள, “நாயன்தே! எனக்குச் செய்து தந்தருளாத தரையில்லை. இங்கேயிருக்கச் செய்தேயும் பரமபதம் என் சிறுமுறிப்படி செல்லும்படி பண்ணியருளிற்று; அதிலொரு குறையுமில்லை. இங்கே குளிர்ந்த முகத்தையும் திருநாமத்தழம்பையும் முறுவலையும் இழக்கவேன்றல் அடியேன் அஞ்சேனோ?” என்றார். ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டை நம்பி, ஓரளவிலே திருக்கோட்டியூர் நம்பியை நெகிழ ஒரு வார்த்தை சொன்னாராய். “நீ கடக்க வர்த்தி” என்றருளிச் செய்ய; அவரும் படைவீட்டிலே ராஜஸேவைபண்ணித் திரிந்

போலே காணும்; “இச்சுவைதவிர யாண்டோய் இந்திரலோக மாளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமாகருளானே” [திருமால் 2]. என்று அருளிஞானரே பெரிய பெருமானையவ்வு அறியாத தொட்டொடிப்பொடியாழ்வார்,

பட்டர் முதுகில் புண்ணுலே நொந்து கிடக்கும்போதே பெரிடபெருமான் அருள்பாடிட்டு ‘அஞ்சினாயோ?’ என்று கேட்டருள, “எப்பிரானே! எனக்குச் செய்தருளாத பெருமையிலை. இங்கேயிருக்கும்போதே நான் ஒழி எழுதிப் பரமபதம் வழங்கலாம்படி செய்தருளிற்று. அவ்விஷயத்தில் எனக்கு எக்குறையுமில்லை. இங்கே தேவரீருடைய குளிர்ந்த திருமுகத்தையும் திருமன்னாபுத்த தழும்பையும் முறுவலையும் இழக்கவேண்டுமென்றல் அடியேன் அஞ்சமாட்டேனோ?” என்றார். ஆளவந்தார் திருக்குமாரர்களில் சொட்டை நம்பி என்பவர் ஒருவர். அவர் ஆளவந்தாரின் பரதான ஸிஷ்யர்களில் ஒருவரான திருக்கோட்டியூர் நம்பியைக் குறித்துத் தவறான தோள் வார்த்தை சொன்னபடியாலே நம்பி அவரைப் பார்த்து “நீ என் அருகில் வராதே, தூரப்போ” என்று அருளிச் செய்தாராம். அவரும் சோழ அரசனின் தலைகரத்துக்குச் சென்று ராஜஸேவை பண்ணிக்கொண்டு, லௌகிகராய்

வாராய், பின்பு இவருடைய சரமஸயத்திலே இவருடைய அம்பவஸய மறியவேணுமென்று, “நீ நினைத்துக் கிடக்கிற பிறன்!” என்று கேட்டார்களாய். “ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத் தின் ஸம்பந்தம் பரமபதப்பாப்தி பண்ணித் தந்தல்லது மீடாது; அங்கே போனால் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் முகம் நம்பெருமான் திருமுகமண்டலம்போலே குளிர்ந்திருந்த நிலையாகில் முறிச்சுக்கொண்டு வருவதாக நினைத்திருந்தேன்” என்றாராம்; -186.. “न च पुनरावर्तते” (ந ச புநராவர்த்ததே) என்கிற மர்யாதையை இடறிப்போரவேணுமே (என்றாராம்).

(நளிரரங்கம்) தாபத்யம் ஆறுகைக்குப் பரமபதம் தேடிப் போக வேண்டாம். (நாகணையான்) பராய்வலத்துவை அநுபு,

வாழ்ந்து வந்தார் அந்தச் சொட்டைநம்பியின் கடைகிக் காலத்தில் ‘லௌகிகராய்ப் போய்விட்ட இவருக்கு வைஷ்ணவத்தில் உறுதி இருக்கிறதா என்று சேர்த்திடுவோனும்’ என்று நினைத்த சிலர் “நீர் நினைத்துக்கிடக்கிறது என்ன?” என்று கேட்டார்கள். அப்போது அவர் “ஆளவந்தாரின் திருவடி ஸம்பந்தம் எனக்குப் பரமபதத்தைக் கொடுத்தல்லது நிவ்லது. அங்கே போனால் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய முகம் நம்பெருமான் திருமுகமண்டலம்போலே குளிர்ந்திருக்கவியலானால் அண்டச் சுவரை முறித்துக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்துக்கே வரநினைத்திருக்கிறேன்” என்றாராம்.

186. ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாபுஷம்

புரஹ்மலோகமபிஸம்பத்யதே

ந ச புநராவர்த்ததே | ந ச புநராவர்த்ததே ||

[சூரத் 1-15-1]

[அந்த முருகசூர்வானவன் தன் ஆபுள் முடியுப்பவரையில் இப்படி வாழ்ந்து (ஆபுள் முடிந்தபின்) புரஹ்மத்தின் உலகை அடைகிறான். மறுபடி இங்கு திரும்பிவருகிறதில்லை.] என்று யெதும் சொன்ன வரம்பையற்றிப் போக வேண்டியிருக்கிறது அதுவே குறை—என்றும் கூறினாராம்.

விக்கும்போது படுக்கையிலே கண்டு அனுபவிக்கலா
யிருக்கை. (இல்லாதோம் கைப்பொருளும்) வேறுமாகப்
அவன் பக்கல் உள்ளதுகொள்ளப் பார்ப்பம்; "தன்னது" என்றி
ருக்கிற என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணுகிறது ஏதா
காக? தம்மைப்பொழிய ஆஸ்ரயமில்லாத எங்களுடைய
கைப்பொருள்கண்டு-உடம்பு; அதுபோலே காணும் வேலிந
தது. "இல்லாதோம்" என்னுதிருக்கச்செய்தே. "கைப்
பொருள்" என்பனென்னென்னில்; அவன் விரும்பியிருக்கும்
வழியாலே. (எய்துவானோத்துளானே) தம்முடம்பைப் பார்ப்பம்

(நளிரரங்கம்) தாபங்களை ஆற்றும் குளிர்ந்த அரங்கம்.
ஆத்யாத்தமிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதேவிகம் என்னு
மூன்று வகைத் தாபங்களும் ஆறுவதற்குப் பரமபதம் போக
வேண்டாம். இத்திருவரங்கமே அமையும் என்று கருத்து.
(நாகணையான்) அடைப்படும் ப்ராப்ட்பொருளை அனுபவி
க்கும்போது பரமபதநாட்டைப் போலே இருக்கையிலே கண்டனு
பவிக்கவேண்டியிராமல் "கிடக்கதோர்கிடக்கை" (திருமொழி 23)
என்றிறுதியே இருக்கையிற்காட்டிலும் அழகமிக்க படுக்கை
யில் கிடக்கையில் கண்டு அனுபவிக்கலாப்படி இருக்கை.
(இல்லாதோம் கைப்பொருளும்) ஒன்றுமில்லாத எங்களி
யிருக்கும் பொருளும். நாங்களும, எங்களிமிருக்கும் பொருள்
களும் அவனுடையதாயிருக்கையாலே நாங்கள் ஒன்றுமில்லாத
வர்களே. ஆகையால் அவன் எதைக்கொண்டாலும் தன்
னுடையதைக் கொண்டதாகவே முடியும். அப்படியிருக்கும்
போது என்னுடைய பொருள்களையெல்லாம் அபஹரிப்பவன்
போலே கார்டம் செய்வது எந்தாக? "ஒன்றுமில்லாதவர்கள்"
என்று சொல்லிக்கொண்டே "கைப்பொருள்" என்று சொல்ல
லாமோ? எனில்; அவன் என்னுடையது என்று நினைத்து
என்னையும் என்னிடமிருப்பதையும் விரும்பியிருக்கிறானாக
யாலே அவன் நினைவாலே "கைப்பொருள்" என்கிறார். அன்
றிக்கே "இல்லாதோம்" என்றதற்கு "தம்மைப்பொழிய வேறு
தஞ்சமில்லாத நாங்கள்" என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இல்
லாதோம் கைப்பொருளாவது அப்படிப்பட்ட எங்களோடு
ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் உடம்பு. எஞ்சியிருப்பது அது

மென்று நினைத்திருப்பார் அது பெறுகைக்குப் படும்பாடத்
தனையும். தாம் என்னுடம்பைப் பார்ப்பமென்று, அது பெறு
கைக்குப் படாதினார் தந்தாமுக்கில்லாதது பெற்றார்
போலே.

பதினேராம் திருமொழி — ஆறாம் பாட்டு

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரிநீர்
செய்ப்புரள வேடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்டும் நின்றார்க்கு மெய்தது நாண்மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றாரென் மெய்ப்பொருளும்
கொண்டார்.

பதவுரை— காவிரி நீர்—காவிரியின் தீர்த்துமானது,
செய் புரள ஓடும்—பயிர் நிலங்கள் எல்லாம் ஓடிப்புரளும்
படியான நீர் வளம் மிகுந்த, திரு அரங்கம்—திருவரங்கத்தில்
எழுந்தநளியிருக்கிற, செல்வனார் ஸ்ரீமடனாயும், எப்பொருட்
டும் நின்ற—எத்தனையேனும் தாழ்த்தார்க்கும் எளியனாய்
நின்று. ஆர்க்கும் எய்தாது—உடர்த்தார்க்கும் கைப்படாமல்,
நால் மறையின் சொல்பொருள் ஆய் நின்றார்—நான்கு
வேதங்களிலுள்ள சொற்களுக்கும் பொருளாய் நிற்பவரு
மான பெரியபெருமான், முன்னமே—ஏற்கனவே, கைப்
பொருள்கள்—கையிலுள்ள பொருள்களை எல்லாம், கைக்
கொண்டார்—கொள்ள கொண்டவராயிருத்துவதை,
(இப்போது) என் மெய்ப்பொருளும்—எனது சரீரமாகிற
வஸ்துவையும், கொண்டார்—கொண்டுகொண்டார்.

ஒன்றே. (எய்துவானோத்துளானே) தேவதைதையே ஆத்மா
வாக நினைத்து அதைப் பார்ப்பமென்று நினைத்திருக்கும்வர்கள்.
அதை உறுதிப்படுத்தப் படும் பாடு அவ்வளவையும். தாம்
என்னுடம்பைப் பார்ப்பமாக நினைத்து அதைப் பெறுகைக்குப்
பட்டு, தமக்கு இல்லாததைப் பெற்றாற்போலே
நினைத்திருக்கிறார்.

வ்யா:— ஆறும் பாட்டு. (கைப்பொருள்களிட்யாதி) கைம்முதலுள்ளவையும் முன்னே கைக்கொண்டார். (காவிரி நீர் செய்யப்புகுளையோடுத் திருவரங்கச் செல்வனார், அசேதநமான ஜலமும்புகூட ரகச்ய வர்க்குத்தை ரகசிக்கும் தேவமாய்த்து. தாம் பரமசேதநர், தேவமது. அத்தேவவாஸத்க்கும் என்னை ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணுகைக்கும் தமக்கு என்ன சேர்த்தியுண்டு?

(எப்பொருட்கும் நின்று) ஒரு வேடுவிச்சி. குரங்கு. (இடைச்சி) இவர்களுக்கு ஸுலபனும் நின்று.

6. **அவ:—** எனது சரீரத்தைக் கொள்ளுகொள்வான் போலே இருந்தவன் அதைக் கொள்ளுகொள்வதும் செய்தான் என்கிறான் இப்பாட்டில்.

வ்யா:— (கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார்) என் உடலைச் சேர்ந்தானவனை, நிறம் முதலானவற்றை ஏற்கனவே கொள்ளுகொண்டு விட்டார். அப்படிக்கொள்ளுகொண்டவர் யாரென்னில்: (காவிரி நீர் செய்ய்புகுள ஒடும் திருவரங்கச் செல்வனார்) காவிரியின் நீரானது பயிர் நிலங்களிலெல்லாம் ஓடிப் பரவலும் பட்டினம் நீரானது பயிர் திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் செல்வன். அறிவற்ற நீரும்புகூட, காக்கவேண்டிய பொருளைக்காக்கும் தேசமாயிற்று. தேசமோ அத்தகையது. தாமோ எல்லாமிந்த பரமசேதநர். அந்த தேசத்தில் வாழ்வதற்கும், என்னிடமுள்ள அனைத்தையும் கொள்ளுகொள்வதற்கும் தமக்கு என்ன பொருத்தம் உண்டு?

(எப்பொருட்கும் நின்று) ஒரு வேடுவிச்சியாகிய ராபுரி, ஒரு குரங்காகிய ஸூக்ரீவன், ஓரிடைச்சொகிய யசோதை ஆகிய எத்தனையேனும் தாழ்ந்தவர்களுக்கும் எளியனும் நின்று; அடுத்துள்ள "ஆர்க்கும் எய்தாது" என்ற தொடருக்குப் பிரிதிகோடியாகையாலே, "எப்பொருட்கும் நின்று" என்ற தொடருக்கு "எல்பொருள்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக நின்று" என்று பொருள் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. "எல்லவது தாழ்ந்தவர்களுக்கும் எளியனும் நின்று" என்று பொருள்கொள்வதே பொருந்தும்.

(சேரிக் கொடுத்தாது) எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரேயாகிய ஸ்வயத்தந்ததால் ப்ராபிக்க நினைப்பார்க்கு துஷ்ப்ராபாய், பான் மறையித்யாதி) வேதை, கலமதி, கும்பராய் நின்றுர். "பெதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு" என்னக் கூடவதிறே. (என் மெய்ப்பொருளுங் கொண்டாரே) ஆத்மாத்ரியங்களிரண்டையும் கொண்டார்.

* **வ்யாக்யானாதந்தரத்தில் வாக்யம்:—** 6 (கைப்பொருள் இத்தியாதி.) இவளுக்கு முலைப்பாலோடே கூடப் புகுத்ததிறே

(ஆர்க்கும் எய்தாது) எத்தனை உயர்ந்த அறிவுடையாராயிருந்தாலும் தம் முயற்சியால் அடைய நினைப்பார்க்கு அடைய அரியராய், "ஆருமோர் நிலைமையன் என அறிவரிய எம்பெருமான். ஆருமோர் நிலைமையன் என அறிவெளிய எம்பெருமான்" [திருவாய் 1-3-4] என்று நம்மாழ்வார் அருளியதையே 'ஆர்க்கும் எய்தாது' என்றும், 'எப்பொருட்கும் நின்று' என்றும் அருளுகிறான். (நான்மறையின் சொற்பொருளாய் நின்றுர்) நான்கு வேதங்களிலுள்ள எல்லாச் சொற்களுக்கும் ஒரே பொருளாய் நின்று: "வேதாந்தச் ஸர்வவாழ்மேவ வேத்ய:" [கதை 15-15] [எல்லா வேதங்களிலும் அறியப்படுபவன் நானே] என்று தானே அருளினுள்ளருே: "வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு" [பெரியாழ், திரு 4-8-11] என்ற இவ்வுடைய தகப்பனும் அருளிச்செய்தாரன்ருே. (என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே) என்னுடைய ஆத்மாவும், அதனைச் சேர்ந்தான உடலும் ஆகிய இரண்டையும் கொள்ளுகொண்டார்.

மற்றொரு வ்யாக்யானம்:— (கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார்) முன்னமே — என் குழந்தைப் பருவத்திலேயே என்று கருத்து. இவளுக்குத் தாய் முலைப்பாலாட்டும் பெருமூதே எம்பெருமானிடம் அன்பும் பெரியாழ்வாரால் ஊட்டப்பட்டதன்ருே.

* சென்ற பாட்டில் 'வ்யாக்யானாதந்தரத்தில் வார்த்தை' முதல் இதுவரை வ்யாக்யானாதந்தர வாக்யம் என்பர்.
எ—78

புகுவத் ஸம்பந்தம் 187. 'सुखं वा वयसाय' (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) போலே, பிறக்கிற போதே வளைபிழந்துகொண்டு போலேகாணும் பிறந்தது இத்தனையும் சொல்லத்தரும்படியோக்யவஸ்துவிறே. 17. "सुखं वा वयसाय" (பூல்யாத் ப்ரபுருதி ஸுஸந்தித்வ) அந்வயத்தில் தரித்து, வ்யத்ரே கத்தில் தரியாமை இவளுக்கு ஸத்தாப்ரபுக்தமாய்த்து.

(காவிரியித்தபாதி) ஸாதநம் ஸாத்யத்தோடு தோள் தீண்டியாய் வ்யபிசுரியாத தேஸத்திலே வர்த்திக்கிறவர் — ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணிப் புலம் விபுலித்தல். ப்ரபுல

187. ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநாக்தஸ

ஸுஹ்ருஷ்டே !

ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ புத்ர! ப்ராதரி கச்சுதி!

[ரா-அ 40-5]

[குழந்தாய்! நீ வனத்தில் வளிப்பதற்காகவே ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிறாய்; உன்னுடைய ஸுஹ்ருத்தான ராமலிடம் மிகவும் அன்பு பூண்டவனாயிருக்கிறாய்; உன் தமையானுடைய ராமன் நடந்துசெல்லுகையில், (அந்த நடைபுழவில் ஈடுபட்டு) (அவனை ரசிப்பதில்) கவனமில்லாமல் இருந்தவிடாதே] என்று ஸுமித்தர இளைப்பெருமானுக்குக் குழந்தையாயிருக்கும் பொழுதே ராமபுத்தியையும் தாய்ப்பாலோடு சேர்த்து ஊட்டினார்போலே, இவ்வாண்டானும் பிறக்கிறபோதே எம்பெருமானின் பிரிவால் மெலிந்து வளையிற்றத்கொண்டே பெற்றதான் போதும்! இப்படிச் சொல்லுவதும் இவளுக்கு மிகப் பொருத்தமே. உயர்வு நலிச்சியாகாதே. [பக்கம் 44ல் 17-ம் ப்ரமாணத்தின்படி] இளைப்பெருமானைப்போலே எம்பெருமானோடு கூடினால் உயிர்தரித்தும் பிரிந்தால் உயிர்தரியாமலுமிருக்க இவளுக்குப் ப்ரபுபேஸிந்ரே உண்டான தாயிற்றே.

(காவிரி நீர் செய்யுபுரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்) வயலை விளையச் செய்யும் ஸாதனமான காவிரி நீர் விளைகிக் பட்டும் வயலாகிற ஸாத்யத்தில் சென்று பாப்பவதாய், இந்த நிலை ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலல்லாமல் என்றமே மாறுதிறக்கும் திருவரங்கத்திலே வாழ்கிறவடி; உபாஸகர்க்கு ஸாதநானுஷ்

கர்மப்ரதிருத்தமாய் நிறற் செய்கையன்றிக்கே கைப் புருந்து வர்த்திக்கிற தேஸம். விளையுமதிலே விளைவிக்கும்து வவ்வாநாற்றியாக வந்து விழாநிற்குமாய்த்து. உபாய ஸ்லீகாரம் பண்ணுகிறவனும் ஸ்லீகாரமும் கிடக்கச்செய்தே, தானே உபாயமாக வேண்டுகிறது, புலத்தோடு வ்யபி, சரியாததொன்று உபாயமாக வேண்டுமெயிறே. உபாய புத்தி, பண்ணுகிற இவன்பக்கல் உபாயபூவம் கிடையாதே. புலத்துக்குப் பூர்வக்ஷணவர்த்திகளானவற்றுக்கெல்லாம் உபாயபூவமில்லையே, கரணாராரந்நர்க்குத்மானதி லேயிறே உபாயபூவம்கிடப்பது. அல்லுநில ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லி வாழ்கிறவர்.

டூனம் பண்ணிய பின்பும் புலம் கிடைக்காமல் போகலாம்; வலிமைமிகக் கரிமங்களால் தடைபட்டும் நிற்கலாம்; இப்படியல்லாமல் இத்திருவரங்கத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஸாத்யமான எம்பெருமான் கையிலே புருந்து நிற்கிறபடி. விளையும் நிலத்திலே விளைவிக்கும் காவிரிநீர்—தொங்கும் வவ்வால் திடகொன்று விழுவதுபோல் வந்து விழாநிற்கும். நிலத்தின் நீர்வளம் சொன்னபடி, இதற்கு ஸ்வாபதேராமாவது—எம்பெருமானுடைய உபாயத்தைப் பற்றுநிறவனும், அவன் பற்றுநிற பற்றும் இருந்தபோதிலும் எம்பெருமான் தானே உபாயமாக வேண்டுவது 'புலத்தைக் கொடுத்தல்லது நீல்லாதது எதுவோ அதுவே உபாயம்' என்பதே உபாயவக்ஷணம் ஆகையாலேயன்றே; எம்பெருமானே உபாயமென்று நினைக்கும் இவன், அந்நினைவினாலேயே எம்பெருமானைப் பெற்றுவிட முடியாது; ஆகையாலே இவனுக்கும் அந்த நினைவிற்கும் உபாயத்வம் இல்லையே, புலத்தைத் தவறாமல் அளிக்கக்கூடிய எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வம் கூடுமெயோழிய புலம் கிடைப்பதற்கு முன்னத்தில் இருக்கும் நினைவுக்கும், நினைப்பவனுக்கும் உபாயத்வம் இல்லையே. புலனைப் பெற்றுத் தரும் தனிக்காரனமாயிருக்கும் எம்பெருமான் ஒருவனிடமேயன்றே உபாயத்வம் கிடப்பது. காவிரிநீர் செய்ப்புரள ஓடுவது இஃதனைத்தையும் உணர்த்தி நிற்கிறது. (திருவரங்கச்செல்வனார்) அல்லுரோடு தொடர்பினாலே வாழ்ச்சிபெற்றிருப்பவரி.

b (எப்பொருள்தியாதி.) ஒரு குரங்கு, வேடுவிச்சி, (இடைச்சி) இவர்களுக்கு ஸாலபு, னுயிற்று. 188. "सुखीं शरं गतः" (ஸுக்,ரீவம் ஸரணங்கத: 189. "सुखीं नय-सिञ्चति" (ஸுக்,ரீவம் நாத,யிச்ச,தி) என்கிறபடியே தாம் சொல்லுகையன்றிக்கே அருகுநின்றருங்கூடச் சொல்லலாம் படி தம்மை அமைத்துவைக்கை 189. "अनयः पुन युवा" (லோகநாத: : புரா பூ,த்வா) லோகநாத,னான இது மஹா ராஜரீபக்கல் பாரதந்த்ரியத்துக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணின படி. இப்பாரதந்த்ரியம் குணமாகக்கருவேண்டும் ஸ்வா தந்த்ரியமேயாய்த்து உள்ளது. எளியவன் தாழ்நின்றால் அது குணமாகாதிதே. 189. "इच्छति" (இச்ச,தி) எல்லாரும்

(எப்பொருட்கும் நின்று) ஒரு குரங்காகிற ஸுக்,ரீவன், வேடுவிச்சியாகிய ஸபுரி, இடைச்சியாகிய யசோதை ஆகிய இவர்களுக்கு எளியனாய் நின்று,

188. பிதா யஸ்ய புரா ஹ்யாஸித் ஸரண்யோ துர்மவத்ஸல: |
தஸ்ய புத்ர: ஸரண்யஸ்ச ஸுக்,ரீவம் ஸரணம் கத: ||
[ரா.கி 4-19]

[எவருடைய தந்தையானவர் நெடுந்,காலமாக தர்மத்தில் பேரன்புகொண்டவராய், ஸரணமடையத்தக்கவராயிருந்தாரோ, அவருடைய பிள்ளையாய், தாமும் ஸரணமடையத்தகுந்தவரான ராமபிரான் இப்போது ஸுக்,ரீவனை ஸரணமடைந்தார்.]

189. ஏஷ தத்வா ச வித்தாநி ப்ராப்ய சாநுத்தமம் யஸ: |
லோகநாத: : புரா பூ,த்வா ஸுக்,ரீவம் நாத,யிச்ச,தி ||
[ரா.கி 4-18]

[இத்தராமபிரான் எல்லாருக்கும் எல்லாப்பொருள்களையும் கொடுத்தும், மேலான கீர்த்தியை அடைந்தும், முன்னெல்லாம் லோகநாத,னாக இருந்தவர் (இன்று) ஸுக்,ரீவனை நாத,னாக விரும்புகிறார்.] என்கிறபடியே தாம் சொல்லிக்கொள்வதல்லாமல் அருகி விரும்புவார்களும் சொல்லலாம் படி தம்மை எளியரக்கி

ஆரும் பாட்டு. (கைப்பொருள்களத்தியாதி.) b "எப்பொருள்"-எல்லாப் பதார்த்தங்களும்,

தந்தாமுக்கு இல்லாதத்தை ஆசைப்படும்தனையிதே. அநாத,னியிவன். இடைச்சிக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாய்படிநின்றும், வேடுவிச்சிக்குக் கிட்டி அஸாத,ாரணர் பண்ணும் பரிசுரையைகள் பண்ணலாய்படி நின்றும் போரும்படியும்.

ஒருநாள் பரத்வமே பிடித்து ஸௌஸ்யத்தளவும் செல்ல உபபாதித்தபடி அத்தைக்கேட்டு எம்பார், கண்ணுங் கண்ணீருமாய் வித்த,ராயிருக்க, அவரைப் பார்த்தருளி, "அவனுடைய ஸௌஸ்யத்தைச் சொன்னவாதே நாட்டார்,

வைத்தபடி. சற்றுமுன் எடுத்த பிரமாணத்தின்படி உலகுக் கேல்லாம் ஸ்வாமியாயிருந்தது ஸுக்,ரீவனிடம் அடங்கி நடப்பதற்கு உலகினிடம் குருகுலவாஸம் செய்தபடி. பாரதந்த்ரியமும் ஸ்வாதந்த்ரியமும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவை யாயிற்றே எனில் இப்பாரதந்த்ரியம் குணமாவதற்கு வேண்டிய அளவு ஸ்வாதந்த்ரியமே இவனிடம் உள்ளது. தலைமையே யில்லாத எளியவன் ஒருவன் தாழ்நின்றால் அது குணமாகாதனரோ? ஆகையால் அனவோடு கூடிய ஸ்வாதந்த்ரியமும் பாரதந்த்ரியமும் முரண்பட்டவையல்ல. முன் எடுத்த பிரமாணத்தில் 'ஸுக்,ரீவனை நாத,னாக விரும்புகிறார்' என்று வந்துள்ளது. எவருமே தம்மிடம் இல்லாததைத்தானே ஆசைப்படுவார்கள். தனக்கொரு நாத,னற்றவனன்றே இவன். ஆகையால் தனக்கொரு நாத,ன் கிடைக்க இவன் ஆசைப்படுகிறான் என்று கருத்து. இடைச்சியான யசோதைக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாய்படி, சிந்தனையும், வேடுவிச்சியான ஸபுரிக்கு—அந்தரங்குரான இனையபெருமான் போல்வார் பண்ணும் கைங்கர்யங்களை அனுமி நின்று பண்ணலாய்படி, சிந்தனையும் 'எப்பொருட்கும் நின்று' என்ற தொடர் உணர்த்துகிறது.

ஒருநாள் (பரத்வம்) மேன்மை தொடங்கி, ஸௌஸ்யம் (எளிமை) அளவாக எப்பெருமானார் விளக்கியருளினார்; அதைக் கேட்ட எம்பார் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் ஈடுபட்டிருக்க, எம் பெருமானார் அவரைக் கட்டாக்கித் து, "அவனுடைய எளிமையைச் சொன்னால் உலகிலுள்ளவர்கள் 'இத்தனை எளி

‘இத்தனை எளியவனோ’ என்று கைவிட்டுப்போனார்கள். பாக்யவஹாநியாலே, ‘அற்பபெரியவன் இப்படி எளியவனாவதே!’ என்று நெருங்குகைக்குடலாய்த்து உமக்கொருவர்க்கும்” என்றருளிச்செய்தருளினாராம். 190. “अनर्थस्य ससाधनिकाङ्क्षे” (வாதநேர்த்து, ரஸ்ய ப்ரஸாதம், மடி, காங்குஷே). 191. “अद्वयस्य सम” (ஏதத், வ்ரதம் மம்) 192. “अस्यैव कथञ्चन” (ந த்யஜேபம் கத்யஞ்சந) என்றதுக்கு “இருவரும் ஸரணாக்தபரிதரணம் பண்ணுகிறார்கள்” என்று புட்டார், இவர், 188. “सुखं च यत् यत्” (ஸுக், ரீவம் ஸரணங்கத்ய) என்றார்; அவன் 193. “यस्य च यत् यत्” (ராக்யவம் ஸரணங்கத்ய)

யவனோ? 2 என்று கைவிட்டுப்போனார்கள். அவர்கட்கு பாக்ய மில்லாமையாலே. ‘மிகப்பெரியவனான இவன் இவ்வளவு எளியவனாவதே!’ என்று தவனை அணுகுவதற்கே அவனது எளிமை காரணமாகிறது உமக்கு ஒருவர்க்கும்” என்று அருளிச் செய்தாராம்.

190. யஸ்ய ப்ரஸாதே, ஸததம் ப்ரஸீதே, யுரிமா; ப்ரஜா;
ஸ ராமோ வாதநேர்த்து, ரஸ்ய ப்ரஸாதம், மடி, காங்குஷே ||

[ராம. கி 4-21]

[எவர் உகந்தாராகில் இந்த ஜாங்கசெல்லாம் என்றுமுகப் பார்க்கொ, அந்த ராமபிரான் வானரத்தலைவனான ஸுக், ரீவனின் உசப்பை விரும்புகிறார்.] என்ஈற பிரமாணம் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. [பக்கம் 492ல் 151வது ப்ரமாணத் தின்படியும், பக்கம் 491ல் 149வது ப்ரமாணத்தின்படியும்] ஸ்ரீராமபிரான் ஸுக், ரீவனோடு முரண்படுவதாகத் தோன்றுகிறதே எனில்: “‘இருவரும் அவரவரைச் சரணடைந்தவரை ரகஷிக்க முற்படுகிறார்கள்’ ஆகையாலே முரண் இல்லை” என்று புட்டார் ரீவலரிப்பார். [பக்கம் 620ல் 188வது ப்ரமாணத் தின்படி.] ராமபிரான் ஸுக், ரீவனைச் சரணடைந்தவர். அவரை விபி, ஷணையிடமிருந்து ரகஷிக்கப்பாடுபடுகிறான் ஸுக், ரீவன்.

193. ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேத தா, ஸஸவச்சாவமாதித்ய;
த்யக்த்வா புத்ரம் ஸ்ச தா, ராமம் ஸ்ச ராக்யவம்
ஸரணம் கத்ய: || [ராம. 17-16]

எனான்; இனி யானா யார்விட? விபி, ஷணை ஸ்லீகரிகைகாவது-பெருமானை அவன் கையிலே காட்டிக்கொடுக்கை வந்திருக்கிறுவார். அவர் முத்திரை நமக்குடலென்றிருக்கிறாராய்த்து இவர்:- நாம் முன்பே ப்ரதித்துவைபண்ணினோம்; இனி அது தலைக்கட்டும்திறையிறே என்கிறார்.

(0 ஆர்க்கும் 0 எய்தாது) எத்தனையேனும் அதிசயித ஒருநாதரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கிட்ட அரியனாயிருக்கும். “பெண்ணுலாம் சடையினும்” இத்தயதி. (ஆர்க்கும்

[அப்படிப்பட்ட நான் அந்த ராவணனாக கடுமையாக நடத்தப்பட்டு, வேலைக்காரனப்போலே அவமதிக்கப்பட்டு, என் பின்னெட்டுகளைபெல்லாம் விட்டு ராக்யவனை ஸரண மடைகிறேன்.] என்ஈற ப்ரமாணத்தின்படி விபி, ஷணை ராம பிராணைச் சரணடைந்தவன்; அவனை ரகஷிக்க ராமபிரான் பாடுபடுகிறான். தன்னைச் சரணடைந்த ராமபிராணை ஸுக், ரீவனும் விட மாட்டான்; தன்னைச் சரணடைந்த விபி, ஷணை ராமபிரானும் கைவிட மாட்டான். விபி, ஷணை எற்றுக்கொள்வது ஸ்ரீராம பிராணை அவன் கையிலே காட்டிக் கொடுப்பதாய் ஸ்ரீராமனுக்கு ஆபத்தானதற்கும் என்று நீனைக்கிறான் ஸுக், ரீவன். ஸுக், ரீவனை இசைவித்து விபி, ஷணை எற்றுக்கொள்வதே தமக்குத் தக்கது என்று நீனைக்கிறான் ஸ்ரீராமன், ஸுக், ரீவனை இசை விப்பதற்காக “ஸரணடைந்தவனை ரகஷிப்பதென்பது நமக்கு நீண்ட நாளாக எற்றுக்கொண்ட பிரதித்துவையாகும். என்னிடம் பரிவாலே அதைத் தடுக்காமல் நீரும் இசைத்து அதை நீரைவெற்றிவைக்க வேண்டுமென்றே” என்று ஸுக், ரீவனிடம் வேண்டுமென்று ஸ்ரீராமபிரான்.

மிகத் தாழ்த்துவார்க்கும் தன்னை எளியனுக்கிக் கொண்டு இருக்கும் இவனுக்குப் பெருமையெல்லையோ? எனில்: (ஆர்க்கும் எய்தாது) மிகுந்த அறிவையுடைய பிரமன் முதலானார்க்கும் அனுபூதியுடையவனுக்குப் பெருமையையுடையவன். “பெண்ணுலாம் சடையினும் பிரமனும் உன்னைக் கண்பான் என்னிலா ஊழியுழி தவம் செய்தா” [திருமால் 44] என்று

0 “ஆர்க்கும்”-எத்தனையேனும் அறிவுடையார்க்கும்.
0 “எய்தாது” - கிட்டாது;

இத்யாதி) ஸர்வாந்தராத்மாவாய் நின்று எய்தானென்று மாம். e (நான்மறைய இத்யாதி) வேதார்த்தம்; வேதப் ப்ரதிபாத்யன். f (என்னித்யாதி) ஒலிப்புறத்திற் கேட்டுப் போரும் வஸ்து கண்ணுக்கிலக்காய் வந்து கிட்டி இட்டி ட்டிட்டுக்கொள்ளும் உடம்பைக் கொண்டு; தன்னை புதுதிறம் மவர்கள் ஸ்வரூபங்களைவிட்டுத் திருமேனியை விரும்புமாப் போலே, தானும் ததீய விஷயத்தில் ஸ்வரூபாதிக்களைவிட்டு உடம்பையாய்த்து விரும்புவது. இருவரும் உடம்பையாய்த்து விரும்புவது. திருமானுஷாண்டான், “ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை த்யாஜ்யமென்று கேட்டுப் போராதிர்கச்செய்தேயும். “இத்ததை விடவேண்டியிருக்கிறதில்லை. ஆளவந்தாரநீபாதத்தை ஆஸர பிக்கைக்குறுப்பாமென்று ஆதரியாதின்றேன்” என். ராம். 6.

அருளிச்செய்தாரன்றோ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். (எப் பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கு மெய்தாது) எல்லாப் பொருட்கும் அந்தரியாமியாய் நின்று அக்ரணத்தாலேயே எவராலும் அறியப்படாதவனாய் இருப்பான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (நான்மறையின் சொற்பொருளாய் நின்றார்) வேதப் பொருளாய் நிகருர் வேதத்தின் ஒவ்வொரு சொல்லாலும் சொல்பொருளாய் நின்றார் என்றபடி. (என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே) வேதத்தால் கேட்டே அறியப்படும் பரமாத்மா கண்ணுக்கு முன்னே வந்து தோன்றி, நம்மோடு விடவொண்ணாத உறவையுடையதாய் நாம் காரியம்கொள்ளும் நம்முடம்பைக் கைக்கொண்டார். தம்மை அனுபவிக்கிறவர்கள் ஸ்வரூபம், குணம். முதலானவற்றைவிட்டுத் திருமேனியை விரும்புவதுபோலே, தாமும் தம்மடியார் விஷயத்தில் ஸ்வரூபம், குணம் முதலானவற்றைவிட்டு உடம்பையையன்றோ விரும்புவது. இவள் அவனுடைய உடம்பை விரும்புவதுபோல அவனும் இவளது உடம்பையே விரும்புகிறான்.

o நான்மறையாகிற சொல்லுக்குப் பொருளாய் நின்றொன்றபடி. f “மெய்ப்பொருள்” ஆதாம் உ “கைப்பொருள்” ஆதாமீயம். ஆக கீழ்ச்சொன்ன கைப்பொருளும் ஆதாமீயங்கள்.

6.

பதினேராம் திருமொழி—ஏழாம் பாட்டு

உண்ணா துறங்காது ஒலிகடலை யூறுத்துப் பெண்ணுக்கை யாப்புண்டு தாமுற்ற பேதெல்லாம் திண்ணார் மதின்கூழ் திருவரங்கச் செல்வனார் என்னுதே தம்முடைய நன்மைகளே பெண்ணுவரே.

பதவுரை:—திண் ஆர் மதின்கூழ் — (மஹா ப்ரளயத்துக்கும் அழியாதபடி) திண்மை பொருத்திய மதின்களாலே குழப்பப்பட்ட, திரு அரங்கம் — கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கிற, செல்வனார் — ஸ்ரீய:பதியானபெருமான், (ஸ்ரீராமனாய்த் திருவவதரித்தபோது) பெண் ஆக்கை ஆப்புண்டு — (சீதை யென்கிற ஒரு) பெண்ணின் சரீரத்தில் ஆசைப்பட்டு, உண்ணாது—உண்ணாமலும், உறங்காது — உறங்காமலும் (வருந்தி), ஒலிகடலை — (திரைக்கிளப்பத்தாலே) கோஷிக்கின்ற கடலை, ஊடு அறுத்து — இடையறும்படி பண்ணி [அணைக்கடி], தாம் உற்ற—(இப்படி) தாம் அடைந்த, பேது எல்லாம் — எளிமைகளை எல்லாம், என்னுது — மறந்து போய், (இப்போது) தம்முடைய — தம்முடைய, நன்மைகளே—பெருமைகளை, என்னுவார்—எண்ணுகின்றார்.

திருமானுஷாண்டான் “மூலப்ரக்ருதியும் அதிவிருந்து தோன்றும் மற்ற அசேதனப் பொருள்களும் கைவிடத்தக்கவை என்று ஸாஸ்த்ரங்களில் கேட்டிருக்கச் செய்தேயும், ப்ராக்ருதமான இவ்வுடலை விடவேண்டிய அவசியமில்லை; ஆளவந்தார திருவடிகளை அடைவதற்கு உதவுகிறது என்ற நினைவாலே அடியேன் இவ்வுடலை விரும்பவே செய்கிறேன்” என்ற அருளியது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

6.

7. அவ:—தாம் வீதாப் பிராட்டியைப் பிரிந்து பட்டபாட்டையெல்லாம் மறந்து தம்முடைய பெருமைகளையே எண்ணி என்னைப் பாடுபடுத்தி, அதைத் தமக்குப் பெருமையாக என்னுகிறார் என்கிறது.

வ்யா:— ஏழாம் பாட்டு. (உண்ணுது) 34. “न मांसं राघवो
 मृच्छन् न चापि मयु सेवते” (ந மாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே
 ந சாபி மது, ஸேவதே) என்கிறபடியே & பார்த்துப் பரிந்தூட்டு
 மவன் போனால், இனி யார் அவரைப் பரிந்தூட்டி? b மாமலர்
 மங்கை மண்ணோக்கமுண்டானிறே. அவள் போனால் இவனு
 க்கு ஊணில்லைபிறே. (உறங்காது) 35. “अनिद्रस्सतं रामः”
 (அநித்ரஸ்ததம் ராம:) என்கிறபடியே கண்ணுறக்கமுற்று:
 ஊணுமுறக்கமுற்றும், c 188. “सुखं राघवं गतः” (ஸுக்,ரீவம்
 ஸரணம் சு,த:) என்று கண்ட காபேயர் கால்களிலே
 விழுந்து. (ஓலிகடலை d ஊடறுத்து) 94. “समुद्रं राघवो रात्रि
 राघवं गमुमहे” (ஸமுத்,ரம் ராக,வோ ராஜா ஸரணம் சு,ந்து

வ்யா:— (உண்ணுது) [பக்கம் 114ல் 34-வது ப்ரமாணத்
 தின்படி.] பார்த்துப் பார்த்துப் பரிவுடன் உண்பூட்டுகிற ரீதை
 பிரித்தவிட்டபடியாலே இனி யார் அவருக்குப் பரிவுடன்
 ஊட்ட முடியும்? தம்பி இல்லையோ? எனில்: “மாமலர்
 மங்கை மண்ணோக்கமுண்டான்” [பெரியதிரு 8-10-1]
 என்கிறபடியே அவளுடைய கோக்கே இவனுக்கு உணவாகை
 யாலே அவள் பிரித்த பிறகு இவனுக்கு உணவு இல்லை
 யன்றே. (உறங்காது) [பக்கம் 115ல் 85-வது ப்ரமாணத்தின்படி]
 கண்ணுறங்குவதுமற்று. (உண்ணுது உறங்காது) ஊணும்
 உறக்கமுமில்லாமல், [பக்கம் 820ல் 188வது ப்ரமாணத்தின்படி]
 கண்ட குறங்குகள் காலிலே விழுந்து. (ஓலிகடலை ஊட
 றுத்து) அலையெறிவதாலே ஓசையுள்ள கடலை ஊடுருவி அணை
 கட்டி, அதாவது அதை இரு கூறுகப்பிரித்து அணைகட்டி
 என்றபடி.

194. ஏவமுக்கத்து த,ர்மத்து: ப்ரத்யுவாச விபீ,ஷண:।
 ஸமுத்,ரம் ராக,வோ ராஜா ஸரணம் சு,ந்துமஹதி॥
 [ரா.பு 19-30]

ஏழாம் பாட்டு. d ௨௭௬-௭௭. g ஆக்கை-ஸரீரம். & (பார்த்து)
 கோக்கி; h அவனுக்கு ஊணோ? என்ன அருளிச் செய்கிறார்

மஹதி) என்று f ராசுதலுக்கு ஸ்ரீஷ்யராய்ப்புக்கு, அவன்
 தொல்லக் கடலை ஸரணம்புக்கு. g (பெண்ணுக்கையாப்
 பண்ணு) பிராட்டிவடிவிலே ப,த்த,ராய். ஒரு பெண் கொடி
 யாலே கட்டுண்டு. h (தாமுற்ற h,பேதெல்லாம்) தாம் பட்ட
 எளிமையெல்லாமெண்ணுதே. i (திண்ணிரியாதி) த்,ருட,
 மாய் ஒங்கியிருப்பதான மிளாளே சூழப்பட்ட திருவரங்கத்
 திருப்பதியிலே வாஸமாகிற செல்வத்தைபுடையவர். 195.

[தருமமறிந்தவனான விபீ,ஷணன், இப்படிச் சொல்லப்பட்ட
 வாயும், “ராஜாவான ராக,வர் ஸமுத்,ரத்தை ஸரணமடைய
 வேண்டும்” என்று பதில் சொன்னான்.] என்கிறபடியே
 ராசுடான ஜாதிபிறந்த விபீ,ஷணனுக்கு ஸ்ரீஷ்யராசி அவன்
 சொன்னபடி. கடலரசனைச் சரணம் புழுந்த பட்ட பாட்டை
 பெய்லாம் கிணக்கிறது.

(பெண்ணுக்கை ஆப்புண்டு) பெண்கொடியான பிராட்டி.
 யின் திருமேனியிலே கட்டுண்டவராய், “ஆக்கை”என்னும் சொல்
 சரீரத்தையும் கொடியையும் குறிக்குமாகையால், ஒரு பெண்
 ணுகிற கற்பகக்கொடியாலே கட்டுண்ட பெருமானாகிற கற்பக
 மரம் என்றபடி. (தாமுற்ற பேதெல்லாம் என்னுதே) தாம் பட்ட
 எளிமையெல்லாம் கிணையாதே. (திண்ணர் மதிற்கும்
 திருவரங்கச் செல்வனார்) உறுதியாய் ஒங்கியிருப்பதான
 மதின்களாலே சூழப்பட்ட திருவரங்கமாகிற திருப்பதியிலே
 வாழுகையாகிற செல்வத்தைபுடையவர். (பேதெல்லாம்
 என்னுதே)

(மாமலரித்யாதி) h “பேது”-து;க்கும். e அர்த்தாத் அருளிச்
 செய்கிறார் (ஸுக்,ரீவம்இத்யாதி)c.f.h தாமுற்றபேதெல்லாம்”
 என்று அவனுடைய எளிமை சொல்லுகையாலே, அத்ததைப்
 பற்ற (ஸுக்,ரீவம் ஸரணம் சு,த:) என்றும் (ராசுடனுக்கு
 ஸ்ரீஷ்யராய்ப்புக்கு) என்றும் சொல்லுகிறது. e (கூற்றறுத்
 தடைத்து) என்றது-கூறிட்டடைத்து என்றபடி. அதாவது—
 இரு கூறுகப்பண்ணி. g “ஆக்கை”-ஸரீரமாதல்; கொடி
 யாதல். i “திண்”-வலி. j “எண்ணம்”-கிணவு. 7.

“*சிவோ ஹிவாநிவ*” (தைர்பேண ஹிமவாநிவ) என்னக்கடவ தமக்கு தைர்பயிலில்லாமையை எண்ணுதே. (தம்முடைய நன்மைகளே ? எண்ணுவரே) “தம்மைப்பிரிந்தார்—தோன்பு நோற்பது, காமன் காலிலே விழுவது. கூடலிழைப்பது. இத்தயதி,களைச் செய்யாநிற்பார்” என்று தம்முடைய வீரகளை எண்ணுதிநிற்.

வ்யாக்யாநாத்ரத்தில் வாக்யம்:—(உண்ணுது) தே,ஹ யாத்ரைதான் பேணிநுரே? தமக்குள்ளது பிறர்க்காக்குகை குற்றமோ? (ஆக்கையாப்புண்டு) உடம்பாராய்ந்து, அதுக்கு

195. ஸ ச ஸர்வரு,ணேபேத: கௌஸல்யாநந்த,வர்த்த,ந: |
ஸமுத்ர இவ க்யாபீர்பே தைர்பேண ஹிமவாநிவ ||
(ரச-புர 1-17)

[கௌஸல்யைக்கு ஆகந்தத்தை வளர்க்கும் அந்த ராமன் எல்லா குணங்களும் நிறைந்தவன்; க்யாபீர்பத்தில் ஸமுத்ரம் போன்றவன்; தைர்பயில் ஹிமவாநிவ் போன்றவன்.]
என்றபடியே இமயமலைபோல் அசையாத மனவலிமையுடையவரீ அல்லவிலமையை இழந்ததை நினைபாமல். (தம்முடைய நன்மைகளே எண்ணுவரே) எனது நிலையைப் பார்த்து “நம்மைப் பிரிந்தவர்கள் நோன்பு நோற்பது, காமன் காலிலே விழுவது. கூடலிழைப்பது, துதுவிடுவது முதலான பாடுகளைப் படுகிறார்கள்” என்று தம்முடைய பெருமைகளையே நினைக்கின்றீர். வீரத்திறத்தில் தாம்பட்ட பாடுகளை மறந்து, திருவரங்கத்தில் உபயவிபூதி சிவாஹக்ரையப் பள்ளிகொண்டிருக்கும் செல்வச் செருக்காலே நான் இவரைப் பிரித்து படும் பாடுகளைத் தமக்குப் பெருமையாக நினைத்திருக்கிறேரே என்கிறேன்.

மற்றொரு வ்யாக்யானத்தில் வார்த்தை:—(உண்ணுது) ஒரு பெண்ணைப் பிரித்து உண்ணுது உறங்காதிருந்த தம் நிலையைக் காட்டி. என்னை மயக்கி, தம்மைப் பிரித்து நான் உண்ணுது உறங்காதிருக்கும்படி செய்தது இவரீ குற்றமேயல்லது என்ற குற்றமல்லவே, (ஆக்கையாப்புண்டு) பிராட்டியின் உடம்பை

அவ்வருகு போகமாட்டாதே. (தாமுற்ற) வலிஷ்ட, சலிஷ்யன் பட்டபடி. பார்த்தால் அறிவு நுழையாத பெண்ணிறந்தார்க்கு எத்தனைபடவேணும்? தம்பிக்கின்றே சொல்லுவது அபிமதா லாபம். (எண்ணுதே) ஊரும் மதிநுமாய் வாழப்படுக்கால் பட்டது மறப்பார்களோ? (திருவரங்கச்செல்வனார்) ஐஸ்வர்யச் செருக்கிறே. 7.

புதினாராம் திருமொழி—வட்டாம் பாட்டு

பாசிதூர்த் துக்கிடந்த பார்க்கட்குப் பண்டொருநான் மாசுடம்பில் நீர்வாசா மானமிலாப் பன்றியாம் தேகடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார் பேசி யிருப்பனகள் போர்க்கவும் போரவே.

பதவுரை:— பண்டு ஒருநான் — முன்னொரு காலத்தில், பாசி தூர்த்து கிடந்த — பாசிபடர்த்து கிடந்த. பார்க்கட்கு — ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்காக, மாசுடம்பில் நீர்வாசா மானம் இலா பன்றி ஆம் — அழுக்கேறின சரீரத்தில் ஜலம் ஒருகாநிற்கும் வெட்கமில்லாத வராஹவடிவு கொண்ட, தேச உடைய தேவர்—தேஜஸ்ஸையுடைய கடவுளாகிய, திருஅரங்கச் செல்வனார்—ஸ்ரீரங்கநாதர். பேசி இருப்பனகள்—(முன்பு) சொல்லியிருக்கும் பேச்சுக்களானவை, போர்க்கவும் போர—(நொஞ்சிலின்றும்) போர்க்கப்பார்த்தாலும் பேரமாட்டாதவை.

நினைத்து அநிலை கட்டுண்டு. அதற்குள்ளிருக்கும் ஆதம் ஸ்லருபத்திலும் ஆத்குணங்களிலும் ஈடுபடமாட்டாதவராய்நே இருந்தார். (தாமுற்ற) வலிஷ்டருடைய சலிஷ்யரான தாம் காமவசப்பட்டுப் பட்ட பாடுகளைப் பார்த்தால், அறிவில் வாத என்னைப்போல் பெண்ணாய் பிறந்தவன் எத்தனை பாடு படவேண்டும்? “தம்யா லக்ஷ்மண லேவந்தே பம்போபவச மாகுதம்” [ரா-கி 1-115] [பம்பாநிச் சோலையில் காற்றை பாக்யராசிகளே அனுபவிக்கமுடியும்] என்று தாம் பிராட்டியைப் பிரித்து பட்டபாட்டைத் தம்பியிடமே சொன்னாரன்றோ. (என்னுதே) இப்போது ஊரும் மதிநுமாய் வாழும் செருக்கினால், ஏற்கனவே பட்டபாட்டையும் மறக்கலாமோ? செருக்குண்டோ? எனில், (திருவரங்கச் செல்வனார்) செல்வச் செருக்கன்றோ இவரை மாற்றியிட்டது. 7.

அவ:— எட்டாம் பாட்டு ௨ “தாமுற்ற பேதெல்லாம் எண்ணுதே தம்முடைய நன்மைகளேபெண்ணுவர்” என்று— நீ இங்ஙனே இன்னதாகக்கடவையோ? இழந்தவை மறந்து வருந்தியாகிலும் குணஞ்ஞாந்ததாலே துரித்திருக்கவேண்டா வோ?” என்ன; “நானும் மறந்து துரிக்கலாமோமென்று பாரா நின்றேன்; என்னால் மறக்கலாயிருக்கிறதில்லை” என்கிறான்.

வ்யா:— (பாசி தூர்த்துக் கிடந்த பார்மகட்டு) பூ, மி யானது ப்ரளயங்கொண்டு நீர்ச்செழுமப்பேறிக்கிடந்ததாய்த்து, b இதுதான் இதுக்கு அபி, மானிதியான ஸ்ரீபூ, மிப் பிராட்டி உடம்பிலேறின அழக்காயிருக்குமிறே— இது அவளுக்குப் ப்ரகாரமாகையாலே, ரஸிகராயிருப்பார் ப்ரணயிதிகளுடம்பு அழக்கேறியிருக்கத் தங்கள் உடம்பு பேணிக்குளித்திரார்

8. அவ:— “தாமுற்ற பேதெல்லாம் எண்ணுதே தம் முடைய நன்மைகளை எண்ணுவோ” என்று நீ இவ்வண்ண மாக வருந்தி எம்பெருமானைத் தூற்றலாமோ? இழந்தவைகளை மறந்து, முயன்றாலும் அன்னது குணங்களை நினைத்து துரித் திருக்கவேண்டாமோ?” என்று அருளினான் ஈர் கூற, “நானும் அவனை மறந்து உயித்த, துரிக்கலாமோ என்று முயல்கின்றேன். என்னால் மறக்கமுடியவில்லையே” என்கிறான்.

வ்யா:— (பாசி தூர்த்துக் கிடந்த பார்மகட்டு) ப்ரளய ஐவத்தில் நெடுங்காலம் மூழ்கி, பூ, மியானது நீர்ப்பாசி ஏறிக் கிடந்ததாயிற்று. “பாருக்கல்லவோ பாசி ஏறிற்று. ‘பார் மகள்’ என்று பூ, மிப் பிராட்டியைச் சொல்லலாமோ?” எனில், பாராதிரு பூ, மியை, பார்மகளாதிரு இவள் தன் உடம்பாக அபி, மானிக்கையாலே, பார்மேல் ஏறிக்கிடந்த பாசி பூ, மிப் பிராட்டியின் உடம்பில் ஏறின அழக்காயிருக்குமன்றே. இப்

அவ:— எட்டாம் பாட்டு. (பாசி இத்தயாதி) ௨ “பேர்க்கவும் பேராவே” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தாமுற்ற பேதெல்லாமித்தயாதி), b பாருக்கன்றே பாசி, “பார்மகள்” என்று பூ, மிப்பிராட்டியைச் சொல்லுவானென்? என்று

களிறே; அப்படியே ஸ்ரீ பூ, மிப்பிராட்டியுடம்பு அழக்கேறின வாதே தானும் நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறுயாத வடிவைக் கொண்டானாய்த்து. (பண்டொருநான்) c அன்றுமொருநான்; இன்றுமொருநாளோன்? d (மாசித்தயாதி) e அப்பாக்குத திவ்யஸம்ஸ்தா நத்தது— e “அழுக்குடம்பு” என்று சொல்லும வர்கள் உடம்பளவிலுமன்றிக்கே, தே, ஹாத்மாபி, மாதம் பண்ணி உடம்பையே விரும்பியிருக்குமவர்கள் உடம்புக்கும் அவ்வருகே யாம்படி அழக்கினன்; உடம்பு அழக்கேறிற்று என்று லஜ்ஜிக்க வேண்டாத ஜதமத்தையாய்த்து ஏறிட்டுக்கொண்டது.

பாரையிட்டு நீருக்கிவண்டும்படி இது அவனை விட்டுப்பிரிவா, சாரமாயிருக்கையாலேயன்றே “பூ, மிப்பிராட்டி” என்று இன் பெயர் பெற்றது. ரஸிகராயிருப்பவர்கள் தங்களுடைய அன்பு மனைவியின் உடம்பு அழக்கேறியிருந்தால் தங்கள் தங்கள் உடம்பைச் சீர்திருத்திக் குளித்திருக்கமாட்டார்கள்ன்றே. அப்படியே பூ, மிப்பிராட்டியின் உடம்பு பாசியேறினவுடன் தானும் நீருக்கும் சேற்றுக்கும் கூசாத பன்றியிருவைக் கொண்டானாயிற்று. (பண்டொருநான்) அவரோடு அணையப் பெற்ற அதவும் ஒருநான், பிரிந்திருக்கும் இதுவும் ஒருநாளோ? (மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானிலாப்பன்றியாம்) “அழுக்குடம்பு” [திருவிருத்தம் 1] என்று சொல்லும் முழுசுக்களுடைய உடம்பிலும் தாழ்ந்ததாய், தே, ஹாதையே ஆத்மாவாக நினைத்து உடம்பிலுள்ள அழுக்கைப் போக்கிக்கொண்டு, அதையே விரும்பியிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுடம்பிற் காட்டிலும் தாழ்ந்த தாய், அழுக்குதானே இனியதாம்படி, அழுக்குகொழுகும் உடம்பையுடையதாய், உடம்பு அழக்கேறிற்று என்று வெட்கப்படலாம் வெட்கபடையான மானமிலாப்பன்றி யாம் பிறப்பையாயிற்று ஏறிட்டுக்கொண்டது. (மானமிலா)

அருளிச்செய்கிறார் (இதுதானித்தயாதி) c “ஸ்ம்ஸ்லேஷித்த அன்றும் ஒருநான், ஸ்ம்ஸ்லேஷித்த இன்றுமொருநான்” என்று ஈடுபாடு. e “அழுக்குடம்பு” என்று சொல்லுமவர்கள்—முழு சுக்கங்கள். d (மாசுடம்பு) முதலிலே தே, ஹாதையனை “அழுக் குடம்பு” என்று கழிக்கிற முழுசுக்களுடைய தே, ஹாத

(மானமிலா) g 196. "எஃ வோ வாஃவோ வோ" (அஹம் வோ பூந்தவோ ஜாத) என்றும். h 197. "அஃமார் மாதூர் மாயே" (ஆத்மாதம் மாநுஷம் மந்யே) என்றும் சொல்லுமளவன்றிக்கே. தாரகதீரவ்யங்கமும் வேறுபட்டு அஜ்ஜாதிக் கடைத்தவையே தாரககுமராய், ஸ்வபாவமுமப்படியேயாம் படியாகவாய்த்து அவற்றோடே தன்னை ஸஜாதீயமாக்கிளபடி. மூத்தக்காசை அமுதுசெய்யப் பண்ணும்படியிறேதாமுவிட்டபடி.

196. நாஹம் தேவோ ந கந்த,ர்வோ ந யசேஷா ந ச தூநவம் |

அஹம் வோ பூந்தவோ ஜாதோ

நைதச்சிந்த்யமிதோ஽ந்யதா ||

[எ-பி 5-13-12]

[நான் தேவனல்லன்; கந்தருவனல்லன்; யசுனல்லன்; அஸுரனுமல்லன்; நான் உங்களுக்கு உறவினனாகப் பிறந்திருக்கிறேன். என் பிறப்பு இதைத்தவிர வேறுவிதமாக (உங்களால்) நினைத்ததற்குடைய.] என்றும் [பக்கம் 3109ல் 96-வது ப்ரமாணத்தின்படியும்] மனிதனாகப் பிறக்கும் அளவிற்கும் கீழேபோய். உடம்பை தரிக்க வைக்கும் பொருள்களும் வேறுபட்டு. அந்த ஜாதிக்கு உற்றனவான கோரைக்கிழங்கு முதலானவற்றையே தாரகமாகக் கொண்டு, காட்டுப்பன்றியின் தன்மைகளும் அப்படியேயாகும் படியாயிற்று அவற்றோடு தன்னை ஒருநீராக்கிப்படி. வராஹப்பெருமானுக்கு முத்தக்காசு என்று சொல்லப்படும் கோரைக்கிழங்கையே அமுதுசெய்ய வேண்டும்படியன்றோ தன்னைத் தாமுவிட்டபடி.

தையும், மேலெழுந்த அழுக்கைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய தேஹத்தையும் போலே அருசிப்பட வேண்டாதபடி ருசியையுடைத்தாய், அழுக்குத் தானே போகியமாய்படியான உடம்பை. பரிசுரஹித்தென்றபடி. d "நீர்வாரா" நீர் ஒழுக. e f (அப்ராஹுத திவ்யஸம்ஸ்தாராத் தை-அவ்வருகேயாம்படியாக்கினான்) என்று அந்வயிப்பது.

g, h "பன்றியாம்" என்கிற மெய்ப்பாட்டுக்குத் தா யம் "எஃ வோ" (அஹம் வோ இத்யாதி) i "தேசு" - அ; நு.

மாயாமிருகத்தைக் கண்டு. அல்லாத மிருகங்கள் மோந்து பார்த்து வெருவியோடிற்றினவிறே; அப்படியன்றிக்கே. ஸஜாதீயங்கள் மோந்து பார்த்தாலும் "நம்மினம்" என்று மருவும்படியாய்ப்பது. (மானமிலா) ஈஸ்வராடி, மாதம் வாலுநையோடே போனபடி. i (பன்றியாம் தேசுடைய தேவர்) ஆபரிதாரத்தையே தனக்கே அழியாமாறுகையால் வந்த தேஜஸு. j "தனக்கு வேண்டுமென்கொண்டு" என்கிறபடியே - இச்சுரகருஹிதமான வடிவாகையாலே j, எறித்திருக்கும்மே ரசுகதவம்.

மாரீசன் மாயமானபொழுது மற்ற மாண்கள் அதை முகரித்து பார்த்து. தங்கள் இமைமலவென்று உணர்ந்து பயந்தோடினவன்றோ; அப்படியல்லாமல் மற்ற காட்டுப் பன்றிகள் மோந்து பார்த்தாலும், 'நம் இனம்' என்று நெருங்கும்படியாயிற்று அவதரித்தது. ஆக 'மாமனமிசா' என்றது ஸ்ரேஷ்ணம் என்றதாயிற்று. (மானமிலா) அபிமானமில்லாத என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தான் ஈஸ்வரன் என்னும் அபிமானம் அடியோடுபோயிற்று, (மானமிலா) என்றதற்கு 'அளவிட முடியாதபடி பெரிய' என்றும் 'உபமானமில்லாத' என்றும் பொருள் கொள்வாருண்டாயினும், 'மாகடம்பில் நீர்வாரா' என்ற அடைமொழிக்கு அவை பொருள்தாவாகையால் அவை பெரிவாசீசரன்பிணையால் ஆதரிக்கப்படவில்லை. (பன்றியாம் தேசுடைய தேவர்) அடியாரிக்காகத் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்ளுகையால் வந்த ஒளி. "தனக்கு வேண்டுமென்கொண்டு" [திருவாய் 6-4-7] என்கிறபடியே கர்மம் காரணமாகவல்லாமல், தன்னுடைமையை ரசிக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தாலே எடுத்த வடிவாகையாலே ரசுகதவம் உறைத்திருக்கு மன்றோ.

i, j "தேவர்" என்றதுக்கு - ரசுகணத்தால் வந்த தேஜஸினுடைய ஆதிச்யத்தைச் சொல்லி, இதுக்கு ஹேதுவே தென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி) j, (எறித்திருக்கை) அநிஸயித்திருக்கை; எறிப்புப்ரகாசம். k (செல்வா

(திருவரங்கச் செல்வனார்) "அவ்வவதாரத்துக்கு உதவி னோயில்லை" என்கிற இழவு தீரும்படி கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவர். (செல்வனார் பேசியிருப்பவர்கள்) 1 செல்வர் சொல்லுக்குச்சாரே. 1 விபூதிவிஷயமாகவும் 2 ஆஸ்ரிதர் விஷயமாகவும் சொல்லியிருக்கும்வையென்னுதல், அன்றிக்கே, "திண்ணப்பிரியேன், பிரியிலுமாற்றேன்" என்றாற்போலே, கூடியிருந்தபோது சொன்னவை என்னுதல். (பேர்க்கவும் பேராபே) இவற்றை மறந்து பிழைக்கவென்று பார்த்தால், நெஞ்சில் நின்று பேர்க்கவும்

(திருவரங்கச்செல்வனார்) "வராணாவதாரத்தில் பணிசெய்யப் பெற்றலோய்" என்ற நம் குறைதீரும்படி. லுமுன்லா அடிமை கொள்ளுகைக்காகக் கோயிலிலேவந்து பள்ளிகொண்டிருப்பவர், (செல்வனார் பேசியிருப்பவர்கள்) செல்வர் சொல்லுக்குச்சாரே, தம் சொல்லால் யாருக்கு என்ன விளைவு ஏற்படும் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் செல்வத்தில் விஞ்சியவர்கள் தோன்றியதெல்லாம் சொல்லிவிடுவார்களே. அதுபோலவே இவரும் பூமிப்பிராட்டியைத் தூக்கி எடுக்கும்பொழுது அவளிடம் தமக்குள்ள அன்பு தோற்றப் பலவாற்றைகளைச் சொல்லியிருக்கிறார். அடியாரை ரசிப்பது விஷயமாக ஸ்ரீவராஹசரம் ஸ்ரீலோகத்தையும், ஸ்ரீராமசரம் ஸ்ரீலோகத்தையும், கிருஷ்ணசரம் ஸ்ரீலோகத்தையும் சொல்லியிருக்கிறார். இவற்றை நப்பிராண இவரிடம் ஈடுபட்டு இப்பொழுது அவஸ்தைப்படுகிறேன் என்று கருத்து. அன்றிக்கே தன்னோடு கூடியிருந்த பொழுது "நினைப்பிரியேன்; பிரியினும் தரியேன்" என்றாற்போலே பேசியிருப்பவற்றைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம், (பேர்க்கவும் பேராபே) இவ்வார்த்தைகளை மறந்து பிழைக்கலாம் என்று பார்த்தால், எவ்வளவு முயன்றாலும் நெஞ்சிலிருந்து இவற்றை நீக்க முடியவில்லை. இவற்றை

சொல்லுக்குச்சார்) என்று-ஐஸ்வர்யவான்கள் வேண்டினதெல்லாம் சொல்லுவார்களென்றபடி, 1 முந்தினது விபூதி விஷயம். பூமியுத்தரண நிமித்தமாக; பூமிப்பிராட்டி விஷயமாக என்றபடி. 2 (ஆஸ்ரித விஷயம்) "எமங் சக்ஷிணய:"

பேருகிறதில்லை. தாமுற்ற பேதெல்லாம் என்னாதே. தம்முடைய நன்மைகளே எண்ணி அவர் நன்மை மறந்தாலும், "கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்" என்னும்படியே நம்மால் மறந்து பிழைக்கப்போகிறதில்லையென்கிறது. 8.

பதினேராம் திருமொழி—ஒன்பதாம் பாட்டு

கண்ணாலும் கோடித்துக் கன்னிதனைக் கைப்பிடிப்பான் தின்னாந் திருந்த சிசுபாலன் தேசுழிந்து அண்ணாந் திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்த பெண்ணாள் பேணுமார் பேரு மரங்கமே.

பதவுரை— கண்ணாலும் கோடித்து—கல்யாண முயற்சிகளை யெல்லாம் நன்றாகச் செய்துமுடித்து, கன்னிதனை—கல்யாணப் பெண்ணான ருக்மிணிப்பிராட்டியை, கைப்பிடிப்பான்—பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்ளப்போவதாக, தின்னாந் து இருந்த—ஸம்ஸயமில்லாமல் நிச்சயமாக நினைத்திருந்த, சிசுபாலன்—சிசுபாலனாவன், தேசு அழிந்து—ஒளி அழிந்து. அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கு—ஆகாசத்தை நோக்கிக்கிடக்கும்படியாக நேர்ந்த அச்சமடத்திலே, அவளை—அந்த ருக்மிணிப் பிராட்டியை, கை பிடித்த—பாணிக்ரஹணம் செய்தருளினவனும், பெண்ணாள்—பெண்பிறந்தார்க்கெல்லாம் துணைவன் என்று ப்ரஸித்தானுபெருமான், பேணும்—விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கிற, ஊர்—திய்யதேசுரத்தினுடைய, பேரும்—திருநாமமும், அரங்கமே—திருவரங்கமாம்.

நினைத்து நினைத்துத் துன்புறவேண்டியிருக்கிறது. எந்தையாகிற பெண்ணாக்கை ஆப்புண்டு தாமுற்ற பேதெல்லாம் என்னாதே, தம்முடைய நன்மைகளையே எண்ணி அவர் நன்மை மறந்தாலும், "கொடியவன் நெஞ்சம் அவன் என்றே கிடக்கும்" [திருவாய் 6-4-7] என்கிறபடியே என்னும் மறந்து பிழைக்க முடியவில்லை என்கிறது. 8.

(அபயம் ஸர்வபூதேப்யா) "सिन्धवावेन संशान्" (மித்தபூவேந ஸம்ப்ராப்தம்) என்றவை. 8.

அவா— ஒன்பதாம் பாட்டு. என்னுடமைபடையக் கைக்கொண்டாளென்றான்; தாம் படுமவற்றைப் பாராதே திற்படுமவற்றையே பாராதினரென்றான்; நான் அவனை மறக்கவென்று புகக்கிடத்தில் எனக்கு அவன் குண சேஷ்டைகள் மறக்கவெண்ணுதபடியிரா தின்றதென்றான்; ருக்மிணிப் பிராட்டியுடைய ப்ரதிபந்தகததைப் போக்கி அவளுக்கு உதவினபடியை அதுநதித்தது. "இவளுக்கு உதவின இது பெண்பிறந்ததார்க்கெல்லாம் உதவின படியன்றே" என்று அவ்வழியாலே துரிக்கிறான்; அர்துநனுக்குச் சொன்ன வார்த்தையை நாமெல்லாரும் விரிவ விததிருக்குமாயோலே உலர்வலாத, தரணராயிருப்பார் ஒரு வனைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தை அவனோ(ரோ?)ட்டட யார்க்கெல்லாம் பொதுவிறே.

9. அவா— இத்திருமொழியில் முதல் ஆறு பாட்டுக்களால் தன் உடைமைகளைக் கைக்கொண்டான் என்றான். ஏழாம் பாட்டில்—பெண்ணுக்கை ஆப்புடன் தாம் பட்டபாடுகளை எண்ணாமல் நான் படும் பாடுகளையே பார்க்கு உக்கிறான் என்றான். சென்ற பாட்டில்—நான் அவனை மறந்து நிம்மதியாய் இருந்து பிழைக்கலாம் என்று பார்த்தாலும், அவனுடைய குணங்களும் செயல்களும் என்னும் மறக்க இயலாதனவாயிருக்கின்றன என்றான். ருக்மிணிப் பிராட்டியினுடைய தடைபைப் போக்கி, அவளுக்கு உதவின செயலு இப்பாட்டில் அனுஸந்தித்து "இவளுக்கு உதவின இச்செயல் எல்லாம் பெண்களுக்கும் உதவினபடியன்றே" என்று இவ்வழியாலே உயிர்தரிக்கிறான். அர்த்துநனுக்குச் சொன்ன சரமரிலைகத்தை நாம் அனைவரும் நம்பி தரித்திருப்பது போன்றது இது. அனைவர்க்கும் பொதுவாயிருப்பவர்கள் ஒருவனைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தை அவரைச் சார்ந்த அனைவர்க்கும் பொதுவன்றே.

ஒன்பதாம் பாட்டு. (கண்ணலமீதயாதி) உ ஒருவனுக்குச் செய்தால் எல்லாருக்கும் செய்ததாய்மோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வஸாதாரணரித்யாதி) b தோழிப்புழுங்க

வ்யா— (கண்ணலம் கோடித்து முன்பு நெடுநாள் தேடித் தெல்லாம் b தோழிப்புழு (பொ?)க்கல்லே நேர்ந்தாலாய்த்து. (சன்னிதன்னைக் கோடிப்படிப்பான்) "புதுப்பு மோக்கவேணும்" என்று ஆசைப்படுமாயோலே. (தண்ணூர்ந்திருந்த சிசு பாலன்) நாம் அத்தம்புறார்த்தைப் பண்ணியிருக்குமாயோலே, ஸர்வஸாவரனுடைமையைத் தன்னதென்று புத்தி, பண்ணித் துருட, சித்தையிருந்தாலாய்த்து. தின்னூர்த்து— தின்மைபுடையபு, ருத்திசுழிந்தண்ணூர்த்திருக்கவே d மனை

வ்யா— (கண்ணலம் கோடித்து) சிசுபாலன் நான் நீண்ட நாளாகத் தேடின செல்வமனைத்தையும் கண்டாணத்திற்கு முன்பு தோழர்களுக்கு வைக்கும் விருந்தாகிற தோழிப் பெய் கலிலே செல்வமுத்து கிட்டான், அவன் கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்காகக் கோடித்தபடி இது, (கன்னிதன்னைக் கைப் பிடிப்பான்) "எவரும் முகராத புதுப்புவை முகரவேண்டும்" என்று ஆசைப்பட்டு அதற்காகப் பாடுபடுவாரைப் போலே, கன்னியாசிய ருக்மிணியைக் கைப்பிடிப்பதற்காகப் படாதபாடு பட்டான். (திண்ணூர்ந்திருந்த சிசுபாலன்) எம்பெருமானுடையதான ஆத்மாவை நம்முடையதாக நினைத்து நாம் அநதி காலமாக ஆத்மாபஹரம் பண்ணியிருப்பதையாலே, ஸர்வஸர்வனுடைய உடைமைபைப் பிராட்டியைத் தன்னுடைமை என்றெண்ணி அதிலே உறுதிக்கொண்ட கொள்ளினது இருந்தான். தின்னூர்ந்திருந்தல்—உறுதியுடையவையிருந்தல். (தேச முறிந்து அண்ணாத்திருக்கவே) அடக்கத்தினால் வரும் தேஜஸ் (ஒளி) அந்நீரு தன்னை மனவானப்பிண்ணியாக கரீவம்கொண்டு பதர்க் கதிப்போலே, கவிழ்ந்து பார்த்துமாட்டாதே ஆகாசத்தை நோக்கிக்கொண்டிருந்தான், கண்ணன் கன்னியைக் கைப் பிடிப்பதற்கு முன்னர் சிசுபாலனின் நிலையைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளும்பொழுது இத்தொடருக்கு இப்படிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும், இத்தொடரை "ஆங்கவனைக்

லாவது - விவாஹத்தில் மூன்றாம் நாள் அம்மானகத்தில் அவர்களெல்லாரும் கூடிப் பொங்கல் ப்ரஸாதப்படுகை. o, d "தேசமுறித்தண்ணாத்திருக்க" என்று விபேஷிக்கை

வாளப்பிள்ளையாய் இறுமாந்து பதர்க்கதிர்போலே, கவிழ்ந்து
பார்க்கமாட்டாதேயிருந்தபடி.

e (அண்ணாத்திருக்க) தன் தேஜஸ்ஸெல்லாம்பிழந்து,
கருண்ணலே பரிபு,தனய் ஒரு திசுக்கிலும் பார்க்கமாட்
டாதே இவ்விருப்பியேயிருந்தா'னாய்தது. (ஆங்கவளைக் கைப்
பிடித்த) "முன்புள்ள சடங்குகள் அவன் செய்தானாகில்
புநரமி அறுஷ்டிக்கவேணுமோ?" என்று தான் பாணிக்ர
ஹணம் பண்ணினாலுய்த்து. f (பெண்ணுள்ள) g அவ
ளொருத்திக்குச் செய்ததன்றே; அஜ்ஜாதிக்காகச் செய்த

கைப்பிடித்த" என்று மேல் தொடருடன் கூட்டி, கண்ணன்
கன்னிதனைக் கைப்பிடித்த பிணர் சிசுபாலனுடைய நிலையைச்
சொல்லுவதாகக் கொள்ளும்பொழுது பொருள் வேறுபடுகிறது.

(அண்ணாத்திருக்கவே) தன் தேஜஸ் அனைத்தும் அழிந்து
கண்ணலே அவமானப் படுத்தப்பட்டவனாய் எவர் முகத்
திலும் விழிக்க வென்டி ஆகாசத்தைப் பார்க்கத்தக்கொண்டிருக்
கும்படியாகக் கண்ணன் கன்னிதனைக் கைப்பிடித்தான்
என்று கருத்து. (ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்த) "பாணிக்ரஹணத்
திற்கு முன்பு செய்யவேண்டிய பூர்வாங்கங்களை சிசுபாலன்
அனுஷ்டித்து விட்டானாகையாலே மறுபடியும் அனுஷ்டிக்க
வேண்டியதில்லை," என்று தான் பாணிக்ரஹணத்தை மட்டுமே
பண்ணினாயிற்று. (பெண்ணுள்ள) இச்செயல் ரூக்மிணிப்
பிராட்டி ஒருத்திக்கு மட்டும் செய்த செயலோ? இச்செய
லுக்குத் தோற்று நிற்கும் ஸ்திரீநாயிற் பிறந்த அனைவர்க்கும்

யாலே முன்பு அண்ணாத்திருத்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்
(மணவாளப்பிள்ளையித்யாதி.)

e "அண்ணாத்தல்"-செயல்மாட்சி; f, g ரூக்மிணிப்பிராட்டி
யைக் கைப்பிடித்தானாகில், "அவளையுடையவன்"
என்னுதே "பெண்ணுள்ள" என்று ஸாமான்யமாகச் சொல்
லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவளொருத்திக்
கித்யாதி) பெண்ணுள்ள பேணுமூரினுடைய பேருமரங்க
மென்றபடி. h, i, j "பேரும்" என்கிற ஸப்தத்தாத்தியம்

செயன்றே. h (பேணுமூர்) அவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற
தேயுமம். i (பேருமரங்கமே) j அவ்வூரின் பேரும் பெரிய
பிராட்டியார்க்கு நருத்தல்தாதம். 9.

பட்டேறோம் திருமொழி பந்தாம் பாட்டு

செம்மை யுடைய திருவங்கர் தாம்பணித்த
மெய்ம்மைப் பெருவாரத்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்
தம்மை யுட்பாரைத் தாமுக்கப் பிள்ளும்சொல்
தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்பா ராசினியே?

பதவுரை:— செம்மை உடைய — (மனமொழிமெய்கள்
மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாகிற) ஆர்ஜயகுண
முடைய, திரு அரங்கர்—பூர்வங்குநாதர், தாம் பணித்த—
(முன்பு) தம் வாயாலே அருளிச்செய்த, மெய்ம்மை—
ஸ்தயமானதும், பெரு—பெருமை பொருத்தியதமான,
வார்த்தை — சரமஸ்சலோககுபமான வார்த்தையை, விட்டு
சித்தர்—(என் திருத்தகப்பனாரான) பெரியாழ்வார், கேட்டு—
(குருமுதுமாகக்) கேட்டு, இருப்பார்—(அதில் சொல்லியிருக்
கிறபடி) கிரீடபரராமிருப்பார்; தம்மை உட்பாரை தாம்
உட்பார் என்னும் சொல் — "தம்மை விரும்பினவர்களைத்
தாமும் விரும்புவன்" என்ற பழமொழியானது, தம்மிடையே—
தம்மிடத்திலேயே, பொய் ஆனால் — பொய்யாய்ப் போய்
விட்டால், இனி—அதற்குமேல், சாதிப்பார் ஆர்—(அவர்
தம்மை) நியமிப்பார் ஆர்? (யாருமில்லை).

ஆற்றிய செடலன்றோ இது என்று கருத்து. (பேணுமூர்)
அவன் விரும்பி வாழ்நிற தில்ய தேசம். (பேரும் அரங்கமே)
அவன் பெண்ணானாக இருப்பதுபோலவே அவன் விரும்பி
வாரும் ஊரும் பூர்வங்கம் (பெரிய பிராட்டியார் மகிழ்ந்து
கூத்தாடுமிடம்] என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது. 9.

அவனும், பெண்ணுள்ள, ஊரின் பேரும் அரங்கமென்றும்,
பிராட்டிக்கு நருத்த ஸ்திரீநாமாகையாலே பெண்களுக்கெல்
லாம் பொதுவென்றபடி. 9.

வ்யா:— நிகமத்தில்; (செம்மையுடைய திருவ்
ரங்கர்) மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் மூன்றுபடியாய்
இருப்பாரை ஒருங்கவிடுகைக்கு, தாம் மனோவாக்
காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும்வர். ௨198. “सुखं
सर्वेषाम्” (ஸுஹந்தம் ஸர்வ பூ, தாநாம்) என்னிறபடியே-
ஸோப, நமான ஹ்ருத்யத்தை உடையராயிருப்பர்.

அவ:— இத்திருமொழியின் கடைசிப் பாட்டான இதில்
தன் தகப்பனான பெரியார்வார் சரமர்லோகத்தின் அரித்தத்
தைக் கேட்டு அகல் ஊறறியிருக்கும்படியை அனுஸந்தித்து-
“அவர் பெற்றெடுத்த பெண் பிள்ளையாய், அதனாலேயே
எம்பெருமானை உகந்திருக்கும் என்னை, பெரியார்வாரோடு
உள்ள தொடர்பையும், “உகந்தாரை உகக்கவேண்டும்” என்ற
உலக நீதியையும் மீறி எம்பெருமான் கைவிட்டானானால் அவனை
எவரால் நீர்ப்பந்தப்படுத்த முடியும்? என்று கூறி இத்திரு
மொழியைத் தலைக்கட்டுகிறது.

வ்யா:— (செம்மையுடைய திருவரங்கர்) “மான்யம்
வசன்யம் தர்மன்யம் து, தாத்மன்யம்” [தீயவர்களுக்கு
மனம், வாக்ரு, செயல் எனும் மூன்றும் வெவ்வேறுபட்டிருக்கும்],
என்றபடியே மனம் மொழி செயல்கள் மூன்றும்
மூன்று விதமாயிருக்கும் சேதனைச் சேர்த்துக்கொள்வதற்
காக, தாம் அம்மூன்றிலும் ஒரேவிதமாயிருக்கையாகிற
நேர்மைக் குணத்தை உடையவர். செம்மை—நேர்மை.

198. பேராதாரம் யஜ்ஞதபஸாம்
ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம் |

ஸுஹந்தம் ஸர்வபூ, தாநாம்

ஜ்ஞரத்வா மாம் ஸாந்திம் ருச்சு, தி || [சூ, த 5.29]

[யஜ்ஞருக்களையும், தவருக்களையும் புஜிப்பவனும், எல்லா உலகக்
களுக்கும் மஹேஸ்வரனும், எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நண்பனு
மான் என்னை அறிந்து ஸாந்தியை அடைகிறான்.] என்றபடியே
அனைவர்க்கும் நன்மையை விரும்பும் நெஞ்சையுடையவர்.

நிகமத்தில்; “செம்மை”—அழகு, ஊனோவாக்காயங்கள்
மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும்எனும்த்தைக் காட்டுகிறது

குற்றஞ்செய்தாரையும் விடமாட்டாதே. 149. “न एतच्छ” (ந
த்யஜேயம்) என்று வார்த்தை சொல்லுவார். அதுதன்னை
அர்த்ததுக்கியாகாரியாக்கிக்கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்
தருகிறார். (ஊம் பணித்த) நினைவும் சொலவும் செயலும்
ஒருபடிப்பட்டவர் தாம் அருளிச்செய்த.

(மெய்மைப் பெருவார்த்தை) யதார்த்தமுமாய்,
o சரியதுமாய், d ஸுலபமுமான வார்த்தையாய்தது. அதா
வது - “உன் காரியத்துக்கு நானுனேன். நீ ஒன்றுக்கும்
கடியாதே; உன் ஸர்வபுரத்தையும் என் தலைவிலே ஸமர்ப்
பித்து நிர்ப்புரனாயிரு” என்று திருத்தேர்த்தட்டிலே நீன்று
அருளிச்செய்த வார்த்தை. e “பிள்ளை அர்ஜுநனுக்கள்/ரே

[491-ம் பக்கத்தில் 149 வது ப்ரமாணத்தின்படி.] குற்றம் செய்த
வர்களையும் விடமாட்டேன் என்ற வார்த்தை சொல்லுகிறவர்
அவ்வார்த்தையைச் செயல்படுத்திக்கொண்டு திருவரங்கம்
பெரியகோயிலிலே பள்ளிகொண்டருகிறார். (செம்மையுடைய
திருவரங்கர் தாம் பணித்த) நினைவும் சொல்லும் செயலும்
ஒருபடிப்பட்டிருப்பவர் தாமே அருளிச்செய்த.

(மெய்மைப் பெருவார்த்தை) உண்மையானதாய், நெப்பி
பிக்கதாய், அனைவர்க்கும் அனுஷ்டிக்க எளியதான வார்த்தை
யாயிற்று. அதாவது—“உன் காரியத்தைச் செய்ய நான் இருக்
கிறேன். நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே; உன்னுடைய
எல்லாக் சுமையையும் என் தலைவிலே வைத்துக் கவலையற்ற
வனாயிரு” என்று திருத்தேர்த்தட்டிலே நீன்று அருளிச்செய்த
நெஞ்சை சரமர்லோகம். “இந்த ஸ்லோகத்தைக் கண்ணன்
அர்ஜுனனுக்கல்லவோ சொன்னான். இவருக்கென்ன பயன்?”
என்னில்: அவன் அனைவர்க்கும் ஸமமாயிருப்பவனாகையாலே
என் காரியம் என்னால் செய்யமுடியாதது என்று நினைத்திருக்கும்

(ஸுஹந்த்யமித்யாதி) b, o “பெரு” என்கையாலே
(சரியதுமாய்) எந்தது; b, d “வார்த்தை” என்கையாலே—
ஸுலபுதை. e “பிள்ளை” —கருஷ்ணன். f, g, h (இரண்டும்)
—81

சொல்லிற்று; இவர்க்கென்?'' என்னில்; அவன் ஸர்வஸும
ஹையாலே "என்காரியம் என்னுல் செய்யவொண்ணாது"
என்றிருப்பார்க்கெல்லார்க்குமாக அடியிலே சொன்ன
வார்த்தையிறே, ஆகையாலே இவர் கேட்டிருக்கக் குறை
யில்லை. (கேட்டிருப்பார்) அவ்வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு
உபாயத்வேந விலங்கின துறம்பு நறுக்கியபிராயர்; ப்ராயப்
த்வேந வேண்டிற்றெல்லாம் செய்வார்.

(தம்மையுட்பாணரத் தாமுட்பரென்னும் சொல்; நாட்டு
வார்த்தை: - "நீ ஆர்க்கு நல்லீ" என்றால், i "நல்லார்க்கு
நல்லன்" என்றொரு வழக்குச்சொல் உண்டு; g "நல்லார்க்
குத் தீயாருண்டோ" என்றும் உண்டு; b இவை இரண்டும்
(தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்பாராஇன் பே) தாமே

அனைவருக்குமாக முதலிலே சொன்ன வார்த்தையன்றே இந்தச்
சரமஸ்ஸோகம். ஆகையாலே இவர் அதைக்கேட்டு அதன்படி
நடக்கத் தட்டில்லை. (கேட்டிருப்பார்) அவ்வார்த்தையை ஆசாரிய
முக்குமாகக் கேட்டு அதன்படி நடப்பார். அவ்வார்த்தையைக்
கேட்டு பின்பு உபாயம் என்னும் எண்ணத்துடன் வழியிலே
குறுக்கிடும் ஒரு துறம்பைக்கட நறுக்கியபிராயர். ப்ராயம்
(ஸ்வயம்ப்ரயோஜனம்) என்னும் எண்ணத்தோடு செய்ய
வேண்டுமெதெல்லாம் செய்வார்.

(தம்மை உகப்பாணரத் தாமுட்பரன் என்றும் சொல்) "நீ
யார்க்கு நல்லவன்" என்று கேட்டால் "நல்லவர்க்கு நல்லவன்"
என்று பதில் சொல்லும் உகை வழக்கொன்றுண்டு. "நல்லவ
ருக்குத் தீயவன் உண்டோ?" என்று இதையே எதிர்ப்பதையாகச்
சொல்லும் வழக்குமுண்டு. இவ்விரண்டு நாட்டு வார்த்தை
களும் இங்கு "சொல்" என்னும் பதத்திற்குப் பொருளாகித் தன.
(தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்பார் ஆர்இனியே?)

என்றது — அந்நவயியதிரேகத்தாலே சொன்ன லோக
வார்த்தையான (நல்லார்க்கு நல்லன்) என்றதும், (நல்லார்க்
க்குத் தீயாருண்டோ) என்றதும், ஆக, இரண்டு வார்த்தை.

இத்தை அந்யதூகரிக்கப் புக்கால், "இங்ஙனே செய்யக்
கடவதல்ல" என்று தம்மை நியமிக்க வல்லாருண்டோ?
உண்டானால் தான் செய்வதென்? "உம்மை உகந்தவனா நீரும்
உகக்கவேணும்" என்று கட்டியபடி i உகப்பிக்கவோ? 11.

ஆண்டான் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே ஸரணம்.

பதினேராம் திருமொழி முற்றிற்று.

பன்விரண்டாம் திருமொழி

மற்றிருந்தீர்கள் ப்ரவேஸம்

அவ:— உமேல் சொல்லி என்? b புகுவத், விஸ்வேஷத்
தால் நொந்து, இவன் தனக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது
இரண்டாய், அவ்விரண்டிலும் தான் அதிஸ்மைகைபண்ணி,

உலகுக்கு வரம்பு கட்டவேண்டிய தாமே இவ்வுகை வழக்கை
வேறுபடுத்தத் தொடங்கினால் "இப்படிச் செய்யக்கூடாது"
என்று தமக்குக் கட்டினாயிட வல்லாருண்டோ? கட்டினாயிட
வல்லாநீ இருந்தால்தான் என்ன செய்வது? "உம்மை உகந்த
வர்களை நீரும் உகக்கவேண்டும்" என்று தம்மைக் கட்டியபடித் து
உகப்பிக்க முடியுமோ?

ஆண்டான் திருவடிகளே ஸரணம்

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே ஸரணம்

பதினேராம் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம்

நிறைவுற்றது.

பன்விரண்டாம் திருமொழி— வ்யாக்யான விவரணம்

மற்றிருந்தீர்கள் ப்ரவேஸம்.

மேலே பல சொல்லி என்? எம்பெருமானைப் பிரித்து
நொந்த இவன் தனக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது இரண்டு;
'அடியார்களைக் கைகிடமாட்டேன்' என்று அவன் சொன்ன

யுமென்றபடி. i (உகப்பிக்கவோ) நியமிப்பாருண்டானாலும்
வலிய உகப்பிக்கப்போமோ என்றபடி.

11.

தீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

“அத்தலையாலே பேறு” என்று அறுதியிட்டு, “அது பார்த்திருக்கவொண்ணது அத்தலையில் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே, ஆனாலும், கேவலம் ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றிக்கே ஆஸநிதபாரதந்தர்யமென்றும் ஒன்றன் ஓர் அவனுக்கு, ஆனபின்பு பெரியாழ்வாரளவிலும் அவனுக்கு அந்த ஸ்வாதந்தர்யம் தீயியாது; அவர் ஸம்பந்தங்கொண்டு நமக்குப் பெறுகைக்கு ஒரு தட்டிலை” என்று d அப்யவஸித்திருந்த இவன் e பின்னையும்

வார்த்தை ஒன்றை அது தப்பினாலும் தப்பாத பெரிபாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பு இரண்டு. இவ்விரண்டுமே புலிக்குமோ? என்று பத்தாம் நிருமொழியில் ஐயமுற்றது “அவளுலேயே பேறு” என்று உறுதிபூண்டு “அகையும் முழுவதும் நம்பமுடியாது அவன் ஸ்வாதந்தர்யமையாலே; ஆனாலும், அவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் மாதிரிம் அல்லாமல் அடியார்க்கு வசப்பட்டிருக்கையாகிற மற்றொரு குணமுமுண்டு; ஆகையால் அவனடியாரான பெரிபாழ்வார் விஷயத்தில் அவனுக்கு அந்த ஸ்வாதந்தர்யம் நிலைநிலைதான். ஆகையால் அவருடைய ஸம்பந்தங்கொண்டு நாம் அவனைப் பெறத் தடையிலை” என்று பத்தாந்நிருமொழியின் கடைசியில் நிர்வசித்திருந்தான் இவன்; இப்படி பரதமபர்வமான எம்பெருமானைவிட்டு, சரமபர்வமான பெரியாழ்வானைப் பற்றி அவன் பதினேராம் நிருமொழியில் மறபடியும் எம்பெருமானைப் பற்றத் தடைபட்டான்? எனில்: பரதமபர்வமான அவனை விடுவதற்குக் காரணமான ஸ்வாதந்தர்யமே மற்றொரு கோணத்தில் பார்க்கும்போது

அரு:—மற்றிருந்தீர் ப்ரவேசே. a (மேற்சொல்லியென்) மேல் பல சொல்லுகிற ப்ரமேயமேதென்றபடி. b, c, d (புகுவது விஸ்வலேஷத்தால்) என்று தொடங்கி, (அப்யவஸித்திருந்த இவன்) என்னுமளவும் கார்க்கோடல் ப்ரமேயம். e இரண்டிலும் அதிசயத்தைக் காணினால் ப்ரதமபர்வத்தை விடுகைக்கு ஹேதுவேது, சரமபர்வத்தைப் பற்றுக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன; இரண்டு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் (அத்தலையாலேயித்தயாதி) d (அப்யவஸித்திருந்த இவன்) என்றது. “கல்லெண்ணெய்” [10-10] என்கிற

“அவன்தான் i குணத்தினாலும் ஐ ஸவித்ரு, திகனுமாயிருப்பா னெருவனுக்கையாலே. அபிதவிஷயத்தில் தன் ஸ்வாதந்தர்யம் நடத்துகையாவது இவற்றை இழக்கை; இவற்றை யிழக்கக் காரியம் செய்யான். இனித்தான் அவன் ஸ்வாதந்தர்யம் நமக்குப் பேற்றுக்கு உடலித்தனை போக்கி இழவுக்கு உடலோ? காரியம் செய்வானாக நினைத்த போது, அதுக்கு நிவாரகரில்லித்தனையன்றே?” என்று அதையும் பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்போபாதி h பேற்றுக்கு உடலாக அப்யவஸித்தான்:

அவனைப் பற்றுவதற்கும் காரணமாகிறதையாலே அவனைப் பற்றினான். எப்படி அளிக்? அவனே குணங்கள் மிக்கவன். இவ்வுகைகளையும் அவனுடைய உடைமையே பொருள். அப்படிப்பட்டவன் தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே இவற்றைக் கைவிட்டான் என்றால் அவனுடைய குணங்களுக்கும் குறைபாடும்; உடைமையை இழக்கவேண்டியும் வரும்; உடையவன் உடைமையை இழக்கக் காரியம் செய்யமாட்டானே; ஆகையால் அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யம் நாம் அவனைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாகுமேயன்றி நாம் அவனை இழப்பதற்கு உறுப்பாகுமோ? நம் காரியம் செய்வேண்டுமென்று நினைத்தபோது அதை எவரும் தடைசெய்யமுடியாதபடி ஸ்வாதந்தர்யம் பிறப்பது நம் பேற்றுக்கு உடலன்றோ” என்று இக்கோணத்திலே ஆரம்பித்து அவனது ஸ்வாதந்தர்யத்தையும், பெரிபாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பைப்போலே பேற்றுக்கு உறுப்பானது

பாட்டைக் கடைசிக்கிறது. e, h இப்படி சரமபர்வத்தைப் பற்றினவன் திரியவும் “தாமுகக்க”விலே ப்ரதமபர்வத்தைப் பற்றுவானென்னென்ன; விடுகைக்கு ஹேதுவான ஸ்வாதந்தர்யத்தானே அவஸ்தாபேதத்தாலே பற்றுக்கை குடலாய்த் தேற்றிப் பற்றினுள்ளுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் அவன்தானியாதி)

i “பாசிதூர்த்துக்கிடந்த” [11-8] இத்தயாதியைப்பற்ற (குணத்தினாலும்) என்றது. g “பொங்காதம்” [11-3] இத்தயாதியைப்பற்ற (ஸவித்ரு, திகனுமாய்) என்றது. h (பேற்றுக்

i இப்படி அத்யவஸித்திருக்கச் செய்தேயும் அவன் சடக்கென வந்து தன் ஆற்றுகை பரிஹரிக்கக் கூண்டிலன்; ஆனாலும், அவன் வருமளவும் க்ரமபரப்பி பார்த்து ஆறி யிருக்கவல்ல ப்ரக்ருதியன்றே; கடுகப்பெற்றுக்கொடு நிற்க வேண்டும்படியிறே இவளுடைய த்வரை; தன் ஸ்வரூபத் தோடு சேர்ந்த செயலாகிறது அவன் வரப்பார்த்திருக்கையே; அவ்வளவல்லவே இவளுக்கு இப்போது ஓடுகிறது; ஸ்வரூபஹாநி வரப்பொறுத்ததே; "தன் ஸ்வரூபத்தோடு சேராதாகிலும் அத்தைப்பொறுத்து அவன் முகத்திலே விழிக்கவேணும்" என்று பார்த்தது. அதுக்குக் கால்நடை தாராதபடி பூலஹாநி மிக்கது; இனி, தன் துஸையை

என்று உறுதிபூண்டு "தாமுக்கம்" [11] என்ற சென்ற திரு மொழியிலே அவனைப் பற்றினான்

இப்படி உறுதிபூண்டு அவனைப் பற்றியபோதிலும் அவன் விரைவில் வந்து தன்னைப்பண்புப் பிரித்துப்பத்தைப் போக்கக் கண்டிலன். அவன் வந்து அருளாகிடலும் அவன் வருமளவும் பொறுத்திருப்பது இவளுக்கு ஸ்வரூப மாயினும், அப்படி முறை பார்த்துப் பொறுத்திருக்கக்கூடிய தன்மைபுடையவளல்லவே இவள். அவளை மிகவிரைவில் பெறவேண்டும் என்னும் ப்ரார்ப்பத்வரையாகிற வேகத்தை புடையவளாயிற்றே இவள். அவன் வரப்பார்த்திருப்பது தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த செயலானதும், இவளுடைய ப்ரார்ப்பத்வரை இவளை இப்போது அப்படிப் பொறுத்திருக்க ஒட்டு கிறதில்லையே. ஆக, இப்படி ப்ரார்ப்பத்வரையாலே ஸ்வரூப ஹாநி வந்த பின்பு தன் ஸ்வரூபத்தோடு சேராத செயல்களையும் செய்து அவன் முகத்திலே கிழிக்கவேணும் என்று பார்த்தான். அப்படி தானே சென்ற அவன் முகத்திலே கிழிப் பதற்குக் காலால் நடக்கமுடியாதபடி இவளுக்குப் பூலக்குறையு மிருந்தது, இனி, தனது இத்தகைய வருந்தத்தக்க நிலையைச்

குடலாக அத்யவஸித்தான் என்றது — "பெருவார்த்தை" என்றத்தைப்பற்றி அருளிச்செய்வார், i ஆனால் "தம்மை உகப்பாறை" [11-10] என்று வெறுப்பானென்? என்ன

அநுஸந்தித்தார்க்கு ஈஸ்வரனோபாதியும் பெரியாழ்வாரோபாதியும் தன் காரியம் செய்யவேண்டுமென்றயத்துத் தான் நினைத்திருப்பது. தனக்குக் கால்நடைதாராதாய்த்து அவன் தன் துஸையறிந்துவந்து முகங்காட்டுவானெருவனன் றிக்கே இருந்தான்; இனி, தன் கண்வட்டத்திலே நின்று தன் துஸையைறிந்து கால் நடைதருவார்க்குத் தன் காரியம் செய்கை பூர்பிறே. "அவன் வர்த்திக்கையாலே ப்ரார்ப்யமான தேஸபரிஸரத்திலே என்னைக் கொடுபோய் நீங்கள் பொகடப்பாரும்கோள்" என்கிறான்.

பன்வீரன்டம் திருமொழி — முதற்பாட்டு

மற்றிருந் தீர்க்க கறியலாகா

மாதவ நென்பதோரண்புதன்னை

உற்றிருந் தேனுக் குரரப்பதெல்லா

மூமைப் போடு செனிடர்வார்த்தை

பெற்றிருந் தானே பொழியவேபோய்ப்

பேர்த்தொரு தாயில் வளர்த்தநம்பி

மற்பொருந் தாமற் களமடைந்த

மதுரைப் புறத்தென்னை யுய்த்திடுமின்.

கண்வருந்தியவர்கள் ஈஸ்வரனைப்போலவும், பெரியாழ்வாரைப் போலவும் தன் காரியத்தைச் செய்யவேண்டும் என்றயற்று இவன் நினைத்திருப்பது. தனக்கோ காலால் நடந்துசென்று அவனைடைய முடியலில்லை. அவனே தனது வருந்தத்தக்க நிலையை அறிந்து வந்து முகம் காட்டுகின்றவனாக இல்லை. ஆகையால் தன் காரியத்தைச் செய்ய தனது இந்த நிலையுமறிந்து காலில் பூலமுள்ளவர்களுக்குத் தன் காரியம் செய்வது கடமை என்று நினைக்கிறான் இவன். அவர்களைப்பார்த்து "அவன் வாழ்கையாலே நான் அடைத்தக்க மதுரைப்பதும், ஆய்ப் பாடி முதலான இடங்களுக்கு என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள்" என்கிறான் இத்திருமொழியில்.

அருள்செய்கிறார் (இப்படி அத்யவஸித்தியாதியு) ஆனையாலே வெறுத்தாளென்றபடி.

பதவுரை:— மற்று இருந்தீர்கட்கு — (என்னுடைய நிலைக்கு) மாறுபாடாக இருக்கின்ற உங்களுக்கும், அறியல் ஆகா—அறியமுடியாததாய், மாதவன் என்பது ஓர் அன்பு தன்னை—மாதவன் விஷயமான காதலை, உற்றிருந்தே னுக்கு—அடைந்தருகிற எனக்கு, உரைப்பது எல்லாம்—நீங்கள் சொல்லுவதெல்லாம், ஊமையரோடு செவிடர் வாத்தை—ஊமையும் செவிடனுக்கடி வாசித்ததை சொல்லிக் கொள்வதுபோல் விண்ணது; (இப்போது எங்குச் செய்யத்தக்கது எதுவென்றால்) பெற்றிருந்தானை ஒழிய போய் மெய்தொந்து பெற்ற தாயான தேவகியைவிட்டு மறித்து, பேர்த்து ஒரு தாய் இல்—வேறொரு தாயாகிய யசோதையின் வீட்டிலே, வளர்ந்த வளர்ந்தவனும், மல் பொருந்தா மல் களம் அடைந்த — மல்லயத்துப்பூமிவிலே மல்லர்கள் வந்துசேர்வதற்கு முன்னே தான் முற்பாடனாய் போய்ச் சேர்ந்திருப்பவனுமான, நம்பி—கண்ணபிரானுடைய, (நகரமாகிய) மதுரை — மதுராபுரியிலுடைய, புறத்து—ஸூரியப் தேசத்திலே, என்னை—என்னை, உய்த்திடுமின்—கொண்டு சேர்த்து விடுங்கள்.

அவ—முதற்பாட்டு. ௧. அத்தலைபாலே பெறென்று அறுதியிட்டால், அவன் வருமனவும் கார்ப்பாப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கவேண்டியகாண், நீ இங்ஙனே பதறலாகாதாகாண்” என்ன; “என் துலையை அறியாதே சில சொல்லுகிற உங்களுக்கும் எனக்கு வார்த்தைசொல்ல பரப்பதியில்லை, உங்கள் வார்த்தையைச் செவிதாழ்த்துக் கேட்கைக்கும் எனக்கு பரப்பதியில்லை” என்கிறார்.

1. அவ—“அவனாலே பெறு—என்று உறநி புண்டால் அவன் வருமனவும் முறை பார்த்துப் பொறுத்திருக்க வேண்டுமே; நீ இப்படிப் பதறக்கூடாது காண்” என்று அருவி லிருந்தவர்கள் கூற, “என் வருந்தத்தக்க நிலையை அறியாமல் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிற உங்களுக்கும் என்னோடு பேசத்தகுதியில்லை, உங்கள் வார்த்தையைக் காதுகொடுத்துக் கேட்க எனக்கும் தகுதியில்லை” என்கிறார் இப்பாட்டில்,

வ்யா:— b (மற்று) o வேறாயிருந்தீர்கட்கு என்னுடைய d “மற்று—உரைப்பதெல்லாம்” என்று மேலே கொடுப்போய் அங்ஙவிய்த்தல். e இருந்தீர்கட்குறியலாகா ஏகதேயவாலாமே போரது காணும்கோள். எனக்கு ஒடுகிற துலையறிகைக்கு, நானிருந்த தேயுத்திலே நீங்களுமிருந்திகோளென்னு. எனக்கு ஒடுகிற துலைய உங்களால் அறியப்போகாது. f 199. “सकवा शारवाङ्गिण जगद्वन्” (பக்தியா ஸாஸ்திராது—

வ்யா:—(மற்றிருந்தீர்கட்கு) என்னும் வேறாயிருந்த உங்களுக்கும்; ட்ராயத்தவையுடைய எனைப்போலல்லாமல் உபாயத்தில் உறநிபுண்ட உங்களுக்கு என்றபடி, அன்றிக்கே “மற்று” எனப்பதை “உரைப்பதெல்லாம்” என்று மேலே கொண்டுபோய்க் கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். (இந்தீர்கட்குறியலாகா) நான் இருக்கும் இடத்தில் வாழ்வதுகொண்டே என்னுடைய மனநிலையை உங்களால் அறியமுடியாதுகிடீர். நான் இருக்கும் இடத்திலே நீங்கள் இருக்கும் ஒரேகாரனத்தால் எனது நிலையை உங்களால் அறியமுடியாது என்கிறார்.

199. மாயாம் ந லேவே ப,த்ரம் தே
ந வ்ருதாதர்மமாசரே!

முதற்பாட்டு. (மற்றிப்பாதி) ௨ ஊமையரோடு செவிடர் வாசித்ததை என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (அத்தலையிலேயிப்பாதி) b மற்று—வேறு; o வேறாயிருக்கை—தன்னைப்போலே தவிராநிஷ்டராயிருக்கையன்றிக்கே, “அத்யவலையாநிஷ்டராயிருக்கை. ௨ (என்னிப்பாதி) “என் துலையையறியாதே சில சொல்லுகிற உங்கள் நிலையும் என் நிலையும் பார்த்தால், உங்களுக்கும் எனக்கும் வார்த்தை சொல்ல தொல்லை பரப்பதியில்லை” என்று வாக்யத்துக்குத் தாத்தாய். ௨, ௨, ௨ (கேட்கைக்கும் எனக்கு பரப்பதியில்லை) என்றதுக்குச் சேரவேண்டுகையாலே இரண்டாமத்தத்துக்கு அறுகுணமாக “இருந்தீர்கட்குறியலாகா” என்றது. f ஓரிடத்தேயிருந்தாலும் ப,க்தி

வேத்,மி ஜநார்த்தநம்) என்னக்கடவதிறே. 199. “मयं न रेवे” (மாயாம் ந ஸேவே) இதயாதி. ௨ “ஸாஸ்த்ரத்தில் வாஸனை உனக்கும் எனக்கும் ஒக்கும். புத்தியோகத்திலும் எனக்குக் குறையில்லை. இயங்கினை இருக்கச் செய்கிறேன் எனக்கு அர்த்தம் உள்ளபடி ப்ரகாரியாயின்றது; எனக்கு நீ சொல்லக் கேட்கவேண்டி இராதின்றது; இதுக்கடியென்?” எனன, “நான் வஞ்சநபரனல்லேன். சூலதர்மங்கள் அநுஷ்டித்தறியேன். ஸூத்தர்மப்பாவனையிருப்பன்; நீ கற்ற வரியடைவுகொண்டு அறிய விரும்புதி. நான் அங்ஙனனறிக் கே புக்திஸஹந்தருதஸாஸ்த்ரங்கொண்டு அறியவிரும்பன்;

ஸூத்தர்மபாவம் கதோ பக்தயா
ஸாஸ்த்ராத், வேத்,மி ஜநார்த்தநம் ||

[பு.ர.உத். 68.5]

[வஞ்சனையில் நான் ஈடுபடுவதில்லை. உனக்கு மங்குளமுண்டாகுக! வஞ்சிக்கும் தர்மங்களையும் நான் அநுஷ்டிக்கமாட்டேன். பரிஸூத்தர்ம ஸ்வபாவனையிருப்பேன். பக்தியோடு கூடிய சாஸ்திரத்தாலே ஐந்தர்த்தனை அறிகிறேன் நான்.] என்று மஹாபுரத்தத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றே. திருகரஷ்டரன் ஸஞ்ஜயனைப் பார்த்து “உன்னைப்போலே நானும் ஸாஸ்த்ரம் படித்தவனே; எனக்கு அறிவிலும் குறையில்லை, அப்படியிருந்தபோதிலும் உனக்கு நல்ல அர்த்தம் உள்ளபடி தோன்றுகிறது. எனக்கு நீ சொல்லக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இதற்குக் காரணமென்ன?” என்று கேட்டசு. ஸஞ்ஜயன் இந்த ஸ்லோகத்தில் “நான் வஞ்சனத்தில் ஈடுபடுவதில்லை, கபட தர்மங்களைக் கடைப்பிடிக்கமாட்டேன். பரிஸூத்தர்மான தன்மையுடையவனாயிருக்கிறேன். நீ கற்ற ஸாஸ்த்ரங்களைமட்டும்கொண்டு அர்த்தங்களை அறிய விரும்புகிறாய். நான் அப்படியல்லாமல் புக்தியோடுகூடிய ஸாஸ்த்ரத்

யில்லாவிட்டால் அறியப்போகாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாரணம் அருளிச்செய்கிறார் (புக்த்யா ஸாஸ்த்ராத்,த்யாதி) ௨ திருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறார் (ஸாஸ்த்ரத்தில் இத்யாதி).

ஸித்தத்யாஞ்ஜனமிட்டுப் பதார்த்தம் கர்ஸநம் பண்ணுவாரைப் போலேகாண் என்பது” என்றானிறே.

‘மாதவனித்யாதி’ ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானை ஆசைப்பட்ேனுகில்தான் ஆறியிரேனே? மாதவன் விஷயமான அன்பென்னதல்; மாதவனுகிற அன்பென்னதல். “அன்பு” என்றும் “அன்புக்கு ஆராயம்” என்றும் தோற்றுகிறே. அன்புதானென்னலாயாய்த்திருக்கிறது. h 200. “नै न समु-
क्ष्मा:” (தேந தே தமநுவ்ரதா:) எனகிறபடியே தான் முத்தற

தைக் கொண்டு அறிய முயல்கிறேன் கண்காணும் இருக்கும் பொருளை வெறும் கண்ணாலே காண முயல்வாரைப் போன்றது உனது நிலை. அஞ்சனமையிட்டுக் காண்பாரைப் போன்றது எனது நிலை” என்று கூறினான்றே.

(மாதவனென்பதோரன்புதன்னை) ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனை ஆசைப்பட்டிருந்தேனாக் காண ஆறியிருக்கலாம். ப்ரீமம் நாராயணனையன்றே ஆசைப்பட்டேன். (மாதவனென்பதோர் அன்பு, மாதவனைப்பற்றி அன்பு என்றே, மாதவனுகிற அன்பு என்று பொருள் கொள்ளலாம். இரண்டாவது பொருளில் “அன்பு” என்றும் “அன்புக்கிருப்பிடம்” என்றும் வேருகத் தோற்றமல் மாதவன் அன்பே வடிவெடுத்தவன் என்னும் படி இருக்கிறான் என்று கருத்து.

200. ஸர்வேஷாம் ஹி ஸ தர்மாத்மா
வர்ணநாம் குருதே த்யாம் |
சதுர்ணம் ஹி வயஸ்த்யநாம்
தேந தே தமநுவ்ரதா ||

[ர.அ 17-16]

[தர்மஸ்வரூபமான அர்த் ராமபிரான், நான்கு வர்ணத்தவர்களுக்கும், (குமர்த்தைப்பருவம், பூர்வம், பெளவம், முதுமை என்னும்) நான்கு பருவத்திலிருப்பவர்களுக்கும் மற்றெல்லாருக்கும் அருள்புரிகிறான். ஆகையால் அவளிடத்திலே அவர்

h அவனை அன்புதானாக இப்போது சொல்லுகைக்குத் தாப்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தேந தே தமநுவ்ரதாதி)

இத்தலையிலே அன்பைப் பண்ணி, பின்னையாய்த் துருமபுழி இத்தலையில் அன்பை வினைத்தது. i "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னும் பேயோ" ஈ. ஸ்ரீமார்போலே. j ஸர்வப்ரகாரததாலும் விலகண்ணமான விஷயத்தையிறே இவன்தான் ஆசைப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட வைலகண்ணமுள்ளது. கரிய பதிக்கிறே. அவசரமாகக் கலிலேயாய்த் துருமபுழி இவன் அன்பைப் பண்ணிற்று.

(அன்புதன்னை உற்று) அவனைக் கிட்டி என்னுதல்; அவன் விஷயமான புக்தியை மறுபாடுருவவடையேதும் எனதுதல். "நற்றதலோடு புகு" என்னுமார்போலே. (இதற்கு உனக்கு இப்படி ம. அவனை / (யொழிய)ச் செல்

களும் அன்பு பூண்டிருக்கிறார்கள்) என்றபடியே எம்பெருமான் அடியார்களிடம் தான் முட்டில் அன்பு செலுத்தி, அதற்குப் பின்பு அவர்களிடம் அன்பை வினைத்திருக்கிறே. "கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகியவென் அன்பேயோ" [திருவாய் 10-10-7] என்றபடியே எல்லா வகைகளிலும் சிறப்புள்ள விஷயத்தையல்லவோ இவன்தான் ஆசைப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட சிறப்புள்ளது ஸ்ரீமாத் துருமபுழி, அந்த மாதவனிடமேயாயிற்று இவன் அன்பு செலுத்தியது.

(அன்புதன்னையுற்று) அன்பு ஸ்ரீமாதவனிடமிருந்து. என்றே, மாதவன் விஷயமான அன்பாகிய புக்தியைப் பரிபூரிணமாக உடையவளாய் என்றே பொருள் கொள்ளலாம். "நற்றதலோடு புகு" எனதாவியை நின்று நின்று உருக்கி உண்டின்ற" [திருவாய் 5-10-1] என்றதுபோல் பரிபூரிணமான புக்தி

i (அன்புதன்னென்னாயிருக்கும்) என்றதுக்கு ப்ரமணம் (கோலமலர்ப்பாவைக்கு இத்தபாதி) j முத்தின அபித்தத்திலே "மாதவன் விஷயமான அன்பு" என்று விசேஷிக்கிற தென்னென்ன (ஸர்வப்ரகாரத்தபாதி) k, l "உற்று"-கிட்டி, m (அவனைச் செல்லாமை) - அவனையொழியச் செல்லாமை.

/ அரும்பதவுரைக்குப் பாடலில்லை.

லாமையுண்டானால் அவனிருந்தவிடத்திலே சென்று கிட்டி விசேஷப்படுபது; அதுக்குக் கால்தடை தாராதபடி இருக்கிற எனக்கு. (உரைப்பதெல்லாம்) அங்கே சென்று கிட்டி ஆசையுடைய எனக்கு. நான் சென்று சேராமையுடையதாகச் சொல்லும் வார்த்தையெல்லாம். (மற்று உரைப்பதெல்லாம்) அவனோடு கிட்டாமையுடைய சொல்லும் வார்த்தையெல்லாம். n (ஊமையிரோடு செவிடர் வார்த்தை) என் துரையை அறியாத உங்களுக்குத் தோற்றினபடி சொல்லுதலுக்குப் பரிகாரமில்லை. எனக்குக் கேட்கைக்குப் பரிசுமில்லை. ஊமைக்கு வம்பவஹாரையோக், யதையிலை; செவிடர்க்குக் கேட்கைக்கு யோக்யமாயில்லை.

"உனக்கோடுகிற துரை ஒருவருக்குமறியவொண்ண தென்று சொல்லுவானென்" உனக்கு இத்ததுரையை

யையுடையவளாய் என்றபடி. (இருந்தேனுக்கு) இப்படி அவனை விட்டு தரிக்கமாட்டாமை உண்டான பின்பு அவனிருக்குமிடத்தைச் சென்று அடைவதன்றோ தக்கது அதற்குக் காலால் நடந்து செல்ல இடலாமாம் இருந்தவிடத்திலேயே இரங்கிற எனக்கு; (உரைப்பதெல்லாம்) அவனிடம் சென்றபடியே ஆசையுடைய எனக்கு. நான் அவனை அடையாமலிருப்பதற்குப் பாகச் சொல்லும் வார்த்தையெல்லாம். (மற்று உரைப்பதெல்லாம்) அவனை அணுகாமலிருப்பதற்குச் சொல்லும் வார்த்தைகளெல்லாம், (ஊமையிரோடு செவிடர் வார்த்தை) என் நிலையை அறியாத உங்களுக்கு வார்த்தையடி. பேசுவதற்கு வாயில்லை, அதைக் கேட்க எனக்குக் கரு இல்லை. "செவிடரோடே ஊமையர் வார்த்தை" என்ற கூட்டிப் பொருள்கொள்ள வேண்டும். ஊமைக்குப் பேசத் தகுதியில்லை; அதுபோன்ற நிலை உங்களுடையது. செவிடர்க்குக் கேட்கத் தகுதியில்லை; அதுபோன்ற நிலை என்னுடையது என்கை.

"உன்னுடைய நிலை எவராலும் அறியமுடியாதது என்று எப்படிச் சொல்லுவது? உனக்கு இந்நிலையை வினைத்தவன் இதை

n "செவிடரோடே ஊமையர் சொல்லுமார்போலே" என்று அந்நவியிப்பது.

வினா: தவந்தனக்குத் தெரியாதோ? " என்ன, தாய் செல்லாமையறியாதவனோ கலந்தார் செல்லாமையறிப்புகூசினான்? (பெற்றிருந்தாணையொழியு) 0 அந்நத்தவர்தம னுடையிததுப் பின்னைப் பின்னை முகத்திலே விழிக்கவேணுமென்று கலைப்பட்டுப் பெற்று, பின்னைப்போகவிட்டு இழந்திருந்தாணாய்தது. (போய்ப் போக்தது) இவன் இரக்கத் தாலே இழவு பொறுக்கமாட்டாமே கண்ணும் கண்ணீரும் மாகவிருந்தான்; அவன் முலைக்கவட்டியாமையாலே கால் தாழவும் மாட்டாதே போனான். (போத் தொரு தாய் இல் வந்தது.) வேறொரு தாய் கருவறத்திலே வளர்ந்தானாய்தது. பெற்றவன் இழுவோடேயிருக்க, அவனுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவும்மாப்படி தாயானமையில் ஒரு வாசி தோற்றதபடியாய்தது வளர்ந்தது. அவந்தானும் " திருவினையென்றும்

அறியமாட்டானோ?" என்று அருகிலிருப்பவர்கள் கேட்டே. "தாயின் ஆற்றமையை அறியாதவன் காதலியின் ஆற்றமையை அறிவனோ?" என் கிருள் மேலே—(பெற்றிருந்தாணையொழியவே) பின்னை பெறவேணுமென்று அந்நத் வர்தம் (1. அந்நத்தைக் குறித்து விரதம், 2. அனவந்த விரதம்) அனுஷ்டித்தது. மிகுந்த வருத்தப்பட்டு இவனைப் பெற்று, பெற்றவன்றே இவனைப் போகவிட்டு இழந்திருந்தானன்றோ தேவகி; அகைச் சொல்லுகிறான். (போய்ப் போக்தது) தேவகி கண்ணனைப் பிரிவும் வருத்தத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமல் "பெற்றமனம் பித்து" என் கிறபடியே அவனுக்கு இரங்கிக் கண்ணும் கண்ணீருமாக இருந்தான். கண்ணனோ ஒரு நாளும் இவளிடம் முலைப்பால் குடித்தறியாதவனாகையாலே "பின்னைமனம் கல்" என் கிறபடியே அவன் நிலைகண்டு இரங்காமல் ஒருகணமும் தாமதிக்காமல் சென்றுவிட்டான். (போக்தது ஒரு தாய் இவ்வளர்ந்த) வேறொரு தாயான யசோதை யின் விட்டியே வளர்ந்தானாயிற்று. பெற்றவளான தேவகி வருந்தியிருக்க, பெருதவளான யசோதைக்குக் கட்டவும் அடிக்கவும்மாப்படி அவளையே பெற்றவளாகக் கொண்டு வளர்த்தான். தேவகியும் "திருவினையென்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வ நங்கை

0 (அந்நத்தவர்தம்) - சாடு; அந்நத்தமான வர்தமென்று

பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றானே" என்னுளிறே. " தொல்லையின்பத்திறுதிக்கண்டான் " என்னக் கவதிற்றே.

(பெற்றிருந்தாணையொழியு) 0 தன்னை யொழியச் செல்லாமையுடையாரை நலிகை அவனுக்கு ஸத்தாப்பயுத்த மாய்தது. 0 "தாய்முலையிதயாதி." இத்திறே ஊடாடார் வார்த்தை. 0 முலைகொடுத்தல்லது தூரியாதாளாய்தது; தனக்கு ஜீவநவோதவாய்த் தான் வந்து முலைபுண்ணமை யாலே முலைக்கண் நெறித்து அவளிருக்க, தன் மொக்த, யம் தோற்றத் தனக்கு விநாயத்தைப் புலிக்குமதான விஷதையுண்டு, அத்தாலே "பூவபுந்த, முடையார்க்கும் பூவதோஷமுடையார்க்கும் வாசியறிபாதாடுருவன்காண்

யசோதை பெற்றானே" (பெரு-திரு 7-5) என்னுள்ளேரு. "அசோதை தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டான்" (பெருதிரு 7-8) என் கிறபடியே பேசியப்தின் எக்லைபைக் கண்டானன்றோ யசோதை.

(பெற்றிருந்தாணையொழியு) 0 போய்.....) தன்னைப் பிரித்து உயிர்த்தரிக்க முடியாதவர்களை வருத்தவது அவனுக்கு இயற்கைக் குணமாயிற்று. "தாய் முலைப்பாலில் அழுதிருக்கத் தவழ்ந்து தளர்நடைபிட்டுச் சென்று பேய் முலைவாய்வைத்து நஞ்சையுண்டு பித்தனென்றே பிறரேச நின்றும்" (பெருதிரு 6-4) என்றன்றோ ஊடிய நிலையில் குலசேகரநாயகியும் அருளிச் செய்தான். " முலைகொடுத்தாலல்லது தருக்கமாட்டாதவன் யசோதைப் பிராட்டி. குழந்தையான கண்ணனுக்கும் தாய்ப் பாலே உயிர்த்தரிக்கக் காரணம். அவன் வந்து முலையுண்ண மையாலே முலைக் கடுப்பாலே அவன் வருந்தியிருக்கத் தன் கிறுபின்னைத்தனம் தோற்றத் தன்னை அழிப்பதற்காகப் பூதனை கொடுத்துத் விஷப்பாலைபுண்டு அதனாலே "அன்புடையவர் களுக்கும், நிலையில் வஞ்சனையுடையவர்களுக்கும் வேற்றுமை யறிபாதவனன்றோ இவன்" என்று கண்டாரிகமும்படி, சின்று

துவரி, 0.0 தன்னை யொழியச் செல்லாமையுடையாரை உபேசுகித்து கலிவுபண்ணுமென்னுமதுக்குப் பரமானம் (தாய்முலையிதயாதி.) 0 சத்ததைக்கு அத்தம் (முலைகொடுத்தல்லதிதயாதி),

இவன்" என்று கண்டார் இகழும்படி தின்றான். (நம்பி) சாலப் பூர்ணாயுத்து.

8 மற்பொருந்தா இத்யாதி) 6 தன்னுடம்போடே அணைய வேணும் என்னும் ஆசையுடைய நானிருக்க, இத்தனை போது புறப்பட்டு முரட்டு மல்லரோடே அணைக்கைக்குப் போகா நிற்கும். மல்லரானவர்கள் மற்றொருகைக்கு யுத்த, பூ, மி விலே சென்று தாண்டிடுங்காட்டில். நான் யுத்த, பூ, மியிலே சென்று கிட்டுமாய்த்து; அவன் மல்லருடம்போடே அணை வதற்கு முன்னே இடையிலே நான்சென்று கிட்டிக் கொள்ளும்படி என்னை மதுரையின் பரிசுரத்திலே கொடு போய்ப் பொகடுங்கோன். 1.

எனருே' என்றானருே அவன். (நம்பி) இத்தனமையையே தனக்கு நிறைவாகக் கொண்டிருக்கிறான் அவன்,

(மற்பொருந்தாமற் களமடைந்த தன் உடம்போடே அணைய வேணும் எனனும் பெருங்காத்துடைய நானிருக்க. என்னை கிட்டி இச்சேம் புறப்பட்டு முரட்டு மல்லர்களோடே அணை வதற்குப் போரிக்களத்திற்குப் போயிருப்பான். (மற்பொருந்தா மல்) என்னிடம் பொருந்தாமல் என்று பொருள். அன்றிக்கே, (மற்பொருந்தா மற்றளம்) என்று பிரித்து, 'மல்லர்கள் மல்யுத்தம் செய்வதற்கு மற்போரிக்களத்திலே வந்தடைவதற்குள் தான் அந்தக் களத்திலே சென்று அடைவாளுமற்று' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (மதுரைப்புறத்தெனையுய்த்திடுமின்) அவன் மல்லர் உடம்போடே அணைவதற்கு முன்னம் ஈடுவிலே நான் சென்று அவனை அணுகலாம்படி வடமதுரைப் பக்கத்திலே என்னைக் கொண்டுபோய் விடுங்கள். 1.

8 மல்-மிடுக்கு, 8, 6 "மற்பொருந்தாமற் களமடைந்த" என்றதுக்கு இன்னொரு பொருள்; மற்பொருந்தா - என்னிடத்திலே பொருந்தாதே, மற்றளம் - மல்லருடைய யுத்த, பூ, மியையடைந்தவனென்னுதல்; அன்றிக்கே, மல்லாலே பொருந்தாதேயிருக்கிற களமடைந்தவனென்னுதல். அதாவது - அவர்கள் கிட்டுவதற்கு முன்னே என்றபடி. மல் பொருந்தாமல்-மல்லரானவர்கள் பொருத்துவதற்கு முன்னே யென்னுதல்; மல்லரோடே பொருத்துவதற்கு முன்னே யென்னுதல். "களம்" - யுத்த, பூ, மி. 1.

பன்விரண்டாம் திருமொழி—இரண்டாம் பாட்டு

நாணி யினியோர் கருமயிலே

நாலய லாகு மறிந்தொழிந்தார்.

பாணியா தென்னை மருந்துசெய்து

பண்டு பண்டாடக் வறுதிராகில்.

மாணி யுருவா யுலகனந்த

மாயனைக் காணில் தலைமறியும்.

ஆணையால் நீரென்னைக் காக்கவேண்டில்

ஆய்ப்பாடிக் கேயென்னை -யுய்த்திடுமின்.

பதவுரை:— இனி—இனிமேல், நாணி—வெட்கப்பட்டு, ஓர் கருமம் இல்லை — ஒரு பயனுமில்லை, நால் அயலாகும்— ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும், அறிந்தொழிந்தார் — (எனது செய்தியை) அறிந்துகொண்டார்கள்; (ஆதலால் இனி வெட்கப்பட்டுப் பயனில்லை). பாணியாது—காலதாமதமின்றி, மருந்துசெய்து — வேண்டும் பரிஹாரங்களைச் செய்து, என்னை—, பண்டு பண்டு ஆகக் உறுதிர் ஆகில் — இப் போதைய விரைவாவஸ்தைக்கு முற்பட்ட தான-ஸம்ஸாரைத் தசைக்கும் முற்பட்டதான பகவத்விஷய வாஸனையையே அறியாத தசையிலிருந்த நிறத்தைப் பெற்றவளாகச் செய்ய நினைப்பீர்களாகில், நீர்-நீங்கள், என்னை—, ஆணையால் — ஸத்யமாக, காக்கவேண்டில் — காப்பாற்ற விரும்புகிறீர்களாகில், என்னை—, ஆய்ப்பாடிக் கே— திருவாய்ப்பாடியிலே, உய்த்திடுமின்—கொண்டு சேர்த்து விடுங்கள், (அவ்விடத்தில்) மாணி உரு ஆய் உலகு அனந்த மாயனை காணில் — (மாவலியினிடத்தில்) வாமநகுபியாய்ச் சென்று (திரிவிக்ரமனாகி) உலகங்களை யெல்லாம் அளந்து கொண்ட பெருமானே லேவெக்கப்பெற்றால், தலை மறியும்— (இந்த நோயானது) தலை மடங்கும்.

2. அவை—“நீ எது செய்தாலும், இப்படித் துணிவடன் அவனைக்குமிடம் தேடிப்போவது அவனுக்குக் குற்றத்தை ஈ—83

அவா— இரண்டாம் பார்டு. எல்லாம் செய்தாலும். இப்படித் துணிந்து முடுக நிற்குமது அவனுக்கு அவத்யா வஹம்; நீ அவனுக்கு அவத்யத்தை விளக்கக்கடவையோ? உன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ? என்ன;

வ்யா:— b (நாணியினியோர் கருமமில்லை) o நாணி நான் என்னுடைய o, ஸ்திரீத்வத்தை நோக்குகிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? d நாணுகையாவது-லஜ்ஜிக்கையிறே. லஜ்ஜித்து மீளவேண்டுமது இன்னமும் சிவநாஸி ருந்து அவ்வஸ்துவை 'லபி,க்கவேணுமென்றிருப்பார்க்கே;

வினைக்கும்படியிருக்கும். நீ அவனுக்குக் குற்றத்தை யினைக்க வாமோ? உன்னுடைய பெண்மைக்குரிய நாணத்தோடு இருக்க வேண்டாமோ?" என்று அருகிலிருந்தவர்கள் கேட்க, "நாணத் தால் எப்பயனுமில்லை; என்னைத் திருவாய்ப்பாடிக்குக் கொண்டு செல்லுங்கள்" என்கிறார்.

வ்யா:—(நாணியினியோர் கருமமில்லை) நாணம் கொண்டு நான், என்னுடைய பெண்மைப்பைப் பாதுகாக்கிற இத்தால் என்ன பயனுண்டு?—நாணுகையாவது—அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் பெண்களுக்கும்ரிய நான்கு குணங்களி லொன்றான நாணத்தையுடைத்தாயிருக்கை. அதாவது—தகாத காரியத்தைச் செய்ய வெட்கப்படுவது. இப்படி வெட்கப் பட்டுத் தகாத காரியத்தைச் செய்யாமல் மீளவேண்டுமது இன்னும் சிலநாள் உயிரோடிருந்து நாயகன் அடையவேண்டும் என்று நினைத்திருப்பார்க்கேயன்றே. இவளுக்கு உயிரவாழ் வதில் ஆசையில்லையாகையாலே நாணம், அடியோடு போயிற்று.

இரண்டாம் பார்டு. (நாணியித்யாதி) உன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ? உன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்தையும் நோக்கவேண்டாவோவென்றபடி. b "நாணியினி" என்கிறவிடத்திலே இனிக்கு நாலு தாப்ரியம். o அதாவது - அவன் வந்து முகங்காட்டாத பின்பு நாணி நான் என்னுடைய ஸ்திரீத்வத்தை நோக்குகிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு? என்னுதல். o, (ஸ்திரீத்வத்தை)

o லஜ்ஜைபோகையாவது - முடிகையிறே. f முடியுமளவா லும் ஜீவித்திருப்பார் செய்யுமது செய்யப்போமோ? ஸ்ததை கிடக்கிலிறே லஜ்ஜை நோக்கலாவது; ஸ்ததையுழியா நிற்கச்செய்தே நோக்குவதொரு லஜ்ஜையுண்டோ? த,ர்மியை அதுப,ந்தி,த்திறே லஜ்ஜையிருப்பது; த,ர்மிலோபம் பிறக்கு மளவானால் இனி நோக்குகையென்றொரு பொருளுண்டோ? (இனி) g இவன்தான் ஆமளவும் நோக்கிப்பார்த்தாள்போலே காணும்.

பிரீவுத்தன்பத்தாலே 'இனி உயிரவாழ முடியாது' என்னும் நிலை வந்தபின்பும், உயிரவாழ ஆசைப்படுபவர்கள்போலே நாண மடைவதால் பயனில்லை. அந்நிலை வந்தபின்பு உயிரவாழ ஆசை யில்லாத நான் நாணத்தை அடையமுடியுமோ? என்னுடைய ஸ்ததை இருந்தாலன்றோ நான் வெட்கப்படமுடியும், ஸ்ததை அழிந்துகொண்டிருக்கும்போது நாண் வெட்கப்படமுடியும், ஸ்ததை காக்கமுடியும்? நாணத்தையுடைய த,ர்மியாகிற என்னை யொட்டியெயன்றோ த,ர்மமாகிற நாணம் இருக்கமுடியும். த,ர்மியாகிற எனக்கே அழிவுவோ இருக்கும்போது த,ர்மமாகிற நாணத்தை எப்படிக்க காக்கமுடியும்? (இனி) இவளும் தன் னுடைய நாணத்தை ஆனவளவும் காக்கப் பார்த்தாள் என்பது இப்பத்தால் விளங்குகிறது

என்றது ஸ்ததையை என்றபடி. e நாணமில்லாதபோது ஸ்திரீத்வத்தை நோக்கவொண்ணாவென்ன; (லஜ்ஜை போகையாவது முடிகையிறே) என்று மேலே இருக்கிற வாக்க்யத்தை இவ்விடத்திலே யோஜித்துக் கொள்வது. d அன்றிக்கே, முடியுமளவான பின்பு லஜ்ஜிக்கவேண்டா வென்னுதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நாணுகையாவது இத்தாதி) f முடியும் அவஸ்தையானாலும் பரிஹரிக்க வேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முடியுமளவித் த்யாதி) f, g (முடியுமளவானாலும்) என்று தொடங்கி, (இவன்தான் ஆமளவும்) என்ற வாக்க்யத்தளவும் உத்தரோத்தர விவரணம். g அன்றிக்கே, ஜீவிக்கையிலுண்டான ஹைரஸ் யத்தோற்ற "இனி நாணிக்கருமமில்லை" என்கிறாளாதல்

b இனியொரு காரியமில்லை என்கைக்கு இப்போது உனக்கு வந்ததென்னென்ன (நாலடியார் மூலத்தியாதி) இது தான் பிறறியாமைக்கே தான் பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறது. இதறியாதார் சிலருண்டாய், பரிஹரிக்கவேணுமே. i இவன் தான் முந்தற அறியாமே பரிஹரித்து. அநந்தரம் அதுக்கு அசவினுள்ளாரியாமல் பரிஹரித்து, இப்படிப் போராற்றிக் செய்தே ஓரசலறிந்து, மற்றவசலறிந்து. அவ்வளவிலடங் காதே அவ்வூரிலவர்களறிந்து அதுதான் புறவெள்ளமிட்டு, அவ்வழியாலே எங்குள்ளார்களும் அறிந்தார்களாய்தது.

“நாணங்கொண்டு இனி ஒரு படனில்லை என்று சொல்லு கைக்கு இப்போது உனக்கு என்ன வந்துவிட்டது? என்று சொல் கேட்கக் சொல்லுகிறார்—(நாலடியாரமுறித் தொழிந்தார்) பிரிவுத்துன்பத்தால் நான் படும் பாட்டைப் பிறறியாமல் பாது காக்க வேணுமானால் நாணமடையதால் எனக்குப் பயனுண்டு. தனது நிலையை அறியாதார் சொல் இருந்தால்தான் அவர்கள் அறியாதபடி பாதுகாக்க முடியும். முதலில் அப்படி ஊரி லுள்ளவர்கள் அனைவரும் அறியாநின்றபோது தனக்கு நெருங்கிய தாய்மார், தோழியார் அறியாதபடி பாதுகாத்தான், அருகிலிருந்தமையாலே அவர்கள் ஊகித்து அறிந்துவிட்டார்கள், அப்போதும் தனக்கு அந்தரங்கமல்லாத ஊரிலுள்ளார் அறியாதபடி பாதுகாத்தான். அப்போது ஊரிலுள்ள ஒருவருக்கு இது தெரிந்துவிட்டது. அவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அத்தோடு நில்லாமல் ஊரிலுள்ளார் எல் லோரும் அறிந்துவிட்டார்கள். அது வெளியூர்களிலும் பாய்ந்து அவ்வழியாலே எல்லா ஊரிலுள்ளவர்களும் அறிந்துவிட் டார்கள். இனி நாணங்கொண்டு மறைத்துவைப்பதால் என்ன

இந்தையருளிச்செய்திரு (இவள்தான் இத்யாதி) இதுக்கு முந்தின அரித்துத்தைப் பற்றிப் பரகாரந்தரேண பேசுது முண்டு; அங்குப் பரகாசம்; இங்குச் சுவகூதம்.

b அன்றிக்கே, “நாலடியாரமுறித்தொழிந்தார், இனி- நாணிக் கருமமில்லை” என்னுதல்; இந்தையருளிச்செய் கிறார் (இனியொரு காரியமில்லைத்தியாதி) i (இவள்தான்

j (அறித்தொழிந்தார்) இவள்தான் திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப் போலே “புகுவத், விஷயம் ஒருவரால் அறிய லாகாது” என்று j, மறைத்துக்கொடுப்போருமவனொருத்தி போலேகாணும்.

நம்பிதாம் ஒருதிண்ணையிலே ஒருவரும் அறியாதபடி புகுவத், குணதுவந்த, நாம் பண்ணியிருப்பர்; எம்பெரு மானார் எழுந்தருளி “நம்பிடமேது?” என்றுகொண்டு தண்டனிட்டவாரே. அங்குள்ளார், “எம்பெருமானார், நம் திருக்குருகைப்பிரானகத்தை நோக்கித் தண்டனிடாநின்றார்” என்ற பின்பிறே நம்பியுடைய பரபாவம் அங்குள்ளார் அறிந் தது. ஆய்வானும் ஆண்டானும் ஓராறுமாலம் லேவித்

பயன்? (அறித்தொழிந்தார்) இவள்தான் திருக்கோட்டியூர் நம்பி புகுவத், விஷயத்தைக் கண்டவர் அறிந்துவிட்டகூடாது என்று மறைத்துக்கொண்டு போந்தது போலே தனது நிலையை மறைத்துக்கொண்டிருந்தான் என்று விளங்குகிறது. அவர் மறைந்த அரித்தம் எம்பெருமானாராலே பலருக்கும் வெளி யானதுபோல், இவன் மறைத்ததும் ஊரெல்லாம் அறியும்படி ஆயிற்று.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி தமது ஊரில் தம் திருமானிகைத் திண்ணையிலே ஒருவரும் அறியாதபடி ரஹஸ்யத்தையங்கைக் கொண்டுஎம்பெருமானுடைய குணங்களை அனுஸந்தித்துக் கொண்டிருப்பர். பெரிய நம்பியின் சியமனத்தாலே அவரிடம் அவ் வரித்தயங்களைக் கேட்பதற்காக எம்பெருமானார் திருக்கோட்டி யூருக்கு எழுந்தருளி “நம்பியின் மடம் எது?” என்று கேட்டு அவர்கள் காட்டின திக்கை நோக்கி தண்டனிட்டவுடனே அங்குள்ளவர்கள் ‘யதிராஜர் நம்மூர் நம்பியாமிரு திருக்குருகைப் பிரான் அகத்தை நோக்கித் தண்டனிருக்கிறார்” என்ற பிள் பல்லவோ நம்பியின் பெருமையை அவ்வூரிலுள்ளார் அறிந்தது; நம்பி அரித்தயங்களை மறைத்துப்போவார் ஒருவர் என்பதற்கு மேலும் இரண்டு ஐயின்பங்கள் உண்டு. கூரத்தாமலானும்

முத்துற) தாயார் முத்துற. j, j, அறிந்துவிட்டாரென்கை

திருந்த க ஸந்நிலேஸத்தைக்கண்டு போரும்போது ஒரு வார்த்தை கேட்டுப் போருவர்கள்; ஆழ்வான் ஒருவிசை ஆறுமாலம் ஸேவித்து நின்று போர்ப்புகா நிற்கச்செய்தே. ஆழ்வானே, “நம்மாழ்வார் ‘அடியேனுள்ளான்’ என்றபடி கண்டாயே” என்று பணித்தாராம், “அடியேன் கரு தார்த்தனே” என்று போந்தாராம்; 1 “என்னுள்ளான்” என்று அஹமர்த்தத்தை திரசயிக்கிறவிடத்திலே, “அடியேன்” என்று ஸேஷத்ததை நிரூபகமாகச் சொல்லுகிற

முதலியாண்டானும் ஒவ்வொரு சமயங்களிலே ஆறுமாதம் நம்பிக்கு ஸூர்ருஷை செய்து ஒவ்வொருநாள் நம்பி பெற விரும்பினர். அவர்கள் ஸூர்ருஷை செய்த ஆறுமாதமும் வாய்திறவாமலிருந்து அவர்கள் விடைகொள்ளும்போது அவர் களுக்கு ஒவ்வொரு வரக்யம் சொன்னார் நம்பி என்பது ப்ரஸித்தமன்றோ. (1) முதலியாண்டான் எம்பெருமானார் நியமத்தாலே நம்பியிடம் சரமஸ்ஸோகாரித்தும் கேட்பதற்காக ஓர் ஆறுமாதம் ஸூர்ருஷை செய்து நம்பி வாய்திறவாமையாலே விடைகொள்ளும்போது “சரமஸ்ஸோகாரித்தத்தை எம்பெருமானிடமே கேட்டுக்கொள்ளும்” என்று ஒரே வார்த்தை அருளிச்செய்தார். (2) எம்பெருமானார் கோஷ்டியிலே ஒரு முறை ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தரங்க நிரூபகம் ஸேஷத்வமா? ஜ்ஞாநாத்மா? என்னும் விசாரம் எழுந்தது. இதன் நிர்ணயத்தை ஆசாரியன் ஸமமாடெப் பெறவேணும் என்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமானார் கூரத்தாழ்வானைத் திருக் கோட்டியூர் நம்பியிடம் அனுப்பினார். ஆழ்வான் நம்பியிடம் ஆறுமாதம் ஸூர்ருஷை செய்த பின்பும் நம்பி ஒருவார்த்தையும் அருளிச்செய்யாமையாலே அவரிடம் விடைகொள்ளும்போது நம்பி ஆழ்வானைப் பார்த்து “நம்மாழ்வார் ‘அடியேனுள்ளான்’ [திருவாய் 8-82] என்றபடி கண்டாயே” என்று அருளிச்செய்து அனுப்பினாராம். எம்பெருமானார் கேட்டதும்பிய கேள்விக்குப்

யாலேமறைத்தது தோற்றுகிறது. k (ஸந்நிலேஸம்)-கம் பிரம். 1 “அடியேன்” என்றால் ஸேஷத்வம் தோற்றும்படி. யென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி.)

திருே. n ஜ்ஞாநாத்மத்வம், ஸக்ஷணமுமாய், ஜ்ஞாநகுணமுமாய், அசித், வ்யாவ்ருத் 3 மாயமிருக்குமென்னுமிடத்தை மஹன்ரும் பதத்தாலே திருபியாநிற்கச்செய்தே. முன்பே 0 பாட, க்ரமத்தாலே ஸேஷத்வத்தையிட்டுச் சொல்லவேண்டுமபடி யிறே ஸேஷத்வம் ஸ்வஸ்வரூபமாய்நற்படி.

பதில் வந்துவிட்டது என்று உணர்ந்த ஆழ்வானும் “அடியேன் பாக்யயானி” என்ற மெழுக்த எம்பெருமானாரிடம் சென்று விண்ணப்பித்தாராம். கேட்ட கேள்விக்கு இங்கு சொல்லப் பட்ட பதில் யாதெனில்: “அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான்” என்பது திருவாய்மொழிப் பாசரம். “உடலுள்ளான்” என்று உடலைத் தனியே எடுத்த விட்டபடியாலே “அடியேனுள்ளான்” என்னும் பதம் ஆத்மஸ்வரூப மாதிரித்ததைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞானம் ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அந்தரங்க நிரூபகமென்றால் ஆழ்வார் ஜீவாத்மா ஜ்ஞானஸ்வரூபி என்பது தோற்ற “என்னுள்ளான்” என்றே அருளியிருப்பார். அப்படியல்லாமல் ஆத்மா ஸேஷத்துடன் என்பது தோற்ற “அடியேன்” என்று ஆழ்வார் தேகத்தைக்காட்டி லும் வேருண் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலே, “ஜ்ஞானுணர்நங்களைக் காட்டிலும் ரோஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க நிரூபகம்” என்று விளக்கினார் என்பது நம்பியின் திருவுள்ளம். இவ்வார்த்தம் திருமந்திரத்திலும் காட்டப்பட்டது. அதாவது—திருமந்திரத்தின்—முதற்பதமான ப்ரணவத்தின் மூன்றாமக்ஷரமான மகாரம் “ஆத்மாவானது ஜ்ஞானாத்மங்களை நிரூபகமாகக்கொண்டதாய், ஜ்ஞானத்தைக் குணமாகவும் கொண்டதாய், அசேதனத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கும்” என்று சொல்லுவதற்கு “முன்னமே, முன்னின்று அசூரர்கள் ‘ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு அந்நியாஹஸேஷமா யாக்தம்’ என்று உணர்ந்தவதன் மூலம் ‘ஜ்ஞானுணர்நங்களைக் காட்டிலும் ரோஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க நிரூபகம்’ என்று விளக்கப்பட்டதன்றோ.

“நீ உன் ஸ்வரூபத்தை ரக்ஷிப்பதின்னும் நீங்கினாலும் உன் விஷயத்தில் நாங்கள் அட்டி. நீங்கமாட்டோம்; என்

n ஸேஷத்வம்போலே ஜ்ஞாநாத்மங்களும் நிரூபகமன்றோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாத்மத்தேத்யாதி) n (முன்றும்பதம்)-மகாரம். 0 (பாட்யம்) அகார உகார

“நீ கைவாங்கியென்று உன்னிடையாட்டத்திலே நாங்கள் கைவாங்கப் பாறோமே, ஆந்தையையும் ஹிதம் சொல்லி நோக்கத் தேடுவதோமிதே, எங்களுக்கு உன் பக்கனுண்டான நலையாலே” என்ன; என்னை மெய்யே நோக்கப் பார்க்கிறீர்களாகில், தன்னுடைய பெறுகைக்காகத் தன்னை இரப்பானாக்கினவனை என் கண்ணுக்கு இலக்காக்கப் பாருங்கோள். பாணித்தல் - தாழ்த்தல். தாழாதே எனக்கு வேண்டும் பரிஹாசம் பண்ணி. p (பண்டு பண்டாக்கவுறுதிராகில்) எம்ஸ்லேஷிப்பதற்கு முன்புத்தைப் பூர்த்தி எனக்குண்டாக்கப் பார்த்தீர்களாகில், q கலக்கப் புகுவன்று தொடங்கி மெலிவுக்கேயிதே கருவி பண்ணிற்று.

களுக்கு உன்னிடமிருக்கும் அன்பாலே முடிந்தவரை உனக்கு நன்மை சொல்லி உன் ஸ்லோகத்தை ரகிக்கமுயல்வோமென்றே” என்று அருகிலுள்ள தாய்மாரி முதலானார் கூற. “எவனை உண்மையில் ரகிக்க நினைத்தீர்களாகில், தன் உடைமையான இவ்வுலகைப் பெறுவதற்காகத் தன்னை யாகசுக்குக்கொண்டவாமனை என் கண்ணுக்குக் காட்ட முயலுங்கள்” என்கிறுள் மேலே—(பாணிவாது என்னை மருந்துசெய்து) காலம் தாழ்த்தாமல் எனக்குச் செய்யவேண்டிய பரிஹாசங்களைப் பண்ணி, பாணித்தல்—காலம் தாழ்த்தல். மருந்துசெய்தல்—(காதல்) நோயைத் தீர்க்கப் பரிஹாசம் செய்தல். (பண்டு பண்டாக்க உறுதிராகில்) எம்பெருமானோடு கலப்பதற்கு முன்னம் அவனைப்பற்றி அறியாமலிருந்தபோது இருந்த நிறத்தை எனக்கு உண்டாக்க நினைத்தீர்களாகில். முதல் ‘பண்டு’ என்னும் பதம் தற்போதுள்ள பிரிவு நிலைக்கு முப்பட்ட கலந்து விந்த நிலையைக் குறிக்கிறது. இரண்டாவது ‘பண்டு’ என்னும் பதம் அதற்கும் முற்பட்டதாய், நாயகனைப்பற்றி அறியாதிருந்த நிலையைக் குறிக்கிறது. நாயகனோடு கலவி ஏற்பட்டவன்று தொடங்கி, பிரிவு மாரி மாரி வருகையாலே கலவி நிலையும் இவளது மெலிவுக்கே அடிகேரலிற்றென்றே. ஆகையால் “அதற்கும் முற்பட்ட கன்னி நிலையில் எனக்கிருந்த பொலிவு மறுபடியும் உண்டாகவேண்டும் என்று நினைத்திருந்தீர்களாகில்” என்று கூறுகிறாள்.

மகாரமெனகிற அடைவிலே. p ‘பண்டு’—விஸ்லேஷத்துக்குப் பூர்வமான எம்ஸ்லேஷம்—அதுக்குப்பண்டு—

(மாணியுருவாய்) “உண்டு” என்று இட்டபோதோடு “இல்லை” என்று தள்ளிக் கதவையடைத்தபோதோடு வாசிப்பற முகமலர்த்துபோம்படி இரப்பிலே தகணைறின வடிவையுடையாயும். (உலகளந்த மாயனைக்காணில்) தரை லோக்யத்தையும் அளந்துகொண்ட ஆஸ்சர்யபூதனைக் காணில். குணஜ்ஞானத்தாலே ஜீவித்திருக்கும் அவஸ்தை, இல்லைபென்றது. r (தலைமறியும்) தொடருகிற பம்பைத் திரியிவிடுவிக்குமாபோலே.

(ஆணையித்யாதி) உங்களையே! நீர் என்னை நேரக்க வேண்டில் என்னுதல்; நான் தெரிந்திருந்து உங்களுடைய

(மாணியுருவாய்) ப்ரஹ்மசாரியான வாமனனின் உருவோடு. யாசிப்பதற்காக அவதரித்தானாகையாலே “பிசைகயுண்டு” என்று சொன்னதும் “பிசைகயில்லை” என்று தள்ளிக் கதவடைத்தாலும் வேற்றமையில்லாமல் முகமலர்ச்சியோடே செல்லும்படி யாசிக்கும் தொழிலிலே தழும்பேறிக் கிடக்கும் ப்ரஹ்மசாரிவடிவை எடுத்தான். (உலகளந்த மாயனைக் காணில்) மூலவகையும் அளந்துகொண்ட வியத்தற்ற குரியவனைக் கண்டால்தான். “கோவிந்தன் குணம்பாடி ஆவிசாத்திருப்பேனே” [நாச்-திரு 8-3] என்கிறபடியே அவனுடைய குணாநுஸந்தானத்தாலே உயிர்வாழும் நிலை எனக்கு இப்போது இல்லை. அவனை நேர கண்டால்தான் உயித்தரிக்கமுடியும் என்கிறாள். (தலைமறியும்) பிரிவாற்றமை யால் வந்த எனது நோய் தீரும். துரத்தி வருகிற பம்பைத் திருப்பியடிப்பதுபோலே எனது நோய் தலைமடங்கும் என்றபடி.

(ஆணையால் நிரென்னைக் காக்கவேண்டில்) உங்கன்மேல் ஆணை! நீங்கள் என்னை ரகிக்கவேண்டியிருந்தால். “ஆல்”

கற்பகாவஸ்தை. q எம்ஸ்லேஷாவஸ்தையை அபேக்ஷி யாதே அதுக்குப் பூர்வாவஸ்தையை அபேக்ஷிப்பாபென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கலக்கப்புகுவன்று இத்யாதி) r “தலைமறியும்”—ஆற்றமையால் வந்த வ்யாதி திரும்பும். 2. ஈ—84

ஆஞ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணும்படியாக என்னை நோக்கப் பார்க்கில் என்னுதல். (ஆய்ப்பாடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்) அவன் தீம்புக்குப் பெற்ற தாய் பெருநிலைநிற்கும் ஊரிலே என்னைக்கொண்டுபோய்ப் பொகடப்பாரும்ம்கோள். “அங்ஙனம் தீமைகள் செய்வர்களோ நம்பீ! ஆயர் மடமக்களை” என்றிறே அவள் சொல்லுவது; இத்தையிறே “அஞ்ச வர்ப்பான் அசோதை ஆண்டவிட்டிருக்கும்” என்கிறது. “உந்தமடிகள் முளிவர் உன்னை நானென்கையிறு கோலால், நொந்திட மோதலும்கில்லேன்” என்னுமவன் ஸந்தியில். “பழறுடலசெய்திப்பாடியெங்கும் திரியாமே—என்பின்னைபப் போக்கினேன்” என்று அவன் தீம்புசெய்யப்பெறுதலுக்கு வயிறு பிடிக்கிறுளிறே.

என்னும் சொல் அசை. அன்றிக்கே, பிரிவுநோயால் கலங்கியிருக்கும் நாள் தெளிவுபெற்று உங்களுடைய ஆணையைக் கேட்டு நடக்கும்படியாக என்னை ரசிக்கப் பார்ப்பீர்களானும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (ஆய்ப்பாடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்) கண்ணன் செய்யும் துருக்குச் செயல்களுக்கு, பெற்ற தாயான யசோதை துணைநிற்கும் ஊரான ஆய்ப்பாடியிலே என்னைக் கொண்டுபோய்ப் போட ஹவலாக்கள். “அங்ஙனம் தீமைகள் செய்வர்களோ நம்பீ! ஆயர் மடமக்களை” [பெரிய-திரு 10-7-11] என்றல்லவோ யசோதை சொல்லுவது. தீம்பைக் கொண்டே அவனை “நம்பீ!” (பூர்ணனே!) என்று விளித்தாளன்றோ. யசோதையின் இத்தன்மையையே “அஞ்ச வர்ப்பான் அசோதை ஆண்டவிட்டிருக்கும்” [நாச்-திரு 8-9] என்று இவனும் அருளிச்செய்தாளன்றோ. “உந்தம் அடிகள் முளிவர் உன்னை நாள் என் கையிற்கோலால் நொந்திட மோதலும் கில்லேன்” [பெரியதிரு 10-4-8] என்னும் அந்த அசோதையின் முன்பே என்னைக் கொண்டுபோய் விடுங்கள். “படிற்று பல செய்து இப்பாடியெங்கும் திரியாமே—என்பின்னைபப் போக்கினேன்” [பெரியார்-திரு 8-2-6] என்று கண்ணன் தீம்பு செய்யப் பெறுதலற்கு வருக்து கிறுளன்றோ இவன். அப்படியப்பட்ட அவன் முன்னிலையில்

(அஞ்சவர்ப்பாளசோதை) இவன் தீம்பிலே புண்பட்ட பெண்கள், “இவன் தான்தோன்றியல்லனே. இவனுக்கு கொரு தாயுண்டே. அவனுக்கு அறிவிப்போம்” என்று முறைப் படச் சென்றால் அஞ்சும்படி பொடியாள். அவன் தீம்பிலே ஸதஸாக,மாகப் பணக்கும்படியாகவாய்த்துப் பொடியவது. சிரித்துக்கொண்டு. “அங்ஙனம் தீமைகள் செய்வர்களோ நம்பீ” என்னும்; இவன் தீங்கித்தற்குறும் “இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள் விடவே செய்து விழிக்கும்” என்றபடியே-அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே நின்றவர்களும் தானும் அறிந்ததாகச் சில தூர்த்த க்ருத்யங்களைப் பண்ணும்; (ஆண்டவிட்டிருக்கும்) அவனை ஆண்டமடிக் கவிட்டு ஆநந்த,நிர்ப்ப,ரையாயிருக்கும். “என்மகனுக்குத் தோற்றுச் சிலர் வந்து முறைப்பப்பெறுவதே!” என்று பெருப் பேறு பெற்றானாம், க்ருதார்த்தையாயிருக்கும். 2.

அவனுடைய தீம்புக்கு இலக்கான என்னைக்கொண்டுபோய்ப் போட்டால் அவளாவது திருப்பியடைவான் என்று கருத்து.

[இனி நாச்-திரு 8-9க்கு இங்கும் விளக்கம் எழுதப்படுகிறது.]

(அஞ்ச உரப்பான் அசோதை) இவனுடைய தீம்புக்கு இலக்கான பெண்கள் “இவன் தான்தோன்றியல்லனே; இவனுக்கு ஒரு தாய் உண்டே; அவனுக்கு இவன் தீம்புகளை அறிவிப்போம்” என்று முறையிடச் சென்றால், இவன் அஞ்சும்படி அசோதை அதட்டமாட்டான். அவன் தீம்பிலே நூறுமடங்காக வளரும்படியாகவாய்ந்து அவனை அதட்டுவான். இவனுடைய தீம்பைத் தான் உகப்பது தோற்றச் சிரித்துக் கொண்டு “அங்ஙனம் தீமைகள் செய்வர்களோ நம்பீ!” என்று கூறுவான். இவனும் இவனுடைய குறிப்பை அறிந்தவனும் “இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள் விடவேசெய்து விழ்கும் பிரான்” [திருவாய் 1-7-5] என்கிறபடியே அப்போதே அவ்விடத்திலேயே முறையிட வந்தவர்களும் தானும் அறியும்படி தூர்த்தருடைய (விடருடைய) சில செயல்களைப் பண்ணுவான். (ஆண்ட விட்டிருக்கும்) அவனை ஆண்டம்

பன்விரந்தாரம் திருமொழி—மூன்றாம் பட்டி

தந்தையும் தாயுமற்ற ரும்திறக்கத்

தனிவழி போயினுள் னென்னும்சொல்லு

வந்தபின் னைப்பதி காப்பரிது

மாயவன் வந்துருக்க காட்டுகின்றான்

கொந்தள மாக்கிப் பாக்கழித்துக்

குறும்புசெய் வாறோர் மகனைப்பெற்ற

நந்தகோ பாலன் கடைத்தலைக்கே

நள்ளிருட்க னெண்ணை யுய்த்துமின்.

பதவுரை:— தந்தையும்—“தகப்பனாரும். தாயும்—தாய்
மாரும், உற்றாரும்—மற்றாழ்வான் உறவினரும், திற்க—
இருக்கும்போது, தனி வழி போயினான் என்னும் சொல்லு—
(இவன்) தான்தோன்றியாகத் தெருவிலே புறப்பட்டான்”
என்கிற வாச்தையானது, வந்த பின்னை—உலகில்
பரவின பிறகு, பழிகாப்பு அரிது—அப்பழியைத் தடுப்பது
முடியாதது; (நான் தனிவழி போகாதிருக்கவும் முடிய
வில்லை; ஏனென்றால்) மாயவன்—ஆச்சரியசேஷி தங்களை
யுடையனான கண்ணபிரான், வந்து—எதிரே வந்து,
உரு காட்டுகின்றான்—தன் வடிவைக்காட்டி இழுக்கிற்
கூனே; (இப்போது நீங்கள் செய்யவேண்டியதென்ன
வென்றால்) கொந்தளம் ஆக்கி பாக்கழித்து குறும்புசெய்
வான் ஓர் மகனைப்பெற்ற—(பெண்ணைச்) சண்டையிட்டுப்
பழி விளைத்து, குறும்புசெய்யும் பிள்ளையைப் பெற்றவனான,
நந்தகோபாலன்—நந்தகோபருடைய, கடைத்தலைக்கே—
திருமாளிகை வாசலிலே, நள்ளிருட்கண்—நடுநிசியிலே,
என்னை உய்த்துமின்—என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து
விடுங்கள்.

அடிக்கவிட்டு ஆனந்தத்தால் நிறைந்தவளாயிருப்பன். “என்
மகனுக்குத் தோல்வியுற்ற, சிலை வந்து முறையிட்டுப் பெறு
வதே!” என்று பெருப்பேறு பெற்றவளாய், பிறவிப்பயன்
அடைந்தவளாயிருப்பன்.

2.

அவ:— மூன்றாம் பட்டி. இவளும் நம்மோபாதி பெண்
பிறந்தாளொருத்தியன்றே, இவளைவிடாய். தம்பபனும் நிய
மிக்கைக்கு ஸக்தனாயிருக்கச்செய்தே நியமியாதேயிருக்கிற
பூநந்தகோபன் வாசலிலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள்
என்கிறான்.

வ்யா:— (தந்தையும் தாயும் உற்றாரும் நிற்க) உபழி
விளைந்தால் பழி பரிஹரிக்கை பணியுடைத்து; நீங்கள்தான்
பழி பரிஹரியாமலிருக்க வல்லவர்களல்லிகோள்; இனி
அதுவும் பிறக்கக்கொள்ளப் பின்னைநின்று மிறுக்குப்
படாதே. உ ஏற்கவே பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். b எனக்கு
விளம்பும் பொறுக்கலாய்த் தாழ்க்கிறேனல்லேன், உங்

3. அவ:— இந்த யசோதையும் கும்மப்போலே பெண்
னாய்ப் பிறந்தவள்; இவள் கண்ணனை ஒழுங்காக வளர்க்காதது
பற்றிக் குற்றஞ்சொல்லிப் பயனில்லை. அவனை அடக்கி
வளர்க்கவேண்டிய கடமையுடைய தகப்பனாய், அடக்கி
வளர்ப்பதற்கு ஸக்தியுமுடையவனாயிருந்தபோதிலும் அடக்கி
வளர்க்காமலிருக்கிற பூநந்தகோபன், வாசலிலே கொண்டு
போய் என்னைக் கிடத்துங்கள் என்கிறான்.

வ்யா:— (தந்தையும் தாயும் உற்றாரும் நிற்க.....பழி காப்
பரிது) பழி விளைந்துவிட்டால் அப்பழியைத் தடுப்பது முடிய
யாத. நீங்கள் என்னைப் பெற்ற தந்தையும், தாயும், உற்றாரும்
மாவிருக்கையாலே ‘பழி விளைந்தால் விளைந்துவிட்டுப் போகட்
டும்’ என்று உங்களால் இருக்கமுடியாது. இனி, பழி விளைந்த
பின்பு சிரமப்படாமல் விளைவதற்கு முன்பே தவிர்க்கப்
பாருங்கள். “இவ்வளவுள்ள பொறுத்த நீமேலும் சிலநாள்
பொறுத்துக்கொண்டிருந்து பழிவிளையாமல் பார்க்குத்கொள்ளக்
கூடாதோ?” என்று கூறுவீர்களாகில், என்னால் காலதாமதத்

மூன்றாம் பட்டி. (தந்தையுமித்யாதி) உ, உ “பழி
காப்பரிது” என்றத்தைப் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பழி
விளைந்தாலென்று தொடங்கி, ஏற்கவே என்னுள்ளவாக.)
b நீ தனிவழி போனாலன்றே பழிசொல்லுவது, இவ்வள

களைப் பார்த்துக் கால் தாழ்க்கிறேனெனினும் அதுதான் இனிச்செய்யப்போகாது; ஆனபின்னும் ஏற்கவே பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். உகடகரையொழியத் தனியே புறப்பட்டுப் போகைக்கு மேற்பட்ட பழியில்லை. "தாய் தமப்பன் உறவு முறையாரென்கிற இவர்களைவிட்டுத் தனிவழி போயினான்; நாயகன் பின்னே போகையுமன்றிக்கே தானே தனியே போயினான்" என்கிற இந்தச் சொல்லு நாட்டிலே வார்த்தையானால், பின்னைப் பரிஹரிக்கப்போகாது. 201. "वयोरया अतिवर्त्तते" (வயோரஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே) என்னக்கடவ

தைப் பொறுக்கமுடிந்தமையாலே இவ்வளவுநான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை; உங்களைப் பார்த்தே பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்; என்னால் இனிப் பொறுக்க முடியாது. ஆகையால் பழி வருவதற்கு முன் தடுக்கப்பாருங்கள். (தனி வழி போயினானென்றும் சொல்லு வந்த பின்னைப் பழி காப்பரிது) நாயகனோடு கூட்டி வைக்கவேண்டியவர்களை உதறித்தள்ளித் தனியே புறப்பட்டுப் போவதைக் காட்டிலும் பெரிய பழி வேறென்றில்லை. "தாய், தந்தை, உறவினர் ஆகிய அனைவரையும் விட்டுத் தனிவழியே போனான். அதிலும் நாயகன் பின்னே போகாமல் தானே தனியே போனான்" என்கிற இந்தப் பழிச்சொல் நாட்டிலே பரவினால் அதற்குப்பின் அதைப் போக்கடிக்க முடியாது (வந்தபின்னைப் பழிகாப்பரிது)

201. ந மே து:க்கம் பரியா து,ரே

ந மே து:க்கம் ஹ்ருதேதி வா|

ஏததே,வா நுஸோசாமி

வயோரஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே || [ர-பு 5-5]

[எனக்கு இனியவன் வெகுதூரத்திலிருக்கிறுளென்று நான் தன்புறவில்லை; அவன் அபஹரிக்கப்பட்டான் என்றும் நான்

வும் தாழ்த்த நீதான் மேலும் தாழ்த்தாலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (எனக்கு இப்பாதி) உதானே போகை பழியோவென்ன ஸ்வபதேஸம் (கடகரை இப்பாதி) 21 பரிஹரிக்கப்போகாமைக்கு திருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்

தினே. 6 "மேலும் இப்பேற்றையன்றே பெறவிருக்கிறது" என்று வரும் நானே தினைத்து ஆறியிருக்கப்போகாது. "முன்பு இழந்ததும் இப்பேற்றையாகாதே!" என்று வெறுக்க வேணும்.

இதுதான் பழியென்று புத்திபண்ணிப் பரிஹரிக்கவும் வேணுமென்றிருந்தாயாகில், முதலிலே இது பிறவாதபடி க்ரமபரம்பா பார்த்துப் பொறுத்து எங்களுக்காக இருந்தாலோவென்ன (மாயவன் வந்திருக்காட்டுகின்றான்) ஒரு தாய்தமப்பனைப் பார்த்து ஆறியிருக்கலாம்படியோ அவனுடைய ஸௌந்தர்யபரீலாதி,கள் வந்து நலிகிறபடி. நாலும் ஆந்தனையும் பாராநின்றேன், அவன் உருவெளிப்

துன்புறவில்லை, அவனுடைய வயது கடந்து செல்வந்தரே என்பதற்கே துன்புறகிறேன்.) என்று ஸ்ரீராமபிரான் நடந்து போன இழப்பை ஈடுகட்ட முடியவில்லை என்று வருந்தினார். அத்தகைய நிலை வராமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்கிறார். "பிராட்டியை மீட்ட பின்பு அவனோடு ஸம்ஸர வேஷத்தைப் பொருத்தானே போகிறோம்" என்று பெருமான் ஆறியிருக்கவில்லையே. பத்துமாதம் இப்பேற்றையிழக்கத் தானே செய்தோம் என்று வெறுத்தாரன்றோ. அதுபோல் வெறுக்கவேண்டிய நிலை வராமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கருத்து.

"இது பழி என்று அறிந்து இதைப் போக்கிக்கொள்ளவும் வேணும்" என்று ஈனத்தி ஈந்தாயானால், முதன்முதலில் இப்பழி விளைவாதபடி உடை உவன் வரப்பார்த்து எங்களுக்காகப் பொறுத்திருக்கக் கூடாதோ" என்று தாய்தந்தையருக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு கூறுகிறார்— (மாயவன் வந்திருக்காட்டுகின்றான்) அவனுடைய ஆச்சரியமான வடிவழகம், நீர்மை முதலான குணங்களும் என்முன் வந்து என்னைத் துன்புறுத்திவடிவையப் பார்த்தால், ஒரு தாய் தகப்பனைப்பார்த்து

கிறார் (வயோஸ்யா ஹி இப்பாதி) 6 பெருமான்தான் வெறுப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மேலும்

பாட்டிலே முற்பாடனாகாதினான். f 202. “*ਏਏ ਸਿਧਾ ਬਹਿਰੀ*” (த்ருஷ்ட்வா ஸ்தித்வா பஹிரீகிரும) என்கிற விடத்துக்கு பட்டாரளிச்செய்யும்படி— “திருவாய்ப்பாடியில் த்ருஷண ஸம்ஸலேஷத்தில் இவனைப்போலே புதியாகில்லை” என்று. அதாவது— குருநாஸநம் பண்ண வல்லனானே.

என்னால் பொறுத்திருக்க முடியுமா? ஆர்ச்சியமான வடிவழகையும் குணக்களையுமுடைய மரபுவன் உருவெளிப்பாட்டாலே என்முன்னே தோன்றுகின்றன.

202. காகிச்சாவலது, ஸ்யாந்ததே ஸ்தித்வா த்ருஷ்ட்வா பஹிரீகிரும ।
தன்மயத்வேத கோவிந்தம், தத், யென மீலிதலோசநாஃ
தச்சித்த விமலாஹலாது, கண்ணபுண்யசயா ததா ।
ததுப்ராப்திமஹாது, க்க, விவிநாஸேஷ பாதகா ।
சிந்தயந்தி ஜகத்ஸுவிதிம் பரபுரஹம்ஸவருபினம் ।
நிருச்சர்வாஸதயா முக்திம் க, தாந்யா கோபகந்யகா ॥

[வி-பு 5-18-20...22]

[கண்ணன் குமுதாதுவதைக் கேட்ட ஒரு இடைப்பெண் விட்டுக்கு வெளியே வந்து தந்தையைப்பார்த்து, வாசலிலேயே நின்றவளாய், கண்ணை மூடிக்கொண்டு கிருஷ்ணனையே நினைப்பவளாய் அவளை நியாமித்தான். அவனிடத்தில் நெஞ்சு சென்றதிலே உண்டான பேராளர்த, தந்தாலே புண்ணியம் முழுவதும் கழியப்பெற்றான்; அவளை நேரே அடைப்பெற்றத பெருந்துன்பத்தாலே பரபங்களைக் கலம் அழியப்பெற்றான்; (காரணமான புண்யபாக்களை அறுபுயித்துத் தீர்த்தபடியாலே) முச்சடங்கப் பெற்றவளாய் முக்தியடைந்தான் அவன்.] என்கிற சிந்தயந்தியைப்போலே, தாய் தந்தையரைப் பார்த்துப் புறப்படமாட்டாதபடி அளவுபட்டதோ என்னுடைய அன்பு? இவ்விடத்தில் “திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணனோடே கலந்தாரில் சிந்தயந்தியைப்போலே புதியவர் இல்லை” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வாரம். அதாவது; தாய் தந்தையரை அவளால் பார்க்கமுடிந்தது; அக்காட்சி கண்ணனை நோக்கி ஒருவதற்குத் தண்டனாகவும் ஆயிற்று.

இப்பேற்றையித்யாதி, f உருவெளிப்பாடானனும் ஆறியிருந்தவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்தித்வா த்ருஷ்ட்வேத்யாதி) புதியளாகையாலே என்றபடி.

g 203. “*ਏਏ ਬ ਕਾਕਿਰ ਸਿਧਾ*” (யயென ச காகித் ப்ரேமாந்தா) என்கிறதினே. ஒருத்தி போனாளென்கிறது; வழிகாட்டினர் ஆரென்றால், ப்ரேமத்தாலே நெஞ்சு இருண்டது; அந்த இருட்சி வழிகாட்டப்போனான். h 204. “*ਏਏ ਕਿ ਕਰਿਐ*” (குரவா கிம் கரிஷ்யந்தி) இத்யாதி.

“துவலம் புரியித்யாதி.”—பலவகைப்பட்ட அரண்களிலே பெண்களைக் கொடுப்புக்குக் கட்டிக்கொடு கிடந்தார்கள்;

203. யயென ச காகித் ப்ரேமாந்தா,
ததபார்ஸ்வமவிலம்பிதம்! [வி-பு 5-18-19]

[ஒரு இடைப்பெண் அன்பினுலே நெஞ்சுண்டவளாய், (அந்த இருட்சி வழிகாட்டக்) குமுதாதும் கண்ணுக்கருகே விரைந்து சென்றான்] என்று சொல்லப்பட்ட மற்றொரு ஆய்ச்சி கண்ணனிடம் காதலாலே சுற்றுப்புறத்தைப் பார்க்கவும் இயலாதவளாய் ஓடினாள். இவளை நோக்கும்போது சிந்தயந்தி புதியவளே என்று கருத்து. கண்ணனிடம் காதலாலே கண் இருண்டுபோனான் என்று ஒருத்தியைச் சொல்கிறோம்; அவளுக்கு வழி காட்டினார் ஆர்? என்றால், காதலாலே நெஞ்சு இருண்டது; அந்த இருட்சி வழி காட்டப்போனான்.

204. குருணாமகர்தோ வக்தும் கிம் ப்ரேஷித ந: சுழம் ।
குரவா கிம் கரிஷ்யந்தி தக்தாநாம் விரஹாக்நிநா ॥
[வி-பு 5-18-22]

[பெரியவர்களைத் துணுதல் இவ்விஷயத்தை நம்மால் சொல்ல முடியாதென்று சொல்லுகிறாய்? பிரிவாகிற நெருப்பால் வெந்து கிடக்கும் நம்மை நம் பெரியவர்கள் என்ன செய்து விடுவார்கள்?] என்று பெரியவர்களை உதறிச்சென்ற ஆய்ச்சியின் நிலையிலே நின்ற ஆண்டாள் பேசுகிறாள்.

g பழையாளானால் குருநாஸநம் பண்ணாமல் போனவிடமுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (யயென ச காகித் இத்யாதி) h ஆறியிருக்கப் போகாமல்கு ப்ரமாமனம் ஈ—85

உறவுமுறையாரிட்ட அரணையும் கடந்து, காத்துக்கிடக்கிற வர்களையும் உறக்கிச் செவியிலே வார்த்தை சொல்லவல்ல தொரு இதுதுபோனால், குழலோசை செவிப்பட்ட அநந்தரம் முலைகள் உணர்ந்து, பெண்களை எழுப்பி, "குழலோசை வந்தது நாம் போதுங்கொல்" என்று, அவர்கள், "காத்துக்கிடக்கிறவர்கள் உணருங்கிடாய்" என்ன, "ஆனால் நீங்கள், அவர்களுறங்கினால் வாருங்கோள், நாங்கள் முன்னே போகிறோம்" என்றன. j[குதுகலிப்ப] என்று இவற்றைச் சேதநலமாதி,யாலே சொல்லும்போது

"தாவல்புரியுடைய திருமால் தூயவாயில் குழலோசை வழியே, கோவலர் சிறுமியர் இளங்கொங்கை குதகலிப்ப உடலுளவீழ்த்தெங்கும் காவலும் கடந்து" [பெரியாழ்-திரு 8-8-1] என்னும் பாசரம் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. இதன் கருத்தாவது:—கண்ணன் இவர்களைக் கடத்திச் சென்றறிவிவான் என்னும் பயத்தாலே பலவகையான அரண்களைக் காவலாக இட்டுப் பெண்களை அவற்றின் நடுவே வைத்துக் காவல் புரிந்தார்கள் ஆடர்கள். ஆனால் கண்ணனுடைய குழலோசையோ உறவினரிட அரண்களையெல்லாம் கடந்து காத்துக்கிடக்கிறவர்களையும் உறக்கச்செய்து கோபிகளின் செவியில் புகுந்து தூதாக அமைந்தது, குழலோசை காதில் புகுந்தவுடன் கோபிகைகளுடைய முலைகள் உணர்ந்து அவர்களை எழுப்பி "குழலோசை வந்தது; நாம் போவோமா" என்று கூறின. அவர்கள் "மங்குக் காவலாகக் கிடக்கிறவர்கள் விழித்தக்கொண்டு விடுவார்களே" என்றார்கள். அதற்கு அவை "அப்படியானால் நீங்கள் அவர்கள் உறங்கின்றிருவாருங்கள்; நாங்கள் முன்னே போகிறோம்" என்றன. 'குதுகலிப்ப' என்னும் சொல்லிலிருந்து அசேதனமாய் அவயவமான இவை ஆரீவத்தாலே சேதனரை ஒத்தவைவாடி அவர்களுக்கும், முற்படத் தடித்தன என்று தோன்றுகிற

(சூரவ: இத்தியாதி.) i[தூதுபோனால்] - போகவிட்டாள், j[அசேதநங்களானமுலைகள், எழுப்புகை முதலானவற்றைச் செய்யவற்று?] எங்கைக்கு ஜோபகஸப்துமேதென்ன

அங்ஙனே ஆகவேணுமிதே. [இளங்கொங்கை] சொற்களோ ப்ரஜைகளாய்த்து. [காவலும் கடந்து] சுதூதர பாஷாணங்கள் கிடக்க. மேலே நீர் போமாபோலே, நீர் வெள்ளமானால் மலைமேலும் ஓடும், அப்படியே இட்ட அணையை ஒன்றாக நினைபாமைக்கு வேறுது-கொள்தூறலத்தின் மிகுதியிதே. அப்படியே தாய்தம்பனை k நாக்ருவனைக்கப் பண்ணின வடிவழகிருக்கிறபடி.

(கொத்தளம்) சிலுகிடுகை. பரக்கழிக்கை - பழிவினைக்கை. (குறும்பு செய்வானோர் மகனைப்பெற்ற) ஸ்ரீநந்த, கோபர், தம்முடைய ராஜ்யத்திலே வள்ளியமடிக்கைக்காக நோன்புநோற்றுப் பிள்ளைபெற்றாராய், அதுகண்டுகோளே அவன் இவனை நியமியாதே இருக்கிறபடி. (நத்தகோபாலன் கடைத்தலை) என்றால் ப்ரஸித்தியிதே - புட்டர் அருளிச்

தன்றே. [இளங்கொங்கை] தாய் சொல் கோளாத குழந்தைகள் போலாயின. [காவலும் கடந்து] ஆற்றில் நீர் பெருகும் போது சிறு கற்களின் மேலே நீர் ஓடுவதுபோலே நீர் வெள்ளமும்போது மலையேறும் ஓடுவதைக் காண்கிறோம். அப்படியே இவர்களும் இட்ட காவலை ஒரு பொருட்டாக நினைக்காமைக்குக் காரணம் ஆரீவத்தின் மிகுதியன்றே. இப்படியே எம்பெருமானுடைய வடிவழகு இவனை, தாய் தகப்பனையும் உதராரீனப்படுத்தச் செய்தது.

(கொத்தளமாகிப் பரக்கழித்து) சண்டையிட்டுப் பழிவினைத்து. (குறும்பு செய்வானோர் மகனைப்பெற்ற) ஸ்ரீநந்த, கோபர் தம் ராஜ்யத்தில் குறும்பு செய்வாரை அடக்குவதற்காக நோன்புநோற்றுப் பிள்ளையைப் பெற்றார். இப்படி நோன்புநோற்றுப் பெற்ற பிள்ளையாகையாலே, அவர் இவனை அடக்காமலிருக்க இவனும் அடங்காத பிள்ளையாய், பெண்களிடம் குறும்பு செய்பவனாக ஆகியிட்டான். (நந்த கோபாலன் கடைத்தலைக்கே) நந்தகோபாலன் கடைத்தலை

அருளிச்செய்கிறார் (குதுகலிப்ப இத்தியாதி.) k[நாக்ருவனைக்க] பழிசொல்லு; அபஹஸிக்கப்பண்ணின என்றும்.

செய்வரென்று; இவனுலே புண்பட்ட பெண்களடையக் கட்டணங்களும் கையும் பசும் துவலுமாயாய்த்து அவர் வாசல். விஷம் தீர்ப்பார் வாசல்போலே. (நள்ளிருக்க நெண்ணெய் புய்த்திடுமின்) நடுவான இருளிலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். நீங்கள் வெளியிலே கொடுபோய்ப் பொகட்டு. அவன் பித்தாதித்குக்கு லஜ்ஜித்துப் புறப்பட மாட்டாதிராமே, இருளிலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள், இருளன்ன மாமேனியாகையாலே தன் நிறத்தோடு விகல் பிக்கலாம் இருளிலே புறப்பட்டு அவன் அணைக்கலாம்படி.

(மகனைப்பெற்ற நந்தகோபாலன்) இவனைப் பெறுகைக்கு நோன்புநோற்றவனரே. தாம் பண்ணின துஷ்டம்மபலம் தானே அதுபுடிக்கும்படி அவன் வாசலிலே பொகடுங்

என்றால் அது எப்படியிருக்கும் என்று புட்டரி அருளிச் செய்வாராம். அதாவது:— கண்ணாலே புண்பட்ட பெண்கள் அனைவரும், நடக்க முடியாமையாலே கட்டணத்திலே (Stretcher) தூக்கிவெரப்பெற்ற பசுமையுடைய நந்தகோபாலன் வாசலிலே வரிசையாகக் காணப்படுவார்களாம். விஷம் தீர்ப்பார் வாசலிலே விஷ ஹ்ருதக்களால் கடிபுண்டவர்கள் வரிசையாகக் கிடப்பதுபோலே. (நள்ளிருக்க நெண்ணெய் புய்த்திடுமின்) ஸ்ட்ரெஞ் இரவிலே கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள். நீங்கள் வெளிச்சத்திலே கொண்டுபோய்ப் போட்டால் அவன் தாய் தந்தையர் முகத்தில் விழக்க லஜ்ஜைகொண்டு வெளியில் வராமலிருந்து விடுவான். அப்படியாகராம் இருளிலே கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள். “இருளன்னமாமேனி” [பெரிய திருவ. 28] என்ஹிபடியே தன் நிறத்தையொத்த இருளிலே புறப்பட்டு அவன் அணைக்கலாம்படி. நள்ளிருளிலே கொண்டுபோய் என்னை விடுங்கள்.

(மகனைப்பெற்ற நந்தகோபாலன்) இவனைப்பெறுவதற்கு நோன்பு நோற்றவனன்றோ அவன். அந்நத்திய செயலின் பயனை அவனே அதுபுடிக்கும்படி அவன் வாசலிலே என்னை

1 (பசும் துவல்) - வைவரணியம்.

3.

கோள். அங்கே பொகடச்செய்தே பின்னையும் உங்களுக்குப் பழி வரவிராதேகொள்ளுங்கோள். வெளியிலே கொடுபோய்ப்பொகட்டு அவன் உறவுமுறையார்க்கு லஜ்ஜித்துப் புறப்படமாட்டாதே இருக்கும்; அவ்வளவிலே நான் முடிவன்; பின்னையும் உங்களுக்குப் பழிவாராதபடி பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். 3.

பன்னிரண்டாம் திருமொழி—நாலாம் பாட்டு

அங்கைத் தலத்திலே யாழிகொண்டான்
அவன்முகத் தன்றி விதியெனென்று
செங்கச்சக் கொண்டுக் கண்டையார்த்துச்
சிறுமா னிடவரைக் காணியநாணும்.
கொங்கைத் தலமிவை நோக்கிக்காணீர்
கோவிந்த னுக்கல்லால் வாயில்போகா
இங்குத்தை வாழ்வை பொழியவேபோய்
யமுனைக் கரைக்கென்னை யுய்த்திடுமின்.

பதவுரை:— அம் கைத்தலத்திலே — அழகிய திருக் கைத்தலத்திலே, ஆழி கொண்டானவன் — திருவாழியை ஏந்தியிருப்பவனான கண்ணபிரானுடைய, முகத்து அன்றி விழியேன் என்று—முசத்தில் தவிர (மற்ற பேருடைய முகத்தில்) விழிக்கமாட்டேனென்று, செங்கச்ச ஆடை கொண்டு—நல்ல கஞ்சுகமாகிற ஆடையினாலே, கண் ஆர்த்து—கண்களை மூடிக்கொண்டு, சிறு மானிடவரை காணில் நாணும் — கூடித்தர மறுப்புயர்களைக் கண்டால்

இருங்கள். அங்கே போடுப்போதும் உங்களுக்குப் பழிவராதபடி நள்ளிருளிலே போடுங்கள். வெளிச்சத்தில் போய்க் கிடத்தினால், நந்தகோபாலன் உறவினரைக் காண வெளிக் வெளியில் வராமலிருந்து விடுவான். கண்ணனைக் காணமுடியாததோடல்லாமல், அவனைப்பெற்றவனையும் காணமுடியாமையாலே நான் உயிர்துறப்பேன். அப்படி உங்களுக்குப் பழிவராதபடி நந்தகோபாலன் வாசலிலே என்னை நள்ளிருளிலே கொண்டுபோய்ப் போடுங்கோள். 3.

வெட்கப்படாவின்ற, கொங்கைத்தலம் இவை—இக்கொல்
கைகளை, நோக்கி காணீர்—(தாய்மார் களை!) நீங்கள்
உற்றுநோக்குங்கள்; (இக்கொங்கைகளானவை) கோவிந்த
னுக்கு அல்லால்—கண்ணபிரானத் தவிர்ந்து, வாயில்
போகா—மற்றொருவருடைய வீட்டு வாசலை நோக்கமாட்டார்;
(ஆகையாலே) இங்குத்தை வாழ்வை ஒழியப்போய்—நான்
இவ்விடத்திலே வாழ்வதைப்பொய்த்து, என்னை யமுனை
கரைக்கே உய்த்திடுமின்—என்னை யமுநா நதிக்கரையி
லேயே கொண்டு போட்டுவிடுங்கள்.

வ்யா:— நாலாம் பாட்டு. (அங்கையித்யாதி) முலை
களினுடைய ஸங்கல்பவாக்யம் இருக்கிறபடி. பூவேனைக்
காரரைப்போலேயாய்த்து முலைகளின்படி. ராஜாக்கள் தலை
யில் பூமாறில் குத்திக்கொள்வார் சிலருண்டு. அப்படியே
கையில் திருவாழியொழிந்தவன்று அவன்தானே வரினும்
வேண்டேன். வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்
படி அழகிய கையிலே கல்பகதரு பண்ணத்துப் பூத்தாற்

4. அவ:— அந்நியார்ஹரோஷபூதையான என்னை இல்
விடத்திலிருந்து யமுநா நதிக்கரைக்குக் கொண்டுபோய்
விடுங்கள் என்கிறது.

வ்யா:— (அங்கைத் தலத்திடை ஆழிகொண்டான் அவன்
முகத்தன்றி விழியேன்) முலைகள் சேதன ஸமாதி,யாலே (அறி
வுள்ளவராலே) ஸங்கல்பிக்கும் வாக்யம் இது, “விழியேன்”
என்று உத்தமபுருஷனில் (தன்மையில்) இவற்றின் வாக்யம்
அமைந்துள்ளது. அரசர்களின் படைபில் ‘பூவேனைக்காரர்
படை’ என்று ஒன்றுண்டு. அரசரின் தலையில் பூக்களுக்கு ஊறு
நேரிந்தாலும் தங்கள் அழித்துக்கொள்வார்கள் அவர்கள். அது
போலே இம்முலைகளும் ‘கையில் திருவாழியோடு கூடிய அவன்
முகத்திலன்றி வேறிடம் நோக்கமாட்டோம்’ என்று ஸங்கல்
பித்துக்கொண்டிருப்பவை, ‘திருவாழியைக் கைவிட்டு அவனே
வந்தாலும் வேண்டேன்’ என்பவை. (அங்கைத் தலத்திடை
யாழி) வெறுக்கையே திருஷ்டபரிஹாரம் செய்யவேண்டும்
படி மிக அழகியதாயிருக்கும். கற்பகமரம் தழைத்துப் பூத்

போலேயாய்த்துக் கையில் திருவாழி இருப்பது. 3 வெறும்
புறத்திலே கொல்வவற்றுய்த்துத் திருக்கைதான். அதுக்கு
மேலே திருவாழியையும் தரித்தான். பரிதிசூலரைக் கை
கழியப்போய்க் கொல்லும்; அநுசூலரைக் கைமேலே
இருந்து கொல்லும்.

(செங்கச்சித்தயாதி) சிவந்த கச்சைக்கொண்டு b கண்ணை
மறைத்ததாய்த்து முலைகள். o (சிறுமானிடவரை) d பெரு
மானிடவரு முன்னுபோலே காணும். o 205 “சுரூபி”

தாற்போலே அக்கையிலே திருவாழியை எந்தியிருக்கும்போது
அதன் அழகை வாய்கொண்டு வானிக்கமுடியாது. அன்றிக்கே
வெறுக்கையே இவனை அழிக்கக் கூடியதாயிருக்க, அதற்கு
மேல் திருவாழியையும் தரித்திருக்கிறுனன்றால் அழியச்
சொல்லவேண்டுமோ? என்று வெறுப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.
“கருதமிடம் பெருகுது—கைந் நின்ற சக்கரத்தன்” [திருவாய்
10-6-8] என்று திருவாழி எதிரிகளைக்கையையிட்டுப்பறப்பட்டுப்
போய் அழிக்கும்; அன்புடையாரைக் கைமேலிருந்து அழிக்கும்.

(செங்கச்சி ஆடைகொண்டு கண் ஆர்த்து) சிவந்த கச்சையி
ஆடைகொண்டு தங்களது காம்பை மறைத்துக்கொண்டன
இம்முலைகள், இதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறது மேலே.
(சிறுமானிடவரைக் காணும் காணும்) ஸம்ஸாரி ஜீவர்களைக் கண்
டால் இவை ஒத்திக்கும். “ஐறுமானிடவர்” என்கையாலே பெரு
மானிடவரான புருஷோத்தமனை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

205. அவஜாநந்தி மாம் மூடா மாநுஷீம் தநுமாஸிவரம் |

பரம் புரவஜாநந்தோ மம பூதமஹேஸ்வரம் ||

[உத்த 9-11]

நாலாம் பாட்டு. (அங்கை இத்தயாதி) கீழே திருவாழி
யைச் சொல்லுமிடத்தில் பரிவுதேற்றச் சொல்லி,
வெறுப்பிலேயாக் கித் தாத்தப்பாந்தரம் (வெறும்புறத்திலே
யித்யாதி) “விழியேன்” என்றது உத்தமம்.

b “கண்” - முலைக்கண், o, d “சிறுமானிடவர்” என்று
ஸம்ஸாரிகளைச் சொல்லுகையாலே, ஈஸ்வரனை (பெரு

றைக்கொண்டே அணையவேணும். j “அல்லாதார் செய்யப் படிசெய்ய, இச்சிறு ப்ரஜைகள் கண்ணில் கண்ணீரைப் பாரிகோள்” என்னுமார்போலே. k (இவைநோக்கிக் காணீர்) l அவனை நினைத்து இவை வீங்கிப்படி பாரிகோள்.

m (கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில்போகா) பசுக்களின் பின்னே போய்த் தீம்பிலே கைவளரும் க்ருஷ்ணனுக்கல்லது. வழியேபோய் வழிவந்து ஏகதூரவ்ரதனுயிருக்கும் சக்ர

போடு ஸ்ரீராமபிரானைத் தழுவு ஆசைப்பட்டதுபோலே இக் கொங்கைத் தலத்தைக் கொண்டே அணைய ஆசைப்படுகிறான். (இவை நோக்கிக் காணீர்) பிராட்டி அனுமனுக்கு விரஹம் தீன்ற தன் உடம்பைக் காட்டினாற் போலே இவளும் விரஹத் தாலே நலிவுபடும் தன் கொங்கைத் தலத்தைத் தாய்மார் தோழிமார்களுக்குக் காட்டுகிறாள். “யார் எது சொன்னாலும் சொல்லட்டும். என்னுடைய இக் குழந்தைகள் கண்ணீர் விடுவதைப் பாருங்கள்; இக் கண்ணீரைத் துடைக்கவாவது ஏதாவது செய்யுங்கள்” என்று குழந்தைகளைக் காட்டி யாசிப்பாரைப் போலே யாடுகிறாள். (இவை நோக்கிக் காணீர்) அவனை நினைத்துப் பூந்து வளர்ந்திருப்பதைப் பாருங்கள்.

(கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா) பசுக்களின் பின்னேபோய் மேன்மேலே தீம்பு செய்யும் கண்ணனுக் கல்லாத குறையான வழியிற் சென்ற மனைவி ஒருத்தியை பன்றி வேறெவரையும் கண்ணாலும் நோக்காத ஏகதூர விரத னான சக்ரவர்த்தித் திருமுகன் முகத்திலும் இவை விரிபா.

“ஓம்” என்று சொல்லி வருவரென்றபடி. i “கொங்கைத் தலமிவை நோக்கிக் காணீர்” என்றது - எப்படியிருக்கிற தென்ன; பிராட்டி திருவடிக்குக் காட்டினாற்போலே யிருக்கிறதென்றிரு (கூர்ந்தாரித்தயாத்) j (அல்லாதார்) என்ற வாக்யம் தாத்ரயாத்ரமாதல். தாத்ரயபேதத் து முண்டான பசுத்தில் முத்தின் தாத்ரயத்திலே. k, l “நோக்கிக்காணீர்” என்றதுக்கத்தம் (அவனை நினைத் திய்யாதி).

வர்த்தித்திருமுகனுக்கு வழி போகாது. n 209. “ம” (மம) அஸ்வஹருத்யமறிகைக்குத் தன்னைத் தான் மதித்தபடியாலே “ம” (மம) என்கிறான். [து] o இற்றைக்கு முன்பின் றிக்கே இற்றைக்கே உள்ளதொரு விசேஷமாய்த்து இதி. 209. “अवाः” (அஸ்வா) என் கருத்திலே நடந்துபோனவை. 209. “निवृत्त” (நிவ்ருத்தஸ்ய) பெருமானே எழுந்தருளு

மற்ற சகூர புருஷர்கள் எடுத்துக் கழிக்கவும் தகுதியற்ற வர்களாகையாலே இங்கு இப்படியே பொருள்கொள்ள வேண்டும். (போகா) நான் விரும்பினாலும் இவை என் வழி நடப்பதில்லை.

209. மம தவஸ்வா நிவ்ருத்தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்தமி
உஷ்ணமஸ்கு ப்ரமுஞ்சந்தோ ராமே ஸம்ப்ரஸ்தி, தே
வநம் ||ரா.அ 69-1]

[ராமன் காடு சென்றவுடன் திரும்பிய என்னுடைய குதிரைகள் உஷ்ணமான ரோகக் கண்ணீரை விடாநின்றனகொண்டு வழி தவறிச் சென்றன.] என்று ஸுமந்தர்ஸ் பெருமானைப் பிரிந்த குதிரைகள் தன் வழியே வரவில்லை என்று கூறியதுபோலே கூறுகிறாள். [மம அஸ்வா:] என் குதிரைகள், குதிரைகள் நெஞ்சறியும் அஸ்வ ஸாஸ்த்ரவித்தமனான என் குதிரைகள் என் வழி வரவில்லை என்று வியப்புறுகிறது ஸுமந்தர்ஸ். [து]இது வரை என் வழி நடந்து வந்த இவை இப்போதுதான் இப்படித் தற்கெட்டுநடக்கின்றன [அஸ்வா:] “அஸு-வ்யாப்தேன” என்கிற த்ரஸ்துவில் அஸ்வாப்தம், எழுந்ததாய்கையாலே என் நெஞ்சறிந்து விரைந்து ஓடிய குதிரைகள் என்று பொருள்படுகிறது. (நிவ்ருத் தஸ்ய) பெருமானைக் கூட்டிக்கொண்டு போகும்போதுஒழுங்காக நடந்தன. அவரிடிலாமம் திரும்பும் இப்போதுதான் வழி தவறி

m n, o “கோவிந்தன் வழியொழிய என்வழியே வரவில்லை” என்கிறது எப்படியிருக்கிறதென்ன; பெருமானே விட்டுத் திரும்புகிறபோது ஸுமந்தர்ஸ் “குதிரைகள் என்வழியே வரவில்லை” என்றப்போலேயிருக்கிறதென்கிறார் (மமஇத் யாதி.) o தஸுப்தாத்தம், (இற்றைக்கிய்யாதி) p “யமுனை”

வித்துக் கொடுப்பாகிறபோது போய்த்தின. 209. “ए शर्वज्ञेन वसने” (ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி) வழிசெய்து கிடக்கிற பெருவழியைவிட்டுக் காடுபாயத் தொடங்கிற்றின்.

(இங்குத்தையித்யாதி) அடிச்சுவடு உருவெளிப்பாடாய் அனுபவிக் கலாம் இங்குத்தை ஸம்ருத்தியை விட்டு அடிச்சுவட்டைக் கண்ணுலே கண்டநுபவிக் கலாம் தேவரத்திலே கொடுபோய்ப் பொருளுங்கோள். p தூயபெருநீர் யமுனை யிறே. தானுமவனுமாய் ஜலக்ரீடை, பண்ணி வினாயாடக் காணும் நினைவு. 4.

பன்விரண்டாம் திருமொழி—ஐந்தாம் பாட்டு

ஆர்க்குமென் னேயி தறியலாகா(து)

அம்மனை மீர்! துழ திப்படாதே

கார்க்கடல் வண்ணனென் பாடுருவன்

கைகண்ட யோகம் தடவத்தீரும்;

நடக்கின்றன, [ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி] செப்பண்டிப் பட்ட டெரிய வழியை விட்டு. காட்டு வழியில் பாயத் தொடங்கின.

(இங்குத்தை வாழ்வை ஒழியவேபோய் யமுனைக்கரைக் கண்ணை உய்த்திடுமின்) எம்பெருமானுடைய அடிச்சுவடு மானஸ ஸாக்ஷரத்திலே உருவெளிப்பாடாய் அனுபவிக் கப்படுமும் இப்போதுள்ள வாழ்சில் எனக்குத் திருப்பதியில்லை. அந்த அடிச்சுவட்டைக் கண்ணுலே கண்டநுபவிக் கலாம்படி யமுனைக்கரையிலே என்னைக் கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள். “தூய பெருநீர் யமுனைத்துறைவன்” [திருப்பாவை 5] என்று இவளாலேயே கொண்டாடப்பெற்ற யமுனையன்றே. தானும் அவனுமாய் ஜலக்ரீடை (நீர் வினாயாட்டு) வினாயாட நினைக்க கிருள் போனும்!

என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தூயபெருநீர் இத்யாதி). 4.

நீர்க்கரை நின்ற கடம்பையேறித்
காளிய னுச்சியில் நடம்பாய்ந்து
போர்க்கள மாக திருத்தம்செய்த
பொய்கைக் கரைக்கெண்ணை யுய்த்திடுமின்.

பதவுரை— அம்மனைமீர்—தாய்மாரிகளே! என்—என் னுடைய, இதுநோய்—இந்த வியா தியானது, ஆர்க்கும்— எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும், அறியல் ஆகாது—அறியமுடியாதது; துழதிப்படாதே — (நீங்கள் கண்டபரிஹாரம் செய்து) துக்கப்படாமல், நீர் கரைநின்ற—காளிங்க மடுவின் கரையிலிருந்து, கடம்பைஏறி—கடம்ப மரத்தின்மேல் ஏறி, காளியின் உச்சியில்—காளிய நாக்கத்தின் படத்தின்மேலே, நடம்பாய்ந்து—ஒரு நர்த்தன வகையாகப் பாய்ந்து, போர்க்களம் ஆக—அப்பொய்கைதானே யுத்த, துக்ளமாம்படியாக, நிருத்தம் செய்த—நர்த்தனம்செய்யப்பெற்ற, பொய்கை கரைக்கு—மடுவின் கரையிலே, என்னை உய்த்திடுமின்—என்னைக் கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள். கார்க்கடல் வண்ணன் என் பான் ஒருவன்—நீலக்கடல்போன்ற திருநிறத்தான கண்ண பிரான், தடவ—(தனது திருக்கைகளால்) தடவினும், தீரும்—(இந்த கோய்) தீர்த்துவிடும்; கைகண்ட யோகம்—(இது தான்) கைமேலே பூலிக்கக்கூடிய உபாயம்.

அவ:—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆர்க்குமித்யாதி) ‘நோவறிந்து அதுக்கீடாகப் பரிஹாரம் பண்ணவேணுமிதே’ என்று அதிலே து:க்கப்படத் தொடங்கினார்கள்; உறவுமுறையாளென்னு உங்களுக்கு என் நோவு அறியப்போகாது என்கிறான்.

5 அவ:— இவன் படுகிற பாட்டைக் கண்ட தாய்மார் இவனுடைய நோய் இன்னதென்று அறிந்து, அதற்குத் தக்க பரிஹாரத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று அந்தக்காகச் சிரமப் படத் தொடங்கினார்கள். ‘என்னோடு உறவு உள்ளது என்கிற காரணத்தாலேயே உங்களால் என் நோயை அறிந்துகிட முடியாது’ என்கிறான்.

வ்யா:—(ஆர்க்குமித்யாதி) இந்நோவு விளைத்தவனுக்கும் இவ்வளவென்று பரிச்சேதி, தக்கவொண்ணுது. b “இசைப் பின்றி நீரணங்காடும் இளந்தெய்வமன்றிது” என்னக்கடவ திறே. c 210. “यथासन् तस्य सन्” (யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்)

வ்யா:—(ஆர்க்கும் என் நோவீது அறியலாகாது) தாய்மா ரான உங்களுக்கு மட்டுமா? இந்நோயை விளைத்தவனும், பெருந் தெய்வமொன் அவனுக்கும் இதை ‘இவ்வளவு’ என்று அளவிட்டறிய இயலாது. “இதுமிக்க பெருந்தெய்வம் இசைப் பின்றி நீர் அணங்காடும் இளந்தெய்வமன்றிது” [திருவாய் 4-8-2] என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிஞரன்றே.

210. யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத, ஸ: |
அவிஞ்ஞாதம் விஜ்ஞாதாம் விஜ்ஞாதமவிஜ்ஞாதாம் ||

[கேத 2-3]

[எவனுக்கு ப்ரஹ்மம் (அளவிட்டு) அறியப்பட்டவிடையோ, அவனுக்கு (அது) அறியப்பட்டதாகிறது. எவனுக்கு (ப்ரஹ்மம்) அறியப்பட்டதாகிறதோ, அவன் (அதை) அறியவில்லை. (அளவிட்டு) அறிந்தவர்களுக்கு அறியப்படாததாகவும், (அளவிட்டு) அறியாதவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது (ப்ரஹ்மம்)] என்னும் வேதவாக்யத்தில் தன் பெருமை அறிய இயலாதவர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்களில் அவனும் சேராத

அஞ்சாம் பாட்டு. (ஆர்க்குமித்யாதி) & “ஆர்க்கும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (இந்நோவு விளைத்தவனுக்குமித்யாதி). b, c அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் அறியப் போகாதென்னுமத்தை ப்ரமாணத்தவ்யத்தாலே அருளிச் செய்கிறார் (இசைப்பின்றி நீரித்யாதி). அதாவது—சேவ தாந்த்ரமடியாக வந்ததோ? என்று கலங்குகையாலே என்றபடி. o ஸர்வஜ்ஞனன்றே ஸர்வேஸ்வரன், அவனுக்குப் பரிச்சேதி, தக்கவொண்ணுதோ? என்ன அருளிச் செய்கிறார் 210. “यथासन्” (யஸ்யாமதம் இத்யாதி) c, o, (புக்காளிறே அவனும்) என்றது “सो यज्ञ वेद यद्वि वा न वेद” (ஸோ அங்க, வேத, யதி, வா ந வேத), என்னையாலே

என்றதுக்குள்ளே o, புக்காளிறே அவனும். o, தன்னைப் பரிச்சேதி, ததாலிறே என் நோயைப் பரிச்சேதி, தக்கவாவது.

(என்னோய்) d ஸ்ரீபுரதாழ்வான் மோஹித்த அத்தைக் காணு. அவனருகுமின்றி மத்தரை கைகேயிக்கு மோஹிக்கவொண்ணுதிறே. e 211 “यस्य यज्ञकुलस्य यत्नस्य यद्वि न वि वि” (அஸ்ய ராஜகுலஸ்யாத்ய த்வத, தீ, நம் ஹி ஜீவிதம்) “பெருமான் காடேறப் போனார், சக்ரவர்த்தி துஞ்சுகிறான். இனிந் நோக்குமித்தனையிறே எங்களை” என்கிறார்களல்லர்; “உன் முகத்தில் பயிற்பைக்கண்டு, போனவர் உன்னையிழக்க மட்டாமையாலே மின்வர்” என்னுமிது பற்றுசாகவிறே நங்கள் ஜீவித்திருப்பது. 212. “युव ययि वि न क्वि” (புத்ர வ்யாதி, ந தே கச்சித்) — நின்றும்போலே நில்லா வனன்றே. “தாம் தம் பெருமை அறியா” [பெரியதிரு 5-2-1] எனப்படும் அவன் தன்னை அளவிட்டறிய முடிந்தாலன்றே, தான் விளைத்த என் நோயை அளவிட்டறிய முடியும்?

(என் நோய்) எனக்கேயுரிய இந்நோய் உங்களுக்கு வர முடியுமோ? ஸ்ரீபுரதாழ்வான் மயங்கி விழுந்ததைக் கண்டதால் மாத்நிரம் அவனுக்கு அருகிலிருந்த கைகேயிக்கும் கனிக்கும் ராம விரஹத்தால் மயக்கம் வந்தவிறுமோ? 211 & 212.

புத்ர வ்யாதி, ந தே கச்சித் ஸரீரம் பரிபுரத, தே! |
அஸ்ய ராஜகுலஸ்யாத்ய த்வத, தீ, நம் ஹி ஜீவிதம் ||

[ரா-அ 87-8]

[பிள்ளைப் பூரதா! ஏதேனுமொரு விபாதி உன் திருமேனியை வருத்துகிறதா? இன்று இந்த ராஜகுலத்தின் வாழ்வு உன்னைப் பற்றியன்றே இருக்கிறது! என்மிறபடியே கோசலையான தாய் தரித்து சின்று கேள்வி கேட்கும் நிலையிலிருந்தானே பொழிய மயங்கி விழுகின்றேயே. ‘இந்த ராஜகுலத்தின் வாழ்வு உன்னைப் என்றபடி. ஆகையாலே (தன்னைப் பரிச்சேதி, ததாலிறே) என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

d “என்னோய்” என்னையாலே “அவர்களுக்கில்லை” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ரீபுர

ஈரஸவாதி,கள் போமாபோலே மோஹித்துக்கொண்டு நிற்கக் கண்டார்கள். "பிள்ளாய்! உனக்கோடுகிற நோயென்?" என்று கேட்கிறார்கள். ராமவிஹம ஸர்வஸாதாரண மாய்த்து; தங்களுக்கும் உண்டாயிருக்க "உனக்கோடுகிற துஸையென்?" என்று கேட்கும்படியாய்த்து இவன் மோஹித்த சடக்கு. ஐ தங்களளவிலையாகிலிறே இவனுக்கும் அதுவேயென்று நினைத்திருக்கலாவது.

பற்றியிருக்கிறது. "பிள்ளாய்! பரதா! ஸ்ரீராம பிரான் காடு சென்றுவிட்டார். தசரத சக்ரவர்த்தி மரண மடைந்தார். இனி நீயே அரசனாயிருந்து எங்களை ரக்ஷிக்க வேணும்" என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தாது; ராமனை அரசாள அழைத்துவர அனைவரும் செல்லும்போதன்றே இந்நிகழ்ச்சி நடந்துள்ளது. ஆகையால், "பரதா! உன் முகம் தன்னைப் பிரிந்ததால் வெளுத்திருப்பதைப் பார்த்து, நாடு சென்ற ராமபிரான், நீடித்துப் பிரிந்தால் உன்னை இழக்க நேரிடும் என்று உணர்ந்து நாடு நிறும்புவதற்கு நீ உயிரோடு சென்றுவதான் வாய்ப்புண்டு; அதை எதிர்பார்த்தே இந்த ராஜகுலம் உன்னைக்கொண்டு உயிர் வாழ்விருக்கிறது" என்றே இதற்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். "உன்னை எந்த விபாதி வருத்துகிறது?" என்னும் ஸ்ரீலோகத்தின் முற்பகுதிக்குப் பொருள் என்ன? எனில்: "ராம லக்ஷ்மணர்கள் சடை தரித்துக் கங்கை தாண்டிச் சென்றுவிட்டார்கள்" என்று குஹன் கூறியவுடன், ரஸவாதி,கள், ரகுநிகை கொடுத்தாற் போலே உடனே மயங்கி விழுந்தான் ஸ்ரீபரதாழ்வான். அப் போது தாய்மார் சார்பாகக் கோசல "பிள்ளாய்! உன்னை எந்த நோய் வருத்துகிறது?" என்று கேட்கிறான். ராமபிரானின் பிரிவு தங்களுக்கு உன்னதொன்றாகையாலே, அதனால் இவன் மயங்கினான் என்று அறியமாட்டாதவர்களானார்கள் தாய்மார்கள். தங்களை ராம விஹம மயக்கமடையச் செய்தாலன்றே, இன்னுக்கும் அநோயே என இவர்கள் அறியமுடியும்.

தேவ்வாணித்தயாதி) eஅவன் மோஹித்தானோ? என்ன? நளிச்செய்கிறார் (அல்ல ராஜகுலேத்தயாதி.) ஈரஸவாதி, சார ரகுநிகை கொடுத்தாற்போலே. அது பூலிக்குமோட மியாதோவென்று தாங்கள் பற்றின துரவ்யம் தக்கு க்கு ஸக்ரமாக ஒளிபடிகள்.

h 213. "எஃ ருஷா" (அபி வருஷா) என்னுமபோலே. மரங்களும் வாடாநிற்க h, இவனைக் கேட்கவேண்டாவிறே. ஒரு வ்யத்திக்ருதமான விசேஷமுண்டானால் அந்த வ்யத்தி தன்னையே கேட்டறியவேணுமிறே. (என்னோய்) j "தெய்வ நன்னோய்" என்னுமபோலே. இவந்தனக்கும் ஆதரவிஷய மாய் உத்தேய்யமாயிருக்கிறதானும் இந்நோய் தான்.

213. விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநர்ஸிதா: |

அபி வருஷா: பரிம்லாதா: ஸபுஷ்பாங்குராகோரகா: ||

[ரா.அ 59.4]

[மஹாராஜரே! உம்முடைய தேவத்தில் ராமனுக்கு நேர்ந்த தன்பத்தாலே வருந்துகின்ற மரங்களும், பூவோரும், முனையோரும், மொட்டோரும் கூட மிகவும் வாடின.] என்பிற படியே ஸ்ரீராமனைப் பிரிந்த தாவரங்களான மரங்களும் வாடாநிற்க. பரதாழ்வான் மயங்கி விழுந்தது விபப்பல்லவே. தங்களுக்கேற்படாத மயக்கம் இவனுக்கு வினகையால். அவனையே கௌஸையை (முன் எடுத்த ஸ்ரீலோகத்தில்) கேட்கிறான். ஆண்டான் தாய்மாரைக்குறித்து "என்னோய்" என்பதும் அத்தகையதேயாகும். (என்னோய்) "தெய்வ நன்னோய்" [நிறுவிருந்தம் 58] என்பிறபடியே புகுவத்,விஷய காமத்தால் உன்னத்தாசையாலே என்னுமும் விரும்பப்படும் நோய்.

e அன்றிக்கே, பெரியாழ்வார் ஸம்பந்தமுடையவர்கள் என்று, ஆனபின்பு அவர்களுக்கு அறியவொண்ணாதோலென்ன (அல்லேத்தயாதி.) என்னவமாம். ஐ கெடுக்கைக்கு ஹேத்வந்தரம் (தங்களளவிலையாகிலிறே) என்று. h தங்களைப் பற்ற அவனுக்கு அதி,கமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அபி வருஷா: இத்தயாதி.) h, (இவனைக் கேட்க) இவனுக்குச் சொல்லேணுமோ? என்றபடி. i இவன் தன்னையே கேட்கவேணுமோ, தங்களுக்குத் தெரியாதோலென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வ்யத்திக்ருதமான இத்தயாதி.) j "என்னோய்து" என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தெய்வநன்னோய்த்தயாதி.)

(அம்மனைமீர்) பெற்ற ப்ராப்திகொண்டறிவோம் என்றால் அறியப்போமோ? k உங்களுக்கும் இப்போதாகப் பாகம் பிறந்தது முன்பு பூலாகளாயன்றோ? (தழுதிப்ப்டாதே) து:க்கப்ப்டாதே. (தழுதி) து:க்கம். இது 1 நீங்களறிந்த வகையாலே பரிஹரிக்கப் பார்த்திகோளாகில் உங்களுக்கு து:க்கமே 1, ஸேஷித்துவிடுவது.

“நீ கைவாங்கினாயென்ற நாய்களும் கைவாங்கமாட் டோமே, நாய்கள் உண்ணியழிகமாட்டோமே. நீ பரிஹார மாக நினைத்திருந்ததென்?” என்ன, கேள் என்று சொல்லு

(அம்மனைமீர்) என்னைப் பெற்றவன் என்னும் உறவிருப்ப தால் மாத்திரம் எனக்கு வினைந்த இந்நோயை அறிந்துவிட முடியுமோ? (அம்மனைமீர்) நீங்களும் இப்போது வயது முதிர்ந்தமையாலே அவன் வரப்பார்த்திருக்கச் சொல்லு கிறீர்கள். என்னைப்போல் சிறுவயதிலிருக்கும்போது நீங்களும் ப்ராப்யத்வரையாலே தடித்தவர்கள்தானே என்றும் கருத் துரைக்கலாம். (துழதிப்ப்டாதே) துண்பப்ப்டாதே. தழுதி— தன்பம். என் துன்பத்தை நீங்களறிந்த குறிபார்ப்பது முத லான பரிஹாரங்களைக் கொண்டு நீக்கப்பார்த்தால் என்னை இழக்க நேரிடுமாயெனவே உங்களுக்குத் துன்பமே எஞ்சிநிற்கும்.

“நீ உன்னை ரகசித்துக்கொள்வதினின்று மீண்டதால் நாங்கள் மீளமாட்டோமே. நாங்கள் உன்னை இழக்கமாட் டோமே; எங்கள் பரிஹாரம் ஆகாதெனிலும், நீ நினைத் திருக்கும் பரிஹாரத்தைச் சொன்னால் செய்கிறோம்” என்று தாய்மார் சொல்லி, கூறுகிறார் மேலே (கார்க்கடல் வண்ணன்

k தாத்ப்யாத்நம் (உங்களுக்கும்தியாதி) பூலாக ளாய்) நீங்களும் பூலாயத்திலே த்வரையையுடையராய் ன்றே இருத்திகோள்; ஆகையாலே என்விஷயமாக து:க்கப்ப்ட வேண்டாவோ? என்றபடி. 1 நீங்களறிந்த வகையாவது; தேவதாந்த்ரமடியாக வந்ததோ என்றறிந்த வகை என்றபடி, 1, (ஸேஷித்து விடுவது) ஆகையாலே கைவாங்குங்கோளென்றபடி.

கிறான் (கார்க்கடலித்தாதி) கருங்கடல்போலே ப்ரம்ஹா மாண வடிவையுடையருப்பான் ஒருவனுண்டு; நோவுக்கு நித்யானத்தைச் சொல்லிச் செல்லுகிறாய்ந்து. 11 பரி ஹாரத்தை இவர்கள்தாங்களும் 11, அடியேயிடித்து இவன் தன் பக்கலிலே கேட்டறியவேண்டும்படியாய்த்துக் கலங்கின படி. ஒருவன்) நீங்களும் பரிஹாரத்திலே இழிபுமத்தினை போக்கி, உங்களுக்கும் அடி ஆராயப்போகாதாய்ந்து, (கார்க்கடல் வண்ணனென்பானொருவன் - 11 தடவத்தீரும்) 0 கைகண்டிருந்தீரே இவள்தான் சொல்லுகிறது. 11(யோகம்)

என்பானொருவன்) கருங்கடல்போலே கண்டார் சேய்ப்பை யார்தும் திருமேனியையுடைய ஒருவனே என்னை இப்பாடு படுத்தகிறான் என்கிறான். தனது நோய்க்கு ஆங்காரணமா யிருப்பவன். பார்த்து சொல்லி, மேலே பரிஹாரத்தைச் சொல்லுகிறனாய்ந்து. “இவர்கள் இவனே இவன் நோய்க்குக் காரணமென அறியார்களோ?” எனில்: இவன் படுகிற பாட்டைக் கண்டு கலங்கியிருக்கையாலே, இவனது நோய்க்கு ஆதிகாரணம் இவனே என்பதையும், அதற்குப் பரிஹாரத் தையும் இவன் சொல்லியே இவர்கள் அறியவேண்டியுள்ளது. (ஒருவன்) நீங்களும் நான் சொல்லுகிற பரிஹாரத்தைச் செய்ய லாமெயொழிய, நோய்க்குக் காரணமான அவனை அளவிட்டு அறிந்துவிட முடியாது. பரிஹாரம் யாதெனில்? (கார்க்கடல் வண்ணன் என்பானொருவன் - தடவத்தீரும்) நோய்க்குக் காரணமான அவன் எனது உடலைத் தடவினால்தான் இந் நோய்திற்கும், இதை எப்படி அறிந்தாய்? எனில் (கைகண்ட யோகம்) ஏற்கனவே நான் கைகண்ட மருந்து இது. யோகம்— ஞானஷுத்திரயோகம். அந்நிகே, “யோக: ஸந்ஹநோபாய” என்கிற நிகண்டினின்படி. ‘யோகம்’ என்று உபாயத்தைச் சொல்லுகிறதாய், பலரும் கைகண்ட உபாயம் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். “ஏற்கனவே நான் சொன்ன வார்த்தைகள்

11 நித்யாகம் இவன் சொல்லவேண்டுமோ, தாங்களேயறி யார்களோவென்ன அருளிச்செய்திருர் (பரிஹாரத்தை இத்தியதி), 11, (அடியேயிடித்து) நித்யாகமே பிடித்து.

டிப்ரயோக்யம். இவ்வுழிப்பு சொல்லிப்போகும் வார்த்தைகளிலே ஒன்றிறே இப்போது சொல்லுகிற பரிஹாரமுமென்னவொண்ணாது. 1 கைகண்ட உபாயம், யோகம் - உபாயம். 214. "கூஸேய சந்திராநி" (கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீபி) இவ்வந்தத்தத்தில் நம்மைப் பார்த்திருக்கவேண்டுமெனில்லாகாண், நீ ப்ரதிஜுகுபண்ணி. 215. "அகிம் சுகு" (ப்ரதிஜுகும குரு) என்கிறபடியே. (மே) நம்மையறியாபோ? 214. "ச ம சுகு: சந்திராநி" (நமே புக்த: ப்ரணஸ்யதி) நம்மைப்பற்றினார்க்கு ஒரு காலமும் அநர்த்தம் வாராது காண். 216. "அகிம் சுகு" (அக்திநா விஞ்சேத)

புலிக்காதபோலே இதவும் புலிக்காது என்று எண்ணவேண்டா; இது பலரும் கைகண்ட உபாயம்' என்கிறான். இங்கு ப்ரமாணமென்ன? எனில்: [பக்கம் 242ல் 73வது ப்ரமாணத்தின்படி] எம்பெருமானது அடியார்கள் அழியமாட்டார்கள் என்னும் விஷயத்தை உறுதிப்படுத்தவந்ததாக எம்பெருமான் தான் ப்ரதிஜுகு பண்ணாமல் அர்ஜுனனையே ப்ரதிஜுகு செய்யச் சொன்னானென்று.

215. கௌந்தேய த்வமேவாஸமிந்நந்ததே, ப்ரதிஜுகும குரு
(கீதாபுஷ்யம் 9-3)
[குந்திபுத்திரனே! நீயே இவ்விஷயத்தில் ப்ரதிஜுகு செய்] என்று புஷ்யகரரும் கவிவிடத்தில் பாஷ்யமிட்டாரன்றோ. "என்னுடைய புக்தன்" என்னகயால் "எனது பெருமையை அறியாயோ நீ" என்று உணர்த்துகிறான். "என்னைப் பற்றினவர்களுக்கு எப்போதும் நீங்கு வாராது; அந்நிங்கு

216. அக்திநா விஞ்சேத [சாஸ்திரஞ்ஞயம்குரு]
[நெருப்பாலே நனைக்கக்கடவன்] என்று கூறுவதுபோல் என்றும் கடைபெறு இயலாத ஒன்று' என்கிறான். இவ்வந்தத்ததைப் பேசும்பொழுது.

217. "தவத்தீரம்; இது கைகண்டயோக்யம்" யோக்யம் - ப்ரயோக்யமாதல்; உபாயமாதல். 218. எவாபதேதஸத்திலே புகுவத் ஸமாஸ்யணம் தப்பாத உபாயமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்வமருளிச்செய்கிறார் (கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீபி

போலே அஸங்கநம். 6 [ஆரே துயருழந்தார் இதயாதி,] புகுவத்ஸமாஸ்யணம் பண்ணினால் 217. "எவ்யயதஸு-ஸிஞ்ச" (அவஸ்யமநுபேக்தவ்யம்) என்கிற பாபபுலங்கள் அநுபவித்தாருளென்று கேட்டறிவாருண்டோ? துயருழந்தாநில், துன்புற்றாருண்டோ—துன்புற்றாராரோ? பாபங்களைப் பண்ணிவைத்து நம்மை ஆஸ்ரயித்துப் பின்னும் அதிநுடைய பூலாநுபவம் பண்ணினாருளென்று கேட்டறிவாருண்டோ? புகுவத்ஸமாஸ்யணம் பண்ணினால் முன்பு கைவந்தபடி திரிந்தார்களேயாகிலும். அவன் திரு

"ஆரே துயருழந்தார்? துன்புற்று ஆண்டையார்?"
காரே மலிந்த கருங்கடலை—நேரே
கடைந்தாளைக் காரணனை நீரணமேல்பள்ளி
அடைந்தாளை நாலும் அடைந்து" [சூன்-திருவ 27]

என்று அருளிநின்றோரு. இதன் கருத்து பின்வருமாறு:— (காரணனை அடைந்து ஆரே துயருழந்தார்) எம்பெருமானைத் தஞ்சமாக அடைந்தவர்களில் [பக்கம் 129ல் 43வது ப்ரமாணத்தின்படி] பாபங்களின் புலனாக எம்பெருமானைவிட்டு விடுக ஸம்ஸார நரிலேயே விழ்ந்திருந்தார் உண்டு என்று கேட்டறிவார் உண்டோ? (துன்புற்று ஆண்டையார்) இங்கிருக்கும் சில நாளிலும் தீரக்கூடிய அபசாரம்செய்த மற்ற தெய்வக்களைத் தஞ்சமாகக்கொண்ட ஹிரண்யராவணனாகளைப் போலே தண்டனை பெற்றவர் எவரேனும் உண்டோ? "ஸம்ஸாரத்தில் பிறந்து பாபங்களைப் பண்ணிவைத்தும் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்தபின்பு விடிகுண்ப்ரஹ்லாதாதிக்களைப் போலே வாழ்ந்துபோனவர்கள் உண்டெயோழிய ஹிரண்யராவணனாகளைப்போலே பாபபுலனாக அழிந்து போனவர்கள் இல்லை" என்பது இவ்விரு ப்ரமாணங்களின் நிரண்டவாருள். மூன்பு பாபபுலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றவர்களானாலும், அகனை அடைந்தபின்பு "நாட்டிலுள்ள பாபமெல்லாம் கம்மெனாதே கைவிட்டோடித் துறிகள் பார்த்தனவே" [புரியாழ் திரு 5-4-8] என்கிறபடியே பாபங்கள் அடியோடு கைவிட்டு

இதயாதி, 6 (ஆண்டையார்) ஆஸ்ரயித்த பழையார்;

வடிகளிலே தலைசாய்த்தவாறே இவைதானே பஸ்வாஸ்தமாகக் கழித்துநின்றல், அன்றிக்கே உகவாதார் மேலே ஏறிடுதல். அன்றியே தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொள்ளுதல் செய்யும்திறனை. 218. "सखा मित्रिणा" (உரலாப் ப்ரதிஜக், ராஹு) போலே.

(நீர்க்கரை வித்தபாதி) இங்கேயிருந்து எனக்குப் பரியாதே. அவனுக்குப் பரியலாம் தே, ரத்திலே கொடுப்பாய்ப் பொருட்கோள். (நீர்க்கரை கின்ற கடம்பையேறி) ॥ முத

ஓடும், அல்பத ராமரான் வருணன் மேல் தொடுத்த அம்பை அவனுக்கு டேண்டாதவர்கள்மேலே விட்டதுபோலே இப்பாப் களையும் இவனுக்கு விரோதிகளமேல் ஏற்றுவான்; அல்லது,

218. விஸ்ருட்டம் புக, தத்தேத தத, ஸ்த்ரம் ஸர்வக, ரதுகம் |

உரலா தாரயாமலா (ப்ரதிஜக், ராஹு) பார்த்தம்

ஸஞ்சூத்ய மாதவ; | [புர-தி 33-18] [புக, தத்தனாலே விடப்பட்டதும், எல்லாவற்றையும் ஸம் ஹரிப்பதுமான அந்த புரணத்தை, அரீஜுனனை மறைத்து, மாதவன் மாரிபுலே தரித்தான்.] என்கிறபடியே புக, தத் தன் அரீஜுனன்மேல் விட்ட அம்பைத் தன் மாரிபில் ஏற்று அரீஜுனனைக் காத்ததுபோலே, இப்பாபங்களையும் தானே ஏற்றுக்கொள்ளான். ஆகையால், "என்னுடைய புக்தன் அபியமாட்டான்" என்ற வார்த்தை பழுதாகாத வார்த்தை யேயாகும்.

"கைகண்ட யோகத்திற்கு நாங்கள் செய்யவேண்டியது என்ன?" என்று கேட்டக் கூறுகிறார் — (நீர்க்கரை கின்ற... உயித்திடுமின்) இங்கேயிருந்து என்விடம் பரிவாலே தகரத் பரிஹாரங்களைச் செய்து விபரீதபுலனை வினக்காமல், அவனுக்குப் டரிந்து நான் பல்லாண்டு பாடவேண்டிய தே, ரத்திலே என்னைக்கொண்டுபோய்ப் போடுவதே நீங்கள் செய்யவேண்டியது என்கிறார். (நீர்க்கரை கின்ற கடம்பை ஏறி) அடுத்தது

(தயருழந்தார்) பாபம் பண்ணினார், ॥ ஸலாஸநமாகக் கழித்துநின்றது-ஆர்த்த விஷயம்,

॥ முதலிலே தொடங்கி என்றது-சாடு. அதாவது-கடம்பிலே ஏறினதும் புயரவஹமென்றபடி. ॥ அது எப்படி

விலே தொடங்கி புயரவஹமாயிருப்பதொன்றும்பத்து- ॥ முதலிலே விஷதலம் தாரகமாக முளைத்து வளர்ந்ததிறே. ஆரவாரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு சென்று காளியனைக் கிளப்பி, அவன் கிளம்பினவாறே அவன் தலையில்க்காகப் பாயலாம்படி. கடம்பிலே உயரவேறினானும்பத்து. (காளியனுச்சியில் ஈட்டம் பாய்த்து) பாய்கிறபோதே காளியன் x தலை காலாகப் பாய்ந்தான்.

y (போர்க்களமித்தபாதி) "இதுக்கு புட்டரருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்" என்று அருளிச்செய்வார்— "காளியன் தலையிலே க்குஷணம் பாய்ந்தான்" என்று கேட்டார் கேட்ட

விஷப்பாம்பின் வாயில் விழுந்தது இருக்கட்டும்; அதற்கு உறப்பாக விஷநீர்க்கரையிலே முனைத்திருக்கையாலே விஷமேறிய கடம்பின்மேலே ஏறினான்; அது நமக்கு எத்தனை புபத்தை விளைக்கிறது. பெரிய ஒழியைச் செய்துகொண்டு உறங்கிவிட்டத காளியநாகத்தை விழித்தழைச்செய்து, அவன் கிளம்பினவுடன் அவன் தலையே குறியாகப் பாய்வதற்காக விஷநீரில் ஊறிமுனைத்த கடம்பமரத்தின் மிகவுயர்ந்த கிளையில் ஏறினான். (காளியன் உச்சியில் ஈட்டம் பாய்ந்து) பாயும்போதே தலைகாலாகப் (1. காளியன் தலையிலே தன்கால் பதியும்படி. 2. தலைமோக) பாய்ந்தானென்று.

(போர்க்களமாக நிகழ்தம் செய்த பொய்கைக் கரைக்கு) பொய்கையைபோ, காளியன் தலையையோ போர்க்களம் என்று கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் பொய்கைக் கரையே போர்க்களமானதாகக் கூறவேண்டும். இது எப்படி? என்று புட்டர் பொருள் அருளியதை நம்பினான் தாமே கேட்டிருந்ததைப் பின்வருமாறு அருளிச்செய்வார் என்கிறார் பெரியவாக்களப்பின்னை. அதாவது — கண்ணன் காளி

யென்ன (முதலிலே) என்று. x(தலைகாலாக)சாடு; தலையிலே காலாக என்று அர்த்தம்; அவன் தலைமோகவென்று த், வவி.

y "போர்க்களமாக" கேட்டார் கேட்டவிடங்களிலே படுகளப்பட்டு ஈடுபடும்படி. z உத்தேசம் விஷயத்திலே

விடங்களிலே ஆழ்விழுந்ததாய்த்து; பொய்கையளவும் கால் நடை தந்துபோய்ப் புகவல்லாரில்லையாய்த்திறே. ௨ ஆநந்தாழ்வான், எம்பெருமானாரைக் காணவேணும் என்று வாராநிற்கச்செய்தே, வடகரையளவிலே வந்துவாறே “திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்” என்று சில ஏகாங்கிகள் தலைகளையும் சிறைத்து ஏறினார்கள்; அவர்களைக்கண்டு ஸ்ரீநம்பி குறைய தூரலார், மரத்திலேயேறி விழுவதாக ஏறினாராய். “தெளிந்து ஏறின நீ சுவமாட்டாய்காண், போந்திழி” என்றுகூறும்.

யன் மருவுக்குச் சென்றிருக்கிறான் என்று கேட்டவுடன், அவனைத் தடுக்க ஆய்ப்பாடியில் உள்ள அனைளும் பொய்கைக்கரைக்கு ஒடிவந்தனர். “காளிடன் தலைப்பிலே கண்ணன் விந்தான்” என்பதைக் கேட்டவுடன், கேட்டவர்கள் கேட்ட விடங்களிலேயே மயங்கி விழுந்தார்கள். பொய்கையை அடைபுய் வரையில் தரித்து நின்று கண்ணைத் தடுக்கக் கூடியவரீ வளமுமில்லாமல், பொய்கைக்கரை முழுவதும் பணக்கடா யிருக்கும் போர்க்கனம்போலே காட்சியளித்தது என்பது பட்டர் ரீரவாணம். மிகவும் வேண்டியவர்களுக்கு ஆபத்து என்று கேட்டால் உடனே உயிர்துறக்க வேண்டுமெயொழியத் தற்கொலை முயற்சி செய்வது தகராறு என்பதற்கு மற்றோர் ஐதிற்பமும் அருளிச்செய்தார். அதாவது— எம்பெருமானாரை உடைய கடைசிக்காலத்தில் அந்நாழ்வான் அவரைக் காண வேணும் என்று திருமலையிலிருந்து வடதிருக்காவேரியின் வடக்குக்கரைக்கு வந்தவிட்டார், அப்போது எம்பெருமானார் விஷயர்களான சில ஏகாங்கிகள் “எம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்” என்று சொல்லிக்கொண்டு மறித்தலை பினராய்க் சரையேறுகதைப் பார்த்தார். அந்நாழ்வானுடன் கூடவந்த நம்பி குறையாணர் அவர்களிடம் அச்சேர்திகைக் கேட்டவுடன் தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தணிவுகொண்டு கீழேவிழுவதற்காக அருகிலிருந்த மரத்தின்கீழே ஏறினான். அதைக்கண்ட அந்நாழ்வான் “எம்பெருமானார் பரிந்தார் என்று கேட்டவுடன் மயங்கிவிழாமல் தெளிந்திருந்து மரமேறும் நீ மரத்திலிருந்து விழுந்தாலும் சாவாட்டமீர்; ஆகையால் கீழே இறங்கும்” என்று கூறினார் என்பது தல்வைதிற்பம்.

ஆபத்து ஈடுபடுத்துமெனனுமதக்கு மைவாதாமாக ஓரை திறையமருளிச் செய்கிறார் (அநந்த-ஸ்ரீவாஸ்தியாதி)

(பொய்கைக்கரைக்கு என்னை உய்த்திருமின்) ௩ இங்கே தெளிவோடேயிருந்து கலைப்பபடாதே மோஹித்துக்கிடக்கலாம் தேயுறத்திலே பொகடுங்கோன். 5.

பன்வீரன்டாம் திருமொழி—ஆரும் பாட்டு

கார்த்தன் முகிலும் கருவினையும்
காயா மலரும் கமலப்பூவும்
ஈர்த்திடு கின்றன வெண்ணைவந்திட்டு
இருடிகே சம்பக்கல் போகேயென்று
வேர்த்துப் பசித்து வயிறைசந்து
வேண்டட சிலுன்னும் போதிகென்று
பார்த்திருந் துநெடு நோக்குக்கொள்ளும்
பத்த விவோசனத் துய்த்திருமின்.

பதார்த்தம்:— கார—மழை காலத்திலுண்டான, தண்— குளிர்ந்த, முகிலும்—மேகமும், கருவினையும்—கருவினைப் பூவும், காயா மலரும்—காயாம்பூவும், கமலம் பூவும்—தாமரைப்பூவுமாகிற இவைகள், வந்திட்டு—எதிரே வந்து நின்று, இருடிகேசம்பக்கல் போகு என்று என்னை ஈர்த்திடு கின்றன—“கண்ணபிரான் பக்கவில் நீயும் போ” என்று

(பொய்கைக் கரைக்கு என்னை உய்த்திருமின்) காரிக்கடல் வண்ணன் என்னைத் தொட்டுத்தடவும் கைகண்ட யோகத்தைப் பெறலாம்படி அந்தப் பொய்கைக்கரையிலே என்னைக்கொண்டு போய்ப் போடுங்கள் என்பது முன்னம் உரைத்த பொருள்: அன்றிக்கே, இங்கே தெளிவுடன் இருந்து துன்புறமல், அங்கு சென்று அவனுக்கு நோர்ந்த ஆபத்தைக் கேட்டவுடன் ஆய்ப்பாடி மக்கள்போலே மடங்கிவிழலாம்படி அக்கரையிலே கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். 5.

௩ “நீர்க்கரை” இதுயாதாக்குக் கீழே ஒரு தாற்பர்யமருளிச் செய்து, தாற்பர்யாத்நரமருளிச் செய்கிறார் (இங்கே தெளிவோடேயித்யாதி.) 5.

எனனை வலிக்கின்றன; (ஆகையாலே) 'வேர்த்து— (பசுமெய்க்கிற ஸ்ரமத்தாலே) வேர்வைபடைத்து, பசிவது— பசியினால் வருந்தி, வயிறு அசைத்து—வயிறு தளர்த்து, வேண்டு அடிசில் உண்ணும்போது ஈது என்று— (கமலப் பூவற்றும் உண்ணவேண்டிய கமலப் பூ) என்று, பார்த்திருந்து— ரிஷி பத்திரிகளின் வரலாறு எதிர்பார்த்திருந்து, நெடுநோக்குக்கொள்ளும்— கெடுங்காலம் கடாசுந், கெண்டிருக்குமிடமான, பத்தனிலோசனத்து— பத்தனிலோசனமென்கிற ஸ்கூரனத்திலே, உய்த்திடுமின்— (என்னைக்) கொண்டு சேர்த்துவிடுங்கள்.

வ்யா— (கார்த்தண் முகிலும்) சார்காலத்தில் குளிர்ந்த முகிலும், கருவினைப்பூவும், காயாமலரும், மேகத்தைத் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்படுகவன், ஒன்றும் போராமையாலே பலவற்றிலேயும் கடிற்பொறுக்குகிறான், (கமலப் பூவும்) அவயவ ஸோபைக்கு, (சர்த்திடுமின்) எனனை

பி அவ—கண்ணன் ரிஷி பத்திரிகள் சோறுபார்த்திருந்த இடமான பத்தனிலோசனத்திலே என்னைக் கொண்டுபோய்ச் செருங்கன் என்கிறான்.

வ்யா— (கார்த்தண்முகிலும் கருவினையும் காயாமலரும்) சார்காலத்தில் குளிர்ந்த மேகமும், கருவினை என்னும் காக்கணம் பூவும், காயாப்பூவும், மேகம் ஒன்றை மாத்திரம் எம்பெருமான் திருமேனிக்குத் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்படுக்தவன் அது ஒன்றுமாத்திரம் உபமானமாகப் போராமையால் திருமேனிக்கு உபமானமாகத் தக்க பல பொருள்களையும் பொறுக்கிச் சேர்க்கிறான், (கமலப்பூவும்) திருமேனியின் ஸுதையா ஸோபைக்குப் பலவற்றை உபமானமிட்டவன் - கண் கால் செங்கனிவாய் முதலான பல அவயவங்களின் ஸோபைக்குத் தாமரைப்பூ ஒன்றை உபமானமாக இருக்கிறான். (சர்த்திடுமின்றன என்னை

ஆறும் பாட்டு. (கார்த்தியாதி) ௨ "கருவினை" - காக்கணம், b, c "இருமகேசன்" என்றதற்கு, (ஹ்ருஷீ

வத்திட்டு) பற்றியிழாதின்றன. என்சொல்லியென்றில்: b' இருமகேசன்பக்கல் போகேயென்று) b, 219. "सहस्रैः शतं गति" (லக்ஷ்மணேத கூதாம் கூதம்) என்கிறபடியே - கரணங்கள் ௦ உடையவன் பக்கலிலே போனால் அவற்றின்மின்னே போகையிறே உள்ளது. d 220. "यस्यास शरी" (யஸ்யாத்மா ஸரீரம்) அன்றே. e 221. "करणाशिराविरः" (கரணாதி-

வத்திட்டு) என்னைவிறே வந்து நின்ற என்னை வலிப்பற்றி இழக்கின்றன. என்ன சொல்லி இழக்கின்றன? எனில்—(இருமகேசன் பக்கல் போகேயென்று)

219. அத்துவயவாஹும் காமுஷ்யாமி லக்ஷ்மணேத கூதாம் கூதம் [ர-உ-107-3]

[நான் இன்றே லக்ஷ்மணன் சென்ற அடிச்சுவட்டைப் பின் பற்றிச் செல்வன்] என்று இராமபிரான் அவனுடைய அன்புக்கட்ப்புமான இளைப்பெருமான் சென்ற வழியைப் பின்போடார்ந்ததுபோலே, உன்னுடைய இந்தியங்கன் அவற்றையுடையவனான எம்பெருமானிடம் போனபின்பு நீயும் அவற்றின் பின்னே போவதானே தக்கது என்று சொல்லி இழக்கின்றன.

220. யஸ்யாத்மா ஸரீரம் [புருஷ 5-7-22]

[எந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஆத்மா ஸரீரமோ...]

காணீந்த்ரியாயண்யாஹுஸ் தேஷாமிஸோ யதோ புவாந்। ஹ்ருஷீகேஸு இதி க்யாதோ என்கிற வசகத்தைப் பற்றி (உடையவன் பக்கலிலே) என்றது. d ஆத்மாவன்றே அவற்றுக்கு உடையவனென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யஸ்யாத்மா ஸரீரமீத்யாதி,) அதாவது - இவன் அவனுக்கு ஸரீரமென்றபோதே இவனுடைய ஸரீரத்துக்கும் உடையவன் அவனிறே என்றபடி, e இவனுக்கு ஸ்வாமியான வழியாலும் அவனே உடையவனென்கிறார் (கரணாதிபாதிப: என்னக்கடவத்திறே) என்று. f "ஆகையாலே, பரமஸோஷியைக் கண்டால்" என்று கூட்டுவது. b, (லக்ஷ்மணேத கூதாம் கூதம்) என்கிறபடியே கரணவத் பரத்தந்திரான

பாதி,பு) என்னக்கடவதிறே. f பரமசேஷியை கண்டால்
யின்னை f துவாரசேஷிகளையிலே நில்லாதிறே அவை.

(வேர்த்துப்பாதி) நானே சென்று முறைகெடப்
பற்றினேனாகமே முறையே சென்று பற்றினேனாகப் பாலுங்

221. ஸ காரணம் கரணாதி,பாதி,பு:

ந சாஸ்ய கஸ்சித்தூதிநா ந சாதி,பு. [ஸ்வே 6-9]

[இந்த்ரியங்களுக்கு அபிபுதியான ஜீவனாகத் அபிபுதியான
அவனே காரணபுருஷன்; அவனைப் பிறட்டித் தவனும் ஒருவனு
மில்லை; அவனுக்கு அபிபுதியும் ஒருவனுமில்லை] என்மொழியே
இந்த்ரியங்களை அவற்றை உடைய ஜீவரத்தாமாவோடு வித்தி
யாசமின்றி அனைத்துக்கும் அந்தரியாயிய ஸ்வாமியாயிருப்
பவன் என்றே எம்பெருமான். "ஹ்ருஷீகரணீந்த்ரியாண்யாஹு:
தேஷாமீஸோ யதோ பவான்! ஹ்ருஷீகேர ஜிதி க்யாத:"
[இந்த்ரியங்கள் ஹ்ருஷீசம் எனப்படுகின்றன. அவற்றிற்கு நீர்
தலைவனாயிருக்கையால் ஹ்ருஷீகேரன் எனப்படுகிறீர்] என்மொ
ழியே எனத்தின்படியே ஸ்வாமியான ஸ்வாமியான எம்பெரு
மானைக்கண்டால் அந்த இந்த்ரியங்கள் தங்களுடைய ஸ்வாமி
யான ஜீவ ஹ்ருஷீசனை நினைத்து நிற்கமாட்டாவன் என்றே.

(வேர்த்துப்பசித்து.....உய்த்திடுமின்) என் ஸ்வரூபத்
தக்குத் தகாதபடி பெண்ணை நான் வலிபச்சென்று அவனைப்

இனையெருமான் போனவழியே பெருமான் போனாற்
போலே, நீயும் உன் கரணங்கள் போனவழியே போவென்ற
படி. b "இருடகேசன்" என்கையாலே - கரணம்போனது
வித்தும்; f துவாரசேஷி - காடு இத்த்ரிய துவாரா
சேஷியான அவனளவில் நில்லாதென்று அறித்தும்; ராஜா
வைக் கண்டால் வாசல் பரதநாகியளவில் நில்லாதென்று
த்வமி; பரமசேஷியான ஈஸ்வரனைக் கண்டால் அந்தர்
யாயிடுவேன துவாரசேஷிகளான ஆசுநீந்த்ராதி தேவ
தைகள் பக்கலிலும் நில்லாதென்றும் த்வளிக்கிறது.

கோள். என் செல்லாமை பரிஹரிக்கைக்காகவன்றிக்கே,
g அவன் செல்லாமை பரிஹரிக்கப்போனேனும்படி பண்ணப்
பாருங்கோள். (வேர்த்து) பசுக்களைக் கொண்டுபோனால்
காதம் இருகாதம் அவ்வருகே கைகழியவிட்டு, அங்கே
ரிஷிகளுடைய ஆஸ்ரமங்களிலே h சேமம் வேண்டிவிட்டு
அவர்கள் க்ரியாப்ரதநாகியிருந்தவாறே, பத்தீஸாலைகளிலே
வேண்டிப் போகவிடும்; அவர்கள் சேமம் கொடுத்துவிட்டு

பற்றினேன் என்னும் பரிவராதபடி அவன் விரும்பும் பொருளை
அவனுக்கு அளிப்பதற்காகச் சென்றேன் என்று அவனவரும்
நினைக்கும்படியான இடத்துக்கு என்னைக் கொண்டுபோய்ச்
சேருங்கள் என்கிறான். 'அவனை விட்டுப் பிரிந்து நான் படும்
பாட்டைப் போக்கிக்கொள்வதற்காக அங்கு சென்றேன்' என்
னும் பரிவராதபடி 'அவன் பசியைத் தணிப்பதற்காக அவன்
சோறு பார்த்திருக்கும்படித்துக்கு நான் சென்றேன்' என்னும்
புகழ் வரும்படி அவன் அடிசில் பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்
கொள்ளும் பத்தவிவாசனத்துக்கு என்னைக் கொண்டுசெல்
லுங்கள்; (வேர்த்துப்) பசித்து வயிறைசந்து நெடுநோக்குக்
உண்ணும்போது ஈ தென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்
கொள்ளும் கண்ணன் பசு மேய்ப்பதற்காக அவற்றைக் காட்
டுக்கு நெடுந்தூரம் ஓட்டிக்கொண்டு போவான். அவற்றை
ஓரிடத்தில் மேயவிட்டு, தனக்கும் மற்றுள்ள இடைப்பிள்ளை
களுக்கும் நடந்த களைப்பாலே வேர்வை பெருகி பசியினால்
வருத்தமுற்று வயிறு தளர்ந்து போகையாலே, 'விரும்பி உண்
னும் உணவு கொள்ளவேண்டிய காலம்தான்' என்று எண்ணி அருகி
லிருக்கும் ரிஷிகளின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சோறுவேண்டி ஆள்
அனுப்புவான். அவர்கள் இவனை மதியாமல் தங்களுடைய
யாக, காரியங்களிலே ஈடுபட்டிருப்பார்கள். அவர்கள் க்ரியா
ப்ரதநாகியிருந்தவாறே அவர்கள் பதனிகள் இருக்கும் இடத்
துக்குச் சோறு வேண்டி ஆள் அனுப்புவான். அவர்கள் அந்
புடன் சோறு அனுப்ப, அன்போடிட்ட அத்தச் சோற்றைப்

g (அவன் செல்லாமை) பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்
கொள்ளுரை. h (சேமம்) - தளிரை. i (வேண்டடசில்) -

டால் அதின் வடிவு பார்த்துத் திருமொழியெங்கும் போர்த்துப் பசித்துத் தமொழி இலேண்டுகிலாய்த் தீர்ச்சுமாநகரந்தர பரமிடுமவற்றைக் குமுதியிலே கால்களுக்கிரேட தயாக வாய்த்துக்கொள்வது. 1 பெரியாழ்வார் பெரியோடும் மதுபோலே; “இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப் பெறில் நான் ஒன்று நூறுபிராகக் கொடுமதுப் பின்புமாரும் செய்வன்” என்னுமாபோலே. 1 பெரியாழ்வார் மகளாயிழந்திராதே ஒரு பட்டை சோற்றைக் கொண்டுபோயினிலும் கிட்டுவென்கொள்கிறான். m (பத்தம்) - லே சோற்றைக் கொள்

பார்த்த வுடன மிக விரும்பி, திருமொழியைப் போர்த்துப் பசித்துத் திருமொழி அதை உண்பானாகையாலே, அது “வேண்டுகில” (விடும் பிரிட்டசோறு) எனப்படுகிறது. ரிஷிகள் ஒரு பாயன் கருதி டாகூக்களே இரீர் ஹனிப்பாகுத்தை, பித்தகாரியக் களிலே விரித்தப்பட்ட ஸ்லாமிகள் குழியிலே கால்களுக்குக் கடமைக்காக உண்பதுபோலே ஏற்றுக்கொள்வான் எம் பெருமான். ரிஷிபதனிகள் அன்பினாலே இட்ட சோற்றை மிகவிரும்பி ஏற்றுக்கொள்வான். “இந்த வந்தித்தனையும் அமுது செய்திடப் பெறில் நான் ஒன்று நூறுபிரமாகக் கொடுத்தப் பின்புமாரும் செய்வன்” [நாச்சியார் திருமொழி 9-7] என்று பெரியாழ்வார் திருமகள் அன்பினாலே இட்டது போன்றது ரிஷி பதனிகள் இட்டசோறு. பெரியாழ்வார் திருமகளாயிருந்தவைத்துப் பெற்றை இழந்து போகாமல் ரிஷி பதனிகளைப் போலே ஒரு பட்டை சோற்றை எடுத்துக்கொண்டு அவன் சோறு பார்த்திருக்குமிடமான பத்தவிலோசனைத்துக்குப் போலோம் என்கிறான். (பார்த்திருந்த கொடுமோக்குக் கொள்

லேண்டுகிட்ட சோறு; வேண்டுகிலில் - ராகுப்ரபர்த்தமாய் வந்த அகிலம். 1, 1 ப்ரயோஜனப் புகுத்தானத்தையும் ராகுப்ரபர்த்தமானத்தையும் கொள்ளும் ப்ரகாரமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜனத்தரபரரித்தாதி, வாக்ய த்வயத்தாலே) 1, 1 குழியிலித்தாதி) குழியில் கால்களுவினர்பித்தருக்கள் நிமித்தமாக வரிக்கப்பட்டார்போலே தானும் விதிப்ரேரிதனாகக் கொள்ளுமென்றபடி. m (பத்தம்)-சோறு;

மின்) சோறு பார்த்திருந்தவிடமாய்த்து. “பத்தம்” என்று கொற்றுக்குப்பேர். “விலோசனம்” பார்வை. சோறு பார்த்திருக்குமிடத்திலே என்றபடி. 6.

பண்ணிரிடாம் திருமொழி—ஏழாம் பாட்டு

வண்ணத் திரிலும் மனங்குழைவும்

மன மிலாமையும் வாய்வெண்பும்

உண்ண லுழமைபு முன்மெலிவும்

ஓதநீர் வண்ணனென் பாடுவருவன்

தண்ணை துழாயென்னும் மாலைகொண்டு

சூட்டத் துகிலும் மிலம்பற்றன்னைப்

பண்ணழி யப்பல தேவன்வென்ற

பாண்டி வடத்தென்னையுய்த்திடுமின்.

பதவுரை— வண்ணம் திரிலும்—(என்னுடைய) மேனி நிறத்தின் மாறுபாடும், மனம் குழுவும்—மனத்தரீர்ச்சியும், மானம் இலாமையும்—மானங்கெட்டுப்போனபடியும், வாய் வெண்பும்—வாய்க்கொடுத்துப்போனபடியும், உண்ணல் உருபையும்—ஆஹாரம் வேண்டியிராமையும், உள் மெலிவும்—அறிவுருக்கிப்போனதுமாகிய இலையெல்லாம், (எப்போதும்) உண்டுகொள்ளும் ஓதம் நீர் வண்ணன் என்பான் ஒருவன் கடல் வண்ணனென்று பரவித்தனையும் ஒப்பற்ற

குய பதவ்யல்லாசனத்துய்த்திடுமின்) 1 சோறு வகுத்ததா என்று கொடுங்கலம் பார்த்திருந்த இடமான பத்தவிலோசனைத்துக்கு என்னைக் கொண்டுபோய்ச் செருக்கள். ‘பத்தம்’ என்ற சமைத்த சோற்றுக்குப் பெயர். விலோசனம் என்று பார்வைக்குப் பெயர். சோறு பார்த்திருந்தவிடம் என்று கொள்க. 6.

(விலோசனம், - பார்வை. 1 பெரியாழ்வார் மகளாயிருந்தது வைத்து இத்தை இழந்திராதே ரிஷிபதனிகளைப்போலே நாமும் பட்டை சோற்றைக்கொண்டு கிட்டுவோம் என்றபடி. 6.

வஞ்ஞை கண்ணிராணுடைய, தன் அம் துழாய் என்னும் மாலை கொண்டு குட்ட—குளிர்ந்து சுழகிய திருத்துழாய் மாலையைக்கொண்டு வந்து குட்டுமனவில், தனிமும்—நீங்கும்; (அத்திருத்துழாய் மாலை உங்களால் இங்கே கொண்டு வந்து கொடுக்க முடியாதாகில்) பலதேவன்—பலராமன், பிலம்பன் தன்னை—ப்ரஹ்மபுராணனை, பண் அழிய—எழும்பு மூட்டுகள் உருக்கப்படும்படி, வென்ற—கொன்று முடிந்த இடமாகிய, பாண்டிவட்டத்து—பாண்டிய மென்னும் ஆலமாத்நனருகில், என்னை உய்த்திடுமின்—என்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள்.

அவ:— ஏழாம் பாட்டு. உனக்கு இஸ்வபுவாந்யதா புவம் எத்தாலே தீரக்கடவதென்ன உஅது இன்ன தென்கிறான்: b அவன் வெற்றி மாலையிட்டு நிற்கிறவிடத்திலே என்னைக் கொடுப்பாய் பொருக்கோன் என்கிறான்.

வ்யா:— (வண்ணம் திரிவும்) நிறத்தினுடைய அந்யதா புவமும், லாபுராயுங்களுக்கு இடையக்கடவதல்லாத நெஞ்சினுடைய நெகிழ்ச்சியும், எல்லாவளவிறுமுண்டான ஸ்தீர்த்வாபிமானம் வாஸநையோடே குடிபோகையும்.

7. அவ:— அவனைப் பிரிந்ததால் உனக்கு ஸ்நேகிதன் இத்த வேறுபாடுகள் எதனால் தோன்றும்? என்று தாராமார் முதலானோர் கேட்க, அவனுடைய திருத்துழாய் மாலையைச் சூட்டினாலேயே திருமாயைவோ அவன் வெற்றிமாலை இட்டிருக்கிற இடத்திலே என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள் என்கிறான்.

வ்யா:— (வண்ணம் திரிவும்) பிரிவினாலே நிறம் வெளுத்துப் போனதும். (மனம் குழைவும்) ஒன்றைப் பெற்றதாலோ ஒன்றை இழந்ததாலோ தளராத நெஞ்சின் தளர்ச்சியும். (மானம் இலாபமும்) என்ன நேர்ந்தாலும் அழியாத பெண்மைக்குரிய அச்சம், மடம், நாணம் முதலானவை அடிபோடு நீங்கியதும்.

ஏழாம் பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) உஅதின்னதென்கிறான் என்றுதான் எத்தாலே என்கிறுளென்றபடி. bஇதிலுடைய உபபாத்தும் (அவன் வெற்றிமாலையித்யாதி).

“வாய்ப்புறம் வெளுத்து” என்கிறபடியே பேராக்யந்தர்வயங்களைக் குறைக்கையினாலே வாயிலுண்டான வெளுப்பும், வேறையொன்றும் தாரகமாயிருப்பதில்லாமையாலே ஸரீரத்திலே நிறந்த புலஹாதிபும், இவையெல்லாவற்றுக்கும் அடியான ஒரோநலங்கடமும். (ஒத நீர் வண்ணனென்பா நெருவன்) இவையெல்லாம் இப்படிபண்ணி வேறுபடுத்தின வடிவழிகுக்கிறபடி. ஒதம் கிளர்ந்த கடல்போலே ஸ்ரம ஹரமான வடிவையுடையானெருவன். (ஒருவன்) இதர விஸஜாதீயன்.

(தண்ணத்தாழாய் இத்த்யாதி) d அவன் தான் இதர விஸஜாதீயனுய் இருக்குமாபோலேயாய்த்து அம்மாலை யின்

(வாய் வெளுப்பும்) “வாய்ப்புறம் வெளுத்து” [நாச-திரு 1-8] என்கிறபடியே வெற்றிலை முதலான பேராக்யப் பொருளைத் தவிர்க்கையாலே வாயிலுண்டான வெளுப்பும். (உண்ண வுருமையும்) உண்ணும்சோறு பருகுகிற தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணனுக்குக்கையாலே அவனைப் பிரிந்தபோது வேறையொன்றைக்கொண்டு தரிக்கமுடியாதாகையாலே உண்ணாமையால் ஸரீரத்தில் விளைந்த புலக்குறையும். காரணத்தைச் சொன்னது காரியத்தைக் காட்டுகிறது. (உன்மெயிலும்) இவையெல்லாவற்றுக்கும் காரணமான அறிவு சுருங்கிப்போனதும். “உன்” என்று ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஒத நீர் வண்ணன் என்பானெருவன்) இப்படியெல்லாம் வேறு பாட்டை வினைத் வடிவாக இருக்கிறபடி. அலையறியும் கடல்போலே சண்டார கனைப்பை ஆற்றும் வடிவையுடையவன் ஒருவன். (ஒருவன்) மற்றும் அனைவரைக் காட்டிலும் நிறந்தவன்.

(தன் அத்துழாய் என்னும் மாலைகொண்டு குட்டத் தனியும்) அவன் மற்ற அனைவரைக் காட்டிலும் நிறந்தவனு

o ஜ்ஞானம் உள்ளேயிருக்கையாலே “உன்” என்று ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது, ஜ்ஞானங்கடம்—ஜ்ஞானஸங்கோசம். d இடையர்க்குக் கருமுகை மாலையாயிருக்கத்

படியும், அத்தைக் கொடுவது ஸ்பர்ஸிபிக்க இது தனியும். (பிலம்பனியாதி) ப்ரலம்பபூஸூரன். கட்டிழந்து. ஸந்தி, பூந்தங்கள் குலைந்து சித்திலனும் படியாக நம்பி மூத்தபிரான் வென்ற பான்ம, ரவடத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடப் பாருங்கோள். இனையபெருமான் இத்தாஜித்வதம் பண்ண. அந்த வெற்றி - பெருமான்தானுப்போலேயாய்த்து இங்கும் நம்பிமூத்தபிரானுடைய வெற்றியும் கருஷ்ணன தாயிருந்ததிதே. † அவன் வீராபி, ஷேகமும் விஜயாபி, ஷேக

யிருப்பதோலே இந்தத் திருத்தழாய்மாலையும் குளிர்ப்பிலும் அழகிலும் மற்ற மாலைகளைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றிருக்கிறபடி. அவன் திருமேனிபட்ட அதைக்கொண்டு வந்து குட்டினால் முற்கூறிய எல்லா வேறுபாடுகளும் நீங்கும். (பிலம்பன் தன்னைப் பண்ணியப் பலதேவன் வென்ற பான்மடவத்து என்னை உய்த்திடுமின்) போரிடவந்து ப்ரலம்பன் என்னும் அஸூரன் எனும்புழுட்டுகள் குலைந்து அழியும்படியாக, கண்ணனுடைய அண்ணனான பூராமன் அவ்வஸூரனை வென்ற பான்மட, மென்னும் ஆலமரத்தினருகில் அவனுடைய வெற்றி மாலை ய எனக் குச் சூட்டலாம்படி கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள். வெற்றி பூராமனுடையதாயிடுக்க, கண்ணன் வெற்றி மாலை குடியிருப்பதாகக் கூறுவது பெருந்தமோ? எனில்: இனைய பெருமான் இத்தாஜித்தைக் கொன்றபோது அந்த வெற்றி பூராமபிரானுடையதானுப்போலே இங்கும் பூராமனுடைய வெற்றி கண்ணனுடையதாயிருக்கக் குறையிலே. (பான்மடவடம்) இந்த ஆலமரத்தினருகில் கன்றுகளை மேய்க்கும்போது போரிடவந்த ப்ரலம்பபூஸூரனை பூராமன் கொன்றான் என்பது புராணம். (வென்ற பான்மடவத்து என்னை உய்த்திடுமின்) அவன் வீராபி, ஷேகமும் விஜயாபி, ஷேகமும் பண்ணி வெற்றி

திருத்தழாயென்பானென்? என்ன அருள்செய்கிறார் (அவன தானித்தாயிது). † (பான்மடவடம்) வடம்-ஆலாய், பான்மட, வடமென்று பேரையுடைத்தான கன்றுகளை மேய்க்கிற ப்ரதேயம். † அவதாரிகையில் சொன்ன தாத் பாயம் தவிரவும், தாத்பாயாந்தரம் (வீராபி, ஷேகம்) என்று.

மும்பண்ணி மாலைவிடும்போது அவன் தனியே நிலலாமே நானுமொக்கநின்று மாலைவிடும்படியாக என்னை அங்கே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். 7.

பன்னிரண்டாம் திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு

கற்றினம் மேய்க்கவும் மேய்க்கப்பெற்றான்

காடுவாழ் சாதிபு மாகப்பெற்றான்

பற்றி யுரவிடை யாப்புண்டான்

பானிகான்! உங்களுக் கேச்சுக்கொலோ?

கற்றன பேசி வசவுணதே

காலிக ளாய் மழைதடுத்துக்

கொற்றக் குடையாக வேந்திநின்ற

கோவர்த் தந்ததென்னை யுய்த்திடுமின்.

பதவுரை— (கண்ணபிரான்) கன்று இனம்—கன்றுகளின் திரள்களை, -மேய்க்கவும் மேய்க்கப்பெற்றான்—மேய்ப்பதையே தொழிலாகப் பெற்றவனுமானான்; காடு வாழ் சாதிபும் ஆகப் பெற்றான்—(வீட்டை விட்டுக்கழித்து) காட்டிலேயே தங்கிவாழும்படியான இடைச்சாதிபிலும் பிறக்கப்பெற்றான்; பற்றி—(வெண்ணெய்களவில்) பிடிபட்டு, உரவிடை—உரவிலே, ஆப்புண்டான்—கட்டுப்படவும் பெற்றான்; (எளிமையின் எல்லைநிலமான இச்செயல்கள்) பாவிக்கான்—குணத்தையும் குற்றமாகக் கொள்ளும் பாகளே! உங்களுக்கு—உங்களுக்கு, ஏச்சுக்கொலோ—தூஷணத்துக்கோ உறுப்பாயிற்று? (இதுவரையில் நீங்கள் இழிவாகச் சொன்னவை நிற்க; இனியாகிலும்) கற்றன பேசி வசவு உணதே—நீங்கள் கற்ற கல்விகளைப் பேசி

மாலை குடுப்போது அவன் தனியே நிலலாமல் னாலும் கூட நின்ற வெற்றிமாலை குடும்படியாக என்னை அங்கு கொண்டு போய்ச் சேருங்கள் என்றும் கருத்துரைக்கலாம். 7.

வீராபி, ஷேகம் அபி, மந்புவினது; விஜயாபி, ஷேகம் அர்ஜுனனது, அபி, மந்புவிந்ரு விஜயாபி, ஷேகமில்லைபிறே, 7.

(என்னிடத்தில்) வசவு கேட்டுக்கொள்ளாமல், காலிகள் உய்ய மறை தடுத்து—பசுக்கள் பிழைக்கும்படி பெருமறையைத் தடைசெய்து, கொற்றக் குடை ஆக—வெற்றிக் குடையாக [குறையற்ற குடையாக] ஏந்தி தின்ற—(கண்ணிராஸ்) த,ரிக்கப்பட்ட, கோவர்த்தனத்து—கோவர்த்தன மலையினருகே, என்னை உய்த்திடுமின—என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்.

ல்யா:— எட்டாம் பாட்டு. ௩ (கற்றினமிய்யாதி) “கெடுவாய்! நீ இங்ஙனே கிடந்து படாநிற்கிறதென்?, பசுக்களை மேய்க்கை நித்யவஸூரிகளுக்கு ஒலக்கம் கொடுத்ததென்ன லாம்படி கன்றுகளின் பின்னே அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் திரிவானொரு பூலஸுமாய், ஒருநிலே தங்குகையுமின்றிக்கே பசுக்களுக்கு நீரும் புல்லுமுள்ளவிடத்தே

8. அவா:— அவனுடைய குணங்களை தோஷங்களாக ஏறிட்டு என்னிடம் வசவு கேட்காமல் அவன் குன்றெடுத்து ஆநிரைகாத்த கோவர்த்தனத்திக்கு என்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள் என்ருன். இவன் படுகிற பாட்டைக்கண்டு அவனிடம் தோஷங்களை ஏறிட்டாலாவது இவன் தன் ஈடுபாட்டை விட்டுவிடுவான் என்று நினைத்து அருகிலுள்ளாரி அவனிடம் தோஷங்களைச்சொல்ல, அவரனைப் பார்த்து இவன் சொல்லும் பதிலையிருக்கிறது இப்பாட்டு.

ல்யா:— (கற்றினம் மேய்க்கவும் மேய்க்கப் பெற்றுள் காடு வாழ் சாதிபுமாகப் பெற்றுள் பற்றி உரவிடை யாப்பு முண்டான்) “கெடுவாய்! இவனிடம் ஈடுபட்டு நீ இப்படி எதற்காகப் படாதன படுகிறாய்? நித்யவஸூரின் ஸபைக்குத் தலைமை வகிப்பதுபோல் எண்ணிக்கொண்டு பசுக்களை மேய்க்கிறவனாய், கன்றுகளின் பின்னே அவற்றை ரக்ஷிப்பதற்காகத் திசீகின்ற மறுவனல்லவோ இவன். ஓர் ஊரிலே நிரந்தரமாகத் தங்காமல் பசுக்களுக்கு நீரும் புல்லும் நிறைந்திருக்கும் காடுகளைத் தேடிச்

எட்டாம் பாட்டு. (கற்றினமிய்யாதி) ௩ “மேய்க்கவும்” “மேய்க்கிலும், ௪ கற்றினம் மேய்க்கை தொடக்கமானவை

தங்குவானொருத்தனாய். எளியராயிருப்பார் செய்வுத்தைச் செய்து எளிய த்ரவ்யங்களை புஜித்து இப்படி திரிவானொருவன்கான்! அவனைப் பெறுகைக்கோ நீ இப்படி படுகிறது” என்ன; (கற்றினமிய்யாதி) ௪ வானிலவரசாயிருக்கும்வன் “நிவத்திலும் பசுதிரை மேய்ப்புவத்தி” என்ஹிபடியே பசுக்களை மேய்க்கையைபுகந்தான்; ௫ அதுதள்ளிலும் லவ ரக்ஷணத்தில் அந்வயமில்லாத கன்றுகளை மேய்க்கையே மிகவும் பெருப்பேறு பெற்றருக நிறைந்திருந்தான். இவனுக்கொரு ஜம்மமில்லைகாணென்னும் ௮ இழுவதீரப் பசுக்க

சென்று ஒரு நாளைக்கு ஒரு காட்டில் தங்கும் சாநியைச் சேர்ந்தவனன்றோ இவன். சாநி, செல்வம் முதலானவற்றில் தாழ்ந்தவர்கள் செய்யும் மாடுமேய்க்கும் தொழிலைச் செய்த தோடல்வாமல், வெண்ணெய் திருடுவது முதலான எளிய செயல்களைச் செய்து அந்த எளிய உணவுகளை யுண்டு இப்படித் திரிவனன்றோ இவன். இவனைப் பெறுவதற்கோ நீ இங்ஙன வளவு பாடுபடுவது? என்று அருகுநின்பவர்கள் கூற, அவர்கள் சொல்லுவதை அனுவதித்தப் பதில் சொல்லுகிறான்—(கற்றினம் மேய்க்கவும் மேய்க்கப்பெற்றுள் காடுவாழ் சாதிபுமாகப் பெற்றுள்) “வானிலவரசு” - [பெரிவாழ். திரு 3-8-3] என்ஹிபடியே நித்ய வஸூரிகளால் ரக்ஷிக்கப்படும் இவ்வரசனாயிருப்பவன் “நிவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி செங்கனியாயெங்கள் ஆயர்தேவ” [திருவாய் 10-8-10] என்ஹிபடியே திருவாய்ப்பாடியிலே அவதரித்து, டசுக்களை மேய்ப்பதைப் பாம்பதத்தைக் காட்டிலும் உகந்தான். “கன்றுமேய்த் நினைக்கத் காளாய்” [திருநெடு 16] என்ஹிபடியே பசுக்களைப்போலே ஓனவுக்குத் தங்களை ரக்ஷித்துக் கொள்ளவும் தெரிவாத கன்றுகளை மேய்ப்பதாலேயே மிகவும் பெருப்பேறு பெற்றதாக நனைந்திருந்தான். “பரமடதத்தில் ஒரு தான் தோன்றியாய், பிறப்பினால் வந்த ஏற்றமில்லாதவனாயிருக்க

ஏச்சாகையன்றிக்கே குணத்திப்பதத்துக்கு உடலாக அருளிச் செய்துகிரீ (வானிலவரசித்தாயிதி) ௫ “கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த” என்றத்தைப்பற்ற (கன்றுகளை மேய்க்கையே மிகவும் பெருப்பேறியாயிதி) ௮ (இழுவதீர) “ஜம்மமில்லை

ருக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள காட்டைத்தேடி அங்கே தங்கும்படியான ஜன்மமாகவும் பெற்றான்.

(பற்றியித்யாதி) வெண்ணெயைத் தனக்கு தாரகமாகக்கொண்டு அதுதானும் நேர்கொடு நேர்கிடையாமே களவுகண்டு புழிக்கப்புகு, அதுவும் தலைக்கட்டமாட்டாமே ஓரபுலையைகலிக்கப்பட்டு, அவள் வரவிழுந்து ஒன்றோடே கட்டக்கட்டுண்டு. 222. "संसारव्यथितोऽहं" (ஸம்ஸாரபந்த, ஸ்திதிமோக்ஷேது)வான தான் ப்ரதிக்கிரியை பண்ணமாட்டாதே நின்றான். சகரவர்த்தித் திருமகன்

கிருன்" என்னும் குறையீர, பக்கங்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள காட்டைத் தேடி அங்கு தங்கும்படியான பிறப்பையும் பெற்றிருக்கிறான், இவையெல்லாம் இப்படி குணமாயிருக்க இவற்றை தேடிவாங்குவதே!

(பற்றி உரவிடை ஆப்புமுண்டான்) முன்சொன்னவற்றைக் காட்டிலும் மஹாகுணமான இதையுமா தேடிவாங்குவது? அன்புடையவர்கள் தொடர்வெண்ணெயைத் தனக்கு உயிர் தரிக்கும் உணவாகக்கொண்டு அவ்வெழு நேர இடைக்காலமையிலே அதைத் திருடி உண்ணப்புகுந்து, அதையும் உண்டுமுடிக்க முடியாமல் ஒரு பெண்பிள்ளை கையிலே அகப்பட்டு அவள் இவனைப் பிடித்தெழுத்து ஓர் உரவோடே கட்டக்கட்டுண்டு,

222. ப்ரதாத்ஷேதாஜ்ஜபதிர் குணோஸ:

ஸம்ஸாரபந்த, ஸ்திதிமோக்ஷேது. [ஸ்மே 6-16]

[ப்ரக்ருதிக்கும், ஜீவனுக்கும் ஸ்வாமியாய், குணங்கள் நிறைந்தவனாய், ஸம்ஸாரக்கட்டு நிலைநிற்பதற்கும் விடுபடுவதற்கும் காரணமாயிருப்பவன் பரமாத்மாவே,] என்கிற படியே ஜீவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டப்படுவதற்கும் விடுபடுவதற்கும் காரணமான தான் அந்த உரவிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள இயலாதே நின்றான், இதையா நீங்கள் தேடிவாங்கச் சொல்லுவது? ஸ்ரீராமபிரான் கட்டுக்குச்சென்ற

தான் தோன்றி" என்கிற இழுவதீர. சகட்டுண்டது குணமானபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சகரவர்த்தித்

காடேறப் போனவிடத்திலே பிதாவாலே உபேசுதிக்கப்பட்டா னென்று உகவாதார்க்குச் சொல்லலாயிருப்பதொன்றான். 4-றே அதுவுமில்லையாய்த்து இவனுக்கு. (பாவிகாள்) மஹாபாபத்தைப் பண்ணினிகோனோ? (உங்களுக்கு ஏச்சுக் கொலோ) உங்களுக்கு குணமே குற்றமாகைக்கு நீங்கள் பிழம்பாலன் பிறந்த முறையித்தத்திலேயோ பிறந்தது? எங்கள் வர்க்கத்திலுள்ளார் "எத்திறம்" என்னுமது உங்களுக்கு ஏச்சுக்குடலாவதே!

(கற்றன்) நீங்கள் உங்களுக்கு ப்ரதிபந்தங்களைச் சொல்லி என் வாயாலே தக்கன கேளாதே. பண்ணின உபகாரமறியாத பசுக்களும் தப்பராயரான இடையரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி மழையால் வந்த நலிவைப் பரிஹரிக்கைக்

கட்டத்திலே அவனுக்கு வேண்டாதவர்களால் "தந்தையால் காட்டைவிட்டுக் காட்டுக்கு விரட்டப்பட்டவன்" என்று குறைய சொல்லுவது இடமிருந்தது. அதுவுமில்லையே இவன் விஷயத்தில். (பாவிகாள்) எத்தகைய மஹாபாபத்தைப் பண்ணினிகோனோ இப்படி குணத்தையும் தேடிவாங்க ஏறிடுவதற்கு? (உங்களுக்கு ஏச்சுக் கொலோ) உங்களுக்கு குணமே குற்றமாகத் தோன்றுவதைப்பார்த்தால் நீங்கள் சிசுபாலன் பிறந்த முறையித்தத்திலே பிறங்கிறப்பதாகத் தோன்றுகிறதே, எங்கள் குடியிலே பிறந்தவர்கள் "எத்திறம்" [திருவாய் 1-8-1] என்று இந்த மஹாகுணத்தைக்கண்டு மயங்குகிறீர்கள், உங்களுக்கு இதுவே ஏச்சுக்குக் காரணமாவதே!

(கற்றனபேசி வசவுணுதே காலிகளாய், மறழ்தடுத்துக் கொற்றக் குடையாக ஏந்தி நின்ற) இவனை வைவதற்காக நீங்கள் கற்ற வித்தைகளெல்லாம் கொண்டு தோன்றினதை யெல்லாம் சொல்லி உங்கள் வசவுகளுக்கு என்வாயாலே பதில் வசவைக் கேட்கவிராஜீர்கள். பண்ணின உதவியையும் அறி

திருமகனிட்யாதி) ! "உங்களுக்கு ஏச்சுக்கொலோ" என்றதுக்குத் தாத்தியாந்தம் (எங்கள் வர்க்கத்திலுள்ளாரிட்யாதி) 8,

காக மலையையெடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றனாய்ந்து; தன்னைப்போலே பரசுஷணம் பண்ணுமதினே யாதையா யிருப்பானெருவன். (காலிகவித்யாதி) தலைக்காவலாக வைத்த இந்த்ரன்தானே பூதகனக, அவனால் வந்த நலிவைப் பரிஹரிக்கைக்காக ரசுஷணத்துக்கு (பரிஹரமாகக் கொண்டு) அவன் கேவர்த்த, நத்தை துரித்துக்கொண்டு நின்றான், அவன் தனியேநிலலா நானும் ஒருதலை தாங்கும் படி என்னை அங்கே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள். 8.

பன்னிரண்டாம் திருமொழி—ஒன்பதாம் பாட்டு

கூட்டி லிருந்து கிளிஎப்போதும்
கோவிந்தா! கோவிந்தா! என்றழைக்கும்
ஊட்டக் கொடாது செறுப்பனாகில்
உலகனத் தான்! என்று உயரக்கூவும்
நாட்டில் தலைப்பதி செய்திஉங்கள்
நன்மை பிறுத்து தலையிடாதே
சூட்டுயர் மாடங்கள் சூழ்ந்துதோன்றும்
துவரா பதிக்கென்னை யுய்த்திடுமின்.

பாத பசுக்களும் அவற்றைப்போன்ற இடையரும் வாழ்ந்து போகும்படி மழையால் அவர்களுக்கு வந்த துன்பத்தைப் போக்குவதற்காக அருகிலிருந்த மலையை எடுத்துக் குடையாகப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தவன் ஒரு இவன்; தன்ஈரமத்தைப் பாராமல் பிறரை ரஷிப்பதையே தாரகமாக இருப்பவனன்றோ இவன்! (காலிகனாய மழைதடுத்துக் கொற்றக்குடையாக ஏந்தி நின்ற கோவர்த்தனத்தென்னை உய்திடுமின்) மூலசூக்கும் காவல் தலைவனாக வைத்த இந்திரனே இவர்களைத் துன்புறுத்தத் தொடங்க, அவனால் வந்த துன்பத்தைப் போக்குவதற்காக அவர்களை ரஷிப்பதற்கு அருகிலிருந்து கோவர்த்தன மலையையே மழையைத்தடுத்தும் குடையாகக் கொண்டு நூலித்து நின்றான், அவன் தனியே நின்று அம் மலையைத் தாங்காமல், நானும் ஒருகை கொடுத்துத் தாங்கும்படி என்னை அங்கு கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள். 8.

பதவுரை:— கிளி— (நான் வளர்த்த) கிளியானது, கூட்டில் இருந்து—கூட்டில் இருந்த கொண்டு, எப்போதும்— எல்லாக் காலமும், கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அழைக்கும்—கோவிந்தா கோவிந்தா என்று கூவாநின்றது; ஊட்ட கொடாது—உணவு கொடாமல் (பட்டினி கிடக்கும்படி), செறுப்பன் ஆகில்— துன்பப்படுத்தினானாகில், உலகு அளந்தான் என்று— உலகனத்த பெருமானே! என்று, உயரக்கூவும்—உரக்கக் கூவாநின்றது! (இந்தத் திருநாமங்கள் என்காநில் விழும் போதே நாள் மோலித்து விழாநின்றேன்; ஆகையால்), நாட்டில்— இவ்வுலகில், தலை பதி எய்தி— பெருந்த அபவாதுத்தைச் சம்பாதித்து, உங்கள் நன்மை இழந்து— உங்களுடைய நல்பேரைக் கெடுத்துக்கொண்டு, தலை இடாதே—(பிறகு ஒருவரையும் முகம் நோக்கமாட்டாமல்) தலை கவிழ்ந்து நிற்கவேண்டாத படி, சூடு உயர் மாடங்கள் சூழ்ந்து தோன்றும்—தலையுயர்ந்த மாடங்களால் சூழப்பட்டு விளங்குகின்ற, துவராபதிக்கு— துவாரகையிலே, என்னை உய்த்திடுமின்— என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள்.

வ்யா:— (கூட்டிலித்தயாதி) இவன் விரஹத்தாலே துரிப்பற்று நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே வளர்த்த கிளியானது முன்பு கற்பித்துவைத்த திருநாமத்தை இவனுக்கு ஸாத்தியாத துலையிலே சொல்லிக்கொண்டு அங்கே

9. அவ:— உங்களுக்குப் பழிவராமலிருக்கவேண்டுமானால் என்னை துவாரகைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள் என்கிறான்.

வ்யா:— (கூட்டிலிருந்து கிளி எப்போதும் கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அழைக்கும்) இவன் எம்பெருமானைப்பிரிந்து உயிர்த்திக்கமாட்டாமல் துன்புறுகிறபோது, இவன் வளர்த்த கிளியானது இவன் அந்நிகு முன்பு கற்பித்துவைத்த திருநாமங்களை இவனுக்கு அவை கேட்கப்போருத இந்தலையில் சொல்லிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் திரியத்தொடங்கிறது. “இது னா—90

யிங்கே திரியத்தொடங்கிற்று; “இதுதான் ஸ்வைரமாக ஸஞ்சரிக்கும்போதன்றே நம்மை நலிகிறது” என்று பார்த்துக் கூட்டிலே பிடித்து அடைத்தான். அங்கேயிருந்து “கோவிந்தா கோவிந்தா” என்னத் தொடங்கிற்று. (கோவிந்தா கோவிந்தா) a நாராயணத்தி நாமங்களும் உண்டிறே; b இவன்தான் “நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்” என்று c சுற்பித்துவைக்குமிறே. அது மர்மமறித்து உயிர்திலையிலே நலியாதின்றது. இவன்தான், பசுக்களை விட்டுக்கொண்டு தன்னைப்பேணுதே அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்காக அவற்றின் பின்னேபோம் தனிமையிலே

தான் இஷ்டப்படி திரிவதாலன்றே திருநாமம் சொல்லி நம்மைத் துன்புறுத்துகிறது” என்று எண்ணிக் கிளிவையப் பிடித்துக் கூட்டிலே அடைத்தான். அங்கேயிருந்துகொண்டு “கோவிந்தா கோவிந்தா” என்று கூவத்தொடங்கிற்று. (கோவிந்தா கோவிந்தா) நாராயணன் முதலான நாமங்களும் உண்டே அவனுக்கு; இவளும் “நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்” [திருப்பாவை 1] என்று நாராயண நாமத்தைக் சுற்பித்து வைப்பாளன்றே. பரத்வத்தைச் சொல்லும் அந்த நாமங்களில் ஒன்றை அது சொல்லவில்லை; மௌனப்பய னௌரவ்யங்களைக் காட்டும் இந்த நாமத்துக்கே இவன் ஈடுபடுவான் என்னும் மர்மமறித்து கோவிந்த நாமத்தைப் பலகால் சொல்லி இவளுடைய உயிர்திலைபைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கிற்று. இக்கண்ணை “கோவிந்தன்” [பசுக்களை அடைபவன்] எனலும் தன் பெயருக்கேற்ப, பசுக்களை மேயவிட்டுத் தன்னைப் பேணிக்கொண்டிருாமல் பசுக்களின் ரக்ஷணத்துக்காக அவற்றின் பின்னே செல்லும் தனிமையிலேயேயாயிற்று இவன் நெஞ்சருகிக் கிடப்பன். இப்போது

ஒன்பதாம் பாட்டு. (கூட்டில்தயாதி) a (நாமங்களு முன்புறே) “அத்தைத் சொல்லவில்லை” என்று பூரிப்பது. b அத்தைச் சொல்ல அறியுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இவன்தான் இத்தயாதி) c (சுற்பித்து வைக்குமிறே)

யாய்த்து இவன்தான் நெஞ்சருகிக் கிடப்பது; இப்போது அந்த மர்மமறிந்து சொல்லாதின்றதாய்த்து.

“இது சோற்றுச் செருக்காலேயிறே இப்படிச் சொல்லுகிறது. அத்தைக் குறைக்கவே தவிருகிறது” என்று பட்டினியே விட்டுவைத்தான்; “ஊண்டங்க னீண்டங்கும்” என்றிறே இவன் தினைவு. விண்ணப்பம் செய்வார்கள் மிடற்றுக்கு எண்ணெயிட்டுப் பட்டினிவிட்டு மிடற்றில் கணமாற்றிப் பாடுமாயோலே. உயரப்பாடுகைக்கு உடலாய்விட்டது. அவன் திருவடிகளைப் பரப்பினவிடமெங்கும் இது த்வநியைப் பரப்பாதின்றது. டிக்குள்ளுவதாரத்தை விட்டு அவ்

அந்த மர்மமறிந்து கோவிந்தநாமத்தைச் சொல்லாசின்ற தாயிற்று.

(ஊட்டக்கொடாது செறுப்பனுகில் உலகளந்தான் என்று உயரக் கூவு) அதற்கு உணவுக்கொடாமல் பட்டினிபோட்டுத் துன்புறுத்தினால், “உலகளந்த பெருமானே” என்று உரக்கக் கூவா சின்றது. கோவிந்தநாமத்தைச் சொன்னவுடன் “இது வயிரூர உண்ட கொழுப்பாலேயே இப்படித் திருநாமம் சொல்லி நம்மைத் துன்புறுத்துகிறது. உணவைக் குறைத்தால் திருநாமம் சொல்லாமலிருக்கும்” என்று அக்கிளிவையப் பட்டினி போட்டான். “ஊண்டங்க னீண்டங்கும்” என்னும் உலகவழக்கை நினைத்து இப்படிச் செய்தான். ஆனால் இது நேர் விபரீதமாயிற்று. அனாயர்கள் அடியயனேத்வைத்தின்போது கழுத்துக்கு எண்ணெயிட்டு, பட்டினி கிடந்து, தொண்டையை லேசாகிப் பாடுவதுபோலே உரக்கப்பாடுவதற்குக் காரணமாய் விட்டது. (உயரக்கூவு) அவன் மேலே திருவடிகளைப் பரப்பின இடமெல்லாம் இது தன் குரலைப் பரப்பத்தொடங்கிற்று. கோவிந்த நாமமொழியச் சொல்லாதது கருஷ்ணுவ தாரத்தை விட்டு வேறோருவதாரத்துக்குப் போகும்போதும்

“அத்தைத் தவிர்த்து” என்று கூட்டிக்கொள்வது. டி கோவிந்தனையொழியச் சொல்லாதது வாமகளைச் சொல்லி

வருகே போந்ததாயிற்று அத்தோடு போலியான ஸ்ரீவாமநாவ தாரத்தைச் சொல்லியாய்த்து நலிவது.

(நாட்டிலித்தயாதி) நாட்டிலே தலையான பழியை ப்ராபித்து. "நாட்டார்க்கு து, ஃக, நிவர்த்தகமாய் நமக்கு த, ஃக, மான திருநாமம் இவளுக்கு மோஹஹேதுவாகா நின்று. இது என்னுய்த் தலைக்கட்டக் கடவதோ!" என்று நாட்டிலே தலையாபிரூபதொரு பழியை ப்ராபித்து. (உங்கள் நன்மையிழந்து உதலையிடாதே) "அவன் தானே வருமளவும் பார்த்திருந்திலன். இவன் தானே போவதாக வொருப்பட்டான்" என்று உங்கள் நன்மையையிழந்து ஃகவிழ்த்தலையிடாதே.

க்ருஷ்ணாவதாரத்தைப் பலவகையிலும் ஒத்ததான ஸ்ரீவாமனாவ தாரத்தைச் சொல்லி நான் மயங்கும்படி என்னைத் துன்புறுத்திற்று.

(நாட்டில் தலைப்பழி எய்தி) நாட்டிலே பெருத்ததான பழியை அடைந்து. "உலகில் உள் ள மந்திரவர்களுக்குத் துன்பத்தைப் போக்கடிப்பதாய், நன்மையெல்லாம் உயிர்த, ஃக, செய்வதான திருநாமம் இவளுக்கு மயக்கத்தை விளைக்கின்றது. இது எதுவாய் முடியப்போகிறதோ!" என்று நாட்டிலே பெருத்த பழியை அடைந்து. (உங்கள் நன்மை இழந்து தலையிடாதே) உங்கள் நல்ல பெயரைக் கெடுத்துக்கொண்டு தலைகவிழ்த்து நிர்குவேண்டாதபடி. "தன் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர அவன் தானே வரும் வரையில் காத்திராமல் இவன் தானே நாயகன் இருக்குமிடம் செல்லத் தொடங்கினான்" என்னும் பழி ஏற்பட்டு. உங்கள் குடிப்பெருமையைப் பிழந்து தலைகவிழ்த்து நிர்குவேண்டாதபடி. "தலையிடாதே" என்றது எவரையும் டுமக் கோக்க முடியாதபடி ஸ்தித்தியாலே தலைகவிழ்த்து கிடப்பதைச் சொல்லுகிறது.

வானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணாவதாரத்தை இத்தயாதி).

o, i "தலைவிடாதே" - லஜ்ஜித்துக் கவிழ்த்தலையிடாதே.
g h "குட்டு" என்று லக்ஷணையாலே நெற்றியாய், மேல்

g (குட்டித்தயாதி) h நெற்றிகன் உயர்ந்து தோன்றுகின்ற னுள்ள மாடங்களால் குழ்ந்து தோன்றுகின்ற ஸ்ரீமத், த, ஃக, மானையிலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். பதி னுறையிரத்தொரு மாளிகையாகவெடுத்து, i என்னை அதிலே வைத்து, அவன் அவர்களோடொக்க அநுப, ஃக, விக்கும்பட, யாக, என்னை அக்கே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். 9.

பன்னிரண்டாம் திருமொழி — பத்தாம் பாட்டு

மன்னு மதுரை தொடக்கமாக
வண்துவ ராபதி தன்னளவும்
தன்னைத் தமருய்த்துப் பெய்யவேண்டித்
தாழ்குழ லாந்துணித் ததுணிவைப்
பொன்னியல் மாடம் பொலிந்துதோன்றும்
புதுவையர் கோன்னிட்டு சித்தன்கோதை
இன்னிசை யாற்சொன்ன செஞ்சொல்மாலை
ஏத்தவல் லார்க்கிடம் வைகுந்தமே.

(குட்டுவர் மாடங்கள் குழ்ந்துதோன்றும் துவராபதிக்கென்னை உய்த்திடுமின்) "குட்டு" என்று நெற்றிடைச் சொல்லுவதாய், மேல்தளங்களின் கொடுங்கையைச் சொல்லுகிறது. நெற்றிகன் உயர்ந்து விளங்கும் மாடங்களால் குழ்ந்து தோன்றுகிற நிறப்புடைய த்வாரகையில் என்னைக் கொண்டு போய்ப் போடுங்கள். அங்கு பதினாறுமாயிரவர் தேவிகளுக்கும் அத்தனை திருமாளிகைகள் இருப்பதுபோலே, எனக்கொரு மாளிகை கட்டி என்னை அதிலே வைத்து அவர்களைப்போலே என்னையும் அவன் அநுப, ஃக, விக்கலாம்படியாக என்னை த்வாரகா புரிக்குக் கொண்டுபோய்ச் செருங்கள். 9.

தாளங்களின் கொடுங்கையைச் சொல்லுகிறது. h நெற்றியாலே - உயர்ந்த புலிமுகத்தாலே, (உயர்ந்த நெற்றி) - புலிமுகம், i (என்னை அதிலே வைத்தவன்) என்று - முன்பே வைத்தவன் என்றபடி. 9.

பதவுரை:—தாழ் குழலான்—தாழ்த்த கூந்தலையுடையவளாய், பொன் இயல் மடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவையச் கோள் விட்டுசித்தன் கோதை — பொன் மயமான மடங்களினால் விளங்கித்தோன்றுகின்ற ஸ்ரீ-சிவ்வி புத்தூரினுள்ளார்க்குத் தலைவராகிய பெரியாழ்வாருடைய (திருமகளான) ஆண்டான், மன்னு மதுரை தொடக்கம் ஆக வண் துவரபதி தன் அளவும்—ஸ்ரீமதுரை முதற்கொண்டு ஸ்ரீத்வாரகை வரைக்கும் (சொல்லப்பட்ட) சில தீவ்ய தேசங்களில் தன்னை—ஆண்டாளாகிற தன்னை, தமர்—தன் உறவரை, உய்த்து பெய்ய வேண்டி—கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டி, துணிந்த துணியை—கொண்ட உறுதி விஷயமாக, இன் இசையால் சொன்ன—இனிய இசையுடன் அருளிச்செய்த, செம் சொல் மாலை—அழகிய சொல் மாலை யாகிய இத்திருமொழியை, ஏத்தவல்லார்க்கு—ஒத்தவல்லவர் களுக்கு, இடம்—வாழிடம், வைகுந்தம்—உரமபத்யமேயாம்.

வ்யா:—நிகமத்தில். (மன்னுமதுரையித்தாய்தி.) அவ்வளவு போலே பூயியுள்ளது. & “மதுரைப்புறத்து”. என்று

10 அவ:—நான் தன்னை தீவ்யதேசங்களில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும்படி தன் உறவினர்க்கு உரைத்த உறுதியைச் சொல்லும் இத்திருமொழியை அதுஸர்திப்பவர் அரக்கிராதி, மாரக்கத்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டத்தையடைவர் என்று பூலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா:—(மன்னு மதுரை தொடக்கமாக வண்துவரபதி தன்னளவும்) அவன் பிறப்பிடமாய் புகுவத் ஸம்பூந்தம் மாறாத மதுரை முதலாக, அவன் பதினாறுமாயிரம் தேவிகளுக்குத் தன்னைக்கொடுத்த த்வாரகையளவும். முதற்பாட்டில் “மதுரைப் புறத்து” என்று தொடங்கி, ஒன்பதாம் பாட்டில்

நிகமத்தில். & “அவ்வருகு பூயியில்லை” என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மதுரைப்புறத்து இத்தாய்தி.)

தொடங்கி. “துவரபதிக்கு — உய்த்திடுமின்” என்கிறுளிறே. தன்னை உறவுமுறையார் உய்த்துப் பெய்து கொடு போய்விடவேண்டி. (தாழ்குழலான் துணிந்த துணியை) தன் மயிர்முடியைப் பேணுமையிலே தோற்று அவன் தன் வழிவரும்படியிருக்கிற இவள்தான் துணிந்த துணியை.

(பொன்னியல்இத்தாய்தி.) ஸ்ரீமத்த்வாரகையில் மாளிகையோடொக்குமாய்த்து இவ்வூரும். இனித்தான் பண்மிக்கு

“துவரபதிக்கு என்னை உய்த்திடுமின்” என்னுமளவும் கூறுவருளாகையாலே இவனைப் பொறுத்தவரையில், அவனுடைய ஸம்பூந்தம் பெற்ற தீவ்யதேசங்கள் அடங்கியதே பூயி என்ற நனைத்திருக்கிறார். (மன்னு மதுரை) “மன்னு வடமதுரை” [திருப்பாவை 5] என்று திருப்பாவையில் இவனே அருளி ஏன்ரு. “புகுவத் ஸம்பூந்தம் மாறாத தேசம். முன்புளித்த, தாழ்மாய் ஸ்ரீவாமனை நெடுங்காலம் தபஸ் பண்ணி, எந்ருக்குமூலான் வன்னியமறுத்துப் படைவீடு செய்த, ஸர்வேசுவரன் எப்போதும் இப்படி அவதரித்தப் போருவதொரு தேசம்” என்று தொடங்கி திருப்பாவை மூலாயிரப்படியில் அருளிச்செய்தது இருகு அனுபவிக்கத்தக்கது. (வண்துவரபதி) “பதினாறுமாயிரவர் தேவியார் பார்த்திருப்ப.....பொதுவாக உண்பதனை” [நாச். திரு 7-9] என்று பதினாறாயிரம் தேவியர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் இடம் என்று இவனே அருளிச்செய்தாளென்றே. (தன்னைத் தமருய்த்துப் பெய்ய வேண்டி) தானே சென்று நடக்கமாட்டாத தன்னை உறவு முறையார் தூக்கிப் பெடுத்துக்கொண்டு போய்விடவேண்டி. (தாழ்குழலான் துணிந்த துணியை) அவனைப் பெருமையாலே தன் மயிர் முடியைப் பேணி, சீகி முடித்து எடுத்துக்கட்டாமல் தாழ்வு மூலாளாயிருக்கும் தன்மையிலே தோற்று அவன் தன் வழி வருப்படியாக இவள் கொண்ட உறுதியை

(பொன்னியல்மடம் பொலிந்துதோன்றும் புதுவையார்கோள் விட்டுசித்தன் கோதை) பொன்மயமான மடங்களினால் விளங்கித் தோன்றுகின்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுத்தூரில் உள்ளவர்களுக்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய திருமகளாரான ஆண்டான். செல்வம்

புரவப,ந்தம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லென்று தோன்றியிருக்கிறவற்றை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், தனக்குக் கால்நடை தாராத துரையிலே தேயல்கரைப் பார்த்து நீங்கள் என்னைக் கொடுபோங்கோள் என்னவேண்டாதே. அவன் அனுமதிப்படியே ஆதிவாழ்விக்கணம் நடத்த அர்ச்சிராதி, மார்க்கத்தாலே போய் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே அதுபுவிக்கப்பெறுவர். 10.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சாப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

பள்ளிசண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

மிகக் துவாரகையில் உள்ள மாளிகைகள் போலேயிருக்கும் மாளிகைகளை யுடையது இவ்வூர் என்று கருத்து. (இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்லால் ஏதவல்லார்க்கு) இனிப் பண்கள் நிறைந்து, அன்புநிறைந்த வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாகையாலே செம்மைமிக் சொல்லாழையாயிருக்கும் இத்திருமொழியைக் கற்றுச் சொல்ல வல்லவர்களுக்கு. (இடம் வைகுந்தமே) பிரிவுத்துன்பத்தாலே தனக்குக் கால் நடக்கமுடியாத நிலையிலே, தனக்கு வேண்டியவர்களைப் பார்த்து "என்னை நீங்கள் அவனுக்குத் தேயுங்களுக்குக் கொண்டுபோய்ச் செருங்கள்" என்று இவன்போய் சொல்லவேண்டாதபடி, அவனால் அனுமதிக்கப்பெற்ற ஆதிவாழ்விக்கூட்டம் அழைத்துச்செல்ல, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே சென்று ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே அவனையும் அவன்டியவர்களையும் அதுபுவிக்கப்பெறுவர். 10.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்

பெரியவாச்சாப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்

பள்ளிசண்டாம் திருமொழி விவரணம் முற்றிற்று.

பொல்லுக்குச் செம்மை - புரவப,ந்தத்தோடே சொல்லுகை. 10.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பதின்மூன்றாம் திருமொழி

கண்ணனென்னும் - ப்ரவேஸம்

அவ- 1 இவன் துரையை அதுலுத்தித்தார்க்குக் கால்நடை தந்து போகலாம்படியாயிராதிதே, வருத்திப்போனார்களையாலும் இவனை ஒரு கட்டணத்திலே கிடக்கலாம்படிபண்ணிக்கொடு போகவும்வேணுமே, என்பது துரையையறிந்து பரிஹரிக்கப் பார்த்திகோளாகில் அங்கே ஸ்பர்சமுள்ள

பதின்மூன்றாம் திருமொழி - வ்யாக்யான விவரணம்

கண்ணனென்னும் ப்ரவேஸ விவரணம்

சென்ற திருமொழியில் அவன் உகந்த வடமதுரை முதலான இடங்களுக்குத் தன்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டும் என்று தாய்மார் முதலானாரை வேண்டினார், இவன் பறும் பாட்டைக் கண்டு அனுஸந்திக்குமவர்களுக்கு இவனை அழைத்துச் செல்லுமளவுக்குக் காலில் புலமிருக்காதன்றே; சிரமப்பட்டுப் போகநினைத்தாலும், இவனை ஒரு பருக்கையிலே கிடக்கவைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு போகவேண்டுமே; அப்படித் தூக்கிக்கொண்டுபோக நினைத்தாலும், போய்ச் சேருமளவு இவன் உயிர்துரித்து நிற்கும் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகையால் அவர்கள் இவனைக் கொண்டுசெல்லத் தயங்கினார்கள். அப்போது அவர்களைப்பார்த்து இவன் "அவனைப்பிரிந்து நான் பறும்பாட்டை அறிந்து என்னை உயிர்துரிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று என்னினிர்க்களையானால், அவன் திருமேனியோடு தொடர்புள்ளதென்கைக் கொண்டுவந்து அதற்கு என்னை

அரு- 1 கண்ணன் ப்ரவேஸே, ஓசியில் திருமொழியிலே- அவன் ஸம்புந்தமுள்ள தேயுத்திலே கொடுபோங்கோளென்றவன், இத்திருமொழியிலே "வாட்டம் தனியவீச்சி" என்றதற்குக் கருத்தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவன் துரையையறித்தாதி) b, o (பண்ணிக்கொடு போகவும் வேணுமே) "அத்தாலே அவர்கள் கொடுபோகாநிற்க, அவர்களைப்பார்த்து (என் துரையையறித்து)"

ஈ - 91

தொன்றைக் கொடுவது என்னை ஸ்பர்ஸிப்பித்து என் லத்தையை நோக்கப்பாருங்கோஎன்கிறார்.

ட “நீதான் மெய்யே நோவுபட்டாயோ? ஓ இப்படி நோவு படக்கடவதோ? உன் குழியை நோக்கவேண்டாமோ? அவ னுக்கு வரும் பழியைப் பரிஹரிக்கவேண்டாமோ?” என்ன. “நீங்கள் ஓ ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகச் சொல்லும் வார்த்தை என் தையாக்குச் சேருவதொன்றல்ல” என்னை உண்டாக்க வேணுமென்னும் நினைவு உங்களுக்குண்டாகில் அவன் பக்கல் உள்ளதொன்றைக் கொடுவது என்னை ஸ்பர்ஸிப் பித்து நோக்கப்பாருங்கோ” என்கிறார்.

தொடர்பை ஏற்படுத்தி என் உயிர் போகாமல் காக்க முய லங்கள்” என்கிறார் இத்திருமொழியில்.

இவன் நிலையைக்கண்ட தாம்பார் முதலானார் “கண்ணனைக் காண்பதிலேயே போதபோக்கும் நீ உண்மையில் துன்பப்பட முடியுமோ? பிரிவினில் துன்புற்றாலும் இப்படி உயிர்தரிக்க முடியாதபடி துன்புறலாமா? அவன் வரப் பார்த்திருக்கும் உன் குலப்பன்மை நீ பாதுகாக்கவேண்டாமா? ‘இவனை இப் படித் துடிக்கவிட்டான்’ என்று அவனுக்கு விளையும் பழியை நீ தவிர்க்கவேண்டாமா” என்று இவனை வினா, “நீங்கள் உங்கள் குடிக்கு விளையும் பழியை நீக்குவதற்காகச் சொல்லும் வார்த்தை அவனைப் பெற்றல்லது தரிக்கமுடியாத என்னு டைய ட்ராப்யத்வரைக்குப் பொருந்தியதல்ல; என்னை அழியா மல் காக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம் உங்களுக்கு இருந்த தாகில் அவனுடைய திருமேனி ஸம்பூர்த்தம் பெற்றதொரு பொருளைக் கொண்டுவிட்டு அதைக்கொண்டு என்னைத் தொடச் செய்து என்னைப் பாதுகாக்கப் பாருங்கள்” என்று கூறுகிறார் இத்திருமொழியில்.

என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது, ட “காட்சிப்பழகிக்கடப்பேனை” என்றததைத் சடாஸித்தி (நீதான் மெய்யே நோவு பட்டாயோ) என்றது, ஓ “புண்ணில் புளிப்பெய்தாற்போல” இத்தயாதியைப்பற்றி (இப்படி நோவுபடக்கடவதோ) என்றது. f (ஒரு ப்ரயோஜனம்)—பழிபரிஹரிக்கை.

பதின்மூன்றுத்திருமொழி—முதல் பாட்டு

கண்ணென்னென்னும் கருந்தெய்வம் காட்சிப்பழகிக்கடப்பேனைப் புண்ணிற் புளிப்பெய் தாற்போலப் புறநின் நழகு பேசாதே பெண்ணின் வருத்த மறியாத பெருமா னரையிற் பீதக வண்ண வாடை கொண்டென்னை வாட்டம் தனிய வீச்சேரே.

பதவுரை:—கண்ணன் என்னும்—பூநீருஞ்ஞனென்கிற, கரு தெய்வம்—கரிடதொரு பரதேவதையினுடைய, காட்சி— காட்சியிலே, பழகிக்கடப்பேனை—பழகிக்கடக்கிற என்னைக் குறித்து, (ஒ தாம்பார்களை நீங்கள்) புறம் நின்று—வேராக இருந்தகொண்டு, புண்ணில் புளி பெய்தால்போல— புண்ணில் புளி ரளத்தைச் சொரிந்தாற்போல், அழகு பேசாதே—என் மை சொல்வதைத் தவிர்த்து, பெண்ணின் வருத்தம் அறியாத பெருமான் அரையிற்—பெண் பிறந் தாருடைய வருத்தத்தை அறியாதவனான கண்ணபிரானு டைய திருவரையில் சாத்திய, பீதக வண்ண ஆடை கொண்டே—பீதாம்பூர்த்ததைக்கொண்டு வந்து, வாட்டம் தனிய—(என்னுடைய) விரஹதாபம் தீரும்படி, என்னை வீச்சீர்—எனமேல் வீசுங்கள்.

வ்யா:—g (கண்ணனென்னும் கருந்தெய்வம்) h “கருந் ணன்” என்றால் தன்னை உகப்பார்க்கு இஷ்டவிறியோகாரஹ மாக்கி வைக்குமென்றிறே h, ப்ரஸித்தி, இப்போது அது

1. அவ:—அவன் திருவரையில் சாத்திய பீதாம்பூர்த்ததைக் கொண்டுவிட்டு என் வாட்டம் தனியும்படியாக வீசுங்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்ணன் என்னும் கருத் தெய்வம்) கண்ணன் என்று பெயர்பெற்ற கொடிய தெய்வம், “கண்ணன்” என்றால் தன்னை விரும்பினவர்களுக்குத் தன்னைக் கையாளாக்கிவைத்

முதற்பாட்டில்:—(கண்ணன் இத்தயாதி), g...நகண்ணென்னும் கருந்தெய்வத்துக்கு ப்ரகாரபேதேந் தாத்தப் பங்கள் அருளிச்செய்கிறார் (கருஞ்ஞனென்றால் இத்தயாதி,

தவிர்த்து, மநுஷ்யத்வே பரத்வமே ஸித்தி, தி, த்நுவிட்டது. i க்ருஷ்ணனென்றால் i, நாம் நினைத்திருந்தவை எல்லாம் போய், தான் பிறரைக் கும்பிடுகொள்ளத் தொடங்கினான். j நம்மப் பெறுகைக்குத் தான் நம்வாசலிலே அவரை பரதீசுணையத் துவளுகையெல்லாம் போய், முகம்தோற்றமுமே நின்று வயிறு வளர்த்துப் போவாரோபாதி யானான். கால் தறையிலே பாவாதபடி நின்று முகத்தை மறவைத்து ஹவிஸ்சைக் கொண்டுபோய் தேவதைகளோபாதி யானான். k க்ருஷ்ணனென்றால் உகப்பார்க்கு புவ்யனென்று சொல்லு

தவன் என்றல் உவோ உலகில் பிரஸித்தி; இப்போது அதமாரி, மனிதனாகப் பிறந்த நிலையிலும் எவர்க்கும் எட்டாத பர தெய்வம் என்றெய்யப்பட்டது. "கண்ணன்" என்றால் அன் பினாலே தன் தேயுமாரைக் கும்பிடுபவன் என்றே நினைத்திருந் தோம். இப்போது அந்தப் ப்ரணயித்வம் எல்லாம் போய் தான் அவர்களைக் கும்பிடுகொள்ளத் தொடங்கினான். 'கண்ணன்' என்றால் அன்புடைய தேயுமார் கோக்குப் பெறுவதற்காக அவர்கள் வாசலிலே சமயம் பார்த்துக்கொண்டு காத்திருப் பவன் என்று நினைத்திருந்தோம். இப்போது அந்நிலைபோய், கண்ணுக்குக் கானாமல் நின்று தங்கள் வயிற்றை சிதைத்துக் கொண்டு போகும் தெய்வங்கள் போல் ஆனான்; இந்த பூ, மி, பிச் சால் படவும் அருவருப்புக்கொண்டு பூ, மிக்குமேலே சிங் தமது முகத்தையும் காட்டாமல் தங்களுக்குரிய ஹவிஸ்யத்வத் தைக் கொண்டுபோகும் இந்த்ராதிதேவதைகளைப் போலே யானான். "கண்ணன்" என்றால் அவனை ஆசைப்பட்டிருப்பவர்களுக்கு வசப்பட்டிருப்பவன் என்று உலகில் புழி ஏற்பட்டு

லாக்யங்களாலே) i, j (நாம் நினைத்திருந்தவை) - தன்னை அவன் கும்பிடுகை. j "தெய்வம்" என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்க்குரி (நம்மைப் பெறுகைக்கு இத்தயாதி) ௪, தெய்வம் - பரத்வமாதல்; தேவதைகளினுடைய ஸைபுராவ மாதல், i முத்தினது (க்ருஷ்ணனென்றால் இத்தயாதி, தொடங்குகொன்னுமளவும்) j பித்தினது (நம்மை என்று தொடங்கி, ஆனொன்னுமளவும்) k முத்தின விவரணம்

வது ஒரு k, ஸப், த, மாத்ரமாய், k, முன்புத்தை நிலையே அர்த்தமாய்விட்டது. l ஸ்வரூபம் மாறுபடும் ஸ்வபாவமும் மாறுபடலாகாதோ? m இந்நிறம் எப்போதுமொக்கப் படு குலையடிக்குமது தவிருதிதில்லை; n க்ருஷ்ண ஸப், த, ஈர்த்தம், மெய்யாய்விட்டது. o இவன் புவ்யனென்னுமது வடயசுப் ப்ரஸித்தி, போலே ஆய்த்து. p உகப்பார்க்கு எளியனென்னுமது p, விக்குதியாய், p, ப்ரக்ருதிவத் பூவித்தே விட்டான்.

விட்டதேயொழிய அவதரிப்பதற்கு முன்பிருந்த பரத்வமே உண்மையாகிவிட்டது. (சுருத்தெய்வம்) "கண்ணன்" என்னும் பதத்தால் காட்டப்படும் ஆஸ்மிதபரதந்திரமாதிரி ஸ்வரூபம் (தனித்தன்மை) மாறிடதுபோலே கருமையாதிரி ஸ்வபுவமும் (தொடர்த்தன்மையும்) மாறியிருக்கக்கூடாதோ? இந்தக் கருமையிறம் எப்போதும்போலே என்னைப் படாதபாடு டுக்குவது மாறவில்லை. கிருஷ்ணன் (கரியவன்) என்னும் பெயர் மெய்யாய்விட்டது. புறம்போலுள்ளும் கரியவனாகவே இருக்கிருன். இவன் அடிபார்க்கு வசப்பட்டவன் என்னும் பிரஸித்தி, மூடநம்பிக்கையுள்ளவர்கள் ஆலமரத்திலே பிசாசு உள்ளது என்று கூறும் பிரஸித்தி, போலே போய்யாய்விட்டது. ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு எளியவன் என்பது வெறும் வெளி வேடிமாய் அதை இதனால் வரையில் தனது இயற்கைத்தன்மை போலே ஈடித்தக் காட்டிவிட்டான் இக்கண்ணன்.

(க்ருஷ்ணனென்றால் இத்தயாதி) h, k, "என்னும்" என்ற கிறது - ப்ரஸித்தியாதல்; ஸப், த, மாத்ரமாதல், k, (முன்புத்தை நிலை) பரத்வம். l கருமையைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபம் மாறுபடும் இத்தயாதி) ஸ்வரூபம் - ஆஸ்மித பாரதந்திரம், m விவரணம் (இந்நிறம் இத்தயாதி) n இத்தால் பூலிதம் (க்ருஷ்ண ஸப், த, ஈர்த்தம் இத்தயாதி) k, o, p (க்ருஷ்ணன் என்றால் உகப்பார்க்கு) என்ற லாக்யவிவரணம் (இவன் புவ்யனித்தயாதி, லாக்யத்வமும்) p, (விக்குதியாய்) - விகாரமாய் - வேருயென்றபடி, p, (ப்ரக்ருதிவத்) ஸ்வபூவம் பரத்வமென்றபடி.

(காட்சிப் பழகிக் கிடப்பேனை) முன்பு கண்ட காட்சியை ஸ்மரித்து அது கைமழுதலாக ஜீவித்துக்கிடப்போமென்றால் அதுவுமொண்ணாதபடி அவ்வுழி புல்லெழுந்து போய்த்து. (கிடப்பேனை) “கிடந்த கிடையிலே q பாடோடிக்கிடந்தா ளாகாதே!” என்று அகனங்க நாட்டாழ்வான் வார்த்தை” என்றருளிச்செய்வார். r இப்போது அவனை அணைக்கவல்ல இவளுக்குத் தேட்டம், இடம்வலம் கொள்ளுகையாய்த்து. s 223 “ $ஸீ$ $து$ ” (யே $து$) t சக்ரவர்த்தி-போக்கை அருமதி

(காட்சிப் பழகிக் கிடப்பேனை) அவனோடு முன்பு பழங் காட்சிகளை நினைத்து அதுகொண்டு உயிர்நிப்போமென்று பார்த்தால் அது என்னுடைய விருந்தோடையையே அங்குப் படுத்தி என்னைப் படுக்கையிலே கிடத்திவிட்டதானாலே அந்த வழியும் உடனற்றுப் போயிற்று. (கிடப்பேனை) ‘கிடக்கும் போதும் மறபக்கம் புரளமுடியாதபடி ஒரு பக்கமாகவே படுத்துக்கிடக்கும் என்னை’ என்றும் கருத்தத்தோன்ற “கிடந்த கிடையிலே பாடோடி” (ஒரு பக்கமாகவே படுத்துக்) கிடந்தாளாகாதே” என்று அகனங்கநாட்டாழ்வான் பொருள் கூறியது இவ்வு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. இப்போது எம் பெருமானை அணைப்பது உட முக்கியமல்ல; இடம் வலமாகப் புரளுவதே தேவை என்னும் நியாயயிற்று.

223. யே $து$ ராமஸ்ய ஸுஹ்ருதஸ்

ஸர்வே தே மூட, சேதஸ: |

ரோகபுராண சாக்ரந்தா;

ஸயநம் ந ஜஹுஸ்ததா || [ரா.அ.41-20]

[ராமனுடைய நண்பர்கள் அனைவரும் ரோகபுரத்தால் அழக் கப்பட்டு அறிவு மழுங்கியவர்களாய், படுக்கையைவிட்டுப்

q (பாடோடி) என்றது - ஒரு பாஸ்வத்திலே பெரு மல் கிடக்கை; r புலிதம் (இப்போது இத்யாதி); s இப்படி பாடோடிக்கிடந்தேருண்டோ? என்ன; பெருமானுடைய தோழன்மார் கிடந்தாரென்கிறார் (யே $து$ இத்யாதி); t துஸப்தார்த்தம் (சக்ரவர்த்தி இத்யாதி); u லோகத்திலே

பண்ணினான்; ஸ்ரீகௌஸையார் மங்களாஸாஸநம் பண்ணி விட்டார், அவ்வளவன்றிக்கே. u பத்தொன்பதாம் புராண யாயத்துத் தோழன்மார்படி. 223. “ $ராமஸ்ய ஸுஹ்ருத:$ ” (ராமஸ்ய ஸுஹ்ருத:) v தாய்க்கம்பனுக்கு மறைத்தவையும் வெளி யிடும்படி உட்புக்கவர்களிறே தோழன்மாராகிறார். w தம் களைப் பேணாதே அலறுக்கே நன்மையெண்ணிப் போந்தவர் கள் படுகுலைப்பட்டார்கள் என்கிறது. 223. “ $ஸீ$ $து$ ” (ஸர்வே தே) ஒரு விழுதியாக w ஸாம்யாபத்தி பெற்றிருக்குமா

புறப்படவில்லை) என்னும் ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீராமபிரான் காட் டுக்குப்போக முற்பட்டபோது அவனுடைய நண்டர்களுடைய நிலை இப்படியே இருந்ததென்றே. [யே $து$] தந்தை து:ஸரத: சக்ரவர்த்தி இராமபிரான் காடு செல்ல அனுமதித்தார். தாராள ஸ்ரீகௌஸையை காடு செல்லும் ராமபிரானுக்குப் பல்லாண்டு பாடி வழியனுப்பினான். இந்நாட்டில் பதினெட்டு புராணங்கள் இருக்க, சிலர்பத்தொன்பதாவது புராணத்தில் பேசுவதுபோலே, மாதாபிதாக்கள் போலல்லாமல் தோழன்மார் செய்தது தனி உழாயிருந்தது. [ராமஸ்ய ஸுஹ்ருத:] ராமனுடைய தோழர் கள், தாபுக்கும் தகப்பனுக்கும் மறைத்தவற்றைக்கூட வெளி யிடலாம்படி அந்தரங்கராயிருப்பவர்களுள்ளே தோழர்கள், ஆகையாலே அவர்கள் இப்பாடு பட்டார்கள் என்று கருத்து. ‘ஸுஹ்ருத:’ என்னும் பதத்தக்கு ரூபுப் (இடுகுறி) பொருள் கொள்ளப்பட்டது. அன்றிக்கே ‘ஸுஹ்ருத:’ என்பதற்கு நல்ல செஞ்சுடையவர்கள் என்று வ்யுத்தப்பதிப்படி பொருள் கொள்ளப்போது, தங்களுடைய நலம் கருதாது ராமபிரா னுக்கே நன்மை எண்ணிப் போந்தவர்களாகையாலே அவர்கள் இப்பாடுபட்டார்கள் என்று கருத்து. [ஸர்வே தே] அவர்கள்

உள்ளது பதினெட்டு புராணையாகையாலே எல்லாறையுப் பற்றி இவர்களுடைய வ்யாஸுத்தி தோற்றுகைக்காக (பத்தொன்பதாம் புராணவுடென்கிறது). v , w கீழ் - தாய் தம்பளில் ஸுஹ்ருதத்துக்கு ரூபுயாக அருளிச்செய்து, அவயவார்த்த, விவக்ஷித தாத்பர்யாந்தரம் (தங்களை இத்யாதி) w (ஸாம்யாபத்தி) ‘ராமஸ்யஸுஹ்ருதத்தில் எல்

போலே, 223 "सूक्ष्मसः" (மூட்சேதஸ:) ஸுஹ்ருதத்துக் களாகில் எழுந்திருந்து காலைக்கட்டி மீளாதொழிவாளென்னென்னில், அறிவுகலந்தால் செய்யுத்ததை நெஞ்சில் வெளிச் செறிப்பில்லாதபோதும் செய்யப் போகாதிறே, அறிவு செடுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், 223 "शोकमार्गेण चाकाशः" (சோகமாரேண சாக்காஸ்தா:) மலை அழுக்கிற்றுபோலே சோகம் அழுக்காற்றுகச்செய்வதென்? 223, "ययत् न जहृत्सह" (யயத் ந ஜஹ்ஸ்ததா) படுக்கையை விட்டு எழுந்திருந்தார்கள்ளாகில் மீட்டுக் கொடுபுகுந்த வாகியன்றே: x தாந்தாமே படுக்கையிற் கிடந்து போந்தவர்களன்றே.

அனாவரும் நித்யநிதி, தியில் உள்ள நித்யமுக்திகள் அனாவரும் பரமாத்மாவிடம் ஈடுபட்டில் ஒத்திருப்பதபோலே, இந்த ராமனுடைய நண்பர்கள் ஒருவரிடமிட்டுப் போகாமல் மயங்கி விழுவதிலே ஒத்திருந்தார்கள். [மூட்சேதஸ:] மயங்கிய நெஞ்சையுடையவர்கள். இவர்கள் ராமனுடைய நண்பர்களாகில் எழுந்திருந்து அவன் காலில் விழுந்து காட்டுக்குப் போகாமல் தடுத்துக் கூட்டிவரக் கூடாதோ? எனில்: அறிவேடு இருந்திருந்தால் அதைச் செய்திருப்பார்கள்; ராமன் காட்டுக்குப் போகிறான் என்று கேட்டவுடன் அறிவு மயங்கிவிட்டபடியாலே அதைச் செய்வதில்லை என்று கருத்து. இப்படி அறிவு அழிந்து போவதற்குக் காரணம் என்ன? எனில்:—[சோகமாரேண ச ஆக்ரந்தா:] துக்கமாதிரி கமையாலே ஆட்கொள்ளப்பட்டவர்கள்; மலை அழுக்கிற்றுபோலே துக்கம் அழுக்கும் போது அறிவு மழுங்கிப்போகாமல் என்ன செய்வது? [யயத் ந ஜஹ்ஸ்ததா] அப்போது படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கவில்லை, படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருந்தார்களாகில் இவர்கள் வார்த்தையை ராமன் தட்டமாட்டானாகையாலே ராமனைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்தது போலேயாகும். ஆனால் இவர்களின் ஒருவரும் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கமுடியவில்லை.

லார்க்கும் துடிக்கமொத்திருக்கை, x படுக்கையிலே கிடந்தவர்களெல்லாம் எழுந்திருக்கவில்லைபோலே கைத்தில்? என்ன (தாந்தாமே இக்கயாதி) அதாவது — சோகமாரத்தாலே கிடந்தவர்களாகையாலே எவ்வளவுமல்லவென்றபடி.

(புண்ணிம்) புண்ணின் விவரத்திலே புளியை ப்ரவேஸிப் பித்தாற்போலே. (புறம் நின்று) வாசனுக்குப் புறம்பு ஒன்று சொல்லாதேகொள்ளும்முகோள் என்கிறுளல்லன், என்னையும் அவனையும் சேர்க்கும் கூற்றிலே நின்று வார்த்தை சொல்லுமதொழிய மீட்கும் கூற்றிலே நின்று வார்த்தை சொல்லாதே, என்னையும் அவனோடே சேர்க்கைக்கிடான வார்த்தை சொல்லுகையன்றிக், எனக்கு அவன்பக்கல் ப்ராவணயத்தைக் குலைக்கக்கிடான வார்த்தை சொல்லாதே y அழகு சொல்லாதே. இப்போது மீட்கப் பார்க்கிறவர்கள் அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்களன்றே: "இப்போது, இவ்வாற்றமையைப் பரிஹரித்தால் மேல்வரும் y, நன்மைகளைப் பாராய்" என்று அவற்றைச் சொல்லா

(புண்ணில் புளிப்பெய்தாற்போல) புண்ணின் துணியில் புளிர்ஸத்தை ஊட்டியதபோலே; கடுமையான எரிச்சல் உண்டாகுப்படி என்று கருத்து. (புறமின்று அழகு பேசாதே) இக்கு 'புறம்' என்றது வாசனுக்கு வெளியே என்று பொருளில். ஆகையால் 'என் வாசனுக்கு வெளியே நின்று ஒருவார்த்தை சொல்லாதீர்கள்', என்று இத்தொடருக்குப் பொருளன்று. இங்கு ஆண்டானையும் கண்ணையும் சேர்ப்பது அகம்; அவனைக் கண்ணைமீட்டுந்து மீட்பது புறம். என்னை அவனோடு சேர்ப்பதற்கு வார்த்தை சொல்ல வேண்டுமெயொழிய எனக்கு அவனிடம் உள்ள அன்பை அழிந்து அவனிடமிருந்து என்னை மீட்பதற்கு உரிய வார்த்தை சொல்லக்கூடாது என்று கருத்து. (அழகு பேசாதே) இங்கும் 'அழகு' என்பது அவனுடைய ஸௌந்தர்யமல்ல; இவனுக்கு அவர்கள் நினைத்தும் நன்மையேயாகும். இவனை அவனிடமிருந்து மீட்கப் பார்க்கிறவர்கள் அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லமாட்டார்கள் என்றே. "இப்போது நீ அவனிடம் கொண்டிருக்கும் ஈடுபாட்டைத் தவிர்த்தால் மேலே வரும் நன்மைகளைப் பாராய்" என்று எனக்கு நன்மைகளைச் சொல்லாதீர்கள் என்று கருத்து.

y, y, "அழகு" - நன்மை,

ஈ - 92

நில்காதே. (பேசாதே) இது ஸப், த, மாத்ரமாய் அர்த்த, ஸபர்ஸியன் தென்றிருக்கிறது.

நீங்கள் இதில் படுகிற நேர்த்தியைச் செயலிலே நேரப் பாருங்கோள்.—(பெண்ணின் வருத்தம்தயாதி.) “உங்களிரண்டு தலைக்கும் ஒத்த உகப்புக்கு நாங்கள் சில யத்நம் பண்ணும்படி இருந்ததோ?” என்ன; உகப்பு ஒத்தாலும் ஆணும் பெண்ணுமென்கிற வாசியிலையோ? “முலையெழுந்த தார்படி மோவாயெழுந்தார்க்குத் தெரியாதிதே” என்று ப, ட்டரருளிச்செய்தாராக ப்ரஸித்த, த, மிதே. உ ஸாந்தீயிதி

(பேசாதே) நீங்கள் எது கேட்கிறீர்கள் வெறும் சொல்லாக் என் கையில் விழுமெயொழிய அதன் பொருள் என் நெஞ்சில் படாது என்று கருத்து.

இப்படிப் புறமின்று அழகு பேசுவதில் படுகிற சர்மத்தை நீங்கள் என்ன நோய்தீர்ப் டரிவோம் செய்வதில் பயன்படுத்துவது நன்குது என்னுள் பட்டியல் பிற்பாடியாலே (பெண்ணின் வருத்த மறியாத பெருமேன்) “நீங்கள் இருக்கும் ஒருவரையொருவர் விரும்புபவர்கள். அதற்கு நாங்கள் செயல்வேண்டிய சில முயற்சிகள் உண்டோ” என்று தாய்மார் முதலானோர் கேட்க, “விரும்பும்” இருவருக்கும் ஒத்திருந்தாலும் அவன் ஆன், “நான் வெண் என்விற வேற்றுமையுள்ளதே. அவன் பெண்ணின் வந்தம்மறியாத” பெருமையைத்தே இருக்கிறான்” என்பது பதில் கூறுகிறது. “முலையெழுந்திருக்கும்” பெண்களின் வருத்தம் நோவரில்—தாடி, மீனாச, முளைத்திருக்கும்” ஆண் களுக்குத் தெரியாதன்றோ” என்று பட்டரி, அருளிச் செய்தார் என்பது ப்ரஸித்த, த, மன்றோ. ஸாந்தீயிதியாகிற ஆசைப்பிடம் கண்ணன்” அவைத்தையும் கற்றவன்” அண்டின வர்களிடம் இரக்கம் காட்டவேண்டும் என்பதையும் அவனிடம் கற்றிருப் பின்” இவன் அவன்” திதி” தாழ்த்ததைப் பேசுதற்கு மாட்ட

உ (உகப்பு ஒத்தாலும்) அவன்—எனது ஸப, அறியா னென்றபடி உகானால் எவ்வளவுதான் அறியாதுவென்று வ்யாக்யானம் காட்டுகிறது அருளிச்செய்திருள்—(ஸாந்தீயிதி

அறிவுநையிதே பிறர்மடியறிபுரானென்றிது. b (பெருமான்) ௨24. “சிஞ் அரவா மது” (ஹீநோ யத, நயா ப்ரபு,) என்கிறபடியே.

d அவனுக்கு நம்மையொழியச் செல்லுவதானாலும், நம்முடைய அவனையொழியச் செல்லாதே; நம் ஸத்தை நோக்க வேணுமே; போகத்துக்காகிலிதே அவர் வேண்டுவது.

டரமல் தன் ப்ராப்யத்தவரையாலே அவனைப் பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமான் எகழ்வுகள் என்று கொள்ள வேண்டும் (பெருமான்)

224. துஷ்கரம் க்ருதவாத் ராமோ ஹீநோ யத, நயா ப்ரபு, தாரப்யாத்மநோ தே, ஹம் ந சோகோநாவஸீததி.

[ராம 15.53]

[இப்பிராட்டியைப் பிரிந்துவாழும் பெருமானான ராமபிரான் தன் தேவத்தைத் தரித்தருளியிருப்பதாலும், வருத்தத்தாலே வாடி, அழியவில்லை என்பதாலும் ராமபிரான் அரிய ஞானியத் தைச் செய்தவராகிறார்] என்று ஸ்ரீராமபிரான் பிராட்டியைப் பிரிந்தோது ப்ரபு, வாயிருந்தான் என்று அனுமன் சொன்னார் ப்ரபு, இவன் தன்னைப் பிரித்தபோது கண்ணன் பெருமானு யிருந்தான் என்கிறான்.

(பெருமான் ‘அரவாயில்’ தவண்ண ஆடைகொண்டு’ என்னை வாட்டம் தனிய வீசே,)—அவன் பெருமானாகையாலே நம்மையப் பிரித்தும் காலம், கமிக்கேடும். நமக்கு அவன் இல்லாமல் உயிர்தரிக்கமுடியாது. நம் ஸத்தையே அவன்தரிமன்றோ. அவன் வராயிட்டாலும் நம் ஸத்தையைக் காத்துக்கொள்ள

இத்யாதி) ஸாந்தீயிதியிடத்திலே எல்லாம் கற்றுக்கேட்டு எல்லாவுள்ளுயிருக்கச்செய்தியும், வெறுப்பரவே அறியா, னென்கிறான். b, o இவனைப் பிரித்து அவன் பெருமானு யிருக்கிறது எப்படியிருக்கிறதென்று; பெருமான் பிராட்டியைப் பிரிந்து ப்ரபு, வாயிருந்ததார்ப்பேலே என்கிறார் (ஹீநோ யத, நயா இத்யாதி.) d மேலுக்கவதாரிகை அருளில்

ஸத்தை நோகருகைக்கு அங்குத்தை ஸம்பந்தமுள்ள தொன்று அஃமே; அத்தைக்கொண்டு வந்து என்னை ஆர்வலிப்பியுங்கோள். ௨ அவன்தான் இத்தனைபோது பசுக்களையும் விட்டுக்கொண்டு போகாநிற்குமே; ௨, பிறரை நலிகைக்காகத் தான் காட்டுக்குப்போகைக்கு உடைதோ லுடுத்திறேபோவது; “சுறையினர் துவருடுக்கை” என்கிற படியே திருப்பிதாம்புரத்தை இட்டுவைத்துப்போமே.

(அரையில் பீதகவண்ணவாடைகொண்டு) “மேலிட்ட உத்தியமாளாலாகாதோ?” என்று நஞ்சீயர்கேட்க; “ஸ்வேதா ஒரு வழி இருக்கிறது. அதுபாவத்தக்குத் தான் ப்ரபுவான அவன் வேணும், நம்முடைய உத்தையைக் காத்தக்கொள்வ தற்கு அகனேரு தொட்டிபு பெற்றதொரு பெருளே போதும். அதைக் கொண்டுலந்து என்மால் விசீரீகளானால் என் வாட்டம் தவிர்த்து நான் உயித்தித்திருப்பேன் என்கிறேன். சத்தகைய பொருள் எது? அதை நாங்கள் கொண்டுவர முடியுமோ? என்னும் கேள்வி எழ. “அரையில் பீதகவண்ண வாடை” என்கிறேன், அவன்தான் பசுக்களையேய்துக் கொண்டு போகும் சமயமன்றே இது. அப்படிப் போகும் போது “சுறையினர் துவருடுக்கை, கடைபாவின் கழிகேற் கைச் சுறையினர்” [திருவாய் 4-8-4] என்கிறபடியே பெண் களைத் தண்டால் ஈந்தித்த தன்புறத்துவதற்காகத் திருப்பிதாம்புரத்தை ஆய்ப்படியில் இட்டுவைத்து, தோலுடைய உருத் துப் போவானன்றோ. அந்தத் திருப்பிதாம்புரத்தைக்கொண்டு லந்து என் வாட்டம் தணிய விசுங்கள் என்கிறேன்.

(அரையில் பீதகவண்ண ஆடை கொண்டு) “கண்ணை மேலே சாத்தின பிதாம்புரத்தைக்கொண்டு விச்சொல்லாமல் செய்கிறார் (அவனுக்கு நம்மை இப்பாதி, ௨) பீதகவாடை சாத்திக்கொண்டனரே இருப்பது, அதைத் கொண்டுவரப் போமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன்தானித்தனை போதிப்பாதி, ௨, பிறரை நலிகைக்காக - பெண்களை நலிகைக்காக, 1.

கந்தகுலுப்பதை, போலேகான்” என்றருளிச்செய்தாராம். (என்னெய்தியாதி,) என்னையும் அவனையும் சேர்த்து போகத்தலே நிறுத்துங்கொள்ளுங்கள் அது இப்போது உங்களால் செய்யப்போகாதினே. ஆனாலும், வாட்டத்தை அகஞ்சரிப்படுத்தலாமே; அதைச் செய்யப் பாருங்கோள்; அவனுடைய திருப்பிதாம்புரத்தைக் கொடுவந்து என்மேலே பொகட்டு என் ஸத்தையை நோக்கப் பாருங்கோள். 1.

பதினாறுக்குத்தீருமொழி — இரண்டாம் பாட்டு

பாலா லிலையில் துயில்கொண்ட
பரமன் வலிப்பட்ட டிருந்ததேனை
வேலால் துன்னம் பெய்தாற்போல்
வேண்டி நெல்லாம் பேசாதே
கோலால் நிறைமேய்த் தாயனாய்க்
குடந்தைக் கிடந்த குடமாடி
நீலார் தண்ணைத் துழாய்கொண்டென்
நெறிமென் குழிமேல் குட்டிரே.

அரையில் சாத்திய பிதாம்புரத்தைக்கொண்டு விச்சொன்ன தற்குக் கருத்து என்ன” என்று நஞ்சீயர் புட்டரைக் கேட்க, “உத்தம ராஜகிராவன் தன் நாயகன் வியர்வை மணத்தை விரும்பிநுட்டான், இவன் உத்தம ராயகிராவையாலே கண்ணனுடைய வியர்வை மணத்தை விரும்பி, அரையில் சாத்திய பிதாம்புரத்தைக்கொண்டு விச்சொல்லுகிறேன்” என்று புட்டர் அருளிச்செய்தாராம். (என்னை வாட்டம் தணிய விச்சீர) “என்னையும் அவனையும் சேர்த்து ஒருவரையொருவர் அனுபவிக்கும்படிச் செய்யுங்கள்” என்று சொன்னால், உங்களால் அது இடவாது. ஆனாலும் எனது வாட்டத்தைத் தணிப்பதற்கு வழியுண்டே; அதைச் செய்ய முயலுங்கள். அஃனுடைய நிகு வரைப் பிதாம்புரத்தைக்கொண்டுலந்து அதன் தொட்டிபை எனக்கு ஏற்படுத்தி, என்னை உயிர்தரிக்கச் செய்யுங்கள்” என்கிறேன். 1.

பதவுரை—பரல் ஆலிலையிற் பரல் பாயும் பருவத்தையுடைய ஆலத்தளிநிலை, துயில் கொண்ட—சன் னவளர்த்தருளின், பரமன்—பெருமானுடைய, வலை—வலைபிழை, பட்டிருந்தேனை—அடங்கட்டும் கொண்டிருக்கிற என்னைக்குறித்த, வேலால் துன்னம்—பெய்தால்போல்—வேலாயுதத்தை யிட்டுத் துணைத்தாற்போல்: [கொடுமடாக]; வேண்டியு ள்லால் போதாதே—உங்களுக்குத் தோன்றின்படியெல்லாம் சொல்வதைத் தவிர்த்து, ஆயன் ஆய்—இடைபிழை யாய், கோலால்—[துன்பச்சாதிக்கு உரிய] கோலக்கொண்டு, நிரை மேய்த்து—பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்தவனாய், குடத்தை கிடந்த—திருக்குடந்தலையில் திருக்கண் வளர்த்தருளினவனாய், குடம் ஆடி—குடக்கூத்தாடினவனுமான கண்ணபிரானுடைய, நீல் ஆர்தன் அம் துறாய் கொண்டு—பசுமை பொருந்திக் குளிர்ந்து அழகிய திருத்தழாயைக் கொண்டு வந்து, நெறி மென்—நெறிப்புக் கொண்டதாயும் மிருதுவாயுமிருந்துள்ள, என் குழல்மேல்—என் கூத்தலிலே, குட்டிர்—குட்டுங்கள்.

ய்யா: இரண்டாம் பாட்டு. ௩ (பாலாலியாதி) 225. "अथ अथ शिवः शिवे लोके नाश्वरायते। श्राव्याय वषट्पञ्च पञ्चै" (கதும் நவயம் ஸிஸாமுதே லோகே நாஸுரபாகுதே! ஸாஸுரபாயம் வடவ்ருஷஸ்ய பல்லவே) என்றித

2: அவ:—அவனுடைய திருத்தழாய் மாலையைக் கொண்டு வந்து என் கூத்தில் குட்டுங்கள் என்கிறது.

ய்யா:—(பாலாலியில் துயில்கொண்ட)

225.க.க. நவயம் ஸிஸா: ஸுதே லோகே நாஸுரபாகுதே।
ஸாஸுரபாயம் வடவ்ருஷஸ்ய பல்லவே து ஸாஸிஸிதி:॥
[புரா—ஆர 188-94]

[உலகமெல்லாம் ஸாமமடைந்தபிறகும், ஆலமக் கிளையிலுள்ள இனத்தளிநிலை, இவிய புன்முறுவலுடன் கூடிய இக்குழங்கை, எப்படிப் படுத்தக்கொண்டிருக்கிறது?] என்றபடியேயே பாஷ்

படியே—பால்பாயுமி பருவத்தையுடந்தான இனத்தளிநிலை; "இனத்தளிநிலை கண்வளர்ந்த" என்னக்கூறுகிறே. (துயில் கொண்ட) யஸோதைப் பிராட்டியுடைய தொட்டிலிலே சக்கமுண்டான இடத்தில் கண்வளர்ந்தருளுமாபோலே கண்வளர்ந்தருளினாயிற்று. ஸபரமர்துமான ஸ்தலத்திலே ஆலிலையிலே. (பரமன்) ௨ அகடத்தகடநா ஸாமர்த்யத்தில் வந்தால் யஸோதர்த்தத்தந்தயும் ஒப்பன்று வடதன் ஸாமரிக்கு, (கிளைப்படிருந்தேனை) பெய்யாந்நவார் மகளிறே.

[பரம் பருவத்தையுடைய ஆனத்தளிநிலைபெற்றே கண் வளர்ந்தான், "ஆனில் மேலோர் இனத்தளிநிலை கண்வளர்ந்த க்கன்" [திருப்பதிரு 2-10-1] என்றானறே திருமங்கை பிழ்க்காடி. (துயில்கொண்ட) யஸோதைப் பிராட்டிபாதகாட்டின் தொட்டிலினே கண்வளரக் செய்கையாது துயில்கொண்டாற்போலே. பிரதாரமாயிருக்கையாலே கண் பார் 'என் வறுமிறே' என்று பப்பபடும்படியிருக்கிற இவ்விலையிலே பயமற்றுத் துயில்கொண்டான் என்கிறது. (பரமன்) சேராதவற்றையெல்லாம் சேர்த்தவைக்கும் அடியாக கடநா ஸாமர்த்யத்திலே ஒப்பற்றவன் யஸோதையின் குழத்தையான கண்ணன் ஒருத்தி மகனுய்ப் பிறந்தவுடன் ஓரிடில் ஒருத்தி மகனுய்ப் போய்ச்சேர்ந்தான். சிறு குழத்தைவாயிருக்கும் போதே பூதன் சகடாகரன் முதலான, பல அசுரை அழித்தான். சிறுமனுபெருங்குப்போது சோலாகும் குன்றெடுத்தான். ஆனால் வடதன்ஸாமியான ஆலிலைப் பெருமானுடைய "பால்ன் சனதருவாய் ஏழுவருண்டு ஆலிலையின் மேலுந்து நீவளர்ந்த மெட்டென்பர்—ஆலந்து. மேலே நீருளதோ வண்ணதோ மண்ணதோ" [முதல் திருவ 89] என்று அவதரிக்கும்போதே அதுகூர்னாவரும், பிரதாரமாக இவன் ஆலிலையிலே கண் ளுளருகிறபடியைக் கண்டு அஞ்சும்படியாக அவதரித்தான். ஆகையால் கண்ணனும் அகடத்தகடநாஸாமர்த்யத்திலே ஆலிலைப் பெருமானுக்கு ஒப்பல்ல, (வலிப்படிருந்தேனை)

இரண்டாம் பாட்டு. (பாலர்ல் இத்திதி) ௩ "பாலா லிலை"—புரமன் ஆலிலே என்றபடி, ௩ யஸோதாஸ்த

பரிவரில்லா இடத்திலே சாய்ந்தா என்று அதிலே நெஞ்சை வைத்திருக்கையாலே கால்வாய்கிப் போகமாட்டாதே சிறைப்பட்டிருந்தேனே.

o (கோலால் இத்தியாதி) d ஸ்வப்ரயோஜநபராயிருப் பார்ஞ்சு பசால்லுமாபோலே சிலவற்றைச் சொல்லாதே. வேலால் துன்னம் பெய்தாற்போல வென்றுது; வேல் உள்ளே டிடக்கத் துன்னம் பெய்தாற்போல என்னுதல்.

புட்பட்ட வேண்டாத இடங்களிலெல்லாம் புயப்பட்டு எம்பெருமான் இருப்பதற்குப் பல்லாண்டு பாடும் பெரியாழ்வார் மகளன்றோ இவள். "சூகையாலே" "மிகவும் புயப்படவேண்டிய ஆலத்தளிரிலே பரிந்து பல்லாண்டு பாடுவாரி இல்லாத இடத்திலே வந்து உயர்ந்தான்" என்று இவ்வாறிலைப் பெருமானிடத்திலே நெஞ்சை வைத்திருக்கையாலே, நெஞ்சை வேறிடத்தக்குச் செலுத்தமுடியாமல் அங்கேயே வலைப்பட்டிருந்ததாகக் கூறுகிறார்.

(கோலால் துன்னம் பெய்தாற்போல்) 'ஆல்' என்பதை துண்டித்து வேற்றுமை விதழிபாக்கக்கொண்டு 'வேலைக்கொண்டு துண்டிட்டாற்போலே' என்று பொருள்கொள்ளலாம். — அல்பேகே, ஆல் என்பதற்கு மேல் அல்லது இடம் என்று பொருள்கொண்டு, வேலின் மேலே துண்டிட்டாற்போல் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். உடலில் பாய்ந்த வேல் உள்ளிடக்கே அதன் மேலே துண்டிட்டாற்போல் என்றபடி.

நட்புடத்துக்கு அக்டிதகட நாளாமர்த்தியம் - பிறத்தவடனே மேகையம், பூதநாதி நிரைமும். o, d எடுத்த பத்துக்கு அபாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபரீத்ரீத்யாதி.) ஸ்வப்ரயோஜநபரீ "உங்களுக்கொன்றும் படியாத" என்றால் திரும்புவீசுகள்; இவள் ப்ரப்ரயோஜநபரீயாகையாலே எது சொன்னாலும் திரும்பாளென்றபடி. o (வலால்) "ஆல்" என்று மேலும் இடமுமாய் வேலின் மேல் புறரத்தாற்போலே. என்று இரண்டாம் அர்த்தம்.

e புண்ணிலே புரியை ப்ரவேஸிப்பித்தால் எரியும்தனை யிறே, இதாசிறது புண்ணைப் பெருப்பிக்குமித்தனையிறே. i எனக்கோடுகிற துலையறியாதே உங்களுக்கு ப்ரதிபந்தங் களைச் சொல்லாதே.

g (கோலாலித்தியாதி) h "அவனுக்கு எவ்வருகிறதோ" என்று அஞ்சின எனக்கு அவனுக்கு h, ரகஷ்யுள்ளவளவும் சொல்லிப் பரிஹரிக்க வேண்டாவோ? i அவன்தானே

சென்ற பாட்டில் "புண்ணில் புளிப்பெய்தாற்போல" என்று கூறினான். அதைக்காட்டிலும் கடுமையான துன்பத்தை விளைக்கையாலே இங்கு "வேலால் துன்னம் பெய்தாற்போல்" என்கிறார், புண்ணில் புளியைச் சொரிந்தால் எரிவதுதான் செய்யும், வேலால் துண்டிட்டால் புண்ணைப் பெரிதாக்கிக் கடுத்துன்பத்தை விளைக்கும். அவனுக்குப் பரிவாரில்லை என்று துணுக்குறும் எனது நிலையை அறியாமல் உங்களுக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் பேசுவது எனக்குக் கடும் துன்பத்தை விளைக்கிறது என்றபடி.

(கோலால் நிரமேயத்தரயறும்) "ஆலிலையில் தயில் கொண்ட அவனுக்கு எவ்வருகிறதோ?" என்று துணுக்குற்ற எனக்குப் பக்கங்களைக் கொலெடுத்து மேய்த்து ரகஷித் அக்கண்ணன் தனக்குத்தானே ரகக்ஷணமாவான் என்று சொல்லி, என் அச்சத்தைப் போக்கவேண்டாவோ? அவனுடைய ரகக்ஷ குறித்து என்னுடைய அச்சத்தை அவன் தானே ரகக்ஷனை செய்கிச் சொல்லியன்றோ போக்கவேணும்.

e புராதகூதவம் கீழேயும் சொல்லிற்றே, இங்கு வாசியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புண்ணிலே இத்தியாதி) f (எனக்கோடுகிற துலையறியாதே) என்றது அவனுக்குப் பரிவாரில்லையென்று எனக்கோடுகிற துலையறியாதே என்றபடி. g, h, (ரகக்ஷ்யுள்ளவளவும்) என்றதுபசுக்களை ரகஷிக்கையாலே அவன்தனக்கும் அவன்தானே ரகக்ஷனென்றிருக்கிறுனென்றபடி. g, h, i (அவனுக்கெவ்வருகா—93

ரஷ்களுன செயலைச் சொல்லியவ்ளே என்னைப் பரிஹரிப்பது. சுகந்தியனுய் பிறந்து கையிலே வில்லைப் பிடித்து ரிஷிகளை நோக்கும் அவனைப்போலல்ல. (குடத்தைக் கிடந்த குடமாடி.) “சீரார்குட மிரண்டேந்திச் செழுந்தெருவே ஆரா ரெனச் சொல்லியாடும்” என்கிறபடியே அவன் தன் வடிவழகை எல்லாரும் அநுபூவிக்கலாம்படி. ஸர்வஸ்வது, “நம் பண்ணிக்குடமாடின ஆயா ஸந்தீரத் திருக்குடந்தையிலே வந்து சாய்ந்தானாய்த்து.

(நிலாந்தண்ணந்தழாய்கொண்டு) பசுமையிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாயைக்கொண்டு. இதுக்குப் பசுமையாவது - அந்நய்யரேயோஜநர் இமெதாகை. அதாவது - பெரியாழ்வார் இடுகை. ஜவாயாலே மங்குளாயாஸநம் பண்ணக் கையாலே

சுகந்தியனாகப் பிறந்து கையிலே விட்டப்பிடித்து அரக்கராலே தன்புறம் ரிஷிகளை ரஷிக்கும் ராமனைப் போலல்லாமல், இடையனாகப் பிறந்து கையிலே கோலைக்கொண்டு பசுக்களையும் ரஷிக்கும் எளியமையுடையவன்ளே இவன். (குடத்தைக் கிடந்த குடமாடி.) “சீரார்குடமிரண்டேந்திச் செழுந்தெருவே ஆராரெனச் சொல்லி ஆடும்” [சிறிய திருமடல்] என்கிற படியே அவன் தன் வடிவழகை அனைவரும் கண்டு கவைக்க லாப்படி. முற்றாட்டாகக் கொடுத்து, குடமாடின கைப்பிடித் திருக்குடந்தையிலே வந்து பள்ளிகொண்டானாயிற்று.

(நிலாந்தண்ணந்தழாய்கொண்டு என்ருறிமென்ருழல்மேல் குட்டிரே) பசுமை மிகுந்திருக்கும் திருத்தழாயைக்கொண்டு என்னுடைய கேசபாசங்களிலேமேல் குட்டுவிக்கனாக. இத்தழாய்க்குப் பசுமையாவது - வேறுடயன் கருதாதவர்கள் இவ்வே

கிறதோ) என்ற வாக்கியம் “பாலாலிலை” இத்தயாதிக்குத் தாத்தாய்யாய், “கோலாலிறை” இத்தயாதிபிலே நோக்காகத் தாத்தாய்யாத்ரம் (அவன் தானே ரஷ்களுன இத்தயாதி)

ஜபெரியாழ்வாரிடுமது அந்நய்யரேயோஜநமென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வாயாலேயித்

இடுகையிறே. மிக்க சீர்த்தொண்டரிட்ட பூத்துனவிறே. தொண்டர், சீர்த்தொண்டர், மிக்க சீர்த்தொண்டர். தொண்டராகிறார் - கழாடப்பட்டவர்கள்; சீர்த்தொண்டராகிறார் - உபாஸகர், மிக்க சீர்த்தொண்டராவார் - பெரியாழ்வார்போல் வார். ப்ரயோஜநாத்நபரரிடுவது - 226. “*देवि मे वरानि मे*” (தேவறி மே தத்யாமி தே) என்கிற பூவத்யோஷத்தாலே பொறியெழுந்து வெந்துகிடக்கும். k (நெறிமென் குழல்மேல்) 1 நெறித்து ம்ருதுவான குழலென்னுதல். m அன்றிக்கே. பேணுக்குழலென்னுதல். 2.

தாயிருக்கை. அதாவது - பெரியாழ்வார் போல்வார் இடுகை - வாயாலே பல்லாண்டுபாட, கையாலே இடப்பெறுவதாகை என்றபடி. “மிக்க சீர்த்தொண்டரிட்ட பூத்துனவினவாசம்” [பெரியதிரு 11-1-1] என்றான்ருே திருமங்கைமாய்வாரும். தொண்டர், சீர்த்தொண்டர், மிக்க சீர்த்தொண்டர் என்று அன்புடைய வர்கள் மூலகைப்படுவார். தொண்டராகிறார் - “*कृपादपट्टे निवर्तितम्*” [திருப்பல்லாண்டு 8] என்று பெரியாழ்வார் அருளியபடியே, ஒருதாழ்ந்த பயனுக்காக அன்பு செய்பவர்கள். சீர்த்தொண்டராகிறார் - மோகத்துக்கு உபாயமாக நினைத்து புக்தியெய்யும் உபாஸகர், மிக்கசீர்த்தொண்டராகிறார் - மோகத்துதையும் நினைபது அவனுக்குப் பரிந்து பல்லாண்டு பாடும் பெரியாழ்வார்போல்வார். வேறு பயன் கருதுமவர்கள் இரும் துளவம்

226. தேவறி மே தத்யாமி தே [யஜுர் 5-3]

[தேவதையே! நீ எனக்குப் பலனைக்கொடுப்பாயாக; நான் உனக்கு ஹவிலினைத் தருகிறேன்.] என்கிறபடியே வேறுபயன் கருதுகையாகிற அவர்களுடைய நினைவினுள்ள குற்றத்தாலே மோகந்தி வெந்துகிடக்கும். (நெறிமென் குழல்மேல்) நெறிப்புக

யாதி) k, 1 நெறித்தல் - செறித்திருத்தல்; கூச்சக் கூச்சாக நிறுதல். k, m இரண்டாமர்த்தத்துக்கு “மென்ருழல்” என்று - அல்பமான குழலென்றாய், அத்தரலே - [பேணுக்குழல்] என்று பூலிக்கிறது. 2.

பதினாறுக்குத்திருமொழி — மூன்றாம் பாட்டு

கஞ்சைக் காய்ந்த கருவில்லி

கடைக்க கென்னும் சிறைக்கோலால்

நெஞ்சு ஒருவ வேவுண்டு

நிலையும் தளர்ந்து தைவேனை

அஞ்சே சென்னு னவனெருவ

னவன்மார் வணிக்கு வனமாவை

வஞ்சி யாதே தருமாகில்

மார்வில் கொணர்ந்து புரட்டிரே.

பதவுரை:— கஞ்சை—கம்ஸனை, காய்ந்த—தொலைத்தவ னாயும், கருவில்லி—பெரிய வில்போன்ற புகுவத்தையுடையவ னாயுமிருக்கிற கண்ணபிரானுடைய, கடைக்கண் என்னும்— கடைக்கண்ணாகிற, சிறைக்கோலால்—சிறையுடைய அம் பாலை, நெஞ்சு ஊடுருவ—நெஞ்சு முழுவதும், (ஏ)வேவுண்டு— (எய்யப்பெற்று) வெந்து போகப்பெற்று, நிலையும் தளர்ந்து— நிலைமை குலைந்து, தைவேனை—வருந்துகின்ற என்னை நோக்கி, அஞ்சேல் என்னுள் அவன் ஒருவன்—‘பயப்படாதே’ என்றொரு வார்த்தையும் சொல்லாதவனும் விஜயதீயனான, அவன்—அப்பெருமான், மார்வு அணிந்த—(தனது) திரு மார்பில் சாத்தியருளின, வனமாவை—வனமாவையை, வஞ்சி யாதே—மோசம் பண்ணாமல், தரும் ஆகில்—கொடுத்தருள் வனாகில், கொணர்ந்து—(அம்மாவையைக்) கொண்டுவந்து, மார்வில்—(என்னுடைய) மார்பிலே, புரட்டிர்—(நெஞ்சினுள்) வெப்பம் தீருமாறு) புரட்டுங்கள்.

கொண்டதாய், மென்மைக்கி குழுவில் குட்டுங்கள். அல்லது ‘மென்’ என்று குறைவைக் காட்டுவதாய்—தேனாகுமே’ என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 2.

3. அவ:— அவனுடைய கடைக்கண் என்னும் அம்பு பட்டு வெந்துவிடக்கும் என் நெஞ்சம் குளிரும்படி அவன் மார்பில் அணிந்த வனமாவையை எனது மார்பில் இட்டுப் புரட்டுங்கள் என்கின்ற.

வ்யா:— மூன்றாம் பாட்டு. (கஞ்சைக்காய்ந்த) ‘வில்லி விழவு’ என்று ஒரு வ்யாஜத்தைப்பிட்டு அழைத்துத் தப்பு விளைந்ததென்று மாதுலனாய்க் கண்ணநீர் விழவிட்டு இழவு கொண்டாடிப்போனாகக் கம்ஸன்கோல. அவன் தன்னோடே போம்படி பண்ணினான். 3 (கருவில்லி) ஆண்பின்னை; அன்றியே, பென்றிறந்தாரை நலிகைக்கு வில்போலேயிருக் கிற புகுவத்தையுடையவன், (கடைக்கெண்ணும்) b முழுக் கப் பார்ப்பது அந்யபரையிறே, சோலையைப் பார்ப்பாரைப்

வ்யா:—(கஞ்சைக்காய்ந்த) ‘வில்லி’ என்று ஒரு பேரை வைத்து அந்த சிழாவுக்காகக் கண்ணை அழைத்தவர்த்தெய்து அதில் கண்ணைக் கொடுத்துவதற்காக, குவையாபிட்ட, சாணார் முஷ்டிகர்கள் முரலான பலரை சியமித்துவைத்து, இப்படிக்கண்ணன் அழிந்தால் ‘ஐயோ! தவறாக என் மருமகனைக் கொன்றுவிட்டார்களே’ என்று பரிவுள்ள மாம்போல் கண்ணர்விட்டு வருத்தம் கொண்டவன்போலே நடக்கவேண்டும் என்னும் மனோரத்தத்துடன் கம்ஸன் இருக்க, அவனது நினைவு அவனோடே போகும்படி அவனைத் தொலைத்தானாயிற்று. (கருவில்லி) பெரிய வில்லையுடைய ஆண் பின்னை. வில்லிழாவுக்கு வந்தானாகையாலே வில்லேறி வந்தவனாக வர்ணிக்கிறார். அன்றிக்கே, எப்போல் பெண்ணைக் கற்பித்தவர்களைத் தன்புறத்து வந்தாகவே பெரிய வில்போல் இருக்கிற புகுவத்தை உடையவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (கடைக்கெண்ணும்) காத லுடையவர்கள் தம்முடைய காதலுக்கு விஷயமாபிஷயதவர் களையே முழுநோக்காகப் பார்ப்பார்கள். காதலுக்கு விஷயமான வர்களைக் கடைக்கண்ணோடே பார்ப்பார்கள்; ஒரு சோலைக்குச் சொந்தக்காரன் இது தன்னுடையது என்று பெருமீதமும் இனிமையும் தோற்ற, கடைக்கண்ணால் பார்ப்பதுபோலே.

மூன்றாம் பாட்டு (கஞ்சையித்பாதி) 3 கருமை—பெருமையாய், பெரியவில்லி என்று முந்தினது. b கடைக் கண்ணாகவேணுமோ, முழுக்கண்ணாகப் பார்க்கவொண்ணு தோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முழுக்கப் பார்ப்பதில் யாதி) நாயகியாகையாலே, மஹாப்ரபுவானவன் மானுஷி

போலேயாய்த்து அந்நயபரரைப் பார்ப்பது. 227. “நாகஃ
 ஐநு முககமபரந பரநி ந ஸிந்தநா” (தாத்தூர்ய: க, லு
 முத்தகண்டமபரந பர்யந்தி த ஸ்விக்குதந) என்னக்
 கடவதிநே. ட புருவத்தை வில்லாகவும் கண்ணை அம்பாக
 வும் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிநே.

227. தாத்தூர்ய: க, லு முத்தகண்டமபரந
 பர்யந்தி த ஸ்விக்குதந

[அப்படிப்பட்ட உத்தமநாயகிகள் கணவனைக்காட்டிலும்
 வேறுபட்டவர்களை யே முழுநோக்குடன் பார்க்கிறார்கள்; கைப்
 பிடித்தவர்களை அப்படி நோக்குவதில்லை; (கடைக்கண்ணாலேயே
 காண்கிறார்கள் என்றபடி)] என்று சொல்லப்படுகிறத்க்கு.
 (சுருவில்லி கடைக்கண் என்னும் சிறைக்கோலால்) புரு
 வத்தை வில்லாகவும் கண்ணை அம்பாகவும் கவிகள் வரிணிப்
 பதண்டன்கு.

(சிறைக்கோலால்) சிறைகையுடைய கழியாகிற அம்பால்.
 கழிசிறை (1 அம்பு 2 துஷ்டன்) வரும்போது தெரியாது.
 இலக்கணவரின் விழுவதைக்கொண்டு , தெரிந்துகொள்ள
 வேண்டும். கண்ணால் பார்க்தால்; தடுக்கலாம், காணுகிறக்கப்
 பாய்கையாலே தடுக்கவொண்ணாதபடியிருக்கை. இவன்

சோலையைக் கடைக்கண்ணாலே போக்யமாகப் பார்க்கு
 மாபோலே சற்றே கடைக்கண்ணாலே பார்க்கை. ௦ கீழ்ச்
 சொன்ன இரண்டுக்கும் ப்ரமானம் அருளிச்செய்திருர்—
 (தாத்தூர்ய இத்யாதி) (தாத்தூர்ய:) என்றத்க்கு, கீழ்
 க்ரந்த்யாதி. தெரியாடையாலே, (பர்யந்தி) என்கிற
 துர்யநகர்த்துவாதுதுணமாக “தாத்தூர்ய:” என்ற
 துக்கு ஸ்திரீகளைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்தார்.
 (அபரந் ஸாதாரணம்) முத்தகண்டம் பர்யந்தி ஸ்வி
 க்ருதந் அலாபாரணம் முத்தகண்டம், த பர்யந்தி)
 என்றபடி. ட “வில்லி” என்றல் புருவத்தையுடையவ
 னென்று சொல்லுமோவென்ன அருளிச்செய்திருர் (புரு
 வத்தையித்யாதி).

(சிறைக்கோலால்) சிறைகையுடைய கோலால். ௦ கழி
 சிறை e, வரும்போது தெரியாது பட்டுக்கொடு நிற்கக்
 காணுமிதனை. கண் கண்டிருக்க வொண்ணாதபடியிருக்கை.
 “நோக்குகிறோம்” என்று நோக்கிவிறே கண்ணுக்கு எட்டாத
 படி போகலாவது. (செஞ்சூருருவ) தோற்புரையே போம
 தல்ல, நெஞ்சுலேபட்டு அவ்வருகேபோய்த்தது. (நிலையும்
 தளர்ந்து) எவுண்டதினேற்றம் எவ்வளவுநேருமென்னில்
 நாலடிபோய் விழுகையன்றிக்கே. i நின்ற நிலையிலே விழுக
 படியாகவாய்த்து அவனுடைய நோக்குவதையே இருப்பது
 “ஸத்தியத்யாநிஷ்டர், த. ஹாவித்யாநிஷ்டர்” என்னு
 போலே அவனுடைய நோக்குவத்யாநிஷ்டரிநே இவர்க
 (கைவேளை) ஸந்தியபந்தங்கள் குலந்து சித்தியைக்க
 கிடக்கிற என்ன.

முழுநோக்காகப் பார்க்தால் அப்பார்க்கைக்கு இலக்கணதபடி
 விலக்காம். கடைக்கண்ணாலே நோக்குகையாலே கண்ணுக்கு
 எட்டாதபடி போகவும் இயலவில்லை. (செஞ்சூருருவ) தோலில்
 மாத்திரம் மேலெழத் தைப்பதல்ல. செஞ்சூருருவ அகை
 யும் ஊடுருவிச்சென்றது கடைக்கண் எனலும் அம்பு.
 (செஞ்சூருருவவென்று) செஞ்சு ஊடுருவப்படி எவுண்டு
 என்றும் வேண்டு என்றும் பிரிக்கலாம். எவுண்டு என்பது
 அம்பு என்று சொன்னதற்குப் பொருத்தமாயிருக்கும்.

(எவுண்டு நிலையும் தளர்ந்து) எவுண்டதின் பும் எவ்
 வளவு? எவ்வி: நாலடி நடந்து விழவுமொண்ணாமல் நின்ற
 நிலையிலே விழும்படியாக ஆய்ந்து—எவுண்ட இரகையபுல
 மும் இவனை விழ்ச்செய்த அவனுடைய நோக்கு வித்யையின்

௦ கழிசிறை-சாடு. சிறைகையுடைய சழி-அத்தம்;
 கூத்தூர்ன் தவரி. கழிசிறை - கழுதினுடைய சிறகென்று
 படி. e “கடைக்கண்” என்னும் சிறைக்கோலால்” என்று
 விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (வரும்போதத்யாதி)
 i (நின்றநிலையிலே) என்றது-நோக்குக்கு விஷயபூதயான
 தான் நின்ற நிலையிலே என்றபடி.

g (அஞ்சேலென்னுன்) தன் முகமான அம்புதைத்த உறைப்புத் தான் அறிந்தால் "அஞ்சாதெகொள்" என்று வந்து அணைக்கவேண்டாவோ? h (அவனொருவன்) i தன் கையில் அம்பு பட்டவன் படுகிற நோவுகண்டு பொறுக்க மாட்டாதே, 228. "சஜ்ஜாவஃ" (ஸஞ்ஜாதபூஷ்பா) என்று கண்ண நீர் விழவிட்டானுமொருவன்; இது தானே போதுபோக்காக இருக்கிற இவனுமொருவன்.

சக் தியுமிருப்பது "ஸத், வித், பாசிஷ்டு, த், ஹர வித், பாசிஷ்டு, ன்" என்று உபாசாரப் பலவகைப்பட்டிருப்பர். அந்த சீதியில் இவர்களை நோக்கு வித், பாசிஷ்டு என்பது பொருத்தம். (காவேனே) எனும்புமுட்டுக்கள் குலிந்து கலகலத்துப்போய்மிடக்கிறதென்கண்.

(அஞ்சேலென்னுன்) தன் முகமான i தன் முகத்திலுள்ள கண்ணிறம்; 2 தன் மூலமான அம்பு தைத்தகடுமையைத் தான் அறிந்தானாகில் "அஞ்சாமகிரு" என்று ஓடிவந்து அணைக்கவேண்டாமோ? (அவனொருவன்) தன் கையில் அம்புபட்டு வீழ்ந்து மிடக்கிற வானி படுகிற துன்பங்கண்டு பொறுக்கமுடியாமல்

228. இத்தேவமார்த்தஸ்ய ரகு, ப்ரவீர:

ஸ்ருத்வா வசோ வால்யநுதஸ்ய தஸ்ய i

ஸஞ்ஜாதபூஷ்பா: பரவீரஹந்தா

ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பூஷ்வ ||

[ரா.கி 24.24]

[மிசவருந்நிவவனுப், வாலியின் தம்பியுமான அந்த ஸூக்ரீ வஸின் வாரிதையைக் கேட்டு, வீரர்களான எதிரிகளையும் அழிச்செய்யும் ராமன் கண்ணீர்வரப்பெற்றவனுய், முஹூர்த்த நேரம் மனம் வெதும்பினான்.] என்மிறபடியே கண்ணீர்மிட்ட கருணைக்கடலான ஸ்ரீராமபிரானுமொருவன்; தன் கண் அம்பு பட்டுத் துடிப்பவர்களைக் கண்டு மகிழ்வதையே போது போக்காகக்கொண்டு அவர்களை, 'அஞ்சேல்' என்று கூறுத கருணையற்ற இக் கண்ணனும் ஒருவனே!

g, h i "அஞ்சேலென்னுனவனொருவன்" என்றபோதே - அஞ்சேலென்னும் ஒருவனுன சக்ரவர்த்தித்திருமுகனில் வியாவருத்தி (தன் கையில் இத்யாதி)

(அவன் மார்வணரித்த வனமாலே) ஒருமாலே பெறவேணுமென்றல்ல இவளுக்கு நிர்ப்பந்தம்; அவன் மார்விலே ஆசைப்பட்டு இட்ட மாலேவேணுமென்றய்தது. (வஞ்சியாதே தருமாகில்) j நீங்கள்சென்று அறிவிக்கக்கொள்ள, தன்னுடைய ஸ்மிதத்தாலும் வீசுணத்தாலும் நீங்கள் சென்ற காரியத்தை மறப்பித்து வஞ்சியாதே தருமாகில்; k உங்கனையும் என்னைப்படுத்திற்றுப் படுத்தாதே தருமாகில்; (மார்வில் கொணர்ந்து புரட்டிசே) புண்பட்டவிடத்தே பரிஹரிக்க வேணுமிறே; தென்குருவ வேவுண்டிறே கிடக்கிறது; l அவன் i தன்னுடனே பரிமாற நினைத்து ஆசைப்பட்டு தெல்லாம் மாலையிலிட்டுச் சொன்னபடி எந்தான்! 3.

(அவன் மார்வணரித்த வனமாலே) ஏதோ ஒரு மாலையைப்பெற்றால் இவளுக்குப் போதாது; அவன் மார்பிலே ஆசைப்பட்டு இட்ட மாலையே வேண்டும் என்பதே இவன் கிருப்பம். (வஞ்சியாதே தருமாகில்) நீங்கள் சென்ற என்னது நிலையை அறிவித்தபின்பு, என்னைத் தன்னுடைய புன்முறவலாலும் கண்விச்சாலும் ஏமாற்றியதுபோலே, உங்கனையும் அவற்றலே நீங்கள் சென்ற காரியத்தை மறக்கச்செய்து ஏமாற்றாமல் தருவானாகில்; என்னைப் படுத்தின பரடெல்லாம் உங்கனையும் படுத்தாமல் தருவானாகில் என்றுகருத்து. (மார்வில் கொணர்ந்து புரட்டிசே) தென்குருவவேவுண்டு துடிக்கும் என்னுடைய புண்பட்ட மார்பிலே அவன் மார்பிலணரித்த வனமாலையை இட்டுப் புரட்டு மீட்கனாக, புண்பட்ட இடத்திலன்றே முருந்து நடவ வேண்டும், அவன் மார்போடு கணைத்துப் பரிமாறுவதற்கு

j, k இத்தால், பூலிதம் (உங்கனையும்) என்றது. அதாவது தன்னையும் ஸ்மிதவீசுணத்தாலேயேயிறே வஞ்சித்ததென்றபடி, g (அஞ்சேல்) அஞ்சாதே i தன்னுடனேயென்றது - ஆண்டானே; l அவன் தன்னுடனே என்றது ஈஸ்வரனோடே என்னவுமாம், மாலையிலிட்டு ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டத்தை மனத்திற் சொன்னபடி எந்தான்! என்றபடி. 3.

பதின்மூன்றுத்திருமொழி — நான்காம் பாட்டு

ஆரே யுலகத் தாற்றுவார் ஆயர் பாடி கவர்ந்துண்ணும்
காரே றுழக்க வழக்குண்டு தளர்ந்தும் முறிந்தும் கிடப்பேனை
ஆர வழுத மனைபான்ற னமுத வாயி ளுற்றிய
நீர்தான் கொணர்ந்து புலராமே பருக்கி யினைப்பை நீக்கீரே.

பதவுரை— ஆயர் பாடி— திருவாய்மொழி, முழுவுதையும்,
கவர்ந்து உண்ணும் — கொள்ளை கொண்டு அநுபவிக்கிற,
கார் ஏறு - ஒரு கறுத்த காளைபோன்ற கண்ணன், உழக்க—
தன்புறத்த, உழக்குண்டு — (அகனல்) துன்பப்பட்டு,
தளர்ந்தும் முறிந்தும் கிடப்பேனை—பலவகையான பலிவு
களைபயன்படுத்து நெர்த்துக்கிடக்கிற என்னை, உலகத்து -
இவ்வுலகத்திலே, ஆற்றுவார்—தேறுதல் சொல்லி ஆறச்
செய்பவரீ, ஆரே—ஆறண்டு? (யாருமில்லை) (கால்க
ளிருக்கிறேமே அம்மா! உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும்?
என்று தாய்மார் கேட்கு!) ஆர அமுதம் அணையான்தன்—
எவ்வளவுநுபுவித்தாலும் திருப்தி பிறவாத அம்ருதம்
போன்ற கண்ணபிரானுடைய, அமுதம் வாயில்—அம்ருதம்
சுரக்கிற திருவாயில், ஊறிய—ஊறிக்கிடக்கிற, நீர்தான்—
ரஸத்தையாவது, கொணர்ந்து—கொண்டுயத்து, புலராமே
பருக்கி—எனது உடல் உலர்த்துபோகாதபடி அதை நான்
பருகும்படிபண்ணி, இளைப்பை நீக்கீர்—(எனது) ஆயா
ளத்தைப் பரிஹரிக்கப்பருங்கள் (என்கிறார்.)

ஆசைப்பட்டதெல்லாம் மாலைவிட்டுச் சொன்ன நயம் கலைக்
கந்தக்கது. 3.

4. அவை— மாதவன் தன் வாயமுதத்தை என்னைப் பருக்கச்
செய்து என் இளைப்பை நீக்குவீர்களாக என்கிறான்.

வ்யா:—(ஆரே உலகத்து ஆற்றுவார்) [பக்கம் 18ல் 14வது
பிரமாணத்தின்படி] தன் ஸ்வரூபத்தை நோக்கி ஆறியிருந்த
ஸீதாபிராட்டியவர்களை என்ரு ஆறுதல் சொல்லமுடியுமோ?

வ்யா:— நாலாம் பாட்டு (ஆரேயுலகத்தாற்றுவார்) 14.
“सस्य सस्य” (தத் தஸ்ய ஸத், ரூஸம் புவேத்) என்றி
ருப்பார்க்குத்தான் ஆற்றப்போமோ? a 229. “रामस्य स्य-
सायना” (ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா) என்றும். b 230
“एतदस्य मम” (ஏதத்வரதம் மம்) என்றும். c 231. “अ-
वाञ्छन् सस्य” (அவக்ஷாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே) என்
றும் சொல்லுகிறபடியுடன் அறிந்திருக்கும்வளாகையாலே
த, ரித்திருந்தான். d ‘ஆஸாலேஸமுதையாரை ஒருநாளும்

229. ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத:।
நாத்யர்த்தம், கஷாப்யதே தேவீ கங்கேவ
ஜலத,ாகமே || [ர.ஸா 19.4]

[ராமனுடையவும், புத்,தி,மானுள் லக்ஷ்மணனுடையவும்
உறழியை அறிந்தவளாகையாலே தேவியானவள், மழை
காலத்திலும் தெளிந்திருக்கும் கங்கைப்போலே, சிறிதும்
கலங்கினீர்.] என்றும், [பக்கம் 492ல் 151வது பிரமாணத்
தின்படியும்,

231. அவக்ஷாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே
ஸௌமித்திரே! புவதா விநா!

கத, ரூசித் ப்ரஜ்வலத் காம:

ஸ மாம் லாப்தம் ஜலே த, ஹேத || [ர. பு 5.93]

[லக்ஷ்மண! (உன்னைப் பார்ப்பதால் ஸீதையின் மீனைவு வகு
கிறபடியால்) உன்னை கிட்டுவிட்டு ஸமுத்திரத்தில் இரங்கித்
தூங்கப்போகிறேன். மிகவும் ஜ்ஞாஸிக்கும் அந்தக் காமாட்சியா
னது ஜலத்தில் தூக்கும் என்னைக் கஷ்டப்பட்டே த, ஹிக்கும்.]
என்றும் தன்னை அண்டியிருப்பவர்களை சகிப்பதையே விரத
மாகக் கொண்ட இராமபிரானுடைய குணங்களை அறிந்திருப்

நாலாம் பாட்டு. (ஆரேயித்தயாதி) a, b, c பிராட்டி தான்
த, ரிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறீர்
(ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞேத்யாதி) a, b, d (அவக்ஷாஹ்யார்ண
வம் ஸ்வப்ஸ்யே) என்றது - ப்ரணயித்தவத்தைப் பற்ற

விடேன்' என்றும், 'அவர்களை விடவேண்டிற்றுமில் நாணுளே னாகேன்' என்றுமிதே அவர் சொல்லிவைப்பது; e 232, "अयं अविच्छिन्नः" (அபயஹம் ஜிவிதம் ஜஹ்யாம்) என்றிருக்கும்வரிதே.

229. "अक्षयस्य च अक्षयः" (லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத:) அவர் தம்முடைய சொல்லாலே மாயாமருகத்தின் பின்னே "அது மாயை" என்றறியாதே பிடிக்கவொருப்பட்டபோதும்

பவளாலையாலே அவன் தரித்திருந்தான். "இதது அன்புடைய வர்களுக்கும் ஒருநாளும் கைவிடமாட்டேன்" என்றும், "அவர்களைக் கைவிட வேண்டியும்தவல் நான் உயிர்தரிக்கமாட்டேன்" என்றும்ன்றோ ராமபிரான் அடிக்கடி சொல்லியிருப்பது

232. அபயஹம் ஜிவிதம் ஜஹ்யாம்
த்வாம் வா வீதே ஸலக்ஷ்மணம்!

ந துப்ரதிஞ்ஞாம் ஸம்ஸருதய

புராஹ்மணேப்யோ விஸேஷத: || [ராம. ஆ. 10-19]

[வீதே! நான் உயிரையும், லக்ஷ்மணனுடைய உன்னையும் விடுவேனெனொழிய, செய்துப் பரதிஞ்ஞையை விடமாட்டேன்; அதிலும் விஸேஷமாக புராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்த பரிதிஞ்ஞையைவிடேன்.] என்ற இவ்விடமே சொகனவனன்றோ, ஆகையால் எனக்கு தரித்திருக்கக் குறையில்லை. இக்கண்ணை அப்படிப்பட்டவனல்லன் என்று கருத்து.

229. "ராமஸ்ய லயவஸ்யஜ்ஞா" என்றுப் பூராமாயணம்மோகத்தில் "லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத:" (அறிவாளியான லக்ஷ்மணனுடைய உறுதியையும் அறிந்தவன்) என்று சொன்னதின் கருந்தாவது — பூராமபிரான் பிராட்டியான தன்னுடைய சொல்லுக்கு வசப்பட்ட மாயமனை மாயமாரீசன் என்று அறிமாமல், பின்னே சென்று பிடிக்க முற்பட்ட

வாலாகயாலை சூரிக்ளைக்குடலாயிருக்கும்தொழிய, (எத்தவ்ரதம் மம) என்றுது சூரிக்ளைக்குடலாமோவென்ன அருளிச்செய்திரு (ஆஸாலோமியத்தாதி) 'b' (மித்யாவேத) இத்தாதி, e சொல்லிவைத்ததெங்கேயென்ன அருளிச்

"இது மாயாமருகம்" என்று சொல்லும்படி அவ்வளவிலும் தெளிந்திருக்கும் இனையபெருமான் படியை அறிந்திருக்கையாலும். 229. "अयं अयस्य देवि" (நாத்யந்தம், கஷாப், யதே தேவீ) அவர் தலையாலே சுமக்கும்படி வல்லபையாய்ப் போந்தவளாகையாலே f கஷாபு, ஹேதுக்களுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் கஷாபு, தையாய்த்திலன், g ஸத்தாநாமம் பிறக்குமளவாயிருக்கச்செய்தேயும் தரித்திருந்தான்; 229. "अक्षय सक्षयसि" (கய்கேவ ஜஸ்தாகமே) திரந்தரமாக வர்ஷத, ஹ விழாநிற்கச்செய்தேயும் கய்கை, தெளிந்திருக்குமாபோலே

h (அபயபாய இத்தாதி) i ராமாவதாரத்தில் குணஜ்ஞாந்தராலே தரித்திருந்தார்போலே இருக்கப்போமோ.

போதும் 'இது மாயமான் என்று சொல்லும்படி அந்நிலையிலும் தெளிவுடையவராயிருக்கும் அறிவாளியான இனையபெருமானுடைய உறுதியை அறிந்திருக்கையாலும் பிராட்டிகலங்குகிலை என்று கருத்து. "நாத்யந்தம், கஷாப், யதே தேவீ" [வீதாபிராட்டி, சிறிதும் கலங்குகிலை] என்றதின் கருத்தாவது — ராமபிரான் தலையிலைத் தக் கொண்டாடும்படி, அஹுக்கு இனிவளனாயிருந்தவளாகையாலே, கலங்குவதற்குக் காரணங்கள் இயந்தபோதிலும் சிறிதும் கலங்குகிலை. அகனாலேயே உயிர்போகும் நிலையிலிருந்தபொதிலும் உயிர்தரித்திருந்தான் என்கை "கய்கேவ ஜஸ்தாகமே" (மபடி காலத்தில் கய்க்கப்போலே) என்றதின் கருத்தாவது — இடைவிடாமல் மழைமீழும் மழைகாலத்திலும் கய்கை, சிறிதும் கலங்காமல் தெளித்திருந்தபோலேயே பிராட்டி, சிறிதும் கலங்காமலிருந்தான் என்பது.

(ஆவப்படி கலங்குண்ணம் காரோ உழக்க உழக்குண்டு) ராமாவதாரத்திலே அவனுடைய குணங்களை அனுஸந்தித்து வீதாபிராட்டி, தரித்திருந்தது போலே இளக்கமுடியுமோ செய்கிறார் (அபயஹமியத்தாதி) f, g (கஷாபு, ஹேதுக்களுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும்) என்றதின் விவரணம் (ஸத்தாநாமமியத்தாதி)

க்ருஷ்ணனுடைய தீம்பிலே புண்பட்டவர்களுக்கு? பஞ்சு லக்ஷங்கூடி உண்டிதே திருவாய்ப்பாடி அஞ்சலக்ஷங்கூடியிற் பெண்கள் பக்கல் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தையெல்லாம் ஒருமடை செய்து ஒருத்தி பக்கலிலே பண்ணினால் பிழைக்கப் போமோ? (தளர்த்தும் முறித்தும் கிடப்போனை) அவன் கண்ணற்றுக் துகைத்துப் பரிமாற, அந்தாலே ஸந்தி, பந்த, யுகள் குலைந்து “இனியொரு அவயவிபாக்கிக்காண வொண்ணாது” என்னும்படி மங்கிக்கிடக்கிற என்னை.

j (ஆராவமுதமனையான்) k இவளுடைய விரல்கள் கரணியும் ஸந்த, நாகரணியும் இருக்கிறபடி. (தன் அமுத

கண்ணனுடைய தழுவத்தனத்தாலே புண்பட்டவர்களுக்கு, ? திருவாய்ப்பாடியில் அஞ்சலக்ஷங்கூடியுண்டு. அவற்றில் உண்ட பெண்கள் அனைவரிடமும் பண்ணப் காத்தலெல்லாம் ஒருமுகமாக என் ஒருத்தியிடம் டண்ணினால் என்னால் எப்படிப் பிழைக்கமுடியும்? (தளர்த்தும் முறித்தும் கிடப்போனை) கறுத்த காளை போன்ற அவன் அஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களுடைய மனங்களை அடஹரித்து அவர்களைத் துன்புறுத்தவதுபோலே என் மனத்தையும் கருணையற்றுத் துகைத்துப்பரிமாற, அதனாலே என்னப் புழுட்டுக்கள் குலைந்து “இனி இவளை ஓர் உருவாகக் காணமுடியாது” என்று சொல்லும்படி நைந்து கிடக்கிற என்னை

(ஆராவமுதமனையான் தன் அமுதவாயில் ஊறிய நீர்) பூராமாலைத்தில் அனுமன் கொண்டு வந்த ஸாத்தீஜி மலையில் விசயகரணி, ஸந்த, நாகரணி என்ற இரண்டு மூலிகைகள் உண்டு விசயகரணி ராகுஸரிகளால் அடிபட்ட வாரசேனை

h, i “காரேறுழக்க உழக்குண்டு” என்றதுக்குத் தாத்த பாயம் (ராமாவதாரத்திலித்யாதி) கவர்ந்து - கீரநறித்து. கவர்ந்தன்கை - பஞ்சலக்ஷங்கூடியிற் பெண்களுடைய மனங்ளை அடஹரித்து அவர்களை அந்நுவிக்கை, “உழக்க” - துவக்க, j k “அமுதமனையான்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தபாயம் (இவளுடையவியத்தியாதி) திருப்பவளத்தாரீர் இவ

வாயிலித்யாதி) “மாரீவில் கொணர்ந்து புரட்டிர்” என்றது! எல்லாம் பெற்றதில்லையெய்யாகிலும், அவனுடைய ஓரோ அவயவத்திலுள்ளத்தைக் கொடுவந்தாகிலும். (புலராமே ம பருக்கி) இது சருகாய்ப்போகாமே அந்தீரைக் கொடுவந்த தெளித்துப் பருகும்படி பண்ணி. உமிழ்நீர் மருந்தாகத்திருக்காணும் என்னோய். (இரப்பை நீக்கீரே) அவயவத்தானேதான் என் துரைக்கு அவனைக்கொடுவரவேணு

களின் உடற்பிணுள் தைத்திருந்த அம்புகளை எடுத்துவிட்டது. ஸந்த, நாகரணி அம்புகள் தைத்த புண்களை ஆற்றிவிட்டது. இவன் தனக்கு ஆராவமுதமனையானுள் கண்ணன் விசயகரணி யாகவுப் அவனுடைய அமுதவாயினூறிய நீர் ஸந்த, நாகரணியாகவுப் ஆகவேண்டும் என்று விநிப்புகுறன், அன்றிக்கே ஆராவமுதமனையான் என்கையாலே கண்ணனையே விசயகரணியாகவுப் ஸந்த, நாகரணியாகவுப் நினைக்கிறான் என்றும் கொள்ளலாம். (தன் அமுதவாயில் ஊறிய நீர்தான் கொணர்ந்து) “மாரீவில் கொணர்ந்து புரட்டிர்” என்று முன்பட்டில் சொன்னபடி பல அவயவங்களின் ஸம்பந்தமுடைய மாலைவயக் கொண்டு வர முடியவில்லையாகிலும், அவனுடைய வாயாகிற ஓர் அவயவத்திலுள்ள நீரையாவது கொண்டு வர முடிக் கின்றன. (புலராமே பருக்கி) என் உடல் சருகாய் உலர்ந்து போகாதபடி அந்நீரைக்கொண்டு வந்து தெளித்து அதை நான் பருகும்படி பண்ணி, பாம்புகடி முதலானவற்றுக்கு உமிழ்நீர் மருந்தாகவது போலே, இவன் தன் நோயும் கண்ணனுடைய வாயில் ஊறிய உமிழ்நீர் மருந்தாகத்திரும் என்கிறான். (இரப்பை நீக்கீரே) எனது நீக்கீரே அவனையே கொண்டு வர

ளுக்கு இரண்டு கரணியும். - விரல்கள் கரணி - உள்ளில் வேதனையைப் போக்குகிறது; ஸந்த, நாகரணி - மேலே ஸமா து, நட்டண்ணி அவயவங்களைப் பொருத்தப்பண்ணுகிறது. 1 (எல்லாம் பெற்றதில்லையெய்யாகிலும்) என்றது - எல்லா அவயவங்களோடு ஸம்பந்தித்த மாலை கிடையா விட்டாலும், கொவ்வவ ஸம்பரமான திருப்பவள ஜலத் தையாகிலும் கொண்டு வருகின்றேன் என்றபடி. m “பருக்கி”

மிறே, அது செய்யவொண்ணாது பின்பு இத்தாலே என் இளைப்பைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு நிற்கப்பாருங்கோள். 4. வாய் மருந்திட்டுத்தீர்க்கவேண்டும் நோயிறே இது.

பதீஸ்ரீருந்திருமொழி—ஐந்தாம் பாட்டு

அழிலும் தொழிலு முருக்காட்டா
னஞ்சே லென்னு னவனெருவன்
தழுவி முழுசிப் புகுந்தென்னைச்
சுற்றிச் சமுன்று போகானால்
தழுவின் பொழில்வாய் நிறைப்பின்னே
நெறமா லாதி வருகின்ற
குழலின் துணவாய் நீர்கொண்டு
குளிர முகத்துத் தடவீரே.

பதவுரை:— அழிலும்—அமுதாலும், தொழிலும்—தொழுதாலும், உரு காட்டான்—தன் வடிவைக் காட்டாதவனாகும், அஞ்சேல் என்னுன் அவன்—(உருவைக் காட்டாவிடிலும்) 'அஞ்சேல்' என்ற சொல்லும் சொல்லாதவனாயுமுள்ள, ஒருவன்—ஒரு மஹாநாயகன் [கண்ணன்], புகுந்து—

மேண்டும் அது செய்யமுடியாமையாலே, இந்த நீரையாவது கொண்டு வந்து என் இளைப்பைப் பரவாது நீக்குங்கள் என்கிறான். விஷக்கடிக்கு வாய் மருந்திட்டுத் தீர்ப்பது போலே இவனுடைய நோயும் கண்ணனுடைய வாய்மருந்திட்டுத்தீர்க்க வேண்டும்படி இருக்கிறதென்றே. 4.

தெரித்தென்னுதல்; பருகும்படி பண்ணி என்னுதல், 11 வாய்மருந்தாவது—விஷயப் பரவனாரான வைத்யர்கள், ஆரேனும் ராஜதாராதிக்குப் பாம்பு முதலானவை கடித்தால் தத்பரிஹாராதீதமாக அவர்கள் வாயிலே உமிய வேணுமென்றால் அவர்கள் ஜீவந்தாலமையுமென்று அவர்களுக்கும் அருமதி பண்ணினால் அவர்கள் அப்படியே உமிய வர்கள்; அதைச் சொல்லுகிறது. 4.

இங்கே வந்து. என்னை தருவி முழுசி—என்னை நெருக்கி உண்ணத்து. சுற்றிச் சமுன்று—முன்னும் பின்னும் குழித்து கொண்டிருந்து போகான்—போகாமலிருக்கிறான்; ஆல்!—ஐயோ! தழுவின் பொழில் வாய்—பீலிக் குடைகளாகிற சோலைபின் கீழே, நிறை பின்னே—பசுக்கூட்டங்களின் பின்புறத்திலே, நெறமால்—பெருங்காதலுடைய கண்ண பிரான். ஊதி வருகின்ற—ஊதிக்கொண்டு வரப்பெற்ற, குழலின் துணவாய்—புல்லாங்குழலின் துணைகளிலுண்டாகிற, நீர்கொண்டு—நீரைக்கொணர்ந்து, முகத்து—என்னுடைய முகத்திலே, குளிர தடவீர்—குளித்தியாகத் தடவுங்கள்.

அவா—அஞ்சாம் பாட்டு. (அழிலும்தியாதி) a எனக்கே கூறுமிருக்குமது கிடையாதாகில். b வெறுந்தறையிலே போகிறவற்றையாகிலும் கொடுவந்து ஆஸ்வஸிப்பிக்கப் பாரும்போன் என்கிறன்.

வ்யா—(o அழிலும் d சொழிலும் e உருக்காட்டான்) f ஏதேனுமொன்றை ப்ரயோகிக்கிலும் உருக்காட்டுகிறிலன்;

5 அவா—“நாயகியான எனக்கேபுரியாத வாயமுதம் கிடைக்காததிலும், அவன் குழலாதம்போது அக்குழலின் துணைகளின் வழியாக வெறுந்தறையிலே வினாகப்போகின்ற நீரையாவது கொண்டு வந்து என்முகத்தில் குளித்தடவுங்கள்” என்கிறன்.

வ்யா—(அழிலும் தொழிலும் உருக்காட்டான்) கண்ணி விட்டமுதாலும் மோழுதாலும் தன் வடிவைக்காட்டாநிற்கு கிறான். ஸ்வாபதேசத்தில் 'அழிலும்' என்றது புக்தலகடி

அஞ்சாம் பாட்டு. (அழிலும்தியாதி) a (எனக்கே கூறுமிருக்குமது) என்றது—வாக்யம்குதத்தை. b வெறுந தறையிலே போகிறவைகுழலின் துணவாய் நீர். c அமுகைப் புக்தி. d தொழுதைப்பரபத்தி 2 ப்ரபத்தியைப் ப்ரஹ்மஸ்த்ர மென்கிறது. e உருவடிவும், அழுகும். f (அழிலும்) ஈ—95

g ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ப்ரயோகம் பண்ணிலும் உருக்காட்டுகிறிலன். (அழிவுப்) h கண்ணநீர் விழுந்தவளவிலும் தன்னைக் காட்டுகிறிலன். (தொழிலு) i அதுக்கவ்வருகேயொரு நிலைநின்றும் தன்னைக் காட்டுகிறிலன். (தொழிலுமருக்காட்டான்) தொழுதார்க்கு ஸ்வம்மோதான் இவ்வஸ்து? 233. “सकान्” (புக்தாநாம்) என்றிருக்கிற வடிவைக்காட்டுகிறிலன். அவனுடைய ஆதமாபஹாரமிருக்கிறபடி, j 234. “चारेणमाधारिण्य” (சோரேணுதமாபஹாரிணு) என்

னர்களில் ஒன்றாகவாலே புக்தியைச் சொல்லுகிறது. ‘தொழிலும்’ என்றது நமஸ்காரபாயமான ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபயிருக்க,மான ஸாதனபுக்தியை அனுஷ்டித்தாலும் தன் வடிவைக்காட்டுகிறுனல்வன். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே தப்பாத உடாயமான ப்ரபத்தியை அனுஷ்டித்தாலும் தன் வடிவைக்காட்டுகிறுனல்வன். (அழிவும்) அழுது ஆகாத்நியம் செய்தாலும் தன்னைக்காட்டுகிறுனல்வன். (தொழிலும்) அதற்கும் மேற்பட்டதாய், அவன் தொழுவேண்டிய நான் அவனைத் தொழுவதாகிற ஸாஸனகார்பத்தைச் செய்தாலும் தன் வடிவைக்காட்டுகிறுனல்வன். (தொழிலும் உருக்காட்டான்) [பக்கம் 229ல் 70வது ப்ரமாணத்தின்படி] சண்டிய புக்தர்களுக்காக ஆனது என்று ஸாஸ்த்ரம் சொன்னதைக் காட்டுகிறிதம் இதுதானோ?

234. யோதந்யதா ஸந்தமாத்தமாநமந்யதா ப்ரதிபத்,யதே ||
கிம் தேநந் க்ருதம் பரபம் சோரேணுதமாபஹாரிணு ||
[பு.ர. உத் 42-35]

என்றதற்கு புக்த்யாக்கி, (ஏதேனுமென்றை) என்றது. அதினுடைய ஸ்வரூப விநோதித்தம் தோற்றுகைக்காக, f, h “ஏதேனும்” என்ற வாக்ய விவரணம் (சண்ணநீர்) என்றது. g i ‘ப்ராஹ்மாஸ்த்ரம்’ இத்தயாதி வாக்யவிவரணம் (அதுக்கவ்ருகே) என்றது. k இத்தால் ப்ரலிதம் (புக்திப்ரபத்திகள்) என்றது j தன் விக்ரஹத்தைக் காட்டா திருந்தால் அது ஆதமாபஹாரமாமோவென்ன; ஏதேனு

னக்கடவதிறே k புக்திப்ரபத்திகள் இரண்டுக்கும் வாசியறுத்தார்களும், l விக்ரஹமே உத்,தே,ஸ்யமென்னுமிடத்தை வெளியிட்டார்களும் ஆழ்வார்களிறே. m இப்புக்திதான் கர்த்தவ்யமாய் ஸாத,ந்யுத்த்யா பண்ணுகையன்றிக்கே தன்னடையே தவிரவொண்ணாதாய் வருமதென்றும், விக்ர

[புக,உாஹுடைய உடைமையாயிருக்கும் ஆத்மாவை, எவனோவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறதோ, ஆத்மாவை அபஹரிப்பவனான அந்தக் திருடனும் செய்யப்படாத பரபம் எது] என்று ஜீவனுக்கு ஆத்மாபஹாரத்தை ஸாஸ்த்ரம் சொன்னது போலே, புக்தர்களுடையதான தன் ஆத்மாவை (திருமேனியை) அபஹரிப்பதைச் செய்கிறே! புக்திப்ரபத்திகளிரண்டும் தனித்தனி உபாயங்களாக ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டபோதிலும் தற்களுடைய புக்தியே ப்ரபத்தி என்றும், ப்ரபத்தியே புக்தி என்றும் சொல்லலாம்.படி இவற்றினிடையே வேற்றுமையைப் போக்கினவர்களன்றோ ஆழ்வார்கள். எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமும் திருமேனியும் உத்,தே,ஸ்யங்கள் என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் சொன்னபோதிலும் ஸ்வரூபத்தையும் அதிலுள்ள குணங்களையுங்காட்டிலும், திருமேனியும் அதிலுள்ள குணங்களும் மிகவும் உத்,தே,ஸ்யங்கள் என்று அறியப்பட்டவர்களும் ஆழ்வார்களேயன்றோ. அதனாலேயே இங்கு “அழிவுத் தொழிலும்” என்று புக்திப்ரபத்திகள் இரண்டும் தனக்கு வாயிற உள்ளது என்றும், ‘உருக்காட்டான்’ என்று விக்ரஹமே தனக்கு உத்,தே,ஸ்யமென்றும் அஞ்ச குடிக்கொரு சந்ததியாய் ஆழ்வார்கள் தஞ்செயலை விஞ்சித்தம் தன்மையான ஆண்டான் தம்பெனார்களின் எதித்தாந்தத்தை வெளியிடுகிறான். ஸாஸ்த்ரங்கள் சொன்ன புக்தி மோகத்தின் பொருட்டு

மாக, பிறரத்தைக் கொள்ளுகை ஆத்மாபஹாரமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிற (சோரேணுத்யாதி.) l ஸ்வரூப குணங்களிருக்க ‘உருக்காட்டான்’ ஏன்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிற (விக்ரஹமே,இத்தயாதி). m புக்திதான். உபாயமாகதோ, ஸ்வரூபகுணங்கள்தான் உத்,தே,ஸ்யமன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிற (இப்புக்தி

ஓறத்துக்கவ்வருகு தேட்டமன்றென்றும் அறியும்படி பண்ணினார் கன் இவர்களிறே. n ஆகையாலிறே காமிறிகள் பாசுரத்தை ஆசைப்பட்டு அம்முசுதாலே அநுபூஷிக்கிறது.

(அஞ்சேலென்னான் அவனெருவன்) o பிள்ளைகான்! பிறர்படியறியாதொழிகுநர் வேனாமையில், தன்படி அறியாமை இல்லையே, 'நமமைப் பிரிந்தார் தரிக்கமாட்டார்கள்' என்று கடுவந்து அனைத்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டாவோ இவனுக்கு? (அவனெருவன்) p ராமாவதாரத்தில் வ்யா

ஸாதனமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டியதொன்று இவ்வாழ்வார்களின் பத்தி அப்படிப்பட்டதன்று. அவனை அனுபூஷிக்கப்பெறாத ஆற்றாமையாலே வருவதொன்று. எண்ணூர்வர்கள் ஸ்வரூபருண்டி உத்தேசம்மாகச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், பொருளும் பரிவுடையவர்களுக்குத் திருமேனிக்கு மேலே வேறொன்றும் தேவையிலே என்று உலகமறிப்புப்படி செய்தவர்களுந் திவ்வாழ்வாரர்களேயன்றே. அதனாலேயன்றே இவர்கள் நாயகி பாவத்திலே நின்று, அவனைக் காழற்ற தல்மகன் பேச்சாலே பேசி அனை அனுபூஷிக்கின்றார்கள். ஆண்களாகப் பிறந்து பெண்ணாகியிருந்தப் பேசிய அவர்கள் நிலை அதுவானால், பெண்ணாய்ப் பிறந்து 'மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படியல் வாழ்விக்கலே' என்றும் இவனைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டாவதன்றே.

(அஞ்சேலென்னான் அவனெருவன்) தோழிகளே! தன்னைப் பிரிந்தவர்கள் படுகிற பாட்டை இவன் அறிபாமென்றுப்பது ஒரு புறமிருக்கட்டும், தன்படியை (1 திருமேனியை 2 தன்மையை) யாவது இவன் அறிந்திருக்கவேண்டுமே! 'நமமைப் பிரிந்தவர்கள் உபேதரிக்கமாட்டார்கள்' என்று தன் திருமேனியின் தன்மையை அறிந்திருந்தானாகி இவன் விசரையில் வந்து என்னை அனைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டாமோ? (அவனெருவன்)

தாலித்யாதி. n இதுக்கு டியாமசுமேதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஆகையாலிறே) என்று.

p ராமாவதார வ்யாவ்ருத்தி மூன்றும் பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்றபடி. o "உருக்காட்டான்" என்றத்தைக். கடா

வ்ருத்தி சொல்லிற்று. q க்ருஷ்ணவதாரத் தன்னையும் வ்யாவ்ருத்திக்கிறது காணும் இப்போது r "கண்ணனென்னும் r₂ கருத்தெய்வம்" என்கையாலே s ஒருத்திமாத்ரமாய், முன்னமையே யாய்த்து நினைநின்றுபொருவது.

(தமுவி) தனக்குப் பிரிவாழ்ந்தான விடாயெல்லாம் மாறும்படி ஸர்வாங்கசுலம்சலேஷத்தைப் பண்ணி. 235.

மூன்றும் பாட்டில் "அஞ்சேலென்னான் அவனெருவன்" என்னுமிடத்தில் மனத்துக்கீளியான ராமனைக்காட்டியும் கண்ணனுடைய குணக்கேடு சொல்லிற்று. இங்கு இப்பதத்தால் "தன்படியையும் தான் அறியவில்லை" என்று கண்ணனுக்குப் பிறந்ததும் படனற்றுப் போயிற்று என்று காட்டுகிறது. "கண்ணன் என்னும் கருத்தெய்வம்" [நாச். திரு 18-1] என்று பிறருக்குத் தன் கண்ணனைக் காட்ட வந்த கண்ணன் என்பது வேறும் பெயராய். தெய்வத்துக்குரிய மேன்மையே நிலைநிற்பதாயிற்று என்று கூறினானறே இத்திருமொழியின் தொடக்கத்திலேயே.

(தமுவி) எனக்கு எம்பெருமானைப் பிரிக்கதாலுண்டான ஸிரஹதாபமெல்லாம் போர்ப்படி என்னுடைய எல்லா அங்குவ்களையும் அனைத்துக்கொண்டு.

235. ஸோட்பயேநம் த்வஜவஜ்ஜாப், ஜ
க்ருதசிறுநேந பாணிநா |

ஸம்ஸ்பஞ்ஞயாக்ருஷ்ய ச பரீத்யா
ஸாக்யாடும் பரிஷல்வஜே ||

[ஈ. பு 5.18.2]

சுஷித்து, "அஞ்சேலென்னான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பிள்ளைகான்) என்றது. q (க்ருஷ்ணவதாரத்தன்னையும் வ்யாவ்ருத்திக்கிறது) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - க்ருஷ்ணவதாரம் ஸௌலப்யைகவிஷயமாகையாலே அதையும் வ்யாவ்ருத்திக்கிறதென்றபடி. r உபபாதநம் (கண்ணனென்னும்) என்று. r₂ (கருத்தெய்வமென்கையாலே) என்றதுக்கு - "தெய்வம்" என்று சொல்லுகையாலே என்றபடி. s (ஒருத்திமாத்ரமாய்) என்றது கண்ணனென்று பேர்

“ஐராதே ரரிரவண” (ஸுகூடம் பரிஷத்வஜே) என்கிற படியே அக்ரூரனைக் கண்டதில்லை என்னக்கடவதிறே. t (முழுசி) அத்தைவிடா ஓரவயவத்தலே நின்று சுழி சுழிக்கமாய்த்து. (புகுத்தென்னைச் சுற்றிச்சுழன்று) இது விட்டுப் புறம்பு போகமாட்டாமையாலே குழச்சுமு (வந்து) அங்கே வாராநிற்கும். r (போகா எல்) இதுதனக்குப் போக்குவிட்டல்லது துரிக்கவொண்ணாமையாலே புறப்பட்டுப் போகாநிற்கும்; இதுவாய்த்து ஸம்ஸலேஷ க்ரமமிருக்கும்படி இப்படி செய்கிறிலென்னுதல். அன்றிக்கே, உருவு வெளிப் பாட்டாலே நலிந்து விட்டுப் போகிறிலென்னுதல்.

[அந்தக் குஷ்புபகுவானும், இந்த அக்ரூரனை, கொடி, வற்றம், தாமரை இவைகளால் அடையானம் செய்யப்பட்ட திருக்கையால் தொட்டு, இழுத்து, அன்புடன் கற்றுகத் தழுவிக்கொண்டான்.] என்று அக்ரூரன் இருக்குமிடமே தெரியாதபடி அவனைத் தழுவிக்கொண்டதுபோலவே தன்னைத் தழுவிக்கொள்ளவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான் (முழுசி) அனைத்து முடித்தவுடன் மூக்காலே உச்சிமோர்த்து அச்சுக்கேசபாசத்திலே அகப்பட்ட மீளமுடியாமல் இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான். (புகுத்து என்னைச் சுற்றிச் சுழன்று) உச்சிமோர்த்தின்பு இவனைவிட்டு வேறென்றிலும் ஈடுபடமுடியாமையாலே சுற்றிச் சுற்றி வந்து அருகேயே நிற்சுவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான். (போகா எல்) இப்படி ஸம்ஸலேஷஸத்தை அனுபவித்துப் பின்பு சிறிது இடைவெளியில்வாழிவ் துரித்திருக்க முடியாதாகையாலே ஸம்ஸலேஷிக்குப்போது சிறிது விலகிச் செல்ல துழைந்து இவை அனைத்தும் ஸம்ஸலேஷத்தின்போது வரிசைபாக நடக்கும் தீர்மானங்கள். இப்படியெல்லாம் நடக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட எனக்கு இப்படிச் செய்யாமல் இருக்கிறேனென்று வருந்துகிறான். அப்படியல்லாமல், நினைவின் முதிர்ச்சியாலே உருவு வெளிப்பாட்டாலே இப்படியெல்லாம்

மாத்தமாமென்றபடி. t “முழுசி” என்றது - மூக்காலே முழுசி என்றபடி. r போகான் - போகிறனில்லை. ஆல் - அசை. இது பூர்வாவஸ்தை.

(தழையின் பொழிவாய் நிரைப்பின்னே) “தழைகளும் தொங்கலும் ததும்பி” என்கிறபாட்டின் படியாய்த்து வந்து தோற்றம்போதிருபது. தழை-பிலி, பசுக்கள் வரும்போது முற்குழையிலே வாராதே y கடைக்குழையிலேயாய்த்து வருவது. பசுவில் y பசுக்களின் பின்னேபோன விடாயெல்லாம் தீரும்படி. சோலை செய்துகொண்டாய்த்து வருவது. x பெருஞ்ஞம் கலங்கிதுறப்போலே காணும்! y அத்தனை

செய்து. நேரே இப்படியெல்லாம் அனுபவிக்கவேண்டும் என்றும் ஆற்றாமைய என்ரு வினைத்து என்னைத் துன்புத்தி என்ரு சிட்டுப் - போகாமுழியிருக்கிறான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

(தழையின் பொழிவாய் நிரைப்பின்னே) “தழைகளும் தொங்கலும் ததும்பி” [பெரியாறு சிறு 3-4-1] என்கிறபாட்டின் படியாய்நிறு கண்ணன் வந்து தோன்றும்போது இருப்பது. தழை-மயிடுதோகைப்பிலி தழையின் பொழிலாவது-ஏராளமான பிசிகளை ஒரு பிசுத்தோட்டட்டபோலே தலையில் வைத்துக்கொண்டு வருவதைக் காட்டுகிறது. “நிரைப்பின்னே” என்றது ஆசிரைகளின் பின்னால் என்றபடி. பசுக்கள்வரும்போது பசுக்களுக்கு முன்னால் முதல் வரிசையிற் வராமல், அவையனைத்தையும் பிம்பப்பவன் என்பது தோன்றக் கடைசி வரிசையிலேயே கண்ணன் வருவது வழக்கம். பசுவில் இப்படிப் பசுக்களின் பின்னேபோன களைப்பெல்லாம் தீரும்படி. மயிடு பிசிக் ஈதடைசனைச் சோலை போலே தலையில் வைத்துக்கொண்டாயிற்று மாலைபிட்டுப் பெண்களைக் காணவருவது.(தொடர்வாய்)வரும்

y y (கடைக்குழையிலேயாய்த்து வருவது) என்ற இவ்வாக்கத்துக்கு மேலுமாக (அத்தனைபோதும் பெண்கள் அல்லமாபுக் காண்கைக்காக) என்று மேலேயிருக்கிற வாக்கத்துக்குக் கூட்டி நிவ்ஹிப்பது. y தழைப் பின்னே வருவானென்னென்ன ஆளுளிச்செய்கிறு (பசுக்களினித்யாதி) x “கொடுமா” என்றதற்கு வ்யாமோஹத்திலே நோக்காசத் தாத்பர்யம் பெருங்குளமித்யாதி) அத்தனைபோதும் பெண்களல்லமாபுக் காண்கைக்காக பிரித்து

போதும் பெண்கள் பட்டு அறமாப்புக் காண்கைக்காக. 2 “ஒரு தாய்தம்பனுக்குப் பிறக்கையாலே, அவர்கள் சொல் விற்றுச் செய்யப் போனேன், பிரிபேன், பிரியில் த,ரியேன்” என்று, இவர்கள்தானே சென்று அணைக்க வேண்டும்படி தன் வ்யாமோஹமெல்லாம் குழலின் த்,வதி யிலே தோற்றும்படியாகவாய்த்துக் குழலாதுவது. (குழலின் த்,வாவாய் நீர்கொண்டு) இது தன்னையும் 2. புதைத்துவிட வேண்டும்படியோலே காணும் இவனுக்கு. (குளிர் முகத்துத் தடவீரே) அந்நீரைத் கொடுவந்து தடவி என் இடைப்பை நீக்கிக்கொடுநிற்கப்பாருங்கோள். 5.

பேரது தனக்கு இப் பெண்களிடமுள்ள காதலெல்லாம் தோன் றும்படி. பெருங்குளம் கலங்கிளுற்போலே வருவான். பக லெல்லாம் இடனைப் பிரிந்து பெண்கள் படும் தன்பத்தைக் காண்பதற்காகவே இவன் மாலையில் ஆரிரையின் பின்னே கடைசி வரிசையில் வந்தோரிலும், வாயாலே “நான் ஒரு தாய்தம்பனுக்குப் பிறந்தவன் அல்லமா? அவர்கள் சொன்னபடி பகலெல்லாம் பசுமியக்கப்போனேன். இனி உங்களைப் பிரியமாட்டேன். பிரிந்தால் உயிர் தரிக்கமாட்டேன்” என்று கூறி வருவான் (ஊதிவருகின்ற) இவர்கள் தாமே சென்று வருகின்ற கலனை அணைக்கவேண்டுமபடி. தன் காதலெல்லாம் குழலின் ஒளியிலே விளங்கும்படியாயிற்று குழலாதி வருவது. (குழலின் த்,வாவாய் நீர்கொண்டு) இக்குழலிலிருந்து கீழே விழும் வாயமுதத்தையும் ஒரேயடியாக விட்டால் எனக்குத் தாங்காது; புதைத்து (1. குறைவாக 2 விசாலமே ழாடி) விடவேண்டும் (குளிர் முகத்துத் தடவீரே) அந்தக் குழலுமுதத்தைக் கொண்டு வந்து என் முகத்தின் தடவி என் கடைப்பை நீக்கப்பாருங்கள் என்கிறார். 5.

வரும்போது குளம் கலங்கிளுற்போலே வருமென்றபடி. 2 கலக்கத்தின் காய்த்ததை அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு தாய் தம்பப்பனித்யா தி). 2. வாய்நீர் தன்னையும் ஒருகாலே விட்டால் னாத்தியாமையாலே (புதைத்து) என்கிறது. புதைத்து விடுகை - சாடு. அல்லமாக விடுகை-அரித்தும், வீரலாலே புதைத்து விடுகை - த்,வதி. 5.

பதின்மூன்றுத்திருமொழி—ஆறாம் பாட்டு

நடையொன் றில்லா வலகத்து
நந்த கோபன் மகளென்னும்
கொடிய கடய திருமாலால்
குளப்புக் கூறு கொளப்பட்டுப்
புடையும் பெயர கில்லென்னான்
போட்கன் மிதித்த வடிப்பாட்டில்
பொடித்தான் கொணர்ந்து பூசீர்கள்
போகா வுயிரென் னுடம்பையே.

பதவுரை:— நடை ஒன்று இல்லா உலகத்து—(ஏற் கனவே) வரம்புகளெல்லாம் குலைத்துகிடக்கிற இவ்வுலகத் தில், நந்தகோபன் மகன் என்னும்—‘நந்தத்தோபர் மகன்’ என்று ப்ரஸித்தானும், கொடிய—இரக்கமற்றவனும், கடய—சுயநலக்காரனான, திருமாலால்—சுரிய:பதியாலே [கண்ணனாலே], நான்—அபுலையான நான், குளப்புக் கூறு கொளப்பட்டு—மிகவும் துன்பப்படுத்தப்பட்டு, புடை பெயரவும் கில்லென்—அப்படி இப்படி அசைவதற்கும் சக்தியற்றவளாய் நின்றேன்; (ஆனபின்பு) போட்கன்—சுணைகேடான அக்கண்ணப் பிரான், மிதித்த அடிப்பாட்டில்—திருவடி பட்டு மிதித்த இடத்திலுண்டான, பொடி தான்—நூபாத், தூ, எரியையாவது; கொணர்ந்து—கொண்டு வந்து, போகா உயிர் என் உடம்பை—விட்டுப் பிரியாதவுபிரை உடைய என் உடம்பிலே, பூசீர்கள்—பூசுங்கள்.

அவ:—சுணைகேடான அக்கண்ணன் திருவடிப்பொடி யையாவது கொண்டு வந்து நான் உயிர்நிற்கும்படி. என் உடம்பில் பூசுங்கள் என்கிறன்.

வ்யா:—(நடையொன்றில்லா உலகத்து) நடையாவது வரம்பு. ஏற்கனவே இவ்வுலகத்தில் ‘பாரீ எதைச் செய்யலாம், எதைச் செய்யக்கூடாது’ என்னும் வரம்பு பெரும்பாலும் குலைத்து கிடக்கின்றது. இக் கண்ணன் பிறந்தபின்பு இவன் னா—96

வ்யா:— ஆளும் பாட்டு. a (நடையொன்றில்லாவுல கத்த) b லோகத்தில் மரபாதையெல்லாம் குறைந்தாய்துக் கிடப்பது அதுக்கு மேலே ஒன்று பத்தாய்க் குறைந்தாய்தது இவனைத் தோற்றி; அதுவெல்லாம் நினைந்ததாங்கிவர் இவ்வளவிலே வந்து என்முகத்திலே விழிக்கப்பெறில். (நந்தகோபன் மகனென்னும்) அவன் வயிற்றிலே இவனொரு வன் எவ்வளவு வந்து தோற்றினபடி? “எம்பெருமான் நந்தகோபாலா எழுந்திராய்” என்று அவர்கள் பேற்றுக்குப் பரிசுமாக நினைத்திருப்பதும் இவரை. “நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கணெண்ணையுத்திடுமின்” என்று ஆற்றுமை கரைபுரண்டால் பொகடச் சொல்லுவதும் அவர்

என்போன்றவர்களைப் படுத்தும் பாட்டினாலே வரப்பு மீறல் கள் டலமடங்காதி அடியோடு குலைத்துவிட்டன. நான் அசையவும் முடியாத இருக்கும் இப்போகாலது என்முன் தோன்றினால் எல்லா வரப்புகளும் கிடைக்கிறதாகமே. (நந்தகோபன் மகன் என்னும்) அவன் வயிற்றிலே இப்படிப் பட்டவன் எப்படிப் பிறந்தான்? ப்ரணய கலஹிமீஸ்தத போது “எம்பெருமான் நந்தகோபாலா எழுந்திராய்” [திருப் பாவை-17] என்று இவரைத் தான் கண்ணைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாக நினைத்திருப்பாளாகையாலே; ஊடும்போதும் “அவருக்கு இப்படி ஒரு பிள்ளையா?” என்று அவர் தொடர்பைச் சொல்லி இகழ்கிறார். “நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கண் என்னை உய்த்திடுமின்” [நாச். திரு. 12-8] என்று ஆற்றுமை கரைபுரளும்போது “அம்பரமே தண்ணீரே சோறே அறச்செய்யும் எம்பெருமான் நந்தகோபாலன்” [திருப்பாவை 17] என்று அனைவர்க்கும் தாரக போஷக போஷ்யங்களே அளிக்கும் பரமதரிசிகளுள் நந்தகோபாலன் வாசல்லேயன்றே தன்னைப் போடச் சொல்லுவது. ஒரு புல மிதிபடுவதையும் பெறுக்கமாட்டாத சிறந்ததான் என்

ஆளும் பாட்டு. (நடையித்தாயாதி) a b “நடை - இல்லா, நடையொன்றில்லா” என்று பிரித்துத் தாத்தப்யம் (லோகத்திலித்தாயாதி) a “நடை-நெறி”.

வாசலிலே. ஸ்ரீதந்த, கோபர்தாம். சிறியாத்தானைப்போலே பரமதாரிசிகராயிறேயிருப்பது.

c (கொடிய) — அவ்வளவல்ல, d ஸ்வகார்ப்பரன். (கடிய) பிறர் நோவறியான். (திருமாலாள்) e பெற்றவர்களும் அங்ஙனையாய் f வளர்த்தவர்களும் இங்ஙனையானால் நாம்

னும் ஆசார்ப்பரைப்போலே ஸ்ரீநந்தகோபரும் பரம கருணை யுடையவராய்நே இருப்பது.

(கொடிய) “நந்தகோபன் மகன்” என்ற இடத்தில் நந்தகோபனைக் கொண்டாடி ஒரு பொருள் அருளியதபோலே ‘அவனுக்குப் பிள்ளையான இவன் இப்படியிருப்பது அநிசய மல்ல’ என்று நந்தகோபனையும் இகழ்ந்து ஒரு பொருளைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு ‘கொடிய’ என்று ‘கொடுமையில் அவனையும் விஞ்சிவிட்டான் இவன்’ என்று கூறுவதாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கிறார். சுடலமனப்பாண்மையில் நந்தகோபனையும் விஞ்சிவிட்டான் இக்கண்ணன் என்று கருத்து. கண்ணனிடம் உள்ள வெறுப்பு அவனைப் பெற்றவாரீதம் பாய்கிறது. (கடிய) சுடலக்காரர் களிலும் சிலர் பிறரைத் துன்புறுத்தாமல் சுடலம் பேணு வார்கள். இவன் அப்படியல்ல. பிறர் எவ்வளவு துன்புற றாலும் அதை அறியாமல் சுடலம் பேணுவான் என்று கருத்து. (திருமாலாள்) “அஞ்ச உரப்பான் அசோதை ஆடையிட விட்டிருக்கும்” [நாச். திரு. 8-8] “பெற்றதாய் வேம்பையாக வளர்த்தானே” [நாச். திரு. 18-7] என்றிறபடியே யசோதை யும், அவனுக்குத் துணைபோகும் நந்தகோபனும் அவனை இப்படிக் கொடியனாகவும் கடியனாகவும் பெற்றாவிட்டார்கள். அதுக்குமேலே “வண்டார் பூமாமலர் மங்கை மணனோக்க

c (கொடிய) - ஸ்வார்த்தபுரன். d (அவ்வளவல்ல) - அவ்வளவல்ல. e நந்தகோபரைக் கொண்டாடியவ்வளவ ன்றிக்கே வெறுப்புப் பிறர்த்துமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (பெற்றவர்களிடத்தாயி) f “மணனோக்கமுண்டான்” என்று அவன் நோக்கு இவனுக்கு ஊனாகையாலே பிறர்த்துயை

இவனை வெறுக்கிறதென் ? ஐ இழுவையாய் போருகிற
 ப்ரகரணமாகையாலே பேற்றுக்குப் பரிசுமராகச் சொல்லலா
 மவற்றையெல்லாம் இழவுக்குப் பரிசுமராகச் சொல்லுகிறார்.
 h "அருளாத திருமாலார்க்கு" என்னக்கடவதே. i இதுக்கு
 "புருஷகாரமாக அதுவந்திக்கிறார்" என்று முன்புள்ள
 முதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி; பிள்ளை "இதுக்குக்
 கருத்தென் ?" என்று நான் கேட்டேன்; "இப்ப நம்மை
 நலிகைக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணிற்று அவனோடே
 யன்றே" என்று பணித்தார்; இத்தை யுட்டிர்க்கு விண்ணப்
 பம் செய்தேன்; "பேற்றுக்கு அடி அவனென்றிருந்தால்
 இழவுக்கும் அடி அவனென்று வெறுத்து வார்த்தைசொல்லத்
 தட்டுண்டோ?" என்றார் என்று நகுசீயாரூளிச்செய்யும்படி.

முண்டானே" [பெரிய திரு. 8 10-1] என்று தன் கோக்
 கையே உணவாக ஊட்டி இவனை வளர்த்த பெரிய பிராட்டியும்
 இவனைக் கொடுமையும் கடுமையும் மிக்கவனாக வளர்த்தவிட்டா
 னாகையாலே இவனை வெறுத்தப் பயனில்லை என்றார். பிரிவுத்
 துன்பத்தாலே வெறுத்துப் பேசுகிற ப்ரகரணமாகையாலே,
 இவனைப் பெறுவதற்குப் புருஷகாரமாகியிருப்பவர்களுையெல்லாம்
 பிரித்தற்குக் காரணமாகச் சொல்லி வெறுக்கிறார். "அரு
 ணாத திருமாலார்க்கு" [திருவாய் 1-4-7] என்று நம்மாய்வாரும்
 இப்படியே பெரிய பிராட்டியாரை வெறுத்தாரன்றே.
 இத்திருவாய்மொழித் தொடரை விவரிக்கப்போது "திருமால்—
 என்ற பெரிய பிராட்டியவரை, புருஷகாரமாக அனுமந்திக்
 கிறார்" என்று பூர்வாசார்பிகள் அருளிச்செய்வது வழக்கம்.
 "சுவன் அருளாமையைக் கூறுப்போது புருஷகாரமாக அது
 ணந்திப்பது பெருந்தவிலையே; இதற்குக் கருத்தென்ன?"
 என்று நஞ்சேயர் பிள்ளைகை கேட்டாராம். அதற்குப்
 பிள்ளை "இப்படி மீசவுந் நம்மைத் தன்புறத்தவதற்கு

(வளர்த்தவர்களும்) என்கிறது. ஐ இவர்களை வெறுக்க
 லாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சூழ்ந்தவடாயித்தாய்தி)
 h இப்படி வெறுத்தவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்
 கிறார் (அருளாத திருமாலித்தாய்தி) i (அத்க்கு) - பேற்றுக்கு.

j (குளப்புக் கூறு கொளப்பட்டு) கீழே "உழக்க உழக்குண்டு"
 என்றதிதே; புறம்பு போக்கில்லாமையாலே, துகைத்தவிடந்
 தன்னிலே துகைக்குமித்தனையாய்ந்து.

k (புடையும் பெயரகிலேன்) இப்போது இவனுக்கு
 அவனைக் காண்கையன்றாய்த்துத் தேட்டம்; தான் i இடம்
 வலய்கொள்ளலாய்ந்து. m (நான்) n 236. "சிவ சிவ சிவ"
 (தைவ தம்மராத் ந மஸகாத்) o அவனும் புடப்பெயரு

குருகுலவாஸம் பண்ணினது அவனிடமேயன்றே என்று
 அவனையும் வெறுக்கிறார்" என்று பதிலுரைத்தாராம். இதை
 புட்டரிடம் நஞ்சேயர் விண்ணப்பிக்க, "அவனைப்பெறுவதற்குக்
 காரணம் அவன் என்று இருக்குமீவர் அவனைப் பெறுமைக்கும்
 அவனே காரணமென்று வெறுத்த வார்த்தை சொல்லத்
 தட்டில்லையன்றே" என்று அப்பொருளை ஆமோதித்தார்
 என்று நஞ்சேயர் அருளிச்செய்தார் என்று பெய்வாச்சான்பிள்ளை
 வ்யாக்யானம். (குளப்புக்கூறு கொளப்பட்டு) "காரேறுமக்க
 உழக்குண்டு" என்று நாலாம்பாட்டில் கட்டுக்கடங்காத காளை
 போன்ற அவன் தன்னைத்துகைத்துத் தன்புறத்திபதைக் கூறி
 னான். இக்கு—இவனுக்கு வேறு புக்கிடமில்லாமையாலும், இக்
 காளைக்குத் தன்புறத்தவதற்கு வேறு ஆளில்லாமையாலும்
 அக்காளை ஏற்கனவே மிதித்த இடத்தில் மறுபடி மிதித்துக்
 தன் குளப்பாலே பிளந்தபடியைக் கூறுகிறது.

(புடையும் பெயரகிலேன்) இப்போது இவனுக்கு அவனைக்
 காண்பதுகூடத் தேவையிலை; இடம் லலமாகப் புரண்டு
 படுத்தால் போதும் என்றும் நிலையிற்று. (நான்) [பக்கம்
 114ல் 88வது ப்ரமாணத்தின்படி] ராமன் ஸீதைக்காகப் பட்ட

j "குளப்புக்கூறு"—துகைத்துக் குளப்பில் கூறு கொள்ளப்
 பட்டது, மிதித்தவிடத்திலே மிதிக்கப்பட்டதென்றபடி.

m, n "நான்" என்பவையாலே - அவனன்றே இப்படி
 பட ப்ரார்த்தமென்கிறது (தைவ தம்மராத் ந மஸகாத்)
 என்று. k, l "புடையும் பெயரகிலேன்" - இடம்வலம்
 கொள்ளமாட்டேன். o "ந மஸகாத்" என்றவதற்கும்

கிறிலென்னு சொன்னுருண்டாகில் இவன் நோவுபடான் போலே. p அது செய்யாத p₂ போட்களாய்த்து இவன். q நம்மை இப்படி நோவுபடுத்திவைத்து இன்னமும் சிலரை நோவுபடுத்தப் போகாநிற்குமாப்த்து.

(போட்களித்யாதி) அங்குப் போகிறவிடத்தில் அவர் களை வசிகரிக்கும்போது இப்பொடிக்கொண்டு காரியமில்லை யிறே அவனுக்கு; நான் சொல்லுகிறவற்றைச் செய்யுங் கோள்;-பொடியடத் தீரும். அவ்வுட்பாட்டிற் பொடியைக் கொணர்ந்து பூசப்பாருங்கோள். அவனது ஒருவழியா

டாட்டை நான் இக்கண்ணுல்காட்டுகிறேன். கண்ணனும் இடம் உலம் கொள்ளுடியாமல் நோவுபடுகின் என்ற வார்த்தைவாவது கடில் கிழந்தால் அதுகொண்டு இவன் நோவு படாமலிருப்பான் போலும்! ஆனால் அக்கண்ணனோ ராமனைப் போலே அப்படி நோவுபடாத கண்கேடனாயிற்றே. நம்மை இப்படித் துன்புறுத்தினது பொதாதென்று இன்னும் சிலரை நோவுபடுத்தவதற்கும் பாரித்துக்கொண்டு போகின்றவனன்றே இவன்.

(போட்கள் மிதித்த அடிப்பாட்டில் பொடித்தான்கொணர்ந்து பூசிகள்) அப்படியிப் போகும்போது அவர்களை வசிகரிப்பதற்கு 'மையலேற்றி மயக்க உள்முகம் மாயம்நிரம் தான்சொலோ' [நாச்சி. திரு. 2.4] என்று கூறப்படும் அம்மனப்பொடியே (சொக் குப் பொடியே) போதும். அவன் மிதித்த அடிச்சுவட்டின் பொடி அவனுக்குத் தேவையில்லை. எனக்கே உயிர்தரிப்ப தற்கு அது மிகத் தேவையாயிருக்கிறது. ஆகையால் நான் சொல்லுகிறபடி, அப்பொடியடத் தீரும் என் நோய்க்கு அவ

"என்று" என்று கூட்டுவது. இத்தால் - அவன் நோவு படுகிறதறியாமையாலே நோவுபடுகிறுளென்றபடி. p அன் றிக்கே, அதுதான் அவனுக்கில்லை என்று பரிஹாராதந்தரம் (அது செய்யாத போட்களும்த்திவளித்யாதி) p₂ "போட் கள்"-கண்கேடன். q இத்தை விவரிக்கிறார் (நம்மை இப்படியித்யாதி).

யிருக்குமிறே இவளுக்கு அதுதானேயிறே வழி. r (போகா வபிடுன்னுடம்பையே) ஸந்தர விஷாதி,கள் சதாரக மாவதே இவ்வுடம்புக்கு! t அந்நயார்த்தமாச நோக்கி யிருக்கவேண்டுவார்க்கும் தாந்தாம் முடிய விரகுண்டோ நினைத்தபடி? u 237. "विषय दाता" (விஷய தாதா) இவ்

னுடைய அடிச்சுவட்டில் பொடியைக் கொண்டுவந்து பூசப் பாருங்கள். (அடிப்பாட்டில் பொடி) பெண்களிருக்கும்டம் தேடி அவர்களைத் துன்புறுத்தச் செய்யும் வழியே அவனுடைய வழி. அவனுடைய அடிச்சுவட்டில் பொடியைத் தேடிப்போரும் இவனுடைய வழியும் அதுவேயாகும். (போகா உயிர் என்னுடம் பையே) நான் விரும்பினும் என்னுயிர் என் உடம்பை கிட்டுப்போக மறுக்கின்றது. ஆகையால் யாராவது ஆயுதத் தையாவது விஷத்தைவாவது கொண்டு என் உயிரைப் போக்கு வதே எனக்கு அமுதத்தை அளிப்பதுபோன்ற அறச்செய லாகும். நீயே போகிக்கொள்ளக் கூடாதோ? எனில். என்னு டைய உடம்பு அவனுடையதாகையால் விரும்பினும் இதை முடித்துக்கொள்வதற்கும் எனக்கு ஸ்வாதந்திர்யமில்லை. அவனுக்காக நான் துன்புத்துக்கொண்டிருந்தேயாகவேண்டும்.

237. ஸா ஜீவிதம் ஸ்விரமஹம் த்யஜேயம்

விஷேன ஸஸ்த்ரேண ஸிதேந வாயி

விஷய தாதா ந ஹி மேதஸதி கஸ்சித்

ஸஸ்த்ரஸ்ய வா வேஸ்மதி ராசுஸஸ்ய ||

[சா. ஸா. 28-16]

[அப்படிப்பட்ட நான் கூர்மையான ஆயுதத்தாலேயே, விஷத் தாலேயோ உயிரை எட்டப்போகிறேன். (ஆனால்) ராசுஸன்

r "என்னுடம்பையிட்டு உயிர்போகா" என்று ஸப்த துரித்தம். ச (தாரகமாவதே) அபேக்ஷிதமாகவேனுமோ இவ்வுடம்புக்கு? என்றபடி. t ஸஸ்த்ராதிகளை அபேக்ஷிக்க வேனுமோ, தானே முடியவொண்ணாதோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (அந்நயார்த்தமாகவித்யாதி) இத்தால் - ஒருத்தர் தர்ச்செய்கையன்றிக்கே தானே முடியவொண்ணாதென்று

வளவிலே விடுத்ததைத் தந்து நோக்குவானென உதாரணக் கிடையாதே? 237. “**ஏனாயா**” (ஸந்தர்ஸ்ய வா) ஸந்தர்ஸம் தருவாரைப் பெற்றதாகில்தான் பொல்லாதோ? 6.

பதினமூன்றுத்திருமொழி—ஏழாம் பாட்டு

வெற்றிக் கருளக் கொடியான்தன் மீய் தாடா வுலகத்து வெற்ற வெறிதே பெற்றதாய் வேம்பே யாக வளர்த்தானே குற்ற மற்ற முலைதன்னைக் குமரன் கோலப் பனைத்தோளோடு அற்ற குற்ற மவவதீர அணைய வழுக்கிக் கட்டிரே.

விட்டியில் எனக்கு விஷத்தையோ, ஆபுத்தையோ தருவாரி ஆருமில்லை! என்கிறபடியே எந்தாபிராட்டி. கரோகவனத்திலே இருக்கும்போது தன்னைத்தான் முடித்துக்கொள்வதற்கு விஷத்தையாவது ஆபுத்தையாவது தரும் தராம்கிரிஸ்தியே என்று குறைப்பட்டாளன்றோ.

238. ந சாஸ்ய மாதா ந பிதா ந சாந்ய:

என்றோதத். விஸிஷ்டோஸ்தி மயா ஸமோ வா!
தாவத் த்வஹம் தூத ஜிஜ்விஷேயம்
யாவத் ப்ரவ்ருத்திம் ஸ்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய ||

[ர. ஸு 36.30]

[அந்த ராமபிராணுடைய தாயும், தந்தையும் வேறு எவரும் என்னைக்கோட்டிலும் அநிகமாகவோ, எனக்கு ஸமமாகவோ அவரிடம் அன்புடையவரல்லர். தூதனே! என் இனியவரீ என்னை மீட்கச் செய்யும் முயற்சியைக் கேள்விப்படும வரையிலேயே நான் உயிரிவரது விரும்புகிறேன்] என்விறபடியே தான் உயிரிவரவதே ப்ரீராமபிரான் தனக்காக முயற்சி எடுப்பதைக் கேட்ப தந்தையாவே என்று அனுமனிடம் உணர்ந்திருக்கின்றோ. 6.

தாந்யம். இவ்விடத்திலே 238. “**ஏ வாய மாதா**”. (ந சாஸ்ய மாதா) இத்யாதிசயைக் கண்டுகொள்வது. உ இப்படி அப்பெரித்தேபெருள்தோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (விஷய தூதா) என்று.

பதவுரை— கருளன் வெற்றி கொடியான் தன் மீய்து ஆடா உலகத்து—பெரிய திருவடிபைய வெற்றிக்கொடியாக புரிய எப்பெருமானுடைய ஆணையை மீறிக் செல்லக் கூடவதல்லாத இவ்வுலகத்தில், பெற்ற தாய்—அவனைப் பெற்ற தாயாகிய யசோஸ்தயானவள் (தனது புத்திரனை), வெற்ற வெறிதே—ஒருவர்க்கும் உயன்ன்றியே, (படனில்லை) மெய்கிற மாத்திரமேயோ? வேம்பு ஆகவே—வேம்புக்காய் போல் கைக்கும்படியாகவே, வளர்த்தான்—எனக்கு உலகம் என்று; குற்றம் அற்ற—அனைத்து தவிர்த்து வெற்றுவெள்ளை எழுப்புவையாகிற) குற்றம் இல்லாத, முலை தன்னை—(என்னுடைய) ஸ்தனங்களின், குமரன்—கொளவனத்தோடு கூடிய அப்பெருமானுடைய, கோலம் பனை தோளோடு—அழகியதாயும், கற்பகக் கிளைபோன்றதாயுமுள்ள திருத்தொள்களோடே, அற்ற குற்றம் அவை தீர—(என்னக் கைவிட்டு) அவற்றுக்கே அற்றத் தீர்த்த குற்றம் தீரும்படி, அணைய அழுக்கிக் கட்டி—அழுக்கியலாத்துக் கட்டி விடுங்கள்.

அவ:—ஏழாம் பாட்டு. (வெற்றியித்யாதி). 239. “**ஏ விஷே ஜாநமி**” (ந ஜிவேயம் க்ஷணமபி) என்று—மேல்விரும்பு வந்தனைத்திலுள்கிலும் எனக்குப் பரபுத்தியதீர்மானமாகவாகிலும் அவனை அணையப்பெறில் அமையும், ஆனயின்பு அதைச் செய்யும்கோளென்கிறான்.

ஸயா—b (வெற்றியித்யாதி) c தன் அஜ்ஞையாலே ஸர்வத்தையும் கீழ்ப்படுத்தி விஜயத்வஜமெடுத்திறேயிருப்

7. அவ:—பக்கம் 116-ல் 87-வது பிரமாணத்தின்படியானே மேல்விரும்பு என்னை வந்து அணைக்கவிரியானாலும் நீங்கள் கொண்டுபோய் அவன் தோளோடு என் மார்புக்கள் அணையுபடியு கட்டியவைத்தாலும் போதும். ஆகையால் அதைச் செய்யுங்கள் என்கிறான்.

ஏழாம் பாட்டு. (வெற்றியித்யாதி) d “கட்டிரே” என்கையாலே (பரபுத்தியதீர்ஸம்) என்கிறது. b,c “வேம்பேயாக ன—97

பதம் ௨, ஆம்மர்யாதை, குலையவன்று ஒரு காரியம் பார்ச்சிறுது; ஈசுவரால்கு தாவ நின்றுவனவும் வரநடக்கிறதிறே; “அகல்விசும்பும் நிலனும் இருளார்வினிகெடச் செங்கோல் நடாவுதி” என்றும், 240, ஸிவாஸ்தா: ரவரி (பீஷாஸ்வாத்: வாத: பவதே) என்றும், 241, ‘செவ்வாஸ்தா: ரவரி’

வ்யாச:— (வெற்றிக்கருனச் கொடியான்தன் மீம்தாடா உலகத்து) தன் ஆணைக்கு அனைத்தும் எட்டோதம் கட்டுப் பட்டு நிற்கிறது தோற்ற வெற்றியைப் பற்றைத்தும் கருடக் கொடியை உடையவனுடன்றே திருப்பது. அந்தத் தன்னை உடைய ஸ்வாதந்திரியமும், என்னுடைய பாரதந்திரியமும் சுழியாமல் காரியம் செஞ்சுருளையோறிய, தன்னுடைய ஆர்ந்த பாரதந்திரியமோ, பீஷாஸ்தாமோ (அன்புக்கு வரப்பட்டிருக்கையோ) தோற்றுப்படி ஒரு காரியம் செய்வதில்லை. அவன் ஸரீலேஸ்வரனுக்காலே அவனுடைய ஆணை, அன்புக்குரிய வளாபிருத்தியோடும் தன்னை கட்டுப்படுத்தவே செய்கிறது என்கிறான். “அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார்வினிகெடச் செங்கோல் நடாவுதி” ஈசுவரர் பெண்பால் கொடுளை எனும்பிதவோ இவற்றின் புறத்தான் என்றெண்ணோ” [திருவிருத்தம் 83] என்று பரங்குச நாடகமும் அருள்சேத்தானன்றே.

240. பீஷாஸ்வாத், வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸரீர்ய: |
பீஷாஸ்வாத், திரிசேந்த், ரவரிச் சந்தியுர் தாவதி
பஞ்சம்: || [௨-ஆ- 8-1]

[இந்தப் பரமாத்மாவின் படித்தினால் காற்று அடிக்கிறது, இவ்விடம் பாயத்தால் சூரியன் உதிக்கிறான்; இவ்விடம் பாயத்தினாலேயே அக்ஷியும், இந் திரனுப், ஜீங்காமனையமனும் (தங்கள் தங்கள் காரியங்களிலே) விநைத்ரீரீகன்] என்று வேதமும், பக்கம் 450 ல் 188-வது பிரமாணத்தின் படி வேதத்தை விளக்கவந்த ஸாஸ்திரர்களும் இவனுடைய ஆணை

வளர்த்தாளே” என்னுடையவுக்கும் தாத்தாட்டம் (தன் ஆற்றினையாலே) என்று, ௨, மர்யாதை, குலையை - அவனுடைய ஸ்வாதந்திரியமும் இவனுடைய பாரதந்திரியமும்

(மேகே, தபல்ஸாகரணநிலிருத்தி:) என்றும் சொல்லுகிற படியே—தன் ஆற்றினையால் ஒருவரால் அதிகாரிக்கவொண்ணாதபடியிறே நடத்துவது; d (மீம்தாடாவுலகத்து) தன் மேன்மைக்குமேலே போகக்கவதன்றிக்கேயிருக்கிற லோகத்திலே, “மீது” என்று-மேல், கருளக்கொடியான்தன் மேன்மைக்குமேலே ஒன்றில்லாத லோகத்திலே.

(வெற்றெறிதே) ப்ரயோஜந நிரபேஷமாகப் பிறர்க்கு அநந்தத்தை விளைப்பாருண்டாகாதே!, பராதந்த,மேயோ திருக்கு? மற்றதுமேனும் ப்ரயோஜநமுண்டோ? (பெற்றதாய்) “நந்தகோபன் மகனென்னும்” என்று - பெற்ற தகப்பனை வெறுத்தான் - கீழிற்பாட்டில் இங்கு - பெற்ற தாயாரை

எவராலும் மீறவொண்ணாதது என்று முழங்கினவன்றே. (மீம்தாடா உலகத்து) ‘மீது’ என்பது ‘மீ’ என்று கிடக்கிறது, மேல் என்று பொருள், முதலாவதான ‘மீது’ என்னும் சொல் மேன்மையைக் குறிக்கிறது. இரண்டாவதான ‘மீது’ என்னும் சொல் ‘மேலே’ என்று பொருள்படுகிறது. ஆக, கருடக் கொடியுடையவனுடைய மேன்மைக்கு மேலே இவ்வுலகில் எதவும் செயல்படமுடியாதது என்று கருத்து.

(வெற்ற வெறிதே பெற்றதாய்) தனக்கு ஒரு பயனும் லாமல் பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்கவே ஒரு தாய் பிள்ளையைப் பெறுவதே! ‘வெற்ற வெறிதே’ என்னும் வீபஸையாலே (மீம்தாடாலே) பிறர்க்குத் தீங்கு புரிவது தவிர வேறு நல்ல பயன் எதவும் இதற்குக் கிடையாதது என்று கருத்து. (பெற்றதாய்) “நந்தகோபன் மகனென்னும்” என்று சென்ற பாட்டில் இவனைப் பெற்ற தகப்பனை வெறுத்தான், இங்கு பெற்ற தாயை வெறுக்கிறான். இங்கு ‘பெற்றதாய்’ என்றதன் கருத்து தாவது—தகப்பனுன நந்தகோபனை வெறுப்பதுகூட ரியாயமல்ல. ஏராளமான பசுக்கள், எருமைகள், ஆயிரக் முதலானவரீ

குலையை d முந்தின “மீ” என்றது - மேன்மையை; இரண்டாவது - மேலென்றபடி, “மீது” என்று மேலாக்கி மேன்மையைச் சொல்லுகிறது.

வெறுக்கிறார். e அவனை வெறுக்கிறதென்? அவனுக்கு
ரக்ஷயவர்க்கும் பார்ப்பனிடே. பச்சை நோக்கவேண்டுகிறே
அவனுக்கு. ரக்ஷணத்திலே அந்தப் பரணை அவன்; f நம்மே பரதி
யன்றோ அவனும்; g அவனை நோக்குவதையே பணியாடுக்கு
மிவினைச் சொல்லீர்; இவன் அவனைக் கட்டுவது அப்பபதம்
அவனும் அருவது முலைப்பண்பாகப்படுக்கவாதே. இவன்
பெற்றவனாகாதே என்றிருந்தோம்; இப்போதைச் சொல்லிப்
பார்த்தவாதே "வளர்த்துக்கொள்ளியாகாதே!" என்று

களைக் கவிச்செய்யப் பெற்றாற்பு அவனுக்குண்டு. அவற்றை
ரக்ஷிக்கும் காரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதாலே இக்கண்ணை
அடக்காமல் விட்டுவிட்டது குற்றமல்ல நாம் இவனுடைய
அனுபவத்திலே ஈடுபட்டிருக்கையாலே இவனுக்கு கூடியிருந்த
போது இவனைத் திருத்தாமல் விட்டதுபோல் நந்திகாபனும்
ரக்ஷணசாரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கையாலே இவனை அடக்காமல்
விட்டுவிட்டான் இவனை நல்லபடி வளர்ப்பதைத் தவிர வேறு
வேலையிலாத தாயாக இவனையே குற்றம் சொல்லுகின்றோம்.
இவன் இவனைக் கட்டுவதையும், அடிப்பதையும் அவனும்
அடிவதையும் இவளிடம் முலைப்பண்புபடையும் பார்த்து
இவளைப் பெற்றதாய் என்றே நினைத்திருக்கோம். இவள்
இவனை வளர்த்திருக்கும் அழகைப் பார்த்துமேபோது இவள்
ஒரு வளர்த்துக்கொள்ளி (பிரிப்பாகக்கொண்டு வளர்த்த
செயலிந்தாய்) என்று தெளிவாகத் தெரிந்தது. பெற்றதாய்
என்று விபரீத கருணையாய், மாறாட்டப்போருளை செலித்

e (அவனாபநததுக்கோபனை, f (நம்மோபாதி) என்றது-
கீழில் வாக்பத்தக்கு அநுருணமாக, நமக்கு உத்தேய்ய
வதைவிலே பராக்காயிருக்குபாடோலே அவரும் தடக்கு
உத்தேய்யமான பசுக்களின் மேலே பராக்காயிருப்ப
மரன்னுதல், ஒன்றியே மேலில் வாக்பத்தக்கு அநுருண
மாக, நாம் அவனை வளர்க்காதப்போலே அவரும் அவனை
வளர்க்கவில்லை என்னுதல், g "பெற்றதாய்" என்றுவைத்து,
"வளர்த்தான்" என்றதற்குக் கருத்தென்? என்ன அருளிச்
செய்கிறார் (அவனை இதயாதி.)

தோற்றியிராதின்து. (வேம்போக) வேம்பும் கரும்புமாக
வளர்க்கையன்றிக்கே, வெறும் வேம்போக வளர்த்தான்.
அயர் வேம்பானது வளர்த்த பொல்லாந்து என்றிருக்கிறார்.
அவனை இன்னதாறிறதென்? இவனன்றோ இப்படி வளர்த்
தான்.

"அவன் வராதெழுகிறார்; h இழவுன்னது நடுவே
பெற்றதையை இன்னுதாகிறதென்?" என்ன (குற்றத்திப்பாதி)
என்பக்கல்தான் குற்றமுண்டோ? (குற்றமற்ற முலை) அவன்
வேம்பானால், "வேம்பின் புழு வேம்பன்றியுண்ணது"
என்பதிருக்கும் முலை; i அவரைப் பிரயந்தொடங்கித்
துவரைப்பிராணை ஆதரித்தெழுந்த என் தடமுலை கோவிந்
தாயைக் குறிக்கிறது. (வேம்போக வளர்த்தானே) பிரிக்கு
வேப்பும் கரும்பும் போன்ற நன்மை நினைகளைக் கலந்து
செய்கையன்றிக்கே கசக்கும் வேம்புபோலே பிரிக்குத்
திமையே செய்பவனாக வளர்த்துவிட்டானே. அவன் இப்படி
பெறும் வேம்போகானது இவன் வளர்த்ததை வந்தது என்ற
நினைக்கிறார். அவனைச் சொல்லிக் குற்றமிட்டோ. இவ்வளவும்
இவன் வளர்த்ததால் வந்தது என்ற கருத்திருக்கிறது.

"அவன் வராமல் போனால் போகிறார். நட்டம் உண்டு
டைபதன்றோ, இடைமீலே பெற்ற தாயை நினைப்பதால்
பயனென்ன? உன்மேல் குற்றமேதோ இருப்பதால்தானே
அவன் வரவில்லை" என்று அருவினுள்ளாரீ கூற உரைக்கிறார்—
(குற்றமற்ற முலை) என்மேல் என்ன குற்றமுண்டு? அவன்
(வேம்போகானது) "வேப்பின் புழு வேம்பன்றி உண்ணது"
[பிரிய திரு 11-8-7] என்றபடியே அவனைவந்தையா
நிறுத்தும் முலைன்றோ என்னுடையது. "அவரைப் பிரயந்
தொடங்கி என்றமாதிரித்தெழுந்த என் தடமுலைகள் துவ
ரைப்பிராணாக்கே சங்கற்பித்துத் தொழுதவைத்தென்"
[நாசி திரு. 1-4] "கொக்கைத் தலமிவை நோக்கிக் காணீர்

h "இழவு உன்னது" என்றதற்குத் தாத்தாய்ம். உன்
குற்றத்தாலேயன்றோ இழந்தாயென்றபடி, i அவனே
என்று இருக்கிறதற்குப் பரமானந்தவயம் (அவரைப் பிரய

தனுக்கல்லால் வாயில்போகாநூலு. j அநலுலையை, பிராட்டியைப் பார்த்து "ஸ்தீரீக்குப் பரதேவனாத பக்தந்தாவே கிளர்" என்ன "அதுகொடு காரியமென்?, பெருமான் குணவாந்களாய்க் கெட்டேன்; நமக்கு அவர் பக்கலுண்டான திருபாதிக ஸ்தேஹம் கோபாதிகமாய்த் தோற்றநின்றதே, குணங்களை வ்யதிரேகித்து அந்த தர்மியை பரதிபத்தி பண்ணவொண்ணுமையாலே", k க்ரமப்ராப்தி பார்த்து

நோகிந்தனுக்கல்லால் வாயில்போகாநூலு [நாச் திரு. 12-4] என்று இவனே அருளிச் செய்தானல்ரே, நாயகனுடைய குணத்தைப்பார்த்து உண்டாகும் குணக்குப்பத்தியைக் காட்டிலும் அவனுடைய ஸ்வாமித்தவன் உருபத்தைப்பார்த்து உண்டாகும் ஸ்வருபத்தை பக்தி சிந்தித்து என்று உணர்ந்தவளன்றே இவன். அத்ரியன் பத்னியான அஸுதியை தன் ஆஸ்ரமத்தக்குரு வந்த வீதாபிராட்டியைப் பார்த்து, "ஒரு டெண்ணுக்குப் பரதேவன் அவருடைய கணவனே" என்று கூற, அதற்கு வீதாபிராட்டி "என் கணவரான பெருமான் குணஸ்ரீபாகை யாலும், அந்த குணங்களைவிட்டுப் பிரித்து அவரைக் கணமுடியாதாகையாலும் பார்ப்பவர்களுக்கு "ராமபிரான் குணஸ்ரீபாகையாலே வீதை அவனைப் பரதேவ்வமாகக் கொண்டிருக்கிறான்" என்று சொல்லும்படி இருக்கிறது. எனக்குப் பெருமானிடம் இருக்கும் இயற்கையான அன்பு அவருடைய குணத்தால் செயற்கையாக உண்டானது என்று தோன்றும்படி உள்ளது. பெருமான் குணஸ்ரீபாகையுக்கையால் எனக்கு அவரிடமுள்ள இயற்கை அன்பு வெளிப்படாமல் போயிற்று. அவருடைய குணத்தால் எனக்குண்டான ஸ்பீடமித" என்று தனக்குள்ள ஸ்வருபக்குத பத்தியை அருளிச்செய்தானல்ரே, (குற்றமற்றமுது) முலைக்குக் குற்றமாவது "அவன் வருகிறபோது வருகிறான்" என்று ஆறியிருக்கை, அப்படி ஆறியிருக்கக் கூடியதோ இம் முலை?

மித்யாதி, j அவன் எப்படியிருந்தாலும் விடாதே தீர்த்தமைக்கு எம்வாதாமாக ஒரைதீத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அநஸுயையித்யாதி), k குற்றமறுகையாவது - வந்தபோது

ஆறியிருக்கவற்றே இம்முலை? (குமரன்) இம்முலைக்குத்தக்க பருவத்தையுடையவன். (கோலப் பணைத் தோளோடு) | நெஞ்சாய்த்துப் பொய்யாயிருப்பது தோளுக்குக் குற்றமிலை; அனைத்தே நிற்கவேண்டும்படியாயிருக்கும். ன இவளோடே கைசெய்துவைத்தபடி- இப்போதும் "கோலப்பணைத் தோள்" என்னும்படியிறே.

n (அற்ற குற்றமலை தீர்) அத்தோளோடே அற்றதாய்த்து இம்முலைகள். இங்கே குடியிருப்பாய், அங்கே க்ருத

கவனைப் பிரித்ததால் டடாதபாடு படுவதன்றே இது என்பதாகவும் பொருள்கொள்ளலாம். "இதன் துன்பத்தைப் போத்தவதற்கு நாயகன் செய்ய வேண்டியதென்ன?" என்று கேட்க, அதைக் கூறுகிறான் மேலே-(குமரன்) இம்முலைக்குத்தக்க யெளவனப் பருவத்தை உடையவன். (கோலப்பணைத் தோளோடு) பெற்ற தாய் வேம்பையாக வளர்க்கையாலே நெஞ்சு கிறையைப் பொய்யாயிருந்தபோதிலும் தோளமுக்குக் குறையிலை அனைந்தாலல்லது உயிர்தரிக்க முடியாதபடியாயிருக்கும். பிரிந்திருக்கப் இப்போதும் கோலப்பணைத் தோள்" என்று கூறும்படியன்றே இவளோடே எண்ணை கைசெய்து (1 கையாலே அனைத்து 2 அலங்கரித்து) வைத்திருக்கிறான்.

(அற்றகுற்றமலைதீர்) அந்தத் தோளுக்கு அற்றுத் தீர்க்கவையாயிருப்பவை இம்முலைகள். என்னுடன் கூடியிருந்தபோதிலும், ஈடுபாடு முழுவதும் அத்தோளிடம் கொண்டிருப்ப

வருகிறுனென்று ஆறிபிராமை என்று இரண்டாமர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (க்ரமப்ராப்தி இத்த்யாதி). | "வேம்பு", என்கையாலே-கொஞ்சில் பொய் தோற்றுகிறது. ன ஸ்வேஷித்தவன் தோளமு கு சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவளோடே கைசெய்தித்யாதி). கைசெய்யை-சாடு. ஸ்வேஷித்தை-அத்தம். ஆலங்கரிக்கை-தூவி.

எங்கேதமாயாய்த்திருக்கிறது இவை. ௦ என்னோக்கடாநே அங்கே அற்ற குறை தீரும்படி. (அண்ணா அமுக்கிக் கட்டினே) அண்ணையவென்றால் அவள்தான் இருய்க்கும்போலேகாணும். உணவையையும் அநிருத்தினையும் கூட விலங்கிட்டு வைப்பா அத்தோனையும் இம்முலைகளையும் கூட விலங்கிட்டு வைப்பா ரைக் கிடையாதோ? ௫ ஆனவளவுமிற மீட்சப்பார்ப்பது. லத்தனாதி பிறக்கனெனின் பின்னைச் சேர்க்கை பித்தர்துகள் தங்களுக்கே புரமாயிடக்கூடியே. 7.

பகையாயிற்று இவை. இப்படி என்னோடு பொருத்தமக் அத்தோளாக அற்றுத்தே. அனைப் பிச்சித்திடுபதா லுள்ள குறைநீர என்று கருத்து.

(அண்ணா அமுக்கிக் கட்டினே) அண்ணை என்பதோடு நிர்லாமல் அமுக்கி என்றும் கூறுகையாலே அவள் அணைய மறந்தாலும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி அவனுடைய தோளோடு அமுக்கிக் கட்டுங்கள்' என்னும் கருத்துத் தோன்றுகிறது. வானனின் மகளான உண்பதையும், கண்ணனின் பேரனான அநிருத்தினையும் (புரணுரைகள்) ஒன்றாக விலங்கிட்டுச் சிறைபிள்ளைத்தது போலே அத்தோனையும் என் முலையைப் சேர்த்து விலங்கிட்டு வைப்பார் இல்லையோ? என்கிறான், இவளையும் அவனையும் பிரிக்கடாந்த தாய்மார் அணைய அமுக்கிக் கட்டுவார்களோ? எனின்; முடிந்தவையால் பிச்சிக்கப் பார்த்தாலும், இனிமும் பிச்சிதால் இவள் உயிர் துறப்பான் எனனும் நிலை வந்தபிறகு இவர்களைச் சேர்த்து வைப்பது தாய் தந்தையர்களுக்கே பொறுப்பாகி விடுமன்றோ; ஆகையாலே அணைய அமுக்கிக் கட்டக் குறையிலே. 7.

௫ அற்ற குற்றமவை தீர-அவனுக்கே அற்ற முலைகள், விஸ்வலக்ஷத்தால் வந்த குற்றத்தீரவென்று ஸர்ப்பதார்த்தம். ௦ என்னோக் கூடாதே-என்னப்போலே விஸ்வலக்ஷத்திராதே. ௫ விஷேதி, க்கிறவர்கள் கட்டுவார்களோ வென்ன அருளிச் செய்ய்கிற (ஆனவளவுமித்தாதி.)

பதின்மூன்றுத்திருமொழி—எட்டாம் பாட்டு

உள்ளே யுருகி நைவேணே யுளளோ விலளோ வென்றது கொள்ளை கொள்ளிக் குறும்பனைக் கோவர்த் தனைக் கண்டக்கால் கொள்ளும் பயனென் றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங் கோடும் அள்ளிப் பறித்திட்டு டவன்மாந்நி வெறித்தென் னமுலைத் தீர்வேனே.

பதவுரை—உள்ளே உருகி நைவேணே—உள்ளுக்குள் ளேயே கரைந்து கரைந்து போகும் எண்ப்பற்றி, உள்ளோ இலளோ என்னுது—'இருக்கிறாள்? செத்தாளா?' என்றும் கேளாதவனும் கொள்ளை கொள்ளி—என் னாவல்லத்தையும் அபஹரித்தக்கெண்டவனும், குறும் பனை—(பெண்கள் திறத்திலே) பொல்லாங்கு செய்யுமவனும், கோவர்த் தனை—கண்ணபிரான். கண்டக்கால்—(ஒருகால்) நான் காணப்பெற்றேனாகில், கொள்ளும் பயன் ஒன்று இல்லாத—(ஆட்டுக்கழுத்தல் முலைபோலே) உப்போகமற்றதான, கொங்கைதன்னை—(என்னுடைய இந்த முலையை, கிழங் கொடும் அள்ளி பறித்திட்டு—வேர்முதலோடே பறித்துப் பிடுங்கி, அவன் மாநிலி எறிந்து—அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய மாநிலே எறிந்துவிட்டு, என் அமுலை—என் துக்கத்தை, தீர்வேன்—போக்கிக்கொள்ளப்பெறுவேன்.

வ்யா.—எட்டாம் பாட்டு. (உள்ளே உருகி நைவேணே) ௩ அகவாயிலோட்டமறியாமதோன் இருக்கிறதோ? ௪ ஆறு

8, அவா—என்னைப் புறக்கணித்திருக்கும் அவனைக் கண்டால் பயனற்ற என் கொங்கைகளைப் பிடுங்கி அவன் மாநிலி எறிந்து என் தன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்வேன் என்கிறான்.

எட்டாம் பாட்டு—(உள்ளேயித்தாதி) ௩ உள்ளுவாரார் னிறெல்லாம் உடனிருத்தியுமவனுகையாலே அகவாயில் ஓட்டமறியுமிறே என்றபடி. ௪ 'நைவேணே' என்பானென்? நா—௪8

களும் குளம்பளும் நீர்ப்பூட்டும் மிகக் நீராய்த்து வழிந்து போவது; அப்படியே செயல்தூய் சொல்லாலும் அறிவாலாய், b, விகல்பராய் அகலாய் சாஸ்திரியம் பேசுக்கு நிலமல்ல. (உள்ளோ இல்லோ தென்னா) பரணாதேவம் குடியோனால் நீர்மையும் குடியோனல்லாமோ? (உள்ளோ தென்னா) என்பதற்குத் தகையவர்களைத் தவிர்த்தல், பரணாதேவம் மராயாசொழிந்ததால் ஆவதோ? என்ன ஸர்வஸ்வப ஹாரம் பரணாதேவமோ? (உள்ளோ தென்னா) ஆதல்கூடாயன் தம்முடைய விஷயத்திலே குறுமயங்கித் துறையாயே திரி கைக்கு ஒரு பிள்ளை பெற்று விட்டாரும்தான் (உள்ளோ தென்னா)

வ்யாசு:— (உள்ளே உருகி நெகிழ்வோ) “உள்ளுவாசுள்ளிற் றெல்லாம் உடனிருந்திருப்பேன்” [திருமொழி 34] என்கிற படியே அனைத்தையும் அறியும் வரலாற்றாசிரியராகையாலே, நான் உள்ளே உருகி நெகிழ்வதை அறிவாய் என்பது புறக்கணித் திருக்கிறான் என்று கருமுடியாதே. (நெகிழ்வோ) “இன்னபடி கையிடுவோ” என்ற சொல்லொன்றானதோ? எனச்; ஆறகனும் (சாஸ்திரியம்) சிவப் பிள்ளையாகித் தரும் நீர்த் தருவதற்குப் பழிந்து போவதுபோலே, என்னுடைய கைகளும் உள்ளே ஏற்பட்ட தன்பும் வரலாற்றையினும் செயலாலும் வெளிப்படுவது கொண்டு நான் கைநீருக்கமனவை ஓரளவுக்குப் புரிந்து கொள்ளாமையோடு நான் என்னுடைய கைய முடிவதையும் பேசி முடிப்பதற்கு இடமேயில்லை. (உள்ளோ இல்லோ என்னது) அவனுக்கு என்னிடம் அன்புதான் நீதிநிபிட்டு தென்றால், ஓர் தென்னிடம் காட்டவேண்டிய இரக்கங் கூடவா நீக்கவேண்டுமே? இரக்கத்தால் “இருக்கிறா அல்லவா?” என்று விசாரிப்பதைக் கூடச் செய்யவில்லை. (உள்ளோ தென்னா) என்னிடம் இரக்கமற்ற விசாரிக்காமலிருப்பதோடு நின்றது? என்னிடமிருப்பதைத் தவிர்த்தல் கொண்டு கொள்வ தையும்ன்றே செய்துவிட்டான், இது அடுக்கியோ? (குறும் பனை) ஸர்வாதேவாரி தம்முடைய திருவாட்டாடியிலே குறும்பு

இன்னபடியென்று சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆறுகளும்நீர்வாய்) b, விகல்பராய்—

பெண்களை வெறுத்தறையாக்கும்; பசுக்களை ஒன்று நூறுபிர மாக்கும். சண்டக்கள் அவன் பசுக்களின் பின்னே கைகழியப் போகையாலே காண்கதான் அரிது: வருந்திக் காணப்பெற்றதானில்.

(கொள்ளும்பயன் ஒன்றில்லாத) அவன் பசுக்களின் பின்னே போகையாலே இம்முனைக்கொண்டு கொள்ளுவ தொரு பரயோஜன மில்லையாய்த்து. c (கிழங்கோடு) விவேக முட்டையாய் இருப்பார் d இதுக்கோராய்மாயிருப்ப தொரு ஆத்மவஸ்துவாண்டு. அதுதான் நித்யம். அழியாத தொன்று” என்றிருப்பார்களிறை 242. “அசுஷ் அராவ்”

செய்தகொண்டு கண்டபடி தீர்த்து ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றுவிட்டாரே! (கொவந்ததனாலே) பசுக்களை வளர்ப்ப பனை பெண்களை வாழமுடியாதபடி தரைப்படுத்துவான்; பசுக்களை ஒன்று நூறுபிரமா வளர்ப்பான், (கண்டக்கால்) அவன் பசுக்களின் பின்னே கண்டபடி திரிகையாலே அவனைக் காண்பது அரிது; மிக முயன்று காண முடிந்தால். (கொள்ளும்பயனொன்றில்லாத) அவன் நம்மை அநாதரித்துப் பசுக்களின் பின்னே போகையாலே, அவனுக்கே அற்றுத் தீர்ந்த இம்முனைக்கொண்டு அடைவதொரு பயன் இல்லாமல் போயிற்று. (கொவந்ததனாலே) கிழங்கோடும் இங்கு கொவ் கைக்குக் கிழங்கு (வேர்முதல்) என்று சொல்லப்படுவது இவரு டைய ஆத்மவஸ்துவையாகும், ஸ்வாபதேவரத்தின் கொவ்கை எனப்படுவது பரமாத்மாவைக்கு போக்யமான பத்தியே பாகையாலே, அதற்கு இருப்பிடமாயிருப்பது ஆத்மவஸ்து என்பது காணத்தக்கது. அறிவுடையவர்கள் “பல அவவங்களை உடைய இவ்வுடனுக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் ஆத்மவஸ்து ஒன்றுண்டு; அது நித்யமானது” அழியாதது என்று கூறுவார்களென்று.

242. அச்சேத்தியோசயமத்யாஹ்யோசயம்கலேத்தியோச-

ஸோஷ்ய ஏவசு |

நித்யஸ் ஸர்வகூத: ஸ்த்யாணுரசலோசயம் ஸநாதத: ||

[சூ.த 2-24]

அதிசூகாய், c, d கிழங்கோடுகொவ்கையாகிற பத்திக்கு

(அச்சே, த்யம் - அது, ஹ்யம்) என்று e சொல்லுகிற அது தன்னோடே பறித்தெறியப் பார்க்கிறான். (அவன் மார்க்ஸிலெறிந்தது) அவன் மார்க்ஸிலே கிடக்கிலும் தன்னைப்படுத்திற்றுப் படுத்தும் அவனையுமென்று இவற்றை உபேஷித்துப் பறித்தெறியும்போதும் விழுந்ததை அவன் மார்க்ஸாவேனும். f (என்னமுடே தீர்வேனே) g அவனருளே விரும்பிவந்தது அனைக்கும்போதிறே போகத்துக்கு உடலாவது இப்போது ஓடுகிற க்லோஸ்தத்தைத் தவிர்த்தலாயிறே. 8.

[ஸர்வவ்யாபிமான ஆத்மா வெட்டமுடியாதது; கொளுத்தமுடியாதது; நனைக்கமுடியாதது; காடவைக்கமுடியாதது. ஆகையாலேயே ஆத்மாவானது நித்யமாயிற்று, நிலையானதாயும், அசையாததாயும், பழையமையானதாயிருப்பது] என்றபடியே கையால் பிடித்தெறிய முடியாத அவ்வாத்மாவோடுசேர்ந்ததுத் தன் கொள்கையைப் பறித்து எறியப்பார்க்கிறான். இவன் பிரிவத் துன்பத்தின் மீது விழுகின்றபடி இது. (அவன் மார்க்ஸில் எறிந்து) தான் இவனும் பட்டபாடெல்லாம் அவனும் பட்டவேண்டும் என்றுக் கூறத்தானே, இது தனக்கு வேண்டிய நிலை என்று கொள்கையைப்பறித்து எறியும்போதும் கீழே விழவேன் என்னுமல் "அவன் மார்க்ஸில் எறிவேன்" என்கிறான். (என் அழலைத் தீர்வேனே) அவனே விரும்புவதே அனைத்தால் தான் பேரானந்தமடைவான். இப்படி எண்ணிவிட்டுப் பிரித்து என் கொள்கையை மாற்றிய அவன் மார்க்ஸில் எறிந்து அனைத்து செய்யும்போது தான் படுகிற துன்பம் தீர்வதானபயனே கிடைக்கும் என்று கருத்து. (8)

ஆஸ்ரயமான ஆத்மாவோடு. e (சொல்லுகிற அதுதன்னோடே பறித்தெறியப் பார்க்கிறான்) என்றது இப்படிச் சொல்லப்படுகிற வஸ்துக்களைப் பறித்தெறியப்பார்க்கிறு னென்றபடி, f, g அவன் மார்க்ஸிலே எறிந்தால் ஸாக்ஷேதுவாமத்தையன்றே, "என்னமுடே தீர்வேனே" என்கிறதென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனருளே இத்தயாதி.) 8.

பறித்துள்ளும் திருமொழி - ஒன்பதாம் பாட்டு

கொம்மை முகம் விடத்தீர்க் கோவிந்த தற்கோர் குற்றேவல் இம்மைப் பிறவி செய்யாதே யினிப்போய்ச் செய்யும் தவந் தானென் செய்மையுடைய திருமார்பில் சேர்த்தா னேனும் ஒருநாளன்று மெய்மமை சொல்லி முகம்தோக்கி விடைதான் தருமேல் மிகநன்றே.

பதவுரை - கொம்மை முகங்கள் - (எனது) கிளர்ந்த உருவத் முகங்களினுடைய. இடர் தீர் - குமைச்சல் தீருமாபடி, கோவிந்தற்கு - கண்ண பிரானுக்கு, ஓர் குற்றேவல் - அந்த அப்பாணம் நடந்ததை, இம்மைப் பிறவி - இத்த ஜன்மத்திலே, செய்யாதே - செய்யப்பெறாமல். இனி - இத்தப்பிறவி சுழிக்கப்படி, போய் - வேறொரு சேஷி சேஷத்திலேபோய், செய்யும் - செய்யக்கூடியதான, தவந்தான் - என் - தபஸ்ஸு ஏதுக்கு? செவ்மையுடைய திருமார்பில் - [அன்பர்கள் அனைவரும்] எந்த ஏற்பட்டிருக்கக்கூறும்] செவ்வையையுடையான (சுனது) திருமார்பிலே, சேர்த்தானேனும் - (என்னை அடர்) சேர்த்துக்கொண்டானாகில், நன்று - நல்லது; ஒரு நாளன்று ஒருநாள், முகம் நோக்கி - என் முகத்தைப்பார்த்து, மெய்மமை சொல்லி - உண்மையை சொல்லி, விடைதான் தரும் ஏல் - "ஐ" எனக்கு வேண்டாம் போ" என்று தள்ளிவிட்டமை தோன்ற விடைகொடுப்பானாகில், மிக நன்று - அது மிக நல்லது.

அவ - ஒன்பதாம் பாட்டு. (கொம்மையிதாய்கி) "கிழங்கோடும் அன்னப்பறித்திட்டு" என்கிறதென்கு அது தனக்கு ஆஸரமாயிருப்பதோராதமவந்து உண்டானது அதுக்கவ்வருகே போய்ப் பொறாவதோரதுபவமுண்டே. அததைப்

9. அவ - "கொள்கை தன்னைக் கிழங்கோடும் அன்னப்பறித்திட்டு" என்று கருமையாகச் சொல்லலாமோ? கொள்கைக்கு ஆதாரமான ஓர் ஆத்மாவஸ்து உளதென்றால்; அத்

அ பெறப் பார்த்தாலே? என்ன: பெற்ற இவ்வுடம்போடே அநுபவிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட நான் அதைவிட்டு அவ்வருகேயே ஸாத, நாமுஷ்டாநம் பண்ணவோ?

வ்யா: - (கொம்மை முலைகள்) சமைய வளர்த்து. சஷாம காலத்திலே ப்ரஜைகள் "சோறு, சோறு" என்று அலைக்குமா போலே. "எனக்கு அடைத்த விஷயத்தைக்காட்டு காட்டு" என்று நெருக்குகிற இவற்றினிடரானது தீரும்படி. இவற்றி னிடர் தீர்ந்ததாலே கோவிந்தனுக்காளுலாய்த்து. அல்லாத போது. இவளுக்கு நெஞ்சடையாமித்தன். (கோவிந்தற்கு) ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்காகவொண்ணுது. பசுக்களின் பின்னே திரியும்வனுக்காகவேனும், (ஒர் குற்றேவல்) முலை

கும் அங்கராமியான பதவாடைப்பற்றிய அநுபவமுண்டே; ஸாத, நாமுஷ்டாநம் செய்த அதை அடையப் பாரிக்கலாமே என்று அருவிலுள்ளர் கூறு. இப்போது பெற்றிருக்கும் இவ்வுடம்போடு அநுபவிக்கவே ஆசைப்பட்ட எனக்கு, இவ்வுடம்பைவிட்டு, அதிலும் வேறப்பட்ட வேறொரு உடம்பை எடுத்த்கொண்டு ஒரு பரிணப் பெறவந்தற்கான ஸாத, நாமுஷ்டாநம் பண்ணுவது தேவையில்லை என்கிறன்.

வ்யா:—(கொம்மைமுலைகள் இடர்தீர்) பூர்ணமாக வளர்த்த குழந்தைகள் பஞ்சகாலத்தில் தாயை "சோறுபோடு சோறு போடு" என்று அலைக்கழிப்பதபோலே, "எனக்குரிய கோவிந்தனுடைய நிருமாணபக் காட்டு காட்டு" என்று என்னை அலைக்கழிக்கிற கிளர்ந்தெழுந்த இம்முலைகளுடைய தன்பம் தீரும்படி. கோவிந்தனுக்கானுலாதான் இவற்றின் இடர் தீர்ந்ததாகும். இல்லாவிடில் இவளுக்கு நெஞ்சடையே (1. பாதகமே; 2. நெஞ்சடைப்பதே) ஆகும். (கோவிந்தற்கு) ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு ஆகவொண்ணுது. பசுக்களின் பின்னே திரியும் கண்ணுக்கோடாகவேனும், (ஒர் குற்றேவல்) ஆனுகலைக் கொண்டவர்களால் செய்ய முடியாத கைங்கரியம். முலையெடுத்த பெண்ணாலேயே செய்யத்தக்க ஒப்பற்ற கைங் கரியம், முலையாலே அணைப்பதைக் கைங்கரியம் என்னலாமோ?

ஒன்பதாம் பாட்டு—(கொம்மை முலையித்தயாதி) அ (பெறப்

பெறத்தவளுடைய குற்றேவலிறே. b தந்தாமுக்கு அடைத்த கண்ணங்களைக்கொண்டு பண்ணும் கைங்கரியமிறே தான்— குற்றேவலாவது.

(இம்மைப் பிறிற்செய்யாதே) 243 "நாவி: शोकमिच्छति: संशय: (காத்ரைஸ் ஸோகாமி, கர்ஸிதை:—எம்ஸ்ப்ருபேயம்) எஃஜ்மாபோலே இவ்வுடம்போடே அநீயை ஆசைப்பட்டுப் பெருகே. இனி அவ்வருகே பேய் ஒரு ஸரீரபரிச்சரணம் பண்ணிப் பெறும் பேருகிறது—பஞ்சாக்ரமி மத்யஸ்த்தாராய் தின்று தபஸஸுபண்ணுவாரோபாதி என்றிருக்கிறன்.

(செம்மையுடைய திருமார்வில்) அணைக்கப்பக்கால் இறுபாத மார்வாய்த்து. (சேர்த்தானேனும்) அம்மார்வோடே சேர்த்தணைக்கையாய்த்துப் பேருவது; அது செய்தலையோ

எனில்: அரவரங்கிரிய அலையங்களைக்கொண்டு செய்யும் கைங்கரியத்தைப் பேரு குற்றேவல் என்பது.

(இம்மைப் பிறிற்செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யும் தவம் தானென்) 418-ம் பக்கம் 127-வது ப்ரமாணத்தின்போலே] இவ்வுடம்போடே கண்ணனை அணைவந்தரு ஆசைப்பட்டு அது கிடைக்கப்பெறும் இனி, பரமபதத்துக்குச் சென்று வேறொரு ஸரீரத்தைப்பெற்று, பரமபதநாதனை அணைத்துக் கொள்வது நாலு புறமும் நாலு அக்ஷிதாரும் மேலே ஸூர் யமும் ஆக ஐந்து அக்ஷிதக் கொளுத்த, நடுயிக்கு நிறையம் புரிந்த முன்வரின் பயன்பெறவதபோலே என்று நினைக்கிறன்.

(செம்மையுடைய திருமார்வில்) அணைக்கப்படுதற்கால் மறக் காத நேர்மையுடைய திருமார்பாயிற்று. (சேர்த்தானேனும்) மிக நன்று எட்டதிலிருந்து 'நன்று' என்பதைக் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும். ஐந்தந்த ஸ்வாமியான அனனுடைய மார் றோடே சேர்த்த அணைக்கையே இவளுக்குப் பயனாகவோலே

பார்த்தாலோலென்ன) என்று ஸங்கை. b முலையாலே குற்றேவலுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தந்தாமுக்கு இத்தயாதி.) c, d "ஒருநான்று மெய்ம்மைவொல்லி" என்று

பதினாறுக்குத்திருமொழி - பத்தாம் பாட்டு

அல்லல் விளைத்த பெருமானை யாயர் பாடிக்கணிவினக்கை
வில்லி புதுவை நகர்நம்பி விட்டு சித்தன் வியன்கோதை
வில்லைத் தொலைத்த புருவத்தான் வேட்கையற்று மிகவிரும்பும்
சொல்லைத் துதிக்க வல்லார்கள் துன்பக் கடலுள் துவளாரே.

பதவுரை:—வில்லை தொலைத்த—வில்லைத் தோற்கடித்த,
புருவத்தான்—புருவங்களை உடையவளாய், வில்லி புதுவை
நகர் நம்பி விட்டு சித்தன் வியன்கோதை—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்
குத் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய மகளாய், ஆமர்சர்ய
குணசாலியான ஆண்டான், அல்லல் விளைத்த
பெருமானை—(திருவாய்ப்பாடி முழுதும்) தீங்கு விளைத்து
அதனால் பெருமைபெற்றவனும், ஆயர் பாடிக்கு அணி
விளக்கை— திருவாய்ப் பாடிக்கு மங்களதீபம் போன்று
ப்ரகாசகனுமான கண்ணப்பரனை, வேட்கையற்று—ஆசைப்
பட்டு, மிக விரும்பும் சொல்லை—ஆராத காதல் தோற்ற
அருளிச்செய்த இப்பாகரங்களை, துதிக்க வல்லார்கள்—
புகழ்த் துத வல்லவர்கள், துன்பம் கடலுள்—ஸம்ஸார
ஸமுத்திரத்தில், துவளார்—தவண்டு நோவு படமாட்டார்கள்.

வ்யா:—நிகழத்தில். (அல்லல் விளைத்த பெருமானை)
244. "बह्वो नृप कल्याणतु: पुनर सति ते" (புஹவோ ந்ரப
கல்யாணகுண: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே) என்று - திரு
வயோத்தைய ராமகுணங்களிலே உகையடியுண்டு மற்றொன்
ற்றையாதிருக்கும்மேலேவோய்த்துத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்

கரிப்பணியாயிருக்கும்போது ஒரு வண்ணன் சென்னுனென்று
மறுபடியும் அவனோடுசேர இடமில்லாதபடி ஸ்ரீ ராமபிரான்
அவனைக் காட்டில் விடச்செய்து வந்ததுபோன்ற பிரிவு இது. 9.

10. அவ:—இப்பதிகள் கற்றவர்கள் தன்னிடப்போல் துன்
பப்படாமல் இன்பமேபெறுவர் என்று பலம் சொல்லிப் பதிகத்
தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

பத்தாம்பாட்டு, நிகழத்தில் உ(கையடியுண்டு)-ஈடுபட்டு.

ளார் க்ருஷ்ணன் தீம்பிலே உகையடியுண்டாகளாயிருக்கும்படி.
ஊரைமுலையடியே நடந்து "வெண்ணெய் பெண்கள் இவை
களவுபோய்த்து" "பாலும் பதின்சுட்டம் கண்டிலேன்" என்று
சொல்லும்படி. * பெரிய ஆரவாரத்தைப் பண்ணியாய்த்து
வர்த்திப்பது. (ஆயர்பாடிக்கு ௦ அணிவிளக்கை) இவன்
தீம்புக்கு இலக்காகாதபோது ஊராக இருண்டாய்த்துத்

வ்யா:—(அல்லல்விளைத்த பெருமானை)

தே தகுசர் மஹாத்மாநம் பெளஜநபதையு ஸஹ 1
புஹவோ ந்ரப! கல்யாணகுண: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே ||
[ராம. அ. 2-26]

[நகரத்திலும், கிராமங்களிலும் உள்ள ஜனங்களுடன் கூடிய
அவர்கள் மஹாத்மாவான அந்த தசநரிடம் (பின்வருமாறு)
சொன்னார்கள்: "அரசே! உம்முடைய புத்திரனிடம் பல
கல்யாணகுணங்கள் இருக்கின்றன"] என்றபடியே திரு
வயோத்தியிலுள்ளார் அனைவரும் ராமனுடைய குணங்களிலே
ஈடுபட்டு வேறென்றை அறியாதிருந்ததுபோலே திருவாய்ப்
பாடியிலுள்ளவர் அனைவரும் கண்ணன். செய்யும் குறம்பு
களிலே ஈடுபட்டிருப்பார்கள். ராமன் குணத்தினால் மனத்துத்
சினியானாய் இருந்ததுபோலே, கண்ணன் ஊரில் கண்டபடி
நின்று "வெண்ணெய், பெண்கள் களவு கண்டான்" "பாலும்
பதின்சுட்டம் கண்டிலேன்" [பெரிய திரு. 10-7-2] என்று
சொல்லும்படி பெரிய அல்லல்களை கிளைத்துக்கொண்டு
வாழ்ந்து, அதனால் பெருமைபெற்றானன்றோ, (ஆயர்பாடிக்கணி
விளக்கை). இப்படிக்கண்ணன் அல்லல் விளைத்த பெருமானு
யிருப்பதாலேயே ஆயர்பாடிக்கு ஒரு மங்கன தீபமாக
ப்ரகாசித்தான். இவன் குறம்பு செய்வாதபோது ஊரே
இருண்டுவிடும்போதும்! (அணிவிளக்கை) இவன் குறும்
புகளெல்லாம் அவர்களுக்குக் கரும்பாய் இனிச்சையாலே ஆய்
ப்படியிலுள்ளார்க்கு இவன் அலங்காரமானான், ராமகுணன்

b (வாச்த்தைபண்) வாச்த்தை ப்ரகாரத்துக்கு, அடியாக
ஹேதுவாக. ப்ரபூத்திருக்களிலே சொல்லுகிற ஸ்ரீஸூக்தி

* (பா) பெரியாழ்வார் b வாச்த்தை பண்ணடியாய்த்து.

கிடப்பது. ராமகுணங்கள் வேம்பாய் & இவன் தீம்புகள் கரும்பாய், ப்ரகாஸத்தையும் பண்ணவாய்தது உத்திரிவது.

(வில்லிபுத்தூரை இப்பாதி.) இவளுடைய விருப்பத்தில் ஊற்றமாய்த்துச் சொல்லித் தலைக்கட்டப்பார்க்கிறது இவ் வளவான ப்ராவண்பாதிசயத்துக்கெல்லாம் வாய்த்தலை பெரியாழ்வார் வயிற்றிற்பிறப்பாய்த்தது.

(வில்லிபுத்தூரைத் திருவத்தான்) தக்ஞேடு ஸாம்பய் சொண்டாடியிருக்கும்வையெல்லாம் அழிக்கும்படியாய்த்து அவயவரோபையிருக்கும்படி, வில்தான் ஒப்பாகப் போராதபடியான புருவத்தை உடையவன், (வேட்கையற்ற மிகவிரும்புஞ்சொல்லு) அழி, நிலேயமானது விஞ்சி, அது தான் "என்றனவன்ருல் யானுடைய அன்பு" என்றிற படியே -- ஆஸ்ரயத்தளவல்லாதபடி அழி, நிலேயத்தை உடைய

கள் அங்கு வேம்பாயின. இவனுடைய குறம்புகள் அல் லுருக்கே விளக்குப்போலே ஒளியைக் கொடுக்கும்படி தீர்க் தான்.

(எல்லி புதுவைகள் நட்டி விட்டுவித்தன் சிப்பன்கோதை வேட்கையற்ற மிக விரும்பும் சொல்லு) இவளுடைய விருப்பத்தின் உறுதியை இப்பதிகமாக நடந்து இப்போது நிறைவுறவிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட மிகந்த விருப்பத் துக்குக் காரணம் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பேயாகும் எங்கிருள் (வில்லிபுத்தூரைத் திருவத்தான்) கில் உபமான மாக கிற்கவெண்ணுதபடியான புருவத்தைபுடையவன். ஒப்பென்ற புதம்பெற விரும்பும் வில்லோன்ற பொருள்களை யெல்லாம் அழிக்கும்படியாய்ற்ற இவளுடைய அவயவ ரோபை இருக்கிறது. (வேட்கையற்ற மிக விரும்பும் சொல்லு) இவளுடைய காதலானது பெருகி "என்றனவன்ருல் யானு டையவன்பு" [இர-திருமு-100] என்றொடியே ஆதற்கு இருப்பிடமான ஆத்மாவின்னவையும் கடந்த பெருங்காத லாகப் பரிணமித்த அதன் காரணமாகச் சொன்ன அவளு

களுக்கு ஹேதவாய்த்தது அவன் வ்யாபாரமென்றபடி. & d (இவன் தீம்புகள் கரும்பாய், ப்ரகாஸத்தையும்) என்று

ளாய்ச்சொன்ன அவளுடைய பாசரத்தை. "புக, வந, துப, வம் வழித்து புறப்பட்ட சொல்" என்று தோற்றும்படியிருக்கை. (சொல்லுத் துத்தகவல்லார்கள்) * இவன் இப்போதாக இவளு டைய விருப்பத்தை ஸம்பாதிக்கவென்றால் செய்யப்போ காதே; அப்படி புரவப்படுத்தமுடையளாய்ச் சொன்ன அவளு டைய பாசரத்தைச் சொல்ல அமையும். (தூன்பக்கடலுள் துள்ளு) ஸம்ஸாரமாகிற து, க்க, வாக, ரத்தலை மருதுவா யிருப்பதொரு கொழுத்தை அக்நிமிலே இட்டாற்றோலே துலண்டு நோவுபடாதே, இவன்பட்ட க்லேஸம் க்லேஸமாக இவன் பாசரமாத்ரத்தைச் சொன்னவர்கள் இவளனைசப் பட்ட பொருள் பெறுவார்கள். 10.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.
பதின்மூன்றும் திருமொழி முற்றிற்று

உடைய பாசரத்தை, "எம்மெருமானைப்பற்றிய அனுபவம் வழிந்த கெளிபட்ட சொல்" என்று தோற்றும்படி இருக் கிறது. (சொல்லுத்துதிக்கவல்லார்கள்) ஸம்ஸாரி ஜீவன் இப் போது இவளுடைய விருப்பத்தை எவ்வளவு முயன்றாலும் பெறமுடியாது. அப்படிப் பெருங்காத்துடையவளாகச் சொன்ன கெழுண்டைய பாட்டைச் சொன்னால் போதும். (துன்பக் கடலுள்ளுவளாரே, ஸம்ஸாரமாகிற தூன்பக்கடலிலே கடகது மிவர்கள் மென்மைமிகக்கொரு கொழுந்தை மெருப்பில் கிட்டத்தோலே தவண்டு துன்புருமல், தாயாசிப இவன்பட்ட தூண்டி தங்களுக்குத் தேர்த்துப்பட்டதானகவாலே தாங்கள் துன்பப்படுவென்பு அவாய்மிக்லாமக் இவன் சொன்ன பாசரத்தைமட்டும் சொன்னவர்கள் இவன் ஆனைப்பட்ட ப, க, வந, துப, வத்தைப் பெறுவார்கள். 10.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.
பதின்மூன்றும் திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம் நிறைவுற்றது.

ஸமச்சயத்துக்குச்சேர "அணி விளக்கு" என்று பசுத்தைய் பிரித்துக்கொள்வது. & (இவன்பேர்க்க) இச்சேதென்ன இப்பா சரத்தைக் கற்றுனென்றால்.

ஜீயச் திருவடிகளே சரணம்.
* (பா) & இவன் பேர்க்க.

பதினாத்திருமொழி பட்டியெழுத்து - ப்ரமேயம்

அவு:— a ப்ராப்யப் ப்ராபகக்ளையே நிழ்கர்ஷித்து, அந்தப் ப்ராப்யத்தை அப் போதே லபி, க்கப்பெருமையாலே கண்ணுக்கு கழுவியட்டுக் காமன் காலிலே விழுத்து, அதந்தரம் சிறழ் லிழைத்து, பனிநீரடி, கூடலிழைத்து, குயில்வராததை கேட்டு, பலகூத்தகரிக்கவேணுமென்றும் ஆசைபிறந்து, அப் போதே கிடையாமைமாலே ஸ்வப்நாநூபுவத்தாலே துரித்து, அதுதான் விஸத, மாயிராணையாலே அவ்வநூபு,

பதினாத்திருமொழி பட்டியெழுத்து-ப்ரமேயவிரணம்

ஆண்டாளுக்குத் திருப்பாவைதொடங்கி சென்ற திருமொழிகளவும் டலவிதமான மனப்பரிபாகங்கள் ஏற்பட்டு பூத்தி முற்றியபடி சொல்லப்பட்டது. இத்திருமொழியில் அது ப்ரமயூத்தியாகப் பரிணமித்து, பதவத்த்ராப்தி ஏற்பட்டு கிறைவடைந்தபடி பேசப்படுகிறது. திருப்பாவையிலே 'நாராயணனே நமக்கே பறைகருவான்' என்று தொடங்கி, நடுவில் 'சிறப்பாக டாகுவதர்களை அனுபவித்து, இறுதியில் 'கறவவகள்' என்னும் பாட்டிலே ப்ராபகத்தையும், 'சிறந்துசிறுகாலே' என்னும் பாட்டிலே ப்ராப்யத்தையும் அறியிட்டு, இவ்வண்ணமாக ப்ராப்யப் ப்ராபகக்ளையே நிர்ணயித்தான், அந்தப் ப்ராப்யத்தை அப் போதே அடையப்பெருமையாலே மயங்கி, நாச்சியார் திருமொழியின் (1) முதற்பதிகமான 'தையொரு திங்கள்' என் காமன் காலிலே விழுத்து நோன்பு நோற்றான், (2) 'நாமமாயம்' என்னும் அடுத்த பதிகத்தில் சிறழ்லிழைத்துப் பெறப்பார்த்தான், (3) 'கோழியழைப்பதன்முன்னம்' என்னும் அடுத்த பதிகத்தில் பனிநீராடியும், 'தென்னியார் பலர்' (4) என்னும் அடுத்தபதிகத்தில் கூடலிழைத்தும், 'மன்னுபெரும்புகழ்' (5) என்னும் அடுத்த பதிகத்தில் குயில் வார்த்தை கேட்டும் பெறப்பார்த்தான், இவற்றால் அவனை நேரே காணவேணும் என்னும் ஆசை பிறந்து, அப் போதே அப்படிக்கான முடியாமையாலே, 'வாரணமாயம்' (6) என்னும் அடுத்தபதிகத்தில் கண்ணனோடு மணப்புகிந்து கொண்டதாகத்

அரு:—பட்டிப் ப்ரவேலோ a. திருப்பாவையின் ப்ரமேயம் (ப்ராப்ய ப்ராபகக்ளையித்யாதி) b "நல்லென்தேழி"

வத்துக்கு தேயிரகரான மூப்பாஞ்சஜம்பாழ்வாரை வார்த்தை கேட்டு, மேகதூர்ஸந்ததாலே நொத்து அம்மேகங்களை வார்த்தைகேட்டு, ராமாவதாரத்துக்கு அங்குதின்றும் வந்த திருவடிகள்னைபே தூதுவிட்டாற்போலே அம்மேகங்கள் தன்னையே தூதுவிட்டு, அவ்வர்ஷாவில் பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் பூதிக்கவொருப்பட்டபடி சொல்லி, அவைதான் முருகதின்று நலிந்தமைசொல்லி பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பினும், அவன் 245 "அஷ்ட" (தத்யஜேயம்) என்ற வார்த்தையிலும் அதிசங்கைபண்ணி, "அவன் வார்த்தை பொய்யானனும் b பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பு

தான் எனில் அனுபவிக்கதைக் கூறி தரித்தான், அதுகளில் ஜெட, வமாய், தெளிவாயிராமையாலே 'கருடபூரப நாமமோ' (7) என்னும் அடுத்தபதிகத்தில் புகுவது, 'முத்தந்தரு வழிகாட்டும் மூர்த்தாஞ்சஜம்பாழ்வாரை வார்த்தை கேட்டான், அடுத்ததான 'விண்ணிலே மேட்டி' (8) என்னும் பதிகத்தில் அவனைப் போன்ற நிறமுடைய மேகங்களைக்கண்டு கொண்டு, அவற்றை வார்த்தை கேட்டு, ராமாவதாரத்தில் பெறப்பார்த்திருந்து வந்த அருமையே, வீதார்பிராட்டி தூது விட்டபொலே திருமொழிக்குள்ளிருந்து வந்த அம்மேகங்களைதூதுவிட்டு, அடுத்ததான 'சுந்தரட்சேம்பெரடி' (9) என்னும் பதிகத்தில் அந்த மதையாலத்தில் தோன்றிய பொருள்கள் அனைத்தும் அவனை நினைவுபடுத்தித்தன்னை நலித்த தொடங்கிவந்ததே சொல்லி, 'காங்க்கேடல் பூக்கான்' (10) என்னும் அடுத்த பதிகத்தில் அட்டொருள்கள் தன்னை முருகுதுமாக நலிந்தமைபைக் சொல்லி, 'குமாராரு சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தனம் பொய்யன்றே' [10-4] என்னும் பதிகத்தில் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பும், [491] பக்கத்திலுள்ள 149வது பிரமாணமான பூராம சரமர்லோகமும் தன் விஷயத்தில் பொய்யாகிவிடுமோ என்று ஐயுற்றது, அப்பதிகத்தில் இறுதியில் "நல்ல எந்தோழி" [10-10] என்று தொடங்கும் பாட்டில் "கிண்புதுவையிட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பேரல் அது

இத்தாதியைப் பற்றி (பெரியாழ்வாரிய்யாதி) c (அவன் படியானும் இழக்கவேண்டாவென்று தெளிந்து) என்றது

நமக்குத் தப்பாது பழிக்கும்" என்று அதுபவஸித்து
உ அவன்படியாலும் இழக்கவேண்டாமென்று தெளிந்து
பின்னையும் இழவோடே தலைக்கட்டி, அதுவும் பவியாமை
யாலே தானே போகவொருப்பட்டுத் தனக்குக் கால்தடை
தாராதபடி ப.வஹாநிமிக்குக் கால்தடை தருவாரை "என்னை
அத்தே, சாத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள்" என்றும்,
"அது மாட்டிகோணாகில் அவனோடு ஸபர்ஸமுள்ளதொரு
பதார்த்தத்தைக் கொடுவந்து என்னை ஸபர்ஸிப்பிதது
ஆஸ்வஸிப்பியுங்கோள்" என்றும் தன்னறுங்கிழ்;

காண்டுமே" என்னும் பதபிரயலே, 'அவன் வார்த்தை பொய்
யானாலும் பெரியாழ்வாரோடுள்ள கொடர்பு நமக்குத் தப்பா
மல் பெற்றதைத்தரும்' என்ற உறுதியுண்டாள். அடுத்தான
"தாமுக்கரும்" (11) என்னும் பதிகத்தில் "செம்மையுடைய
நிருவரங்கர் நாம்பலனித்த மெய்ப்பமைப் பெருவார்த்தை விட்டு
சித்தர்சேட்டு இடுப்பார்" [11-10] என்னும் பாகரத்தாலே
"சுவன் மெய்ப்பமையுடையவனாகையாலே அதைப்பார்த்தாலும்
நான் பேற்றை இழக்கவேண்டியதில்லை" என்று தெளிந்து,
அப்போதும் அவள் ஸீரார்த்தவருக்கு முகங்காட்டாமையாலே
"சாதிப்பார் ஆர் இனிமே" [11-10] என்றுவருந்தத்தோடே அப்
பதிகத்தைநிலைக்கட்டினாள். இப்படித் தான் தப்பாதென்று
உறுதியுண்டிருந்த பெரியாழ்வார் ஸபர்ஸமும் ஸீரானில்
புலிக்காணாமையாலே தானே அவனிக்குமிடம் செல்லத்
தொடங்கி, தான் நடக்கமுடியாதபடி வலிமை குறைந்திருக்கை
யாலே, நடக்கக்கூடிய வரங்களை நோக்கி "என்னை அவனிக்கு
மிடத்துக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள்" என்று "மற்றிருந்
தீர்க்குரு" (12) என்னும் பதிகத்திலும், "அதைச் செய்யாவிடி
னும் அவனுடைய ஸபர்ஸமுள்ளதொரு பொருளைக்கொண்டு
வந்து என்மேல் படச்செய்து என்னை உயிர்தரிக்கச் செய்யுங்கள்"
என்று 'கண்ணனென்னும்' (13) என்னும் பதிகத்திலும்
அருளிச் செய்தான்.

"செம்மையுடைய-மெய்ப்பமைப் பெருவார்த்தை" என்றத்
தைப்பற்ற, டி (பின்னையும் இழவோடே -தலைக்கட்டி)
என்றுது-"தம்மையுடையபாரை" இத்யாதிசூயப்பற்ற.

மூதல்நீர்நிலை அவனே ஈஷகனென்று அதுபவஸித்
திருக்கும் முடியிலே பிறக்கச்செய்ததும் தானே நோற்றுப்
பெறவேண்டும்முடியேற இவளுக்குப் பிறந்த விடாய். இப்
படிப்பட்ட விடாயை உடைமாளாய் இவள்தான் பராய்
ப்ராபசங்கர் அவனே என்னுமிடம் நிழ்க்வித்தது. அந்தந்தம்
பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியாய்வித்துப் பிறந்த
து. ௭௭.

இவ்வளவாற்றுகை பிறக்கச்செய்தேயும் "அவ்வருகில்
பேறு ஸாதமிச்சமபோது இன்னம் இதுக்கவ்வருகே ஒரு
பாகம் பிறக்கவேணும்; ஆமததில் சோறுபோலே ஆக

பிறக்குப்போதிருந்தே எம்பெருமானே தஞ்சமென்று
உறுதியுண்டிருக்கும் பரபன்ன ரவங்கிலே இவள் பரங்கிந்த
போதிலும் தன் ஸ்வருத்தத்தத் தகாதபடி தானே சோப்பு
நோற்ற அவனைப் பற்றவேண்டுமெய்யன்றோ இவ்ருக்கு
அவனிடம் உண்டான பெருங்காதல். இப்படிப்பட்ட
பெருங்காதலையுடையவளாய் திருட்டாயையில் "பராய்ப்பமும்
ப்ராபகமும் அவனே" என்று நிச்சயித்த, அதற்குப்பின்
அவனைப் பெற்றருக்கல்ல உயிர்தரிக்க முடியாதபடியாய்வித்து
இவளுக்கண்டான நிலை:

இவ்வளவு பெருங்காதல் இவளுக்கு உண்டாயிருந்த
போதிலும் எம்பெருமானுடைய எண்ணம் வேறுவிதமாயிருந்
தது. "இவளுக்குத் தன்னுடைய அனுபவமாதிரி பேறு
பொருந்த வேண்டுமானால் இதற்குமேலும் காதல் வளர
வேண்டும். உணவு ஜீரணமாவதற்கு இயலாத அஜீரணத்தை

பரபந்ருகலத்திலே பிறந்தவளுக்கு இத்தனை ஸ்வபதங்க
கூடுமோ, கீழில் திருமொழிகளில் ப்ரமேயமெல்லாவற்றை
யும் நிகழிக்கிறதற்குக் கருத்தென்னென்ன அருளிச்செய்
கிறார் (முதல் தளவிலே இதுயாதி.)

இத்தனை ஆற்றுகை பிறந்தால் முகங்காட்டாதிருப்பா
னென் ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வளவாற்றுகை
தா-100

வொண்ணுது; பரமபுக்தி பரபந்தமாகப் பிறப்பித்து முகம் காட்டவேண்டும்" என்று அவன் தாழ்க்க அகந்தரம் ஆற்றுவதை கணபரமபுக்தி பெறில் இவ்விதமும் பெருமுகம் முடியும் படியுமாய், பிறப்பற்றித்தாலும் பெறவேண்டுமென்பதும் "என்னவாகைச் சூழ்ந்தாய்" என்கிறபடியே வந்த புகழ் காட்டி விஷயங்களைப் பிறந்தவிடமும் அதுகாற்றுவதற்குப் பெற்றபேறும், ஓராசிரியத்திலிட்டுப் பேசுவொண்ணுதபடி அளவிறந்திருக்கையாலே, "கண்டிரே" என்று பேசுகிறார்கள் பாசாத்தாலும், "கண்டிரே" என்று சொல்லும் லுகிறவர்கள் பாசாத்தாலும் தனக்குப் பிறந்த உடையதும் பெற்றபேற்றையும் அந்நியதேவதாலை தலைக்கட்டுகின்றனர், யிலே சொந்திடால் உயிருக்கே அழிவு ஏற்படுவதுதான் மேலின்பத்தை தீரவித்தக்கொண்டவர்க்கு மிகப்பெருங்காசாகிற பரமபுக்தி இவளுக்கே பிறந்தாலென்று இவளாகப் பேசியுள்ளதோடு கொஞ்சமுடியாத ஆசையால் அந்தப் பரமபுக்தியைப் பிறக்கச்செய்தேதான் முகங்காட்டவேண்டும்" என்றும் கருத்தாலே அவன் தாமதம் சொன்ன அதற்குப்பின் இவளுடைய காதல்கரைபுரண்டு, அவனைப்பெற்றால் உயிர்தரிப்பது, பெறவிட்டால் அழிவதுமாற்படியான சினைநின்ற, அவனைநிப்பூர்த்தம் செய்தாவது பெறவேண்டுமென்படியாய்ந்து இப்படிப் பரமபுக்தி பிறந்தவுடன் "என் அவாவந்த சூழ்ந்தாய்" [திருவாய் 10-10-10] என்று பரமபுக்தி வினைந்த ஆர்வாருக்கு முகங்காட்டியதுபோலே இவளுக்கும் முகங்காட்டி ஆட்கொண்டான் அவன், பிறந்தபரமபுக்தியை அதற்குத்தக்கபடி பெற்றபேரின்பமும் ஒருவர் பாசரமாகப்போ முடியாதபடி அளவற்றவையிருக்கையாலே இத்திருமொழியில் ஒவ்வொருபாட்டிலும் முன்பாதிபில் "கண்டிரே" என்று கேட்கிறவர்கள் பேச்சாவும் பின்பாதிபில் "கண்டிரே" என்று பதில் சொல்லுகிறவர்கள் பேச்சாகவும் முறையே தமக்குப்பிறந்த பரமபுக்தியையும், பெற்ற பேரின்பத்தையும் இருவர் பேச்சாகப்பேசு மாச்சியார் திருமொழியிலுள்ள இப்புக்தித்தை நிறைவுபடுத்துகின்றன.

இத்யாதி, 1 ஆஸ்ரயத்தில் ஒருத்தியாகப்பேசு, 2 எந்தது, ஸாதந நிஷ்டையானவளுக்கு ஆற்றுவதை ஸாதநமாகாதோ

3 இத்தது பிறந்த புக்தியில் ஸாதநவ்யபதேஸத்தைத் தவிர்த்து, 4 ஸாதநவ்யபதேஸத்தி ஆசையையுங் குறைக்கவொண்ணுதே, 5 உயிர் குறாதநகரத்தில் முதலிலே ப்ரபாகவல்லி காரதரோ 6, பிறவாதி, 7 இனி 8, இதினுடைய அருமையாலே செய்து தலைக்கட்ட அரிதென்றும்த்தைப்பற்றவும், ஸ்வருபத்துந்நமுடையவனுக்கு ஸவருபத்துக்கு அந்நுபுமென்

இவன் ப்ரபன்னகுலத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருக்க பரமபுக்தியானவன் பிறந்தபுக்திபே இவனுக்கு எம்பெருமான் முகங்காட்டினானென்றும் இவன் ஸாதநபுக்தி நிஷ்டை என்று ஆகியிடாதோ 9 உயிர்: ஸாதநபுக்தி நிஷ்டைக்குமே மேலே இவனுக்கு புக்தி இருக்கப்போதினும், அது ஆற்றுவதால் விசேஷ புக்தியென்பதும் அகளைப் பெறுவதற்கு ஸாதநம் என்ற எண்ணத்தோடு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட புக்தியல்ல. ஆகையால் இவளுடையது ஸாதநபுக்தியல்ல இவன் நிஷ்டை, ஸாதந நிஷ்டையான ஸாநுகத்தைப்போது 10 இவனுக்குக் கரையுண்ட இவையுமுண்டு, ப்ரபவனைசன் அனீ வரீக்கும் எம்பெருமானே ப்ரபாகமாகப் பற்றும்போது அனிடத்தில் ஆசையும் இருந்தே தீரவேண்டும், ஆசையிலாவியுள் அவனைப்பற்றவே இயலாத, அப்படியானால் அந்த புக்தியைக்கொண்டே பேற்றைப் பெறவாமெய்வெனில் ஸாதநபுக்தியை அடக்கவேண்டுமே அனுஷ்டித்து முடிப்பது என்பது செயற்கரியது, மேலும் எம்பெருமானுக்கும் தனக்கு

வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்குப் பிறந்த இத்யாதி, 1) 2 ஆசை பிறவாவிட்டால் வரும் ஹாரியெதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அது குறைந்தால் இத்யாதி, 1) 3 (பிறவாதே) ஸாதநமான இத்த புக்திதானே உபாயமாகையாலே என்றபடி, 4 இப்படிப்பட்ட புக்திதான் த்யாஜ்யமாகைக்கும் உடாதேயமாய்க்கைக்கும் ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இனி இதினுடைய இத்யாதி, 1) ஸ்வந்தந்தாலே வருமது த்யாஜ்யம், வஸ்து வலைசுண்ணயத்தாலே வரும் புக்தி உபாதேயமென்றபடி, 5 அன்றிக்கே, ஸாந்த்ரங்கன்

ஹம்ஸதைப் பற்றவும் தவிர்ந்ததினைபோக்கி வந்துவிடு
டைய குணத்தையும் தவிர்ந்ததன்றே] ஸம்ஸ்த
கல்யாண குணமகமாபிந்துள்ள விஷயமே உபாயமாகி
றது; அக்குணங்கள்தான் ப்ராப்யமாகையும் தவிராகே.
126 "சொடரூ" (ஸோஸ்ருதே) என்கிறபடியே-அவ்வருகு
போனாலும் அநுபாயமாகிறது இக்குணங்களினை.

பிறந்த புக்தியும் அந்த புக்திக்கு அநுபாயமாகப்
பெற்ற பேறும் ஓர் ஆஸ்ரயத்திற்கிடக்குமளவல்லானமையாலே

முள்ள பரித்ருபாரியா ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்தவனுக்கு, உண
வின்னியோகத்தக்குக் கவிதேக்கும் மனைபினை செயல்
போலே ஸ்வரூபத்துக்குத்தகாதது. ஆகையால் புக்தியை உப
யமாகுவது விஷக்கத்தக்கதெனப்பாடி உயர்வற உயர்வறமைய
வன் விஷயத்திலே புக்தி விஷக்கத்தக்கதன்று. ப்ரபல்னனுக்கு
எல்லாக் கல்யாணகுணங்களையும் உடையவனான எம்பெரு
மானே உபாயமாகிருள். அந்த குணங்களை ப்ரபாயமுமா
கின்றன. [407-ம் பக்கத்தில் 126 ப்ரமாணப்படி] பரம
பதம் சென்றாலும் குணங்களே அநுபாயிக்கத்தக்கவை
யாகின்றனவென்று.

தனக்குப்பிறந்த பரமபுக்தியும், அந்த புக்திக்குப்
பெருத்தமாகத் தன்பெற்ற பெரின்பமும் ஒரு சேரனனிடம்

இத்தை த்யாயியுமென்று நிஷேதித்திருக்க ப்ரீதிப்பதில்
சொல்லுகிறபடி என்னென்ன அருளிச்செய்கிருர் (இதின
டையவென்று.) அதாவது — அவன் குணத்தினை விஷயமா
கையாலே ப்ரீதிபுத்தவம் கூடுமென்றபடி.] குணத்திடம்
ஸல்லா அவஸ்தைஉளியுமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்
கிருர் (ஸம்ஸ்தகல்யாண குணத்தினை இப்பயத்து.)

கதானன்றே சொல்லுகிறான், இது அந்யாபதேஸ
மானபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிருர் (திருவாய் பாடி
இப்பயத்து.) அதாவது—“விருநதாவனத்தேகண்டமே ஸீட்டு
சித்தன் கோதைசொல்” என்கையாலே — அவர்களால்
தையைய ப்ராயத்தையான ஆண்டார். சொன்னுள்ளென்ன
லாமிதே.

“கண்டேரே” என்றுகேட்கிறவர்கள் பாசரத்தாலும், “கண்
டோம்” என்றுசொல்லுகிறவர்கள் பாசரத்தாலுமாகத் தான்
பெற்றபேற்றைச்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. k திருவாய்ப்
பாடி வ்ருந்தநத்ததைச்சொல்லுகையாலே அந்யாபதேஸ
மாகையும் தவிராது; ஆனாலும் “விட்டுசித்தன் கோதை
சொல்” என்கிறதாலும் தவிர்க்கவொண்ணாது.

பதினாறம் திருமொழி—முதல் பாட்டு

பட்டி மேய்த்தோர் காரேறு பலதே வற்கோர் கீழ்க்கள்ளும்
இட்டி நிட்டு வினியாடி இங்கே போதக் கண்டேரே
இட்ட மான பசக்களை யினிது மறித்து நீட்டி
விட்டுக் கொண்டு வினியாடி விறுந்தா வனத்தே கண்டோமே

பதவுரை—ஓர் கார் ஏறு — (கண்ணபிரானென்கிற)
கருத்தார் காரையொன்று, பட்டி மேய்ந்து — அல்லில்லாமல்
இஷ்டப்படி துரித்தாகொண்டும். பலதேவற்கு—புலராம
ஹந்த ஓர் கீழ் கன்று ஆய்—ஒப்பற்ற தம்பியாய், இட்டி
நிட்டு—ஸத்தோஷத்துக்குப் போக்கு விடாசப் பலவகையான
தோலாஹஸங்களைப் பண்ணி, வினியாடி—வினியாடி
கொண்டும், இங்கே போத—இப்படி வர, கண்டேரே—பார்த்
தீர்க்கோர்? இட்டம் ஆன—தனக்கு இஷ்டமான, பசக்களை
—பசக்களை, இனிது—இனிமையாக, மறித்து — போ சொல்லி

இவ்வுவகில் காணக்கூடியதல்லாமையாலே “கண்டேரே” என்று
ஒவ்வொரு பாட்டிலும் முற்பாதியில் கேட்கிறவர்கள் பேச்
சாலே அவனைக் கண்டாலல்லது தரிக்கவொண்ணாத தனது
பரமபுக்தியையும். “கண்டோமே” என்று பிற்பாடியில் பதில்
சொல்லுகிறவர்கள் பேச்சாலே தான்பெற்ற பேரின்பத்தையும்
சொல்லி ஆத்திருமொழியை நிறைவுபடுத்துகிறான். திருவாய்ப்
பாடியில் ஓர் ஆட்கி பாவனையில் பேசுகையாலே இது
பாடியில் “விட்டுசித்தன் கோதைசொல்” என்கையாலே இப்படிப் பாடியவன் ஆண்டான்
என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

சொல்லுதல் நீர் ஊட்டு-என்றி-...
 கொண்டு -...
 வினையா -...
 கததே -...
 அவா -...
 "எண்ணுட்டவர் மூதுவர்" என்று சொல்லுதல்கள் திய
 யிக்க அவர்களாலே நியாயமாயும் பொருட்டு நாயுடை
 கள் தூய்மையெதிக் தவறன் லெழுத்துக்கடருகாய்ப்படி
 யோதுவெ ியிருக்கிறவன்களிலே "நிருகாய்ப்படியில்
 வெண்ணெய் தரளாதின்றது" என்றும், "நம்பினைப்
 பிராட்டி பரப்பதியெவநையானு" என்றும் கேட்டு அவ்
 ிருப்பு உண்டதுருக்காட்டாதே இங்கே வந்தவதரித்து.
 பிருத்தாவதத்திலே எவ்வெவரலுஞ்சாரமபண்ணி அததாலே
 தன்னிறம்பெற்றுத் திரிகிறபடி.

7. அவா— "எண்ணுட்டவர்மூதுவர்" [திருவருந்தப்-2]
 என்று சொல்லப்படும் நித்யஸூதிகள் வயதுமுதிர்ந்த மங்கி
 கம்பாயலேயிருந்து "வானிளவரசு" [பெரியபாற் திரு 3-8]
 எவ்வெபடியே எண்ணுட்டுக்கு இளவரசன் போலேயே புகும்
 பரமபதநாதன் நியமிக்க அவர்களுக்கு வசப்பட்டவனாய்,
 அவர்கள் "குட்டுருள் மாலைகள் தூயனவேந்தி" [திருநாற்
 தப் 21] என்றும் பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே தங்களுடைய
 ரோஷத்தெல்லெருபத்துக்குத்தக்கபடி. அவனுக்குத் திருமஞ்
 சனம் செய்த தூபம் ஸமர்ப்பிக்கும் வேளையிலே "திருவாய்ப்
 படியில் அகல்கள்தோறும் வெண்ணெய் திரண்டு கிடக்கிறது"
 என்றும், "நம்பினைப் பிராட்டி யெவனவன் பருவத்தை
 யடைந்தான்" என்றும் கேள்விப்பட்டு, பரமபதத்தில் இருப்பில்
 திருப்பியில்லாமல் இவ்விதத்தில் கண்ணாய் வந்தவதரித்து
 ஸ்ரீ பிருத்தாவனத்திலே இஷ்டப்படி திரித்து அதனாலே பொலிவு
 பெற்று, காண்போலே திரிந்ததைக் கூறுகிறது இப்பாட்டு.

அரு—முதற் பாட்டு. b "பட்டி"-களவு. b, c பட்டி
 மேய்கையாலே, "காள்" என்னகையாலே வானிளவரசில்
 வயால்ருததி. & "வானிளவரசாய்" என்று நாரதராதிகள்
 சொல்லக்கேட்டென்றபடி.

வயா— b (பட்டியெய்தி) c பரமபதத்தில் கட்டுண்ட
 குப்பாயோபாதியாய், ஸ்வைவந்துபாய் மந்திரமாய் அவ
 தரித்துப் போந்தவித்தேயாய். d "வானிளவரசு"
 என்னிறபடியேத் தருவதந்தவாய் மந்திரம். b, c ஸ்ரீ வேளபதி
 யாழ்வான் பிரப்பின் கீழிலும், பெரியபாற் திருவாய்க்கிழ
 மாய்ந்து இத்தநவம் வளருவது" என்றபத்து பட்டிரானில்
 செய்வது. e அனை கருப்பந்தோட்டத்தைப் புகர்ச் சிறிது
 மார்போலையாய்த்து இவனும் ஊரை உருவையெய்தி திரிபும்
 படி. f பரமபதத்தில் தூலபித்தும் பரிமாறுவதுமாய்
 திக்கே, "வெண்ணெய் களவுபோய்து, பெண்ணெய்

வயா—(பட்டியெய்தோர்காரேறு) பட்டி பட்டியெய்து
 போது கட்டுண்ட காண்போலே இத்தநவம். கண்ணெய்
 அவதரித்தத் திருவாய்ப்பாடியாகக் கருப்பியே பட்டி
 திரிந்து நிறப்பெற்றுப் பொலியும் காண்போலாய் வளர்.
 "வானிளவரசு" என்று பெரியபாற் திருவாய்க்கிழமைய
 பரமபதநாதன் திருவனந்தர்வான மடியிலும் விஷகக்
 னேனாரதிய வேளை முகனியார் பிரப்பிக்கு. c, பெரிய திருவடி
 யாயிப் கருடனின் சிறிக்கீழும் வளரும் இளவரசனாகியே
 யிருப்பான்" என்று பட்டி அடிக்கடி அருளிக்கையார்.
 ஆகையால் பரமபதத்தில் இவன் கட்டுண்ட காண்போலே
 யிருப்பான். இங்கு கண்ணெய் அவதரித்தபின்பு இட்டி
 யுட்கதவாரில்லாமல் யானை கருப்பந்தோட்டத்தில் புகுந்து
 திரிவது போலே திருவாய்ப்பாடியெங்கும் தீம்பு செய்தவாண்டு
 இஷ்டப்படி திரிந்து நிறம்பெற்ற காண்போல் ஆனான்.
 ஸ்வரூபவிரோதமான எச்சவலுயில்லாத பரமபதத்தில் ஓரே
 ஒழங்காகக் செவ்வப்படுவதுபோலல்லாமல் இத்திருவாய்ப்பாடி
 யில் "கண்ணாலே வெண்ணெய் களவிடப்பட்டது, பெண்ணெய்

d ஸூதிகளுக்குப் பரதந்திராணி ருக்குமோகென்ன அரு
 ளிச்செய்கிறார் (வானிளவரசென்கிறபடியே இத்தயாதி.)
 e எவ்வெவரலுஞ்சாரம் பண்ணுவது என்னுமத்தை எத்யுநங்
 டாத் தமரக அருளிச்செய்கிறார் (ஆணையித்தயாதி.) e, f (முலை
 யடியே திரிபுப்படி) என்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (பரம

போய்த்து" என்றும்படியாக வாய்த்து மர்யாதைகளை அழித்துக்கொண்டு திரியும்படி, (ஒர்காரேறு) அழைத்த பாதலே அதிவிதபலுத்த தன்னிறம் பெற்று மேனுவளித் திருக்குமியுப்பு; பரமபதத்தில் உடம்பு வெளுத்துப்போலே காணுகியுப்பு!

(பலதேவற்கோர்கீழ்க்கன்றும்) b வாஸதே இருக்கிறபடி. i பெண்களனவிலே தீம்புசெய்து திரியுமவன் இவனானவிலே புவ்யமாயிருக்கும், தனக்கு அபிமதமான விஷயங்களிலே சேஷவிகுலைக்கு i, கூடகனுக்கையாலே அவன் நினைவின்படியேயாய்த்துத் திரியும்படி.

கடத்தேச் செல்பட்டார்கள்" என்று எடுத்து பார்த்தாலும் பேச்சாகுப்படியாயிற்று வரம்புபடா அழித்துக்கொண்டு இவன் திரியும்படி. இவையே 'பட்டியேயேங்கு' என்கிறோம். (ஒர்காரேறு) தன் விநயம்பெற்று இஷ்டப்படி திரிகைகவரில் ஒப்பற்றதாய், தன்னிறம்பெற்று, சொக்கோடுநிரியும் காண்போன்றவனானான். பரமபதத்தில் உடம்பு வெளுத்திருந்தான் போலும்!

(பலதேவற்கோர்கீழ்க்கன்றும்) மூத்தவனான புலதேவனுக்கு இளைபவனும், அவனால் நிபயிக்கப்படுபவனுயிருந்தான். இவன் இஷ்டப்படி திரிவதற்காகத் திருவாய்ப்பாடியில் அவதரித்திருந்தாலும் பரமபதத்தில் திருவனந்தாழ்வானாலே மடியில்வைத்துக் குலாவப்படும் இளவரசனாக வளர்ந்த வானையாலே இங்கும் திருவனந்தாழ்வானவதாரமான புலராமனுக்கு வசப்பட்டிருந்தான், பெண்கள் விஷயத்தில் தீம்பு செய்து திரிவதென இவன் விஷயத்தில் அடங்கியிருந்தான், மேலும் தனக்கு இனிவரக்களான ஆய்ச்சிகள் பூண்டரோஷத்தாலே முகங்கொடுக்காமலிருக்கும்போது இந்த புலராமனே அவர்களைத் தன்னோடு சேரநிரும் கூடகனுயிருந்தபடியாலும் அவன் நினைவுக்கு அடங்கித்திரிந்தான்.

பதத்திலித்யாதி) g, h ஸ்வைரவருஞ்சாரம் பண்ணப்போந்த விடத்தே இவர்க்குப் பரத்தாராகவேனெடுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்திருர் (வானகையிருக்கிறபடி) என்று; வானகை-பரமபதத்தில் வானகை. g (கீழ்க்கன்று) தம்பி. i ஹேத் வந்தரம் (பெண்களானவிலேயித்யாதி).

i பெருமானும் பிராட்டியுமாய் பன்னிகொண்டருளும்போது புலராமபெருமான் கையும் வில்லுமாயுணர்ந்து நின்று நோக்கி, 246. "ரமமரணா" (ரமமரணா) என்கிறபடியே இருவருமான கவனியில் பிறக்கும் ஹர்ஷத்தில் மூவராகச் சொல்லலாம்படி அந்நயமித்து அவர்களுடைய ஸமஸ்லேஷத்துக்கு வந்தகாரிகேடுக்குமாயோலே, j, க்ருஷ்ணன் தீம்பாலே ஏறுண்ட பெண்கள் நெஞ்சில் மறத்ததைத் தன் இன்சொல்லாலே பரிஹரித்து, 247. "ராமேணுஸ்வாலிதா

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பெருமானும் பிராட்டியுமாகக் காட்டில் டள்ளிகொண்டிருக்கும்போது இளைபெருமான் மிழத்திருந்து வில்லுக்கையுமாய் நின்று அவர்களைப்பாதுகாத்து,

246. ரம்மமாவஸதம் க்ருத்வா ரமமரணா வநே த்ரய: |
தேவக: த்ரவ: உங்காயாஸம் தத்ர தே ந்யஸத்

ஸாகம் || [ர-பா-1.31]

[தேவகந்த்ரவர்களைப்போல் விளங்குபவர்களும், வனத்தில் ரமிப்பவர்களுமான (ராமன், லக்ஷ்மணன், ஸீதை ஆகிய) அம்மூவரும், ஓர் பரிணாமையைக் கட்டி அதிலேயே ஸாகமாக வசித்தனர்.] என்கிறபடியே பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்க் திருக்கையாலே பிறக்கும் ஆனந்தத்தில் இவருக்கும் பங்கு உண்டு என்று சொல்லலாம்படி கலந்துகொண்டு அவர்களுடைய சேர்த்திப்பிபத்தை வளர்த்ததையாலே, இந்த புலராமனும் கண்ணன் தீம்பாலே புண்பட்ட பெண்கள் நெஞ்சிலுண்டான கோபத்தை,

247. ஸந்தேஹஸஸ் ஸாமமதுரை:

ப்ரேமகூர்ன்பபுரகூர்னிதை |

ராமேணுஸ்வாலிதா கேரப்பையா

ஹரிணா ஹருதசேதஸ: || [இ. ப. 5.24.20]

i, j இவர் கூடகராகக் கூடுமோடென்ன அருளிச்செய்திருர் (பெருமானும்த்யாதி) அதாவது. — இளையபெருமானைப் போலே இவர்க்கு க்ருஷ்ணனிடத்திலே ஸர்வேஸ்வரத்வப் ப்ரதிபத்தியுண்டாகையாலே கூடும். j, இவன் சேரவிடும்

தத்த்வம் 'இட்டறிட்டு' என்னும்படியிருப்பதே! என்று சிறியாத் தான் போர வித்தராயிருக்கும்" என்று அந்நிச்செய்வர். (வினையாடி) அச்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுப் பண்ணும் லீலையைச் சொல்லுகிறது. இதுதானேயிறே ப்ரயோஜனம். (இங்கேபோத) அங்கேபோனும் பெருவாரிய பரிமாற்றத்தை அவன் இங்கே பரிமாறக் காணப்பெற்றருண்டோ?

கண்டவர்கள் பாசரமாயிருக்கிறதனால் p, q இட்டபாச பசுக்களை q யுவாக்களானவர்கள் ஆபி, மதவிஷயத்திலும் கூடகரை விரும்பியிருக்குமாபோலே, இவனுப் பசுக்களை யாய்தது விரும்புவது. r ஆகன போகவிட்டுக் குழலாத வேணுமே. s "நீ தாழ்த்ததென்?" என்று மாதாபிதாக்கள் (கூர்ப்பீடத்தாலே) ஒருவரிடமும் பேசாதவகுவும், (ஒரு வஸ்தவினிடமும்) ஆதரம் அந்நவகுவழன்ளவன் பரமாத்மா என்று சொல்லப்படும் மதிப்புடைய பரகத்த்வம் 'இட்டறிட்டு வினையாடும்' என்று சொல்லும்படியாவதே! என்று கூர்த்தாழ் வானுடைய ஸிஷ்யரான 'சிறியாத் தான்' என்னும் ஆசாரீடர் மிகவும் ஈடுபடுவர்" என்று நம்பினை அருளிச்செய்வாரென்பர். (வினையாடி) மூற்கூறிய செருக்கை வெளிப்படுத்தும் லீலா வ்பா பாரக்களைச் சொல்லுகிறது. அவதாரமேடுத்ததற்கு லீலையன்றோ பயன். (இங்கே போதக்கண்டரே) பரமபதம் சென்றாலும் அறுபு, விக்கமுடியாத செயல்களை அவன் இங்கே செய்ததைக் கண்டபெற்றருண்டோ? இதுவரை கேட்டவர்கள் பாசரம்.

இனி, பிற்பாதி கண்டவர்கள் பாசரமாயிருக்கிறது. மேல் பாட்டுக்களிலும் இப்படியே (இட்டமான பசுக்களை) இவனுக்கு இனியவர்கள் பெண்களன்றோ; பசுக்களை இனியவை யாக இங்கு சொல்லுவதற்குக் கருத்தென்ன? எனின், பெளவன வாய்ஸையுடைய காத்தலரிசன் தங்கன் காத்தலரிசைக் காட்டிலும் அவர்களோடு தம்மைச் சேரவிடுபவர்களை விரும்பி

p, q பசுக்களோ இஷ்டம், பெண்களன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யுவாக்களிட்யாதி) r, s பசுக்கள் கூடகராகையைத் தவிவித்தாமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆகன் போக இத்யாதி) p, s இவை இஷ்டமென்ற கைக்கு ஹேதவத்தரம்

கேட்டால் "பசுக்களின் பின்னேபோனேன்" என்று சொல்ல வாய்ப்பு தனக்கு ஒதுக்க நிழலாயிருக்கும்மிறே அவை. (இட்டமான பசுக்களை) t திலத்திலும் பசுநிறை மேய்ப்புவத்தி" என்கிறபடியே பரமபதத்திலுங்காட்டில் பசுக்களை மேய்க்கு மதையாய்த்தது விரும்பியிருப்பது. அவ் விரும்பிலும் வாய்வெருவிக்கிடப்பதுவும் கருக்காண்பதும் இப்பசுக்களை யாய்த்து.

u, இனி, தமறித்து v இருவராகக்கலந்து பரிமாறுநின்று எதித்தலையினுடைய நாமக், ரஹனம் பண்ணினால்

யிருப்பதுபோலே இக்கண்ணனும் பசுக்களையே கோபகனைக் காட்டிலும் விரும்பியிருப்பான். "ஆகன் போகவிட்டுக் குழலாதபோயிருத்தே" [திருவாய்மொழி 8-2-2] என்றி படியே பசுக்களைக் காத்தலரிசன் இருக்குமிடத்துக்குப் போக விட்டுப் பசுக்களை அழைப்பதற்குக் குழலாதவதுபோலே காத்தலரிசை அழைப்பானன்றோ கண்ணன். இப்படியக் காத்தலரிசை அழைப்பானாயிருப்பதுமட்டுமல்ல, கண்ணன் னோடு சேரளும் கூடக்களாயிருப்பதுமட்டுமல்ல, கண்ணன் ஆயர் சிறுமிகளோடு வினையாடி நேங்குமித்து வரும்போது. 'தாழ்த்தத்தற்குக் காரணமென்ன' என்று தாய் தந்தையர் கேட்டால் "டசுக்கள் நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்டன. அவற்றை மறித்து ஒட்டியவர்க் சென்றில் தாமதமாயிற்று" என்று காரணம் சொல்லுவதற்கு வாய்ப்பாயிருக்கையாலும் இப்பசுக்கள் மிக இனியவையாயுள்ளன. (இட்டமான பசுக்களை) "திலத்திலும் பசுநிறை மேய்ப்புவத்தி சென்னிலாப் எங்கள் ஆயர் தேவே" [திருவாய்மொழி 10-3-10] என்றிபடியே பரமபதத்தைக் காட்டிலும் பசுக்களை மேய்ப்பதையன்றோ இவன் விரும்பியிருப்பான். பரமபதத்திலிருத்தம்போதும் இவன் விரும்பி வாய்வெருவிக்கிடப்பதும், பசுக்களவு காண்பதும் கிருஷ்ணவாரத்திலே மேய்த்த இப்பசுக்களையென்றோ (இனிதுமறித்து) இனிமையாகப் போர்செய்வதைத்து நாடகனும் நாயகியும் கலந்த பரிமாறும்போது ஒருவரை மற்ற

(நீ தாழ்த்ததென் னிட்யாதி) t இந்த ஹேதவத்தாலே இந்த இஷ்டத்தைபின் சரமாவதியைக் காட்டுகிறார் (திலத்திலும்) என்று.

அது ப்ரீதியாயிருக்குமாபோலேயாய்ந்து இவற்றின் பேரைச் சொல்லி அழைத்தால் அவற்றுக்கு ப்ரிபமாயிருக்குமாபடி w லோகத்திலே சேதநர் அஸங்க்யேயராயிருக்கச்செய்தையும் எல்லாருடையவும் நாமுப ஸ்யாகரணம் பண்ணுமாபோலே. x (நீருட்டி) y அவற்றுக்குத் தண்ணீர் பருகுக அபேஷிதமானால் தான் அரைமட்டு நீரிலே இழிந்து பின்னே கையைக் கட்டிக் குளித்து நின்று தண்ணீர் பருகிக்காட்டுமாய்ந்து இவன் பின்னே அவையும் கூடக்குடக்கும். z 'தடம் பருகு

ருருகர் டேர்சொல்லி அழைத்தால் அது அழைக்கப்பட்டவருக்கு மிக இனிமையிருப்பதுபோலே, பசுமேய்க்கும் போது பசுக்களின் டேர்சொல்லி யழைத்தால் அவற்றுக்கு மிகவும் இனிமையிருக்கும்ருரு பசுக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இருக்குப்போது ஒவ்வொன்றையும் டேர் சொல்லி அழைக்க முடியுமோ? எனில், லீலாவியுநியிலுள்ள கணக்கற்ற சேதனர் அரெவரீக்குர் நாமுப நாகரணம் பண்ணின (ஸ்குஷ்டிகாஹத்தில் பெடரையும் உருவையும் கொடுத்த) இவனுக்கு இது அறிதன்றே. (நீருட்டி) அவற்றுக்கு நீருடிக்க உண்டாயிருந்தால்; அருகிலிருக்கும் அசிக ஆழமில்லாத நீர் நிலையிலே இறங்கி, அவை வாயாலே குடிக்கவேண்டியிருக்கையாலே தன் கைகளை முதுகில் கட்டிக்கொண்டு குளித்து நின்று வாயாலே தண்ணீரை உறிஞ்சி அவை தண்ணீர் பருகக் கற்றுக்கொடுப்பான் இவன். அதன்பின் அவையும் கூடக்குடக்கும். "தடம்பருகு கருமுகி" [பேரிய நிரு. 2.5-8] என்று நிரும்பையாழ்வாரும் இவன் தண்ணீர் குடிக்குப்போது மேகம் குளத்தில் நீர் பருகுவது போலிருக்கும் என்றவன்றே

u, v "இனிது மறித்து" என்றதுக்கு- அவற்றுக்கினிதாம் படி அழைத்து என்னுக்கித் தாத்தப்யம் (இருவராகவிய்யாதி.) w "பசுக்களை" என்று படிவாஸகமாயிருக்க, எல்லாவற்றையும் மறிக்கக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (லோகத்திலேயித்யாதி.) x y "நீருட்டி" என்ற காரயிதருத் வத்துக்குத் தாத்தப்யம் (அவற்றுக்கு இத்யாதி.) z, a அவன் குடிக்குமென்னுமதுக்கும், அதைக்கண்டு - அவை குடிக்கு

கருமுகி' லிறே. a 250. 'ஸ யதப்ரமாணம் குருதே லோசஸ்தத, நுவர்த்ததே' காரயித்ருதவமிருக்கிறபடி. b 'கன்று மேய்த்து' இத்யாதி. 'தடாகத்திலே ஒரு மேகம் படித்தாற்போலேயாய்ந்திருப்பது.

(விட்டுக்கொண்டு விளையாட) அபிமத வித்தியாலே தன் மேன்மை பாராதே. திருக்குழல் பேணாதே. திருப்பரியட்டம் பேணாதே, ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணாதிரும்;

250. யத் யதாசரதி ஸ்ரேஷ்டஸ் தத் ததேவேதரோ ஜந: |
ஸ யதப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் தத, நுவர்த்ததே ||
[கீ.த. 3-21]

[குருநியானவன் எந்தெந்தக் கரிமங்களை அனுஷ்டிக்கிறானோ அந்தக் கரிமங்களையே (ஞானமற்ற) மற்ற மனிதனும் அனுஷ்டிக்கிறான். அந்த ஞானி கரிமங்களை எவ்வளவாக அனுஷ்டிக்கிறானோ, அவ்வளவையே மோகமும் அனுஷ்டிக்கிறது.] என்று கீதையில் அருளிச்செய்யப்படியே நீர் குடிப்பதையும் கூடத் தான் அநுஷ்டித்தப் பசுக்களையும் அனுஷ்டிக்கச் செய்கிறான். நீர்குடிக்கக்கூட அறியாத கன்றுகளை இப்படிக்குடித்துக்காட்டிக் குடிக்கச் செய்கென்றமேயொழிய வேறுவகையில் நீரூட்டமுடியாதன்றே. "கன்று மேய்த்திலிதுகந்தகாளாய்" [நிரு.மே. 2-18] என்று நிரும்பையாழ்வார் அருளிச்செய்த படியே, நீர்குடிக்கவும் அறியாத கன்றுகளை மேய்ப்பதில் மிகவும் உகந்திருப்பானன்றே இவன்.

(விட்டுக்கொண்டு விளையாட) பசுக்களை மேயவிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது விளையாட முடியுமோ? எனில், பரமபத நினைக்குப்போதும் தான் ஆசைப்பட்டது கிடைக்கையாலே, தன் மேன்மைபாடப் பாராமலும், தன் நிருக்குழல்களைப்போன

மென்னுமதக்கும் ப்ரமாணதவ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தடம்பருகித்யாதி.) b c சுமேய்க்கை இனிதாயிருக்குமோ (வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கன்றுமேய்த்து இத்யாதி.)

உ அவைமேய்ந்து எண்ணீரும் பருகுதகையாலே பின்னைத்தனக் கொரு கர்த்தவ்யாயம் பூயில்லை; நிரபேசுன்னுக்கிறே லீலையில் அந்வயமுள்ளது. இந்த லீலாதானையிறே ப்ரயோஜனமும். (விருத்தாஷனத்திற் கண்டோமே) ட ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே கண்டாற்போலேயிருப்பதொன்றிறே திருவாய்ப்பாடியிலே கானுங்காட்டி. செருக்கராயிருக்கும் ராஜாக்கள் போகாதுக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலங்களிலே மாளிகை சமைத்து அபிமதவிஷயங்களு தாங்களுமாய் புஜித்தாற்போலே இருப்பதொன்றிறே ஸ்ரீ ப்ருத்தசுவனத்தில் பரிமாற்றம். 1.

புதினாள் திருமொழி—இரண்டாம் பாட்டு

அனுங்க வெண்ணைப் பிரிவுசெய் தாயர் பாடி கவர்ந்துண்ணும் குணங்கு நாதிக் குட்டேற்றைக் கோவர்த் தனைக் கட்டாமே கணங்க ளோடு மின்மேகம் கலந்தாற் போல வனமாலை மினுங்க நின்று விளையாட விருந்தா வனத்தே கண்டோமே.

மனம் தன் திருப்பரிபட்டத்தை அழுக்குப்போகத்துவையத் துட்டுத்தாமலும் இஷ்டப்படி திரிவான். அவை புட்டமேய்ந்து தண்ணீரும் பருகின பின்பு தனக்குச் செய்யவேண்டியது ஒன்றியில்லை. அந்நிலையில் விளைபொருது தவிர வேறில்லையே. அவதாரத்தின் பழனும் இந்த விளையாட்டேயன்றே. (விருந்தர வனத்தே கண்டோமே) திருவாய்ப்பாடியிலும் இத்தகைய காட்சியைக் காணமுடியாதாகையாலே, அதுவும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் காட்சிபோலேயிருக்கும், மதிப்புடைய அரசர்கள் தமக்கு இனிய மனைவியரோடு அனுபவம் பெற்றதைற்காக ஏகாந்தமான இடங்களில் மாளிகைகட்டி அவர்களும் தங்க ளும் தனியே அனுபவிப்பது போலிருப்பதன்றே ஸ்ரீப்ருத்தா வனத்தில் இவன் அடைந்த அனுபவம். 1

உமேயக்கிறவனுக்கு விளையாட்டுக்கூடுபோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (அவைமேய்ந்து இத்யாதி.) ட பூலவோனியில் வைகுண்டத்திலே காணவேண்டாவோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே இத்யாதி.) 1

பதவுரை—அனுங்க—நான் வருந்தும்படியாக, என்னை பிரிவு செய்து—என்னைப் பிரிவிட்டுப்போய், ஆய்ப்பாடி—திருவாய்ப்பாடியை, கவர்ந்து—ஆங்கு மித்து, உண்ணும்—அநுபவிக்கின்றவனும், குணங்கு நாதி—வெண்ணெய் காத்றம் நார்பவனும், குட்டேற்றை—இனிய காதா போன்ற வலுபாடி, கோவர்த்தனை—பசுக்களை வளர்க்கும் கண்ண பிராணை, கண்டமே?—; மின் மேகம்—மின்னனும் மேகமும், கலந்தாற்போல—ஒன்றோடுொன்று சேர்ந்தாற்போலே, வனமாலை மினுங்க நின்று—(குறித்த திருமேனியிலே மின்னல் போன்ற) வனமாலை திகழப்பெற்று, கணங்க ளோடு—(தோழன் மாருட்டை) கூட்டங்களோடுகூட, விளையாட—விளையாடாதிருக்க, விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

வ்யா—இரண்டாம் பாட்டு. உ அனுங்க நான் ஜீவியாத படியாகப் பிரிவை விளைத்து. b “பிரியேன், பிரியிலாற்றேன்” என்று சொல்லிவைத்திறே பிரிவது. இன்னம் ஒருகால் காணலாமோவென்னும் ஆசையாலே ஜீவிக்கவும் வேண்டி.

2. அவ.—வைஜயந்தி என்னும் உனமானையை தரித்து மின்னலோடுகூடிய மேகம்போலே திகழ்கின்றவனாய், தோழன் மாருடு விருந்தாவனத்தில் விளையாடுபவனைக் கண்டோம் என்றிருள்.

வ்யா—(அனுங்க) நான் அழியும்படியாக என்றே, நான் வருந்தும்படியாக என்றே பொருள் கொள்ளலாம். (அனுங்க என்னைப் பிரிவுசெய்து) நான் உயிர்வாழ முடியாதபடி என்னைப் பிரிந்து. கலந்திருக்கும்பொது “உன்னைப் பிரியமாட்டேன், பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டன்றே பிரிவது. இதனால் “இன்னம் ஒருமுறை காணலாமோ” என்னும் ஆசையாலே உயிர் வாழவும் வேண்டியிருக்கும்.

இரண்டாம் பாட்டு (அனுங்க இத்யாதி.) உ “அனுங்க” -ருங்க, “அனுங்க” என்று-விநாசமாதல், கோவுபாடாதல். b அனுங்கவேண்டுமானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிரியேனிட்யாதி.) c இரண்டாமர்த்தத்திலே நோக்காகத் ௪-102

முடியவும் பெருதே நோவுபடுகிறபடி. (என்னை) e பிரிவே எருவாகப் பணக்கைக்குத் தான் என்றிருந்தானே என்னையு? d (ஆய் பாடி கவர்ந்துணையும்) பட்டமேயும்படிதன்னைச் சொல்லுகிறது. அகங்கலில் சிறை செய்துவைத்து அவற்றையேயாய்ந்து விரும்பி அமுதுசெய்வது. தன்னை ஆசைப்பட்டாரை உசைபித்துப்போந்தான். இப்போது ஆசைப்பட்டிறே நோவுபடுகிறது.

(குணங்குநாறி) முடைநாற்றம் அனுபவிக்கவேண்டும் போலே காணும் இவள் தான் ஆசைப்பட்டிருப்பது. e 251 'சி'ஜி' (தி,சுமிதம்) திருமேனியிலே பூசின வெண்ணெயும், போர்த்தவறுப்புத்தோலும், யஜுமானவேளும் தோற்றும் படியாக இருக்கும்படி. 'अनसंय' (வரதஸம்பந்தம்) ரிஷி

ஆகைபால் பிரிவத் துன்பத்தால் அழியவும் முடியாது. இப்படி அழிவதொத்த சித்ராவதையை 'அனுக்' எங்கிறான். (என்னை) தன்னைப்போலே நானும் பிரிவே எருவாக வளரிச்சிபடையேன் என்று நினைத்தானே? (ஆய் பாடி கவர்ந்துணையும்) 'பட்டிமேய்து' என்று சென்ற பட்டில் சொன்னதை விளக்குகிறது. தன்னை ஆசைப்பட்ட என்னைப்போன்ற பெண்களைப் பிரிவாலே துன்புறுத்தி, அத்தனை ஆசையில்லாத ஆய் பாடிப் பெண்களைக் கவரிக்கொண்டோபோய், தன் அகங்கலிலே சிறை செய்துவைத்து அவர்களுைய விரும்பி அனுபவிப்பான். நானும் இப்படி ஆசைப்பட்டாமலிருந்தால் நோவுப்பட்டிருக்க வேண்டாமே என்று கருதுகிறான்.

(குணங்குநாறி) கண்ணிடம் வீகம் வெண்ணெயின் முடைநாற்றம் அனுபவிக்க வேண்டுமென்றே இவள் ஆசைப்பட்டிருப்பாள்போலும். இப்படி ஆசைப்பட்டார் வேறுமெலுண்டோ? எனில்.

தாத்பர்யம் (பிரிவேயித்யாதி) d "ஆய் பாடி"- ஆய் பாடியிலுள்ள பெண்கள். f "குட்டேறு" இளரிஷ்யம். e இப்படி ஜாத்யுசிதமான நாயகவேஷத்தை ஆசைப்பட்ட பேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தி,சுமிதித்தயாதி.)

சொன்ன அளவன்றிக்கே. அவன் ஒரு பட்டினி விடச் சொல்லுமடில் தாம் இரண்டு பட்டினிவிடுவர். 'असंय' (வராஜிதகூரம்) நல்ல பரியட்டங்கள் சாத்தனத்தின்றிக்கே, வராஜிதகூராயிருப்பார். 'असंय' (ஸூசிம்) "ஒருவரையும் ஸ்பர்ஸிக்கலா"காது. பிராட்டி யொருத்தியையும் செய்யலாவ தில்லையிறே" என்னால் அவள்தன்னை ஸ்பர்ஸிக்கிலும் அடுத்தடுத்து முருகாதிற்பார்; இதுக்கெதிர்த்தட்டிறே "கறையினார் துவருடுக்கை" இத்தயாதி. அவள் விரும்பாத பூரஹ்மசாரி நிறத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? இப்படியே குணங்குநாற்றமாய்த்து இவளுக்கப்பது. f (குட்டேற்றை) அபிமத

251. தீ,சுமிதம் வரதஸம்பந்தம் வராஜிதகூரம் ஸூசிம்! குரங்க்யூருங்க்யூபாணிம் ச பஸ்யந்தீ த்வாம்

புஜாயமஹம் || [ர., அ. 16-23]
[தி,சுக்ஷுக்கொண்டவரும், விரத்ததுடன் கூடியவரும், உயர்ந்த மான் தோலை அணிந்தவரும். பரிஸூத்தமானவரும், மான் கொம்பைக் கையிற்கொண்டவருமான உம்மைக்கானும் நான் உம்மிடமே பத்திசெலுத்துகிறேன்.] என்மிறபடியே எந்தை பெருமான் யாகத்துக்காக தி,சுக்ஷுக்கொண்டிருக்கும்போது, திருமேனியிலே பூசிய வெண்ணெயும், போர்த்த மான் தோலுமாக யாகம்செய்யும் யஜுமான வேஷத்துடன் இருப்பதையும், ஆசாரியரான வரிஷ்டுரீ ஒருநாள் பட்டினி கிடக்கச் சொன்னால் இரண்டுநாள் பட்டினிகிடப்பதையும், பட்டுப் பிதாம்பரக்களைக் கண்டு மேலான மான் தோலை உடுத்திருப்பதையும், வரிஷ்டுரீ 'பிராட்டி யைத்தவிர வேறெவரையும் தொடக்கூடாது' என்று கூறினால் பிராட்டியைத் தொட நேரிந்தாலும் மறுபடியும் மறுபடியும் முருகுவைதவும் விரும்பி, இப்படிப்பட்ட யாக,தி,சுமிதமான நாமனைக் காண ஆசைப்பட்டாளன்ரு. "கறையினார் துவருடுக்கை கடைபாயின் கழி கோல் கைச் சறையினார் கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவிலேமே" [திருவாய் 4-8-4] என்று இதற்கு நேர் எதிர்த்தட்டான கண்ணின் அளவார வேஷத்தைப் பரங்குசாபடியும் விரும்பி "அவள் விரும்பாத என் கண்கள் நிறத்தால் என்ன பண்?" என்றான்ரு; அதுபோலவே இவளும் கண்ணனுடைய முடைநாற்ற

லாபத்தாலே மேனுவளித்திருக்கும்படி. (கோவர்த்தனரை) பெண்களை வெறுத்தறையாக்கி, பசுக்களை அபிவருத்த, மாக்கும்-ஒன்று நூறுபிரமாரக்கும்.

(கணங்களோடு) தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடே. (மின்னித்தயாதி) மின்னும் மேகமும், சேர்ந்தாற்போலே யாய்த்து, மயாமமான திருமேனிக்குப் பரபுகாமாய் உஜ்ஜ்வலமான வநமாலையசந்து வருப்படியாக. ஏமாலு மிடுவான் இவனுக்கு புஷ்பனுமிதேயிருப்பது. h “கூர்ப்பு, தூஸர்” என்னுமாயோலே. (வினையாட வந்தானத்தே கண்டோமே) இம்மாலையிட்டால் விக்குதராயிருக்கும் திருவாய்ப்பாடியிலே கான்கையன்றிக்கே, ஸ்ரீபூருத்தரவந்த திலே ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணி வினையாடக் கண்டோம்.

2

றத்தையே விருப்புகிருள். (குட்டேற்றை) ஆயிர்பாடி கவர்த்தன்து. விருப்பியது பெறுகையாலே செருக்குடனிருக்கும் இளங்காளை போன்றவனை. (கோவர்த்தனனை) பசுக்களை வளர்ப்பவனை என்று பொருள். பெண்களை ஒன்றுமில்லாமல் செய்து பசுக்களை ஒன்று நூறுபிரமார வளர்ப்பவன் என்றபடி.

இனி, பதில் சொல்லுகிறவர்கள் பாசரம்: (கணங்களோடு) “தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளரிகடையிட்டு வருவான்” [பெரியார் திரு. 8-1] என்று தகப்பனாரான பெரியார்வார் அருளிச்செய்தபடியே தன்னையொத்தவர்களான தோழர்கட்டங்களோடு, (மின்மேகம் கலந்தாற்போல வனமாலையினுங்கின்ற) மின்னலும் மேகமும் ஒன்று சேர்ந்தாற்போலே இருக்க

கு, h மாலாகாரர் என்னுமல “மாலையிடுவான்” என்பா னென்னென்ன அருளிச்செய்திருச் (கூர்ப்பு, தூஸரித்தயாதி) (மாலையிடுவான்) இத்தயாதி, வாக்கியத்தையத்துக்குத் தாத் பர்யம்-தானும் மாலாகாரர் மகளாகையாலே தானிட்ட மாலையும் சாத்திக்கொண்டு அவன் வினையாடும் என்றிருக்கிறான் என்றருளிச்செய்வார். (2)

பதினாறாம் திருமொழி மூன்றாம் பாட்டு

மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மணுனனை ஏலாப் பொய்க ளுரைப்பாளை யிக்கே போதக் கண்டேரே மேலால் பரந்த வெயில்காப்பான் வினதை சிறுவன்

சிறகென்னும்

மேலாப் பிள்கீழ் வருவானை விருந்தா வனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை:—மால் ஆய் பிறந்த நம்பியை- (பெண்கள் பக் கணுண்டான) அன்பே ஒருவடிவாய்க் கொண்டு பிறந்த தென்னலாம்படியானவனும், மாலே செய்யும் மணுனனை— அன்பையே செய்கின்ற மணவாளப் பிள்ளையாய், ஏலா பொய்கள் உரைப்பாளை - பொருந்தாத பொய்களைச் சொல்லுவவனான கண்ணபிரானை, இங்கே போதக் கண்டேரே- மேலால்-மேலே, பரந்த-பரவின, வெயில்-வெயிலில், காப்பான்-(திருமேனியில் படாமல்) தடுப்பதற்காக, வினதை சிறுவன் சிறகு என்னும் மேலாப்பிள் கீழ் வருவானை-

சிறகு கரியதிருமேனிக்கு வரிண்சேர்த்தியழகை அளிக்கும் ஒளிவீசும் வனமாலையானது மார்பிலே அசையவரும் அழக. (வனமாலையினுங்கின்ற) வடமதறையிலே வீடுதேடிச் சென்று மாலையிட்ட இவனுக்கு மாலையிடுவான் (மாலாகாரர்) மிகவும் வசப்பட்டு நின்ற மாலையளித்தாராகையாலே, அது ஒளி வீசுகிறபடி. கருவிலே திருவுடைய பிறையடிமையான அவரைப்போலே மாலாகாரரான பெரிவாழ்வார் திருமகளாகையாலே தானிட்ட மாலையையும் அவன் விருப்பிச் சாத்திக்கொண்டு விநியாடுவான் என்று கருதுகிறான், (வினையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே) இம்மாலையைச் சாத்திக்கொண்டு வந்தால் திருவாய்ப் பாடியில் மெண்கள் மயங்கி விழுவர்களாகையாலே அங்கு வினையாட நேரமிறகுத. அப்படியல்லாமல் தரித்து நின்று வினையாட வல்ல தேழ்நன்மாரோடு இஷ்டப்படி திரிந்து லீலா ரஸமனுபவிப்பதை ஸ்ரீபூருத்தரவந்ததிலே கண்டோம். 2

சுருடனுடைய சிறகாகிற மேற்கட்டியின் கீழ் எழுத்தெழுந்தா
நின்ற ஆப்பெருமானே, விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

வ்யா:- மூன்றாம் பாட்டு ௩ (மாலாயப் பிறந்த) பெண்கள்
பக்கல் வ்யாமோஹந்தான் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே
யாய்த்திருப்பது. b 252 "एषः शर्" (ஸத்யம் ஜ்ஞநம்)
என்னுமாயோலே. (நம்பியை) இதிரோபலக்ஷணமாதர
மாய், சொல்லிச்சொல்லாத குணங்களால் பூர்ணனாயிருக்கை.

3. அவ -சுருடன் தன் சிறகால் வெய்யில்படாதபடி காத்த
வர, கீழே எழுந்தருளுகின்ற பெருமானே ஸ்ரீவிருந்தாவனத்திலே
கண்டேன் என்கிறான்.

வ்யா - (மாலாயப் பிறந்த) பெண்களிடம் பெரும் காதலே
ஒரு வடிவெடுத்தது என்று சொல்லும்படி இருப்பவன்.

252. ஸத்யம் ஜ்ஞநமநந்தம் ப்ரஹ்ம | யோ வேத,
நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந் |
ஸோடஸ் நுதே ஸர்வாத் காமாத் ஸஹ
ப்ரஹ்மணு விபஸ்சிதேதி || [ஸத-ஆ-1.1]

[ஸத்யமும், ஜ்ஞநமமே வடிவாயிருப்பதும், அவவற்றதமான
ப்ரஹ்மத்தை எவனெருவன் ஸ்ருதபுத்தூஷியினைதாச
அறிகிறதோ, அவன் பரமபதத்தில் ஸர்வஜ்ஞான குஹமத்
தோடுகூட எல்லாக் கல்யாண குணங்களையும் அறுபுவிக்கிறான்
] என்று வேதம் பரஸியிலே ஜ்ஞனம் முதலான குணங்களை
வடிவெடுத்தவன் என்று இவனைச் சொல்லிற்று. அதனாலே
இவன் அவதார நிலையிலே இவன் அன்பே வடிவெடுத்தவன்
என்கிறான். திருப்பாவையிலும் "மாலே-1" [28] என்று இவனை
அழைத்தாளன்றோ இவன். (நம்பியை) அன்பே வடிவெடுத்த
வன் என்று ஒரு குணத்தைச் சொன்னது உபலக்ஷணமாய்,
சொல்லாத அனந்தகல்யாண குணங்களால் நிறைந்திருப்பவன்

மூன்றாம் பாட்டு. (மாலாயித்தயாதி) ௩, b மால் - ஈஸ்வ
ரன்; த்ரீமிசைய த்ரீமமாகச் சொன்னவிடமுண்டோ?
என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்யம் ஜ்ஞநமித்தயாதி),

c (மாலே செய்யும்) 253 "एषः त्वं तस्युवा" (தேந் தே
தமநுவரதா) என்னுமாயோலே தன்னுடைய வ்யாமோஹத்
தைக் காட்டியாய்ந்து இத்தலைக்கு வ்யாமோஹத்தை விளாப்
பித்தது. (மணுனை) தன்னுடைய செவ்விகொள்ள இட்
டுப் பிறந்தான் அவன் போலேகானும்!

d (ஏலாப்பொய்களுரைப்பானே) ஒற்று மஞ்சளும் மாளி
கைச் சாந்துமாய் வந்தால் "இதெல்லாமெங்கிலும் பெற்றுப்"
என்றுகேட்டால் "மற்றுண்டோ, நான் புறம்பறிவேனோ?" என்
னும். e மெய்சொல்லுகை தேட்டமாகில் ஈமாவதாரத்தலே

என்றபடி. (851ம் பக்கத்தில் உள்ள 200வது பரமானந்தின்படி)
தன்னுடைய பெருங்கதலைக் காட்டியே இவர்களுக்குத் தன்
விடம் பெருங்காதல் விளைத்தான் என்கிறான். (மணுனை)
தன்னுடைய பெண்மையை அனுபவிக்கப் பிறந்த மணவாளன்
இவனே என்கிறான்.

(ஏலாப்பொய்கள் உரைப்பானே) பொருத்தப் பொய்கள்
பலவற்றைச் சொல்லுகிறவனே. கண்ணன் ஸம்போகம் நின்னங்
களான ஒற்று மஞ்சளும் மாளிகைச் சந்தனமும் தன் திருமே
னியில் விளங்கும்படி வருவதைக்கண்டு ஓர் ஆய்வு "இவ்
வகையாளன்களை எவளிடமிருந்து பெற்கும்?" என்று கேட்
டால், "உன்னைத்தவிர வேருருத்தியிடமிருந்து பெறமுடி
யாமோ, நான் வேருருத்தியை அறிவேனோ?" என்று பச்சைப்
பசும்பொய்யைப் பேசுவான். மெய்யே பேசிக் கேட்கவேண்டு
மென்றால் ரமாவதாரத்துக்கன்றோ போகவேண்டும்.

254. ப்ரியவாதீ, ச பூதநாநம் ஸத்யவாதீ, ச ஈகாவ,
[சா. அ. 2:32]

c மாலேசெய்யும் - தன்பக்கலிலே மாலே உண்டாக்குகை.
d "ஏலா" - ஏறு; தலுதியாற்றிக்கே என்றபடி. e "பொய்
களுரைப்பானே" என்னகக்கு, பொய் தேட்டமாயிருக்குமோ,
மெய்யன்றோ தேட்டம் என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (மெய்

டான்!" என்றருளிச்செய்வார் வித்த, தராய். அவனுக்குக் குடையிலுள்ள இவளுக்கு பூவ்பூனியிறேயிருப்பது. "கூர்ப்பு, தராயன்" என்னுமாபோலே. (மேலாப்பின் கீழ்க்குறையின) பெரியவுடையார்மேல் வெயிலே பட்டாதபடி ஸம்பாதி மறைத்தாற்போலே, இவனையும் பெரிய திருவடி சிறகின் கீழே நின்று விளையாடக்கண்டோம். 3

அருளிச் செய்வாரம். எம்பெருமானுக்குக் குடையடுத்தவன் இவனுக்கும் பிறவியடிமையாய் வசப்பட்டிருப்பவனையே நேருமேலும், தன் தாயாரகிற வகையை அவனுடைய சச்சுளத்தியான கத்துரு அடிமையாக்கி கெப்பியினிலே சிறுவதைப்போல அந்த வெய்யில் பட்டாதபடி தன்சிறாரிலே அவனை விசமமையப், பாதுகாத்துக்கொண்டு கருடன நின்றதாக மஹாபுராத்தகன் செய்தியுண்டு அதையும் 'விதை சிறுவன்' என்னும்பொருடராலே உணர்த்துவதாசவும் ஈடுபடுவர். (மேலாப்பின் கீழ் வரவான விருந்தாவனத்தே கண்டோமே) ஐடாயுளின்மேல் வெய்யில் பட்டாதபடி அவருடைய தமையனான ஸம்பாதி மறைத்துப்போல இவனையும் கருடன தன் சிறகுகளை மேற்கட்டியபடி அமைத்த வெய்யில் பட்டாதபடி மறைத்தாற்க, அச்சிறகின் கீழே நின்று விளையாடுவதை ஸ்ரீபுருந்தாவனத்திலே கண்டோம். 3.

4. அவ:— அவர்கரிக்கப்பட்ட யானைகன்றுபோலே வேர்த்து நின்று விளையாடும் கண்ணை ஸ்ரீபுருந்தாவனத்திலே கண்டேன் என்கிறான்.

தறுக்குத் தாத்தாயும்-ஆண்டான் - பரிவளாகையாலே, பெரியதிருவடி தழுமுடைய தாயாரைக் கற்று வானவன் வெய்யிலிலே வைத்தோது. அவ்வெய்யில் தட்டாதபடி தம்முடைய சிறந்தால் கவித்துக்கொண்டு தாயாரை நோக்கினதாக மஹாபுராத்தத்திலே சொல்லுகையாலே அது தோற்றச் சொன்னபடி எந்தான்! என்று வித்தகூராகிறார் என்றருளிச்செய்வார். (சிறகென்னும் மேலாப்பு-சிறகாகிற மேற்கட்டி, 3

பதிலுமே திருமேனி நாலும் பாட்டு,

கார்த்தன கமலக் கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு படுத்தி என்னை ஈர்த்துக் கொண்டு விளையாடு மீசன் றன்னைக் கண்டோமே போர்த்த முத்தின் குப்பாயப் புகர்மால் யானைக் கண்ணேபோல் வேர்த்து நின்று விளையாட விருந்தா வனத்தே கண்டோமே.

பதிலுரை:—கார் — காளமேகத்திலே, தான் - குளிர்ந்த கமலம் - தாமரை பூத்தாற் போன்றுள்ள, கண் என்னும் — திருக்கண் கள் என்கிற, நெடு கயிறு - பெரியபாசத்திலே, என்னை படுத்தி - என்னை அகப்படுத்தி, ஈர்த்துக்கொண்டு - (தான் போயிடெங்கும் என்னெஞ்சையும் கூடவே) இழுத்துக்கொண்டு போய், விளையாடும் ஈசன் றன்னைக் கண்டோமே? - போர்த்த முத்தின் குப்பாயம் - போரையைகப் போர்த்த முத்திச் சட்டையையடித்தபதாய், புகர் - தேஜஸ்ஸை டுடையதாய், மால் - பெரிதான, யானை கன்று போல் - யானைக்குட்டிபோலே, வேர்த்து நின்று விளையாட - வேரலை யுற்று நின்று விளையாட, விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.-

வ்யா:— நாலும் பாட்டு (கார்த்தன கமலக்கண்ணென்னும்) மேகத்திலே ஸ்ரமஹரமான தாமரை பூத்தாற்போலே யாய்த்துத் திருக்கண்களிருப்பது. வடிவானே ஆகர்ஷகமாயிருக்கச்செய்தே அதுக்குமேலே அவயவமேரணபயும் துவக்க வற்று. 256 "செஷ்யன்" (மேக, ஸ்யாமம்) என்னும்படியே

வ்யா:—(கார்த்தன் கமலக் கண் என்னும்) கறுத்த மேகத்திலே கண்டார் கண்பெயர்ந்தும் தாமரைகள் பூத்தாற்போலேயாய்ந்து, கறுத்த திருமேனியில் கிவந்த திருக்கண்கள் இருப்பது, மழைபெய்யும் மேகம்போலே திருமேனியே கண்டார் எஞ்சையும் கண்ணையும் ஈர்ப்பது, அதற்குமேலே அவயவமான கண்ணின் அழகும் - காண்பாரை ஈடுபடுத்துகிறது. பக்கம் 808-இல் உள்ள 184-வது பர்மாணத்

பதினாறாம் தீர்ப்பு மொழி ஜந்தாம் பாட்டு.

மாத வள்ளன் மணியினை வலையில் பிழைத்த பன்றியோல்
எது மொன்றும் கொளத்தாரா வீசன் றன்னக் கண்டறே
பீதக வாடை யுடைதூழப் பெருங்கார் மேகக் கன்றேபோல்
வீதியார் வருவாளை விருந்தா வனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை— மாதவன் - லக்ஷ்மீபதியார், என் மணியினை - எங்கு நீரெதன்மபோலே மிக இனிமையும், வலையில் பிழைத்த பன்றியோல்-வலையில் லிங்மதப்பி. பிழைத்த தொரு பன்றியோல் (செருக்குற்று), ஏதும் ஒன்றும்-(தன் பக்கலுள்ள) யாதொன்றையும், கொள தாரா - பிறர் கொள் ளுமபடி. தாராவனான (ஒருவர் கைக்கும் எட்டாதவனான) ஈசன் றன்னக் கண்டறே? -; பீதக ஆடை - திருப்பீதாம் புரமரிகிற. உடை - திருப்பரியட்டமானது, தாழ - தாழ்ந்து விளங்க, பெரு காரமேகம் கன்றுபோல் - பருத்துக் கறத்த தொரு மேகக்குட்டிபோலே, வீதி ஆர வருவாளை - திரு வீதி சிறைய எழுந்தருளும் பெருமான், விருந்தாவனத்தே கண்டோம்--.

வ்யா— அஞ்சாம் பாட்டு (மாதவனென்மணியின்) தன்னுடைய ரஸிகதயம் எனக்கு முடிந்தாளலாம்படி புவ்யனுயிருக்கிறவனை. ௩ (வலையில் பிழைத்த பன்றியோல்)

5. அவ:—மின்னலோடுகூடிய காரமேகக் குட்டிபோலே பீதம்புரத்திடுத்து வீதியார் வருகின்றவனை ஸ்ரீ ப்ருந்தாவனத்திலே கண்டோம் என்கிறார்.

வ்யா—(மாதவன் என் மணியினை) மாதவன்—லக்ஷ்மீ நாதன். மங்கையர் திலகமான ஸ்ரீ தேவையைத் தனக்கென உடையவனுலகயாலே பரமரஸிகள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது, 'என் மணியினை' என்கையானே அந்த ரஸிகத்தன்மை மணியோலே மூந்தானையில் முடிந்த ஆளலம்படி எனக்கு லாஸாரிருக்கப்பெற்றவனை என்கிறது. (வலையில் பிழைத்த

முதலிலே அகப்படாதத்தை அகப்படுத்தலாம். அகப்பட்டுத் தப்பினத்தைப் பிள்ளை அகப்படுத்தப்போகாதிதே. ஆசைக்கு அகப்படாதொழிந்தால் பிள்ளை அகப்படுத்தப் பரிகரமில்லை. (எதுமொன்று மிதயாதி) தன்பக்கலுள்ளதொன்றும் தாராதே "இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் தன்னது" என்றிருப்பான் ஒருவன்.

(பீதகவாடையடைதாழ்) திருப்பீதாம் எமானது தாழ்ந்து நின்றவர. (பெருங்காரமேகக் கன்றே போல்) பெருத்துக்

பன்றியோல்) வலையில் சிக்குண்டு அதினின்றும் தப்பிப்பிழைத்த தொரு பன்றியோலே. வலையில் சிக்காத பன்றியைச் சிக்க வைக்கலாம்; சிக்கித் தப்பிப்போனதை மறுபடியும் வலை வைத்துப் பிடிக்கமுடியாதன்றே. இவனும் எட்டினோடிகரன் 'டெனும் கயிறு' (திருச்சூ. 83) என்றபடியே பத்தியா கிற வலையில் அகப்படுபவனானும், இவர்களுடையபுத்தியைப் பரமபத்தியாக வளர்ப்பதற்காக அந்த வலையிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்து இவர்களுக்கு அப்படாமல் இருப்பானன்றே. அப்போது இவனை எவ்வபாயத்தாலும் பிடிக்கமுடியாதன்றே. (ஏதும் ஒன்றும் கொளத்தாரா ஈசன்) தன்னிடமுள்ள எதையும் இவர்களுக்குத்தாராமல் இவர்களிடமுள்ளதனைத்தையும் தன்னுடையது என்று அபிமானித்திருப்பவனன்றே.

(பீதகவாடை உடைதாழ்) திருப்பீதம்புரமாகிற ஆடையானது தாழ்ந்து அலைந்துவர. (பெரும் காரமேகக்கன்றே போல்) பெரியதாய், கறத்ததாய் வருவதாய் ரீராலே நிறைந்திருப்பதொரு. மேகக்குட்டிபோலே, பீதகவாடையினனையும் அதொடுகூடிய திருமணி காரமேகத்தையும் ஒத்திருக்கும்படி. 'கன்று' என்று கண்ணுடைய பருவத்தைக் கருதிச் சொல்லு

அஞ்சாம் பாட்டு. (மாதவனிய்யாதி) ௩ "எட்டினோ டிகரன்டெனும் கயிறு" என்கிறபடியே, "வலை" என்று

கறுத்து ஆகவாயிலுள்ளதங்கலும் நீராலே நிறைந்திருப்பதொரு மேகக்கன்றுபோலே, b (வித்யாரவருவான) அமமேகமானது ஆகாரப்பரப்படங்கலும் தனக்கிடமாகிக்கொண்டு வருமாபோலேயாய்ந்து விதிபெல்லாம் தனக்கிடமாகப் பண்ணிக்கொண்டு வருப்படி. (விருந்தாவனத்தே கண்டோமே) ஊரோர்பாகக்காணுமிடத்திலன்றிக்கே நமக்கே யானவிடத்திலே காணப்பெற்றோம். 5

மிறகு, (விதிஆர வருவான) அந்த மேகமானது ஆகாரம் முழுமதையும் அடைத்துக்கொண்டு வருவதுபோலே தூணும் விதிமுழுமதையும் அடைத்துக்கொண்டு வருகின்றன.

258 பர்சாத்தூவாம் கேரபாலுனது பரீதோ
வேணுஸ்வநாநந்திதவிஸ்வசேதா: |
ஸம்பூர்ய வீதி,ம் ஸவிஸாமாயாத்
கேரபாலபுரல: குலதை,வதம் ந: |

[தருஷணக்ஷணபூர்த்தம்]

[பசுக்களின் பிள்ளை, இடைப்பிள்ளைகளால் குழப்பெற்றவனும், வேணுகளான தீனிலை எல்லாருடைய நெஞ்சையும் ஆந்திப்பிப்பவனும், விதியை நிறைத்துக்கொண்டு நம் குலதைமகான கோபாலன் அழகாக வருவானாக] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. (விநந்தாவனத்தே கண்டோமே) ஊரிலுள்ள அனைவரும் காணலாய்படியான திருவாட்ப்பாடியில்லாமல் நம்மோடு வினையாடுவதற்காகவே ஏற்பட்ட ஸ்ரீ ப்ருத்தாவனத்திலே காணப்பெற்றோம். 5

கயிற்றைச்சொல்லுகிறதும், b ஆர-நிறைய, 258 “पार्श्वो गोपसुतैः परितो वेणुसनादिदिव्यविशेषाः । सर्वं यिषि सविज्ञमयायान् गोपराजसुः कुडयैतं नः ॥” (பர்சாத்தூவாம் கேரபாலுனது பரீதோ வேணுஸ்வநாநந்திதவிஸ்வசேதா: | ஸம்பூர்ய வீதி,ம் ஸவிஸாமாயாத் கேரபாலபுரல: குலதை,வதம் ந: |) இதயேததுநுஸத்தேயம்.

பதிநாமி திருமொழி ஆறாம் பாட்டு.

தரும மறியுங்குறும்: கைத் தலமகச் சார்ங்க மதுவேபோல் புருவ வட்ட மருபை பொருத்த மிலியைக் கண்டோமே உருவு கண்டாய் குகச்செய்தா யதய பருப்ப தந்தின்மேல் விநியும் சதிரே போல்வானே விருந்தி வனத்தே கண்டோமே

பரபுர. தருமம் அறிய - தூககமென்பது - அறியாதவரும், குறும்பனை - குறும்புனையே செய்பவனும், தன்னை சார்ங்கம் அதுவேபோல் - தனது திருக்கையிலுள்ள சார்ங்கநிலைப்போன்ற, புருவவட்டம் - திருப்புருவவட்டங்களாலே, அழிய - அழகுபெற்றவனும், பொருத்தமிலியை - (அவ் முகம் அளபுர்க்கு அழகுவிக்கக்கொடுத்துப்) பொருந்திவாழப் பெருதலை பெருமானே, கண்டோமே? - உருவு கரிது ஆம் - திருமேனியில் கருமம் பெற்றுப், முகம் செய்து ஆம் - ஒளியில் செம்மை பெற்றுப் (இப்பக்கனாலே), உதயபருப்பதத்தின் மேல் விநியும் கதிர் போல்வானே - உதய பர்வத்தின் மேல் விநிசி நிரசூரிடம் போல் விளங்கும் அப்பெருமானே, விருந்தாவனத்தே கண்டோமே -

வ்யா- ஆறாம் பாட்டு (தருமமறியா) ஆந்ருஸம்ஸ்ய மிருக்கும்படி குதலிலே வ்யுத்தி பண்ணியறியாள்;

6. அவ:- உதயபிரியிசுமேல் உதிக்கும் ஸாரிபன் போலே கறுத்த திருமேனியில் செம்மைக்க ஒளிபோடு வருகின்றவனை ஸ்ரீ ப்ருத்தாவனத்திலே கண்டோமென்கிறார்.

வ்யா:- (தருமமறியா) இங்கு தருமமாவது இரக்கம், இரக்கத்தில் அரிச்சுவடி கூடத் தெரியாதவன்.

257. ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ தர்மஸ் தவந்த ஏவ
மயா ஸ்ருத: [சா-ஸ்-38-41]

a 257. "अनुसूयं यो यमः स्वयं यमः अनुसूयः" (ஆந்ருஸம்ஸயம் பரோ தர்ம: த்வதத ஏவ மயா ஸ்ருத:) நீர் வரவிட்ட ஆளின்வாயிலே கேட்டவாந்த்ையைன்றோ அதுக்கு முன்னம் தம்முடைய வாயாலே அருளிச்செய்ய என் செவியாலே கேட்ட தன்றோ? இருவருமாகக் கலந்து ஓடமேற்றிக் கவலிகொள் ளுமளவிலே " நீர் விரும்பியிருப்பதென்?" என்று கேட்க, "பிறர் நோவுபடக் கண்டால் பொறுக்கமாட்டோம். அதவே காண் நாம் விரும்பியிருப்பது" என்றார். இருவரும் ஒன்றை நினைத்துக்கிடக்கிறார்கள். "இக்கலவிக்குப் பிரிவுவரில் செய்வ தென்?" என்று கேட்டாள் அவள்; "நம்மைப் பிரிந்து நோவு படவிடோங்காண் நாம்" என்றருளிச்செய்தாரானார் அவர்.

[இரக்கமே மேலான தர்மம் என்று உபயோகிப்பது என்னும் கேட்கப்பட்டது.] என்று ஸீதாப்பிராட்டி இரக்கத்தையே மேலான தர்மமாக ஸ்ரீராமபிரான் தன்னிடம் கூறியதாக அருளினான்ருே. இரண் கருத்தாவது: "நீர் துதவிட்ட அனுமன மூலமாகக் கேட்ட வார்த்தையல்லவே இது; நாம் இருவரும் சேர்த்திருக்கையில் உம் வாயாலே அருள என் காதாலே கேட்டதன்றோ. நாயிருவரும் கலந்து நான் எதைக் கேட்டாலும் நீர் தர வித்தையாயிருந்த சமயத்திலே 'எல்லா குணங்களிலும் எந்த குணத்தை நீர் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதியிருக்கிறீர்?' என்று நான் கேட்க, 'பிறர் தன்புறவது கண்டால் நாம் பொறுக்க மாட்டோம். இந்த இரக்கமே நாம் மிகச் சிறந்த தர்மமாக நினைத்திருப்பது' என்றார். இவர்கள் இருவருக்கும் உட்கருத்தாவது— "நாயிருவரும் சேர்த்திருக்கும் ஒச்சேர்த்திக்குப் பிரிவு வந்தால் என் செய்வது?" என்பது பிராட்டி கேள்வியின் உட்கருத்து. 'இரக்கத்தையே மேலான குணமாக நினைத்திருக்கும் நான் நீ என்னைப்பிரித்து தன்புறம்

ஆகும்பாட்டு (தருமத்தியாதி) ௩ தர்மமறிந்தபேசி தானுண்டோவென்னப் பெருமானறிவரென்கிறார் (ஆந்ரு

यमः अनुसूयः" மயா ஸ்ருத:) "இது ஸ்வஸனமாத்ரமேயாய்ப் போயித்தனையோ? அதுஷ்ட, ாந் பர்யந்தமாகக்கடவதன்றோ" என்று கேள்வி. b (குறும்பன்) ராஜபுத்தரர்களாகவேண்டாவோ ஆந்ருஸம்ஸயமுடையாராயிருக்கும்போது?

c (தன்னை இதுபாதி,) d புறப்பு ஒப்பில்லை, கையிலே விலகிருந்தால், 'முகத்திலேயிருக்கக்கடவது கையிலேயிருந் ததி' என்னும்தியிருக்கும்; புருவத்தைக்கண்டால், 'முகத் திலேயிருக்கக்கடவதோ வில். கையிலேயன்றோயிருப்பது'

படி விடமாட்டேன் என்பது ஸ்ரீராமபிரான் பதிலின் உட் கருத்து. "மயா ஸ்ருத:) [என்னும் கேட்கப்பட்டது] என்று பிராட்டி கூறியதன் கருத்தாவது:— 'இது நீர் வாயால் சொல்லி நான் காதால் கேட்டது மாத்ரமேயாய் ஆகியிருமோ? அனுஷ்டானம்வரை உமக்கு இது வராதோ' என்று கேட்பா யாக என்று அனுமனுக்கு உணர்த்துகிறார் பிராட்டி. (குறும் பன்) சக்ரவர்த்தித் திருமகனான புராமபிரானுக்கு இரக்கத் தைப்பற்றித் தெரியுமேதீர, குறும்பனான (1. துஷ்டனான 2. இடையனான) உனக்குத் தெரியுமோ?

(தன்னைக்காரக்கம் அதுவேபோல் புருவவட்டமழிய) இவனுடைய புருவத்துக்கு வெளிவிதள்ள எதுவும் ஒப்பா காது. இவன் கையில் உள்ள வில்லே அதற்கு ஒப்பாகும். கையிலே விட்கிருந்தால் "முகத்திலே இருக்கவேண்டியது கையிலே இருந்ததே" என்று சொல்வெண்டியிருக்கும். கையில் விட்கில்லாமையிருக்கும்போது புருவத்தைக்கண்டால்

ஸமஸ்யம் பரோ தர்ம: இதுபாதி) b குறும்பன் - சாரு. வன்னியன் - அர்த்தம்; இடையன் த்வலி. c, d "தன்னைக் சாங்கம்" என்பானென், வேறு வில்லில்லையோ? என்ன

என்னும்படியாயிருக்கும். உரைவதற்குமுன்னாயிருக்கும்படி (பொருத்தமில்லாது) இவ்வழிகளுடனும் பரந்தொண்டென்? உகந்தாப்பக்கல் எல்லாதொண்டிலும் தெருகான். (கண்டிரே) அவன் நம்மோடு பொருந்திநிலைனென்று நமக்கு அவன் பக்கல் ஆசையற்றிராதே. தன்னோடு பொருந்தாமை காண வாய்த்து இவ்வாசைப்படுகிறது.

[உருவுகரிதாய்] கண்டார் கண்ணிருப்படி இருண்ட வடிவை உடைத்தாய், பெருந்ததால் வந்த புகரடுகையாலே ஐ முகம்செய்தாய், உதயபரவதத்தினே தோற்றுகிற

“முகத்திலேயோ வில் இருப்பது; கையிலேயைறே வில் இருக்க வேண்டும்” என்று சொல்லவேண்டியிருக்கும். அழகான வளைவாலும், பிறரை வருத்தும் தன்மைபாலும், ஆக இப்படி எல்லாப்படியாலும் புருவம் விலை ஒத்திருக்கிறது. (பொருத்த மில்லைய) கெளரிய புருவவட்டம் அழகியதாயிருக்கிறதே பொழிய உள்ளே அப்பிக்கொண்டையாலே பொருத்தமற்றவனு யிருக்கிறனே! அப்போதையுடைய இவ்வழகம் என்ன பயன்? அவனை உகந்திருக்கும் நான் அன்னிடம் அன்பைக் காட்டினாலும் அவன் நம்மிடம் அன்பைக் காட்டுவதில்லையே. (கண்டிரே) அவன் நம்மோடு பொருந்தாத பொருத்தமில்லியாயிரப்பதால் நமக்கு அன்னிடம் ஆசைப்பெறாமல் போக வில்லையே! “கண்டிரே” என்பதால் பொருத்தமில்லாத அவன் தன்னோடு பொருந்தாமையைக் காணவே இவன் ஆசைப்படு கிறான் என்று விளங்குகிறது.

இனி விடையளிப்பார் பாசார்:- (உருவுகரிதாய் முகம் செய்தாய்.....விரியும் கதிரேபோக்வாளை) கண்டகாண்டு காண

அருளிச்செய்கிறார் (புறப்பு ஒப்பிட்டுக்கொண்டு) உரைவதா னாத்ருமயம்) வடிவமாத்ரமன்றிக்கே காரியத்தானுபென்ற படி. ௪ (முகம்செய்கை) - தேஜஸ்ஸு ஒருமுகமாயிருக்கை, f “உருவுகரிதாய், முகம் செய்தாய்” என்கிற இரண்டு

ஆதி, உயிரைப்போலேயிருக்கிறவனை. h 259. “எவெ ஸ்யா ஸ்ஞேயே நிக்ஷிபே” என்றவையப் பரப்பா மேருமுதலே விமலோ ரணி) திருவிடேஷத்தனக்கிடாக ஒப்பித்து விமலானத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற மையமாகையாலே எல்லோரோடும் i நப்பிடுகின்ற சொல்லைச் சொல்லித் தண்ணிவியோடே

உள்படியும் கண்டார் கண்ணிருப்படியும் இருண்டவடிவை வளையதாய், ஒளியால் செம்மைக்கொழுகப்பது உதய யனையது. இவ்வுடம் இருளானமாமேனியை உடையவனும் பெருவளத்தாலும், செங்கமலப் போன்ற கண்கை கால் வாய் பெருவளத்தாலும், செங்கமலப் போன்ற கண்கை கால் வாய் போன்ற அவயவங்களாலும், திருவாபுரணங்களாலும் செம்மைக்க ஒளியுடையவனுயிருப்பான். ஆகையால் பசுமை நிறைந்த புதிப்புருந்தாவனத்திலே இவன் வரும்போது உதய சூரியலே உதிக்கும் ஸாந்திரப்போலேயிருக்கிறான் என்று கருத்து.

259. தத்யஸ்தவரம் ப்ராப்ய வ்யதீபயத ராகவ: |

ஸ்வயேவ ப்ரப்யா மேருமுதலே விமலோ ரணி: ||

[மு. அ. 3-36]

[அந்த மேலான ஆஸந்தை அடைந்தவுடன் உதிக்கும் சூரியன் தன் ஒளியாலே மேருமையை ஒளிரிடச் செய்வது போல் அதை ஒளிரிடச் செய்கான் ராமன்.] என்று புரி ராமா டனைத்திலும் புரி ராமபிரானை உதய ஸாந்திராகக் கூறினா ரன்றோ வாக்கில், பட்டாபிஷேகம் செய்தகொள்வதற்குத் தக்கபடி திருவாபுரணக்கண்ணித்து விடவாழைத்திலே எழுந் தருளியிருக்கிற காலமாகையாலே தன்னை வந்து காணும்

விசேஷனமும்-கதிருக்கு விசேஷனம், இத்தால்-புருந்தா லாததில் நெருஞ்சிறந்த பொன்போலே இருக்கையாலும் திரு மேனி கறுத்திருக்கையாலும் உதயசூரியிலே கறுத்தஆதித் தயன் உதித்தாற்போலே இருக்கிறதென்றபடி. h உதயசூரிய யன் விஸாதித்தானை ஒப்பாகச்சொன்ன விடமுண்டோவென் னயிராதித்தானை ஒப்பாகச்சொன்ன விடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயேவ ப்ரப்யேத்யாதி) i (கப்பினித்

விருந்தபடி. 260. "என மெய்யுடையான் எவனெய்யவன் (தந்திர கோவிந்த, மானீதம் ப்ரஸந்தாதித்யவர்க்கஸம். என்கிற படியே. (விருந்தாவனத்தே கண்டோமே) திருவாய்ப்பாடியின் மத்யாவந்தத்திலாதித்யனைப்போலேயாய்த்திருப்பது. 6.

பதினாறு திருமொழி ஏட்டாட்டி.

பொருத்த முடைய நம்பியைப் புறப்போ லுள்ளும் வரியான கருத்தைப் பிழைத்து நின்றதுக் கருமா முகிலைக் கண்டேரே அருத்தித் தாரா கணங்களால் ஆரப் பெருகு வானம்போல் விருத்தம் பெரிதாய் வருவானே விருந்தா வனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை: - பொருத்தம் உடைய நம்பியை - பொருத்த முடைய ஸ்வாமியாய், புறம்போல் உள்ளும் கரியானே -

அனைவரிடமும் சிறித்துப் பேசிக்கொண்டு இருந்த கருணைமிக்க கருத்தனைக் குறித்த வாய்மிகி சொன்ன உவமையை ஸ்ரீபுருந்தாவந்திலே ஆரப் சிறுமியர்க்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் கண்ணனுக்கு இருகெழுள் ஆண்டான்.

260. தந்திர கோவிந்த, மானீதம் ப்ரஸந்தாதித்யவர்க்கஸம் [குளிர்த குரியனைப்போன்ற ஒளியை உடையவனாய் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கோவிந்தனை (உடனீர்த்தாரிகன்)] என்று கண்ணனேயு குளிர்த ஸுரிகைக் சொன்னவர்களும் உண்டன்றோ. (விருந்தாவனத்தே கண்டோமே) நடுப்பகலில் ஸூரியன்போலே எவர்க்கும் காணவொண்ணாத படி கண்ணக்கசைவக்கும் திருவாட்டப்பாடியில்லாமல் பெண்களுக்குக் கண்குளிரக் காட்சிபளிக்கும் ஸ்ரீபுருந்தாவனத்திலே கண்டோம். 6.

தினசொல் சிரித்து விநோதம் சொல்லுகை. இத்தான் ரூபநாமயமும்திக்கே செள ஸ ப்ர ய குணஸாமயமும் சொல்லுகிறது. 2 (ஆதித்ய வர்க்கஸம்) என்கிறபடியே விருந்தாவனத்தே கண்டோமென்று பூரிப்பது. 6

உடம்புபோலே உள்ளமும் கறுத்திராள் றவனும், கருத்தை பிழைத்து நின்ற - காள் எண்ணும் எண்ணத்தைத்தப்பி கிறவனும், அக் கரு மா முகிலை - கறுத்துப் பெருத்த முகில போன்றவனான அக்கண்ணபிரானே, கண்டேரே? - அருத்தி - (காமயபுலன்களை விரும்புவார்களோ) விருப்பப் படுகிற, தாரா கணங்களால் - நகரத் தரையுடையவர்களோ, ஆரப் பெருகு - மிகவும் நிறைந்திருந்துள்ள, வானம்போல் - ஆகாயம் போலே, விருத்தம் பெரிது ஆய் - பெருங்கூட்டமாய், வருவானே - எழுந்தருளாகின்ற அப்பெருமானே, விருந்தாவனத்தே கண்டோம் -

வ்யா - ஏழாம் பாட்டு a (பொருத்தமுடைய நம்பியை) b "பொருத்தமிலி" என்பது நாட்டில் பொருத்தாதாரளவில் திறமதன்றோ? c (நம்பியை) பொருத்தத்திலேயும் ஒரு குறை சொல்லலாமோ அவனை? (புறம் போலுள்ளுக்கரி

அவா - நகரத் தரையுடைய நம்பியை ஆகாயம் போலே தோழன்மார் நடுகிலே வருகிறவனை ஸ்ரீபுருந்தாவனத்திலே கண்டோமென்கிறான்.

வ்யா: - (பொருத்தமுடைய நம்பியை) இவனைப் 'பொருத்தமிலி' என்று சென்ற பாகரத்தில் சொன்னார். 'இங்கு அப்படியான் சொன்னது தவறு. பொருத்தமில்லாமை என்பது நாட்டில் உள்ளாக்கும் வெளிக்கும் பொருத்தமில்லாத மற்றவர்களுக்குப் பொருத்தமேயொழிய உள்ளும் வெளியும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் பொருத்தமுடைய இவனுக்குப் பொருத்தமோ? என்கிறார். (நம்பியை) பொருத்தத்திலும் ஒரு குறை சொல்ல முடியாதபடி நிறைவுடைய நம்பியன்றோ இவன் என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு (பொருத்தமிய்யாதி) a. b வெறுப்பா யிருக்கச்செய்தே "பொருத்தமுடையன்" என்னலாமோ, "பொருத்தமிலி" என்னவேண்டாவோ? என்ன (பொருத்தமிலி இத்தியாதி) நாட்டாரைப்பற்றவும் பொருத்தமிருக்கையாலே வ்யங்க்யமாக "பொருத்தமுடையன்"

யுடையராய்க் கொண்டு மறுஷ்யர்களுடைய திரளாலே அபி. நிவிஷ்டமாய்க்கொண்டு பார்ச்சுப்பாநின்றுள்ள மேகம் போலையென்றுகிறது. 1261. "न तदर्थं स्यात् न पश्यन्ति नृपतिः" (ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பர்ஸ்யமாநோ நராதிப:) என்னக்கடவதிதே. (விருந்தரானத்தே) அத்திரளின் நடுவே யு சோலைபார்ப்பாரைப்போலே காண்கையன்றிக்கே, ஏகாந்தமாகக் காணப்பெற்றோம். 7.

போல்) என்றது 'மிக்க விருப்பத்தை யுடையவர்களாய், மனுஷ்ய கௌங்களாலே பேராவலுடன் பார்ச்சுப்படும் மேகம் போலே' என்று பொருள்படுகிறது.

261. கர்மாபிதப்தா: பர்ஜந்தயம் ஹ்லாத்யந்தயிவ ப்ரஜா: |
ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பர்ஸ்யமாநோ நராதிப: ||

[ரா-அ 3-30]

[கோடையாள்வாடிய குடிகள் களிப்பூட்டும் மேகத்தைக் காண்பதுபோலே, எதிரவரும் ராமனைக்கண்ட தசரதன் திருத்தியடைய வில்லை] என்று ராமன் வருவதைக்கண்டு தசரதன், கோடையில் மேகத்தைக்கண்ட மனிதர்களைப்போல திருத்தியடையாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் என்று வாள்மீதியும் கூறினான்ருே. (விருந்தாவனத்தே கண்டோமே) தண்ணேராயிரம் பின்னகனோடு திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணுப்போது ஒரு பெரிய சோலையை முழுவதும் காண்பதுபோலே மேலெழுந்தவாரியாகவே காணவேண்டியிருக்கும். அப்படியல்லாமல் பெண்களுக்கு ஏகாந்தமான (தனியிருப்பான) ஸ்ரீபுருந்தாவனத்திலே வருகையாலே கண்ணார நன்றாகக் காணப்பெற்றோம். 7

ரென்றபடி. 1 பார்ச்சுத்தவர்களுக்கு மேகங்கள் போக்யமாமாப்போலே இவனுமே போக்யமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் இத்தயாதி.) 2 (சோலையித்தயாதி) சோலைபார்க்கை - சோலையை ஸமுதராமே மேலெழப் பார்ச்சுக்கை. அப்படியன்றிக்கே ஏகாந்தத்திலே ஸாவதவமாகக் காணப்பெற்றோமென்றபடி. 3] விருத்தம் - வ்ருத்தம். 7

பதினாம்ப திருமொழி-எட்டாம் பாட்டு

வெளிய சங்கொன் றுடையானைப் பீதக வாடை யுடையானை அளிநன் குடைய திருமாலையாழியானைக் கண்டேரே களிவண் டெங்கும் கலந்தார்போல் கழம்புக் குழங்கள் தடந்தோள்மேல் மிவிர நின்று விளையாட விருந்தா வனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை:- வெளிய சங்கு ஒன்று உடையானை - வெளுத்த ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமொன்றை உடையவனாய், பீதக ஆடை உடையானை - பீதாம்பரத்தை உடையாக்கக்கொண்டவனாய், நன்கு அளி உடைய - நன்றாக க்ருபையை உடையவனாய், ஆழியானை - திருவாழியாழ்வானை உடையவனாய், திருமலை - ஸ்ரிய:பதியானை கண்ணனே, கண்டேரே! - களி வண்டு - (மதுபானத்தாலே) களித்துள்ள வண்டுகளானவை, எங்கும்-எப்புறத்திலும், கலந்தார்போல் - பரம்பிழைப்போலே, கழம்பு குழங்கள் - பரிமளிக்கின்ற அழகிய திருக்குழங்கள் ளானவை, தடந்தோள் மேல் - பெரிய திருத்தோள்களின் மேலே, மிவிர நின்று விளையாட - (தாழ்ந்து) விளங்கின்று விளையாட, விருந்தாவனத்தே கண்டோம்-1

வ்யா:- எட்டாம்பாட்டு (வெளியசங்கித்தயாதி) கடல் போலே ஸ்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மை யுடையதாய், ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை

அவ:-வண்டுகளை நிகர்த்த பூக்குழங்கள் திருத்தோள் களின்மேலே விளங்குகின்ற விளையாடும் கண்ணனை ஸ்ரீபுருந்தாவனத்திலே கண்டோமென்கிறது.

வ்யா:- (வெளிய சங்கொன்றையானை) கடல்போலே கறுத்ததிருமேனிக்கு வர்ணச்சேர்த்தியழகை அளிக்கும் வெண்மையுடைய ஒப்பற்ற ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமாகித் தன்னை

புடையனாயிருக்கிறவன். “கையிலோர் சங்குடை மைத் திறக்கடல்” என்னக்கடவதிறே. திருப்பீதாம்புரமும் சிவப் பாலே திருமேனிக்குப் பரபராகமாயிருக்குமிதே. a (அளிநனை குடைய) அகவரையில் தண்ணளி மிக்கிருக்கும். அதுக்கு நிபந்த, நம்:— (திருமலை) பிராட்டியோட்டை வாலடை. (ஆழியாளை) b பாஞ்சஜந்யத்தோடே சொல்லில் கண்ணெச்சிலா மென்று, பிரித்து அதுபுலிக்கிறான்.

புடையனாயிருப்பவனை, “கையிலோர் சங்குடை மைநீறக்கடல்” [பெரியதிரு. 7-10-2] என்று இவ்வாணச் சேர்த்தியழகை அதுபுலித்தாரவரோ திருமங்கைபாழ்வாரும். (பீதகலாடையுடையானே) திருப்பீதாம்புரமும் தன் சிவப்புநிறத்தாலே கரியநிறமுடையது ஊர்ணச்சேர்த்தியழகை அளக்குமன்றே. (அளிநனையுடைய) நெடுநிலை கருணையிருந்திருக்கும். அதற்குக் காரணம் என்னவெனில்—(திருமலை) பெரியபிராட்டியாயோடு பழக்கமே காரணம். (ஆழியானே) “கூராராழிவெண்சங்கேநி” [திருவாய் 9-9-1] “சங்கு சக்கரங்கன்” [திருவாய் 7-2-1] என்றற்போலே சங்கையும் சக்கரத்தையும் சேர்த்து அதுபுலிக்காமல் பிரித்துச் சொல்லுவானே? என்னில்: திருவாழியையும் திருச்சங்கையும் சேர்த்துச் சொன்னால் கண்ணெச்சில் (நீருஷ்டிதோஷம்) விளையும் என்று பிரித்து அதுபுலிக்கிறான்.

எட்டாம் பாட்டு, (வெளியசங்கித்யாதி), a “அளி” - க்ருபை, b “கூராராழி வெண்சங்கு” என்னுமபோலே கூட அநுஸந்தியாமல் பிரித்து அநுஸந்திப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யேத்யாதி.)

(கனிவண்டியாதி), மதுபாண மத்தமான வண்டுகள் பரம்பிணப்போலே பரிமளிதமாய், தூர்ஸநீயமாயிருக்கிற திருக்குழல்களானவை திருத்தோள்களிலே நின்று அலைய. (மிளிர விரை வண்டையாட) திருக்குழலைப் பேணியிருக்கும் திருவாய்ப் பாடிடலென்றிக்கே ஸ்ரீபுருந்தா வந்ததிலே காணப் பெற்றோம். 8,

பதினொத்திருமொழி - ஒன்பதாம் பாட்டு

நாட்டைப் படையென்று அயன்முதலாத தந்த நளிராம மலருந்தி

வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும் விமலன் றன்னைக் கண்டிரே காட்டை நாடித் தேனுதலும் களிறும் புள்ளு முடம்மடிய வேட்டை யாடி வருவானே விரந்தா வந்ததே கண்டோமே.

பதவுரை— நாட்டை படை என்று - உலகங்களை வருஷ்டியென்று, அயன் முதலா - பிரமண முதலான ப்ரஜா பதிகளை, தந்த - உண்டாக்கின, நளிராம மலர் உந்தி வீட்டை பண்ணி—குளிர்ந்த பெரிய மலரை உடைத்தான திருநாடியாகிற வீட்டை உண்டாக்கி, விளையாடும்— இப்படியாக லீலாஸமண்புலிக்கிற, விமலன். தன்னை-பரம

இனி பதினாறுபாடீ பாகரம் — (கனிவண்டு எங்கும் கலந்தார்போல் தடந்தோன்மேல் கழம்பூங்குழல்கள்) தேனைக்குடித்து மயங்கிய வண்டுகள் எங்கும் பரவியிருப்பதுபோல் இருக்கிறது கண்ணனுடைய மணம் மிக்க அழகி. (மிளிர நின்று விளையாட பருத்த தோள்களேமல் அலவது. (மிளிர நின்று விளையாட விரந்தாவனத்தே கண்டோமே) திருவாய்ப்பாடியிலே இக்காட்சியைக் காணமுடியாது. ஏனெனில்: யஸோதைப்பிராட்டிகண்ணனுடைய திருக்குழலை வாரிப்பின்னிப் பூக்குட்டி முடித் திருப்பான். ஆகையால் குழல்கள் தோள்களிலே வண்டுகள் போல் ஒளிவிளி அலையும்படி விளையாடும் கண்ணை ஸ்ரீபுருந்தாவனத்தில்க் காணப்பெற்றோம் என்கிறான். 8

பாவனாளை பெருமானே, கண்டறே?—; தேனுகனும்—தேயு
காஸுரனும், கனிறும்—குலையாபிட்டு யானையும். புள்ளும்—
புகாஸுரனும். உடன் மடிய—உடனே மாளும்படியாக,
காட்டை நாடி வேட்டை ஆடி வருவானே—காட்டிற்குச் சென்று
வேட்டையாடி வரும் அப்பெருமானே, விரந்தாவனத்தே
கண்டோம்—.

வயா:— ஒன்பதாம் பாட்டு (நாட்டையித்யாதி) சிறி
திடம் தானே கைதொட்டு ஸ்ருஷ்டத்து. இவ்வருகுண்டா
னவற்றை ஸ்ருஷ்டியென்று சதுர்முகன் தொடக்கமான ப்ர
ஜாபதிகளை உண்டாக்கின, உபசரஹரமாய் இவ்வருகு கார்ய

அவ:— காட்டிலே பல அஸுரர்களாகிற துஷ்ட
ம்ருகங்களை வேட்டையாடியவரும் கண்ணை பூப்பூருந்தாவனத்
திலே கண்டோம் என்கிறார்.

வயா:—(நாட்டைப்படை என்று அயன் முதலாந்தந்த)
பிரமனை உள்ளடக்கிய அண்டம் வரையிலுள்ள ஸமஷ்டி
ஸ்ருஷ்டியைத் தானேசெய்து, 'இதற்குமேல் உள்ள வ்யஷ்டி
ஸ்ருஷ்டியை நீ படைப்பாயாக' என்று பிரமனை நியமித்து,
அவன் மூலமாக ப்ரஜாபதிகளை உண்டாக்கி, இப்படியாகப்
படைக்கும் அனை வரையும் படைத்த. (நளிராமமலர்
உந்தி வீட்டைப்பண்ணி விளையாடும்) குளிர்த்திருக்கை
யாலே களைப்பைப் போக்குவதாய், அண்டம் முதலான
கார்யப் பொருள்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கத்தக்க
பரப்பையுடையதாய், அந்தலரிந்த தாமரையை யுடையதான

ஒன்பதாம் பாட்டு. (நாட்டையித்யாதி) c தனியே
ஒருவனைப்படையென்று சொல்லிற்றதற்குச்சேர "அயன்"
என்று பாடாமாக வேணும்எல்லது, "அயன் முதலா"
என்றபோது "படையுங்கோள்" என்று பஹுவசநமாக
வேணும்; அது இயலுக்குச்சேராத; ஆலுடியாலே "அயன்

வர்க்க, த்துக்கெல்லாம் காரணமாகப்போகும் பரப்பையுடைத்
தாய், செவ்விப்புவையுடைத்தான திருவுந்தியிலே ப்ரஹ்மா
வுக்கு இருப்பிடத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்தது. இதுதானே
தனக்கு ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு வீலாராமநுபுவிக் கிற.
(விமலன்) இதொழிய ப்ரயோஜநந்தராரதையைக் கணிசி
யாமையால் வந்த ஸூத்தி, b "படை" என்கிற ஏகவசநம்—
b. தனியே யென்கிறது. c "அயன்றன்னதத் தந்த" என்று

திருநாபீகமலத்திலே பிரமனுக்கு இருப்பிடத்தைப்பண்ணிக்
கொடுத்து, இந்த ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றையே தனக்கு பய
கைக்கொண்டு வீலாராமம் அனுபவிக்கிற. (விமலன்) இந்த வீலா
ராமமொன்றையே கருதி, அந்த அயன் முதலானவர்கள் தன்னை
விரும்பாமல் தங்களுடைய பதவி முதலானவற்றை விரும்பி நீர்
பதைக் கருத்திற்கொள்ளாமையால் வந்த பரிஸூத்தியைச்
சொல்லுகிறது. "அயன் முதலாந்தந்த" என்று சொன்னதற்குப்
பொருத்தமாகப் 'படையுங்கள்' என்று பன்மையாகச் சொல்
லாமல் "படை" என்று ஒருமையாகச் சொல்லாமையோ எளித்
பிரமனால் தூண்டப்பட்டே ப்ரஜாபதிகள் ஸ்ருஷ்டிக்கிறாக
ளாகையாலே, நேரே நியமிக்கப்படுபவன் பிரமனே என்பதைக்
கருதி "படை" என்று ஒருமையாகச் சொல்லிற்று.

தன்னை" என்றால் அழகிதென்றபடி. b "அயன் முதலாந்
தந்த" என்றதிக்கு அதுகுணமாக "படையுங்கோள்"
என்று பஹுவசநமாகச் சொல்லாமல் ஏகவசநமாய்ச்
சொல்லுவானென்னென்ன (படையென்கிற இத்யாதி)ஸ்ரு
ஷ்டிக்கு ப்ரயோஜக கர்த்தா ப்ரஹ்மாவாய், அவனுடைய
நியோகமுடியாக இவர்கள் செய்கிறுர்களாகையாலே ஈசுவர
நியோகம் அவர்களுக்கு இல்லை என்று நினைத்து ஏகவசநர்
யோகம் பண்ணுகிறதென்று இவ்வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யம்
அருளிச்செய்வார். 262 "ब्रह्म त्रयोऽयनः स त्रैलोक्यः प्रजाः

பாட, மானபேரது "இவ்வருளுடான கார்யவர்க்கு, ந்தை வடைய நீ உன்டாக்கு" என்று சதுர்முகனைத் தந்த எள்ளுகப் பெரிச் அழிதி" என்று போர விரும்பியருளிக்கெய்வர்.

ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள தானே செய்து கொள்ளுகிறவென்று விடுகையன்றிகே. தானே கை கொட்டு வள்ளியறுத்துக் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது

262. தந்தர ஸாப்தம்ய தே, வன்ய நாபெ, ன

பதம்மபூ, நம்மஹத் தி

தன்மிந் பத், மே மஹாபாகி வேத, வேதாங்கபாக, க, ி
ப், ற்றமோத்தப்நல் ஸ தேநோக்தாப் ப்ரஜா, ஸ்ருஜ

மஹாமதே 4 [தரஸிம்ஹபுராணம்]
[பெரியோனே! அந்த நாராயணன் அங்கு தாங்கும்போது நாபி யில் பெரியதோர் தாமரை உண்டாயிற்று, அதில் வேத, வேதாங்கங்களைக் கரை கண்ட பிரமன் தோன்றினான். நாரண னால் அப்பிரமன் "பேரறிவாளனே! ஜீவர்களைப் படைப்பாய்" என்று சொல்லப்பட்டான்" என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ, "அயன் தன்னைத் தந்த" என்றும் பாட்டுண்டு. அப்போது "அண்டத்துக்குள்ளிருக்கும் காரிப்பொருள் முழுவதையும் நீ உடை" என்று ரியமித்து நான்முகனைப் படைத்தவன் என்று ஒருமைக்குப் பொருத்தமாகப் பொருள்படுகையால் இப்பாடம் மிகவும் அழகியது" என்று நம்பிள்ளை மிகவும் விரும்பி அருளிச் செய்வாராம்.

இனி பதில் சொல்லுவார் பாகரம்:—தானே நோராகவும், பிரமன் முதலானார் மூலமாகவும் நாட்டைப் படைத்துவிட்டு மேனே அதைக் காப்பாற்றுவது அதற்கு விரோதிகளைப் போக்கு வது முதலான காரியங்களை அந்த நாட்டிலுள்ளார் தமக்குத் தாமே செய்து கொள்ளட்டும் என்று விட்டு விடாமல், அந்நாட்டுக்கு உடையவனாய், அதைப் படைத்த வனான தானே வந்தவதரித்து நோர ரின்று நாட்டுக்கு விரோதிகளைப் போக்கித் தீரும்படியை இதில் கூறுகிறது.

सुख सहासरे" (ப், ற்றமோத்தப்நல் ஸ தேநோக்தா: ப்ரஜா: ஸ்ருஜ மஹாமதே) என்னக்கடவதிறே. b₂ (தனியே என் கிறது) என்றது - ப்ரஹ்மா ஒருவனைச் சொல்லுகிறதென்ற படி, & "நளிர்" - குளித்தி, d "நாடி-தேடி, e "களிறு"-யானே 9

மேல்—(காட்டையித்பாதி,) பையல்கள் கிடந்த தூறுகளெல் லாம் d புக்குத்தேடி தே, லுகன், குவலயாபீடம், புகாஸுரன் இவர்களைய ஏகோந்தியாகத்திலே நிரஸ்தர்போலேயிருக்க வாய்த்து அழியச்செய்தது. (வருந்தாவனத்தே) 15 "सर्व" (புர்த்தாரம்) என்கிறபடியே அனைக்கைக்கு ஏகாந்தமான விடத்திலே காணப்பெற்றோம், 9

புதினாந்திருமொழி பத்தாம் பாட்டு

பருந்தான் களிற்றுக் கருள்செய்த பரமன் றன்னை பாரின்மேல் விருந்தா ளைத்தே கண்டமை விட்டு கிததன் கோதைசொல் மருந்தா மென்று தம்மனத்தே வைத்துக் கொண்டு ண்டுவார் கள்

பெருந்தா ளுடைய பிராணங்கீழ்ப் பிரியா தென்று மிருப்பாரே

பதவுரை:—பரு தான் களிற்றுக்கு — பருத்த கால்களை யுடைய கூஜேந்த்ராழ்வானுக்கு, அருள் செய்து — கருவை

(காட்டையாடி தேனுணும் களிற்றுப் புள்ளும் உடன்குடி ய வேட்டையாடி வருவான்) காட்டிலே வேட்டையாடும்போது காட்டுமிருகங்கள் ஒளிந்திருக்கும் புதர்களெல்லாம் தேடுவது போலே, ஆங்கும் திருவாய்ப்பாடி ஸ்ரீபுருந்தாவனம் முதலான காடுகளில் ஆஸுரப்பருத்திகள் பதுங்கியிருந்த இடமெல்லாம் செவது தேடி, தேனுடன், குவலயாபீடம் என்னும் யானை, கொக்குவடிவு எடுத்து வந்த புகாஸுரன் ஆகிய அனைவரும் ஒருசால் செய்த முயற்சியிலேயே அழிந்தார்கள் என்று தோற்றப்பட்ட விரைவில் அழியச்செய்த வேட்டையாடிவிட்டு வருகின்றவனே. (விருந்தாவனத்தே கண்டோமே) பலர்கூடி யிருக்கும் திருவாய்ப்பாடியிலெல்லாம் [86ம் பக்கத்திலுள்ள 15 வது பிரமாணத்தின்படி] அவனை ஆசைப்பட்ட நாம் அனைக்கலாம்படி தனியே இருக்கும் ஸ்ரீபுருந்தாவனத்திலே காணப் பெற்றோம் என்கிறது. 9.

தா—106

பண்ணின, பரமன் தன்னை — திருமாவை, பாரின் மேல் — இந்நிலத்திலே, விருந்தாவனத்தே கண்டமை — ஸ்ரீ புகுந்தா வனத்திலே வேளிக்கப்பெற்றமையெப்பற்றி, விட்டு சித்தன் கோதை சொல் — பெரியாழ்வார் திருமகளான ஆண்டாள் அருளிச்செய்த இப்பாசுரக்களை, மருந்து ஆம் என்று — (பிறவி கோய்க்கு) மருந்தாசுக்கொண்டு, தம் மனத்தே — தங்கள் சித்தையிலே, வைத்துக்கொண்டு — உருவத்தைத் துக் கொண்டு, வாழ்வார்கள் — வாழுவார்களா, பெரு தான் உடைய பிரான் அடி கீழ் — பெருமபெருந்தாய் திருமடி களையுடைய எம்பெருமானுடைய திருமடியின் கீழே, என்றும் — எந்நாளும், பிரியாது இருப்பார் — பிரியாமல் (நித்யாநுபவம் பண்ணப்) பெருவர்கள்.

வ்யா—நிகமத்தில் (புகுந்தாளித்யாதி) பருத்துப்பெரிய காலையுடைத்தாய்; ஸரீரம் பெருத்தனையும் பாடாற்ற அரி தாயிருக்குமிதே அப்படிப்பட்ட ஆணையானது தன்னிலமல் லாத வேற்று நிலத்திலே புக்கு முதலையின் வாயிலே அகப்

10 அவ:— இந்தத் திருமொழியை அனுஸந்தித்தவர்கள் என்றும் எம்பெருமானுக்குப் பிரியாவடிமை செய்து கொண்டிருப்பார்கள் என்று புலம் சொல்லிப் பிரபந்தத்தை நிறைவுபடுத்துகிறார்.

வ்யா—(புகுந்தாள் களிற்றுக்கு அருள் செய்த) பருத்துப் பெரிய காலையுடையதான பாளைக்குத் துன்பம் தீரும்படி அருள் செய்ததைக் காட்டுகிறது. பாளைக்குத்தகுந்த வாதம் என்பது போலே இந்த யானையின் ஸரீரம் மிகப்பெருந்திருக்கையாலே, அந்த ஸரீரத்தில் உண்டான துன்பமும் பொறுக்கமுடியாத படி பெரியதாயிருக்கும்மேலே(பரமன் தன்னை) அப்படிப்பட்ட பாணையானது தன் நிலமல்லாத நிலையிலே புகுந்து முதலே

பட்டு இடர்பட, அதிநுகடைய ஆர்த்தம்,வழி செவிப்பட்ட அந்தரம் அபுநாபுரணம்என அக்ரமமாக தரித்துக் கொண்டு மடுவிற்கரையிலே அரைகுறையத்தலையைய வந்து, அதுபட்ட புஷ்ணாஸுப்படி முகங்கொடுத்து, ரக்ஷகத்தவத்தில் தன்னை மெண்ணினால் பின்னையொருவர் இல்லாதபடியாய் யிருக்கிறவனை; 263 “பரமபதமாபந:” (பரமபதமாபந:)

யின் வாயிலே அகப்பட்டுத் துன்பமுற்று “ஆநிரலமே” என்று கதற, அந்தக் கக்குரலைக்கேட்டவுடன் ஆபதங்களை அந்த புழைணங்கனையும் முறைகெட தரித்துக்கொண்டு அந்த மடுவின் கரையிலே அரைகுறையத்தலையைய (கரிந்த வஸ்தரம் அவிழும்படியாகவும் தலையிலே முடி சேருவையும்படியாகவும்) வந்து அந்த கடுஜேந்திராஸரம் பட்டபுண் ஆறும்படி வாயாலே வேதுகொண்டு, ரக்ஷகனை என்னுமெவர்களுக்குத் தலையைக் காட்டினும் வேறொரு ரக்ஷகன் இல்லை என்று சொல்லும்படியாய் யிருக்கிறவனை.

263. பரமபதமாபந்நோ மநஸாசித்தயத் ஹரிம் |
ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாத் நாராயணபரமயண: ||

[விஷ்ணு த. சம் 69.47]

[ஸ்லாக்யமான ஆபத்தை அடைந்தவனும், கைங்கரியஸ்ரீயை உடையவனும், நாராயணனையே மேலான கடியாகக்கொண்ட வனுமான அந்த கடுஜேந்திராஸரம் மனத்தினாலே ஹரியை நினைத்தான்] என்றும் பரமாமனம் இக்கு அனுஸந்திக்கத் தக்கது. இந்த கடுஜேந்திர வுருத்தார்த்தத்தை ஆண்டாள் இங்கு அனுஸந்திப்பதற்குக் கருத்து என்ன எனில்: அந்த ஆனைக்கு

நிகமத்தில் (புகுந்தாளித்யாதி) உஇப்போது ஆனைக்கு அருள் செய்ததைச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (பரமபதமாபந இத்யாதி)

என்னுமாபோலே. இதினுடைய விடாயடைய தனக்குப் பூர்வ கண்ணத்திலுண்டானபடியும் ஆதினிடனரப் பரிஹரித்தார்போலே தன்னிடரைப் பரிஹரித்தபடியும் சொல்லுகிறது.

(பாசித்தயாதி) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலன்றிக்கே பூமியிலேயாய், அதுதன்னிலும் திருவாய்ப்பாடியிலின்றிக்கே ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தே கண்டலமையை. (விட்டுச்சித்தன் கோதை சொல்) காட்சிக்குக் கைம்முதலிருந்தபடி. (மருந்தா

வினைந்த அத்தனைதன்பழம் தனக்கு எம்பெருமானைப் பிரித்ததால் உண்டாயிற்று என்றும், அந்த ஆணையின் தன்பத்தைப் போக்கியதபோலே தனக்கும் எம்பெருமான் முகம் காட்டித் தன்பத்தைப் போக்கினான் என்றும் உணர்த்துவதற்காகக் கூறுகிறான்.

(பாசின்மேல் விருந்தாகனத்தே கண்டமை) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலெல்லாமல், இந்த லீலா விபூஷியேயாய்ப், அதிலும் பலருக்குப் பொதவான திருவாய்ப்பாடியிலெல்லாமல் அன்புடையார்க்கே தன்னைக் கொடுத்தக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீப்ருந்தாவனத்திலே கண்டதை. (விட்டுசித்தன் கோதை சொல்) இப்படி இவன் கண்டகாட்சிக்கு இவளிடமிருந்த கைம்முதல் பெரியாய் வாரியயிற்றில் பிறந்தமையேயாகும் என்று கருத்து. “விட்டுசித்தர் தன்னை தேவரை வல்லபரிக் வடிவிப்பரேல் அது காண்டுமே” (காச்-திரு 10-10) என்று முன்னமே கூறினான்ருே.

b 265 “उक्त्या घनशयविशेषाश्रयया ते प्रत्याश्रयमनुभवेयता विनिर्णयः । उक्त्या च तदनुश्रवणमदावलिने निर्व्यमसिद्धमिव मयि रक्षनाय ॥” (உக்த்யா த, நஞ்ஜயவிடீ, ஷணலக்ஷயயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் புவதா விதீர்ணம்) ஸ்ருத்வா வரம் தத, நுப, ந்த, மத்யாவலிப்தே நித்யம் ப்ரஸீத, ப, க், வந் மயி ரங்க, நாத, ||)

மென்று இதுதான் ஸம்ஸார பேஷஜமென்று தந்தாமுடைய ஹ்ருதயத்திலே வைத்துக்கொண்டு, 264 ‘न विभेति कुतश्चन’ (ந பி, பே, தி குதஸ்சந) என்ஹிப்படியே இருக்கும்வர்கள், o பரம ப்ராயமமாய், நிரதிஸய போக்யமாயிருந்துள்ள திருவடிகளை

265. உக்த்யா த, நஞ்ஜயவிடீ, ஷணலக்ஷயயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் புவதா விதீர்ணம் | ஸ்ருத்வா வரம் தத, நுப, ந்த, மத்யாவலிப்தே நித்யம் ப்ரஸீத, ப, க், வந் மயி ரங்க, நாத, ||
[ஆதேசிகர் அருளிய ந்யாஸத்தகம் 23]

[அரங்கநரப்பனே! அஹ்ஜனனையும், விடீ, ஷணலையும் லக்ஷயமாகக் கொண்ட சரமஸ்ரீலோகங்களைச் சொல்லி நம்பிக்கையூட்டி, எம்பெருமானுக்கு தேவரால் அளிக்கப்பட்ட வரத்தைக் கேட்டு அவ்லெம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தமாகிற மத, த்தால் கூர்வங்கொண்டிருக்கும் என்ஹிஷயத்தில் எப்போதும் அருள் பாவிக்கவேணும்.] என்று ஸ்ரீவேதாந்ததே, ஸரிகரும் ஆசாரிய ஸிஷ்டையைய அருளிக்கெய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. (மருந்தாம் என்று தம்மனத்தே வைத்துக்கொண்டு வாழ்வார்கள்) இதுவே ஸம்ஸாரத்தக்கு மருந்து என்று தம்முடைய நெஞ்சிலே உறுதியாகக்கொண்டு

264. ஆநந்தம், ப்ரஹ்மணே வித், வாத் ந பி, பே, தி குதஸ்சந. [தை-ஆ-9]

[ப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தத்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் பயப்படமாட்டான்] என்ஹிப்படியே எதிலும் பயமற்றவாழ்நிறுவர்கள். (‘பெருந்தானுடைய பிரான் அடிக்கீழ்’) அடையத்தக்க வஸ்துக்களில் மிகச்சிறந்ததாய். இனியபொருள்களிலும் தலைமைபெற்று

என்கிற ஸ்ரீலோகம் கைம்முதலுக்கு ஸம்வாதம். o “பெருந்

உடையவன் திருவடிகளிலே. (பிரியாதென்றுமிருப்பாரே) சிலரை 'கண்டரே' என்று கேட்க வேண்டாதே, என்று மொக்கத் தங்கள் கண்ணிலேகண்டு நித்யாநுபுவம் பண்ணுமிதுவே யாத்ரையாகப்பெறுவர்.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

நாச்சியார்திருமொழி பதினாம்பதிரும்பதொழி வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

நாச்சியார்திருமொழி வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

இருப்பதான திருவடியிணையை உடையவனுடைய திருவடிகளில் குற்றேவல் செய்துகொண்டு, "உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்" (29) என்று திருப்பாவையிலும் அருளிஞான்குரு. (பிரியாதென்றுமிருப்பாரே) என்னப்போலெனில் 'கண்டரே' என்று கேட்டுக் காணவேண்டாதபடி, என்றும் கண்ணிலே கண்டு எப்போதும் அனுபவிப்பதையே போதுபோக்காகப் பெறுவர்.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

நாச்சியார்திருமொழி பதினாம்பதிரும்பதொழி வ்யாக்யான விவரணம் நிறைவுற்றது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய நாச்சியார்திருமொழி வ்யாக்யான விவரணம் முற்றிற்று.

தான்' என்கையாலே ப்ராப்யாதிக்கியமும் பேராக்கியதையும் சொல்லுகிறது.

இயர் திருவடிகளே சரணம்.
நாச்சியார்திருமொழி அரும்பதவுரை முற்றிற்று.

அ	உபவாஸக்ருபராம்	31
அக்ஷிநா	உபஸம்ஹர	105
அக்ஷா தஸ்தே	உரஸா	71
அச்சேத்யோ	ஊ	
அஞ்ஜலி	ஊர்த்வம்மாஸாந்	36
அதத்திரித	ரு (ஈ)	
அதவா க்ரிநு	ருணம்ப்ரவ்ரு	20
அத்யக்ஷா	ஏ	
அநஸூயவே	ஏகதாது	45
அநித்ரஸ்ஸ	ஏகமிவே	102
அநித்யத்	ஏகம் து:க்ஷம்	90
அபிஸ்ருக்ஷா:	ஏகாக்	53
அப்யஹம்	ஏதத்வாதம்	151
அப்ரமேயம்	ஏதத்ஸாம்	248
அபிராஹ்ண	ஏவம்பூத	2
அவஸ்யமநு	ஏஷஸுப்தேஷு	88
அவகாஹ்யாந்	ஏஷ்ஹேயவா	129
அவாக்யநாதர:	ஏஷைவாஸம்	134
அவ்யக்தம்	க	
அஹயராஜ	கதமூரு	104
அஹம்நம்	கதம்ந்வயம்	13
அஹம்ஸோ	கரணாதிபாதிப:	221
அஹம்ஸிஷ்யா	காரணந்து	144
அஹம்ஸர்வம்	கித்நுஸ்யாத்	39
ஆ	கிமர்த்தம்ந்வ	121
ஆத்மாநம்மாநு	கிம்த்வம்சிந்த	94
ஆநையநம்	குஸந்தலே	91
ஆந்ருஸம்ஸயம்	கௌக்தேய	73
இ	க்ருதாபராதஸ்ய	12
இடம்ஸீதா	க்ருஷ்ணஏவ	152
இயேஷபத	க்ருஷ்ணராமேன	57
ஈ	க்ரியதாமிதி	141
ஈஷதுநம்ய	கூ	
உ	காத்ரை:ஸோகா	127
உத்தயா	குணேர்தகரதோ	138
உந்மாதஜோ	சரவ:கிம்	204
உபதத்தோதிகா	க்ருத்ரராஜ்யம்	117

சு	தீ	
சந்திரமா	79	தகையா
சங்குத்தேவா	179	தர்மக:
சாபஞ்சு	83	வெதர்யேண
சோரேணத்தமா	103	ந
சு		
சாயாமிவா	1	நகஸ்சித்
ஜி		
ஜிந்மத்தே	183	நக்ச்சுத்
ஜி		
ததோவாநர	116	நகசூர்த்தம்
தத்தல்ய	14	நகசூர்த்தம்
தத்தரகோவிந்த	260	நகசூர்த்தம்
தத்தரோத்தந:	262	நகசூர்த்தம்
தத்திப்பராரோ	22	நகசூர்த்தம்
தமஸ்பரமோ	160	நகசூர்த்தம்
தமஸ்பரஸ்தாத்	161	நகசூர்த்தம்
தம்பரஹ்மாலங்	97	நகசூர்த்தம்
தருணேள	167	நகசூர்த்தம்
தாத்தருச்சு:	227	நகசூர்த்தம்
தாநஹம்	169	நகசூர்த்தம்
தேநதேதம	200	நகசூர்த்தம்
தேநாதேந:	153	நகசூர்த்தம்
தீர்ணியதா	83	நகசூர்த்தம்
தவத்தபாத	178	நகசூர்த்தம்
தவம்நீச	174	நகசூர்த்தம்
தவியகிஞ்சித்	176	நகசூர்த்தம்
தீ		
ததாமிபுத்தி	170	நகசூர்த்தம்
தீக்ஷிதம்	251	நகசூர்த்தம்
துஷ்கரம்	224	நகசூர்த்தம்
தேவத்தே	58	நகசூர்த்தம்
தேவாநாம்தாந	180	நகசூர்த்தம்
தேவாநாவ	18	நகசூர்த்தம்
தேவ்மிமேதூதூமிதே	226	நகசூர்த்தம்
தேவாந்பாவயத	19	நகசூர்த்தம்
தருஷ்ட்வாஸ்தித்வா	202	நகசூர்த்தம்

பாவநஸ்ஸர்வ	113	ய
பிதாமஹம்நாத	177	யதந்தரம்
பிதூந்நதேஸம்	180	யதாந்ரது
புண்யாநாமபி	114	யதாந்ருஷ்டா
புந்ரய்யாதி	212	யதோவாசோ
புமலாம்	28	யமளாஜுந
பூர்வஜஸ்யா	111	யபெளசகாசித்
புந்ரஜிஞ்ஞாம்குரு	21	யஸ்யப்ரஸாதே
புந்ரஹ்ஷேண	93	யஸ்யாத்மா
புந்ரகாரா	183	யஸ்யாமதம்
புந்ரணாநாமபி	182	யஸ்யிந்ரயாதே
புந்ரபத்யுலோஹி	181	யேதுராமஸ்ய
பு		
பஹவோந்ருப	244	ரஜோராகாத்
பஹுஸ்யாம்	27	ரமமாணுவகே
பாலா அபி	25	ராகவம்ஸரணம்
பாடமியேவ	208	ராஜாதிராஜ:
பால்யாத்	17	ராமசாபா
பால்யேபாலேக	54	ராமம்மே
போதயந்த:	155	ராமஸ்யய்ய
புந்ரஹ்மே	145	ராமேணஸ்வா
பு		
பர்த்தாரம்	15	ராமோராமோ
பீஷாஸ்தாத்	240	லக்ஷ்மணேந
ம		
மச்சித்தா	19	லக்ஷ்மணேஷ்டி
மப்பாபமேவ	164	வ
மநஏவ	156	வரதஸ்கல
மந்தரஸூட	135	வ்யோஸ்யா
மமத்வஸ்வ	209	வாசாதீம
மமைவதுஷ்	28	வாக்ரேந்த்ரஸ்ய
மயூரஸ்ய	179	விதி:
மாநுஷ்யத்ரு	205	விபீஷணஸ்து
மாயாமந	199	விஷ்ணுதாதா
மாஸுச:	162	ஸ
மித்ரமௌப	66	ஸங்கமேத்
மேகஸ்யாமம்	184	ஸரவக்ஷம்
மேகோதய:	186	ஸாபாதி

ஸுகதாதம்	5	ஸுக்ரீவநாத	189
ஸஸ்திஸ்ய	125	ஸுக்ரீவம்ஸர	188
ஷ		ஸுஹ்ருதம்	198
ஷோடஸஸ்தீ	61	ஸேயமாஸாதிதா	118
ஸ		ஸோஸ்ருதே	126
ஸௌகரீ	53	ஸௌமித்ரே	182
ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:	228	ஸ்ருஷ்டஸ	187
ஸதேவ	47	ஸ்தந்தபமதத்	49
ஸத்யவாதீ	254	ஸதிதோஸமி	121
ஸத்யம்ஜ்ஞாநம்	252	ஸரக்ஷுஷாம	65
ஸப்ராது	10	ஸவப்நேபிகேஸ	88
ஸமுத்ரம்	194	ஸவப்நேபியத்	57
ஸமேதய	29	ஸவயேவ	29
ஸம்ஸாரபந்த	222	ஸவாபரஸிகா	63
ஸயத்ப்ரமாணம்	250	ஸவாபிகா	208
ஸரயூமவ	42	ஸவோச்சிஷ்டா	4
ஸர்வகந்த:	3	ஹ	
ஸர்வஸ்யஜக்த:	62	ஹ்நோயதநயா	224
ஸர்வாத்மநா	110	ஹ்ரேஷாஹி	50
ஸர்வாந்தேவாத்	6	ஹ்ரிஸ்சதே	175
ஸர்வேஷாடேவ	189	சுபி	
ஸாதாரநம்	59	சுபிப்ரம்	154
ஸீதாலாங்கல	101	ஜ்ஞ	
ஸுகாடம்	235	ஜ்ஞாதுமேவம்	28

ப்ரமானங்களும், பக்கங்களும்

1-2; 2-3; 3-9; 4-11; 5-13; 6-17; 7, 8-18; 9-18; 10, 11-28;
 12-29; 13-33; 14-34; 15-38; 16-39; 17-44; 18-47; 19-51;
 20-58; 21-61; 22-71; 23-72; 24, 25-73; 26-74; 27-77;
 28-82; 29-105; 30-111; 31, 32, 33-114; 34, 35, 38-116;
 37-116; 38-119; 39, 40-120; 42-124; 43-129; 44-131;
 44a-133; 45-139; 46-151; 47, 48-165; 49-174; 50-179;
 51-182; 52-187; 53-188; 54-193; 55-195; 56-196; 57-202;

58-205; 59-206; 60-207; 61-212; 62-213; 63, 64-215;
 65-220; 65a, 65b-219; 66, 67-225; 68-228; 69, 70-229;
 71, 72-231; 73-232; 74-242; 75-243; 76-243;
 77-252; 78-266; 79-267; 80-269; 81-270; 82, 83-272;
 84-284; 85-289; 86-290; 87-295; 88-297; 89-298;
 90-300; 91-302; 92-303; 93, 94-305; 95-307; 96-309;
 97-312; 98-317; 99-321; 100, 101-322; 102-325;
 103-328; 104-337; 105-340; 106-345; 107-346;
 108-347; 109, 110-360; 111-361; 112-362; 113-365;
 114-366; 115-367; 116, 117-369; 118-383; 119,
 120-385; 121-386; 122-389; 123-390; 123*-391;
 124-397; 125-406; 126-407; 127-413; 128-418;
 129-432; 130-434; 131-435; 132-441; 133-446;
 134-447; 135-448; 136-450; 138-455; 139-458;
 140-465; 141-470; 142-471; 143-472;
 144-475; 145, 146-481; 147-488; 149, 150; 151-491;
 151*-493; 152-499; 153-500; 154-502; 155-502;
 156-504; 157-507; 158, 159; 160-508; 161-509;
 162-518; 162*-522; 163-523; 164-524; 165-527;
 166-532; 167-533; 168-537; 169, 170-542; 171-550;
 172-555; 173-557; 174, 175-570; 176-571; 177-575;
 178-578; 179-585; 180-588; 181-591; 182-593; 183-594;
 184-603; 185-607; 186-613; 187-618; 188, 189-620;

190, 191, 192, 193-622, 194-626, 195-623; 198,
 197-632, 198-640, 199-649, 200-651, 201-670,
 202-672; 203, 204-673, 205-679, 206, 207-680,
 208-681; 209-683; 210-686; 211, 212-687; 213-689;
 214, 215, 216-692; 217-693; 218-694, 219, 220;
 221-699, 222-710, 223-726; 224-731; 225-734;
 226-739; 227-742; 228-744; 229, 230, 231-247;
 232-748, 233, 234-754; 235-757; 236-765; 237-767;
 238-768; 239-769, 240, 241-770; 242-779; 243-783;
 244-786; 245-791; 246, 247-801; 248, 249-803;
 250-807; 251-810; 252-814; 253-815; 254, 255-816;
 256-819; 257-825; 258-824; 259-829; 260-830,
 261-834; 262-840, 263-843; 264, 265-845.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரீ	தீழை	திருத்தம்
207	2, 3	யமளாரீஜு-நெள	யமளாரீஜு-நயோ;
372	1	(விட்டுப்போனவரி)	அவ:—எட்டாம்பாட்டு, அவ்வழகு இத்தரவே என்கிருன்.